

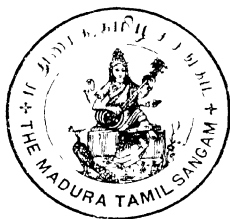
சடவுள் கணே.

செந்தமிழ்.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தினின்று மாதந்தோறும் வெளிவரு.

ஒரு தமிழ்ப்பத்திரிகை.

எட்டாந்தொகுதி.

பத்திராசிரியர்—மு. இராகவையங்கார்.

மதுரை :

தமிழ்ச்சங்க முத்திராசாலைப்

பதிப்பு.

1909 1910

நம் “சந்தாதார்” கருத்து

அறிவிப்பு.

“செந்தமிழ்” எட்டாந்தொகுதி இப்பகுதியோடு இனிது முத்தி
கின்றது. இனித்தொடங்குவது ஒன்பதாம் தொகுதியாகும். நம்
பத்திரிகை, எட்டுவருஷகாலமாக, செந்தமிழறிஞர்களால் வெளியி
டப்பெறும் ஆரியபெரிய அபிபிராயங்கள் பலவற்றை ஒரு முகமாக
வெளியிட்டுத், தமிழிலகை மகிழ்வித்துவருதல் பலரும் கன்கறிந்த
விஷயம். தமிழிற் பித்ததென்றையே கருதி வெளிவரும் ‘செந்
தமிழ்’ போதியளவு அபிமானிக்கப்படாத குறையை, வழக்கம்
போலவே, தமிழாட்டார்மேற் கூறவேண்டியிருக்கின்ற தாயினும்,
நம் பத்திரிகை தொடங்குபெற்ற காலமுதலாக அதனை அதிகரி
த்து வரும் அபிமானசீலர்களுக்குச் சங்கத்தார் உள்ளன்போடு கன்றி
கூறுகின்றார்கள். இவ்வாறே, என்றும் அவர்கள் ‘செந்தமிழை’ அபி
மானிப்பார்களென்றும் நம்பப்படுகின்றது. இனி அடுத்துவரும்
ஒன்பதாந்தொகுதிக்குரிய ‘சந்தா’த்தொகை ரூபா - நான்கையும் முன்
பணமாக அனுப்பியுதவுமாறு நம்பத்திரிகாபிமானிகள் கேட்டுக்கொ
ள்ளப்படுகின்றார்கள். முன்பணமனுப்பக் கூடாதவர்கள், வி. பி.
தபால்வாயிலாக விடுக்கப்பெறும் ஒன்பதாந்தொகுதியின் முதற்
பகுதியை, வழக்கம்போலவே, தயைசெய்து பணஞ்செலுத்திப் பெற்
றுகுகொள்ளத் தவறுமாட்டார்களென்றும் உறுதியுடையோம்.

மானேஜர்,

தமிழ்ச் சங்கம், மதுரை.

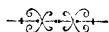

மாட்சிமைதங்கிய

ட்டயபுரம் அரசரவர்கள்

இச்சங்கத்திற்கு தவிய

நன்கொடை.

மாட்சிமைதங்கிய எட்டயபுரம் ராஜா அவர்கள், 13—12—09-ல், நங்கர்க்கு விஜயஞ்செய்திருந்தபோது, [நம் அக்கிராசனாதிபதியவர் ஸ் விருப்பத்தின்படி,] இம்மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தைப் பெரிதும பிமாணித்து அதற்கு நன்கொடையாக தூ. 3500-ம், மாதந்தோறும் 10-ம், தங்கள் ஸமஸ்தானத்தினின்று அளிக்கும்படி அன்புகூர் வ கையொப்பமிட்டார்கள். இவ்வரிய உதவி, அவ்ராஜா அவர்க டு தமிழ்பிமானத்திறத்தை நன்குவிளக்கத்தக்கதாம். இங்ஙனமே; ன்ப தமிழ்த்தலைவர்களும், பிரபுக்களும் இச்சங்கத்தை அபிமானி முன்வருவார்களாயின், நம்பாஷை பெரிதும்வளர்ந்து செழிக்கத் டையேயிரா. இவ்வாறு, நம்சங்கத்தை ஆதரிக்க முன்வந்த எட் யபுர அரசரவர்களைத் தமிழகம் உள்ளன்புடன் நன்றிகூறிவாழ்த்து ன்பது திண்ணம்.

பத்திராசிரியர்.

“ ம டி - த ர வ ளி ”

—————

இது சுத்தமான வெண்மையுள்ள கம்பளி ரோமத்தால் இந்திரால் நெசவுசெய்தது. வைதீகர்கள் ஆசாரமாக “மடியாக” தரிக்கொள்ளுகூடியது.

அகலம்.		நீளம்.		விலை	
இஞ்சு.		முழம்.		1-கது.	
	24	...	5	...	0—14—0.
2.	24	...	6	...	1— 4—0.
3.	29	...	7	...	1— 8—0.
4.	29	...	8	...	1—12—0.
5.	29	...	9	...	2— 0—0.
6.	37	...	10	...	2— 8—0.
7.	40	...	12	...	3— 8—0.
8.	40	...	15	...	4— 4—0.

நடம் கஸ்தூரி கோலா 1-கது ரூ. 35—0—0. நயம் பால்காயம் கோலா டப்ரி 1-கது ரூ. 1—0—0. பட்டு பிரதாம்பரங்கடங் கேட்லாக் விலைபினறி அலுப்புவேரம்.

“வெண்பட்டு”

இதன் உடல் சுத்தமான வெண் நிறப்பட்டு. விளிம்பு முத்திர சிகப்பு நிறப்பட்டினால் அலலது ஜரிகையினால் கம்பிக்கரை, நுதற்சூழ்கரை போட்டது.

அகலம்.		நீளம்		விலை.	
இஞ்சு.		முழம்.		1-கது	
1.	27	...	4	...	4—0—0.
2.	44	...	5	...	7—0—0.
3.	48	...	6	...	8—0—0.
4.	48	...	7	...	9—0—0.
5.	48	...	8	...	11—0—0.
6.	48—50	...	10	...	13—0—0.
7.	44	...	16	...	20—0—0.

இப்பட்டுவஸ்திரங்கள் சாதாரண நித்திய தினங்களிலும் சபாங்களிலும் நாகரீகமாயும், அழகாயும், ஆசாரமாகவும், ஸ்திரீகளுக்கும், குழந்தைகளும் அணிந்துகொள்ளத் தகுதியுள்ளது. மிருதுவும் நாணயமுமுள்ளவை. சலவைசெய்தாலும் திரைநீபாகாதவை. மேல்நாட்டுநூல் மல்லஸ்திரங்களைத் தோற்கச்செய்யபடியான அழகும், சகாயமுமுள்ளவை.

கே. எஸ். முத்தையா அண்டு கம்பெனி,

பட்டு பிரதாம்பர வரித்தம், ஸ்ரீகாசி.

Benares City.

உமாமகேசுவரபடம்:—திருத்துறைப்பூண்டித் தாலுகா அருள்
தலம்புலம் S. சந்திரசேகரம் பிள்ளையால் சிற்பசாஸ்த்ரோக்தமாக
எழுதி அச்சிட்டனுப்பப்பட்ட உமாமகேசுவரபடமொன்று கிடை
த்தது. அது மிக்க அழகும் பிரசன்ன வதனமுமுடையதாயிருப்ப
துடன் அவரது சிற்பவல்லமையையும் நன்கு புலப்படுத்துகின்றது.
இதை ஒவ்வொரு கனவான்களும் தத்தம் பூஜாக்கிரகம், பஜனைக்
கூடம் முதலிய இடங்களுக்கு உபயோகமாகும்படி வாங்கி அவரை
ஊக்குவார்களாயின் இவ்விதச் சிற்பத்தொழில் நம் நாட்டில் அபி
விர்த்தியடையுமென்றெண்ணுகிறேன். இதன் விலை. ரூ. 1—4—0.

பத்திராசிரியர்.

உண்மையும் மலிவுமான கம்பெனி.

எங்கள் உண்மையைச் சோதித்துப் பாருங்கள்.

30-மணி நேரம் ஓடக்கூடியதும், 10 வருஷ உத்தரவாதப் பத்
திரமுள்ளதும், அதிகமலிவும், பலமுள்ளதுமான ஒரு அழகிய லீவர்
கைக்கெடியாரம், ஒரு அழகியசங்கிலி, பலவர்ணமுள்ள 100 போஸ்ட்
கார்டுகள். இவைகளின் விலை தபால் சார்ஜுடன் ரூபா—3.

சுஷ சாமான்கள் திருப்தியில்லாவிடில் பணம் வாபஸ் செய்யப்
படும்.

எம். யே. கடாலா கம்பெனி,

சித்தூர், வட ஆர்க்காடு.

உ

சிவமயம்.

பெரியபுராண அரும்பத விளக்கம்.

[பழைய வட்டின்னறு எடுக்கப்பட்டது.]

(முற்றோட்சீ.)

(௩௪.) பிரமனுடைய கபாலத்தைத் தரித்த இடத்திற்குக் கையாலணைத்த விளங்குகின்ற ஒளியையுடைய முவிலைச் சூலமானது அழகிய திருக்கோளின் மிசையே பொலிய.

(௩௩.) மனைகஞள்ளாரோ - வீட்டி னுள்ளாரோ.

(௩௮.) விட்டால நீங்குவாரோ மீ நந்தாரென ம் அஞ்சினிரைந்து இல்லறக்கடனையுடைய.

(௩௯.) வமபென - புதிதாக.

(௪௦.) உத்தராபதி - வடதேசம்.

(௪௩.) விபூதியையணிந்த சாதனத்தவர்முன் வணங்கப்போதேனாயினும்.

(௪௮.) அன்புகூருந் தொண்டரே ஆறுமாசங்கழிந்தால் பசுவை வீழ்த்திடுண்பது, அதற்குரிய நாளும இன்று.

(௪௯.) முன்னரே பசுநிரையையு முடையேன்.

(௫௦.) உண்பதஞ்சுபிராயத்துள் உறுப்பின் மறுவிலதாயின்; இன்னும் புண்பட்டநோவில் வேலெறிந்தாற் போலும் புகல்வதொன்றுள தென்பார்.

(௫௪.) தாய்பிள்ளையைப் பிடிக்கமகிழ்ந்த பிதா அரிந்து சமைக்கப்பெறில், என்றார். (தொடரும்.)

ஜி. சதாசிவம் பிள்ளை.

புத்தகக் குறிப்பு.

— 1 —

புநீ மகாபாரத மொழிபெயர்ப்பு:—புநீ வேதவியாஸபகவான் அருனிய வடமொழி மகாபாரதம், கும்பகோணம், நேடிவ் ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர் பூநீமாந்-இராமானுஜாசாரியரவர்கள் அரிய முயற்சியால் மொழிபெயர்க்கப்பெற்று சஞ்சிகைரூபமாக வெளிவருதலை முன்னரும் குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். இம்மொழிபெயர்ப்பில், ஆதிபருமம் சபாபருவம் முற்றுப்பெற, இப்போது சாந்திபருவத் தொடங்கப்பட்டிருக்கிறது. சபாபருவத்துக்குப்பின் சாந்திபர்வம் தொடங்கும்படி நேர்ந்த காரணத்தைப் பதிப்பாசிரியரே குறித்திருக்கின்றனர். இத்தகைய பெருமுயற்சி இனிது நிறைவேறுமாறு, தமிழ்நாட்டார் ஊக்கியுதவல் அவர்கடமையாமென்று நாம் மறுபடியும் வற்புறுத்தல் மிகையாகாது. இப்போது வெளிவரும் பகுதிகளெல்லாம், நூற்பெருமைக்கேற்றவண்ணம் சிறப்பாக அச்சலங்காரமும் பெற்று விளங்குகின்றன.

திருக்குறள் வசனம்:—தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவர் அருளிச்செய்த திருக்குறளில், அறத்துப்பால் பொருட்பால்கட்கு, மூலத்திற்கு நேரான பொழிப்புரையாககி, எளியநடையில் இவ்வசனம் அமைக்கப்பட்டது. இவ்வசனம், பண்டிதர்க்கு வேண்டாததாயினும், ஏனையோர்க்குத் திருக்குறட்கருத்துக்களை ஒருபடியாக விளக்கதக்கதேயாம். இஃதெழுதியவர், திருமுல்லைவாயில் ஸப்-போஸ்ட்மாஸ்டர் மகா-நா-புநீ பு. து. இரத்தினம்பிள்ளையவர்கள்

இதன் விலை ரூ. 1—0—0.

பத்திராசிரியர்.

‘செந்தமிழ்’ எட்டாந்தொகுதியின்

உள்ளுறை.

அருச்சுனனும பாண்டியமரபும்:—பத்திராகிரியர். சஎக.

வுரங்கவீப் தர்பாரில் ஒரு பண்டித சிரோமணி:— } ஸ்ரீமத்-வீ. சுபபிரமணியஐயர். நுகுஎ

ஆங்கில மொழிக்கலப்பு:—ஸ்ரீமத்-அ. பொன்னையா பிள்ளை. கடக.

இந்திய அரசர் போர் வீரம்:—ஸ்ரீமத்-சி. கணேசையர். நுகுக.

இந்தியா இறை } ஸ்ரீமத்-எம். கே. எம். அப்துலகாதி ராவுத்தர். “
மாட்சி:— } [உஎ, எடு, கடச.

இராமாவதாரச்செய்யுட் பாடாநதரம்:—ஸ்ரீமத்-சி. கணேசையர். கூக.

இருகண்ணொருமணி:—ஸ்ரீ-மத்-சி. கணேசையர். டஉஎ.

உள்ளத்துணர்வு:—ஸ்ரீமத்-இராமசாமிவன்னியர். ககக, ககக.

உள்ளதெளிவு:—ஸ்ரீமத்-இராமசாமிவன்னியர். உடுஅ.

ஐந்திணைமாககள் பூர்வவரலாறு:—ஸ்ரீமத்-Y. S. டேலர் போதகர்.
[சடுஎ.

ஒட்டக்கூத்தர் சுட்டியெழுபது } ஸ்ரீமத்-சி-கு. நாராயணசாமி
பாடிய வரலாறு:— } [முதலியார். கக.

ஓர் ஆசங்கை:—ஸ்ரீமத்-இராமநாதச்செட்டியார். நுஉஉ.

கதாசரிதசாகரம்:—ஸ்ரீமத்-வீராசா ஐயங்கார். கடு, கூக, கடுச.
[உட, உஎக, டசசு, சசக, நசக, கூகடு,

கம்பர் மதம்:—ஸ்ரீமத்-மு. வேங்கடசாமி நாட்டார். சடுடு.

கம்பனிப் பூச்சியைப்பற்றிய } சென்னைவிவசாயசங்கத்தார் சகஉ.
குறிப்பு:— } [சென்னை விவசாயசங்கத்தார். சஉஎ.

கம்போடியாபருத்தி:— } ஸ்ரீமத்-B. V. இராமகிருஷ்ணையர். டுஅ.
[சென்னை விவசாயசங்கத்தார். சஉஎ.

உள்ளுறை.

காவைவேலன்கோவை:—ஸ்ரீமத்-அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை. உக
[உகசு, நடகசு, சந]

கல்வி:—ஸ்ரீமத்-முத்துரத்தினமுதலியார். நட

கலிங்கத்துப்பரணியாராய்ச்சி:—பத்திராசிரியர். நந

சங்கீதசாஸ்திரம்:—இசைத்தமிழன். நகந

சானசுருதியரசன் கதை:—ஸ்ரீமத்-அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை. சு.

சிதம்பரசுவாமிகள் சரிதம்:—ஸ்ரீமத்-சி. கு. நாராயணசாமி
[முதலியார். சக, அச.

லகேள்விகட்கு } ஸ்ரீமத்-எம். கே. எம். அபதல்காதி ராவுத்தர்.
விடை:— } [உ௦௭.

சிலதனிப்பாக்கள்:—ஸ்ரீமத்-அ. சிதம்பரமுதலியார். நஉந.

சிவராத்திரிபுராண அருமபத } ஸ்ரீமத்-சே. ரா. சுப்பிரமணியக
விளக்கமும் பாடபேதமும்:— } [கவிராயர். சுஉந.

சிறுவர்களுரிய உபந்யாஸங் } ஸ்ரீமத்-வி. சுப்பிரமணிய ஐயர். கஅச,
கள:— } [உந௦, நடகந, நடநடு, நடக௭.

சக்ரநீதி:—ஸ்ரீமத்-வி. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர். ச௦க, ச௭ச, சகக.

செல்வநிலையாமை:—P. G. உநச.

சேதுபுராண அருமபத } ஸ்ரீமத்-ஆ. மூ. சோமாஸ்கந்தபிள்ளை.
விளக்கம்:— } [ககச, ககக, உ௭க, சநஉ.

சோதிடகணிதம்:—ஸ்ரீமத்-சோமசுந்தர தேசிகர். சுந, கச௭, உகந,
[உகக, நட௦ந, நடகந.

தணிகைப்புராண அருஞ்செய்யுள் } ஸ்ரீமத்-ஆ. மூ. சோமாஸ்கந்த
விளக்கம்:— } [பிள்ளை. ந௭உ.

தமிழ்ச்சங்கமும் ஈழநாடும்:—ஸ்ரீ. -ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை. ந௦க.

தமிழ்ச்சொற் பிரயோக } ஸ்ரீமத்-ஆ. முத்துத்தம்பிபிள்ளை. சுந.
விவேகம்:— } [மொழிபெயர்ப்பு. சுநக.

தமிழ்நாட்டில் வழங்கும் } பத்திராசிரியர். க௭க.
கண்ணிரான்சரிதங்கள்:— } [மொழிபெயர்ப்பு. சுநக.

தமிழர் சினரா?:—ஸ்ரீமத்-ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை. சுநஅ.

தஸ்யுகளும் திராவிடர்களும் } ஸ்ரீமத்-மஹேசகுமார சர்மா
ரன்:— } [மொழிபெயர்ப்பு. சுநக.

திணைமயக்கம்:—ஸ்ரீமத்-சி. கணேசையர். ககரு

திருக்குறட்பரிமேலழகருரை } ஸ்ரீமத்-சி. கணேசையர். ச.அக. விளக்கம்:—

திருக்குறளாராய்ச்சி:—ஸ்ரீமத்-அ. கோபாலையர். சஎ, க௩௨, ௨௨௫, [௨௮௮.

திருவலஞ்சுழி:—ஸ்ரீமத்-தி. ப. சுப்பிரமணிய ஐயர். ருரு௭.

தொல்காப்பியத்துக்கண்ட பழைய } பத்திராசிரியர். ரு௭௫, ச௨௩, வழக்குகள்:— [ருகரு.

நமதுபுராதன நாகரீகம்:—Mr. M. P. மாஸ்கரன்ஹாஸ். ரு௨௯.

நமது பூர்வகாலக் கப்பறறொழில்:—ஒற்றன் ருசக, சுச௨.

நல்லைவெண்பா:—ஸ்ரீமத்-ச. கந்தையபிள்ளை. சகச.

நல்லொழுக்கம்:—ஸ்ரீமத்-இலக்குமணப்போற்றிகள். ரு௬, கரு௦, [௨௦௦, ௨௫௦, ௨௮௪, ருரு௧, ச௦௪, ச௬௬.

பக்தி:—ஸ்ரீமத்- G. V. கோபாலசாமி நாயடு. க௦௩.

பத்திராசிரியர் குறிப்பு:— ௨௯௨.

பாடசாலை:—ஸ்ரீமத்-தி. சதாசிவ ஐயர். சசஎ.

பிரமதேவரும் திருவள்ளுவரும்:—பத்திராசிரியர். ருரு௯.

புத்தகக் குறிப்பு:—பத்திராசிரியர்.:—ரு௮, கக௦, ௨௬௯, சக௯, [சஎஎ, ரு௩௭, சுரு௨.

புறத்திரட்டிற்கண்ட பாடல்கள்:—பத்திராசிரியர். ௨௦௯.

பெரியபுராண அருட்பத } ஸ்ரீமத்-ஜி. சதாசிவம்பிள்ளை. ருரு, சு௬, விளக்கம்:— [ரு௨௦, ரு௭௧, சக௩.

பேரகததிரயம்-வடபதப்படலம்:—பத்திராசிரியர். சஅக.

பொருள்கோடல்:—ஸ்ரீமத்-சி. கணேசையர். ௨௬௭.

மதுரைநாயக்கர் } ஸ்ரீமத்-சே. ப. நரசிம்மலுநாயடு. ரு௮௭, சு௧௭. ஸமஸ்தானம்:—

மதுவிலக்கு:—Rev. M. P. மாஸ்கரன்ஹாஸ், ரு௨௪, ரு௭௯

மாதவிவாதம்:—ஸ்ரீமத்-அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை. கஅக.

மிளகு:—சென்னை விவசாய சங்கத்தார். சஉக.

முத்தமிடலின்வரலாறு:—ஸ்ரீமத்-வீ. சுப்பிரமணியஐயர். ௫௦௭.

மூவகையான்மாக்க } ஸ்ரீமத்-சே. ரா. சுப்பிரமணியக்கவிராயர் ௧௦௨.
ளிலககணம்:— } ஸ்ரீமத்-சோமசுந்தரதேசிகர். சகஉ.

மேகஸந்தேச பரிசீலனம்:—ஸ்ரீமத்-எம். துரைசாமிஐயங்கார். ௧௩௭.

வடமொழி வியாகரணத்திற்கண்ட } (Late) கு. ஸ்ரீநிவாசசாஸ்
சில சரித்திரக குறிப்புகள்:— } [திரிகள். உசரு.

வியாழமண்டலம்:—P. G. சசஅ.

விவசாயக்குறிப்புகள்:—சென்னை விவசாயசங்கத்தார். ௫௧௪

விவசாயிகளால் ஆளப்படும் } “சுதேசமித்திரன்”
டென்மார்க்குதேசம். } ௩௬௩.

வேள்புலம்:—பத்திராசிரியர். ௫௬.

ஐப்பானில் பாய்பின் } ஸ்ரீமத்-வீ. சுப்பிரமணிய ஐயர். ௧௦.
னுதற்றொழில்:— }

ஸ்ரீ-இருந்தவளமுடையார்:—பத்திராசிரியர். ௧௧௧.

ஸ்ரீசங்கராசாரியசுவாமிகளது } ஸ்ரீமத்-சோமசுந்தரதேசிகர். ௩௭௬.
மணிரத்தினமாலை:— }

ஸ்ரீமாந-காந்தியும் தமிழர்களும்:—‘சுதேசமித்திரன்’ உகச.

ஸ்ரீவால்மீகருந் தமிழ்வழக்குகளும்:—பத்திராசிரியர். ௧.

“செந்தமிழ்” எட்டாந்தொகுதியில் வெளிவந்த நூல்கள்.

[முடிந்தது.]

ஞானமிரதக்கட்டளை:—ஸ்ரீமத்-சே. ரா. சுப்பிரமணியக்கவிராயர்.

[பகுதி எ, அ, கூ, ௧௦.

[முடியாதவை.]

அகப்பொருள் விளக்க } ஸ்ரீமாந-பொ. பாண்டித்துரைத்தேவர்.

மூலமுமுரையும்:— } [பகுதி உ, ச, ௫, அ, ௧௧.

சங்கரசோழனுலா:—பத்திராசிரியர். பகுதி ௧, ௩, ௫, எ.

03111, NO 1

கடவுள் தணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-அ.] செளமிய-ஸ்வ கார்த்திகை மீ [பகுதி-க.

ஸ்ரீவால்மீகருத் தமிழ்வழக்குகளும்.

யான் முன்பொழியிய “ஸ்ரீவால்மீகருத்தென்னும் என்ற வியாசத்தில், பரிநாட்டியல்புகளும், இடைசங்குத்துக் சபாடபுரம் முகிரி என்ற பழைய பாடினங்களும் வால்மீகத்தில் குறிக்கப்பட்டிருந்தலை விவரிக்கேன். இனி, அவ்வால்மீ ப்முனிவர் வாக்கால் தமிழ்வழக்குகள் சிலவற்றினுண்மை தெரியவருதலை இவ்வியாசத்துக் காட்டுவேன்.

க. வடக்கிருத்தல்:—இவ்வழக்கினைப் புறநானூற்றில், “மறந்தகை மன்னன் வாள்வடக்கிருத்தனன்” (சுரு) “புறப்புண்ணுணி வடக்கிருந்தோனே” (சுசு) என வருதலால் அறிக. வடக்கிருத்தலாவது-உலகவின்பத்தை முற்றும் வெறுத்துப் பட்டினிகூடந்து உயிர்துறத்தலாம். இதனை “பிராயோபவேசவிரதம்” என்பர் வடநூலார். சங்கநாளில், இவ்விரதம், அரசராலும் புலவர்களாலும் கொடியதுக்க காலங்களில் நிகழ்த்தப்பெற்றது. சேரன் பெருஞ்சேரலாதன் என்பான், சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தானோடு போர்செய்து முதுகிற் புண்ணுற்று அதற்கு நாணி, வடக்கிருந்தான். கோப்பெருஞ்சோழன், தன்மேற் பகைகொண்ட தன் மக்களிருவரோடும் போர்க்கெழுந்தகாலத்தில், புல்லாற்றார் எயிற்றியனார் என்னும்புலவரால் சமாதானஞ்செய்யப்பட்டுத் தன்னரசை அவர்கட்களித்துத் தான் வடக்கிருப்பானுயினன். அக்கோப்பெருஞ்சோழன் வடக்கிருந்த செய்திகேட்டு அவனாருயிர் நண்பர்களாகிய, பிசிராந்தையார், பொத்தியார் என்ற புலவர்களும் அவ்விரதம்பூண்டனர். அம்மட்டோ! தம் முயி

கரவைவேலன்கோவை:—ஸ்ரீமத்-அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை. உக
[உகூசு, ஈகூசு, சா

கல்வி:—ஸ்ரீமத்-முத்துரத்தினமுதலியார். ஈகூசு

கலிங்கத்துப்பரணியாராய்ச்சி:—பத்திராசிரியர்.

சங்கீதசாஸ்திரம்:—இசைத்தமிழன். ஈகூசு

சானசுருதியரசன் கதை:—ஸ்ரீமத்-அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை. சூ.

சிதம்பரசுவாமிகள் சரிதம்:—ஸ்ரீமத்-சி. கு. நாராயணசாமி

[முதலியார். சக, அச.
லகேள்விகட்கு } ஸ்ரீமத்-எம். கே. எம். அபதுலகாதி ராவுத்தர்.
விடை:— [உ௦௭.

சிலதனிப்பாக்கள்:—ஸ்ரீமத்-அ. சிதம்பரமுதலியார். ஈகூசு.

சிவராத்திரிபுராண அருமபத } ஸ்ரீமத்-சே. ரா. சுப்பிரமணியக்
விளக்கமும் பாடபேதமும்:— [கவிராயர். சூகூசு.

சிறுவர்க்குரிய உபந்யாஸங் } ஸ்ரீமத்-வி. சுப்பிரமணிய ஐயர். கஅச,
கள்:— [உகூசு, ஈகூசு, ஈகூசு, ஈகூசு.

சக்ரரீதி:—ஸ்ரீமத்-வி. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர். ச௦கூ, ச௦ச, சகூசு.

செல்வநிலையாமை:—P. G. உருச.

சேதுபுராண அருமபத } ஸ்ரீமத்-ஆ. மூ. சோமாஸ்கந்தபிள்ளை.
விளக்கம்:— [ககூசு, ககூசு, உ௦கூ, ச௦கூ.

சோதிடகணிதம்:—ஸ்ரீமத்-சோமசுந்தர தேசிகர். சூகூ, கச௦௭, உகூசு,
[உகூசு, ஈகூசு, ஈகூசு.

தணிகைப்புராண அருஞ்செய்யுள் } ஸ்ரீமத்-ஆ. மூ. சோமாஸ்கந்த
'விளக்கம்:— [பிள்ளை. ஈகூசு.

தமிழ்ச்சங்கமும் ஈழநாடும்:—ஸ்ரீமத்-ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை. ஈகூசு.

தமிழ்ச்சொற் பிரயோக } ஸ்ரீமத்-ஆ. முத்துத்தம்பிபிள்ளை. சூகூ
விவேகம்:—

தமிழ்நாட்டில் வழங்கும் } பத்திராசிரியர். ககூசு.
கண்ணபிரான்சரிதங்கள்:—

தமிழர் சீனரா?:—ஸ்ரீமத்-ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை. சூகூஅ

தஸ்யுக்களும் திராவிடர்களும் } ஸ்ரீமத்-மஹேசகுமார சர்மா
சுதேசமித்திரன்:— [மொழிபெயர்ப்பு. சூகூசு.

திணைமயக்கம்:—ஸ்ரீமத்-சி. கணேசையர். ககரு

திருக்குறட்பரிமேலழகருரை } ஸ்ரீமத்-சி. கணேசையர். சஅகூ.
விளக்கம்:—

திருக்குறளாராய்ச்சி:—ஸ்ரீமத்-அ. கோபாலையர். சஎ, க௩௨, ௨௨௫,
[௨௮௮.

திருவலஞ்சுழி:—ஸ்ரீமத்-தி. ப. சுப்பிரமணிய ஐயர். ௫௫௭.

தொல்காப்பியத்துக்கண்ட பழைய } பத்திராசிரியர். ௩௭௫, ௪௨௩,
வழக்குகள்:— [௫௯௫.

நமதுபுராதன நாகரீகம்:—Mr. M. P. மாஸ்கரன்ஹாஸ். ௩௨௯.

நமது பூர்வகாலக் கப்பறறெழில்:—ஒற்றன் ௫௪௯, ௬௪௨.

நல்லெவண்பா:—ஸ்ரீமத்-ச. கந்தையபிள்ளை. சகூச.

நல்லொழுக்கம்:—ஸ்ரீமத்-இலக்குமணப்போற்றிகள். ௩௬, ௧௫௦,
[௨௦௦, ௨௫௦, ௨௮௪, ௩௫௩, ௪௦௪, ௪௬௬.

பத்தி:—ஸ்ரீமத்- G. V. கோபாலசாமி நாயடு. ௬௦௩.

பத்திராசிரியர் குறிப்பு:— ௨௯௨.

பாடசாலை:—ஸ்ரீமத்-தி. சதாசிவ ஐயர். ௪௪௭.

பிரமதேவரும திருவள்ளுவரும:—பத்திராசிரியர். ௫௩௯.

புத்தகக் குறிப்பு:—பத்திராசிரியர்.:—௫௮, ௧௧௦, ௨௬௯, ௪௧௯,
[௪௭௭, ௫௩௭, ௬௫௨.

புறத்திரட்டிற்கண்ட பாடல்கள்:—பத்திராசிரியர். ௨௦௯.

பெரியபுராண அருடபத } ஸ்ரீமத்-ஜி. சதாசிவம்பிள்ளை. ௫௫, ௬௬,
விளக்கம்:— [௩௨௦, ௩௭௧, ௪௧௩.

பேரகதகியம்-வடபதப்படலம்:—பத்திராசிரியர். ௪௮௧.

பொருள்கோடல்:—ஸ்ரீமத்-சி. கணேசையர். ௨௬௭.

மதுரைநாயக்கர் } ஸ்ரீமத்-சே. ப. நரசிம்மலுநாயடு. ௫௮௭, ௬௧௭.
ஸமஸ்தானம்:—

மதுவிலக்கு:—Rev. M. P. மாஸ்கரன்ஹாஸ். ௫௨௪, ௫௭௯.

மாதவிவாதம்:—ஸ்ரீமத்-அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை. கஅக.

மிளகு:—சென்னை விவசாய சங்கத்தார். சஉக.

முத்தபிடலின்வரலாறு:—ஸ்ரீமத்-வீ. சுப்பிரமணிய ஐயர். ரு௦௭.

மூவகையான்மாக்க } ஸ்ரீமத்-சே. ரா. சுப்பிரமணியக்கவிராயர் ௧௦௨.
ளிலக்கணம்:— } ஸ்ரீமத்-சோமசுந்தரதேசிகர். சக௨.

மேகஸுந்தேச பரிசீலனம்:—ஸ்ரீமத்-எம். துரைசாமி ஐயங்கார். க௩௭.

வடமொழி வியாகரணத்திற்கண்ட } (Late) கு. ஸ்ரீநிவாசசாஸ்
சில சரித்திரக குறிப்புகள்:— } [திரிகள். உச௩.

வியாழமண்டலம்:—P. G. சுசஅ.

விவசாயக்குறிப்புகள்:—சென்னை விவசாயசங்கத்தார். ரு௧௪.

விவசாயிகளால் ஆளப்படும் } “சுதேசமித்திரன்”
டென்மார்க்குதேசம். } ௩௬௩.

வேள்புலம்:—பத்திராசிரியர். ரு௧௬.

ஐப்பானில் பாய்பின் } ஸ்ரீமத்-வீ. சுப்பிரமணிய ஐயர். ௧௦.
தற்சொழில்:— }

ஸ்ரீ-இருந்தவளமுடையார்:—பத்திராசிரியர். ௧௧௧.

ஸ்ரீசங்கராசாரியசுவாமிகளது } ஸ்ரீமத்-சோமசுந்தரதேசிகர். ௩௭௬.
மணிக்கொண்டை:— }

ஸ்ரீமான்-காந்தியும் தமிழர்களும்:—‘சுதேசமித்திரன்’ உ௧௪.

ஸ்ரீவால்மீகருந் தமிழ்வழக்குகளும்:—பத்திராசிரியர். ௧.

“செந்தமிழ்” எட்டாந்தொகுதியில் வெளிவந்த நூல்கள்.

[முடிந்தது.]

ஞானமிர்தக்கட்டளை:—ஸ்ரீமத்-சே. ரா. சுப்பிரமணியக்கவிராயர்.
[பகுதி எ, அ, கூ, ௧௦.

[முடியாதவை.]

அகப்பொருள் விளக்க } ஸ்ரீமான்-பொ. பாண்டித்துரைத்தேவர்.
மூலமுமுரையும்:— } [பகுதி உ, ச, ரு, அ, ௧௧.

சங்கராசோழனுலா:—பத்திராசிரியர். பகுதி ௧, ௩, ரு, எ.

99 செந்தமிழ்.

தொகுதி-அ.] செளமிய-ஸ்வ கார்த்திகை மீ [பகுதி-க.

ஸ்ரீவால்மீகருந் தமிழ்வழக்குகளும்.

யான் முன்பெழுதிய “ஸ்ரீவால்மீகருந்தொன்னும்” என்ற வியாசத்தில், தமிழ்காட்டியல்புகளும், இடைசங்கத்துக் சபாடபுரம் முகிரி என்ற பழைய பாட்டினங்களும் வானமீகத்தில் குறிக்கப்பட்டிருந்தலை விவரிக்கேன். இனி, அவ்வால்மீகமுனிவர் வாக்கால் தமிழ்வழக்குகள் சிலவற்றி னுண்மை தெரியவருதலை இவ்வியாசத் துக் காட்டுவேன்.

க. வடக்கிருத்தல்:—இவ்வழக்கினைப் புறநானூற்றில், “மறத்த கை மன்னன் வாள்வடக்கிருந்தனன்” (சுரு) “புறப்புண்ணைனி வடக் கிருந்தோனே” (சுசு) என வருதலால் அறிக. வடக்கிருந்தலாவது உலகவின்பத்தை முற்றும் வெறுத்துப் பட்டினிகூடத்து உயிர்த்துத் தலாம். இதனை “பிராயோபவேசவிரதம்” என்பர் வடநூலார். சங்கநாளில், இவ்விரதம், அரசராலும் புலவர்களாலும் கொடியதுக்க காலங்களில் நிகழ்த்தப்பெற்றது. சேரன் பெருஞ்சேரலாதன் என்பான், சோழன் கரிகாற்றொருவனதுகாணோடு போர்செய்து முதுகற் புண்ணுற்று அதற்கு நாணி, வடக்கிருந்தான். கோப்பெருஞ்சோழன், தன்மேற் பகைகொண்ட தன் மக்களிருவரோடும் போர்க்கெ முந்தகாலத்தில், புல்லாற்றார் எயிற்றியனார் என்னும்புலவரால் சமா தானஞ்செய்யப்பட்டுத் தன்னரசை அவர்கட்களித்ததுத் தான் வடக் கிருப்பானாயினன். அக்கோப்பெருஞ்சோழன் வடக்கிருந்த செய்தி கேட்டு அவனொருயிர் நண்பர்களாகிய, பிசிராந்தையார், பொத்தியார் என்ற புலவர்களும் அவ்விரதம்பூண்டனர். அம்மட்டோ! தம்முயி

ரினுஞ்சிறந்த வேள் - பாரியின் பெரும் பிரிவுக்காற்றாது புலவர்
பெருமானாகிய கபிலரும்,

“மலைகெழு நாட மாவண் பாரி

* * *

இம்மை போலக் காட்டி யும்மை

யிடையில் காட்சி நின்னே

டுடனுறை வாக்குக வுயர்ந்த பாலே.”

என்று இரங்கக்கூறி, வடக்கிருந்து உயிர்நீத்தனர். வடக்கிருந்து
லென்பது இங்ஙனம் பட்டினிகடந்து உயிர்நீத்தலேயென்பதை அவர்
விரதம்பூண்ட கோப்பெருஞ்சோழனைப் பூசுநாதனார் என்ற புலவர்,

“உள்ளாற்றுக் கவலைப் புள்ளி நீழன்

முழுஉ வள்ளா முணக்கு மள்ள

புலவதி மாசோ நீயே

பலரா லத்தைநின் குறியிருந் தோயே.” *

என்று பாடுதலானு முணர்க.

இத்தகைய அரியவிரதம் தற்கொலையாகாது சநாதன நர்மங்க
ளில் ஒன்றாக அக்காலத்திற் கருதப்பட்டது. இராமாயணத்தில்,
அங்கதன், பிராட்டியை எங்குந்தேடியங் காணாமையால் மற்றவான
ரர்களோடு உயிர்ந்துறக்கத்துணிந்து, பின், தண்ணீர் குடித்துவிட்டுப்
பூமியில் தெற்குமுகமாகப்பரப்பிய தருப்பையின்மேல் கிழக்குநோக்
கியிருந்துகொண்டு பிராயோபவேச விரதம் பூண்டான்—என்று
கிஷ்கிந்தாகாண்டம் ௫௪-ம் சருக்கத்திற் கூறப்படுகின்றது. ஆனால்,
“வடக்கிருந்தல்” என்னுந் தமிழ்வழக்குக் கேற்றசொல் வடமொழி
யிற் காண்டலரிதாயினும், அவ்விரதம்பூண்டோர் தம்முட்க்கு வடதி
சையிற் சென்று அருணைச்செய்தல் மரபென்று கருதத்தக்கது; என்
னை? புண்ணியதிசையாகிய வடக்கே எல்லாச் சற்கருமங்கட்கும் ஏற்
றவிடமாதலாலென்க. ஸ்ரீ ராமபிரான் பிரிவுக்காற்றாது அயோத்தி,
யாசுரத்து ஜனங்கள் கூற்றாக, வான்மீகமுனிவர், இராமனுடன்

* இதன்பொருள்:—ஆற்றிடைக் குறையுள், புள்ளிகொண்ட மரநீழற்
கணிந்து உடம்பாகிய முழுத்தசையை வாட்டும் வீரனே! நின் கருத்திற்
கேற்ப நின்னோடு வடக்கிருந்தார் பலராதலால், யான் இதற்குதவாது பிற
பட வந்ததற்கு என்னை நீ வெறுக்கின்றாய் என்பது.

செல்லற்கியலாத நாம் “இவ்விடத்தே உபவாசத்தால் உயிரைவிடுவோம். அன்றி, கீழேவீழ்ந்து இறக்கும்வரை வட திசைநோக்கிச் சென்றகொண்டிருத்தலாகிய மகாபிரஸ்தான விரதத்தை மேற்கொள்வோம்” என்று ஆயோத்தியாகாண்டம் ௪௮-ம் சருக்கத்திற் கூறியிருக்கின்றார். இதனால், பட்டினிகிடந்துயிர்த்துறப்போர் வடதிசைசேறல் மரபென்பது தெரியவருதலின், வடக்கிருத்தல் என்னுந்தமிழ் வழக்குத் தெளிவாதல் காண்க. பட்டினிகிடந்து உயிர்நீக்கும் விரதத்தில், வடக்குமுகமாகச் சென்றகொண்டே இறத்தலொன்றென்றும், இதற்கு மகாபிரஸ்தானமென்பது பெயரென்றும்; மற்றொன்று வடதிசையில் ஓரிடத்தில் தங்கி இறத்தலென்றும், இதற்கு வடக்கிருத்தல் அல்லது பிராயோபவேசம் என்பது பெயரென்றும் உணர்க.

உ. மலையாத்திக்கோடி:—சோழவரசர்க்கு ஆத்திமாலை உரித்தாகச் சொல்லப்பட்டுளது. இவர்கள் சூரிய வமிசத்தாராகவும், ஸ்ரீராம பிரானுடைய முன்னோர்களையே இவர்க்கு முன்னோராகவும் கூறப்படுதலைக் கவனிக்கத்துபரணி முதலிய நூல்களால் அறிக. இச்சோழர்க்கு ஆததி சின்னமாகக்கூறப்பட்டிருத்தல் போலவே இராமவமிசத்துக்கும் ஆததிச்சின்னங் கூறப்படுகின்றது. இதனை வால்மீகம், ஆயோத்தியாகாண்டம் ௮௪-ம் சருக்கத்தில், பரதனுடைய சைசநியத் தைப்பார்த்துக் குகன இக்ஷ்வாகு வமிசத்துச்சக்கரவர்த்திகளுடைய மலையாத்திக் கோடியுடன் கூடிய மகாரதம் (கோலிதாரத்துவசம்) ஈதோ தெரிகின்றது.” எனக் கூறுவதால் உணர்க. இதனால், அவ்விக்ஷுவாகு வமிசத்தவராகச் சொல்லப்படும் சோழர்கள் தம் முன்னோர் கொடியாகக்கொண்ட ஆததியையே நாம் மலையாகத் தரித்தவராதல் தெளியப்படும். இனிச சேரர்க்குப் பனம்பூமாலை கூறப்படுதற்கும் வானமீகதனால் ஓர் பொருள்கொள்ளக் கிடக்கின்றது. கழக்கு மேற்குத் திசைகளின எல்லையாக, முத்தலையும் பத்துத்தலையுமுடைய பனைமரங்கள் ஆண்டுகதேவர்களால் நாட்டப்பட்டுள்ளன என்று, கிஷ்கந்தாகாண்டத்தில் வானரர்களை நாடவிட்ட சருக்கங்களிற் கூறப்படுகின்றது. சேரர், மேற்றிசையரசராதலின், கழமேலோடிய தேசமுழுமைக்குந் தாங்களே உரியவரென்பதைச் சூசிப்பதற்கு ஆததிசைகளில் எல்லையாகவைத்த பனையைத் தங்கள் சின்னமாகக்கொண்டனர் எனல் தக்கதுபோலும்.

சேந்தமிழ்.

தமிழ்மக்கள் பூச்குதேல்:—தமிழாசர் போர்க்குச் செல்லும் போது அதற்கென்று ஒருவகைப் பூவும், தங்குலத்திற்கென்று ஓர் அடையாளப் பூவும்—ஆக இருவகைப்பூவுடையரென்பது பழைய தமிழ் நூல்களால் அறியப்படுகின்றது, அன்றிபும் நிரைகவர்தல் நிரைமீட்சி முதலாக நிகழும் போர்தொழில்களில் ஒவ்வொன்றற்கு ஒரு பூசுக்குச்செல்லுதலுமமரபாம். இப்பூப்பற்றியே வெட்சி, கரந்தை, உழிஞை, வஞ்சி என அப்போர்த்துறைகள் பெயர்பெறுதலுங் காண்க. இவ்வாறே, அகப்பொருட்டுறைகளாகிய புணர்தல், பிரிதல் முதலியவைகளும், குறிஞ்சி பாலை என அவ்வநிலத்துக்கேற்ற பூப்பெயரானே வழங்கப்படும். இவற்றால் தென்னாட்டார் பூவணிவதிற் கொண்டிருந்த பெருவிருப்பம் புலனாம். இவ்வழக்கத்தையே, வான்மீகமுனிவர், அயோத்தியாகாண்டம், கூசு-ம் சருக்கத்தில் பரதன் கூற்றில் வலுத்து “நமது யுத்தவீரர்கள் மேகங்களைப் போன்ற கறுத்த கேடயங்களுடன், தென்னாட்டாரைப்போலத் தலைக்கணியாகப் பூக்களைச் சூடுகின்றனர்.” எனக் கூறுதல் கவனிக்கத்தக்கது. சேனையீரர் பூசுகுமுதற்குத் தெனாடு மெக்கன் குடுகில் உவமையாக்குதலால், அம்மக்களை வீரராகக்கொள்ளுதலே பொருத்தம். அன்றிப் பொதுவில் ஜனங்களுள்ளினுமாம். இங்ஙனம் பூச்சுமுதல் தெனாட்டார்க்கு மிகச்சிறந்த வழக்கமென்பதை வால்மீகியார் நன்கறிந்து கூறுதல் கண்டுகொள்க.

திருவேண்காடு:—வால்மீகியார் தெனாட்டைப்பற்றிக் கூறிய செய்திகளில் மிகமுக்கியமானது இவ்விஷயம். ஸ்ரீராமபிரான் கணையால், கரன் பூரியில் மாண்டுவிழுந்ததைக் கூறும்போது,

ஸவவாஅவரொஹ-ஹோஷஹுரோநஸூராந்நிநா ।

நாஹேணெவவிநிஷுபுஸ்டுஸூகாரணெய்யாஹகம் ॥

இதன்பொருள்:—கவேதாரணயத்தில் ருத்திரனால் தடுக்கப்பட்டு அந்தகன மாய்த்ததுபொல, கபன, இராமருடைய சரக்களினியால் தடுக்கப்பட்டுப் பூமியில் விழுந்தான் என்பது. வான்மீகத்துக்கு உரையிட்டவர்களில் தீர்த்தர், கவேதாரணயமென்பது காவேரி கடலுடன் கலக்குமிடத்து உள்ளதென்பர். அஃதாவது இப்போ

துள்ள திருவெண்காடென்னும் சிவஸ்தலமேயாம். காவேரிக்கரையிலுள்ள சுவேதாரண்யத்தில் அந்தகாசுரன் என்பவனைச் சிவபிரான் எரிந்துக்கொன்றது புராணப்பிரசித்தி எனப் பரிதலகர். இப்பொருளில் அந்தகன் என்பதிலுள்ள தகரம் வடமொழியில் நான்காவதாம். அந்திலகரே அந்தகன் எனப் பாடங்கொண்டு, (இதனில், தகரம் முதலாவது) சுவேதாரண்யத்தில், சிவபிரான் மார்க்கண்டேயருயிர்காத்தற்பொருட்டு யமனைக்கொன்ற சரிதம் அத்தலமானமியத்துள்ளதாகலால் வால்மீக அநனைக்குறித்தாரென்றுங் கொண்டார். இச்சரித்திரம் திருவெண்காட்டுக்குத்த திருக்கடவூரில் நிகழ்ந்ததென்பது பிரசித்தமாயினும், அவ்விருதலமும் சுவேதாரண்யமென்ற பிரதேசத்தைசார்ந்து ஒரேசரித்திரத்துக்குரிமை பூண்டனவென்று கொள்ளுதல் இழுக்காது. திருக்கடவூர்போலவே, திருவெண்காட்டிலும் யமனையுலாத்தசரிதம் நிகழ்ந்ததென்பதற்கு, சம்பந்தமுர்த்துகள் தேவாரத்தில்,

“வேலமலி தண்கானல் வெண்காட்டான் திருவடிகீழ்
மாலேமலி வண்சாந்தால் வழிபடுநான் மறையவன்றன்
மேலடர்வேங் காலையிர் விண்டபினை நமன்றுத
ராலமிடற் றுனடியா ரெனறடர வஞ்சுவரே.”

“கோளவித் தனைய கூற்றந் தன்னைக் குறிப்பினுன்
யாள்வித் தனைய மகிழ்ந்தவ கேத்து மாணிக்கா
யாள்வித் தமர நலக மளிப்பா னூர்போலும்
வேளவிப பகையால் வான நிருளகா வெண்காடே.”

என்ற பாடங்களில் அச்சரிதம் அத்தலத்துக்குரியதாகக் கூறப்படுதலே தக்கசான்றும். இவற்றால், வானம் மீயார் வாககால தென்னாட்டுத்தலமானமியங் கூறப்படுதல் காண்க.

இன்னும் முற்காலத்தில் தென்னாட்டிலிருந்த கொடியாவர்களாகிய அரக்கர்செய்கைகளில், அவர்களிறந்தால் எரிக்கப்படாது புதைக்கப்படுதல் ஒன்று. விராதன் என்ற அரக்கன் சாகுந்தருணத்தில் இராமலக்ஷ்மணர்களை நோக்கி, “என்னைக்குழியில் அடக்கஞ்செய்து விட்டு கேஷமமாய்ப் போங்கள்; இறந்துவிட்ட அரக்கர்களை அடக்கஞ் செய்வதே பழமையான தர்மம்.” என்று கேட்டுக்கொண்ட

தாக ஆரணியகாண்டம் நாலாம் சருக்கத்திற்குறப்பட்டுள்ளது. இது, பழந்தமிழர்கொண்ட முறையுமாம். இனி வாதாபி இவ்வலன் கதையை இராமபிரான் தம்மிளவற்கு எடுத்துரைக்குமிடத்தே, இவ்வலன் பிராமணவேடந்தரித்து, தம்மவர்க்குரியதல்லாத ஸம்ஸ்கிருதபாஷையைப் பேசிக்கொண்டுவந்ததாகக் கூறுவதால், அரக்கர்கட்கு வடமொழி அந்நியபாஷையாயிருந்ததென்பது தெரியவருகிறது. இவ்வாதே, வான்மீகத்தால் அறியப்படும் தமிழ்வுழக்குகள் சில குறிக்கப்பட்டன. சமயம்வாய்த்துழி மற்றுமுள்ளனவற்றை விளக்குவேன்.

பத்திராசிரியர்.

உ

சிவமயம்.

சானசுருதியரசன் கதை.

சாமவேதசம்பந்தமாய் விளங்குஞ் சாந்தோக்கியோபநிடதத்திலே நான்காம் பிரபாடகத்திலே முதலாங்கண்டத்திலும், இரண்டாங்கண்டத்திலும், சேதுபுராணத்திலே முத்திர்த்தச் சருக்கத்திலும் வித்தாரம்பெற இந்தச் சானசுருதியரசன்கதை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இரண்டும் ஒன்றற்கொன்று நெறிதுவேறுபாடுளவாயினும் பொருண்முடியில் வேறுபாடில்லை. இங்கே சாந்தோக்கியத்தை அறுசரித்து இடையிடை சேதுபுராணத்தையுந் தழுவிக்கூறுதல்.

முற்றாலத்திலே பெருஞ்செல்வனும, பெருங்கொடையாளனுந், தருமகுணசீலனுமாய் அரசனொருவன் இருந்தான். அவன் தனது நாட்டிலுள்ள நகரிகளிலும், வீதிகளிலும், நாற்சந்திகளிலும், பெருவழிகளிலும், மற்றையிடங்களிலும் அந்நகரிலைகள் தாபித்து, அங்கே போககுவரவுசெய்யுஞ் சனங்களை மறித்து நிறுத்தி அவர்களுக்கெல்லாம் அன்போடும் அந்நங்கொடுத்துப் பெருமபுகழ்ப்படைத்து விளங்கினான். அவன்பெயர் சானசுருதி என்பர். சானசுருதி என்

பது சனசுருதி என்பவன்மரபிற் பிறந்தவன் எனப்பொருள்படிக்
தத்திநாதநாமம். புத்திரன் என்றும் அரசன்புதல்வன் என்றும்,
அதனாற் பவுத்திரன் என்னும் பெயரையும் அடைந்தான் என்றும்
சேதுபுராணம் கூறும்.

சேதுபுராணம்.

சானசுருதியிதானந் தாணிகிருபன் புத்திரன்கேய்
ஆனமுதையாற் பவுத்திரனென் றறையும்பெயரு மடைந்துள்ளான்
நீனாலிழைவு தீர்க்கையினுற் சிரத்தாதேய நெனப்பட்டான்
மேனிதழைப்ப வட்டுதவி வெகுபாகங்யனுந் தானானுன்.

அபிதானம் - நாமம், சேய் - மகன், நீனர் - வறியவர், விழை
வு-ளிருப்பம், சிரத்தாதேயன் - சிரத்தையிலகிலப்பவன், சிரத்தை-
தருமகாரியத்திலன்பு, அட்டுதவி- (உணவுகளைப்) பாங்குஞ்செய்துகொ
டுத்தி, பாகங்கயன்-பயன் டாந்தோன்.

பருப்பின்பொருப்புநெயநதியுமபழத்தோடலம்பும்பாற்கடலும்
விருப்பினறியகறிவகையும்வேண்டுமபிறவுமுளவாக்கிக்
கருப்புக்குறையுமுயிர்வனாக்குங்காதலனைபோற்கனாந்தன்பால்
திருப்பிசிறுவியருவாக்குஞ்செல்வாரொவர்க்குஞ்சிறந்தளிப்பான்.

கந - புகரு - உறையும், அனை - அனனை, கரைந்து-அழைத்து.
கிருப்பி - மறித்து.

இந்தச் சானசுருதியரசன் உருகப்பிரகாரம் அந்தநானஞ்செய்து
பெருங்கீர்த்திபெற்று விளங்கும் நாள்களிலே இவனை ஆட்கொள்ளு
மாறு கருதிய முனிவருந்தேவரும் அன்னப்பறவைகளின் வடிவங்
கொண்டார்கள். பின்னர் அந்த அன்னப்பறவைகள் இந்தச் சான
சுருதியரசன் வசிக்கும் மேலவீட்டுக்குமேலே பறந்துபோயின. போ
குமபோது முன்னர்ச்செல்லும் அன்னத்தைப் பின்னர்ச்செல்லும்
அன்னமநோக்கிப் பலாக்க! இந்த மேல்வீட்டில் இருக்கும் சானசுரு
தியரசனை நீ துதியாமற் செல்வது நீதியன்று; இவனோ தருமகுணசீ
லன். இவனுடைய அந்தி யாண்டும்பரந்து செறிந்திருக்கின்றது.
துதியாதுபோகுங்கால், அது எங்கள் தோகைக்கையெல்லாம் எரித்து
விடும் என்று சொல்லிற்று. பலாக்கன் என்பதற்கு உரைகாரர் குறு

ம்பார்வைபுடையவன் என்று பொருள்கூறுவர். பலாக்கன் என்பது சேதுபுராணத்திலும் வருகின்றது.

சேதுபுராணம்.

நிற்றிநிற்றிபலாக்கநீசெர்மராளகா
வெற்றியோடுவிரகசானசுருதியிந்தமேனிலத்
தூற்றுளானிவ்வாறுதானுணர்நிலாய்கொல்லுள்ளமேற்
சற்றுமெண்ணிலாமலந்தாதமமினேருகினறியால்.

மராளகன் - இராசவன்னம். மேனிலம் - மேல்விடு. அந்தர் - குருடர். முன்னர்ப்பலாக்கன் என்றதும் அரசனை நோக்காமை கருதிப்போலும். முன்னர்ச்செல்லும் அன்னப்பறவை இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டு அதனை நோக்கி நீ இந்த அரசனை நியந்துபேசுவது நீ தானா? இந்தச்சானசுருதி யரசனே சிறியன்! உண்மை தெளிவிலாதவன்! அறிவிலாத மருளன்! மூகன்! அவலன்! வஞ்சன் எனக்கு இவனை நியந்து கூற்றக. பண்டியிற்செல்லும் இரைக்குவமுனிவனையே பாக்கவியந்துரைக்குக. அம்முனிவன்போன்ற தருமகுணசீலனும் தத்துவஞானியும் இவ்வுலகில் வேறில்லை” என்று சொல்

சேதுபுராணம்.

இறையினீடு மிவனிழைத்த தருமயாவு மீறுறும்
பிறையினோடு கட்டுமவேணி சாணிலன்பு பெற்றசீர்
மறையினோன் மனத்திலுண்மை ஞானமென்று மாயவுற
தறையநாடின முனிரயுக்கு வன்றன்மேன்மை யறையினை.

இவனிழைத்த தருமம் யாவும என்றது சானசுருதியரசன் செய்த தருமங்களை. பிறையினோடு கட்டும வேணி - சிவபிரான். மறையினோன் என்றது இரைக்குவமுனிவனை. நீ என்றது பின்னர்ச்செல்லும் அன்னத்தினை.

அந்த இரைக்குவ முனிவன் யாவன்? என்று பின்னர்ச்செல்லும் அன்னப்பறவை வினாற்று. சூது விளையாட்டிலே பகடை என்னுந் தாயமடைந்தவனுக்குப் பின்னுள்ளதாயமெல்லார் தானே வந்து சாருதல்போல உலகத்திலே சனங்கள் செய்யுந்தருமங்களின்

பலங்களுல்லாந் தானே வந்து தன்னையடைபுந் தவவலியுடைய தத் துவஞானி எவனோ அவனே என்று முன்னர்ச்செல்லும் அன்னம் சொல்லிற்று.

இந்த அன்னங்கள் ஒன்றற்கொன்று தன்னைச்சுட்டிக் கூறிய சம்பாஷணையை மேல்விட்டிலி நந்த சானசுருதி யரசனும் கேட்டுத் தன செயல்களிலே வெறுப்புற்றுத் தன் குறைவையுஞ் சிந்தித்து இரைகருவ முனிவனை எய்தி உய்திபெறவேண்டும் என்னும் இச்சையோடும் நித்திரைசெய்தான். பின்னர் வைகறையிலே நித்திரைவிட்டுடும்புமபொருட்டு வைதாலிகர்கள் வந்து துயிலெடைநிலை பாடினார்கள். அரசன் அவர்களைநோக்கி இரைகருவ முனிவன் என்று என்னை நீவிர் எண்ணியிருக்கின்றீர் போலும்! இம்மங்கல சனிசுருக்கு யான் தக்கவனல்லேன். இரைகருவன எனப்படும் முனிவனே இதற்குத் தக்கவர். அவர் பிரமஞானிகள் வசிகுமம் பெருங்காடு, நதி தீரம், மலைச்சாரல் முதலிய தனியிடங்களிலே வசிப்பாரா. அவரைப் போய்த் தேடிப்பார்த்துத் தன்நுகொண்டு இருக்குமிடத்தை எனக் கறிவிக்கக் கடவீர் என்று. வைதாலிகர் - பலவித தாளங்களோடு துயிலெடை நிலைபாடுவார்.

முடவனான முனியையெய்தி முறைதனான மடையவே
கடவனென்று கெடியவேலை கையினீந்து வார்கள்போற்
படரிருட்க் ழிததெழுச்சி பாவொர்கள் பாடல்கேட்
டுடல்வருநதி னோரின்மெல்ல வற்றெழுது பின்னரே.

முடவனான முனியை எனறது இரைகருவ முனிவனை. முத் தை ஞானம் - தத்துவஞானம். வேலை - கடல். எழுச்சிபாவொர்கள் - வைதாலிகர்.

பின்னர் வைதாலிகர்கள் நாடுகளிலும் மலைகளிலும் வேறுவேறு ிடங்களிலும் தேடித்திரிந்து ஒருபடி இரைகருவ முனிவனைக்கண்டு கொண்டு அவனிருக்கும் இடத்தை அரசனுக்குச் சொன்னார்கள். அரசனும் நன்றென்று மகிழ்ச்சியுற்று பசுக்கள் அறுநூறு, கண்ட சரம் ஒன்று, வண்டி ஒன்று என்னும் இவைகளோடு தனது குமாரி

யையும் அழைத்துக்கொண்டு முனிவனிருக்கும் இடமநோக்கிச் சென்றான். சென்று முனிவனைக்கண்டு முனிசிரேஷ்டரே! இவைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு பிரமஞானத்தை எனக்கருளல்வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தான். (சேதுபுராணம் சிறுமியைக் கொண்டுபோன செய்தியை விலகுகும.)

இறங்குவமுனிவன் “சேலுலாவு கடலுடுத்த செகதலப்பொருள்களாம், சாலுமோன முனிவர்க்குந் தானிறைக்க லாகுமோ” என்றுசொல்லி அப்பொருள்களை வேண்டாமென்று முற்ற நீக்கிவிட்டுச் சானகருதியரசனுக்குப் பிரமஞானத்தை உபதேசித்தான்.

தானகருமங்களை யடைதலினுந் தத்துவஞானத்தை யடைந்து கொள்ளுதல் விசிட்டம் என்பதும், கருமதா தானினுந் தத்துவஞானி விசிட்டன் என்பதும் இதனுற்பெறப்படும்.

அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை.

சுன்னுகம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஜப்பானில் பாய்பின் னுதற்றொழில்.

கைத்தொழில்வன்மையால் முன்னுக்குவந்த தேசம் ஜப்பான். ஐரோப்பாவிற்குப் பிரித்தானியா எப்படியோ, அப்படியே ஜப்பான் ஆசியாகண்டத்திற்கும். ஜப்பான்தேசத்துச் சிறுவர்கள் விளையாட்டாகச் செய்யும் நீர்ச்சக்கிரங்கள், பெரிய இயந்திரங்கள் ஓட்டச்சாதகமாயிருக்கின்றனவென்றால், அதேதேசத்துக் கைத்தொழில்வன்மை பெரிதும் ஆச்சரியிக்கக்கூடியதாகுமன்றோ? ஜப்பானியர்களின் கைகள் பல அனுஷ்டிக்கப்பட்டால், நமநாடு கைத்தொழில்களில் ஒரு கால் மேம்படாதா? கைத்தொழிலிவிருத்தி இந்தியாவில் உண்டாகவேண்டுமானால், சில விஷயங்களில் ஜப்பானின் மாதிரிகளைத் தள்ளாது கைக்கொள்ளல் வேண்டியதவசியமேயாம். ஜப்பானில் செய்

யப்படும் கைத்தொழில் வேலைகள் பலவற்றில் பாய்பின் னுத்தொழில் பற்றிச் சிறிது ஆராய்வாம். இவ்வேலை ஒவ்வொரு ஜப்பானிய வீட்டிலும் புருஷ, பெண்டு, பிள்ளைகளும் ஓயாது தம் ஒழிவு வேர்களிலும், பிற்சமயங்களிலும் செய்யும் வேலையாய் இப்போதும் இருந்துவருகிறது. இவ்வேலையைப்பற்றி முதன்முதலில் அவ்விராஜாங்கத்தில் 1888-ஆம் வருஷத்திற்றான கணக்கெடுக்கப்பட்டது. அப்போது இவ்வேலை அங்கு அவ்வளவு மும்முரத்திலிருந்ததில்லை. ஆனால் நாளாவர்த்தியில் அக்கைத்தொழில்வேலை நன்குவிருத்திக்கு வந்தது. பின்னர் இப்பாய்களும், இவற்றின் மகிமைகளும் வெளியாகி, வெளியில்நானுதேசங்களுக்கும், ஏற்றுமதிசெய்யப்படும்படியாயிற்று. 1907-ஆம்வருஷத்தில் ஜப்பானிலிருந்து வேற்று நாடுகளுக்கு 22,000 பவுனிலிருந்து, 584,000-பவுன் வரையிலும் விலைமதிப்பான கோரைப்பாய்கள் ஏற்றுமதியாயின வென்றால் இக்கைத்தொழில் விருத்தி அப்போது எவ்வளவு விருத்திமுகத்திலிருந்திருக்கிறதென்பது சொல்லாமலே அறியலாம். பிரிட்டிஷ் வியாபாரிகளே இவ்விதக்கைத்தொழிலிலிருந்திருக்கிற முதலில் காரணபூதராயிருந்தார்களென்றாலும், மற்றைய ஐக்கிய மாகாணங்கள் (United states.) பலவும், இக்கோரைப்பாய்களுக்கு கிராகியுண்டுபண்ணினதால், பின்னும் அப்பாய்வியாபாரம் பலத்தது. ஜப்பானில் ஜங்கஸ் கம்முனிஸ் (Juncus and communis) என்னும் லத்தீன் (Latin) பெயர்கொண்ட கோரைப்புற்களினால், இப்பாய்கள் பின்னப்படுகின்றன. இக்கோரைப்புற்கள், ஜப்பானின் நெலவயல்களின் ஓரங்களில் விசேஷமாய்ப் பயிராகின்றன. இக்கோரைப்புற்களை அவர்கள் தகுந்த எருப்போட்டுப் பராமரிக்கிறார்கள். இவைகளை வளர்ந்தபிறகு வெட்டி, வெயிலில் காயவைக்கிறார்கள். இவைகளின் தோல்களையும், குட்டைத்தன்மையையும் அதுசரித்து, தரவாரியாய் எடுத்து அலகியமானால் சாயத்திலேயும், தோய்த்தெடுத்து, பந்தோபஸ்தானவிடங்களில் சேகரித்துவைக்கிறார்கள். இவைகளைத் ததறிகளினுதவிக்கொண்டு பலவிதப்பாய்கள் அலங்காரமான மாதிரிகளாயும் பின்னப்படுகின்றன. கைத்தறி நெய்வதில் அதற்கு நீரோட்டச்சகதியும் (Water power) உபயோகப்படுத்தப்படுகின்றது. ஜப்பானின் சிறிதுபாகங்களில் பாய்பின்னும ஜனங்கள் சொந்தத்தறியையே, இரவற்றறியையே, உபயோ

கப்படுத்துவதுடன் நில்லாது, வர்த்தகசாலைகளிலும் புகுந்து, பாய் பின்னும் தொழிலைமேற்சொண்டு உஜ்ஜீவிகளையுள்ளனர். ஜப்பான் நாட்டு ஒவ்வொரு வீட்டிலுமுள்ள ஸ்திரீ புருஷ சிசுகள்கூட இப்பாய் பின்னாநதொழிலை இடைவிட்டு இடைவிட்டு, மாறிமாறிச் செய்வதாயிருக்கிறபடியால், பாய்பின்னும் வர்த்தகசாலைகளில், அவ்வளவு ஏராளமான வேலைடப்பதில்லை. இப்படியாக வீட்டிலேயேபாய்பின்னுவதனால் அதுகூலங்களுமுள, பிரதிகூலங்களுமுள. வீட்டில்பாய்பின்னாநதொழில் செய்தலினால், பாய்கள், அவ்வளவு ஒழுங்காயும், சரிசமானமாயுமில்லாமலிருப்பதுடன், பாய்க்கோரைகள் நேர்த்தியாகவுமிருப்பதில்லை. ஜப்பானியர், தாங்கள் பின்னும்பாய்களை, தங்களுக்கு வெளியிலிருந்து வாங்குபவரிடமிருந்து வந்திருக்கும் கிராகுகளுக்குத (orders) தகுந்தன்தமாய்ப் பின்னுக்குறர்கள். முந்தியவருஷங்களில் எவ்விதமானபாய்களுக்கு வெளிநாட்டிலிருந்து கிராக்கிகள் வந்து விற்றனவோ, அம்மாதிரியான பாய்களையும், பின்னித்தயாராய், ஸ்டோரில் (Store) சேமித்துவைக்கிறார்கள். பருத்திகலந்தகோடு போட்ட (Striped Matting made in cotton wraps) 40-கெஜ் கோரைப்பாயின் ஒரு சுருள் 6-ரூபாவரை விலைகுறைந்திருக்கிறது. இப்பாய்களுக்கு வெளிநாட்டிலிருந்து கிராகுகி ஜாஸ்திவருவதனால், விலைவிகிதங்களும், இப்போது சற்று உயர்ந்து நிதானமேபிலலாதிருக்கின்றது. கொஞ்சகாலமாக கோரைப்புல் அகப்படுவதும் சிறிது அருமையாயிருப்பதனால், பாய்பின்னும் இச்சனங்கள் கீழ்த்தரமாயுள்ள பாய்களை, பார்க்கட்டுகளில் விறகப்பிரயததனப்பட்டதில் இப்போர்ப்பட்ட பாய்க்கிராகுகிடும் குறைந்துவிடப் பார்த்தமையால், ஜப்பான கவர்ன்மெண்டார், உபயோகமற்றதான இவ்வித சரக்குகளை பெருமபாலாய் வெளியேற்றி ஜப்பான் கைத்தொழிற்பெருமையைக் கெடுத்துவிடாமல் பார்த்துக்கொள்வதில் கவனம்வைக்க, அதற்கென்று ஒரு இனிஸ்பெக்டராயிசு 1905-ஆல் ஏற்படுத்தினார்கள். இவ்விதபரிசோதனை ஆபீசு ஏற்பட்டதுமுதல் இதுவரையில், அப்பாய்ச் சரக்கின்மாதிரியில் யாதொரு அசுபரித்தியாசம் இல்லையென்றுபொதுவாகச் சொல்லப்பட்டாலும், உயர்வுசரக்குகள் உற்பத்தியாகவும், தாழ்ந்த சரக்குகள் சோரபலிருக்கவும் ஏதுகளிருக்கின்றனவெனவே சொல்லப்படுகிறது. கெட்டசரக்கு ஏற்றுமதிகள் முழுவதையுமே

இவ்வாபிசார் இந்நாட்டிலிருந்து நிறுத்தவல்லவரல்லராயினும், பாய்கள் முன்னிறுத்த நல்லதாய், ஏற்றுமதி செய்யவேண்டுமென்று, கண்டிக்க அதிகாரம் பெற்றுள்ளார்கள். ஆகவே, இம்மாதிரியான பரிசோதனை ஆபீசினால் பலன் உண்டென்றே நினைக்கவேண்டியதாயிருக்கிறது. இவ்விஷயத்தில், ஜப்பான், இந்தியாவுக்கு ஒரு நன்மதிபுட்டடக் கூடியதாயிருக்கின்றது.

மேற்கூறிய மாதிரியான இனிஸ்பெக்ஷன் ஆபீசொன்று கோபி (Kobe) எனும் பட்டணத்திலும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு, ஏற்றுமதியாகும் பாய்களனைத்தும் அவ்வாபிசில் பரிசோதிககப்பட்டுத்தான் வேற்றுநாட்டுக்குச் செலகின்றன. இவ்வாபிசிலேயே, அப்பாய்கள் பின்னும் முறை, சாயம்போடுமுறை, பாய்பின்னசசரகுகுகள் தெரிந்தெடுக்கமுறை, ஓரம் பின்னும் முறை, நீளம் அகலம் கனம் இவைகளைப் பற்றிப் பரிசோதனைகள் செய்து, அததொழில் விருத்தியில் ஜப்பானியர்களை ஊக்கமுயாத்தவும், ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இம்மாதிரியான பாய்பின்னுதொழில் நமமிந்தியாளிலும், இலலாது போகவில்லை. செனை இராஜதானியில் தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் முக்கியமாய்ப் பறங்கிப்பேட்டை, படலூர் முதலியவிடங்களிலும், தஞ்சையில் சீகாழி நாலுக்காவிலுள்ள கொள்ளிடக்கரைக்கிப்புரத்திலுள்ள ஆ(னை)ணிக்காரன சத்திரம், நம நாட்டில் துருக்கர் வாசஸ்தானமாகிய தைக்கால் முதலியவிடங்களிலும், மேலைக்கரையில் பாலகாடு, கள்ளிகமோட்டை, திருநெல்வேலிக்கடுகை பத்தமடை போன்ற சில கிராமங்களிலும், இப்பாய்வேலை வெகுநேர்த்தியாகவும், விதம் விதமாகவும் பினைப்பட்டுப் பாட்டு என்று ரூபா 50, 60, 100, 150 வரையில் விலையில் மதிப்புப் பெற்றிருக்கின்றன. இப்பாய்களில் பட்டுகள் சோதது வெகு நேர்த்தியாய்ப்பின்னும் மாதிரி மிகுதியும் சிலாகிக்கத்தகுந்தது. தினுசுகுகுதநருநதாற்போல விலை மதிப்பேறப்பெற்ற, ஒருமணிதன் படுக்ககூடிய அகலமும் நீளமுமுள்ள, ஒருபாயினை உள்ளங்கையில் சுருட்டிமடக்கி வைத்துக்கொள்ளும்படியான அநதஸ்தில் செய்யப்படுவதென்றால், நம நாட்டுக்கைத் தொழிலைப்பற்றிக் கேட்பானேன்! இவ்வருமையான பாய்களைத் தவிர்த்து கிராமங்கள்தோறுமுள்ள சிலங்களின் ஓரங்களில் யாதோ ரொருவுமின்றி காணுகவே, ஜலத்திலும் வளர்ந்து கிடக்கும்கோரைப்

புற்களைக்கொண்டு நம் நாட்டு ஸ்திரீ புருஷர்களும் நேர்த்தியான கோரைப்பாய்களைப் பின்னி வீட்டுபயோகத்திற்குப்பெரிதும் பயன்படுத்திக்கொள்ளுகிறார்கள். மோட்டா (rough) வாகப் பின்னும் இப்பாய்கள் நம் நாட்டில் மழைக்காலங்களில் ஏழைச்சனங்கள் குளிரின் தடுப்புக்காகக் கம்பளங்களாய் உபயோகிக்கிறார்கள். கிராமத்துப் பிராமணஸ்திரீகளாற் பெரிதும் இப்பாய்கள் பின்னப்பட்டு, ஆசாரமான பொருள்கள் உலர்த்தற்பொருட்டு உபயோகப்படுத்தப்படுவதுடன், மழைகாலத்தில் ஈரமான தரைகளில் பாய்கள் கெட்டுப் போகுமே யென்ற பயமில்லால் உபயோகப்படுத்தப்படுகிறது. இவ்வித முரட்டுப்பாய்கள் 7-அடி நீளமும் 4-அடி அகலமும்கொண்டது பாய் ஒன்று ஒரு ரூபா முதல் ஒன்றரை ரூபா வரையில் விலைக்கப்படும். ஜப்பான் போன்ற கீழ்ப்பிரதேச நாடுகளிலொன்றாகிய நம் இந்தியாவிலும் அங்கு அகப்படும் மாதிரியான கோரைப்புற்கள் அகப்பட்டு, அவர்கள்போலவே, நமவிட்டு ஸ்திரீகளும், செய்யுமியல் பினராயினும் காலதேச வர்த்தமானங்களை யனுசரித்து, இப்பேர்ப்பட்ட அருமையான கைத்தொழிலை நம் நாட்டில் ஆதரிப்பாரின்றி வீணாகவிடப்பட்டிருப்பது நமமவர்களுக்குப் பெரிதும் கௌரவக்குறைச்சலேயாம். சித்கனசசெலவும், கைத்தொழில் வேலையுமன்றோ, ஒருநாட்டைப் பெரிதும், முன்னுக்குகொண்டுவருவதாயிருப்பது என்பதற்கு நமதேசம்போன்ற ஜப்பான் நாடே உதாரணமாய் எதிரில் நிற்பது தெரிந்தும், நமமவர் சுகஜீவனஞ்செய்யு நெறியையறியாது, கைத்தொழில் வேலைகளைன்றால் ஏனோதானேவென்றிருப்பதும், நம நாட்டுக்கலைவர்கள் இருந்தஇடந்தெரியாமல் மறைந்தேபோன கைத்தொழில்களைக் கிளப்ப பலத்த முயற்சிகள் செய்யாதிருப்பதும், நமதேசம் முன்னுகருவரும் வழியை காடுவதன்று, கோரப்பாயைத்தவிர்த்து, மெத்தென்றிருக்கும்படியான நாகவமான தாழம்பாய்கள் நம்நாட்டுக்கடற்கரையோரங்களிலுள்ளதுருக்கர்களாற் பின்னி நிற்கப்படுகின்றன. இக்கைத்தொழிலாளிகள் தமக்கு வேண்டிய சிறு முதல்களில்லாமலும், இதனை ஆதரிப்பார் யாருமில்லாமலுமன்றோ திடீரென தாம் தம் ஜீவனோபாயத்திற் குற்றதாகிய அக்கைத்தொழிலைவிட்டு அடிமைத்தொழில் செய்ய நேரிடுகின்றது. நம நாட்டு ஜனங்களுக்குச் சுகமாய்க்காலம் தள்ளக்கூடிய விதம் நேரிதாய் ஒன்

று வேண்டுமானால், நம தலைவர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து, நசித்துப்போய்க் கொண்டிருக்கின்ற அதியற்புதமான கைத்தொழில் வேலைகளையும், இப்போது, இங்கும் அங்கும் பிரபலமாய் இல்லாடி, சேர்ந்தாற்போற்கிடக்கும் இப் பாய்முடைதல் வேலையையும் தக்கபடி சிந்தனை யெடுத்து முன்னுக்கு இலகுவாய்க்கொண்டுவந்து, நம் நாட்டு ஜனங்களை மோசீசு, சிங்கப்பூர் போய்க் கேவலமான அடிமை நிலையில் ஜீனிக்க வழிநடாது; நம நாட்டிலேயே கௌரவமாகத் தங்கள் கைத்தொழிலினாலேயே அவர்கள் ஜீனிக்க உதவிசெய்யவேண்டும். ஜப்பான் மாதிரியைப்பின்பற்றி நம் நாட்டுச் சரக்குகள் வேற்றுநாடு போகும்போது பட்டாபட்டியும், பிறமால நன்கு மதிக்கும்படியான வேலைப்பாட்டுடனையும் போகும்படியான சட்டதிட்டங்களைத் தவக களுக்குள்ளே செய்துகொண்டும், நம கவரணமென்றாரின் உதவி கொண்டும், நம நாடு ஜப்பான் நாடுபோன்று எழுந்தியடையுப படியாய்ப் பார்க்கவேண்டும். இப்படியாம் கைகோதது வேலைசெய்து கைத்தொழில்களை யபிவிருத்தி செய்தால்லது நமக்குச் சுகமாய்க் காலநதள்ள நேரிய வழிகிடைக்காமல், என்றென்றாகும் இன்றிருந்த ஸ்திதிபிலேயே இருக்கநேரிடும்.

வீ. சுப்பிரமணிய ஐயர்.

ஸ்ரீ:

கதாசரித் சாகரம்.

நு-வது சதுர்த்தாரிகாலம்பகம் க-வது தரங்கம்.

[புநீம்த்-வீராசாமி ஐயங்காரவர்கள் மொழிபெயர்த்தது.]

(முற்றொடர்ச்சி.)

அவர் சொல்லியதைச் கேட்ட பிராமணர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால தங்கள் தங்கள் குழுவைகளினைவரும் உபிரோடிருப்பவைககண்டு பட்டணத்திலுள்ள மற்றனைவரையும் விசாரித்ததில் எல்லோரும் தங்கள் குழுவைகளையும் சொன்க்கியத்துட னிருப்பதாகவே கூறினர். அதையறிந்த பிராமணர்கள்

ஓகோ! எல்லோர் குழந்தைகளு முயிரோடிருகுகுமபோது இவர் யாருடைய குழந்தைகளைப் பகிழ்த்தனர். மூடர்களான நாம் வீணாய் இந்தச்சாதுப் பிராமணரைத் தூஷித்தோமே யென்று சொல்லும் பொழுதே அந்த ஹரஸ்வாமி யெனபவர் நாமிந்த அபவாதத்தினி ன்றும் நீங்கித் தூய்மை படைநதோம். இனி யிவ்வூரிலிருத்தல் த காடுதென்று கருதி யநநகரத்தினின்று வெளியேற எததனித்த னர். ஆனால் நல்ல மனத்தினைபுடைய வொருவர் துர்ஜனர்களாலு ண்டாக்கப்படும் திமையினால் மனம் வேறுபட்டால் விவேகமற்றவத தேசத்திலிருக்க எவ்வண்ணம் பற்றுதலுண்டாகும். பின்பவ்வூரிலு ள்ள பிராமணர் வைசியர் முதலியோர்கள் சென்று ஹரஸ்வாமியி னது கால்களில் வீழ்ந்து வணங்கி நீர் வேறிடம் செல்வது நியாய மன்றென்று மிகவும் பிரார்த்திக்க, அவர் அவ்விடத்தில் வசித்தனர். இவ்வாறு துர்ஜனர்கள் சாது ஜனங்களுடைய நல்லொழுக்கத்தைக் கண்டவுடன் ஒரு காரணமுமின்றித் துவேஷமுற்று வாயில் வந்த படி பொய்யான தூஷணங்களை யவர்மேலேற்றி புரைக்கின்றனர். இப்படி யிருக்க அத்துஷ்டர்கள் ஏதேனுங் குறை கூறுதற்குரிய சி ரிதிடம் பெற்றால் எரிகின்ற தீயில் மிகுந்த நெய்யைப் பெய்ததாய் முடியும். ஆதலால், ஹே வத்தே! நீ யென்னை துன்புறச்செய்யாதி ருக்கக் கருதுவாயாகில் ஒளிர்ந்தெழுகின்ற புதிதாகிய இந்த யௌ வனதெசையில் துர்ஜனர்களெளிதிலபவாதஞ்சொல்லுதற்குரிய கன் னித் தன்மையோடு நீடித்துனதிஷ்டத்தின்படி யிருப்பது சரி யன்று என்று அரசன் தன் புதல்வி கனகரேகையிடம் சொல்ல அவள் நிலைபெற்ற கிச்சயத்துடன் கூடியவளாய் மறுபடியு மரசனே ரோக்கி ஹே பிதா, அந்தக் கனகபுரியை யெந்தப்பிராமணனல்லது கூடித்திரியன் பார்த்திருக்கின்றனோ அவனை விரைவிலழைத்து வந து அவனுக்கென்னை மணம புரிந்து கொடும. யானிதைப் பற்றி முன்னரே சொல்லியிருக்கின்றேனே யென்றான். அதனைக்கேட் ட அரசன் திடமான சித்தத்தையுடைய தன் புத்திரியை பூர்வ ஜன் ம ஞானமுடையவளென்றெண்ணி யிவளை மனதிற்கிசைந்த கணவ னுடன் சேர்ப்பதற்கு வேறுபாய மொன்றுங்காண்கிலனாய் அதுமு தலத்தேசத்தி லனுதினமும் புதிதாய் வருகின்றவர்களை விசாரிப்ப தற்காக மறுபடியும் அவ்வரசனெப்பொழுதும் பறை யறையும்படி

யுத்திரவளித்தனன். அந்த வுத்தரவிற்படி வேலைக்காரரும், பிராமணக்ஷத்திரிய ஜாதியர்களில் யாரேனு மொருவர் கனகபுரியென்னும நகரத்தைப் பார்த்தி நூதாற் சொல்லவேண்டும். அவருக்கு மகாராஜா தன்னுடைய கன்னிகையைக்கொடுப்பதோடு யௌவராஜ்யத்தை யுங் கொடுப்பதாய உததரவு செய்திருக்கின்ற ரென்றடிக்கடி சொலவிக கொண்டு எங்கும பறை யறைந்தனர். அப்போது ஒருவ ராவது கனகபுரியைப் பார்த்திருக்கின்றவரகப்படவில்லை.

கதாசரித் ராமரத்தில ஓவது சதுர்த்ததாரிகாலம்பகததில

௧ -வது தாங்கம். முற்றிற்று.

2-வது தாங்கம்.

இஃதிபட்டியி நகரக் காண்பருவத்தோடிருக்கின்ற ரகந்தேவனென்றபிராமணன் தான் அருதிய ராஜகன்னிகையா லவமானமடைநது மன வருத்தமுற்றவனாய் நாம கனகபுரியைப் பார்த்ததாய்ப் பொய்மொழி கூறியதாலவமானத்தை யடைந்தோமேயென்றி ராஜ குமாரியை யடைபவிலை; அவளை யெப்படியாவதையவேண்டும். ஆதலால், நமது பிராணன்போனாலும் சரி கனகபுரியைக் காணுமளவும் பூமி முழுவதும் சுற்றவேண்டும்; அதனைப்பார்த்து வந்தநத ராஜ கன்னிகையைக் கைக்கொள்ளாவிடில் நமது பிராணனிருந்தென்னப் பரவென்றாலோசித்து ப்ரதிக்கை செய்துகொண்டு அந்த வர்த்தமானபுரத்தினின்று மப்பார்ப்பான் தென்திசையைப்பற்றிப் பரவாணமாயினன். இவ்வண்ணப் முறையே அத்திசையை நோக்கிச் செல்கின்ற அவன் தனதாசையைப்பாலவே யெளிதில்லைய முடியாததும்நெடியதுமாயிருக்கின்ற விரதபமகாரணயத்திலபரவேசித்தனை. அப்போது அவ்வனமானது காற்றினூழைக்கின்ற மரங்களின் மெல்லிய தளர்களால் சூரியகிரணங்களால் தாபமுற்றிருக்கின்ற தன்னை வீசுகின்றதுபோலகாணப்பட்டது. (அன்றியும்) மிருகத்திருடர்களாலுண்டாருமவமதிபின் துகததைச் சகியாது, கொடிய சிங்கம் முதலியவற்றால் கொல்லப்படும் மிருகங்களின் பேரொலிகளால் எப்போதுமலறிக்கொண்டிருப்பதுபோலவும், ஒருபுறத்தில் பெரிதாகிய

பாலை நிலத்தினின்றும் தன்படியே வெளியேறிவருகின்ற அத்திக்குர
மான கிரணங்களால் ஆதவனுடைய கொடிய கிரணங்களையும் வெல்
லக் கருதுகின்றது போலவுயிருந்தது. ஜல சம்பந்தம் சமுதாயில்லா
மையாலேளிதில் விபத்தை விளைக்கின்றதும் ஓயாமல் கடந்து சென்
றாலும் தூரமாகவிருக்கின்ற இடத்தினையுடையதுமான அந்தமகாரண்
யத்தில் அவன் பலராக்களில் நெமிந்தூரமான வழியைக் கடந்து
போய் ஏகாந்தமான வேர்புறத்தில் குளிர்ந்து தெளிந்த ஜலத்தினை
யுடைய மிகப்பெரியதோர் தடாகத்தினைக் கண்ணுற்றனன். அது
வெண்டாமரை மலராகிய குடையுடனும் பரகாசிகின்றஹமசங்க
ளாகிய சாமரங்களுடனுங்கூடி யுலகிலுள்ள தடாகங்களினைத்திற்கும்
மேலாயரசாட்சிபுரிவது போலிருந்தது. அதில் அவன் சந்தோஷத்
துடன் ஸ்நானம்முதலியவற்றைமுடித்துக்கொண்டுவெளியேறிவருங்
கால் அத்தடாகத்தின் வடபக்கத்தில் மிகுந்த கனிகள்நிரம்பி அழகிய
விருக்தங்களுடன் கூடியதோராச்சரமதையாகக்கண்டசெல்லும் ஆங்கோ
ரசமரத்தின்கீழ் அனேககீதாபசர்கள் புடைகுழி விருத்தராய் வீற்றி
ருக்கும்சூர்யதபசென்ற பெயருள்ளவொரு முனிவரைப்பார்த்தனன்.
அவர் தனவயதின் வருஷங்களாகிய நூற்றாண்டுகளை யெண்ணிக்கணக்
கிட்டமுடிந்திருக்கின்ற முடிச்சுகள போன்றதும் முதுமையால் வெளு
த்திருக்கின்ற காது துனியிற்றொங்குகின்றதுமான ஜபமாலையுடன்
பிரகாசித்தனர். அப்பரப்பா நமமுனிவரை நமஸ்கரித்த வண்ணமே
யவரிடஞ்சென்றான். அவரும் அததிகட்குச்செய்யுமுபசாரத்தைச்
செய்தவனை மகிழ்வித்துக் கனி முதலியவற்றால் பசி தீரவுண்பித்து
அருமையோடு குழந்தாய்! நீ யெங்கிருந்து வருகின்றாய் எவ்விடத்திற்
குப் போகின்றாய் சொல்லென்று கேட்டனர். அதற்கவன் ஐச்வரி
யம் முதலிய அறுகுணங்களும் நிறைந்த ஐயனே? யான வர்த்த
மானபுரத்தினின்றும் வருகின்றேன். கனகபுரியெனனும் நகரத்தை
ப்பார்த்து வரவேண்டுமென்ற பரதிஞ்ஞையோடு வெளியேறினான்.
அந்நகர மெவ்விடத்திலிருக்கின்றதோ யறிகின்றிலேன். ஸ்வாமி!
தாங்களறிந்திருப்பீர்களாயின் எனக்கதனைச்சொல்ல வேண்டுமென
றம்முனிவரிடத்தி லந்த சுகதிதேவனென்பவன் வணக்கத்துடன் தெ
ரிவித்தனன்.

(தொடரும்.)

சிவமயம்.

ஒட்டக்கூத்தர் ஈட்டியெழுபது பாடிய வரலாறு.

(முற்றொச்சி.)

பின், புலவர் தம்மைக் கொலவந்த பழிகாரரை நோக்கி, ஒ
செங்குந்தத் தலைவர்கள்! அடியேன் புகல்வதைப் பொறுமையோ
டுங் தேண்மின்கள். பெரும்புலவர்களாயுள்ளோர் தேவர்களையும்
அரசர்களையும், தமக்காதரவாயுள்ள பிரபுக்களையும், அபிமானத்தா
லேனும், பொருள்வேட்கையாலேனும், தனியே புராணங்களையாக,
பிரபந்தங்களையாக, அவர்களது சரித முன்னிலையில் வர்ணித்துப்
பாடுதல் மரபு. ஓர் குலத்தினை அக்குலத்தினர் வேண்டுகோளாலே
னும், தன்னிச்சையாலேனும் வறிதே வருணித்தல் யாது பயன்?

“வளமபட வேண்டாதார் யாராயாரு மில்லை

யளநதன போக மவரவ ராற்றான்

விளங்காய் திரட்டினா ரில்லை களகனிகையைக்

காரெனச் செய்தாரு மில்.”

(நாலடியார்)

என்னு மானறோர் வாக்கியம் நீங்களறிநதுள்ளதே. ஆதலால் நான்
நமது குலத்தை வருணிக்கமாட்டேன். தம்மைத் தாமே பாடிச்
கொண்டார்களென்னும் அபவாதத்தையும் நமது குலத்திற்குத் தர
மாட்டேன். “வேளாளர் ஏர்பூட்டாவிட்டால் வேதியராதியர் வே
ரறுபுபோவாரென நும,” “வன்னியர் சிலையேந்தாவிட்டால் வையக
முற்றும் வரம்பற்றுச் சிதைவு” மென்றுங் கற்பனைசெய்து பாடுவது
எனது வழக்கபன்று. உள்ளதையே கூறி யாவரையும் உறுதிக்கொ
ளச் செய்வேன். தங்குலத்தி லபிமானமும், பிறகுலத்தில் வைடம்
மியமும் வகிப்பவன் யானன்று. எனதில் பிவ்வண்ணமாயினும்,
உலைவாயை மூடலாம் ஊர்வாயை மூடுதலரிது. மேலும், சோழ
ராஜாக்களாற் கிடைத்துள்ள செலவம் எண்ணிலவாதலின், எனக்
குப் பொருளாசையுமில்லை யென்பதை இவ்வுலகே உணர்த்தும. ஒவ்
வோர் சமயத்தரும், தத்தஞ்சமயத்தையே மேலெனக் கூறி வாதித்

தல் போல, ஒவ்வொரு சாதியாரும் தத்தஞ் சாதியையே மேலாகக் கூறி வாதிடுதல் வழக்கு. அவ்வழக்கு முடிவி விழுகாமென்றதற்குச் சான்று. அவ்வகருலத்தினரது தொழில் நிகற்பமேயாம். இத்தகைய சமயத்தையுஞ் சாதியையும்பற்றி, ஓர் பிரபந்தங் கூறுமிடத்து, அப்பிரபந்தத்தால், யாதேனுமோர் அற்புதம் விளையின் அது வே, யிவற்றை யெல்லாவற்றினு மேலெனக் கொள்ளுதல் சாமியமாகுமன்றோ? அடியேன நவவீரர் பரம்பரையாகிய செங்குநதர் மரபிற்றோன்றியுள்ளேனாயினும், என வாககில் சத்தியலட்சுமியும், சாரதாதேனியும், சாஸ்வதமாகக் குடிக்கொண்டிருப்பது மெய்யேயாகில். அவர்கட்கு சகஸ்ரநாமாச்சுனையின் பொருட்டு நங்குலத் தலைப் பிள்ளைகள் ஆயிரத்தெண்மர் கிரங்களைப் பரிசாகத் தருவிரேல், நமதாயுதமாகிய ஈட்டியைச் சுட்டி ஈட்டியெழுபது எனவோர் பிரபந்தம் பாடிமுடித்து இவ்வுலகினைய வியக்கச்செய்கிறேன எனறனர்.

இவ்வாறு கூத்தர் தலைப்பிள்ளைகளின் தலைப்பரிசு வேண்டியதைச் செவியுற்ற செங்குநதர்கள், வியப்புந் திகைப்புங்கொண்டு ஒன்றுந் தோன்றாது வாளாநிற்க, புலவர் கமது மரபிற்றோன்றிய முன்னோருடைய வீரகுரசு செயல்கள் பலவற்றை நன்கெடுத்து விளக்கி, அவர்களை ஒருமுகமாக இணங்குமபடி பிரசங்கித்தனர். அஃதுணர்ந்த * கைக்கோளர்கள் அதிக உற்சாகங் கொண்டவர்களாகியாவரும ஒருமனதாகச் சம்மதித்து அவ்வாறேயாகுத வென்றுகூறிக் கூத்தரால் ஓர் நன்னூலைக் குறித்துக்கொண்டு விடைபெற்றுச் சென்

பின்பு, கூத்தர் தமதருமை நண்பரான் சோமனிடம் கடிதில் விடைபெற்று உலையுரடைநது, இராசராச சோழனைக்கண்டு புலனையில், ஆவூர்ச் செங்குநதர்கட்கும் தமக்கும நடந்த சம்பாஷனைகளையும், தமக்காகச் சோமன் காட்டிய நன்றியின விசேடத்தையும், இனிதநாம் நடத்தப்படுங்காரியத்தையும், அது நடைபெறுங்காலத்

* கைக்கோளரென்பது ஒழுக்கத்தின் கொள்கையோ எனப். கைக் கொள்வரென்னுந் தொழிற்பெயரின தனிவினையாகிய கொள்ளென்னும் பகுதி கோளென நீண்டு பலர்பால் அர் வகுதிபுணர்நது கோளா என்றாயிற்று. (இலக்கணக்கொத்து. வினையியல். உவது ருத்திரம்.)

தையும் விளம்பினர். அதனோடு வேந்தன் வியந்த சிந்தையனும் கவிப்பெருமானின் புலமையாற்றலுக்குப் பெரிதும் களித்து அத் தெய்வீகம் நிகழும் சபதினத்தை எதிர்பார்த்திருந்தனனாக.

கூத்தர்பால் விடைபெற்றுச் சென்ற செங்குந்தர்கள் இனி ஆக வேண்டியிருக்கும் பெருவிஷயத்திற்காக ஓர் சபைகூட்டி, அதிற் பிரபந்தம் பாடும்பொருட்டு உத்தேசித்துள்ள காரியாதிகட்குச் செய்ய வேண்டுவன இஃதென்று ஓர் தீர்மானஞ்செய்து அதனை ஓர் திருமுகமாக்கித் தங்களை யொத்த நாட்டினர் பலர்க்கும் விடுத்தனர்.

திருமுகம் பெற்ற நாட்டாருள் * ஒருநாட்டாரொழிய வ்ணைய ரெல்லாம் திருமுகத்திற் குறித்தபடி மிக உற்சாகத்துடன் தலைப்பிள்ளைகள் ஆயிரத்தெண்மர் சிரங்களைக் கண்டித்து, அவைகளை வண்டி களிலுய்த்து உறையூரிலுள்ள சோழனது அரண்மனைக்கண்கொண்டு வருது கூத்தருக்கு அறிவித்தனர்.

அஃதுணர்ந்த கூத்தர் செங்குந்தவீரர்களின் தீரம் பெரியசெய்கைக்கும், வாய்மையாதிய மேம்பாட்டிற்குப் பெரிதும் வியந்து, அவர்கள் கொணர்ந்துள்ள சிரங்களைச் சோழ வேந்தனது, சபாமண்டப வாயிலில் சிங்காதனம்போல அடுக்கி இரத்தப்பாவாடைவிரித்து அலங்கரித்து விவரினகள், அவ்விடத்து யாம் வருவோம் என்று கூறினர். அவ்வாறே யவர்கள் அரசனது சபாமண்டப வாயிலே யடைந்து அங்குள்ளோர் யாரும் பயந்து நடுங்கிப் பிரமித்து வியக்கும்படியான ஆயிரத்தெண்மாமனது சிரங்களை வரிசைப்படச்சிங்காதனம் போலாடுகக்கூத்தர் வரவுகொதிர் பார்த்திருந்தன ரென்ப.

ஆகவே, ஈட்டியெழுபது தென்னுடைய நூலில்,

“வரச்சிங் காதன வளவா தம்பிரான்
றரச்சிங் காதனத் தன்னி லேறியே
துரைச்சிங் காதனத் தொழுந் கலிக்கிடுஞ்
சிரச்சிங் காதனச் சோசெங் ருத்தமே.”

* இந்நாட்டினர் தலைகொடுத்தற் கஞ்சினராதலால் நாளதுகாறும் “தலைகொடா மரபினர்” என வழங்கினன்று, மற்றைய நாட்டினரோடு மணவியையாதிசுரிற் சம்பந்தங்களைப் பெருது திருமலைநாயக்கன் பட்டினத்திற் கருகே தங்குலவொழுக்கங்களிற் குன்றது தனியே யிருப்பவரென்றற்க.

“வேட்கொ னுடரி தரய வேணியர்
சூட்டுதான் வாரிசத் துணைக ளேத்தியே
யாட்டுக சென்னியை யலர்த்தி யேயெனக்
காட்டுதற் கேயரி கவின்கைக் குந்தமே.”

“வட்டமா ரவைபுழை வந்த மேலவ
ரிட்டபா வாடை கண்டிசை பெரு துமண்
முட்டவர் துயிர் பெறீஇ மொய்த்து ளேமெனக்
கட்டுள ருந்தர்சீர் கழறி யேத்தினர்.”

எனவரும் செய்யுட்களால் செங்குந்தர்கள் கூத்தர் பாடலுக்குத் தலையிடுத்து ஆசனமிட்டு இரத்தப்பாவாடை விரித்தமை யுணரப் படும்.

இராசராசச் சோழன் தமது சமஸ்தான வித்துவானாகிய ஒட்டக்கூத்தரால், நடைபெறவிருக்கும் தெய்விகங்களைக் காணவேண்டி மந்திரி, பிரதானியர் பந்துவர்க்கத்தினர், வித்வஜனர், கடைகாப்பாளர், கருமாதிகாரர் ஆகிய தமக்குரிய அங்கங்களோடும், மற்றும் அங்குவந்து குழுவிய நகரமாக்கொண்டனையும், சபாமண்டபத்தை யடைந்து அவரவர்க்குரிய இருக்கைகளிலிருந்தனர்.

அது சமயம் கூத்தர், தமது நிதயகர்மானுஷ்டானங்களை விதிப்படி முடித்துக்கொண்டு, உபாசனமூர்த்தியைப் பூசித்து அப்பூஜா கோலத்துடன் தமக்குரிய பல விருதுவரிசைகளோடு மங்கலவாதிய முழங்கச் சபாமண்டபத்திற் கெழுந்தருளி அங்கு தமக்கமைத்துள்ள சிரச சிங்காதனத்தின்மீதிவந்த பதுமாசனமிட்டு வீற்றிருந்து, இனிக கூறப்புகும் நூலிடையூறினி இனிது நிறைவேறுமாறு இருகரங்களைபுர தமது சிரத்தினமீது கூப்பிக் கலைமகளாரைத் துதித்து, வணங்கி முதலில் விராயகர் காப்பும், பாயிரமுங்கூறிப் பின்,

“பூதலம் வாழ்க ருநர் பொலிவுடன் விளங்க நான்கு
வேதமெந் நாளு மோங்க வேதியர் பசுக்கள் பல்க
மாதவர் வளவன் செங்கோல் வளமைஞன் றுது நிற்க
வேதமே யறையும் பொன்னி யுறங்கையஞ் சிறக்க மாதோ.” (க)

எனத்தொடங்கி,

ஒட்டக்கூத்தர் ஈட்டியெழுபது பாடிய வரலாறு.

௨௩

“செந்தமிழ்க் காகப் போந்து சிவந்தபா வரடை யாக
நந்தமக் கிடுங்கா லெந்த நகரமு மூனம் வியந்த
வந்தரத் தமூர் வாழ்த்தி யணிமலர் மாரி பெய்தா
ரிந்தச்சென் குத்தர் பெற்ற விசையெவர் பெற்றா ரம்மா” (௭௦)

எனவரும் எழுபது பாக்களால் தமது குந்தககுலத்தைப் புகழ்ந்து
“ஈட்டியெழுபது” என்னும நூலியற்றித் தாமிருந்த சிரச்சிங்காதனத்
தனின் றும இழிந்தன ரென்ப. இதுவே,

“பூவார புவணயிற் சோமன றரும்பழி போன பிண்பு
நாவாணர் போற்றிய நாடகங் கேட்ப நலமுடவே
யாவாணா செனஞ்ஞாத ராயிரத் தெண்டலை கொய்திரத்தப்
பாவாடை யிட்ட துலகமெல்லாம புகழ் பாவித்ததே.”

(பாடிராய்)

எனவரும் ஈட்டியெழுபது குறித்ததாகும். இச்செய்தி நிகழ்ந்தது,
குமாரகுலோத்தங்குன மகன இராசராசன் காலத்தி லென்பதை,

“முத்தமி ழிராசரா சேந்தரன் முன்னமே
சுத்தவீ ரத்திறந் துலகரு தற்கொரு
பொய்த்தலை கொடுத்தலிற புகழ்பெ ருதென
மெய்த்தலை கொடுத்தன வீரக் குந்தமே.” (௭௦)

எனவருமாற்று னுணர்க. இவனது அராசாட்சிக்காலம் கி. பி 1162
முதல், 1200 மேற் சிலவாண்டுகள் வரையும் எனவறிக.

இவ்விட்டியெழுபதென னும பிரபந்தத்தைக் கள்ளித்திறமுடைய
சோழனும மகிழ்ந்து கேட்டனென்பதை.

“கோட்கலி கொண்டு மாக்கள் கொடுத்தமிழ்க் கூற நீத்து
தாட்கலிப் புதியவாட்டந் தலைக்கடை துரந்து சாட
வாட்கலிக் கொண்ட மன்னன் வனவனு மகிழ் நாமே
நாட்கலி பாடு நாட்போ லிருப்பது பெரிய காடே.” (௭)

எனவருதலா னுணரப்படும்.

இப்பிரபந்தம் உறையூர்க்கண்ணே பாடப்பட்டதென்பது,
இந்நூல் முதற்செய்யுளாகிய “பூதலம் வாழ்க” எனவரும் செய்யுட்

டொடக்கத்தே, “வேதமே யறையும் பொன்னி யறந்தையுஞ் சிறக்க மாதோ” எனவரும் சுற்றடியானுணரப்படும்,

பாண்டிய பல்லவ சக்கரவர்த்திகள் தங்கள் நெடிய ஆட்சிக்கு முக்கிய இராஜதானியாக மதுரையையும், காஞ்சியையும் வகுத்துக் கொண்டதுபோல், சோழசக்கரவர்த்திகள் தங்கள் ஆளுகைக்கு உறையூர், தஞ்சை முதலான நகரங்களை இராஜதானியாகக் கொண்டாரென அறிதல வேண்டும். இவ்வுறையூரை டாலமி ‘சொர்னகாஸ்’ இராஜாங்கப்பட்டணமான ஓர் தெளரா’ என்கிறார். உறந்தை என்பதும் இதுவே. இந்நகரம் காவிரியாற்றின் தென்கரையிலுள்ளது. இக்காலத்திலும் உறையூரென்ற நாமத்தையே வகித்து திரிசிராப் பள்ளிக்குப் பக்கத்தே உள்ளது. சுமார் 1300 வருஷங்களுக்கு முந்திய அக்காலத்தில் இப்பட்டணம் ஓர் கோட்டையாலும், அதன் வெளியே ஓர் அகழியாலும், அதன் புறம்பே ஓர்காவன் மரக்காவாலும் சுற்றப்பட்டிருந்தது. சிலப்பதிகாரத்தின் நாமகாண் காதையில்,

“உறையூர் ஞெசசி யொருபுடை யொதுங்கி”

என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. மேலும், இந்நகரத்திற்குக் கோழியூர் என்று பெயராம். “முற்காலத்து ஓர் கோழி யானையைப் போர் தொலைத்தலான் அந்நிலத்திற் செய்த நகர்க்குக் கோழியூர் என்பது பெயராயிற்று” என்று அடியார்க்குநல்லார் சொல்லியிருக்கிறார். சிலப்பதிகாரத்தில் மேற்படி காதையில்,

“முறஞ்செவி வாரண முன்சம முருக்கிய

புறஞ்சிறை வாரணம புக்கனர்”

என்றுள்ளது. இங்ஙனஞ் சீரும் சிறப்பும் பெற்றிலங்கிய இந்நகரில் இத்தகைய தெய்வீகங்கள் விளங்கிப் புகழ்தற்குரிய சிறந்த சிலைகளாக விருந்ததென்றால் அளவிடற் பாலதோ?

பின், கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கூத்தர், மீண்டும் அச்சிரச் சிங் கா தனத்தைப் பார்த்து சரஸ்வதி தேவியினுடைய திருவுருவை மன திற் றியாணித்து,

“கலைவாணி நீயுலகி லிருப்பதுவுங் கல்வியுணர் கவிவல் லோரை
நிலையாகப் புரப்பதுவு மவர்காவில் வாழ்வதுவு நிகமே யன்றோ
சிலைவாண னாவிருந்தா யிரம்புயகங் துணிந்துமுயர் சேவ னுற்றான்
தலையாவி கொடுத்திடுஞ்செந் குந்தருயிர் பெற்றிடநீ தயைசெய் வர்பே.”

என்னும் பாடலைப்பாடிப் பிரார்த்திக்க, முன்னம அவ்வுடம்பைவிட்டு
அனுப்பப்பட்ட தலைகள் சென்றுமீண்டும் அவ்வுடம்போடுசேர்ந்து
ஒன்றியிட மாண்டபிள்ளைகள் மீண்டுஎழுந்தனர். இவ்விபவத்தை
அரசனாகிய அவையினர்யாருங் கண்டுவியந்து இது கவிச்சக்கரவர்த்
திவல்லபந்தானோ? செங்குந்தவீரர்களின் மாறுபடாத வீரந்தானோ?
கலைமகளாரினசிறந்த திருவருளேயோ? எத்தகையர்க்குமற்புத்தத்தை
விளக்குமித்தினக்காட்சி புதுமைபுதுமை எனக் கொண்டாடினர்.

இவ்வாறு துணியப்பட்டதலைகளையும், உடல்களையும் ஒட்டப்
பண்ணிய காரணத்தால் அதுமுதல் இவர்க்கு “ஒட்டக்கூத்தர்” என்
து பெயராயிற்றெனவறிக. (ஒட்டன் ஒட்டுதற்றொழிலையுடைய
வன்; ஒட்டனாகிய கூத்தனென்க.)

இத்தகைய ஒப்புயர்வற்ற சிறப்புத்தமக்கும், தமது சாதிகும்,
அகனக்கோளர்களால் உண்டானமையை,

“நிலைத்தார் புலியினுக்கும் யாவருக்கு * மானமதை நிலைக்கத்தந்தார்
கலைத்தார் வணிகருக்குச் சீவனஞ்செய்திட வென்றே கையிற்றந்தார்
விலைத்தார் தரிழினுக்குச் செங்குந்த ரென்கலிக்கு விலையாகத்தான்
தலைத்தாரெனக் கொட்டக்கூத்தனெனும் பெயரினையுந் தாந்தந்தாரே”

என்று இவர்தாமே புகழ்ந்து கூறியுள்ளார். இவ்வரலாற்றில் செந்
குந்தர்கள், தமிழின் மாட்டுவைத்திருந்த பேரபிமானமும், இணைய
ற்றசூரத்தன்மையும், மனத்துணியும், ஆத்மத்தியாகமும், விளங்குவ
தோடு, ஒட்டக்கூத்தருடைய தெய்வப்புலமையும், உண்மைநிலையும்,
உறுதிப்பாடும், அவரிடமிருந்த சரஸ்வதிகடாக்கமும், மற்றும் அவ
ரது உத்தமகுணவிசேடங்களும் நன்கு விளங்கும்.

இப்புலவர் பெருமான இயற்றிய பிரசித்தமான நூல்கள்:—உத்

* ‘அபிமானம் நிலைக்கத்தந்தார்’ எனவும் பாடம்.

தரமாமாயணம், ஈட்டியெழுபது, வீரபத்திரப்பரணி எனவழங்கும் தகையாகப்பரணி, அண்டத்துப்பரணி, அரும்பகத்தொள்ளாயிரம், நாலாயிரக்கோவை, குமாரகுலோததுங்கசோழன்கோவை, மூவருலா, மற்றுமாம்.

கூத்தர், கோவை, உலா, அந்தாதிபாடுவதில் ஒப்புயர்வில்லாமல் மிகச்சிறந்தவராவர். இதனை,

“வெண்பாவிற்புகழேந்திரபரணிக்கோர்சயங்கொண்டான் விருத்தமென்னும் ஒண்பாவி லுயர்கமபன் கோவையுலா வந்தாதிக கொட்டக்கூத்தா கண்பாய கலம்பகத்திற் கிரட்டையர்கள் வசைபாடக காளமேகம் பண்பாகப் பகாசநதம் படிக்காச லாதொருவா பகரொணுதே”

எனப்பிற்காலத்தார் பாடிவைத்துள்ளதானறிக.

இவ்வளவே ஒட்டக்கூத்தர் ஈட்டியெழுபது பாடிய வரலாறு கும். இப்பெரியாரது காலம் இற்றைக்கு (1030) ஆயிரத்திருபது வருஷங்களுக்கு முந்தியதாமெனக் கொள்க. இக்காரணத்தால் ஒட்டக்கூத்தர் ஈட்டியெழுபது பாடிய காலமும் இதுவேயாம். விநோத “ரஸமஞ்சரி” மெட்ரிசுலேஷன (டெகஸ்ட்டின) தமிழ் நோட்ச முதலியவற்றிலும், ஈட்டியெழுபது பாடிய வரலாறுகள் முன்னுக்குப்பின முரணாகவும், கற்பனை முதலிய கட்டுரைகளாலும்; செறிவுற்று, அதன் உண்மை நிலைகண்டறிந்து மகிழ்தற்கேதுவின்றி மலினமடைந்து நிற்கின்றதை, “தமிழ்நாவலர் சரிதை, விக்கிரமசோழனுலா, அரும்பகத் தொள்ளாயிரம், தமிழ்ச்செய்யுட் சிந்தாமணி” ஆகிய நூல்களின் ஆதரவுகளை மேற்கொண்டு, முற்கூறிய மாறுபாடாதிய குற்றங்களை முற்றும் நீக்கி, அவற்றின் உண்மைச் சரிதம் இதுவாகுமெனத் தெள்ளியநடையில் இங்கு நன்குவிளக்க முயன்றதாமென்க.

இதனைச்சரிய செங்குந்தசிகாமணிகள் அன்புடனேற்று மகிழ்ந்தின்புறுவாராக. சுபம்!

ஒட்டக்கூத்தர் திருவடிவாழ்க.

ஈட்டியெழுபது பாடிய வரலாறு முற்றிற்று.

சி கு. நாராயணசாமி முதலியார்,

கோவை.

இந்தியா இறைமாட்சி.

இவ்விபாசத்தின்கண்ணே இவ்விந்தியாதேசத்தின் மாட்சியும், அரசர்கண்மாட்சியுங் கூறப்படுதலான், இது இந்தியா இறைமாட்சி என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. அல்லதூஉம் மாட்சிமைதங்கிய நம் இந்தியா சக்காவர்த்தியவர்களின் மாட்சியைக் கூறப்பெறுதலானே இப் பெயர்த்தாயிற்றெனினும் ஏற்புடைத்தென்க.

இந்தியா என்பது இப்பரதகண்டத்தின் ஒரு பெரும்பாகமாம். பல நகரங்களையுடைத்தாகிப் பரந்து செழித்த ஒரு பாசத்தையே தேசம் எனக்கூறுப. தேசம் நாடு என்பன ஒருபொருட்டுசொற்கள். முதற்கண் பொதுவகையானே நாட்டினிலக்கணங்களைக் கூறுதும்.

நாடு என்பது:—குன்றதவினையுளும் அறவோரும் கேடில்லாச் செல்வரும் உடைமையும், அளவிறந்த பொருளுண்மையாற பிரதேயததாரானும் விரும்பப்படுதலும், வேற்றுத்தேயமன்பதைகளும் ஆன்மேதிமுதலியவும் தமதேயத்தே பகைவரது நலிவுறுத்தற்கஞ்சியாதல, அரசன கொடுங்கோற்கஞ்சற்றுதல் வறுமையான் மெலிவுற்றுதல் தன்பாற் போரநிறை கொண்டக்காலே அவ்வத்தேயத்துத் தொல்வாழ்வினும் நல்வாழ்வுபெற்றினிதிருபக்கோடலும், அரசர்க்கிறுக்கும் இறைப்பொருளைத் தண்டத்தலைவர்கொள்ளப்போதருமுன்னரே கொண்டுசென்று கொடுத்தலும், மிக்கபசியுந் தொககபிணியும் புறப்பகையும் உட்பகையும் * எட்டுவகையிடரும் சேராமையும் மண்மீதுற்றுநீரும் கொண்மூவுறறுநீரும் வான்வறறுதியும் வளரதருமலையும், அதனகட்போதருமயாறும் அழியாதநகரிகளும் ஆகிய உறுப்புகளையுடைமையும் புண்ணிய பாவநமைதிமைகளை விதித்தன செய்துநிலக்கியனதவிரந்து விளங்கும் மன்பதைப்பெருக்கமுடைமையும் இன்னும் இத்தகைய பலவும் ஒருதேயத்திற்குச்சிறந்த இலக்கணங்களென ஆன்றோர் கூறுப. மழை பனி வெயில் காற்று

* எட்டுவகையிடராவன—“விட்டில் கிளி நாய்வாய் வேற்றரசு தன்னரசு-நட்டம் பெரும் பெயல்காற்றெட்டு.” என்பது புறப்பொருள் வெண்பாமாலையுரை.

முதலியவற்றுவிடுக்கட்பாடுருளுக. எல்லா விளைபொருள்கட்கும் ஏற்ற பெற்றித்தாகித் தன்கண்வாழ்வார் தமக்குவேண்டும் பொருள்களையாண்டுப்பெறுவாமெனத் தேடிவருந்தாவண்ணம் பல்வகைப்பொருள்களும் மல்கப்பெற்றதே நாடென்பது. இன்னதொருபொருளையெவ்வுழிக்கொள்வாமென உசாவி ஆரிதின் முயன்று பிறநாட்டகத்துக் கொண்டுவப்ப அப்பொருளைத்தான் நல்கலாற்றாதநாடு நாடன்றும்.

“நாடென்ப நாடா வளத்தன நாடல்ல
நாட வளந்தரு நாடு.”

“இருபுனலும் வாய்நத மலையும் வருபுனலும்
வல்லாணும் நாட்டிற் குறுப்பு.”

எனத் தேவர்பணித்தமை காண்க.

2. நமதுதேசம்:—நாட்டினிலககணங்களாக மேற்கூறிய அனைத்தானும் பொலிவுபெற்று விளங்குவது நம் இந்தியாதேசமேயாம். இமயமலையையொத்த மலையும், கங்கைநதியையொத்தயாறும், எல்லாப் பொருள்களும் விளைகின்ற குறிஞ்சி முல்லை மருதம் நெய்தல் என்ற நானிலவளாகமும், தத்துவசாததிரவுணர்ச்சியும் மற்றும்பற்பல நலங்களும் நமநாட்டுக்குவாய்த்தவாறு வேறெநாட்டுக்கும் வாய்க்கவில்லை யென்பது யாவரும் ஒப்பத்தக்கதொன்றேயாம்.

3. அரசர்மாட்டுக்குடிகளன்பு:— “ஆங்கமைவெய்தியக்கண்ணும் பயமின்றே, வேந்தமைவிலலாதநாடு.” எனத்தேவர் கூறியாங்கு ஒரு தேயமானது எல்லா நலத்தானும் சிறப்புற்றிருப்பினும் அரசனோடு ஒற்றுமையுடையதாய் அரசன்மாட்டுக்குடிகளன்பும் குடிகண்மாட்டு அரசனருளும் பொருநதபபெறுக்கால் முற்கூறிய நலங்களால் யாதோர் பயனுமின்றி, மதியிலா வானமுட மக்களில்லாமனையும் கண்ணிலா முகமும் பதியிலா மாதும், பொருளிலார் இளமையும் போலவறிதாமன்றோ? நம் தேசத்தார் அரசர்பககத்து எவ்வகையான அன்பு செலுத்திவந்தனர்? என்பதை ஆராய்வாம். இவ்விந்தியாதேசமானது கடவுளிடத்தே நிறைந்த அன்புசெலுத்திவருந் கோட்பாடுகொண்டுள்ளது. தன் அனபைச் செலுத்தத்தக்க தானம் கடவுளையென்னும் முழுநோக்குடையது. ஆகவே இந்தியர்களின் அன்பிற்

குறைவிடம் கடவுளேயாம். இத்தகைய கடவுளாகவே அரசரைப் பாவித்துள்ளது தேசமானால் இத்தேசத்தாருக்கு அரசர்பக்கனு ளதாய அன்பை வரம்பிட்டுக்கூறல் முடியுமாறன்றே. இந்தியர்க ளின் ராஜபகதிப்பெருவெள்ளத்தைக் கண்டுவியந்தன்றோ பொய்யா மொழி முதலிய விதிநூல்களினும், மற்றும்பல பெருநூல்களினும் அரசனைத் தெய்வமென்றே கூறக்காண்கின்றும்.

“முறைசெய்து காப்பாற்று மன்னவன் மக்கட்
கிறையென்று வைக்கப்படும்.”

(திருக்குறள்.)

.....அனேவோர்க்குந்தெய்வம்.

இலேமுகப்பைம்பூணிறை.

(நீதிநேறிவிளக்கம்)

இன்னும் எத்தனை மேற்கோள்வேண்டுமேனும் காட்டலாம்.

“திருவுடைமன்னரைக்காணிற் றிருமாலேககண்டேனே யென்னும்.”

(திருவாய்மொழி.)

என்று பெரியாரும் பணித்தனர்.

“இளையரினமுறையென்றிகழார்நின்ற
ஒளியோடொழுக்கப்படும்.”

என்னும் திருக்குறளுரையில் “ஒளி—உறங்காநிற்கவும் தாம் உலகங் காக்கின்ற அவர் கடவுட்டன்மை. அதனோடுபொருந்த ஒழுகலா வது அவர்கடவுளரும் தாம் மக்களுமாயொழுகுதல்” என்று ஆசிரி யர் பரிமேலழகரும் அரசரைக் கடவுளாகக்கொள்ளுபாற்றை நன்கு விளக்குவாராயினர். இக்கருததுபற்றியே,

“உறங்கு மாயினு மன்னவன் நன்ஞெளி
கறங்கு தெண்டிறை வையகங் காக்குமால்.”

என்றார் திருத்தக்கதேவரும். கடவு ளில்லையெனக் கூறும் நாத்திக ரும் சிலநுண்மையால் அரசரைக்கடவுளராகக் கருதுவதானே குடித னெல்லாரும் அவர்பால் அன்புடையரா யொழுகினாரென்பது யாங் கனம் பெறுதும்? எனனின் நன்று கடாயினும்; புண்ணிய பாவ நன்மை தீமையுணர்வுடைமை நாட்டினிலககணமாக மேலே கூறின மையால் அது கடாவன்றாதலறிக. அல்லது உம் இத்தகைய போலிக்

கடாக்கட்கும் இடந்தராவண்ணம் மற்றேருருதாரணமுகத்தானும் குடி
களன்புடைமையை முதியோர் விளக்கியிருத்தல் காட்டுதும்.

ஆத்திகர் நாத்திகர் ஆண்பெண் முதலிய எத்திறத்தாரும் தத்தம்
உயிர்மீது அன்பு பூண்டொழுகுதல் கண்கூடாம். ஆதலின் தம
“மன்பதைகட்கு மன்னவனே உயிர்” என்று கூறியிருக்கின்றனர். பல்
வகைப்பொருள்கள் உற்றார், பெற்றார் மனைவிமக்கள் உடம்புமுதலிய
யாவற்றினும் மேம்பட உயிரைமதித்து அன்புசெலுத்துவதும், ஏனை
யவற்றையெல்லாம் துறந்தாகுதல் உயிரைக்காக்கமுற்படுந்தன்மை
யும் எவ்வெவர் மாட்டும் அனுபவத்தாலறிந்துள்ளாமன்றே. அரசு
னுக்கோரிடுக்கணுற்றுழித் தமக்குரிய பிறவெல்லாவற்றையும் நீத்தா
தல் அவனைக்காகக் முற்படுங்குடிகளது பேரன்பை விளக்குதற்கண்
றே அரசனையுயிராகவும் குடிகளையுடம்பாகவும் முதியோர் கூறிவைத்
தனரென்க.

“நெல்லமுயிரன்றே நீருமுயிரன்றே
மன்னனுயிர்த்தே மலர்தலையுலகம்”

என்னும்புறப்பாட்டானும் “மலர்தலையுலகிற்குயிரெனச்சிறந்த அரசு
னதியல்பு” என்னும் ஆசிரியர் பரிமேலழகர் மொழியானும் நன்கு
தெளிக.

4. அரசர்பாற்பழகுமுறை:—அரசர்பாற்பழகுங்கா லும், சேவகஞ்
செய்யுங்கா லும், அவரினையரென்றதல், எளியரென்றதல், இனமு
றையரென்றதல், நமமை நன்குமதித்துள்ளாரென்றதல் வரம்பின்றி
நெருங்கி மனம்போனவாறெல்லாம் பேசலாகாதென்றும்; எக்காலத
து என்சொல்லுவவரோ யாதுசெய்வவரோ எனற அசசத்துடனே
அவரைச்சார்ந்தொழுக வேண்டுமென்றும், அவ்வாறொழுகாக்கால்
பல்வகைப்பட்ட இடுக்கண்களும் முடிவில் உயிர்க்குறுதியும் வருதல்
கூடுமென்றும் மேலையோர் வலியுறுத்துரைத்திருக்கின்றனர்.

“இனையரினமுறைய ரென்றிகழார் கின்ற

வொளியோ டொழுகப் படும்.

கொளப்பட்டே மென்றெண்ணிக் கொள்ளாத செய்யார்

துளக்கற்ற காட்சி யவர்”

(தீருக்குறள்.)

“அரசு நெருப்பு மலையுறை பாம்பும்
முழையுறை சீயமு மென்றிவை நான்கும்
இனைய வெளிய பயின்றனவென் றுள்ளி
இகழி னிழுக்கந தரும்.” (ஆசாரக்கோவை.)

“இகழினிகழ்ந்தாங் கிறைமக னென்று
புகழினு மொக்கப் புகழ்க—இகன்மன்னன்
சீர்வழிப்பட்டதே மன்பதை.” நீதிநெறிவிளக்கம்.)

“முன்னவன ருளைப்பெற்றுமும்மையுந்துறதோரோனும்
மன்னவன்சொன்னவாதேசொல்வதுவழக்காயு.” (திருவிளையாடற்புராணம்)

இவற்றால் அரசரிடம் பழகுங்கால் எத்துணைக்கருத்துடன்
குறிப்பறிந்தொழுகவேண்டுமென்பது பெறப்படுவதாம்.

5. அரசனைப்பகைத்தலடாதேற்றல்:— எக்காரணத்தானாவது
அரசனைப்பகைத்தவர் அவனுட்டுறினும் பிறநாட்டுப்புகழும் உய்தி
கூடார். பெருமை அறிவு முயற்சி என்னும் மூவகை ஆற்றலும்
கிரம்பப்பெற்றவேந்தர்க்கு ஊறுசெய்யக் கருதுவது யமனைக்கையா
லழைத்துத்தம் உயிரைக்கொடுத்தலை யொப்பதன்றிப் பிறிதில்லை.
ஆதலின் அரசனை கருத்துக்கசையுமாறே நடத்தலவேண்டுமென்றிப்
பகைத்தால் உயிர்க்குறுதிவரையுள்ள கேடனைத்து மெய்துமென அச்
சுறுத்திக்கூறி முறைப்படுத்தியது நம இந்துதேசவேதமன்றோ?

“யாண்டிசென்றியாண்டுமுளராகார்வெந்துப்பின்
வேநதுசெறப்பட்டவர்.”

கூற்றதைதகையால்வீளித்தற்றாலாற்றுவாக
காற்றதா ரின்னா செயல்.” (திருக்குறள்.)

“...மன்னர் புதல்வரைக் கண்டாலன்ன அச்சமுங்கொண்டு”

(திருவிளையாடற்புராணம்)

மேற்கூறிய விடயங்களான நம் இரத்தியா தேசவாசிகளான குடி
கள தம் வேந்தரிடத்து வைத்துள்ள பெருமதிப்பும பேரன்பும் அச்
சமும் ஆகிய உயர்குணங்கள் இத்துணைச் சிறந்தனவாயிருந்தன
வென்று நன்குதேறலாமன்றோ? இவ்வகையாக ராஜபக்தியிற் சிற

ந்து “மன்னவனெப்படி மன்னுமி ரிப்படி” என்ற பழமொழியுடைய தாய் வாழ்ந்த நம் தேசமானது, தற்போது சிலசாஸமீக ராஜ விசுவாசமற்றதென்று மாத்திரமேயல்லாமல், ராஜத்துவேஷமுடைய தென்றுக் கூறணம்படியிருக்கின்றது. இந்தநிலை மாறி முன்னிலும் ராஜபக்தி அதிகமாகக்கொண்டவர்கள் இந்தியர்கள் என்று கூறத்தக்க காலம்வந்தாலன்றி நாம் முன்னுக்குவர முடியாது. இது சாமான்ய வசனமன்று. ‘மதுஸ்மிருதி எ-வது அத்தியாயம் ௧௨-வது சுலோகத்தில், “அவ்வரசனோடு எவன் புத்தியில்லாமையால் துவேஷிததுக் கொள்ளுரனோ அவன் தானாகவே அழிந்துபோகிறான். அரசனும் அவன் அழிவைக்குறித்து, ஆலோசிக்கிறான். எனவும், ௧௩-வது சுலோகத்தில், “ஆதலால் அவ்வரசன் எதை அறுவ்விக்கும்படியாயும், எதை நீக்கும்படியாயும் ஏற்பாடு செய்கிறானோ அதை ஒருவரும் தடுக்கக்கூடாது” எனவும், ௮-வது சுலோகத்தில் “அவ்வரசன் சிறுவனாகவிருந்தபோதிலும் அவனை மனிதனென்று அவமானம் செய்யக்கூடாது. ஏனெனின் மேலான தேவர்களின் கூட்டமே அந்த அரசனுருவமாக இருக்கிறதல்லவா” எனவும் கூறப்பட்டிருந்தல் பிரத்தியட்சமன்றோ? இவற்றைக் கவனித்தால் நாம் ஒவ்வொருவரும் அரசர் கட்டளை யெதுவானாலும் அதைச்செய்யுங் கடமையுடையவர்களென்று விளங்கவில்லையா? இவ்வாறான நீதிநூல்களை யெல்லாம் சிறிதும் சிந்திப்பது விடுவது முறையன்றென்பது மட்டுமா! அவற்றை யெழுதிவைத்த நம் முன்னோரையும் அவமதித்ததாகுமல்லவா? தற்போது நமது காரணிய கவரன்மெண்டார் நமீதுவைத்த பேரருளால் நமக்குச் சில சுதந்திரங்களைக் கொடுத்திருக்கின்றனர். அவற்றையீந்தமைக்கு நன்றிபாராட்டாது அதிகவுரிமைகளைப் பெறவும், அரசரைப்போலாகவும், கருதுவதான பேராசைகொண்டு அவசர-புத்தியால் சிலர் புரியும் முறையற்ற ராஜத்துவேஷ காரியங்களால் இத்தேசமுழுதுமே ராஜத்துவேஷமுடையதென்ற பேர்பெற நேரிடுகின்றதே. ஆனதால் பிரஜைகளாகிய நாம் அரசன் கட்டளைக் கடங்கி கடப்பதுடன் அககட்டளையை மீறுபவர்களை நம் விரோதிகளாகவே பாவித்து ராஜநிந்தனை புரிவார்க்குச்சிறிதும் இடந்தராம லும் அவர்கள் பேச்சுக்குச் செவிசாயாமலும் புறக்கணித்து ஒதுக்க வேண்டும். இவ்வாறெழுந்தலே நமது நிகழ்கால எதிர்கால ஷோம

த்துக்கு ஏற்ற பெற்றியாவதுடன் புகழ் புண்ணியங்கட்கும் பொருந்துவதாகும். இந்தியர்கள் எககாலததும் இவ்வுண்மைகளை மறக்கலாகாது.

பிரஜைகளின் ராஜபக்தி முறைவகைகளை யிதிகாறும் எடுத்துக் கூறினும். இனி, அரசரிலக்கணங்களையும் நமது பண்டையரசர்களின் தன்மைகளையும், தற்காலம் இராஜாங்கத்தாரால் நாமடைந்துள்ள நலங்களையும் மற்றும் பொதுவகைகளையும், விதிநூல் முகத்தானும் பூர்வசரித்திரங்களானும், தற்கால அனுபவ வகையானும் இனிதெடுத்து விளக்குவாம்.

6. அரசரிலக்கணம்:— அமைச்ச நாடு அரசன் பொருள் படை நட்பு எனனும் ஆறங்கங்களை யுடைமையும், அஞ்சாமை யறிவுக்கம தூங்காமை கலனி இவைகளைக் கோடலும், ஒதல் வேட்டல் ரதலென்னும் பொதுத் தொழிலினும், படைக்கலம்பயிறல் பலலுயிரோட பல பகைத்திறந் தெறுதல் எனனும் சிறப்புகத் தொழிலினும் வழுவாது நின்றலும், பகைவரையழித்தல், திறைகோடல், தன்னுடுதலையளித்தல் முதலியவற்றால் மண் பொன் நெல் முதலிய பொருள்வருவாயைப் பெருக்கித் தொகுத்தலும், பகைவர் கள்வர் சுற்றத்தார் வினை செய்வாராதியரற் கவரவிடாது காததலும், கடவுளர் அறவோர் வறியரெனறிவர்க்கு அறப்பொருட்டாகவும் கரி பரி படை நாடு அரசன் முதலியவற்றிற்குப் பொருட்பொருட்டாகவும், மண்டபம் வாவி செய்துண்டு இளமரக்கா என்றிவற்றிற்கு இன்பப்பொருட்டாகவும், முகமலர்ந் தினியகூறி அப்பொருளைக் கொடுத்தலும், காட்சிக்கெளியனாகலும், கடுஞ்சொற்கூறுமையும், இடித்துரை பொறுத்தலும், கலவியறிவாற் பெரியா ராததுணைக்கோடலும், இறைமாட்சி சிற்றினநத விர்தலும், உறவினா, பகைவர், நொதுமலர் என்றியார் மாட்டும் ஒரு படித்தாய்நிற்கும் செங்கோலுடைமையும், இன்றோன்ன பிறவும் அரசாதிலக்கணங்களாக ஆன்றோர் கூறுப.

அரசாட்சியென்னும் யந்திரவுருவத்துக்கு மந்திரிகளே கண்களாகவும், குடிகளே கால்களாகவும், நட்பாளரே வலிய புயங்களாகவும், ஒற்றுவரே செவிகளாகவும், விதிநூல்களே உணர்ச்சியாகவும், துதுவரே வாயாகவும் கூறப்பட்டுள்ளனவென்பதை,

“மந்திரக் கிழவர் கண்ணு மக்கடன் ருள்களாகச்
சுந்தர வயிரத் திண்டோள் தோழராச செவிகளொற்று
அந்தர வுணர்வுதூலா அரசெனு முருவுகொண்ட
எந்திர மிதற்கு வாயாத் தூதுவ ரியற்றப்பட்டார்”

என்னும் சூளாமணிச்செய்யுள் விளக்குவதாம். இவ்வாறுகியவுரு
வகத்துள்ளே யடங்கிய பொருட்சிறப்பு மிகவியக்கற்பாலதாம்.

“கற்றமாந்தரைக்கண்ணெனக்கோடலும்”

என்ற திருதக்கதேவர் மொழிபபடி கல்வியறிவிற்கிறந்த மந்திரிக
ளே அரசனுக்குக் கண்ணென்றார். கண்ணுனது எல்லாப்பொரு
ளையும் உள்ளவாறுகாணும் இயல்பிற்குதல்போல் அரசன் மந்திரி
கள் சொல்வழியின்றே எல்லா விஷயங்களையும் உள்ளவாற்றிந்து கோ
டலைக் குறிப்பிததவாறுமாம். எல்லாவுறுப்புகளையும் தாங்கி நிற்ப
வை தாள்களேயாதலின் குடிகள் தத்தம் தொழிலவலத்தாற் பொரு
ளீட்டித் தென்புலத்தாராதிய அனைவரையுங் காத்தற் குரியராத
லின் அன்னவரையே கால்களாகக் கூறினர். அரசர் ஒற்றராலறி
ந்தவழியும் உண்மையை நேரேகாணவேண்டி ஒதுக்கிடத்தேவேற்று
ருக்கொண்டு தம் தோள்களே தமக்குத்துணையாகத் தமிழ்த்துத் தங்கி
யுணரும் பெற்றிரினோக்கித் தோள்களையே துணைவராகக் கூறினர்
என்ப.

“ஒற்றிற் றெரியா சிறைப்புறத் தோர்துமெனப்
பொற்றேடுணை யாத் தெரிதந்துங் குற்றம்
அறிவறி தென்றஞ்சுவதே செங்கோண்மை”

என்னும் நீதிநெறிவிளக்கமும் இக்கருத்துப்பற்றியதேயாம். அரச
சர் தமது கண்கள் செல்லாத பரப்பில நிகழ்வன வெல்லாவற்றை
யும் ஆண்டாண்டுச்சென்று கண்டுவந்து கூறுபவரே ஒற்றராவர்.
அரசர்களேவியானே அவற்றை நேரிற்கண்டாங்கு அறிதல்வேண்டு
மாதலின் ஒற்றரையே செவிகளாகப் புகன்றனர். “அரசர்க்குச்
செவிகண்” என்ற உலகவழக்குமொழியும், “கண்ணிற்சொலிச்செவி
யிளைக்குமிறைமாட்சி” எனனும் நீதிநெறிவிளக்கத் திருவாக்கும்
இவண் கவனித்தற்பாலவாம்.

மது முதலிய விதிநூல்கள் கூறுமாறே அரசர் எல்லாவற்றையும் முடிவுசெய்ய வேண்மொதலின் அந்நூல்களையே விதி வகுக்கும் உணர்வாகக் கூறினர். “ஒற்று முறைசான்ற நூலு மிவையிரண்டும், தெற்றென்க மன்னவன் கண்” என்ற செந்நாப்போதார் திருவாக்கும் காணலாம். அன்றியும்,

“மண்ணியல் வளாகநு காக்குமன்னவா வணக்கலாகாப்
புண்ணிய நீரோனும் புலவராற் புகலப்பட்ட
துண்ணிய நூலினன்றி நுழைபொருளுணர்ந்தல் தேற்றார்
எண்ணிய துணிநது செய்யுஞ் சூழ்ச்சியுமில்லையன்றே”

என்னும் சூளாமணிச்செய்யுளும் இக்கருத்தையே வலியுறுத்துவதா மென்க. சந்திவிக்கிகங்கட்கு வேற்று வேந்தரிடைச்சென்று தான் வகுத்துக் கூறுவாருங் கூறியது கூறுவாருமாகித் துதரை வாயாக மொழிந்தது மிகப்பொருத்த முடையதாமென்க. இத்துதுவர் கூற்றெல்லாம் அரசன்குற்றுகவே வேற்று வேந்தரும் பிறரும் கோடல் கூடுமாதலின் இவ்வாறு சொல்லினார். இவ்வாறே அரசர் தன்மை பலவுள. அவையிற்றை முற்றவுணர்த்தலியலாமையின், அவற்றுள் ஒரு சிலவற்றை மட்டும் சுருக்கி வகுத்துக்கூறி மேற்சொல்வாம்.

7. அரசர் தீர்மம்:— அரசராவார் தமமாலும், தமது பரிசனங்களாலும், பணைவர்களாலும், கள்வராலும், விலங்கினங்களாலும், குடிகட்கு அசுசமுறாவாறு புரத்தல் முதலியன அரசர் தருமங்களாம். குடிகள் வறுமையாற்றளர்வுற்றபோதுங் கருணையின்றி இறைப்பொருளை நெருக்கி வாங்குவித்தல் முதலியன அரசரால்வரும் அச்சமாம். தண்டத் தலைவராயிற் பரிதானங்கோடலாதிய பரிசனத்தால்வரும் அச்சமாம். தமதாக ஒருவர் கொண்டுள்ள பொருளைப் பிறர் கவர்தல் சூறையாடுதலாதிய களவரால்வரும் அச்சமாம். பைங்குழையழித்தல் பசுக்களைக் கோறலாதிய விலங்கினங்களானவரும் அச்சமாம். இவ்வைவகைப் பயமுநதீர்த்தல் அரசர்கடமையாமென்பதை,

“மாநிலங்கா வலனாவான் மன்னுயிர்காக் குங்குலை
தானதனுக் கிடையூறு தன்னுற்றன் பரிசனத்தால்
--- அமிகு பகைத்திறத்தார் கள்வரால் உயிர் தம்மால்
ஆனபய மைந்துநதீர்த தறங்காப்பா னல்லனே”

(பெரியபுராணம்)

“பரிசுணம் பகைவாசன்வர் படர்தரு முயிர்கடாமென்
றுரை செயைந் திடத்தினுனு முலகிடை யிடையூறெய்தா
வரிசையிற் காத்து நீதிவழுக்கினூர்தம்மை மொத்திக்
கரிசறப் பொருளுங் கோடல் காவலர் தருமமென்றான”

(விநாயகபுராணம்)

என வருபவற்றால் நன்கு தெளியலாம்.

(இன்னும் வரும்.)

எம். கே. எம். அப்துல்காதினு ராவுத்தர்,

நல்லொழுக்கம்.

ஆறும் அதிகாரம்

[புரீமத்-இலக்குமணப்போற்றிகள் மொழிபெயர்த்தது.]

(முற்றோட்ச்சி.)

அவர் கிடுதலைபெற்றுதான் கல்வித்தேர்ச்சியின் ஸ்தானத்தைத்
திரும்ப அடைந்தபொழுது அவர் நெடுநாட்சிறையிலிருந்ததைப்
பற்றிய சமாசாரத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு அவருடைய பிரதம
பிரசங்கத்தினுக்குப் பெரிய கூட்டமானது கூடிற்று. ஆனால் டி.
லீயன் (De-Leen) என்பவர் குற்றஞ்சாட்டினவரீது தோஷங்கூறு
தவண்ணம் மிகவும் புத்தியும் சாந்தமுள்ளவராயிருந்தனர். “ஹெ
ரி-டெஸ்-பேமஸ் (Heri-dice Bames) என்னும் வழக்கமான வாய்
பாட்டால் ஐந்துவருஷங்களுக்குமுன்னர்த் துக்ககரமாய்த் தடுக்கப்
பட்டிருந்த பிரசங்கத்தைத் திரும்பத்தொடங்குதலை மாத்திரம் செ
ய்து தன் உபநியாசவிஷயத்தினுள் நேரே பிரவேசிப்பாராயினர்.

ஆறும் கோபக்குறிப்பைக் காட்டுவது நியாயமட்டுமல்ல, அவ
சியமுமெனுமபடியான சாயமும் சந்தர்ப்பமும் இருக்கின்றன. பொ

ய்மை, தன்னயம்பா ராட்டல், இரக்கமின்மையாகியவற்றைக்காணின் கோபிக்கக்கூடாதவர்களாயிருக்கிறோம். தான்வெளியிடக் கடமையில்லாத சங்கதிகளினுங்கூட உண்மையான உணர்ச்சியுள்ளமனிதனுக்கு எவ்விதமான அற்பத்தனம் அல்லது இழிவைக்கண்டமாத்திரமே எரிச்சலுண்டாவது இயற்கை. “நிந்தையான கோபம்பற்றிச் சலனப்படாத மனிதர்களுடன் எனக்குக்காரியமின்று” என்று பெர்தஸ் (Perthes) எனபவர் சொன்னார். உலகத்திற்கெட்டவர்களை விட நல்லவர்கள் மிகுந்திருக்கின்றனர். கெட்டவர்கள் தாங்கள் அதிக கூதரியமுள்ளவர்களாயிருப்பதினாலே மாத்திரம் வெற்றிபெறுகின்றனர். தீர்மானபுத்தியுடன் தன்வல்லமையைச் செலுத்துகிற மனிதனிடத்திற் பிரியப்படாமலிருக்கக்கூடவில்லை. அவன் அவ்விதமாய்ச் செலுத்துகிற காரணத்திற்காகவே, வேறொன்றினுக்குமல்ல, நாம் அவனுடைய பகைத்தை ஆதரித்தல். அநேகமுறை நான் பேசிய தற்காகப் பசுபாத்தாப்பப்பட்டிருக்கின்றேன். ஆனால் பெரும்பாலும் மௌனமாயிருந்ததற்காகவும் துக்கப்பட்டிருக்கிறேன்.”

நியாயமானதை விரும்புகிறவன் அநீதி அல்லது அநீதியான செய்கையைக் கண்டு கவனியாதிருத்தல் கூடாது. அவனுக்குச் சிரத்தை இருந்தாற்றான பூரண இருதயத்துடன் சிரத்தையாகவே பேசுவான். ஓர் கௌரவமான ஸ்திரீ யெழுதியது வருமாறு:—

“ஓர் மேனையான சித்தமானது அநீதிகளையதைய க்கு கறபிக்குகின்றது. விலக்கப்பட்ட லாபங்களை எதிர்பார்த்தலையும், பொய்புகழ்லையும், தீயவைசெய்தலையும், மனசிற்பிறர் கெடுதலைத் தங்கவைத்தலையும், சுவாநீனமான சித்தத்தை அடிமைபோற் பந்தப் படுத்தலையும் நிரதிககப்பழகுகுகின்றது.”

ரம் நாம் படபடப்புடன் நிரந்தியா வண்ணம் காத்துக் கொள்ளல வேண்டும். மிகவும் நல்லவர்கள் ஆத்திரங்கொண்டு செய்யவேண்டிய பாகததை உடைததாயிருக்க நேரிடுகின்றது. அவர்கள் உண்மையாயிருக்கசெய்யும் குணம் தானே, பெரும்பாலும் அவர்களைப் பொறுலாமயற்றவர்களாகச் செய்கின்றது. “மனோசம் பந்தமாய்க் கடவுளளித்த பாக்கியங்களிற் புத்திசம்பந்தமான பொறு

ஹைதான் மிகவும் அருமையானது. நாம் கற்றுக்கொள்ளவேண்டிய கடைசிப் பாடமாவது, நமக்குத்தானே அதிகுசியமாகின்ற கஷ்டங் ணில் நம்பிக்கை வைப்பது என்று மிஸ் ஜூலியா வெட்ஜ் வுட் (Miss Julia Wedgewood) செப்டுகின்றனர்.

பொறுமையற்ற படபடப்புக்குணத்தைச் சீர்திருத்துவதற்குச் சிறந்த கருவியாவது, விவேகமும் நமவாழ்க்கையின் விரிவான அனு பவமும் அதிகப்படுவேதயாம். நல்லுணர்ச்சியை வளர்த்துக்கொண் டாற் சன்மார்க்கம்பற்றி அகப்பட்டுக்கொள்ளத்தக்க சிகழுமுக்குக ளினின்றும் தப்பித்துக்கொள்வது இயல்பாகின்றது. அந்த நல்லு ணர்ச்சியாவது முக்கியமாய்த் தன்னை உடையவரை உலகானுபவ மான காரியங்களில் நீதியும், தீர்மானமும், விவேகமும், தர்மமும் கலந்து நடக்கும்படி திறமைப்படுத்துகிற மனோபாவமாகின்றது. ஆதலால் அறியாமையும், கொஞ்சத்தனமுமுள்ள மனிதர்கள் இரக் கமும், பொறுமையு மற்றவர்களா யிருத்தல்போல, அறிவும் அனு பவமுமுள்ளவர்கள் மிகவும் சகிப்பும பொறுமையுமுள்ளவர்களாக என்றுங் காணப்படுகின்றனர். பெருந்தன்மையும் உதாரத்துவமு முள்ள மனிதர்கள் தங்களுடைய அனுபவஞானத்திற்குத் தக்கவண் ணம், மற்றவர்கள் நல்லொழுக்கத்தை வஹிப்பதில் அசந்தர்ப்பங்கள் வந்து மேலிடுவதற்கும், மனக்கவர்ச்சி முதலியதோஷங்களுக்கு இட ங்கொடுக்கதக்க பலஹீனமும் தவறத்தக்கதுமான, சுபாவங்களுமா கிய குறைகளையும் பிரதிகூலங்களையும் அவர்கள் உடைத்தாயிருப்ப தற்கும் போககுவிடச் சமமதப்படுகின்றனர். “நான் செய்திருக்கக் கூடாத குற்றத்தைப்பிறர் செய்திருப்பதாகக் காணவில்லை” என்று கீதி (geethe) என்பவர் கூறினர். அப்படியே விவேகமும் நன்மையு முள்ள மனிதன் ஒரு குற்றவாளியைப் பதநாயததில் வைத்து டை பர்னு (Tyburn) க்கு இழுத்துச்செல்லக்கண்டபொழுது..... ஒழுக்கமானது பெரும்பாலும் நாமதாமே செய்துகொள்ளும் தன்மையாகவே எப்பொழுதும் இருக்கும். உற்சாகமுள்ளவன் உல கத்தை உற்சாகமுள்ளதாகவும், துக்கமுள்ளவன் துக்கமுள்ளதாக வும் செய்துகொள்ளுகிறான். நம்மைச்சுற்றி யிருப்பவர்களுடைய குணங்களில் நம்முடைய சொந்த சுபாவமே பிரதிபலித்திருக்கக்கா

ன்பது ஒழுக்கம். நாம்தானே திருப்தியற்றவர்களாயிருப்பின் அவர்களையும் அப்படியே பார்க்கின்றனம். நாம் அவர்களிலியைத்தில் இரக்கமும் தர்மமுமின்றியிருப்பின் அவர்களும் நம் விஷயத்தில் அப்படியே யிருப்பார்கள். கொஞ்சக்காலத்திற்குமுன்னர் சாயங்காலம் உலாவித்திரும்பிவந்த ஒருமனிதன் தனக்குப்பின்னே ஒரு குரூபமான பையன் வந்ததாகச் சந்திப்புக்குப் போய்வரும் ஓர் போலீஸ்சேவகனிடம் முறையிட்டான். அது அவனுடைய சொந்தச்சாயையாகவேயிருந்தது. மனுஷ்யவாழ்க்கையானது நம் ஒவ்வொருவருக்கும் அப்படியேயிருப்பது வழக்கமாயிருக்கிறது. அனேகமாய் அது நமது சொந்தபிரதிபலனாகவேயிருக்கிறது.

நாம் பிறருடன் சமாதானமாயிருந்து அவர்களுடைய மரியாதையைக் காக்க விருமபினால் அவர்களுடைய தன்மை விஷயத்தில் மதிப்பை உடைத்தாயிருத்தல் வேண்டும. ஒவ்வொருமனிதனுக்கும் உருவத்திலும் இலட்சணத்திலும் விசேஷம் இருப்பதுபோலவே நடையிலும் ஒழுக்கத்திலும் விசேஷம் உண்டு. அவர்கள் நம்முடன் நடந்துகொள்வதற் சகிப்பை உடைத்தாயிருக்குமபடி அவர்களிடம் எதிர்பார்க்கிறதைப்போல அவர்களுடன் நாமும் நடந்து கொள்வதற் சகிப்பை உடைத்தாயிருத்தல்வேண்டும. நம்முடைய சொந்தவிசேஷ குணங்கள் நமக்குத் தெரியாமலே நம்மிடமிருக்கின்றன. தென அமேரிக்காவில் ஓர் கிராமமுண்டு. அதிற் சகலமானவர்களுக்கும் கண்டத்திற் சாதாரணமாய்ப் புடைப்பு இருந்தபடியால், அது இல்லாதவர் குரூபியாய் மதிக்கப்படுகின்றனர். ஓர்நாள் இங்கிலிஷ்காரரின் கூட்டமானது அந்த ஸ்தலத்தின் வழியே போயிற்று. அப்பொழுது ஒரு கூட்ட ஜனங்கள் முழுமையும், இந்த ஜனங்களைப்பாருங்கள்! பாருங்கள்!! அவர்களுக்குத் தொண்டைப்புடைப்புகள் இல்லையென்று கூவிகொண்டு பரிகாசம் செய்யக கூடினார்கள்.

அநேகர் தங்களையும் தங்களிடத்திலுள்ள விசேஷங்களையும் பற்றி மற்ற ஜனங்கள் என்ன நினைக்கின்றனர் என்று அறிய மிகவும் ஆத்திரமுள்ளவர்களாய் இருக்கின்றனர். சிலர் கெட்ட குணத்தின் பாகத்தை எடுத்துக்கொண்டு தாங்களேநிதானித்து மிகவும் கேவலமானதை யூகிக்கின்றனர். ஆனால் பிறர்பால் தர்மகுணமின்மையா

னது அதுஉள்ளபடியே இருக்குமிடத்து நம்மிடத்திற்றானே தர்மமும் நற்குணமின்மையின் பிரதிபலனாகத் தானிருப்பதாகப் பலதிருஷ்டார்தங்களால் வெளியாகினறது. நாம் நம்மைத்தானே தொந்தரவுக்குட்படுத்திக் கோடற்குக் காரணம் நமது சொந்தஎண்ணமாகவே பெரும்பாலும் சம்பவிக்கினறது. நம் நமச் சூழ்ந்திருப்பவர்கள் நம்மைத் தர்ம ஹீனராய் கினைப்பினும், அவர்கள்பேரில் நாம் மிகுதியும் கோபித்துக்கொள்வதற் காரியங்களைச் சீர்திருத்திக்கொள்ள மாட்டோம். அங்ஙனம்புரிவதால் நாம் அவர்களுடைய கெட்டசபாவம் அல்லது வீண் எண்ணத்திற்கு நம்மை அனுவசியமாய் இலக்காக்கிக் கொள்ளத்தான் செய்கிறோம். நம்முடைய வாயினினறும் புறப்படுகிற தீமையானது பெரும்பாலும் நம் மார்பினுள்ளே விழுகின்றது.

தன்வாழ்நாளின் செழிப்பான அனுபவத்தில் உதித்த ஞானசிறைநதனும் ஆசசரியகரமானதுமாய் அடியிற்காணப்பட்டபோதனையே பெரியவரும் நல்லவருமான தத்வஞானியாகிய பேரடே (Faraday) என்பவர் தன இஷ்டமாகிய தேர்ச்சிபெற்ற டினடால் (Tyndall) என்பவருக்கு வரைநத ஓர் கடிதத்தில் தெரிவித்திருக்கிறார். அதுவருமாறு “நான் ஒரு விருத்தன, இதுவரை அதிகமான அனுபவத்தைப் பெற்றிருக்கவேண்டியவன். நான் சொல்வதைக்கேளும். நான் இளமையாயிருக்குங்காலத்தில் ஐனங்களுடைய அபிப்பிராயத்தைப் பெரும்பாலும் மாறுபடக்கூறலிதேன். அவர்கள் அக்காலத்தில் அபிப்பிராயப்பட்டதாக நான் நினைத்தவண்ணம் அவர்கள் அபிப்பிராயப்படவில்லையென்றுணர்ந்தேன். மேலும் கோபகருறியானவார்த்தைகளாகத் தோற்றினவிடத்து, நம் கிரஹணசகதி கிஞ்சித நுமந்தமானதாகவும், பக்தமானவைகளாகவுந் தோற்றுமிடத்து, புத்திகிஞ்சுத்துக்கூர்மையானதாகவும் இருப்பது நனமையென்பதைப் பொதுவிதியாகவைத்துக்கொள்ளல்வேண்டும், யதார்த்தமான உண்மையானது, அந்தியத்தில் துலங்காமற்போகாது

(இன்னும் வரும்.)

திருச்சிற்றம்பலம். சிதம்பரசுவாமிகள் சரிதம்.

(முற்றோட்ச்சி.)

இனிச் சிதம்பரசுவாமிகள் மதுரையினின்றும் போந்து விருத்தாசலமடைந்து குமாரதேவர் நிஷ்டையிலிருக்கக் கண்டு, அவரைவலஞ்செய்து வணங்கி வடதிசைநோக்கிச் செல்லுகையில், “பொம்மைபாளையம்” என்னும் ஊரிலே, சதுரக்கள்ளிப்பாலையே உணவாகக்கொண்டிருக்கும் சிவாதுபூதிச் செல்வராகிய “பாலைய சுவாமிகள்” சிதம்பரசுவாமிகளது அதுபவசித்தியைக் கேள்வியுற்று அவரைப்பார்க்க விருப்பமுற்றிருக்கையில், தாமும் அவரைக்காணுமாறு அப்பாளையம் நோக்கி வருஷத்தில் இருவரும் ஒருவரையொருவர் எதிர்வரக்கண்டு அளவளாவித் திருமடத்தின்கணிநுநது, சுபாதுபவத்தைக் குறித்து நடுநேரம் சம்பாஷித்துக்கொண்டிருநது பின் ஸநானஞ்செய்து சிவராசசுனமுடித்து, அவருடன புகித்து விடைபெற்று நெழியனார் வழிகொண்டு சென்றனர். அவங்ஙனஞ் செல்லுமிடையில் அவ்வூர்ச் சோலையில்* பாவோடிகொண்டிருந்த

* பாவோடிகெனப்பது:—நெய்வார தொழிலிலெனும். இது செங்குந தர் குலத்திற்குரியது. ஒருகாலத்து ஸ்ரீ சுப்பிரமணியசுடவுன் இம்மரபி னா பொருட்டு, தேவா, முனிவர்களை நெய்தற் கருவிகளாகவும், தாம் நெய் வோராகவுமிருந்து நெய்தற்செழிலைச் செய்துகாட்டி, அககுலத்தினாகரு ஜீவனாத்தமாக வைத்துயுமாறு, கொடுத்ததாக ஓர் செய்யுள் காணப்படு கின்றது. அது வருமாறு:—

“செங்கண்மாலுந் தியந்தாமரையினூல வாங்கித்திங்கள் வட்டத்திழைத்துத் தேவரலகாகவே சிலமுனிவர் பாவோட சோதவியை விழுதுதோயத்து பங்கயன்றன்முகம் படமரமதாகவே பசைசமால் முனநண்டதாயப் பரிவாலகத்தியன் விழுதுகோலணியதாய்ப் பண்சேடன் வலிகயிறதாய வெங்கட்சடாமுனி விசைக்கோலதாய வேதவிண்முனி மிதிப்பலகையாப் மேலானமகதிமுனி நாடாவினோட முன்விரித்த பாவதனைநெய்து சங்கரன மதலையப்பவ நிலாததொழிலைச் சமைத்துய்மினெனவிண்ணுளோர் சயசெயனவாழ்ததக்கையேற்றாடு கைக்கோளாசருவகாலமுமவாழியே.” அன்றியும்,

“பானலச செந்நாப் புலவன்செங் குந்தரைப் பார்த்த பின்னர்க் கானலம் வாசி நலங்காண நெஞ்சங் கசிந்துருகி நூனலம் பாநல மோடே கலைநல நோக்கியதன் மேனல மென்ற பொருணலந் தோநது விளங்கினனே.”

(செவ்நீர் மாபு விளக்கம்.)

எனவும்,

“ஓயாம லுயதொழிலி லேதென்ன வுயர்குறள் சொல்வன் ஞவர்க்குச் செயதொழில் கற்பித்தமைத்த சேட்டக்கை.”

● (செவ்நீர் திருக்காவுழக்கம்.)

எனவும் வருமாற்றுக.

* செங்குந்தருள் இருவினையொப்பு மலபரிபாகமு நேரிட்டிருந்த ஒரு விதந்துவாகியநரைமூதாட்டி தமமைக்கண்டு பணிநதுபசரித்திட்ட புற்கையமுதத்தைப் புசித்து, அம மூதாட்டியின் வேண்டுகோட்கி யைந்து, சிலநாளங்குவசித்துப் பின்னர், “யாமிதுபோது ஜீர்னோத் தாரணஞ்செய்யவேண்டிச்செல்கின்ற திருப்போரூர்க்குவருக” என்று கட்டளையிட்டுத் திருப்போரூராகிய பனங்காட்டையணுகி, அங்குவள் னைப்பூடால நிறைந்த ஓடையில் நீராடி, நியமங்கள் முற்றிப் பனங் காட்டின் நடுவில் ஒரு பெண்பனை மூலத்திற சுயம்புவாய் முளைத் திருந்தருளிய முருககடவுளைத் தரிசித்துத் திருப்போரூர் பிரணவ மலைச்சாரவில் வேமபடிவிநாயகர் கோயிலில் வசித்திருந்தனரென்ப.

இங்ஙனம் வசிகும நாட்களிலொன்றில், ஸ்ரீ சுபபிரமணியக் கடவுள் குமாரதேவரைப்போல எழுந்தருளிவரக்கண்டு அசுசமுற்று விரைந்தோடித் திருவடி தொழுதுகின்று, அங்குமிங்குமமை யருளி யதை விண்ணப்பஞ்செய்தனர். அதுகேட்டு அககுருமூர்த்தி “ஆயின, யாமிருவரும் சுவாமியைத் தரிசிப்போம் வருக.” எனறருளி, இரு வரும், பெண்பனையை அணுகா நிற்கையில் “சுவாமிகள, ஆசிரியரை நோக்கி, சுவாமி! ஆதில இவ்வாலயம் எவ்வாறிருந்தது.” என, குமாரமூர்த்தி அவர்நெற்றியில் திருநீறுசாதத்தித் திருவருள்நோக்கஞ் செய்து, “ஆலயம் முதலியவற்றைப் பார்ப்பாயாக” என்றனர்.

என்றவப்போழ்தே ஆலயம், கருப்பக்கிரகம், மண்டபம், மதில் கோபுரவாயில், தேவிமார் சுநிதி, துவஜஸ்தம்பம், மாடவீதி, மடால யம், தீர்த்தமுதலிய யாவும், தமது கணணுக்கு இலக்காகக்கண்டு, அவையனைத்தும் சிற்பநூல முறைப்படி சிறப்பாக விளங்குதலைக் குறித்து வியப்புறனர். ஆசிரியராய் எழுந்தருளிய மூர்த்தி அவ் வாலயத்துட் சீடருடன் புகுநது மூலஸ்தானத்திற் சுயம்புவாய் வீற் றிருந்த தம்மைத்தாமே அஞ்சலி முகிழ்த்தாராயினர்.

அப்போது முருககடவுளாகிய ஆசிரியரது திருவடிகளை எத் தராகக்கொண்டு வடதிசையாய்ச் சாஷ்டாங்கமாய்ச் சரணமபுரிந்து எழுவதற்குமுன், ஆசிரியராய் எழுந்தருளிய மூர்த்தி திருவுருக்கரை

தனர். சிதம்பரதேவர், கட்புலனாகிய ஆலயம் முதலிய யாவும் மறைநது பனைமரத்தடியிற் சுவாமியைப் பழையபடியே இருக்கக் கண்டு, அந்ந அற்புதத்தைக்குறித்துப் பரவசமடைந்து வியந்த சிந்தையராயினர்.

இங்ஙனம் தமது குருமூர்த்தியாய் எழுந்தருளித் தரிசனந்தந்த குமாரதெய்வத்தின் திருவருட் திறத்தை நினைக்குந்தோறும், பேரானந்தப் பெருவாருதியிலாழ்ந்தி, போகூசாதனந்துய்த்தற்கு முருகன் அருள்கூட்டுமளவும், இதலத்தே வசித்திருத்தல் வேண்டுமெனக்கொண்ட மனத்தராய்ப் பிரபஞ்சத்தில் மாயாநுபமாக விளங்கும் பந்தபாசங்களில் மனத்தைப் புகுவிடாது, அமலனநுள் கூட்டப்பெற்றோர் உலகில் பித்தர் பேயர்போல நடத்து,

“வேர்த்தாற் குளித்துப் பசிததாற் புசித்து விழிதுயன்று
பார்த்தா லுலகத் தவாபோ விருப்பாபற் றற்றவரே”

என்று பகனறுவைதத படமினத்தடிகளின், உண்மைவாகைத தழுவிவராய் அவ்விடத்தே வசிப்பாராயினர். இவ்வாறு ஆசிரியராய் வந்து ஆட்கொண்ட காரணத்தால் அந்நாள் தொடங்கிச் * சரணசம் பந்தம் நடந்து வருகின்றது.

இதன்பின், சிதம்பரசுவாமிகள் † “நெஞ்சுவிடுது” என்னும் பிரபந்தமியற்றி “அருணையிற்” குடிக்கொண்ட தமது ஆசிரியரான குமாரதேவர்க்கு அனுப்பிவிட்டு, முனபோல விநாயகர் கோயிலில் வசித்திருந்தன ரென்ப.

இவரிங்ஙனம் வேம்படி விநாயகர் கோயிலில் வசித்திருந்த சமயத்து முன், “திருப்பேரூரில்” வதிந்திருந்த ஞான குரவராகிய “சாந்தலிங்கசுவாமி”களிடத்துத் தமது ஆசிரியர் மூலமாகப் பெற்றுவந்த

* சரணசம்பந்தமெனப்படுவது குரு சீடனதுசொசின்மேல் தமதுபாதங்களை வைத்து அருளசெயதல் எனவறிக.

† நெஞ்சுவிடுது எனப்படுவது சிதம்பரசுவாமிகள் தமதுமனத்தைக் குமாரதேவனென்னுஞ் சற்குருவினை பக்கல் தூதுவிடுவதாகப்பாடிய பிரபந்தம். அதன ஈற்றில், “சற்குமாரதேவன றருங்குவளை மாலே நெஞ்சே, யிற் பெறவே வாங்குவா வின்னு” என்றது காண்க.

“வைராக்கியசதகம்” “வைராக்கியதீபம்” “அலிரோதவுந்தியார்” “கோலைமறுத்தல்” முதலான வேதாந்தசாத்திரங்களுக்குச் சம்பிரதாய விதிவழுவாத சிறந்த உரையியற்றி முடித்துப்பின், கண்ணுடைய வள்ளலாரியற்றிய, “ஒழிவிலோடுக்கம்” என்னும் அரியபெரிய ஞானநூலுக்குப் புலவோர் போற்றித்துதிக்கும் பெற்றியுடைந்தான திப்பிய உரையொன்று இயற்ற முயலுகையில், அந்நூலின் முதற்செய்யுளாகிய,

“வேதாசமப்பவிரி வீசுங்களாசநிலை
ஆதாரவெற்பிலபிடேகம்—போதத்
திருளிலெழுபானுவென தொழிவிலின்பக
கருணைபொழிவானெடுத்தகை.”

எனக்காணப்படுஞ் செய்யுளில் “களாசம்” எனவரும் பதத்துக்குப் பொருள்தோன்றாது மயங்கி முருகுகடவுளைப் பிரார்த்திக்க, அககடவுள் நரைமுதிர்ந்த ஓர் விருத்தகோலத்தாடன் எதிர்தோன்றி பிரம்பை நீட்டி “இதனைக்கொள்வாய்” என்று கூறி மறைந்தனர். புலவர் பெரிதுமமகிழ்ந்த அதுதொடங்கி அந்நூலுக்கு உரையியற்றி இனிது முடித்திருந்தனரென்ப.

இன்னணம் சிதம்பராதேவர் அத்தலத்து வசித்துவருங்காலத்து, இவரது பெருமித குணமும், சிறந்த பத்திரெறியும், நிறைந்த கவிப் புலனும் நாடெங்கும் பரவ, அஃதுணர்ந்த அன்பர் பலரும் வந்த தரிசித்துத் தேவர் மகிமைகளை யுள்ளவாறுணர்ந்து, பணிந்து புகழ்ந்து போற்றியதால் பின்னும் சுவாமிகள் பெரும்புகழ் வானதியின் பெருக்கென நிலவதொடங்கியது. இதனிடையில ஓர்நாள சிதம்பராதேவர் மாலைக்கடன் முடித்தற்பொருட்டுப் பிரணவமலைச் சாரற்கணித்தாயுள்ள தீர்த்தத்திற்கு வருவாயில் சில கள்ளர்கள், சுவாமிகளணிந்திருந்த உருத்திராகுககண்டிகை, பொன்பட்டாடை முதலிய ஆபரணங்களை அபகரித்துப்போவானெண்ணிச் சுவாமிகளை யணுகலும், திடீரெனக் கண்கள் தெரியாமல் மயங்கவும், அன்றோர்கள் திடுக்குற்ற மனத்தராய் நடுங்கிச் சுவாமிகளேநோக்கித் தாங்கள் இன்

ஹரேன் தும் செய்யவந்த காரியம் இன்னதென்றுஞ் சொல்லி நமஸ் கரித்து நாங்களபசாரப்பட்டதை மன்னித்தருள வேண்டுமென்று சரணமடைய, அனபே ஒருருவெனத்தோன்றிய சைவசமயப்பெரிய ராகிய சுவாமிகள் திருவுளமிரங்கியவராய்க் கள்வரை நோக்கி “நீங்க ளிதுவரையிற் சமபாதித்தபொருளிற் செலவுசெய்தது போக மீந் துள்ள பொருளையெல்லாம் குன்றமெறிந்த நங் குமார்க்கடவுளுக்கு அர்ப்பண மர்க்குவீர்களாயின் உங்கட்குக் கண்கள் தெரியுமாறு சுவாமி கடாக்கிப்பார்” என்று கூற, “அவ்வாறே அர்ப்பணஞ் செய் தேர்” மென்று சொன்னவுடனே மறைந்த கண்கள் நன்றாய்த் தெரியவே, சுவாமிகளடிபணித்தெழுந்த தோ ததிரஞ்செய்து பொருளைக் கொணர்ந்து தந்து போயினர்.

பின்னொருசமயம், இச்சுவாமிகள் அவ்வூரில் பிணைக்காவங்கியுண்டு வசிக்கு நாட்களிலொன்றில், இரவுஒருவிட்டிப் புறந்திண்ணையிற் படுத்துத் துயில்கொளுஞ் சமயத்து அன்பர் உளக்குறையை அகற் றத்தோன்றிய அறுமுகவன் மெண்டனின் அன்பின்றிறத்தை உலங் னர்க் குணர்த்துவானெண்ணி, ஆலயத்தில் தமது திருமேனியின்மீது அன்பர்கள் சாத்திவைத்திருந்த பட்டாடையைச் சிதம்பரதேவர்க் குக் குளிர்நலியாதபடி அவருடம்பின்மேற் போர்த்துவிட்டுச் சென் றனராக, பின்பு அந்த அதிசயத்தைக்கண்ட அனைவரும் அவரைச் சுவாமியின் விசேஷாறுக்கிரகம் பெற்றவரென்று அறிந்து கொண் டாடி மகிழ்ந்து உபசரிப்பாராயினா.

மற்றொருசமயம், திருப்போரூர்க்கு வடபாலுள்ள “கண்ணுவப் பேடு” என்னுங் கிராமத்தில் நெடுநாளாய்க் கண்டெரியாதிருந்த ஓர் குயவன் தனது பிள்ளைகளாற் சுவாமிகளின் மகிமையைக்கேட்டு அவ ரிடம் வந்து அட்டாங்க நிலந்தோய வீழ்ந்து, பணிவுதோன்றத் தழு தழுத்து வாழ்த்திக் குறைபிரக்க, கருணைக்கோருறைவிடமெனத் திகழும் சுவாமிகள் அனபுகூர்ந்தவராய் “நீர் விரும்பியபடி யூசப்பிர மணியக் கடவுள் கடாட்சித்தருளுக” எனச் சிந்தித்தவுடன், அவ னுக்குக் கண்கள் தெரிந்தன. அக்குலாலனது வேண்டுகோளால் அவனது சிறுகுழலின்கண் ஓர் புளியமரமீழலில், நெகிடிவவர்த்துக் கொண்டு வீற்றிருந்து, அதன் வடகிழக்கிலுள்ள “தாலவாக்கம்”

என்னும் ஊரிலிருந்து வந்து சரணமடைந்த ஓர் முடவனைத் திருநீற்றால் பனித்திரைகை, மீண்டும் அநேகர்க்குச் சுரம, சூலை, வயிற்று வலி, மகோதரம், குடலவாதம், குஷ்டம் முதலிய வன்னோய்களையும் நெகிடித் திருநீற்றால் நிவர்த்திசெய்தனரென்ப.

இங்ஙனம் பல அற்புதங்களை விளைத்தும், அன்பர் பலர் போற்றிப் புகழ்ந்து கொண்டாடிச் சிறப்பிக்கத்தகழ்ந்தும் வருங்காலத்து, ஆதியில் தாம் உத்தேசித்திருந்த ஆலயத்திருப்பணியை நிறைவேற்ற நினைந்து தாம் அளித்ததிருநீற்றானும் திருவருள் நோக்கத்தானும் கொடுத்துன்பம்நீங்கிச் சுகமபெற்ற பலருள் செலுத்திய காணிக்கைகளையும் முன்னர்க் கள்வர் தந்துபோன திரவியமுதலியவற்றையுங் கொண்டு தாமும் அடிமையாய் ஏவற் பணிசெய்தும் அதனால் வந்த வருவாயைக்கொண்டும் ஆலயத் திருப்பணியை ஆரம்பித்து முதன் முதல் ஆலயகர்ப்பக்கிருகம் கட்டத்தொடங்கினர். அதுசமயம் முற்கூறிய கிளிபனூர் மூதாட்டி தனது சரீரப் பிரையாசையால் சேகரித்த ஒரு பொன்னைக் காணிக்கையாக வைத்துத்தண்டமிட சுவாமிகள் அம்மூதாட்டியினது பேரன்பையுள்ளுவந்து அப்பொன்னைத் திருக்கரங்களாலேற்று நெற்றியிலும் சிரத்திலும் கண்களிலும் வைத்து வைத்து ஆனந்தமுற்று அதனைக்கர்ப்பகிருகத்தின் * சிகர வேலைக்கு உபயோகித்தனர். அப்போது தரிசனார்த்தம் அங்குவந்த “தஞ்சாவூரசன்” அவ்வற்புதத்தைக்கண்டு இரண்டுபை வராகன் கொண்டுவந்து காணிக்கையாகச்செலுத்த, எட்டுநாளாககுப்பின்னர் திருவுளர்திரும்பி அதனைத் திருப்பணிக்கு உபயோகித்துக்கொள்ளுமபடி கட்டளையிட்டனரென்ப.

ரம் வரும.)

சி. கு. நாராயணசாமி முதலியார்.

கோவை.

* இதனைக் குமார்க்கடவுள் திருமேனித்தொண்டிக்குபயோகப்படுத்தினரெனக் கூறுவாருமுனர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருக்குறளாராய்ச்சி.

(முற்றோட்சி.)

௧௪௩. அந்தணர் நூற்கு மறத்திற்கு மாதியாய்
நின்றது மன்னவன் கோல்.

இதன் விசேடவுரையில் “மாதவர் நோன்பு மடவார்கற்புங் காவ
லன் காவலன்றித் தங்காவாகலின் ஈண்டறமென்றது அவை யொழிந்
தவற்றை” என்றசுபபிரதியிலுள்ளவாகியும், சில ஏடுகளில் “மாத
வர் நோன்பு மடவார்கற்புங் காவலன்காவலன்றித் தங்காவலாளுக
லின் ஈண்டறமென்றது அவையொழிந்தவற்றை” — என்று காண்ப

ஆசிரியர், மேல் ௧௪௨-ம் குறளார் குடிகளின் வாழ்க்கைக்குச்
செங்கோலே காரணம் என்று செங்கோலின் சிறப்புக்கூறி, அச்செங்
கோல் (குடிகளின் வாழ்க்கைக்குக்காரணமாவதன்றித்) தோற்றமு
மிறுதியுமற்று அநாதியாய்ச்சிறந்துள்ள வேதம் அறம் எனபவற்றிற்
குங்கூட அவை நடைபெறுதற்குக்காரணமாகிய அத்துணையேனும்
தன்னடைபெற்றறினுகருக்காரணமாகப் பிறிதொன்றையும் வேண்டா
து நிலைபெற்றது என அதன ஒப்புயர்வறகிறப்பு இக்குறளார்கூறு
கின்றொருபடி, இக்குறளின் உரையாலும விசேடவுரையாலும்
நன்குபலப்படுகின்றது.

இதனுள், அறங்கவெல்லாம் நடைபெறுதற்குச் செங்கோலே
காரணம் எனப்பொதுப்படக் கூறியிருப்பினும், “உரனென்னுநதோ
ட்டியானோரைநதங்காப்பான” (கு-௨௪) எனவும், “தற்காத்து” (கு-
௧௬.) “மகளிர், நிறைகாக்குகாப்பேதலை” (கு-௧௭.) “ஒருமைமக
ளிரேபோல” (கு-௧௪.) எனவும் கூறியவாற்றால் தம்மனத்தினாலே
தமமைத்தாமே காத்துக்கொள்ளுங் காவலானாகும் மாதவர் நோன்பு
மடவார்கற்பு என்னுமிரண்டு செங்கோலில்வழியும் பிரகலாதாழ்

வார், சீதாபிராட்டியார், கண்ணகி முதலாயினோர்மாட்டு நிகழக்காண்டலின், ஏற்புழிக்கோடலான் அவ்விரண்டையுமொழித்துப் பிறவறங்கனையே கொள்ளவேண்டுமென்பார் “மாதவரீநோன்புமடவார்கற்பு” என்னும் வாக்கியங்கூறுகின்றாராகலின் அச்சப்பிரதிப்பாடம் அவ்வாறு பொருள்கொள்ளற்கேலாமையான் ஏட்டுப்பாடமே பொருத்தமுடைத்தாம்.

இனி ஏட்டுப்பாடக்கருத்து “மாதவரீநோன்புமடவார்கற்புங், காவலன்காவலின்றெனினின்றால்” என்னும் மணிமேகலைவாக்கியக்கருத்தோடு மாறுபடுகிறதனற் கொள்ளத்தக்கதனெனின;—செய்யுள்நடையை வசனத்தில் பொருந்திய இடங்களில் அழகாக அமைத்துக்கூறுதல் ஆசிரியர் பரிமேலழகர்வழக்கமாகலின் அவ்வழக்கப்படியிணங்குகூறுவார், இவ்விஷயத்தில் தங்கருத்து வேறுபாடுடைமைதோன்ற மணிமேகலைவாக்கியத்து ஈற்றிலுள்ள “காவலின்றெனினின்றால்” என்பதைமாற்றிக “காவலன்றித்தங்காவலானாகலின்” என்று கூறினார்; ஆகலான் இதனெவ்வொரு தத்தகதாமெனக், ஈண்டிக்கருத்துவேறுபாடின்றேல், “பொருளளவு தான்கிரிதாயினுந்தக்காரகைப்பட்டக்கால், வான்கிரிதாப்பார்த்துவிடு’மாகலின்” எனவும், “ஈட்டியவொன்பொருளாக, காத்தலுமாங்கே கடுநதுன்ப’மாகலின்” எனவும் அள, அஅ-ம குறஞ்சைகளிற் கூறியவண்ணமே ஈண்டும “காவலன் காவலின்றெனினின்றாகலின்” என்று கூறியிருப்பார்; அவ்வாறு கூறினபின்னுள்ள “ஈண்டறமென்றது அவையொழிந்தவற்றை” என்பதனோடும், இதன் பின்னுள்ள “வேதமுமறனுமொதியாயினும்” என்னும் வாக்கியத்தோடும் மாறுபட்டுப் பயனில் கூற்றாய்முடியும்.

ஆகவே ஏட்டுப்பாடமாகிய “மாதவரீநோன்புமடவார்கற்புங்காவலன்காவலன்றித் தங்காவலானாகலின் ஈண்டறமென்றது அவையொழிந்தவற்றை” எனபதே ஆசிரியர் பரிமேலழகரெழுதியவாக்கியமெனக் கொள்ளற்பாற்றென்பதாம்.

இஈடு. கடாஅ வருவொடு கண்ணஞ்சா தியாண்டு
முகாஅமை வல்லதே யொற்று.

இதன் விசேடவுரையில் “கடாவென்பது கடுக்கும்பெயரச்சுத்தெதிர்மறை” என்றொருவாக்கியம் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. இதில்

“கடுக்கும்பெயரெச்சம்” என்பதற்குப் பொருள் விளங்கா மையானும் “கடுக்கும்” என்னும் பெயரெச்சத்தெதிர்மறை” யென ஏடுகளிறகாணப்படுதலானும் “கடாவென்பது கடுக்கும்” என்னும் பெயரெச்சத்தெதிர்மறை” யென்றேபடிக்கவேண்டுமென்பதாம்.

சுரு. எற்றென்றிரங்குவ செய்யற்க செய்வானேன்
மற்றன்ன செய்யாமை நன்று.

இதன்னிசேடவுரைபீற்றில் “பிற்றொடர்தற்குச் செய்வானுயின் அவைபோல்வனவுஞ் செய்யாமை நன்றெனபபிறரெல்லாமியை பறபறவுரைத்தார்” எனவும் “பிற்றொடரதற்கு”.....உரைத்தார்,” எனவும் அச்சப்பிரதிகளில் உள்ளவாக்கியம் சில ஏடுகளில் “பிற்றொடர்க்குச்.....உரைத்தார்” எனக்காணப்படுகிறது. இப்பாடபேதங்கள் இவ்வாக்கியத்தின் முதற்சொல்லளவிலேயாம். சில ஏடுகளில், “பிற்றொடரதற்கு... . உரைத்தார்” எனக்காணப்படுவதேமுன்னைய இரண்டு பாடத்திற்குவகாரணம். அது ‘பிற்றொடரதற்கு’ எனவும் ‘பிற்றொடரதற்கு’ எனவும் படிக்க இடங்கொடுக்குமென்பது, எட்டுப் பழக்கமுள்ளவர்களுக்கெல்லாமினிது புலனாம். இவற்றுள் ‘பிற்றொடர்தற்கு’ என்னுமபாடம் பொருட்கியைபின்மையின் கொளளத்தக்கதன்று. பின்னிரண்டுபாடமும் பொருளால் வேறுபாடிலவேனும் ‘பிற்றொடரதற்கு’ என்பதன்கண் ‘அது’ என்பதுபொருளினறிநின்றவற்றதலோடு, படிப்பவர்கள் மயங்கவுஞ்செய்தலின் “பிற்றொடர்க்குச்... ..உரைத்தார்” என்னும பாடமே இயைபுடைத்தாம்.

இனி “பிற்றொடர்க்குச் ‘செய்வானுயின் அவை போல்வனவுஞ் செய்யாமை நன்றெனப பிறரெல்லாமியை பறபறவுரைத்தார்” என்பதன்பொருள்;— பிற்றொடர்க்கு எனறது - இகதற்கு “எற்றென்றிரங்குவசெய்யற்க” எனவும், “செய்வானேன்மற்றன்ன செய்யாமைநன்று” எனவும் இருதொடராகப் பிரித்துப்பொருளகூறியவற்றுட் பிற்றொடராகிய “செய்வானேன் மற்றன்னசெய்யாமை நன்று” என்பதற்கு எனறவாறு. “செய்வானுயின் அவைபோல்வனவுஞ் செய்யாமை நன்று என” எனறது—ஒருகால் எற்றென்றிரங்கும் வினைகளைச் செய்வானுயின் பின் அவைபோல்வனவற்றையுஞ் செய்

யாமை நன்று என்று என்றவாறு ; இது அதுவாதம். பிறரெல்லாம் - தருமர், மணக்குடவர் முதலிய வுரையாசிரியர்களுள்ளாரும், இயைபற - அதிகாரத்தோடு பொருந்தாமல். உரைத்தார்-என்க.

எனவே மேலேகாட்டிய ஏட்டுப்பாடமே கொள்ளத்தக்கதென்பது போதரும்.

எ௧௪. அறனீனுமின்பமும் னுநதினறிந்து
தீதின்றி வந்த பொருள்.

இதன் விசேடவுரையில் “இலனாகவென்பது இன்றியெனத்திரிந்து நின்றது” என்றச்சுப்பிரதிகளிலுள்ள வாக்கியம் சில ஏடுகளில் “விரவுவினையாய்வின்றி யென்பதிலனாக வெனத் திரிந்து நின்றது” என்று காணப்படுகிறது.

இன்றி யென்பது இருதிணைப்பொதுவினையாகலன், ஆசிரியர் உரையில் ‘தீதின்றி’ என்பதற்கு (அரசன்) கொடுங்கோன்மையிலனாக எனஎழுதி, “அதனை விரவுவினை (இருதிணைப்பொதுவினை) யாய் இன்றி யென்பது இலனாக எனத்திரிந்து நின்றது என்னும் வாக்கியத்தால் விளக்குகின்றார். சுண்டுத்திரிந்து நின்றல் - பொதுமையிற்பிரிந்து உயர்திணை யுணர்த்திநின்றல். இதனை “முன்னிலையங்கோள் வினை யெஞ்சுகளவித,.....அம்முறை நின்ற வாயெண் கிளவியும், * திரிபுவேறுபடேஞ் செய்தியவாக, யிருதிணைச்சொறகு மேரான வுரிமைய” என்னும் (தொல்-சொல் - வினை-உரு) சூத்திரத்தானும் அதன் சேனாவரையருரையானும் அறியலாம். இவ்வாறுசெம்பொருள் கொள்ளக்கிடக்குமிடத்து அதனைவிட்டு “இலனாக வென்பது இன்றியெனத்திரிந்து நின்றது” எனக் கொள்ளுதல் கூடாமையின் “விரவுவினையாய் இன்றி யென்பது இலனாகவெனத்திரிந்து நின்றது” என்னும் ஏட்டுப்பாடமே கொள்ளத்தக்கதாம்.

எ௧௫. குன்றேறி யானைப்போர் கண்டற்றற்றன்கைத்தொன்
றுண்டாகச் செய்வான் வினை.

* “சேந்தமிழ்” தொகுதி-௧, பகுதி-௩, ௧௧௪-ம் பக்கத்திற்பார்க்க.

இதன் விசேடவுரைத் தொடக்கத்தில் “கைத்துண்டாகவொன்று செய்வானெனக் கூட்டுக.” என்றொரு வாக்கியம் ஏடுகளிற்காணப்படுகின்றது. ஆசிரியர் அவ்வாறு கொண்கூட்டி உரைகூறியிருத்தலானும், “ஒன்றென்பது வினையாதல் செய்வானென்றதானும் பெற்றும்” எனப் பின்னர்க்காணப்படும் வாக்கியத்தானும் “கைத்துண்டாகவொன்று செய்வானெனக் கூட்டுக” என்னும் வாக்கியம் விசேடவுரைத் தொடக்கத்தில் இருக்கத்தக்கதேயாம் என்பதுபோதரும்.

எக. என்னைமுன் நிலல்லின் நெவ்வீர் பலரென்னை முன்னின்று கன்னின்றவர்.

இதன் உரையில் “நெவ்வீர் என்னை முன்னின்று கன்னின்றவர் பலர்—என்பதற்கு “பகைவீர் இன்றிங் கென்றலைவனெதிர் போரேற்றிநின்று அவன்வேல்வாய்விழ்ந்த பின்கல்லின் கண்ணே நின்றவீர் பலர்” என்றச்சிதப்பபட்டிருக்கிறது இவ்வாக்கியத்துள்ள ‘இன்றிங்கு’ என்பது சில ஏடுகளில் ‘இன்றினுங்கு’ எனக் காணப்படுகிறது.

“இப்பாட்டு நெடுமொழிவஞ்சி” என்று ஆசிரியர் விசேடவுரையிற் கூறியிருக்கிறார். நெடுமொழிவஞ்சியென்பது ஒரு வீரன் போர்க்களத்தே தன்னரசனுக்கு மாறேற்று வந்ததின்றுள்ள படைவீரரைப் பார்த்துத் தன்னாண்மையை யறியாதாரை யறிவித்தலாம். அன்றியும், போர்முடிந்தபின்னரே அற்றைப்போரிலிறந்த வீரருக்குக்கல்லும் தல்கூடும். இங்கே ‘கன்னின்றவர் பல’ரென்றதனால் அற்றைராளின் முன்னே நடந்தபோர்களில் எதிர்த்து இறந்து கல்லின்கண்ணே நின்றவரைக் கூறினாம். ஆகவே ‘இன்றினுங்கு’ என்பதே பொருத்தமுடைத்தாம். இன்றினுங்கு—இன்றெதிர்த்து நின்றாள் வுங்களினுமதிகமாக. இதனால், அன்றெதிர்த்து நின்றவர் தொகையினும் முன்னாட்களிலெதிர்த்து நின்றவர் தொகையதிகம் என்பதைக் கூறினென்பதும் புலப்படுகின்றது; ‘இன்றிங்கு’ என்னின் இவ்விடயம் புலப்படாதாம்.

மேலேகண்ட காரணங்களால் “பகைவீர் இன்றினுங்கென்றலைவனெதிர் போரேற்றிநின்று அவன்வேல்வாய்விழ்ந்த பின்கல்லின்

கண்ணேகின்ற வீரர்பலர் ” என்பதே பொருட் சிறப்புடையதாக
லான் அவ்வாறே படிக்கவேண்டுமென்பதாம்.

எகஉ ஆய்நதாய்ந்து கொள்ளாதான்கேண்மை கடைமுறை
தான்சாந்துயாந்தரும்.

இதன் உரையில் ‘ஆய்நதாய்ந்து கேண்மைகொள்ளாதான்’
என்பதற்கு ‘குணமுஞ் செய்கையு நல்லனென்பதும் அல்லனென்ப
தும் பலகாலாராய்ந்தும் பலவாற்றாநாய்ந்தும் ஒருவனோடு நட்பு
கொள்ளாதவன்’ என்றசொட்பப்பட்டிருக்கிறது. இதற்குச் சிலவழிக
ளில் ‘குணமுஞ்செய்கையு நல்லனென்பது பலகாலும் பலவாற்றாநு
மாராய்ந்து ஒருவனோடு நட்புகொள்ளாதவன்’ என்று காணப்படுகி
றது. ஈண்டுப்பொருள்நோக்கம் நட்புகொள்ளுதற்கண்ணேயாகலி
ன், ஆராயவேண்டியதும் குணமுஞ்செய்கையும் நல்லன என்பதே
யாம். ‘ஆய்நதாய்ந்து’ எனனும் அடுக்குக்குப் ‘பலகாலும் பலவாற்றா
னும் ஆராய்ந்து’ என்றா. எனவே ‘குணமுஞ்செய்கையும் நல்லன
என்பது பலகாலும் பலவாற்றாநுமாராய்ந்து ஒருவனோடு நட்புகொ
ள்ளாதவன்’ எனனும் ஏட்டுப்பாடமே பொருட்சிறப்புடையதென்ப
துபோதரும். இதனை, உற்றுநோக்குவார்க்கு “(ஆராயாது) குணமுஞ்
செயலுந்தீயானொடுகொள்ளின் அவற்குவரும் பகைமையெல்லாந்
தன் மேலவாய்ப்பின் அவற்றானிறந்துவிடுமென்பதாம்” எனனும்
விசேடவுரைவாகியுமும் வலியுறுத்தும்.

அஎக. பகையெனனும் பண்பிலதனை யொருவ
னகையேயும் வேண்டற்பாற்றன்று.

இதன் உரையில் ‘ஒருவன் நகையேயும் வேண்டற்பாற்றன்று’
என்பதற்கு ‘ஒருவன்விளையாட்டினகண்ணேயாயினும் விரும்புதலிய
ற்கைத் தன்றென்றுகூடும் நீதிநூல்’ எனபது அச்சுப்பிரதிப்பாடம்.
ஏடுகளில் இதற்கு ‘ஒருவன் விளையாட்டினகண்ணேயாயினும் விரும்
புதலியற்கைத்தன்று நீதிநூல்’ என்று காணப்படுகிறது. ‘அதனை
விளையாட்டினகண் வேண்டினுஞ்செற்றமே விளைந்து மெய்யாமாக
லின் நகையோடுமென்றும், வேண்டாமை தொல்லையோர் துணிவென்
பார் நீதிநூல்மேல்வைத்துங் கூறினார்’ என ஆசிரியர் விசேடவுரை

கூறுதலான் இதற்கேற்ப “ஒருவன் வினையாட்டின்கண்ணையாயினும்
விரும்புதலியற்கைத்தன்று நீதினால்” என்றே உரைகூறியிருக்கவே
ண்டும். அதனால் ஏட்டுப்பாடமே கொள்ளத்தக்கதாம்.

அஅஉ. வாள்போல் பகைவரை யஞ்சற்க வஞ்சக
கேள்போல் பகைவர் தொடர்பு.

இதன் உரையில் ‘வாள்போல் பகைவரை அஞ்சற்க’ என்பத
ற்கு ‘வாள்போல எறிதுமென்று வெளிப்பட்டுநிற்கும் பகைவரை
யஞ்சாதொழிக’ என்றசொடர்ப்பட்டிருக்கிறது. இதற்குப்பல ஏடுக
ளில் ‘வாள்போல எறிதுமென்று வெளிப்பட்டுநிற்கும் பகைவர்பகை
யினையஞ்சாதொழிக’ என்று காணப்படுகிறது. “மறைந்துநிற்கும்
பகைவர்ப்பினை அஞ்சுக” என்று பின்னர் வருதலின் அதற்கேற்ப
முனைர் ‘வெளிப்பட்டுநிற்கும் பகைவர்பகையினை அஞ்சாதொழிக’
என ஆகுபெயர்ப்பொருள் கொள்ளுகலே பொருத்தமுடைத்தாம்.
இதனை வலியுறுத்தவிசேடவுரைத்தொடக்கத்திலே “பகைவர் ஆகு
பெயர்” என்றொருவாககியமும் ஏடுகளிற்காணப்படுகிறது. இவ்வாக்
கியத்தையடுத்து “முன்னையறிநதுகாக்கப்படுதலான்” என்றுதொ
டங்கியுள்ள வாககியத்துக் ‘காக்கப்படுதலான்’ என்பதும் பகைவர்
பகையினையே சுட்டுதல்

ககஉ. பன்னாக்கிப் பண்புரைக்கும் பண்பினமகளிரா
நயனறுகங் நள்ளாவிடல்.

இக்குறளிலுள்ள ‘நள்ளாவிடல்’ என்பது சிலஏடுகளில் ‘நள்ளார்
விடல்’ என்று காணப்படுகிறது. “ஒல்லுங்கருமமுடற்றுபவர்கே
ண்மை, சொல்லாடார் சேரர்விடல்” (அகஅ.) எனபுழிப்போல ஈண்
டும் ‘நள்ளார்விடல்’ எனமுற்றெச்சமாக கூறலே சிறப்புடைத்தாம்.

இனியிதன் விசேடவுரைவாககியத்தீற்றில் அச்சிடப்பட்டுள்
ள “அவ்வறிவு அவரைவிடுதற்கு உபாயம்என்பது தோன்றபின்ன
ள்ளாவிடல் என்றுகூறினார்” என்பது அச்சுப்பிரதிகளிலுள்ளவண்
ணம் தமிழ்ச்சங்கத்துள்ள ஏடுகள் ஒன்றிலேனுங் காணப்பட்டிலது.
“அவ்வறிவரை விடுதற்கருமை தோன்றபின்னள்ளார்விடல் என்று

ங்கூறினார்” என்று சில ஏடுகளிற் காணப்படுகிறது; (சில ஏடுகளில் இரண்டோரோழுத்துக் கூட்டியுங்குறைத்துமெழுதப் பட்டுப் பொருளறியவிடமின்றிக்கிடக்கின்றது.) இதனுள் ‘அவ்வறிவரை விடுதற்கருமை’ யாவது—அவர்க்கு அது சாதிதருமமாதலை நூலானேயன்றி அவர் செயலானும் அறியும் அறிவுண்டாகும்வரை அவர்நட்புவிடுதற்கருமை. ‘பின் நள்ளார்விடல்’ என்றுங்கூறினார்’ எனறிருத்தவினாலே ‘விடுதற்கு’ என்பது அவர்நட்பையே குறிக்கும். இதனால், “அவ்வறிவு அவரைவிடுதற்கு உபாயமென்பது தோன்றப்பின்னள்ளார்விடல் என்றுங்கூறினார்” என்னும்பாடங்கொள்ளுதல் உசிதமின்மைபெறப்படும். அன்றியும், அவரைவிடுதற்குபாயம் இக்குறளிற் கூறப்பட்டதென்பது ஆசிரியர் கருத்தாகுமேல், நடுநடு-ம் குறளில் “அப்பற்று விடுதற்குபாயம் இதனாற் கூறப்பட்டது” என்றுதபோல் இதன்நற்றிலும “இதனான் அவரைவிடுதற்குபாயம் கூறப்பட்டது” என்பர். அவ்வாறு ஒன்றுங் கூறுதுவிட்டு அடுத்தகுறளீற்றில் “இவைமூன்று பாட்டானும் அவர்சொல்லும் செயலும் பொய்யென்பது கூறப்பட்டது,” என்று கூறுகின்றார். இதனானும் அப்பாடம் உசிதமில்லாததென்பதுபோதரும்.

ஆகவே ஏட்டுப்பாடமாகிய “அவ்வறிவரை விடுதற்கருமை தோன்றப் பின்னள்ளார்விடல் என்றுங்கூறினார்” என்பதே சிறப்புடைத்தாம். இதனிலுள்ள ‘நள்ளார்விடல்’ என்றுங்கூறினார்’ என்னும் அனுவாதமும் மூலத்து ‘நள்ளார்விடல்’ என்னும் பாடத்தை சிலையுறுத்தும்.

(இன்னும் வரும.)

அ. கோபாலையன்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பெரியபுராண அரும்பத விளக்கம்.

[பழைய வட்டின்னறு எடுக்கப்பட்டது.]

(முற்றோட்ச்சி.)

(௩௩௭) பெரியகடலினும் மிகமுழங்கிவிளங்கும் மதத்தை யுடைய யானையை யுரித்துப் பொருந்தியதோலை அணிநவருடைய பக்கத்திலே சூழ்வோர்நெருங்குதலால் வீதிவிடங்கப்பெருமான் மகிழுஞ் செல்வதையுடைய திருவாரூரினெருவீதியிலே சிவலோகம் முழுதுங்காண உள்ளது.

(௩௩௮) நம்பியினுடைய தூதரானவர் பரவையாருடைய அழகிய இரத்தினமழுக்கிய வாயிலைக்குறுகுவாராய் முன்னரே ஒருசேரத் தம்பககத்தே அணைந்தோர் புறத்தே நிற்ப.

(௩௩௯) செறியவடைத்த கதவமதன்முன்பு - நெருங்கப்பூட்டிய கதவத்தின முன்னரே. சிறிதுநூலிலாது நித்திரைவிழித்தவர் வாருடைய திருமுன்னே.

(௩௪௦) இளம்பிறைவாழ்கின்ற சடைமுடியையுடையாரைப் பொருந்திய பூசையின தொண்டைச்செய்யும் ஆதிசைவர் அத்தயாமத்தில் இங்கேவந்ததென்னையோவென்று பயத்தைப்பொருந்தி உமாதேவியைப்பாதி வடிவிலுடைய சிவனுவதறியாதே எண்ணாட்பிறை போன்ற நெற்றியையுடைய பரவையாரும பதைத்துவந்து கதவைத் திறந்தார்.

(௩௪௧) பொருந்திய உரிமையையுடைய சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரது தூதராய் வாயினின்றுமுன்னே நின்றவரைக்கண்டு வணங்கி முழுதும் உறங்குகின்ற அத்தயாமத்தில் அடியேனையாளுஞ் சிவபெருமானிங் கெழுந்தருளினற்போல அழகிய நூலைவணிந்த மார்பையுடையவரே, எய்தவேண்டிய தென்னையென்றார். வாயிற்றாதர் என்பதில் வாயில் என்னும்மொழி தூதரைவிசேடித்து நின்றது.

(௩௪௨) ஆயிரம் முகங்கொண்டு உலகத்தை யழிககவந்த கங்
காநதியை மறைத்த சடையை மறைத்த சிவமெருமானாகிய அந்த
ணர் அருளிச்செய்வார்.

(௩௪௪) பங்குனி உற்சவத்திற்கு முன்னரேபோலப் பொருள்
கொண்டு வருவாராய். சங்கிலித்தொடகைப் பொருந்தினோருக்கு.

(௩௪௫) வருத்தத்தை ஒழிதற்கல்லவா.

(௩௪௬) ஒற்றியூர் உறுதி பெற்றார் - ஒற்றியூரை அறுதி பெற்
பார்.

(௩௪௭) நகையும் உட்கொண்டு. திருவிளையாட்டின் மேனி-திரு
விளையாட்டில் விருமபி.

(௩௪௮) சிவபெருமானாகிய தூதரைப் போகுமபடிவிட்டு
நல்ல நெற்றியை யுடையாளது புலவியை நீக்கி. விநிப்பததோடு
இசைவைக கொண்டு வருவதையே.

(௩௪௯) வழியிலெதிர் கொள்ளச் செல்வர். மனமதன் பொ
ழிகின்ற பூமழை வீழ.

(௩௫௦) மகிழ்ச்சியாவிரவு பகலாய்ததோன்ற.

(௩௫௧) வண்ணதையையும் அடியாளான பரவையா? மறுப
பாள், நாங்கள் அடிமைக்கு எண்ண ஆர் என்பதை இன்றறிவித்த
ளென்று.

(௩௫௨) மார்க்கண்டேயனாகிய பார்ப்பானப்புதல்வனுக்காக
யமனைக் கொண்டு அபபுதல்வனை நிலை நிறுத்தினார். நான உமக்கு
மிகை இன்றைக்காகில என்னதான செய்வீர் இதுவும் போதாதென
றார்.

(௩௫௩) விடையை எமபெருமான் முன் என்செய்ய மறுத்
தேனென்பார்.

(௩௫௪) நம்பி தூதர் - சிவன்.

(௩௫௫) அடியையும் முடியையும் விட்டுணுவும் பிரமாவும் நா
தெற்கு அருளாதார்.

(௩௭௪) பந்தமும விடும் நீர் அருள்செய்யுமாறே இப்பொழுதுஞ் செய்தீர்.

(௩௭௫) ஒருவருள் ஒருவரை ளிரும்பும்.

(௩௭௬) சிவபெருமான் அடிமையா முறையராகி வந்தாரா? அங்கனம் வந்தாராயின் இந்திரனும் விட்டுணுவும் பிரமாவும் நேரே அறியவொண்ணாத எம பெருமா னிசைநதாத்தூதாக ஏவப்பெய்வதா? இதனுக்கு மனம நடுங்காதவனை யான் எதிரேகாணும் நான் எந்நாளென்று.

(௩௭௭) நெருங்கிய வரைம்பற்றிவிழ்மு மனத்தராய்.

(௩௭௮) அழிவில்லாத புகழோடியரும் ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனாருடய எண்ணமாகிய பேறிதைப் பெற்றவராய்க் கேட்டு இப்பிழைக்குடன் படுவாராகி இதற்குப் பிராயச்சித்தத்தை வேண்டுபவராய்.

(௩௭௯) நாதரும் அதனைக்கேட்டு -! சிவபெருமானுமதனைக் கேட்டு.

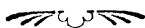
(௩௮௦) எம்பிரானே, என்சிதா, அவர்சிதா, நம்முடையகளை ஒருமெல்லாங்கடவுள் நீரே யென்று வழி வழி சார்ந்துவாழும் இவ்வுலகத்தில் மிகவு வாழ்க்கையை யுடைய என்னை நின்று வருத்துஞ் சூலையைப் புதிதாக ஆண்டுகொண்டவ னொருவன்வந்து தீர்ப்பான்.

(௩௮௧) மதித்த மனதிற பொருநதயுள் இருப்பத்தால்.

(௩௮௨) சிவனானாற் பொருநதுஞ் சூலையும் அவர் மாட்டுக் கேட்டகலகக வார்த்தையும் மனத்தை வருத்த அவர் மாட்டுக்கேட்டகேத மென்றது “சுந்தரனாலன்றி இந்நோய் நீங்காது” என்றதை.

(தொடரும்)

ஜி. சதாசிவம் பிள்ளை.

புத்தகக்குறிப்பு.

~*~*~*~*~

உனகிர்மாணம்:—இப்பெயர்கொண்ட அரியநூலொன்று சென்னைச்சேட்சமித்திரன் ஆட்சிநூலு எமக்கு அனுப்பப்பட்டுள்ளது. இந்நூல், அனிபெஸன்டு அமையாரால் 1907—08, வருஷங்களில் சென்னையிற்செய்யப்பட்ட அரிய பிரசங்கங்களின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு. ஜனகிர்மாணம், பொதுப்பான்மை, தேசத்துக்குற்ற கல்விமுறை, மதசம்மதமான கல்வியின் ஆவகிபகம், யுகதர்மம், சர்வமத சகோதரத்துவம் கீழ்க்கும, மேற்கும, மானலாக்ஷகர் என்ற தலைப்பெயர்கொண்ட எட்டுபிரசங்கங்கள் இப்புத்தகத்தில் அடங்கியிருக்கின்றன. நம் நாட்டைப்பற்றியும், நம் உயர்ச்சிக்குற்றவைகளைப்பற்றியும், நம் ஒழுகக வழக்கங்களிலும் மனோபாவங்களிலுமுள்ள கொள்கைகளைப்பற்றியும் தம் நீண்ட அனுபவத்திற்கண்ட ஆழ்ந்த கருத்துக்களபல உலக சரித்திரத்துடன் பொருத்தி இவ்வம்மையாரால் உபநியசிக்கப்பட்டுள்ளன. எடுத்துக் கொண்ட சித்தாந்தத்தை எண்ணிற்றத தகக காரணங்களுடன் படிப்போர் நெஞ்சிற் பசுமரத்தாணிபோற் பதியும்வண்ணம் எடுத்துச் சொல்லும் மாட்சி மிகளியகத்தக்கது. இவ்வொரு நூலைப்படித்தலால், நாம் எண்ணிற்றக உண்மைகளை எளிதில் அறிந்துகொள்ளக்கூடுமென்பது திண்ணம். இவ்வரிய உபநியாசங்கள் ஆங்கிலத்தில் நிகழ்த்தப்பெற்றவையாதலால், தமிழ்மக்கள் அவற்றினசொற சுவையை உள்ளபடியே அறிந்துகொள்ள இயலாமற்போயினும், ஏறககுறைய அவற்றின சொற்பொருட்சுவைகளை நம்மவர் அறிந்து மகிழுவவண்ணம் இம்மொழிபெயர்ப்புநூல் விளங்குகின்றது. இந்நூலை நமக்குபகரித்தவர் சென்னைச் சேட்சமித்திரன் பத்திராசிரியராய், தமிழ்நாட்டார் பொருட்டே தமமுடல்பொருளாகிகளை அர்ப்பித்துழைத்துவரும் ஸ்ரீமான்-ஜி. சுப்பிரமணிய ஐயரவர்களே. இவர்கள், இந்நூற்கு எழுதிய முகவுரையில், இப்பிரசங்கங்களின் மாட்சியை உள்ளபடியே வியந்து பாராட்டியிருத்தலோடு, இவற்றைத்தாம் மொழிபெயர்த்தமைக்குற்ற காரணங்களையும் விளக்கியிருக்கின்றார்கள். இவர்கள் முன்பும் இதற்காக அரிய உபநியாசங்கள் பல மொழிபெயர்த்துதவியது பலரும் அறிந்தது. இவ்வரியநூல் ஞானவிருத்தியைவிரும்புவோரெல்லாரும் பெற்றுப்படித்தற்குரியதாதலால், இது நம்மவர்க்கு நலவிருத்தாயிருக்குமென்றே நமபுகிழோம்.

இதன் விலை ரூ. 1.

பத்திராசிரியர்.

எனையுத்தகங்களைப்பற்றி அடுத்தமுறை குறிப்பெழுதப்பெறும். 11—11.

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்

தொகுதி-அ.] செளமிய-ஸ்ரீ தை மீ. [பகுதி-க.

ஸ்ரீ இருந்தவளமுடையார்.

சிலப்பதிகாரம், துன்பமாலையில் வரும்,

“ஆயர் முதுமக ளாடிய சாயலாள்
பூவம் புகையும் புனைசாந்துங் கண்ணியும்
நீடுநீர் வையை நெடுமா லடியேத்தத்
துவித் துறைபடியப் போயினாள்.”

என்ற அடிகளில், மாதரியென்னும் ஆயர் முதுமகள் ஆய்ச்சியர் குரவை முடிந்ததும், வையையாற்றின் கரையிடத்துள்ள நெடுமலைப் பூசிப்பதற்குச்சென்றாள் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. “வையை நெடுமால்” என்பதற்குச் சிலப்பதிகார அரும்பதவுரைகாரர் ஸ்ரீ இருந்தவளமுடையார் என்று விளக்கம் எழுதினர். அடியார்க்கு நல்லார் அத்திருமலை “அந்தரவானத் தெம்பெருமான்” என்றார். இளங்கோவடிகள் “நீடுநீர் வையை நெடுமா லடிதொழ” எனப் பொதுப்படக் கூறுதலால் மதுரையிற் பிரபலமான திருமலைப்பற்றியே அவர் குறிப்பிடுகின்றார் என்பது புலப்படும் இங்ஙனம், உரையாளர் கூறியபடி இருந்தவளமுடையார், அந்தரவானத் தெம்பெருமான் என்ற திருநாமங்களுடன் வையைக்கரையில் திருமால் கோயில்கொண்ட விஷயம், இப்போது கூடன்மாநகரிற் காண்டல் அரிதேயாம். ஆயினும், திருமாலது னூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்றாய் மதுரையைச்சார்ந்து விளங்கும் கூடலழகரைப்பற்றியே மேற்கூறியவிஷயங்களையாவும் அமைந்துகிடக்கின்றன. இதனையின் டாராய்வோம். [அரும்பதவுரையாசிரியர் “வையைநெடுமால்” என்

புத்திக்குக்கூறிய “புரி இருந்தவளமுடையார்” என்ற திருநாமம், கூட வழக்கர்க்கு இப்போது வழங்கவிலையேனும் அப்பெருமானது இருந்த திருக்கோலம், ஆங்குவந்து தரிசிப்போர்க்குப் பேரானந்தம் தரத்தக்க வண்ணம் இன்றுமுண்மையால், அக்காரணம்பற்றியே வழங்கியதாகல்வேண்டும். இருந்தவளமுடையார்—இருந்த திருக்கோலத் தின்வளப்பமுடையார். திருமலைத் துதிக்கும் பெரியோர்கள் அப்பெருமானது நின்ற, இருந்த, கடந்த திருக்கோலங்களைச் சிறப்பித்தல் இயல்பாதலுங் காண்க. இனி, இருந்த திருக்கோலத்தோடு திருமால் எழுந்தருளிய பதியை இருந்தவளமெனவும், அப்பெருமானை இருந்தவளமுடையார் எனவும், கொள்ளலுமாம். திருவால் வாயுடையார், திருவாப்புடையார் எனச் சிவபிரானைக்கூறும் வழக்கும் நோக்குக.

இனி, தொல்காப்பியம், செய்யுளியலில், “கொச்சகமராகம்” என்ற சூத்திரத்தே, பேராசிரியர்காட்டியதும் திருமலைப்பற்றியதுமான பரிபாடற்பகுதியாகிய

“வானு ரெழிலி மழைவள நந்தத்
தேனார் சிமய மலையி னிழிதந்து
நான்மாடக் கூட லெதிர்கொள்ள வானு
மருந்தாருந் தீநீர் மலிதுறை மேய*
இருந்தையூர் அமர்ந்த செல்வநின்
திருந்தடி தலையுறப் பரவுதல் தொழுதே.”

என்ற அடிகளில், இருந்தையூர் என்பது, மதுரையைச் சாராது வையைக்கரைக்க னுள்ளதெனவும், அவ்வூரில் திருமால் திருக்கோயில் கொண்டவாறும் கூறப்பட்டுள்ளன. அரும்பதவுரைகாரர்கூறிய இருந்தவளமென்னும் மதுரைப்பகுதியே இருந்தையூரென்னும்பொயரால் பரிபாடலில் வழங்கலாயிற்றென்பதை இஃது எளிதில் விளக்கக் கூடியது. இருந்தையூர்—இருந்தயூர் என்பதன் மருஉ. திருமால் திருப்பதிகளில் ஒன்றாகிய “நின்றயூர்” போல இதனைக்கொள்க.

* “மலிதுறையெம் விருந்தையூர்” என்று அச்சப்பிரதியிலுள்ளதாயினும், இச்சங்கத்துத் தொல்காப்பியவுரைப் பிரதிதளில் “மலிதுறைமேய விருந்தையூர்” என்றே காணப்படுகின்றது.

“இருந்தையூர் அமர்ந்த செல்வ” என, திருமாலது இருந்த திருக்கோலம் குறிப்பிடப்படுதலும் கவனிக்கத்தக்கது இவ்வாறு இருந்தையூர் இருந்தவளம் என்ற பெயருடன் மதுரைப்பக்கத்து வேறு ஊரொன்றுங் காணப்படாமையால், நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்றாகிய கூடலழகர் சந்தியுள்ள திவ்யதேசத்திற்கே, அப்பெயர் முற்காலத்தில் வழங்கியிருக்கவேண்டு மென்பது வெளியாகிறது.

இவ்விருந்தையூர் போலவே மதுரையைச்சூழ்ந்த பலஸ்தலங்கள் முற்காலத்திருந்தனவென்பது,

“வடதிரு வால வாய்திரு நடுவூர்
வென்... யம்பலம் நள்ளா றிந்திரை
பஞ்சவ னீச்சாம் அஞ்செழுத் தமைத்த
சென்னி மாபுரம் கோன திருத்தளி
சன்னிசெங் கோட்டம கரியோன திருவுறை
..... . ஒருபாங் குன்றம்
சூழ்கொள விருந்த கூடலெம் பெருமான்.”

என்னும் கல்லாட (சுக) அடிகளானும்; “நான்குமாடங் கூடுதலின் நான்மாடக் கூடல் என்றாயிற்று; அவை, திருவாலவாய், திருநள்ளாறு, திருமுடங்கை, திருநடுவூர்” எனக்கவித்தொகை, கூட-ம் பாட்டில் எழுதிய நச்சினர்க்கினியர் உரையாலும் விளங்குகின்றது. இவற்றிற்கண்ட பல பெயர்கள் இக்காலத்து வழங்கக்காணாமைபோல, இருந்தையூர் என்ற வழக்கும அரிதாயிற்றெனவுணர்க. கல்லாடத்தில், “கரியோன் திருவுறை” எனவும், சிலப்பதிகாரத்தில், “உவணச்சேவ லுயர்த்தோனியமமும்” எனவும் (ஊர்காண்காலை) கூறப்பட்டவை, “வையை நெடுமால்” பதியாகிய இவ்விருந்தையூரையே குறித்ததாகக் கருதத்தக்கது. இருந்தையூர்க் கருங்கோழியார் என்ற புலவரதூரும் இதுவேபோலும்.

இனி அடியார்க்குநல்லார், வையைக்கரையினெடுமால்” என்பதற்கு “அந்தரவானத்தெம்பெருமான்” எனக்கூறியதும், கூடலழகர் விஷயமாகவே கொள்ளல் தகும். என்னை? ஒஹ் திருந்

குதெற்கு புண்ணைமலர்கள் சோர்வின்றி எடுக்கப்படுகின்றன; இன்னும் அவர்களால் (மருதநிலத்துள்ள) கருமபுகளை நிறைய எதிரே பெற்றுக்கொண்டு சந்தனமரங்கள் மிகக்கொடுக்கப்படுகின்றன; இன்னும் அவர்கள் கண்டில் வெண்ணெய்கள் முல்லைநிலத்துள்ளார்க்குக் கொடுக்கப்படுகின்றன. (அவர்களிடத்தில்) பசுவின்வெண்ணெய் வாங்கப்படுகின்றது, என்றவாறு.

நாகம், கண்டில் வெண்ணெய் எனபன குறிஞ்சிநிலத்துக்குரிய மரவிசேடங்கள் அது “நடுக்குறுசந்தஞ்சிறுநூரத்தொடுநரநதநாகம்-கமக்கையார்வேங்கைகோங்குபச்சிலைகண்டில்வெண்ணெய்” என்னும் இராமாவதாரச்செய்யுளான நியப்பிடு. “நரநதநாகநள்விருணறி” என்னுங்குறிஞ்சிப் பாட்டில் (கூச-ம வரி) நாகம் எனபதற்கு நகப்பூ என நச்சினார்க்கினியர் கூறியதனாலும் நாகம் மரவிசேடமாதலதுணியப்படும்.

இதனால் குறிஞ்சிநிலம் தனக்குரிய பண்டமாற்றினால் ஏனை மூன்று நிலங்களோடு மயங்கியதாகக் கூறப்பட்டது. எங்ஙனமெனின்; குறிஞ்சிநிலத்திலுள்ள மகளிர் தமநிலத்துக்குரிய நாகம் முதலிய மூன்றையும் கொடுத்தது முறையே நெய்தல், மருதம், முல்லை என்னும் மூன்றற்குமுரிய புன்னாகமுதலிய மூன்றையும் பெற்றுக் கொள்வார்கள் எனபதனாலேயாம்.

நாகம்	{	குறிஞ்சிக	{	புன்னாகம்நெய்தற்குரியது இக்
ஆரம்		குரியன.		கு மருதத்திற்குரியது ஆனின்
கண்டில்வெண்ணெய்		இவைமரம்.		வெண்ணெய்முல்லைக்குரியது.

இனி இதன்கண் முதலடியொழிந்த ஏனைமூன்றடிகளிலும் நாகம், ஆரம், வெண்ணெய் எனபவைகளால் மடக்குளன்னுஞ் சொல்லங் காரமும அமைத்துக் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க. இம்மடக்கு இரண்டா மூன்றாமடிகளில் இரண்டாமடந்தாஞ்சீர்களிலும், நான்காமடியில் மூன்றாமாறுஞ்சீர்வரிலும் வந்தன.

முல்லைநீதிணையக்கம்.

நீக்குமா னனடிக்கு மாயர் நீடிசை நிறைய ஆது
மூக்கமேன் றளவே யாலே யோதைய தளவே யுநத
வாக்குநீங் கொன்றை மீன்பா டாவத்தீங் கொன்றை மாற்ற
தேக்குவே யேனற் காப்பின் றிறத்தவே யகற்று மன்றே.

சிவமயம்.

* துவணமயக்கம்.

அல்தாவது குறிஞ்சி, செய்தல், பாலை முல்லை, மருதம் என்னும் ஐவகை நிலங்களும் தம்மிடத்துள்ள † கருப்பொருள்களானே ஒன்றோடொன்று மயங்குதல். இதனைத் தங்காப்பியங்களிலமைத்துக் கவிசெய்தோருள் இரகுவம்மிசகாரர் செய்தது மிகவுஞ்சிறப்புடையது. அது ‡ பாலையொழிந்த ஏனை நான்குதினைகளுள் ஒருதினை பே தனித்தனி ஏனைமூன்றுதினைகளோடும் மயங்கினதாகச் செய்யப்பட்டுளது. அது மட்டோ! அதனைமீட்டி மடக்கு என்னுஞ் சொல்லல்காரம் அமைத்துச் செய்யப்பட்டுளது. அதனையாம் “செந்தமிழ்” கற்போர்க்கு உபயோகமாகுமொருட்டு இங்கே எடுத்துக்காட்டும்.

தறிஞ்சித்திணைமயக்கம்.

கடுப்பொதி நயனவாளிக் குறத்தியர் காமர் கண்ணி
தொடுப்பமென் னாக மாறிச் சூடல்புன் னொஞ் சோரா
தெடுப்பலிக் காம நேர்கொண் டவலே யாச மேறத்
கொடுப்பந் கண்டில் வெண்ணெய் கொள்வதோ வாலின் வெண்ணெய்.

இதன்பொருள். நஞ்சுபொதிந்த கண்ணாகிய பாணத்தையுடைய குறத்தியர்களால் (நெய்தனிலமகளிர்க்கு) அழகுபொருந்திய மாலை யைத் தொடுத்தற்கு மென்மையான நாகப்பூக்களைக்கொடுத்துத்தரம்

* தினை நண்டு நிலத்தை உணர்த்திற்று.

† கருப்பொருள்களாவன நெய்வம், உணு, மா, மாம், புன், பறை, செய்தி, யாழின்பகுதி முதலியன.

‡ “அவற்றுள்—நவெணந்தினைநவெணதொழியப்-படுதிரைவையம்பா ததியப்பெ” எனத்தொல்காப்பியனார் கூறியது கருதி இவர் பாலைமய ஒழித்தனர்போலும்.

§ மடக்காவது எழுத்துகளின் கூட்டம் இடைவிட்டும் விடாதும் பின்னும்வந்து வேறுபொருடருவது. அதனை “எழுத்தின்கூட்டமிடையிரி தின்றியும் - பெயர்த்தும் வேறுபொருடரினமடக்கெனும் பெயர்த்தே,” என்பதனுளறிக.

குதேற்கு புண்ணைமலர்கள் சோர்வின்றி எடுக்கப்படுகின்றன; இன்னும் அவர்களால் (மருதநிலத்துள்ள) கருமபுகளை நிறைய எதிரே பெற்றுக்கொண்டு சந்தனமரங்கள் மிகக்கொடுக்கப்படுகின்றன; இன்னும் அவர்கள் கண்டில் வெண்ணெய்கள் முல்லைநிலத்துள்ளார்க்குக் கொடுக்கப்படுகின்றன. (அவர்களிடத்தில்) பசுவின்வெண்ணெய் வாங்கப்படுகின்றது, என்றவாறு.

நாகம், கண்டில் வெண்ணெய் எனபன குறிஞ்சிநிலத்துகருரிய மரவிசேடங்கள் அது “நடுக்கு மசுநதஞ்சிறதூரத்தொடுநரநதநாகங்கம் கைகையார்வேங்கைகோ வகுபச்சிலைகண்டில்வெண்ணெய்” என்னும் இராமாவதாரச்செய்யுளான நியப்பிடும. “நரநதநாகநள்ளிருணறி” என்னுங்குறிஞ்சிப் பாட்டில் (கூச-ம வரி) நாகம் எனபதற்கு நகப்பூ என நச்சினார்க்குரியர் கூறியதனும நாகம் மரவிசேடமாதல்துணியப்படும்.

இதனால் குறிஞ்சிநிலம் தனகருரிய பண்டமாற்றினால் ஏனை மூன்று நிலங்களோடு மயங்கியதாகக் கூறப்பட்டது. எங்ஙனமெனின்; குறிஞ்சிநிலத்திலுள்ள மகளிர் தம் நிலத்துக்குரிய நாகம் முதலிய மூன்றையும் கொடுத்தது முறையே நெய்தல், மருதம், முல்லை என்னும் மூன்றற்குமுரிய புன்னாகமுதலிய மூன்றையும் பெற்றுக் கொள்வார்கள் எனபதனாலேயாம்.

நாகம்	{	குறிஞ்சிக	{	புன்னாகம்நெய்தற்குரியது இக்
கூரம்		குரியன.		கு மருதத்திற்குரியது ஆனின
கண்டில்வெண்ணெய்		இவைமரம்.		வெண்ணெய்முல்லைக்குரியது.

இனி இதன்கண் முதலடியொழிந்த ஏனைமூன்றடிகளிலும் நாகம், கூரம், வெண்ணெய் எனபவைகளால் மடககுளனனுஞ் சொல்லலங்காரமும் அமைத்துக் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க. இம்மடககு இரண்டா மூன்றாமடிகளில் இரண்டாமைந்தாஞ்சீர்களிலும், நான்காமடியில் மூன்றாமாறுஞ்சீர் எனிலும் வந்தன.

நீக்குமா னனைக்கு மாயர் நீடிசை நிறைய ஆது
மூக்கமேன் றளவே யால யோதைய தளவே யுந்
வாக்குந் கொன்றை மீன்பா டரவத்திங் கொன்றை மாற்ற
தேக்குவே யேனற் காப்பின் றிறத்தவே யகற்று மன்றே.

இ-ள். கட்டினின்றும் நீக்கிய பசுக்களை அழைக்கும் ஆயர்கள் நெடிய இசை நிறையும்படி ஊதுகின்ற ஊக்கத்தையுடைய மெல்லிய முல்லைக்குழலோசை கருப்பாலையினோசையினை வைத்தள்ளு; இன்னும் அவர்களால் இசையைப்பெய்து ஊதப்படுகின்ற இனிய கொன்றைக்குழலோசை மீன்படுதற்கணுண்டான (பறை) ஒலியின் தீமையை மாற்றிவிட; இன்னும் அவர்களால் இசையை நிறைத்து ஊதப்படுகின்ற வேயங்குழலினோசை திணைக்காவலின்பகுதியான ஒசைகளை நீக்கும் எ - று.

மேன் நீட்டல்விகாரம். சிலப்பதிகாரர் கூறிய “ஆம்பலந்தீங்குழல்,” “கொன்றையந்தீங்குழல்,” “முல்லைந்தீங்குழல்” என்னும் மூன்றையும் இந்நூலாகிரியர் இச்செய்யுளிலமைத்துக் கூறமிடத்து “ஆம்பலந்தீங்குழல்” நீக்கி, “வேயங்குழல்” ஒன்றுகூட்டிக்கூறினர் போலும். அன்றி; “ஆம்பலந்தீச்சகம வேல்வேரலரியமைதிகிரிவேழ - மேம்படுவரை மூவெட்டுமூங்கிலாம் வெதிரும்பேர்” எனக்குடாமணிரிகண்டுட் கூறியவாறு ‘ஆம்பல்’—மூங்கிலெனக்கொண்டு ‘வே’ எனக்கூறினாரெனினும்படியும். வே எனக்கருவிக்கூறலின்-முன்னைய வற்றைப்பண்ணன்றல் சிறப்பின்று. மீன்பாடாவம் என்றது மீன்கோட்பறையினோலையை, அது “கலவர்மீன்படுத்தெழுப்புசாப்பறையொலிகறங் கறிதெனத்தனனு-ளலவர்சாலிகொய் தண்ணுமைத்தும் பொலியடக்கமேலெழ” என்பதனுன்றியப்படும். காப்பின்றிறத்த ஒசை என்றது தட்டை, குணில், தழலையா தியவற்றினோசையை; அது “தட்டைகுணிறழலைதாங்கித்திணைபுனத்தைக் - கிட்டலுறாவண்ணங்கிரிமுதற்புள்ளோசகினளே” என்பதனுன்றியப்படும். இவ்வாறே கம்பரும் “புன்றலைப்புனங்காப்புடைபோதரச் - சென்றிசைக்கும்” என்றார். தளவு, கொன்றை, வே என்பன ஆகுபெயர்கள்.

இதனால் முல்லைநிலம் தனக்குரிய இசைக்குழல்களால் ஏனைமூன்று நிலங்களோடு மயங்கியதாகக் கூறப்பட்டது. எங்ஙனமெனின்; முல்லைநிலத்துள்ள ஆயர்ஊதும் இசைக்குழல்களினோசையால்முறையே மருதம், நெய்தல், குறிஞ்சி என்னு் நிலங்கள் மூன்றற்குமுரிய ஆலையோதை முதலிய மூன்றையுமகற்றுமென்பதனாலேயாம்.

தளவு கொன்றை வே	{	முல்லைக்குரியன	{	ஆலை மருதத்திற்குரியது
		இவை பண்.		மீன் நெய்தற்குரியது
				ஏனல் குறிஞ்சிக்குரியது

இனி இதன்கண் முதலடியொழிந்த ஏனைமூன்றடிகளிலும் தளவு, கொன்றை, வே என்பவைகளால் மடக்குளன்னும் சொல்லல் காரமு மமைத்துக் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க. இம்மடக்கு இரண்டாமுன்றாமடிகளில் இரண்டாமைந்தாஞ் சீர்களிலும், நாலாமடியில் முதலாம் நான்காஞ் சீர்களிலும் வந்தன.

மருதத்திணையக்கம்.

நீங்கருஞ் செவ்வித் தாய நிறைவள மருத மாக்கள்
தாங்கொருங் கானற் றேனிற் றழைப்பன கானற் றுழை
புரங்குழு மமலை யாற்கு யழைப்பன வமலை வேழம்
பாங்கொடி சாற்றா லோங்கும் பசுங்கொடி முல்லை யன்றே.

இ - ள். அடைந்தோர் விட்டுநீங்குதற்கரிய செவ்வியையுடைத்தாய நிறைந்தவளத்தைக்கொண்ட மருதநிலமாக்கள் கொள்ளுகின்ற மணம்பொருந்திய நல்லதேனூல் கழிக்கரைகளிலுள்ள தாழைகள் தழைப்பன; அங்கே அவர்கள் உழுகின்ற ஒளியினால் அக்குறிஞ்சி நிலத்துள்ள மலைகள் எதிரே கூப்பிடுவன; அவர்கள் கரும்புகளைப் பக்கங்களிலே ஒடிக்கின்ற சாற்றினால் பசியமுல்லைக்கொடிகள் வளரும். எ - று.

இதனால் மருதநிலந் தனக்குரிய தேன்முதலியவற்றை உபகாருஞ்செய்தலால் ஏனை மூன்றுநிலங்களோடும் மயங்கியதாகக் கூறப்பட்டது. எங்ஙனமெனில்; மருதநிலமாக்கள் செய்யுந் தேன்கோடல் முதலிய தொழில்களால் முறையே நெய்தல், குறிஞ்சி, முல்லைமேனும் நிலங்கள் மூன்றற்குமுரிய தாழைதழைத்தன் முதலியமூன்றும் நிகழ்தலினாலேயாம்.

தேன்கோடல்	{	மருதத்திற்குரியன	{	தாழை நெய்தற்குரியது
உழுதல்				மலை குறிஞ்சிக்குரியது
வேழமொடித்தல்		இவை தொழில்.		முல்லை முல்லைக்குரியது.

இனி இதன்கண் முதலடியொழிந்த ஏனைமூன்றடிகளிலும் காணல், அமலை, கொடி என்பவைகளால் மடக்குளன்னுஞ் சொல்லல்

காரமுமமைத்துக் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க. இம்மடக்கும் முற் செய்யுளிற் கூறியவாறு வந்தது.

நெய்தநீரினை மலக்கம்.

கயற்குல வதோமுகாநற் கழிக்கரைக் கைதை மென்னீ
நயற்கணியடலை யாய்த்தா ருந்கணி கொள்ளத் தேனை
நயக்கரு வினாகொண் டொண்பூ நவக்கரு வினாப் பவேட்டை
வயற்கயல் குருகெ னுமா மலர்க்கயன் மருளு மாதோ.

இ-ள். 'கயற்குட்டன்களைக்கொண்ட அதோமுகத்தையுடைய நல்ல கழிக்கரைகளினுள்ள தாமதங்களின் மெல்லியநீற்றைச் சினைக் கணியப்படும் விபூதிபோல பூக்களைபுடைய அழகிய நல்லவேங்கைகள் கொள்ள; அத்தாமதங்களின்றேனை நல்லகருவினை ஏற்று ஒள்ளியபூவா கிய புதியகருவை உண்டாக்க; அத்தாமதங்களின்பூவை வயலினுள்ள கயல்கள் குருகென்றுகருதி தாமரைமலர்களுக்கருகே ஒளிக்கும், ௭ - இ.

அதோமுகம்—ஆற்றுநீர்க்கழிமுகம்.

இதனால் நெய்தனிலம் தனக்குரிய தாமதயினீறுமுதலியவற் றைக்கொள்ளப்படுதலால் ஏனைமூன்று நிலங்களோடும் மயங்கியதாகக் கூறப்பட்டது. எங்ஙனமெனில்; நெய்தற்குரிய கைதையினீறு முத லியவற்றை முறையே குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம் என்னும் மூன்றற்கு முரிய கணிமுதலிய மூன்றும் கொள்ளுதலினாலேயாம்.

கைதையீறு அதன்தேன் அதன்பூ	} நெய்தற்குரியன.	{ கணிகுறிஞ்சிக்குரியது கருவினை முல்லைக்குரியது வயற்கயல் மருதத்திற்குரியது.

இனி, இதன்கண் முதலடியொழிந்த மூன்றடிகளிலும் கணி, கருவினை, கயல் என்பவைகளால் மடக்குஎன்னும் அலங்காரமும் அமைத்துக் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க. இம்மடக்கும் மேற்கூறிய வாறு வந்தது.

இவைகளேயன்றி, இன்னும் நான்கு நிலங்களும் மாலைபோல ஒன்றோடொன்று தொடர்ந்து மயங்கியதாகவும் ஓர் செய்யுள் கூறப் பட்டுள்ளது. அதனையும் சுணுத்தருகின்றும்.

கொடிச்சியர் குறிஞ்சிப் பாடற் காய்ச்சியர் குரவை தூங்கு
மடிச்சிலம் பொலிக்கு வேட்குற கடைசிய ரகத்த வன்ன
நடைக்கெதிர் கலாபம் விம்ம வளத்தியர் தம்மி னாளுந்
தொடிக்கர மெறிந்து நக்கு நடப்பன தோற்றத் தெவகும்.

இ - ள். நெய்தனிலமெங்கும் கொடிச்சியர்களது குறிஞ்சிப்
பாடலுக்கு ஒப்ப இடைச்சியர்கள் குரவையாடுகின்ற அடிகளிலணி
ந்த சிலம்பினேசைக்கு விருமபுகின்ற கடைசியரிடத்தவாகிய அன்ன
த்தினடைக்கு எதிரே கலாபம் ஒலிக்கும்படி அளத்தியர்கள் தம்முள்
நாடோறும் வளையலையணிந்த கைகளை ஒன்றோடொன்று அடித்துச்
சிரித்து நடக்கின்ற தோற்றத்தைபுடையன. எ-று.

எங்கும் தோற்றத்த எனமுடிவுசெய்க. அகரமணிகாரத்தாற்
றொககது. குறிஞ்சி-ஓர்பண். குரவை-கைகோத்தாடல். கலாபம் பதி
னாறு கோவைமணி. இதில் கொடிச்சியர், ஆய்ச்சியர், கடைசியர்,
அளத்தியர் என நானிலப்பெண்களையும் கூறியதோடுமுறையே அவர்
களுக்குரிய குறிஞ்சிப்பாடல், குரவை தூங்குமடிச்சிலம்பொலி, அன
ன நடை, நடத்தல் என்பவைகளைத் தொடர்ச்சியாகக் கூறி, நா

ரமயக்கம கூறியவாறுகாண்க.

கொடிச்சியா குறிஞ்சிலமகளிர்

ஆய்ச்சியர் முல்லையிலமகளிர்

கடைசியா மருதநிலமகளிர்

அளத்தியா நெய்தனிலமகளிர்.

இங்ஙனமே ஏனையகளின் கூறிய திணையகங்களிலும் இவ்வி
ரகுவமயிசகாரர் கூறிய திணையகம மிகவுஞ்சிறப்புடைத்தாதல்
காண்க.

சி. கணேசையர்.

ஆங்கில மொழிக்கலப்பு.

இதனைக்குறித்துச்சென்ற ஆவணிமாதத்துச் “செந்தமிழி” லே சில கூறியிருந்தேம். யாழ்ப்பாணத்திலும் இந்தியாவிலுமுள்ள சில பத்திராதிபர்களும் இவ்விஷயத்தைச் சிந்தனைசெய்திருக்கிறார்களென்பது அவ்வவா பத்திரிகைகளால் லறியக்கிடக்கின்றது. யாம் கிறும்கியவாறே பத்திராதிபர்கள் இதனைச்சிந்தித்துத் தத்தம் அபிப்பிராயங்களை வெளியிட்டதற்காகப் பெருமகிழ்வடைகின்றேம்.

பத்திரிபினை அருமை பெருமைகள் இத்துணையவென எடுத்துக்கூறப் பாலனவல்ல. அஃது ஓர் விஷயத்தைப் பரவச செய்தலில் வாயுதேவனிலும் மிகுந்த வேகமுடையது; அதனைச்சனங்கள் மனதிற்பதியச் செய்தலிற் பேராசிரியனை ஒத்தது; அதனைச் செய்வித்து முடிததலில் அரசனை சீகர்த்தது; எங்குமே நின்ற எல்லாவற்றையும் செய்து முடிக்கும் பேராற்றல் படைத்தது பத்திரிகையே யன்றிப் பிறிதொன்றில்லை. ஆதலால் அவற்றை நடத்தும் பத்திராதிபரே உலகத்தவர்களின் உயர்வு நாமுவுக்கு முக்கிய காரணர். ஆதலால் பாஷை நலம் குன்றாது பாதுகாக்கும் பாஷாபிமானியும் அவரே.

உலகத்திலே எத்தேசத்துச் சுவபாஷை தன்னலம் குன்றாது வளருகின்றதோ, எச்சாதியார் அதனைத்தன்னலம் குன்றாது வளர்க்கின்றார்களோ, அத்தேசமும் அச்சாதியாரும் மேனிலையெய்துவர் என்பது நிச்சயம்; இதற்குச் சான்றாக ஜப்பான் ஜர்மனி முதலிய தேசங்களைக் காணலாம். இத் தேசத்தார் தத்தம் பாஷைகளிற் கொண்டிருக்கும் அபிமானமும் அவற்றை விருத்தி செய்யும் வகையும் இதன்மையே என்பதைப் பத்திரிகைகள் வழியாகவே அறிந்திருக்கின்றேம். ஆதலின் எங்கள் சீர்திருத்தத்திற்கும் மேனிலைக்குக் காரணம் நம் சுவபாஷையே யாம்.

தெளிந்த பாஷை இல்லாவிடத்து எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தைப் படிப்போருள்ளத்தில நன்கு பதியச் செய்தல் கூடாது.

ஒருவன் சுவ பாஷைச் சொற்களினும் பொருள்களை இலருவாக விளக்கிக்கொள்ளுதல்போல அந்நிய பாஷைச் சொற்களினால் விளக்கிக் கொள்ளமாட்டான். ஆதலினால் ஆங்கிலமொழிகளுக்கியைந்த தமிழ் மொழிகளைச் செய்து கொன்னல் படிப்போருக்குப் புத்தி மயங்குத்தை உண்டாக்குமென்றல் ஒரு சிறிதும் பொருந்தாது. தமிழறிவு மாத்திர முடைவார்க்கு ஆங்கிலமொழிகள் வாளா தெரையியை மாத்திர முண்டாக்கு தலன்றி உண்மையளவிற் கருத்தைப் புலப்படுத்த மாட்டா. ஆதலின், தமிழ்ப்பத்திரிகைகளில் கூடியுவுரை தமிழ்மொழிகளைத் தேடியமைத்தலே சிறப்பாகும்.

தமிழ் மொழிகளைச் செய்து கொள்ளுதற்கு வேண்டிய சில உபாயங்களை முன்னேயே கூறியிருக்கின்றேம். அப்புதுச சொற்கள் முதன்முதல் ஜனங்களுக்குத் தெனியை உண்டாக்கமாட்டா வானினும், சிலகாலத்துள் வழக்கிலகப்பட்டுப் பழைய, கொற்கள் போலுதல் தின்னம். அச்சிலகாலம் பன்னூற்றாண்டுகளன்று, சிலவருடங்களுையாம். வேண்டுமாயின், புதுத்தமிழ் மொழிகளை உபயோகிக்குங்கால் அவைகட்கியைந்த ஆங்கில மொழிகளை எழுதி இயைபினைச்சுக்குறியாலடைந்து விடலாம். சிலகாலம் செல்ல இவ்வழக்கத்தை நீக்கிவிடுதல் வேண்டும். ‘ பிரதிகாவலர் ’ என்பது பொருளைத் தெனியிக்க மாட்டாதாயின், “ பிரதிகாவலர் ” (Viceroy) என்று எழுதி மிக. இது பத்திராதிபர்களுக்கும் நிருபர்களுக்கும் பெருங்கஷ்டமன்று. பயனை கோக்குங்கால் அதனைக் கஷ்ட மென்று ஒருவரும் கொள்ளமாட்டார்கள்.

“ மயிர் லிலக மனை லிலகும் ” என்பதோர் பழமொழியுண்டு. பத்திராதிபர்கள் இச் சிறுகஷ்டத்தை நீக்கிவிட, ஆங்கில மொழிக் கலப்பு நீக்கிவிடும் என்பதற்குச் சந்தேகமின்று. இதனைத் தீவ்கள் பத்திரிகைகளில் அதுசரித்தல் மாத்திரமன்றிக் காலத்துக்குக் காணும் பத்திராதிபர்கள், ஆங்கிலமொழிக் கலப்புத் தீவ்ருபயப்ப தென்று பத்திரிகை வழியாகப் போதித்தும் வருவாயின், அது, மதிப்பென்று கருதி ஆங்கிலமொழிகளைப் பிரயோகிக்கும்போதெல்லாம் அம்மொழிகளில் வெறுப்பை உண்டாக்கும். வெறுப்பு

உண்டாக, தமிழ்மொழிகளில் நாட்டங்கொள்வர். கொண்டக்கால் அமமொழிகள் வந்து கூடுதல் தமிழ்மக்கட் கருமையன்று.

ஆங்கில மொழிக்கலப்பு நீங்குதல் நலம் என்பதோர் எண்ணத் தை மனத்துதிக்கச் செய்தலே பத்திராதிபர்கள் செய்யவேண்டிய உதவியாம். இது சித்திக்க நம ரோககமுஞ் சித்திக்கு மென்க. நெடுங்காலமாக வழக்கில் வந்த ஆங்கில மொழிகளை யொழித்துத் தமிழ் மொழிகளை வைத்து விளங்குதல் அசாத்தியம் என்ற எண்ணத் தை முற்றும் ஒழித்தல் வேண்டும். பண்டைக்காலந் கொட்டு வழங்குவந்த எத்தனையோ காரியங்கள் இப்பொழுது முழுதும் மாறியிருத்தல் யாவருமறிந்த விஷயமே.

வடமொழிகளும் தமிழ் மொழிகளும் கலந்து வழங்கி வருதல் பண்டைக்காலந் தொட்டுள்ள வழக்காய் விட்டது. சங்ககாலத்துப் புலவர்கள் வடமொழிகளை இயன்றவளவு விலக்கியே வந்தார்கள். பிற்காலத்துப் புலவர்கள் அவற்றை நூல்களிற் கணக்கின்றி நுழைத்து விட்டார்கள். அதனால் அக்கலப்பை நீக்குதல் அரியதாயிற்று. வடமொழிகள் கலந்திருத்தல்போல ஆங்கிலமொழிகளையும் கலந்து விட்டால், நம தமிழ்ப்பாஷை மற்றப்பாஷைகளினுதவியன்றித் தனித்தியங்கு மாற்றலுடையது எனப்படும் புகழ்ச்சியோய், தமிழ் என்பதோர் தனிப்பாஷை இல்லை எனப்படும் இகழ்ச்சியுண்டாம்ன்றோ? அரசியபாரசீகச்சொற்கள் கணக்கின்றிக்கலவாததற்குக் காரணங்கள் பல உளவெனினும், அக்காலங்களிற் பத்திரிகைகளில்லா திருந்தமையும் நம்மவர் அப்பாஷைகளைக் கல்லா திருந்தமையும் முக்கிய காரணங்கள் என்பதை ஒருவரும் மறுக்கமாட்டார்.

தற்காலம் அரசபாஷையாதலாலும், சீவியத்துக்கு முக்கிய வழியாயிருத்தலாலும் மற்றைச் சாதியாரையும் அவர்களுடைய பழக்க வழக்கங்களையும் அறிந்து திருந்துதற்கு வழியாயிருப்பதினாலும் ஆங்கிலபாஷை அவசியங் கற்கவேண்டியதொன்றேயாம். அவ்விஷயத்தில் ஒருபொழுதும் குறைகூறப் புகுந்தேமல்லம். ஆங்கில மொழிகளைத் தமிழ்ப்பாஷையோடு கலந்து வழங்கா திருத்தல் வேண்டு மென்பதே எமது வேண்டுகோள். மொழிகளைக் கலத்தலே

யன்றி வசனங்களை ஆங்கில நடையில் எழுதுவனதாய் ஒழித்தல் வேண்டும். மற்றய பத்திராதிபர்களும் பெரியோர்களும் இவ்விஷயத்தைச் சிந்தித்துத் தத்தம் கருத்துணர்த்தல் நலம என்று அவர்களை வேண்டுகின்றோம்.

ஆ. பொன்னையா பிள்ளை.

இந்தியா இறைமாட்சி.

(முற்றோட்ச்சி.)

15. ஓறுத்தல்:— அரசர் தநாடு தலையளித்தற்கண்ணே ஓழுக்க நெறியினும் வழக்கு நெறியினும் வழிஇனரை நாமெனக்கோல் கோடாது, பிறரெனக்குணங்குன்றுது ஒப்பநாடி அதற்குத்தக ஓறுக கவேண்டும். காலிற்றனை பூட்டியும் பிரமபாதியவற்றற்புடைதலும் துன்புறுத்தலும், பொருளைக் கொடலும், கொலை செய்வித்தலும் மென அவ்வெழுத்தல் மூவகைபபடுமெனக. இவ்வொறுத்தல் நன் மெறிச் செல்வார்க்குத் துன்பந்துடைத்தற் பொருட்டேயாதலின் பைங்கூழ் வளர்ச்சிக்கு இடுககண் னினைக்குங்களைகளைக களைவதோ டொக்குமெனக. இதனை, “கொலையிற் கொடியாறை வேந்தொறுத் தல் பைங்கூழ்-களைகட்டதனொடு நேர்.” எனனும பொய்யாமொழி யாற் காண்க.

அறத்திற்கு ஊறுக அல்லவை புரிந்தார் யாவராயினும் அவர் குறைதெரிந்துழிக் கண்ணோடாது தறுகண்ணையுடையராயிருந்து தண்டஞ்செய்தலே வேந்துமுறையாம். மனுச்சொழன் தன் அரு மந்த ஒரு மைந்தன் பசுவின் கன்றின்மீது தேருர்ந்து கொன்றமைப் பொருட்டுப் பிராயச்சித்த பரிகாரஞ்செய்யலாமென மந்திரிகூறிய போது அதைக்கொள்ளாது,

“என்மகன்செய்பாதகத்துக்கிருந்தவங்கள்செயலிசைந்தேன்
அன்னியனொருயிர்கொன்றலவனைக்கொல்வேனானா”

றென் மனுதாற் றெடைமனுவாற் றுடைப்புண்டதெனும்வார்த்தை
மன்னுலகிற் பெறமொழிந்தீர் மந்திரிகள்வழக்கு.” பெரியபுராணம்-

எனககடறி மைந்தனைத்தன் தேர்க்காற்படுத்திக் கொன்றானென்ற
அற்புதக்கதையை யாவரேயறியார்?

“ஒருமைத்தன் நன்குலத்துக் குள்ளானென் பதுமுணரான்
தருமநதன் வழிச்செல்கை கடனென்று தார்வேநதன்
மருமநதன் மேராழி யுறவூர்நதான் மணுவேந்தன்
அருமந்த வரசாட்சி யரிதோமற் றெளிதோதான் ”

என்னும் பெரியபுராணத்தானும்,

“ஆவின்கடைமணிநெஞ்சுடத்தான் நன்
அரும்பெறற்புதல்வனையாழியின் மடித்தோன் ”

என்னும் சிலப்பதிகாரத்தானும் இச்சரிதம் இனிதுபுலப்படுமாறிக.

“எய்தியகுற்றத்தோர்கள் யாவராயினுவகண்ணோடா
தைதெனநாடிநீதியறநதலைபிழையாத்தண்டஞ்
செய்வதெசெவகோலாகுஞ்செய்யகோலின்மேலென்னும்
உய்திசெய்மழையான்மககளுறபயனுற்றபோதும்”

என்ற விநாயக புராணமும் இக்கருத்தையே வலியுறுத்துவதாமென்க.
பாண்டியன் கோவலனை ஆராயாது கொல்வித்த தன் பிழையை
யுணர்ந்து தானேதன்னுயிர் நீத்தமையும், பொற்கைப்பாண்டியன்
தன் கையைக் குறைத்த செய்தியும் இவைபோல்வன பிறவும் இந்
தியாதேசத்துப் பண்டை அரசர்களின் ஒறுப்பு முறையை இனிது
விளக்குவனவன்றோ?

16. செங்கோல்:— மேலேகூறியவாறு நிறைகோலொப்பச்சு
மன்செய்து சீர்தூக்கி அரசர்முறை செய்தலே செங்கோலாம். நடு
நிலை குன்றுது தக்காங்குநாடி முறை செய்யுங்கால் இருவர் கூற்றை
யும் பன்முறை கேட்டும, கரியுரைப்பாரியல்பை அரிதிரொய்ந்தும்,
நீதிநூல் விதியை நன்கு தெளிந்தும் கிசாரனை முற்றியபின் முறை
செய்தலேயியல்பாம். “கண்ணூரக் கண்டதும்பொய் காதாரக்கேட்
டதுமபொய், தீரகிசாரித்தது மெய்” எனபது நம நாட்டுப் பெண்

பாலாருங் கூறும் பழமொழியன்றோ? தாம் உண்மையறிந்த வழியும் பிறரொப்புமாறெல்லாஞ் செய்வன செய்து ஏற்ப முடிவு கூறுதலே அரசர் கடமையாம். கரிகாற்பெருவளத்தானென்ற சோழன் தம்முண் மறுதலையாயினிருவர்வந்து குறைகூறி முறைவேண்டிய போது, அவ்வேந்தன் ஆண்டினினைஞ்ஞாதலின் யாங்ஙனம் முடிவுண்மைகண்டு கூறுமென ஐயுற்றாராக, அதுகண்ட அப்பொன்னியநுறைவன் தான் நரைமுடித்து வந்திருந்து முறைசெய்தா னென்று கூறுவர். இதனை,

“இளமை நாணி முதுமை யெய்தி
யுரைமுடிவு காட்டிய வரவோன்”

என்னு மணிமேகலையானும்,

“உரைமுடிகாணுளினமையோனென்ற
நரைமுதுமக்களுவப்ப—நரைமுடித்துச்
சொல்லான் முறைசெய்தான் சோழன் குலவிச்சை
கல்லாமற்பாகம்படும்.”

என்னும் பழமொழியானும் அதனுரையானுங் கண்டுதெளிக.

17. செங்கோலே வேற்றி:— இங்ஙனம் ஏற்ற பெற்றியின் நடாத்தும் செங்கோலே அரசர்க்கு வெற்றியாகுமன்றி படைகளால் வருவது வெற்றியன்றென்பர். எத்துணைப்படைப் பெருக்கமுடையனாயினும் அரசன செங்கோலனாகாகால் அவன் வெற்றிபெறுமாறில்லையாம். அப்படைகளே யரசனைக்கொன்று களைவனவாயினுமாகும். இதனானன்றே,

“வேலன்றுவென்றிதருவது மன்னவன்
கோலதூஉங்கோடாதெனின்” எனத்தேவரும்,

“கடுஞ்சினத்தகொல்களிறும், கதழ்பரியகலிமாவும்,
கெடுக்கொடியுமிர்தேரும், கெஞ்சுடையபுகன் மறவருமென
நான்குடன்மாண்டதாயினுமாண்ட
அறநெறிழதற்றேஅரசின்கொற்றம்”

என மதுரை மருதனின நாகனாரும் கூறுவாராயினர். படை கொடுகுடை முரசு புரளி களிற் தேர் தார் முடி இவையாவும் செங்கோல் வேந்தர்க்கேயுரிய வென்பதை யுணர்த்துங் கருத்தானன்றே,

“படையுங் கொடியுங் குடையு முரசு
நடைநலில் புரவியுங் களிதந தேருந்
தாரு முடியு நேர்வன பிறவும்
தேரிகொள் செங்காலரசர்க் துரிய.”

என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார். இங்கேதெரிவுகொள் செங்கோல் என்ற விசேடணம் மிகவும் பாராட்டற்குரியதாம். இச் செங்கோலே அரசு நடக்காப்பதென்பதை,

“இறைநாக்கும் வையக மெல்லா மவனை
முறைநாக்கு முட்டா செயின்.”

என்றவள்ளுவதேவர் கூற்றாலறிக. அரசன் குடிகளைக்காக்கச் செங்கோல் அவனைக்காக்குமென்னும் இக்கருத்துத்தான், வேலன்று வென்றிதருவதென்பதன் கண்ணும் அறநெறிமுதற்றே அரசின்கொற்றம் என்றதன் கண்ணும் விளக்கியவாறாகும். இதுவொன்றோ! செங்கோல்வேந்தன் தேயத்து இயல்பிற்றுன்புறுத்துவனவாகிய அரசு முதலையாதியவுஞ் சார்ந்தவர்க்குடுக்கண் செய்யாவென்பர் இளங்கோவடிகள்.

“அரவுஞ் குரு மிராதேர் முதலையும்
உருமுஞ் சார்ந்தவர்க் குறுகண் செய்யா
செங்கோற் றென்னவர் சார்கு நாடென
எங்கணும் போகிய விசையோ பெரிதே.”(என்பது சிலப்பதிகாரம்.)

18. கொடுங்கோல்:—அரசன்கொல்பகைவரெனச் சினங்கூர்ந்தும், நமரெனக்கண்ணோடியும் ஏதிலரெனவாளாவிருந்தும் ஒருபாற் கோடுமாயின் அவன்தனது பண்டைசெலவத்தை யிழந்துமேல்வருவாய்க் கேதுவாகிய குடிகளையுமிழந்து தானுங்கெட்டொழிவானென்க.

இராவணன் சூரபனமன் முதலிய கொடுங்கோலரசர் எத்துணையோ செல்வமும் படையும்பெருமிதமும் படைத்திருந்தும் அவர்கதி எவ்வாறாயிற்று? இன்னுங்கொடுங்கோன்மையாற் பரிபலப்பட்டொழிந்த வேந்தர் கடற்கரை மண்ணினும் பலராமன்றே! கொடுங்கோலரசன் கீழற்ற குடிகள் அவன்கேடு சூழ்ந்து அற்றம்பார்த்துறை

வர். அன்றெனில் வேற்றுநாட்டுப்புகுவர். இவ்விருவகையானும் அவன் கேடுறுதலொருதலை.

“கூழுகு குடியுமொருந் கிழக்குந் கோல்கோடிச்
சூழாது செய்யு மரசு.” என்னும் பொய்யாமொழியானும்,
“கொடுங்கோல் வேந்தன் குடிசுள்போல்
படுங்கதி ரமயம்பார்த் திருநதோர்.”

என்னும் சிலப்பதிகாரத்தானும், “கொடுங்கோலரசனவாழு நாட்டிற்,
கடம்புலிவாழுங்காடுநன்றே.” என்னும் நூல்தொகையானும் நன்கு
தெனிக. அன்றியும் அரசன் கோல்கோடுமாயின் கோள்கணிலைஞ்
சூழும். மழையின்றி வரட்காலமெய்தும். மாநிலததுயிர்கள் வாழா.
ஆதலின் உலகங்கெடுதற்கு அரசன் கோல்கோடுதலே காரணமாகு
மென்று கூறுவர் முதியோர். இதனை,

“கோணிலை திரிந்திடிற் கோணிலை திரியும்
கோணிலை திரிந்திடின மாரி வறங் கூரும
மாரிவறங் கூரின் மன்னுயிரில்லை.”

எனக் கூலவாணிகள் சாத்தனர் கூறுதலானும்,

“கோணிலை திரிந்துநாழிகுறைபடப்பகல்கண்மிஞ்சி
நீணிலைமாரியின நிவிலைவெகிப்பசியுநீடிப்
பூண்டுலைமகளிாபொற்பிற் கற்பழிந்தறங்கண்மாரி
ஆணையிவ்வுலகு கேடாமரசுகோல்கோடின.”

என்று திருத்தக்கய்தவா கூறுதலானும் காண்க.

“மழைவளஞ் சுரக்குமாறும் வயனிலமவிலையுமாறும்
விழையறம் விளையுமாறும் வேதனால் விளங்குமாறும்
தழைபொரு ளீட்டுமாறுஞ் சமரிடை வெல்லுமாறும்
பிழைதபவாழுமாறும் பிழத்தராக் கோலினும்.”

என்னும் விநாயகபுராணவாக்கால் மழைசுரத்தற்கும், நிலம்விளை
தற்கும், அறம்விளைதற்கும், விதிநூலசெழித்தற்கும், பொருள்பெறு
தற்கும், வெற்றியுறுதற்கும், குற்றம்ஒழித்தற்கும், அரசரது செங்
கோலே காரணமென்பது பெற்றும். அதுபற்றியனறே “அநதணர்

அங்குமறத்திற்குமாதியா, நின்றதுமன்னவன்கோல்.” என்றுபொய்யில்புலனருங் கட்டளைதருவாராயினர்.

19. அரசர்போர்த்திறன்:— அரசர்தந்தநாகுகாத்தற்கண்ணே தண்ணளியுடையராதல் வேண்டுமென மேலே கூறினானறே; அவர் அங்ஙனங்காத்தற்கும மாற்றைவெல்லற்கும உரியராதலின் படைக்கலம் பயிற்வல்லராகிப் போர்த்திறம் பெற்றிருத்தலும் வேண்டும். அஃதில்வழி அவர்காலால் நீடுசெல்லாது. இதனானே போர்செய்திறந்தவீரர் சுவர்க்கமபுகுவரென்றும், அழராலிறவாது பிணியாலிறநவரை தருப்பைப்பூலில் கிடத்தி வாளாற்போழ்நது சபர்செய்திறந்தார் புகுஞ்சுவர்க்கத்திற் சேர்கவென மந்திரங்கிரியையெய்யவேண்டுமெனவும் பண்டைத்தமிழ்ப்புலவர் பெருமக்கள் கூறிவைத்தனரென்க. இதனை,

“ஒடன்மரீஇப்பீடிண் மன்னா
நோய்ப்பால் விளிந்த யாககை தழீஇக்
காதன் மறத்தவர் தீதுமருங் கறுமார்
அறம்புரி கொள்கை நான்மறை முதல்வர்
திறம்புரி பசும்புற் பரபயினா கிடப்பி
மறங்கந்தாக நல்லமர் கடந்தோர்செல்வுழிச் செல்கென
நீளகழன் மறவர் வான்போழ்ந தடககலும்.”

என்னும் புறப்பாட்டானும்,

“கொற்றங்கொண்டு குடிபுறங் காத்துச்
செற்றதேவர் தேயந்தமதாங்கியும்
தருப்பையிற் கிடத்தி வாளிற்போந்து
செருப்புகன் மன்னர் செல்வுழிச் செல்கென
மூத்துவிளிதலிக் குடிப்பிறந்தோர்க்கு
நாப்புடை பெயராது நாணுத்தக வுடைததே.”

என்னும் மணிமேகலையாணும் அறியக்கிடக்கின்றது.

20. அரசர்குடியோம்பல்:— அரசர்குடிகளைக்காக்குமிடத்து பொதுவகையான் யாவரையும் ஒப்பநாடுதலுடன் தமதுமக்களைப்போலக் காக்கவேண்டுமென்பார், “காவல்குமுவிக்காள்பவரி - ினும்புமதி” எனக்கூறியதன்றி அரசர்குடிகளைப் தமதுயிராக நினைக்கவேண்டு

மெனவும் கூறியுள்ளார். யாவர்க்கும் உயிரிற்சிறந்தபொருள் இல்லை யாதல்போல அரசர்க்குக் குடிகளிற்சிறந்த பொருள்பிரிதில்லாமை யால் இவ்வாறு கூறினர். இதனை,

“மன்னுயிரெல்லா மண்ணுள் வேந்தன் மன்னுயிர்”

என்ற மணிமேகலையானும்,

“வைய மன்னுயி ராகவும் மன்னுயி

ரய்யத் தாங்கு முடலன்ன மன்னன்”

என்ற இராமாவதாரத்தானும் அறியத்தகுமெனக் காண்க.

பிரிதின்கிழமைப்பொருள்களில் மக்களிற்சிறந்ததொன்றில்லை. தற்கிழமைப்பொருள்களில் உயிரிற்சிறந்ததொன்றில்லை ஆதலின் அரசராவார் தம்மக்களைப்போலவும் உயிரைப்போலவும் குடிகளைப்போலவும் காக்கவேண்டுமென நமமுன்றோர் கூறுவாராயினர்.

21. பொதுவதை:—அரசர் விஷயமாகவும் குடிகளின்விஷயமாகவும் தனித்தனியாகப் பலவிஷயங்களை யெடுத்துக் கூறினும். அணி இருவருக்கும் பொதுவான தருமத்தைக் கூறுவாம். மேலேகூறியவகைகளால் அரசனே குடிகளுக்கு உயிரெனவும் குடிகளை அரசனுக்குயிரெனவும் கிளக்கினுமன்றே. ஆகவே ஒருவருக்கொருவர் உடலுமஉயிருமபோலவும், உயிர்க்குயிராகவும் பாஸ்பர ஒற்றுமையுடன வாழவேண்டுமென்பதே ஸூலோர்கொள்கையா மெனக். உடலில்வழி உயிரில்லை. உயிரில்வழி உடலில்லை. அரசனில்வழிக் குடிகளில்லை. குடிகளில்வழி அரசனில்லை. இம்முறையைக் கவனித்து நாமெல்லாரும் அரசர் மாட்டு அன்புபூண்டொழுகவேண்டும். அரசரும் நமமீதுதருணைபாவித்தொழுகவேண்டும் இங்ஙனம் ஒருவர்பாலொருவர் அன்புற்று வாழ்வதே பொதுத்தருமமென்க.

22. பிரிட்டிஷார் செய்த நன்மைகள் :— மாட்சிமை தங்கிய பிரிட்டிஷ் அரசரால் நாம் பெற்ற நன்மைகள் அளப்பில உண்டு அவற்றை ஊனறிக் கவனித்து நன்றிபாராட்டுவதன்றோ நமது கடமையாவது? பண்டைகளாலத்தார் கண்டுங்கேட்டுமில்லாத புனைவண்டி, புனைக்கப்பல், தந்தி தபால் முதலியவற்றால் நாமடைந்துள்ள நன்மையை யாவர்தான் அறியார்! தரைமார்க்கங்களில் கிருட்டி

சங்களை வளர்த்து வெயிற்கொடுமையையும் நீக்கினர். வையை நதி பெருகிய காலத்து பரிதவித்த சோழனைக் கடவுள்வந்து கரையேற்றி யதாகவன்றோ திருவிளையாடல் கூறுகின்றது. எத்தனை பெரிய நதிகளில் எப்பெரு வெள்ளத்தினும் தடையின்றிச் செல்லும் பாலங் களைக் கட்டிவைத்துள்ளார்கள். முற்காலத்திலிவைகளுண்டா? பத்திரிகை நடாத்துஞ் சுதந்திர விஷயம் எவ்வளவு விசாலமான அறிவைகொடுத்திருக்கின்றது. மதவிஷயத்தில அவரவர் இஷ்டப்படி நடப்பதான பெரும்பாக்கியம் அளத்தற்கரிதன்றோ! முன்னை வேந்தர் காலத்திற் கழுவினேற்றப்பட்டும், கத்தியால் வெட்டப்பட்டும் வந்தது மதக்கொட்பாட்டானன்றோ? பலவகையான ரசாயன சாதிர அறிவும் வேறு பலசாதிர ஆராய்ச்சியும் நமக்கு யாராற் கிடைத்தன? தரும் வைத்தியசாலைகளெத்தனை?

யூனியன், தாலுக்கா போடும், டிஸ்ட்ரிக்ட்டுப்போர்டு, முனிசிபாலிட்டி முதலான நகரபரிபாலன கர்தருத்துவம் நமக்குக்கொடுத்தவர் யாவர்? சதியென்னும் உடன்கட்டையேறுதல நாயனிகொடுத்தல் என்னு மிகக் கடுந்தொழில்களை விலகியவர் யாவர்?

இத்தவகையாக எண்ணிறந்த நன்மைகளை நமக்குச்செய்தவர் பிரிட்டிஷ் ராஜாங்கத்தாரல்லவோ? இவர்கள் செய்த நன்றியை யெல்லாம் வகைவிபரமாக எடுத்துக்கூறினால் ஒரு பெருப்புத்தகமாமே.

“இன்னுமிவராளுகையினிந்தியர்களடைந்த நன்மைக்கெல்லையுண்டோ மன்னியசீர்ஐக்கோர்ட்டெஜட்ஜியவரினுமுதன்மைவகுப்புலாவில் என்னசந்தேகமுந்தவிர்க்கும்அட்வக்கேட்ஜனரல்முறை யினேநடாத்த நன்னயஞ்சேர்பார்விமெண்டுஸ்தானம்இவைஇந்தியர்கள்நண்ணத்தந்தார்”

என்று ஒரு புலவர் கூறியது பொய்யன்றே.

இந்நிலத்தவர்க்கு அன்னையிற் சிறந்த நமது விகடோரியா சக்கரவர்த்தினிப்பெருமாட்டியவர்கள் கட்டளையிட்டருளிய பத்துச்சுதந்திரங்களும் பிரஜைகளாகிய நாம் அனுபவித்துவரப்பெற்ற பாக்கியம் போல் வேறெநாட்டார் பெற்றுள்ளார்? வேறெப்பேரரசர் தம் குடிகளுக்கு இவ்வாறு சுதந்தரமளித்துள்ளார்? நம்மனோரின் கேஷமமே தம அரணுகக்கொண்டு நமது மனோபிஷ்டத்துக்கேற்ற

வாறு நன்மைகளைப் புரிந்து லோக்கல் செல்வ் கவர்ன்மெண்டு அநி
கார சுதந்தரத்தையும் நமக்குக் கொடுத்து நம்மோடு பல்லாற்றாணும்
ஒற்றுமையுற்று ஆளும நமது பிரிட்டிஷ்ராஜாங்கத்தாரை வெல்லும
வல்லபம் எததேய அரசர்க்கும ஒரு சிறிதுநிலையேயாம். இதற்குப்
போதிய சான்று,

“ மறுமனத்தானல்லாதமாலத்தவேந்தன்
உறுமனத்தானாகியொழுதின்—செறுமனத்தார்
பாயிரங்குறிப்படைதொக்காரென்செய்ப
ஆயிரங்காக்கைக்கோகல் ” என்னும்

பண்டையோர் செயபுளே கூறு நின்றது. ஆதலால் இததையை
பன்னலங்களும் ஒருங்கே நிறைந்துள்ளங்கும நமது காருண்ய பிரி
ட்டிஷ் அரசர் நீணெடுங்காலமிருந்து மாநயமபெற்று நாமுய்யுமாறு
செங்கோல் செலுத்தவருபபடி கருணை பாஸிப்பான எல்லாம் வல்ல
இறைவனதருளே வாழ்த்திப்போற் றுவோமாக.

இந்தியாதேசமென்றெனறுமவாழிய
கந்தரமழைபெய்ககளிபபுநீடுக
இந்தியாசக்கரவர்த்தியின் றபல்
மைந்தருங்கிளைகளும்வாழ்வும்வாழ்கவே.

எப். கே. எர். அப்துல்காதிர் ரகவுத்தர்.

நீடுச்சீற்றம்பலம்.

திருக்குறளாராய்ச்சி.

(முற்றோட்சி.)

கருக. இப்பிறந்தாரகண்ணல்லதில்லையல்பாகச்
செப்பமு நாணு மொருங்கு.

இதன் விசேடவுரைத் தொடக்கத்திலுள்ள “இல்லுக்குடியென்
பனசுண்டியர்ந்தவற்றினமேல்” என்னுட அசுசுப்பிரதிவாககியம், சில
வருகையில் “இல்லுக்குடிகுலமென்பனவொருபொருள் ; சுண்டியர்ந்த
வற்றினமேல்” என்றுகாணப்படுகிறது.

ஆசிரியர் பரிமேலழகர் இக்குறளில் “இற்பிறந்தார்” என முதலிலே வந்துள்ள “இல்” என்பதற்கு விசேடவுரை கூறத்தொடங்கி, அதிகாரப்பட்டமையினாலும், சுருங்கச்சொல்லல், விளங்கவைத்தல் என்னும் அழகுபற்றியும், இவ்வதிகாரத்து 2-வது 8-வது குறள் முதலியவற்றுள் (உயர்குடி, உயர்குலம் என்று பிரித்துச் சொல்லப் படாது “இல்” எனப்பதுபோலவே) வந்துள்ள “குடி” “குலம்” என்பவற்றையெழுத்துக்கொண்டு இம்மூன்றும் ஒரு பொருளாவே ன்றும், இவை (உயர்வு தாழ்வு என்பவற்றைக் குறியாது) பொதுப்பட ‘இல்’ ‘குடி’ ‘குலம்’ என்று கூறப்பட்டிருப்பினும் இவ்வதிகாரத்து வந்துள்ளவையெல்லாம் உயர்ந்தவற்றையே குறிக்குமென்றும் கூறி விளக்குகின்றாராகலின் “இல்லுக்குடி-குலமென்பனவொரு பொருள்; ஈண்டுயர்ந்தவற்றின்மேல்” எனனும் ஏட்டுப்பாடமே கொள்ளத்தக்கதாம். “ஈண்டுயர்ந்தவற்றின்மேல்” என்பதிலுள்ள “ஈண்டு” என்பதனால் அதிகாரத்தைச்சுட்டாது இவ்வதிகாரத்து முதற்குறளையே சுட்டினாரெனக் கொள்வோமெனின்,—இக்குறளில் “குடி” என்னுஞ்சொல் இன்மையின், இல் என்பது ஈண்டுயர்ந்ததின் மேற்று என்று கூறவேண்டுமேயன்றி ‘இல்லுக்குடியென்பன ஈண்டுயர்ந்தவற்றின்மேல்’ என்று கூறலாகாமையான் அது பொருந்தாதென்க.

௧௩௦. சான்றவர் சான்றாண்மை குன்றினிருநிலந்தான்
ருககாது மன்னோ பொறை.

இதன் விசேடவுரையில் “அவர்க்கதுகுன்றாமையும் அதற்கது தாங்கலும் இயல்பாகலான் அவை யெஞ்ஞானமும் உளவாகுகின்றன வென்பது தோன்ற நின்றமையின் மன் ஒழியிசைக்கண் வந்தது.” என்றுள்ள அச்சப்பிரதி வாக்கியத்துள் “அவை” பென்றது இன்னபற்றைச் சுட்டினின்றேதன விளங்கவில்லை. அது இவ்வாக்கியத்திலேயுள்ள ‘குன்றமை’ ‘தாங்கல்’ என்பவற்றைச் சுட்டினின்ற தெனின் ‘தலையெச்சுற்றி மூக்கைப்பிடித்தல்’ போல் இவ்வளவு சுற்றாது “அவர்க்கது குன்றாமையும் அதற்கது தாங்கலும் இயல்பென்பது தோன்ற நின்றமையின் மன் ஒழியிசைக்கண் வந்தது” என்று கூறுதலேயமையும்; பிறசொற்கள் நின்று வற்றாதலாம்; ஆகவே அது பொருந்தாதென்க.

இனி, இவ்வாக்கியம் ஏடுகளிற்பெருபாலும் “அவர்க்கது குன்றமையும் அதற்கது தாங்கலும் இயல்பாகலான் அவை யெஞ்ஞான் லும் உளவாகா வென்பது தோன்ற நின்றமையின் மன்ஒழியிசைக்கண்வந்தது” என்று காணப்படுகின்றது. இவ்வாறு கூறின் ‘அவை’ என்பது மூலத்துள்ள “சான்றவர் சான்றாண்மைகுன்றுதல்” “நிலம்பொறைதாங்காமை” என்பவற்றைச்சட்ட, இவ்வாக்கியம்,—‘அவர்க்கது (சான்றவர்க்குச்சான்றாண்மை) குன்றமையும் அதற்கது (நிலத்திற்குப்பொறை) தாங்கலும் இயல்பாகலான், சான்றவர்க்கான் ருண்மை குன்றுதலும் நிலம்பொறைதாங்காமையும் எஞ்ஞான்று முளவாகாவென்பது தோன்ற நின்றமையின் மன் ஒழியிசைக்கண்வந்தது’ என்று பொருள்பட்டுநின்று ஒழியிசைப் பொருண்மையை நன்குவிளக்குகலான் பின்னர்க்காட்டிய ஏட்டுப்பாடமே சிறப்புடைத்தாம்.

கடுக. கருமத்தா னுணுத னுணுத் திருதத

னல்லவா நாணுப் பிற.

இதனுரையில் “பிறதருததல் நல்லவர் நாணு” என்பதற்கு “அஃதன்றி மனமொழி மெய்களதொடுக்கத்தான் வருவனவோ வெனின் அவையவரளவல்ல அழகிய துதலினையுடைய குலமகளிர் நாண்கள்” என்றச்சிடப்பட்டிருக்கிறது இதனுள் “அவையவரளவல்ல” என்பது சில ஏடுகளில் “அவையாவனவல்ல” என்று காணப்படுகிறது. முதலில் “நன்மக்கள் நாணுவது இழிந்த கருமங்காரணமாக நாணுதல்” என்றிருத்தலின் அதற்கேற்ப “மனமொழி மெய்களதொடுக்கத்தான் வருவனவோவெனின் அவை (நன்மக்க னுண்) ஆவனவல்ல” என்றுரைத்தலே சுண்டுப்பொருத்தமுடைத்தாகலானும் “அவையவரளவல்ல” வென்பது ‘பிறநாண் (நன்மக்களை விலக்காது) அவருக்கும் உரியது’ குலமகளிர்க்கும் உரியது என்று பொருள்பட்டு, பின்னுள்ள “பிறகுலமகளிர் நானென்றதனான் ஏனையது நன்மக்களுணென்பதும.....பெற்றும்” என்றும் விசேடவுரையாக்கியக்கருத்தோடு மாறுபடுதலானும் ஏட்டுப்பாடமாகிய “அஃதன்றி மனமொழி மெய்கள தொடுக்கத்தான் வருவனவோவெனின்,

* அவையாவன வல்ல; அழகிய துதலினை யுடைய குலமகனின் நாண்கள்” என்பதே கொள்ளத்தக்கதாம்.

மேலும் இக்குறளின் விசேடவுரையிலே “அவர்க்கு நாண் கேடுபயக்குமென விலக்கப்பட்டமையானும் அவர் பெயரார் கூறப் படாமையானும் அஃதுரையனமையறிக.” எனனும் வாக்கியத்து “அவர் பெயரார் கூறப்படாமையானும்” என்பது பல ஏடுகளிலும் “அவர் பொதுப்பெயரார் கூறப்படாமையானும்” என்று காணப்படுகிறது. இதனுட் ‘பொதுப்பெய’ என்பது மூலத்திலுள்ள (பெண்பாலார்க்கெல்லாம் பொதுவாகிய) “திருநாதல் நல்லவர்” என்பதனைச் சுற்றிநின்று வாககியத்திற் கழகூபயத்தனின் இப்பாடமே சிறப்புடைத்தாம்.

௧௦௩௦. ‘இடுக்கண்கால் கொன்றிடவீழு மடுத்தன்று
நல்லாளிலாதகுடி.

இதன் விசேடவுரையில் “வளர்ப்பாரைப் பெற்றுழி வளர்ந்த பயன்படுதலும் அல்லாவழிக்கெடுதலுமுடைமையின் மரமாக்கினார்.” என்பதன்பின் மேற்கோளாகக்காட்டியுள்ள “தூங்குசிறைவாவலுறை” எனனுஞ்செய்யுளினுள் கடியும் அச்சுப்பிரதிகளிற் காணப்படுகின்றன. மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துள்ள ஏடுகளிலெல்லாம் “தூங்குசிறை வாவலுறை தொன்மரங்களென்ன, வேங்குகுல நையவதனுட் பிறந்த வீரர், தாங்கல் கடன்” என்பதுகாறுமே எழுதப்பட்டு இதன்பின் “என்றார் பிறரும்” என்று வாக்கிய முடிவுபெற்றிருக்கிறது. மேற்கோடசெய்யுளில் அவ்வவ்விடத்திற்கு வேண்டிய பாகங்களை மட்டும் எடுத்துக்காட்டிப் பிறவற்றை விட்டுவிடுதல் ஆசிரியர் பரிமேலழகர் வழக்கமாதலின் அவ்வாறே யிவ்விடத்தும் “வளர்ப்பாரைப்பெற்றவழி.....மரமாக்கினார்” ‘தூங்குசிறை வாவலுறை தொன்மரங்களென்ன, வேங்குகுல நையவதனுட் பிறந்த வீரர்தாங்கல் கடன்’ என்றார் பிறரும்” என்பதே பொருத்தமுடைத்தாம்.

* “அவையாவனவழகிய” என்பதும் பிரதிபேதம்; இதுவும் பொருத்தம்.

இவ்வாறே முன் ௩௭௦-ம் குறளின் விசேடவுரையிலச்சிடப்பட்டுள்ள திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தின் “நன்றும்.....எல்லாமீர்த்து” என்னும் முதலடியும், கடையடியின் சுற்றிலுள்ள “அதலேவ ஹிவீடாமே” என்பதும், ௨௯௩-ம் குறளின் விசேடவுரையிலச்சிடப்பட்டுள்ள கலித்தொகைச் செய்யுளின் “நெஞ்சத்திற் குருகிய கரியில்லயாகலின்” என்னும் 4-ம் அடியின் சுற்றிலுள்ள “ஆகலின்” என்பதும் ஏடுகளிற் காணப்படாமைபிற் தள்ளத் தக்கனவாம்.

௧௦௩௪. பலகுடைநீழலுநதங்குடைக்கீழ்க்காண்ப
ரலகுடைநீழலவர்.

இதன் உரையில் “பலகுடைநீழலுந தங்குடைக்கீழ்க்காண்பர்” என்பதற்கு “பலவேந்தர் குடைநிழலதாய மண்முழுதினையுந்தம் வேந்தர் குடைக்கீழே காண்பர்” என்றச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. இதனுள் “தம் வேந்தர் குடைக்கீழே” யென்பது சில ஏடுகளில் “தம் மரசன் குடைக்கீழே” எனறு காணப்படுகிறது. முன்னது பன்மை, பின்னதொருமை, என்பதனறி இவை தம்முட்பொருள் வேறு பாடுடையன வல்லவாயினும், விசேடவுரையில் “ஊன்றுசான் மருங்கினீன்றதன் பயனே” என்றதனால் தம்மரசனுக்குக் கொற்றம்பெருக்கி மண்முழுதும் அவனதாக்க கண்டிருப்பரென்பதாம்” என்று ஆசிரியரே விளக்கியிருத்தலான், அதற்கேற்ப வுரையிலும் “தம்மரசன் குடைக்கீழே காண்பர்” என்பதே பொருத்தமுடைத்தாம்.

௧௦௪௩. நல்குவென்னுமிடம்பையுட்பல்குரைத்
துன்பங்கள்சென்றுபடும்.

இதனுரையிலே “பல்துன்பங்கள் சென்றுபடும்” என்பதற்கு “பல்துன்பங்களும் வந்து விளையும்” என்றச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. ஏடுகளிலோ “பல துன்பங்களும் விரைநது விளையும்” என்று காணப்படுகிறது. “செலவு விரைவின் கண்வந்தது” என்னும் விசேடவுரை வாக்கியத்திற்கேற்ப நின்றவின “பல துன்பங்களும் விரைந்து விளையும்” என்னும் ஏட்டுப்பாடமே பொருத்தமுடைத்தாம்.

௧௦௪௪. இடமெல்லாங் கொள்ளாத் தகைத்தே யிடமில்லாக்
காலு மிரவொல்லாக் சால்பு.

இதன் விசேடவுரையிற்றிலே “இதனால் அந்நெறி யல்வதனைச் சாஸ்புடையார் செய்யாரென்பது கூறத்து” என்றச்சொல்லுள்ள வாக்கியம் சில ஏடுகளில் “இதனால் அந்நெறியல்லதனைச் சாஸ்புடையார் செய்யாரென்பது கூறப்பட்டது” என்று காணப்படுகிறது. முன்பின் முறையைத் தழுவி நின்றனின் ஏட்டிப்பாடமே போற்றத் தக்கதாம்.

(இன்னும் வரும.)

அ. கோபாலையன்.

மேகஸந்தேச பரிசீலனம்.

[பண்டித எம். துரைசாமிரயங்கார்; ஆயுர்வேத பூஷணர், திருச்சிராப்பள்ளி]

கவிஞர் தலைகளை ஸ்ரீகாளிதாஸனால் இயற்றப்பெற்ற காவியங்களுள் பதங்களிற் குறைந்ததும், பொருள்களில் விரிந்ததும், ரஸ விலாசங்களில் ரமணியமானது இம்மேகஸந்தேசமென்னும் காவியரத்னமே. இதைப்படித்தறிந்த பண்டிதர் பலரிருப்பினும் பெருந் பாண்மையோர் முனைப்புல்லமையவராக விருக்கின்றனரேயன்றி அரும பொருள் அனைத்தும் உணர்ந்து இரஸப்பெருக்கின் ஆழத்தில் அமிழ்ந்து அடித்தடம் போய் கவியின் அந்தரங்கத்தை அறிந்தவர் அரிது. இம்மேகஸந்தேசத்தின் அரிய விஷயங்களைக் கவியுடன் கூடப் பழகியவர்போல் நன்குணர்ந்தவருள் ஸ்ரீமான் பண்டித கிருஷ்ணமாச்சாரியார் (திருச்சி) போன்ற வித்வான்கள் வெகு பேர் இலரென யாம் தைரியத்துடன் சொல்லத்துணிவோம். அவர் எழுதியிருக்கும் மேகஸந்தேச முகவுரையைக் கண்ணோக்கும் கற்புடையோர் அனைவரும் அந்தரங்கத்தில் அடங்காம்கழ்ச்சியடைவரென்பது திண்ணம். அங்கு கூறப்பட்டுள்ள விஷயங்களை தமிழ்ப்பண்டிதரும் கண்ணுக் கவிககட்டுமென்று யாம் இங்கு எழுதப்புகுந்தனம்.

இம்மேகஸந்தேசமென்னும் காவியத்தை தர்பணகாரர் முதலியோர் கண்டகாவிய மென்கின்றனர்; தண்டியின் அபிப்பிராயத்தை அனுசரித்தவரோ மஹாகாவிய மென்றே கருதுகின்றனர்.

தனது அதிகாரத்தில் அஹங்காரங்கொண்டமையால் தன் யஜமானன் சபிக்க, அதனால் மங்ஙிய மகிமையை யுடைவனான குபேரனிடம் பணிவிடை செய்யுமயக்ஷனோருவன் (யக்ஷன் என்று தேவர்களில் ஒருஜாதி) பூராமன வலிதத சித்திரகூட பர்வதத்திலிருக்கும் ஆச்ரமங்களில் ஆங்காங்கு வாஸம் பண்ணிகொண்டிருக்கையில், ஒருக்கால் ஆடிமாதத்து முதல் தினத்தன்று மேகத்தைக் கண்டு, கண்களிரண்டிலும் நீர்த்துமப வெகுநேரம் ஆலோசித்து விட்டு, வெகுபிரயாசத்துடன் தனதுசோகத்தை அடக்கிக்கொண்டு, தன் மனதுக்கிசைந்த மனைவி உயிர் பிழைத்திருப்பதை விருப்பியவனாய், இராமகிரிமுதற் கொண்டு அளகாபுரிவரையில் ஆதியில் வழியையும் அதன்பின்பு ஸந்தேச (செய்தி) விஷயங்களையும் மொழிந்த, தன்பிரியமுள்ள பத்தினியினிடத்திற்கு மேகத்தையனுப்புகிறான் என்ற இக்கதையின் வரலாறு மிகவுமினிது.

வீரையினிடம் இராமன் ஹனுமானைத்துது அனுப்பிய விஷயத்தை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு கவி மேகஸந்தேசத்தை யியற்றியதாகச்சொல்லுகின்றனர்; என மல்லிநாதனென்னும் பிரலிதத வ்யாக்யாதாவால் சொல்லப்படுகிறது. இது யுகதமேயாம். மஹாகவிகளது வாகுகில் மறைவிடமாகவாவது மஹாபுருடர்களுடைய சரிதரவர்ணனைகளை வாணையுமின்றி, மற்ற ஸாதாரணகவிகளுக்குப் போற் குறிப்பான வுத்தேசமேதுமின்றி, ஏதோ கோனறியவாறு சொல்லுவதில் விருப்பம் எப்பொழுதும் உண்டாகமாட்டாது. அவ்வாறே பட்டபவபூதியானவன் தான் கற்பனைசெய்த சரித்திரமாகிய மாலதீமாதவத்தில் நாயகனை மாதவன் என்கிற பெயருடன் அழைத்து, 'சுவலயதளசயாம:' (கருநெய்தற் புஷ்பம் போற் கரியதிருமேனி வாய்ந்தவன்) என்று அவனை வர்ணித்து, தனது மனத்தில் மறைநதுள்ள கருத்தை யுணர்த்துகிறான். இக் கஃராயனே (காளி தாஸன்) வான்மீகிமாமுனிவரது மேன்மையான மொழிகளென்னும் அமுதத்தை அனவரதமும் அருந்தியவனாய்த், தனதுகாவ்யங்கொல்

லாவற்றிலும் சொற்பொருள் அனைத்தாலும் பூர்த்தி ராமாயணத்தையே அனுசரிக்கின்றான் என்பது மேதானிகளுக்குத் தெரியாததல்ல. கண்ணாடியில் நமது பரதி பிம்பத்தைக் காண்போமானால் அது எவ்வகையிலும் நம்மை உருவத்தில் அனுகரிப்பதாகவே யிருப்பதுடன் நாம் பார்க்கும் திசையை அது பாராமல் நமக்கு எதிர்முகமாக விரும்புகொண்டு நாம் பார்க்கும் திசைக்கு எதிரிடையான திசையே அது பார்க்கிறதானாலும், அபயிரதிபிம்பம் நம்மை அனுகரணம் செய்வதில் அனுவரணவேனும் குறைந்ததாக நாமொருபொழுதும் நினைப்பதில்லையன்றோ? அவ்வாறே தென்திசையை நோக்கிச் சென்ற ஹனுமானே அனுகரணம் செய்வதற்காக மேகத்திற்கு வடதிசையை நோக்கிய பிரயாணமானது இச்சந்தர்ப்பத்திற் சற்றேனும் துஷணமாகமாட்டாது; ஆனால் அது மஹாபாந்ளையே உயிராகவுடைய மஹாகவியினது மொழிகளுக்குப் பொருந்திய பூஷணமேயாம். அவ்விதமே மஹாகவியான காளிதாஸன் இக்காவ்யத்தில் பதம் பொருள் இரண்டாலும் இராமாயணத்தைத் தானின்பற்றுவதாக நன்கு குறிப்பிடுகின்றான். அஃதெங்ஙனமெனில்:—

முதன் முதலில் தானே கவி பரியதமையை விட்டுப்பிரிந்தவனான யக்ஷனே 'கச்சித' (ஒரானொருவன்) ஒன்று சொல்லிக்காட்டி நராவினால் நல்லவொனாத மகிமைவாய்ந்த ஓர் மஹாபுருடனையே நாயகனாக வேற்படுத்துகின்றான் என்பதானது நன்றி நம்பக்கூடியதேயாம். “ஜநகதநயாஸ்நானபுண்யோதகேஷு,” ‘ராமகிர்யாச் மஷு,’ ‘ரகுபதிபைதரங்கிதப,’ “தசமுகபுஜோஸ்ஸ்வாலிதப ரஸகதஸநதே,” ‘இதயாகயாதே பவநதநயம் மைதிலீவோன்முகீஸா’ என்கிற பதங்களைப் பிரயோகிக்கின்ற இம் மஹாகவியானவன் ராமாயணக் கதையையே நிச்சயராய் இங்கே கொண்டு கோஷிக்கின்றான் என்பது எந்திப்பகுத்தறிவுள்ள படிப்பாளியின் புத்தியிற்றான புலப்படாமலிருக்கக்கூடும்? மேலும் இராமாயணத்திற் கூறியவாறே ஹனுமானுக்குச் சொன்ன கஜம், கிரிசிகரம் முதலிய த்ருஷ்டாந்தங்களையும், இஷ்டம் வாய்ந்தவிதம் உருவமெடுத்துக்கொள்ளும் வியப்பையும் இங்கு மேகத்தினிடமும் தொடுக்கின்றமையாலும், வானரங்கள் செல்லுவதற்கு சுகரீவன் சொல்லிய வழிகளைப்போல்

இங்கு மேகத்துக்கும் அறிவிக்கின்றபடியாலும், கையையங்கிரிமேல் அமைந்திருக்கும் அளகாபுரி யுள் சுவைபர்வதத்தின் உச்சியிலிருக்கும், இலங்காபுரியைப்போல் ஆலோசிக்கவேண்டியிருப்பதாலும், இலங்கையில் ஹனுமான்போல் மேகமானது அளகையில் அந்தப் பொழுதிற்கிரவேசிக்கவேண்டுவதைப்பிரகடனம் பண்ணுவதாலும், ஹனுமான்தோல் மேகமும் இரவில் அங்கங் லீள ஒடிக்கிக்கொண்டு அங்கு போய்ச்செய்திகளைச்சொல்லவேண்டிய விதங்களை விவரிப்பதாலும், அசோகவனிகையின் மத்யுகதில் ஆதரிப்பாரின்றி வீற்றிருக்கும் ஜானகியின் மிகவுருநீனமான அவஸ்தையை வர்ணிகக்கும் வான்மீகியை அனுஸரித்துசுதமம் ஏறறகதுறைவின்றி அம்முனிவர் மொழிந்த விசேஷணங்களுையே இக காவயத்ன நாயிகைக்கும் உதகரிகின்ற மையாலும், செய்திகளைச் சொல்லியனுப்புமிடத்துக் குறிப்பிட்ட அபிஞ்ஞான தானத்தை சிங்குகொண்டு தொடுப்பதாலும் இம் மஹாகவியானவன் தனதுள்ளத்திலிருக்கும் எண்ணங்களைத்தையுமே போதுமாறு புலப்படுத்துகிறனென்பது ரவிகர்களின் மனதுக்கு மறைவிடமானதல்ல.

இதையெல்லாங்க நுதியே கனிகளுக்கெல்லாங் கனியும், வேதாந்திகளுக்கு வேதாந்தியா, ஞானிகளுக்கு ஞானியும், பக்தருக்குப் பக்தரும், வாதிகளுக்கு வாதியும், சாந்தருக்கு சாந்தரும், ஆனதுபற்றியே கவிதார்க்கிக வலிம்ஹமென்றப, ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரரென்றும், பலபிருதுளைப் பெற்றவருமான ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகர் வெளிப்படையாகவே, வீதாராயர் ஸம்பந்தமான (வீதாராமவ்யதிகரஸகம்) ஹம்ஸ ஸந்தேசமென்னுமு் மேகஸந்தேசத்தை யொத்த காவ்யத்தைத்தான் செய்தருளினார். தானபின்பற்றுவதால், கனி ஸார்வபௌமனான காளிதாஸனிடத்தில்தனது கௌரவாதிசயத்தைப் பிரகடனம் பண்ணுவதானது இந்த ஸ்ரீநிகமாரக குரூவினது இயற்கைத்தன்மையேயாம். ஆனதுபற்றித்தான் ரகுவம்சத்துக்கு ஸமகக்ஷியாக யாதவாப்பயதயத்தைச் செய்யவிரும்பியவரான வேதாந்ததேசிகர், ரகுவம்சத்தைப்போல் தமது காவ்யத்திலும், முதற்பாகத்தை அனுஷ்டிசந்தஸ்ஸென்னும் விருத்தங்களில் தொடங்கி 'வாகர்த்தாவிய' என்கிற பத்யத்தில் கவிசுக்ரவர்த்தியினும் பிரயோகிக்கப்பெற்ற 'வந்தே'

என்கிற பதத்தையே 'வந்தே ப்ருந்தாவனசரம்' என்று முதல் பத்யத்தில் பிரயோகித்து காவ்யத்தையெழுதத்தொடங்கினார். 'வாகர்த்தாநிவ' என்கிற ச்லோகத்துக்கு வ்யாக்யார்த்தங்களையும், ரஸவிசேஷங்களையும் எடுத்துக்காட்டி அந்த ச்லோகத்தின் அரும்பொருள்கள் ஸ்ரீமான்-அப்பய்ய நிக்ஷதரவர்ட்ளால் தமது சித்ரமீமாம்ஸைமென்னும் கிரந்தத்திற் கூறப்பட்டவாறே 'வந்தே ப்ருந்தாவனசரம்' என்கிற பத்யத்திற்கும், தம்மாற் செய்தருளப்பெற்ற யாதவாப்யதயவ்யாக்யானத்தில் அவ்விசேஷங்கள் எடுத்துரைக்கப்பட்டிருக்கின்றதென்பது அலிகர் களாலறியப்படுவது அஸாத்தியமானதல்ல. அங்ஙனமே 'ஜாதம் வம்சே புவநவிதிதே' என்கிற ச்லோகத்தில் மேகத்துக்கு விசேஷணமாகப் பிரயோகித்த 'ஜாதம் வம்சே' என்பதை 'வம்சே ஜாதஸ்ஸஸிதூரகே' என்று முதல் பத்யத்தில் கதாநாயகனுக்கே விசேஷணமாகச் சேர்க்கின்றமையாற் சொற்பொருள் முதலியவற்றால் எவ்வகையிலும் காளிதாஸனது காவ்யங்களில் கவிதார்க்கிக விஹ்மானவர் தமக்கு அபரிமிதமான ஆதராதிசயத்தை அறிவிக்கின்றார். தமக்கு பகவத்பகதி பரிபூர்ணமாயிருப்பதால் அமிருதபீஜமான அநுஸ்வாரத்துடன் கூடிய வகாரத்தை ஆதிபிலுடைய தான 'வந்தே' என்கிற பதத்தைத்தான் யாதவாப்யதயத்தில் முதல் ச்லோகத்தின் ஆரம்பத்தில் ரீர்தேசம் செய்தார். ஹமஸஸந்தேசத்திலும் 'ஜாதோ வம்சே' என்று மொழிநதாற பதங்களுக்கு இடையில் தளர்ச்சியுண்டாகின்றமையால் அதைப்பரிகரிக்கும் நிமித்தம், தூதனாகவேற்படுத்திய மேகத்திற்கு விசேஷணமாகச் சொல்வதைப் பார்க்கலும், நாயகனுக்கே அவ்விசேஷணம் மிகவும் விசேஷமாகப் பொருந்துவதை உதேசித்து 'கசகி' ஓராஹோ நவன்' என்று ஊர் பெயர் முதலிய குறிப்பு ஏதுமில்லாத அபரவிதனைப்போல் உரைப்பதை ஸகியாதவரும் பாமபாகவதருமான ஸ்ரீவேங்கடநாதாசாரியர் அமிருதபீஜமான அநுஸ்வாரத்துடன் கூடிய வகாரத்தை முதன்முதலில் மொழிந்தனரென்பது, மிகவும் ஊக்கத்துடன் ஆலோசிக்கும் மேதானிகளது மனதில் மகிழ்ச்சியை உண்டாக்குமென்பது திண்ணம். ஆனால் அன்னியர் மிதித்தவழியிற் செல்லாமலிருப்பது, அல்லது பிறர் மிதித்துப்பழகிய பாதையையே தான பின்னும விசேஷமாகப் பரிஷ்ராமமசெய்து அச்சுல்லுஞ்சரிக்கின்றார் எனனும், இச்

சம்பந்தாயமானது ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகரது இயற்கைத்தன்மையே யாம். ஆனதுபற்றித்தான் பெரும்பான்மையான விடங்களில் மேக ஸந்தேசத்திற்கும் மேலாக ஹம்ஸஸந்தேசத்தில் ரஸம் முதலியவை களில் விசேஷமான சமத்தாராதியங்கள் அதிகமாய் அனுபவிக்கப் படுகின்றன. ஸ்ரீவேங்கடநாதார்பன் மேகஸந்தேசத்தில் எவ்வளவு பத்யங்களோ அவ்வளவே பத்யங்களை நமதுஹர்ஸஸந்தேசத்திலும் செய்தருளியிருக்கின்றார் என்பது மிகவும் வியக்கத்தக்கதேயாம். (மே. மு. ஆ. 63, இர. ஆ. 47 மொத்தம் 110 ஹம். மு. ஆ. 60; இர. ஆ. 50 மொத்தம் 110.) 'தேசந்தரியாநம் கோரம்' என்கிற பரமாணத்தை அனுசரித்து 'சர்போதக்ரதேசந்தரியாநம்நோ நக் தஞ்சராதிஷ்டிதே' என்று காண் இயற்றியவராக, ஹநுமத்ஸந்தே சத்தின் ஆநந்தரமான அர்த்தமாகிய ஆதயாதமிக விஷயத்தை அந்ந ரங்கத்திற் கொண்டவரான வேதாந்ததேசிகர் ஹம்ஸஸந்தேசத்தில் ஆத்யாத்மிகமான அர்த்தங்களை அறிவிக்கக்கூடியவைகளான 'நிசா காமீ' முதலிய ஸாங்கேதிக பதங்களை பரமோகிததிருக்கின்றவாரே, இங்கு மேகஸந்தேசத்திலும் 'ப்ரகருதிபுருஷ' முதலிய அவ்விதபதங் கள் அதிகமாய் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்பதை விதவான்கள் தாமே விசாரிக்கப் புலப்படும்.

காளிதாஸனாலும் இசுசிறிய மேகஸந்தேசமென்னும் காவ்யத் தில் பதம் பொருள் இரண்டிலும் இனிமையும், வர்ணனைகளின் விசே ஷமும், வ்யாகயார்கதங்களின் வியப்பும், ரஸபரிபோஷணையும், மற் றும் சமத்தாராதியங்களும் மிகவும் இன்பமாகவே இணைக்கப்பட் டிருக்கின்றன. ஆனதுபற்றி இதில் ஒப்பற்ற சாதாரணங்களின் சிறப பை அனுபவித்துத்தனது அஸாதாரணமான ஆதரத்தை அறிவிக்கு மாறு பார்சவாபுதயத்தை இயற்றிய கவி, மேகஸந்தேசபத்யங்களி லிருந்து ஒவ்வோர் அடியை யெடுத்துக்கொண்டு, பதயமொவ்வொன் றிலும் சேர்த்து, சுலோகங்களை யெழுதி கிரமமாக மேகஸந்தேசம் அனைத்துடையும் தனது காவ்யத்தினுள்ளடக்கத் தன்னைப் பின்பு கிரு தார்த்தனாக வெண்ணினான். இங்ஙனமே மேயிதூத காவ்யகர்த தாவும், மேகஸந்தேசத்தினின்று ஒவ்வொரு பத்யத்தினுடைய வும் நான்நாவது பாதகூத யெடுத்துத் தான் எழுதிய காவ்யத்தின்

ஒவ்வொரு சுலோகத்தினுடையவும், நான்காவது பாதமாகச் சேர்ந்துத் தன்னுடைய க்ரந்தத்தை முடித்துத் தன் காவ்யத்திற்கு மேலான மங்களதையும்; ஒப்பற்ற பரிஷ்காரத்தையும் செய்துகொண்டான். அவ்விதமே பவ்யூதியும் 'கச்சித் ஸௌம்ய,' 'தைவாத் பச்சே:' என்கிற சுலோகங்கள் இரண்டினால் மேகஸந்தேச காவ்யத்தின் பொருள்கள் அனைத்தையும் எடுத்துரைத்து மாலதிமாதவத்துக்கு மேலான மேன்மையை மனத்தில் எண்ணுகிறான்.

இக்காளிதாஸனே ஸந்தேச காவ்யங்களுக்கு மார்க்கத்தை யுபதேசித்த மஹாகவியாலான். ஸ்ரீமத் ராமாயணத்திலும் ஸ்ரீபாகவதத்திலும் காணப்படும் ஸந்தேச (தூதனுப்புவது) பத்ததியானது முதலில் இமமஹா நவியினால் தானே ஸரஸமான கவிதைக்கு ஸஞ்சாரத்திற்குரியதாக பரிஷ்கரிக்கப்பட்டது. இதையனுஸரித்து உலகத்தில் ப்ரவர்த்தித்த ஸந்தேச காவ்யங்களுள், ஸ்ரீமத்-வேதாந்த தேசிகர் இயற்றிய ஹமஸஸந்தேசமும், உததண்ட சாஸ்திரிகள் செய்த கோநில ஸந்தேசமும், கக்ஷமீதாஸன் இயற்றிய சுகஸந்தேசமும் ஸுப்ரஸித்தங்கள். உத்தவதுதம முதலிய சிலவற்றின் பெயர்கள் மாத்திரம் கேட்கப்படுகின்றனவேயன்றி நாம் அவைகளைக் கண்களாற் கண்டதில்லை. மனோதூத வாததுதம முதலியவைகள் பலவகையிலும் வேறுபாடான மாதிரிகளாயும், ரணம் முதலியவைகளிற்குன்றியவைகளாயு மிருக்கின்றனவாதலால் அவைகளை இங்குயாம் எண்ணிக்கையிற் சேர்க்க விரும்புகிறோமில்லை.

பெரும்பாலும் பெயாபெற்ற ஸந்தேச காவ்யங்கள் மந்தாக்ரந்தை யென்னும் விருத்தத்தைக்கொண்டே இயற்றப்பட்டிருக்கின்றன. இதே விருத்தத்தை இவ்விஷயத்தில் ஆதரித்ததற்குக் காரண மின்னதென்க காண்பதற்கு யாம் இங்கு முயலுவோம். ஆலங்காரிகராவது, சந்தச சாத்திரங்களைச்செய்தவராவது இலககணதூல்பனில் ஓரிடத்தும் ஒருபொழுதும் இவ்விஷயத்தை விசாரித்தவரல்லர். இது அவரவர் இஷ்டத்தைப்பொருந்திய தென்பார் சிலர். நாமோ, மந்தாகரந்த விருத்தத்தில் ஒவ்வோர் அடியிலும் முதலில் நான்காவது எழுத்திலும், பின்பு ஆறிலும், அதன்பின் ஏழிலும் யதியென்னும் ஓடிமிட்ட ஏற்பட்டிருப்பதால், விர்ஹவேதனியால் சேர்ந்

திருக்கும் இக்கதாநாயகனுக்கு ஸந்தேச (செய்திசொல்லும்) ஸமயத் தில் கிரமமாகச் சற்று நின்று நின்று மூச்சகிட்டுச் சொல்வது சுலப மாயிருக்குமென்றெண்ணி, மிகவும் அனுபவசாலியான மஹாகவியி னால் இவ்விருத்தம் விரும்பப்பட்டதென்றே கூறுவோம். ஆனது பற்றிய இவ்விருத்தம் கிரமமாக ஏறுவதற்கு மெதுவாய் ஆக்ரமிக்கக் கூடிய ரீதியாய் இருப்பதால் 'மந்தாக்ரந்தா' என்னும் பெயரால் அழைக்கப்படுவதாக யாம் கருதுகின்றனம். சொற்ப அக்ஷரங்களை யுடைய விருத்தங்களிற் சொல்லவேண்டிய விஷயம் முற்றிலும் கூறமுடியாததுபற்றியும், மிகவும் அதிகமான அக்ஷரங்களை யுடைய ிண்டவிருத்தங்கள் மனத்துக்கு வெறுப்பையுண்டாக்குபவைகளான தாலும், அவ்விண்ணாலும் காரியமாகாதென்றெண்ணி, நடுத்தரமான பதினேழு எழுத்துக்களடங்கிய விருத்தத்தை விவேகியான கவிவிரு ம்பியதற்குக் காரணமாகுமென்பது எமது அபிப்பிராயம். பவபூதி முதலியவர்கள் சிகரிணி விருத்தத்தில் விசேஷித்ததுபோல், காளி தாலும இர மந்தாக்ரந்தா விருத்தத்தில் மேன்மைவாய்ந்தவனு களுனென்பான் க்ஷேமேந்திரன்.

இதற் சாபததினால் நேர்ந்த பிரிவாற்றாமையின் காரணமாக வுண்டான விப்ரலம்பச்ருங்காரமேரஸம் * விப்ரலம்பச்ருங்கார ததை வர்ணிப்பதில் காளிதாஸனது திறமையோ நிகரில்லது. விப்ர லம்பமினறி சம்போகத்தினால் ஏற்படும் ச்ருங்காரத்திற்கு இனிப் பென்பது எப்பொழுதும் உண்டாவது அரிது. “நலிநா விப்ரலம பேந ஸம்போக: “புஷ்டிம்ருசசதி” (விப்ரலம்பமினறி ஸம்போகச் ருங்காரம் புஷ்டியடையா) என்று அதேபொருளைப் பண்டிதர் பலர் பகர்ந்திருக்கின்றனர். மேலும் சாபததினால் விராஹ விஷயத்தில் விப்ரலம்பச்ருங்காரத்தைப் பிரயோகிப்பதில் இம்மஹா கவிக்குப் பேராவலுண்டு. அங்ஙனமே சாகுத்தளத்திலும், விக்ரமோர்வசீய ததிலும் இவ் விப்ரலம்பத்தை மிகவும் இனிதாக இணைத்திருக்கின் றனன். ரஸத்திற்கேற்றவாறே நாயகனுக்கும் நாயிகைக்கும் அந்த நத தசைகளை வெகு திறமையுடன் இக்கவிராயன் செபரியிருப்பது புல்லறிவாளர்களின் புத்திக்கும புலப்படாமலிராது.

*ஸம்போகச்ருங்காரம், விப்ரலம்பச்ருங்காரம் என்று சருங்காரம் இருவகை ப்படும். ஸம்போகமென்பது சேர்ந்திருப்பது, விப்ரலம்பம் பிரிந்திருப்பது.

இப்பாதகண்டத்துப்பண்டிதருக்காவது கவிஞர்காவது பெரும்பாலும் தாம வலிக்குமிடத்திற்கு நிகவும் அருகிலுள்ள தேசாந்தரங்களைக் குறித்துங்கூட வரலாறு சற்றேனும் தெரியவராதென்று அனைவரும் அறிந்த விஷயமேயாகும். ஆனால் இம்மஹாகவிகளோ தேசாந்தர விஷயமான பரிசயமும் பூகோள சாஸ்திரத்திலுண்டான துண்ணறிவும் அஸாதாரணமும் ஆச்சரிய கரமுமான தென்பதைமேகத்திற்குச்செய்தி சொல்லி அனுப்புமிடத்து மார்க்கங்களைமொழிந்திருக்கும் மாதிரியை ஆராய்ந்த பர்க்குடி அறிஞர் எவர்தான அங்கீகரிக்காமலிருக்கமாட்டுவர்.

ரஸமயமான இச்சி ரஸநேச காவ்யத்திற்கு சற்றேறக்குறைய இருபது வ்யாக்யானங்கா இருக்கின்றன. அவற்றுள் குணங்கள் அனைத்திலும் எவ்விடத்தும் மிகச் சிறந்தது மல்லிநாதனது வ்யாக்யானந்தானென விவாகமேதுமின்றி விதவாந்நளெல்லோரும் ஒருங்கே கொண்டாடிக் கூத்தாடுகின்றனர் நம தேயத்து வித்வான்களுக்கு மல்லிநாத மஹோபாத்யாயரிடத்து வேதபுருஷனிடம் போல் கரை புரண்டல்லவோ கௌரவபுத்தி குடிகொண்டிருக்கின்றது? அவனுரைத்த பொருளனைத்தும் தனக்குத்தானே ப்ரமாண பதவியைப் பெறுகின்றதென்னும் ஓர் அசையாத அபிமானத்தினால் அவனது மொழிகளில் நல்லது பொல்லாதது, ரஸமானது விரஸமானது என்பவை முதலிய விசாரமேனும் செய்வதும் பெரும் பாதகத்தொழிலெனப் பானிதவர்களாயும், அவ்வாறு விசனிக்க முயன்றவர்களை விஷயத்தை புணராமலே கண்களை மூடிக்கொண்டு வெகு தூரமெடுத்தெறிந்து அவமானப்படுத்துகிறவர்களாயுமிருக்கும் கேவலம்கிளிப்பிள்ளைகளைப்போல கேட்டகல்வியை மட்டுமே காதுபிளக்கக்கற்றுகிற போலிப்பண்டிதர்; இப்பெரும் நாகரிகம் வாய்ந்த காலத்தும் இப்புதிதனில் இன்னும் இருக்கின்றனரே யென்று எமது மனம் வியப்புறுகின்றது. மல்லிநாதனைவிட வ்யாக்யான மெழுதுவதில் வேறொரு வித்துவான் உள்ளென்று யாம் ஒருக்கால் சொல்லப்புகில், அந்தோ அந்தக்ஷணமே அரைகுறையாய் மறிபாத பண்டிகரென்னும் பேதையரின் பரிஹாஸத்திற்குப் பாததிரராவோ மென்பது ப்ரத்யக்ஷமானதேயாம். இவ்வித்வான் வெகு காவ்யங்களுக்கு வ்யாக்யான

மெழுதியவனென்றும் வெகுவிஷயங்களைக் கேட்டுக் கற்றறிந்த பெரு
 ம் கற்புடையோனென்றுத் தும்மல்லிநாத மஹோபாத்யாயரிடத்து
 எமக்கும் உண்மையாகவே கௌரவபுத்தி மிகவும் அதிகமாயுண்டு.
 ஆனால் காவ்யங்களுக்கு வ்யாக்யானமெழுதுவதில் வித்வான்களெல்
 லாரும் ஒருங்கே கொண்டாடும அவ்வளவு அளவற்ற புகழுக்கு
 இவன் அருகனாவென்பதில்தான் எமக்குப்பலமான ஸந்தேக மேற்படு
 கின்றது. ஏனெனில் இவனது வ்யாக்யானங்களிற் பலவிடங்களில்
 தவறுதல்கள் அடிக்கடியுண்டாயிருப்பதையும், அவனுரைத்திருப்ப
 தைவிட அவ்வியாககியானமெழுதவேண்டிய கரந்தத்திற்கு விசேஷ
 மாகாஸத்தை விவரிப்பதும், அர்த்த புஷ்டியைப் பிரகடனமபண்ணு
 வதும், பலவிதத்திலும் பரிபூர்ணமாயிருப்பதுமான வேறு வ்யாக்யா
 னத்தையும் பாமறிவோம். மேலும் மல்லிநாதனுக்குமுன ஐந்தாமு
 வ்யாக்யாதாககளாலாவது வ்யாக்யானமெழுதப்படாத அவ்விதமான
 காவ்யமொன்றுக்கும் மல்லிநாதனால் புதிதாக வ்யாக்யானம் விரையப
 பட்ட தென்பதில்லை. முன் ஒருவராலும் இயற்றப்படாத வ்யாக்யா
 னமென்னும் விஷயத்தை ஒருவன் தான முதன்முதலாகவே வரைய
 த்தொடங்கியிருந்தால் வ்யாக்யாதாவுக்கு ஒப்பற்றபுகழைப் புகட்
 டக்கூடும். பிறர் சென்று பழகியபதவியில அதை அனுசரித்திருந்
 தவது மிகவும் அனைவருக்கும் எளிது. வெகு வ்யாக்யான கரந்தங்
 களில் இங்குமங்குமாய் இறைந்திருக்கும் பொருள்களின் திரள்கள்
 ஒரிடத்துச் சேர்த்துக்காட்டுவது, அல்லது காவ்யவ்யாக்யானம் இய
 ற்றுவதற்கு ஆரம்பித்த அந்நணருக்குள் தும் மல்லிநாத மஹோபா
 த்தியாயரேழுதல்வராக வேற்பட்டது என்னும் இவ்வகளுள் ஏதேனு
 மொன்று இங்ஙனம் பிறரார் பெறக்கூடாத புகழுக்கு மூலபூதமான
 முகாந்தரமாகவேண்டும்.

(கொடரும்)

சோதிடகணிதம்.

(முற்றோட்ச்சி.)

பீடி காவி தி க ள் .

இப்பூகோளத்தை 360-பாகம் வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது ஹிந்து, ஆங்கில சகலபண்டிதர்களுக்கும் சம்மதம்.

பாகையென்பது இந்த 36-ல் ஒருபாகம். ஆங்கிலத்தில் டிகிரி (Degree) என்றும் — இக்குறியிட்டும் எழுதுவது.

கையென்பது விகலை 60-கொண்டதும், பாகையில் 60-ல் ஒரு பாகம். ஆங்கிலத்தில் மினிட் என்று சொல்லுவது. (மணி, மினிட், செகண்டுகளை இதனுடன் கலக்கக்கூடாது).

விகலையை ஆங்கிலத்தில் செகண்டு என்றும் || என்ற குறியீட்டிடும் எழுதுவது.

இராசியென்பது பூமண்டலத்தை மேற்கூறிய 360-பாகையில் 12-கூறுகச்செய்து அதிலொன்று. இவைகளுக்குத்தான் மேஷாதி இராசியென்று பெயர். இராசியொன்றிற்கு 30-பாகை.

தனம் என்றால் கூட்டுதல். குணமனன்றால் கழித்தல். புஜாகோடியென்பது ஒன்று முதல் 3-ராசிவரையில் புஜாவென்றும், 3-ராசி முதல் 6-இராசிவரையில் சோடியென்றும், 6-க்குமேல் 9-வரையில் புஜாவென்றும் 9-க்குமேல் 12-வரையில் கோடியென்றும் பெயர்.

ராசி ஒன்றுக்கு வாகநியம் எட்டாகவும், வாகநியம் ஒன்றுக்கு பாகை 33-ஆகச் செய்து பின்னால் கொடுக்கப்படும் சா சமஸ்காரம் செய்வது.

II. அநீகாரம்.

நமக்குவேண்டிய வருஷம், மாதம், தேதி, வாரம், நாழிகை வகையராககளைத் தெரிந்துகொண்டு அந்தத்தேதியுள்ள வருஷத்தி

ற்குபிரபவாதி சென்ற வருஷத்தொகையில் 1789-கூட்ட சாலிவா கணசகாப்தம்.

[இந்தத்துருவம் கலி 5000-வருஷத்திய பிரபவாதிக்கு இந்த அறுபதுவருடம் சென்றபிறகு 1789-டன 60-கூட்டிக்காணவேண் டியது.]

மேற்கண்ட சாலிவாகன சகாபதத்துடன் 3179-கூட்ட கலிவ ருடம். கலிவருடத்தை 365-ல் பெருக்கியதொகையுடன்; (இந்தப்படி பெருக்கிய எண்களாகும்.)

மறுபடியுடன் கலியுகவருஷத்தை 4 னால் வகுத்துவந்த ஏவை மேலே வைத்திருக்கும் நாளுடன் கூட்டிக்கொள்ளவும்

மறுபடியும் கலியுகவருடத்தை வைத்து 5-னால் பெருக்கிவந்த தொகையில் 1237-கழித்துவந்த மிச்சத்தை ௮76-னால் வகுக்கவந்த ஈவுநாள் பாககியை 60-ல் பெருக்கி முன் 576-ல்வகுக்கவந்த ஈவு நா றிகை.

மறுபடியும் பாககியை 60-ல் பெருக்கி 576-ல் வகுத்துவந்த ஈவு ஈநாடி.

மறுபடியும் பாககியை 60-ல் பெருக்கி 576-க்குகொடுத்துவந்த ஈவு பரை—இதில்வரும. மிச்சம் 15, 30, 45-ஆகவேதான் மீதமவரும். (இல்லாவிட்டால் கணக்கில் தப்பித்திருக்கிறதென்று தெரிந்துகொ ள்ளலாம்.)

இந்த நூழ்முதலியவற்றை மேலேவைத்திருக்கும் நாளொடு கூட்ட இஷ்டமான (நமக்கு வேண்டிய) வருஷப்பிரவேசதினமாகும்.

மேலே வருஷப்பிரவேசத்திற்குவந்த கலிதினத்தை 7-னால் வகு த்துவந்தமிச்சத்தை வெள்ளிக்கிழமைமுதலாக எண்ண வந்ததுபோக மறுதினம் வருஷப்பிரவேசதினம். பகலில் பிரவேசமானால் அன்றை யதினம்முதலதேசி. இரண்டிரவேசமானால் மறுநாளமுதலதேதி, கண்டவாக்கியத்தோடு எந்தமாத சங்கரமணம் (கூடுதல்) வேண்டு மோ அதற்குமுன்மாதத்திய மாதவாக்கியத்தைக்கூட்ட இஷ்டமான மாசப்பிரவேசமாகும்.

பிறகு எந்தத்தேதிககு வேண்டுமோ அதற்கு முன்தேதியைக் கூட்டி கவிதினத்துடன் கூட்டி நாழிவிநாடி முதலியவற்றைத் தள்ளி விட்டுப் பாககத்தினங்களினிருந்து 1683112-கழித்த மிச்சம நவக கோளுக்குக்கண்டமாகும். இந்தப் பாககவந்த கண்டத்தை 7-னால் வகுத்துவந்த மிச்சத்தை செவ்வாய்க்கிழமை முதலாகவெண்ண மறதினம் ஐநக கிழமைவரும.

III. அக்காரம்.

சூரியமத்தியகணிதம்.

மேலேகண்ட கண்டத்தை 31-ல் பெருக்கி 11323-னால் வகுத்து வந்த சைவதள்ளிவிட்டு, சேஷத்தை 12-ல் பெருக்கி 11323-ல் வகுக்கவந்த ஈவுராசி, மிச்சத்தை 30-ல் பெருக்கி 11323-ல் வகுக்கவந்த ஈவு பாகை; மிச்சத்தை 60-ல் பெருக்கி மேலேகாட்டிய வகுக்குமெண்ணால் வகுத்துவந்த ஈவு கலை. இதற்குமேல் மிச்சமவருவது பாதிக்குமேற்பட்டால் ஒரு விகலமாகவும் இல்லாவிட்டால் தள்ளியும்விடவேண்டியது.

மறுபடியும் நவககோள் கண்டத்தை 10026-ல் பெருக்கவந்த ஈவு, கலை. மிச்சத்தை விகலககுக்கொண்டுவந்து மீதத்தைத்தள்ளி விட்டு இந்த சைவ மேலேவந்த இராசி பாகைகளில் சேஷபாகைகலை களைக் கழித்துவிட்டு மிச்சமிருப்பது கண்டசேஷராசி, பாகை கலைகளென்று சொல்லப்படும். இது ஐந்தேதிககுமுன் வரையிலாயிற்று. நாழிகை விநாடிகளுக்கு, சூரியனுடைய 51-கலை 8-விநாடியிற் பங்கிட்டு மேலிருப்பனவற்றோடு கூட்ட சூரியமத்தியமாகும்.

(இன்னும் வரும.)

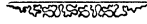
இலக்கணவிளக்க பரம்பரை,

சோமசுந்தரதேசிகன்.

உ

சிவமயம்.

நல்லொழுக்கம்.

ஆறாம் அதிகாரம்.

[பூரிமத-இலக்குமணப்போற்றிகள் மொழிபெயர்த்தது.]

(முற்றோட்சி.)

எதிர்த்தகட்சிகாரர் குற்றத்திலிருந்தால் அதட்டி உத்தரம் சொல்லப்படுவதினும் பொறுமையுடன சொல்லப்படுபவன் அதிசீக்கிரம் தெளிவடைகின்றான். நாம சொல்லக்கருதுவதெல்லாங்கூடி கட்சி பற்றிய கருத்துக்களைக்கவனிப்பதில் மழுங்கலும் நல்லெண்ணத்தைக் கவனிப்பதில் தீவிரப்படுவதும் மேலானதாக விருக்கின்ற தென்ப தேயாம். சமாதானத்திற்குசைந்த காரியங்களைப்பின்பற்ற முயற்சிப்பதால் ஒருவனுக்குத்தன்னிடத்தில் தானே மிக்கஇன்பத்தை உடையவனாகின்றான். நான் எதிர்க்கப்பட்டபொழுது, எத்தனையோ முறை எனக்குள் கோபம் ஐனித்து அநீதியாகவும் முகச்சுழிப்புடனும் கினைத்திருக்கிறேன் என்பதை நீர் எண்ணமுடியாது, ஆயினும் அத்தகைய மறுமொழிகளை அடக்குவதில் முயன்று வெற்றிபெற்றிருக்கிறேனென்று நம்புகிறேன். அதனால் யாதொரு நஷ்டமும் எனக்கு இல்லையென்பது எனக்குத்தெரியும்”

சித்திரவேலைகாரராகிய பர்ரி (Burry) என்பவர் ரோம் (Rome) பட்டணத்திலிருக்கையிற் படம்சித்தரிப்பதையும் படவியாராததையும் பற்றி சித்திரத் தொழிலாளிகள், சித்திரப்பிரியர்களுடன் வழக்கப்படி மூர்க்கமான சண்டையிட்டுக்கொண்டிருந்தனர். அதன்பேரில் தர்க்கவாத யோக்யதையும், என்றும் உதாரகுணமுமுடைய அவருடைய இஷ்டனும் சுதேசியுமாகிய எட்மண்டு பர்க் (Edmund-Burke) என்பவர் அவருக்குபகஷ்டமாயும் புத்திசாலித்தனமாயும் எழுதியது வருமாறு:— அன்புள்ள சினைகிதனே! நான் சொல்வதையும், உலகத்திலுள்ள கெட்ட குணங்களுடன் மற்

போர்செய்யத்தக்க ஆயுதங்களும் உலகம் நமக்கு இணங்கியும், நாம் உலகத்திற் கிணங்கியும் இருப்பதற்குக் கருவியான குணங்களும் எவையெனில் மிதமாமிருத்தல், சாந்தம், மற்றவர்களிடம் தாக்ஷண்யம், நம்மைத்தானே நாம் மிகுதியும் அவநம்பிக்கை செய்கையுமாம். இவைகள் சிலர் எண்ணக் கூடியபடி அற்பசுபாவத்தின் குணங்கள் அல்ல. ஆனால் பெருந்தன்மையும் மேன்மையுமான தன்மையுள்ள சமரகுணங்களாகும். அவைகள் நமக்கு ஆறுதலையும், பாக்கியத்தையும் உதவுகிற அளவிற்கு நமமுடைய சுபானத்தை மேன்மைப் படுத்துகின்றன. ஏனென்றால், நமமைச்சூழ்ந்தவர்கள் ஒவ்வொருவரிடத்தும் சண்டை சல்லியம்செய்து, வழக்காடிக்காலங்கழிப்பதைப்போல நன்கமையப்பெற்ற ஆன்மாதகங்களுக்கு அயோக்கியமானவை வேறொன்றின்றி, நம இனத்தார்களுக்காக வின்றெனினும் பெருமபாலும் நம்சொந்த நனமைக்காகவாவது அவர்களுடன் சமாதானமாயிருத்தல் வேண்டும்.

மன அடக்கத்தின் பெருமையை அறிந்ததிலும், அதனைமற்றவர்களுக்குவாக்குவாதத்துடன்போதித்தமையிலும், பர்ன்ஸ் (Burns) கவிஞருக்கு மேற்பட்டவர் இல்லை. ஆனால் அதனை அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவந்ததில் அவர் மிகவும் துர்பலமுள்ளவராய் இருந்தார். மற்றவர்களுக்கு வருத்தமுண்டாகுமாறு கடுமையும் சாதுர்யமுமான அவதூறுகளைச்சொல்லி இனப்ப்படாமலிருக்கக்கூடவில்லை. அவர் உபயோகித்தஒவ்வொருபதது பரிகாசமொழிகளுக்கும நூறுசத்துருக்களைத்தனக்கு உற்பத்திசெய்துகொண்டனர் என்று சொல்வதுபுனைந்துரையன்றென, அவருடைய ஜீவசரித்திரக்காரர் ஒருவர் செப்புகின்றனர். ஆனால் இவ்வளவேடல்லை. இரங்கப்படத்தக்க பர்ன்ஸ் (Burns) என்பவர் தன் இச்சைகளை அடக்கி ஆளக்கூடவில்லை. ஆனால் அவைகளுக்குப் போதுமானபடி இடங்கொடுத்தனர்.

“ஆலோசனையற்ற அவருடையகுற்றங்கள் அவரைத்தாழ்மைப்படுத்தி அவருடையபெயருக்குத்தோஷமுண்டாக்கிற்று. சாராயக்கடையிற்சந்தோஷம் கொண்டாடுதற்குப்பூர்வம் உத்தேசிக்கப்பட்டு ஆனால் இளைஞருடைய மனசுகளில் அந்தரங்கமாய் அசுத்தத்தை விதைத்துவராதின்றதுமானபாடல்களை பவ்ஹிரங்கத்துக்குக் கொண்டி

வராமல் நிறுத்தும்படியான அடக்கம் அவருக்கு இல்லாமற்போயிற்று. உள்ளவாறே இறக்கக்விஞர் அனேகநேரத்தியானகங்களை உண்டாக்கியிருந்தபோதிலும், அவருடைய தூய்மையான கணிகளால் உண்டாகிய நன்மையைப்பார்க்கிலும், அவருடைய துன்மர்க்க கிரந்தங்களால் லெழுந்த தீங்கு எவ்வளவோ அதிகமென்றும் அவருடைய அயோகமான பாடல்களை யோக்கியமான பாடல்களுடன் சேர்த்து நாசப்படுத்தி உற விஷயத்தில், அவருடைய சகல கிரந்தங்களையும் நாசப்படுத்தி விடுவது மிகவும் நலன்காரியமாயிருக்கும் என்றும் உறுதியாய்ச்சொல்வது புணர்ந்துரையன்று.

பிரானசுதேசத்தின் பர்னஸ் என்று சொல்லப்பட்ட பிராஞ்சா (Branger) விஷயத்திலும் ஐதே அபிபிராயம் உபயோகப்படுகின்றது. பிராஞ்சா (Beranger) உம் அதேவிதமான நீக்ஷணமுள்ள தூஷணமோகசியமான யுகத்தை உடையவராயிருந்தார் அவருடைய காமஇச்சையும், வெகுஜனப்பிரியத்தின் விநாபும், அபபடியேயிருந்தது பிரானசுக்காரரின் பிலுக்குதனத்தின் அதன் உச்சஸ்திதிவரை முகஸ்துதிசெய்யுங்கால் அவனுடைய தேசத்தார் விரும்பிய துன்மார்க்கங்களை வெகுதிறமையாய் எழுதிவகுத்தனர். பிராஞ்சர் (Branger) உடைய பாடல்களும் தையர்ஸ் (Thiers) உடைய சரித்திரமும் பிரானசுதேசத்தில் நெப்போலியன் (Napoleon) ஸ்தானத்திற்குரிய, வம்சத்தை ஸ்தாபிப்பதற்குப் பெரும்பாலும் அதிகவேலை செய்தன ஆனால் அற்பிராஞ்சர் (Brangex) உடைய அனேகபாடல்கள் உண்டாகுவதாக எண்ணப்படுகிற சனமார்க்கத்திற்கோடு ஒப்பிடப்படுகையில் மிகவும் அற்பமான நீங்காயிருந்தது. ஏனெனில் பிராஞ்சுக்காரருடைய குடும்பங்களில் அவைகள் செய்வதுபோலத் தாராளமாய் எவருமபரவி ஒரு ஜாதியை அசுத்தமாகக்கொடுப்பதற்குப்போதுமா. ஆபாசமும் துன்மார்க்கமுமான சொருபங்களை விளக்குகின்றன.

பர்ன்ஸ் (Burns) என்பவர் இருபத்தெட்டாவது வயசில் எழுதிய நேரத்தியான கவிகளிலொன்று “எ-பார்ட்ஸ் எபிபிடேப (A-Bards-Epitaph) என்னும் பெயரையுடையது. முன்னுணர்ச்சியினாலேயே தன்னுடைய சொந்த ஓழக்கத்தை விவரிக்கின்றது. இதோ ஒரு உண்மையும் பரிசுத்தமுமான உறுதிமொழியாயிருக்கின்றது.

றது. தன்னுடைய சொந்த சித்தத்திலிருந்தும், வெளிப்படுத்திய ஒரு பஹிரங்கமான விஞ்ஞாபனம், உண்மையும், கவிலெட்சணம் பொருந்தியதும், மனுஷதன்மையுமான தோஷ அங்கிகாரம் தீர்க்க தரிசனரூபமாகிய சரித்திரம்” என்று அஸ்தபாபற்றி வேர்ட்ஸ்வொர்த் (Words-worth) சொல்கிறிருக்கிறார். அது கீழ்க்கண்ட அடிகளில் முடிக்கிறது.

“வாசிப்பவனே, கவனி—உன்னுடைய அறிவானது துருவத்துக்குமேல மனோராக்ஷயமசெய்து உயர்ந்தபோதிலும் அல்லது இரத்தப் பூமிபின்னுவாரத்தைக் கீழ்நோக்கி இருண்டு தோண்டினபோதிலும் முனையோசனையும் எச்சரிக்கையுமுள்ள மன அடக்கமானது ஞானத்தினமூலமாய் இருக்கிறதென்பதை அறிவாயாக.”

பர்ன்ஸ் (Burns) எனப் பவருதது தேர்ந்த துன்மார்க்கங்களிலொன்று அது உண்ணலாபிருத்தது. அது இன்னும் அனேக விதமான துன்மார்க்கங்களை விளைவிக்கத்தக்கதாயி நுப்பதால் அது துன்மார்க்க சிரேஷ்டமாகச் சொல்லப்படலாம். அவர்குடிசாராயிருந்ததுவிசேஷமில்லை. ஆனால் குடிசாரர்க்குரிய இழிவின கூட்டத்துடன் தேர்ந்த குடியின் துன்மார்க்ககவளர்ச்சிக்கு இடங்கொடுத்தது, அதனால் தன் முடிசுசுவாதையையும் கீழ்ப்படுத்திக் கொண்டனர். ஆனால் இரங்கப்படத்தக்க பர்ன்ஸ் (Burns) மாதிரிய அவ்வாறிருந்தாரல்ல. ஏனென்றால் அந்நேரம், தற்காலத்தில் நிகழ்கின்றதுபோன்றே அவருடைய காலத்தும், சகலதுன்பார்க்கங்களையும்விடகுடிசையப்பற்றிய அடங்கா அவாவானது மிகவும் பரிசியும், ஜனபிரியமாயும் இழிவுறுத்துவதாயும், அழிவுண்டாகுவதாயுமிருந்தது.

கனபிராஜைகளை அவர்களுடைய சம்பாத்தியத்தினின்றும் மூன்றில் ஒருபாகம் அல்லது அதிகம் சொடுக்குமபடி கட்டாயம்பண்ணுவதுமின்றி, அவர்களை நிருகத்துலயமாகக்கீழ்மைப்படுத்தி, அவர்களுடைய குடும்பங்களின் சமாதானத்தையும் செளக்கியத்தையும் கெடுத்தது வியாதியையும் அகால மரணத்தையும் விளைக்கத்தக்க விதைகளை விரைகுரூபடியான வியாபார சரக்கைக் கொள்ளுமபடிக்கும் விரும்புகிற ஓர் கொடுங்கோலமனனன் இருப்பதாக எண்ணிக் கொள்வோம்.

(தொடரும.)

ஸ்ரீ:
கதாசரித் சாகரம்.

ஓ வது சதூர்த்தாரிகாலம்பகம் உ-வது தரங்கம்.

[ஸ்ரீமத்-வீராசாமி ஐயங்காரவர்கள் மொழிபெயர்த்தது.]

(முற்றொடர்ச்சி.)

அதற்கவனும்படியே செய்கிறதென்றசாமதிகக அவ்வந்தணர் தங்களுடைய ஆகாரத்திற்கென்று வைத்திருந்த நெல்முதலியதானியங்களைப்பரதுஜனங்கட்குப் பங்கிட்டு கொடுத்துவிட்டுத் தன்மனைவி புதல்வர் வேலைக்காரர்களோடுமத்தேரத்தினினை மும் வெளியேறினர். உலகத்தினிலுத்தமர்கள் தனனைச்சேர்ந்தவர்களுடைய ஆபத்தைக்கண்டு சகிக்கமாட்டார்களானே. அவரிவ்விதமபுறப்பட்டுப் பாதசாரியாய்ச் செல்லுங்கால வழியில்லையுடன கூடியவராயும், பஸ்மத்தினால் வெளுத்த சரீரத்தையுடையவராயும், அர்த்தசக்திரீயணியணிந்த சிவபிரானைப்போனவருமான வொருமகாள்நதரான யோகியைக கண்ணுறறனர். சமீபத்தில் வந்தவுடன் அவரை ஞானிமென்றறிந்து நமஸ்கரித்து சினேகத்துடனவரிடத்தில் தனது புத்திரர்களின் நன்மை தீமைகளைப்பற்றிவினவ அந்தயோகிச்வரர் கோவிந்தஸ்வாமியைப்பார்த்து ஓ பிராமணமே? உமது புதல்வர்களினில்லலிலைமையையடைவார்கள். ஆனலிவ்விருவரி லீனையகுமாரன்கிஜயத்தத்தனைப பிரியும்படி உமகஞ்ச் சமபவிகும; பின்பு அசோகத்தகனுடைய ப்ரபாவத்தினால் மறுபடியும் உங்கட்கு விஜயத்தகனுடன்கூடுதலு முண்டாகும், என்றுசொல்லிய ஞானியின்வாய்மொழிகளைக்கேட்டதும் கோவிந்தஸ்வாமியானவர் ஒரேகாலத்தில் சுகந்தையும் துக்கத்தையும் ஆச்சரியத்தையுமுடையவராய் அந்தயோகியை வந்தனவழி பாடுகள்செய்து அவரதனுமதியைப்பெற்றுக்கொண்டு காசீநகரத்தை யடைந்து அதன் வெளிப்பக்கத்திலிருக்கின்ற சண்டிகையின் ஆலயத்திற்கென்று தேவியைப்பூசைமுதலியவற்றாலுபசரித்துப்பகற்பொழுதைக்கழித்தனர். அன்றுசாயங்காலம் அவ்வாலயத்திற்கு வெளி

யிலிருக்கின்றவிநுகூத்தினருகல்நாஷாயமபூண்டு தீர்த்தயாத்திரைக்
கென்று புறப்பட்டுத் தேசாதாரங்களினின்றும் வந்துதங்கியிருந்த
ஜனங்களுடன் தானும்குடும்பசக்திரா யாங்குவசித்தனர். அம்மரத்
தின்கீழுதிர்ந்து பர்த்துகடக்குமிலைமுதலியவாடைய வழிப்போகர்கட்கு
குரிய படுக்கையிற்பித்து வழிநடத்துவந்த சிரமத்தினு லன்றிராத்
திரியில்பதிகர்களையாவருமயர்ந்தாறவகுங்குல கோளிர்தஸ்வாமியினு
டைய இளையகுமாரன் விஜயதத்தன் யாகொருகாணமுமின்றி திட
ரென்றெழுந்தவுடன் அவன்சரீரத்தில் மிக்ககொடிய குளிர்காய்ச்ச
லுண்டாயிற்று. சீக்கிரத்தில் விஜயதத்தன் தனபரதுஜனங்களைவிட்டு
நீங்குதற்குக் காரணமானஜயரத்தினுல்ரோமங்கள் சிலிர்த்து நடுக்க
முற்றவன பவத்தினுலநிங்குதினறவன்போற் காணப்பட்டான்.

குளிரினுற் பீடிக்கப்பட்ட அவன் கனடிகாநவயெழுப்பி ஐபா,
இப்போதுமொடியகுளிரும் காய்ச்சலுமென்றைப் பீடிக்கின்றது.
ஆதலான்கூணமே னிறகுக்கைக்கொணாந்து குளிரைப்போக்கதச
க்க தீயவளர்க்கவேண்டிய இல்லாவிடெனது குளிரும்டங்காது;
இந்தஇராப்பொழுதையும் கடக்கமுடியாது என்றனை அதனைக்
கேட்டகோளிர்தஸ்வாமி துன்பத்தினுற் கலங்கினவராய் வதஸா?
இந்த நடுராததிரிவேளையில் னிறகெங்கேயகப்படுமென்றனா. அத
ற்கவன் ஐயனே, அப்படியானுலீதா சமீபத்தில் ஜவலித்துக்கொண்
டு தீயெரிகின்றகாய்க காணப்படுகின்றதே அதனிலெனதவயவங்க
ளைக் காய்ச்செய்து குளிரையேன போக்குக்கொளஸாகாது? ஆத
லால் நடுந்ததுடனிருக்கின்ற யென்னைச்சீக்கிரம் கைத்தாங்கலிலளி
டப் கொண்டுபோய்ச்சேர்த்தல வேண்டுமென்றனை தன்புத்திரவா
சொல்லியதைக்கேட்டு கோளிர்தஸ்வாமி மறுபடியும் விஜயதத்தனை
நோக்கி வதஸா? இது மயானத்தினுள்ளகிதையிற் பற்றியெரிகின்ற
நீயின்வெளிச்சமேயன்றி வேறில்லை; ஆதலாற் பிராகமுதலியவற்று
லதியங்கரான அவ்விடத்திற் குன்னையழைத்துச்செலவகெப்படி
நீயோ சிறுவனொருக்கின்றயென்றனர்.

சுநேகத்துடன்கூடிய பிதானினது சொற்களைக்கேட்டதும் வீர
னான அவ்விஜயதத்தன் சிரித்துத்தன் பிதாவைமறுத்து ஹேபிதா,
அப்பமான பிசாசுமுதலியவற்றாலென்னை யென்னசெய்யமுடியும்;

காளேவல்லபமுடையவனுமல்லேன் அதைரியஸ்தனுமல்லேன். ஆதலால்யமில்லாதென்னையவ்விடத்திற்கழைத்துச்செல்ல வேண்டுமென்றாக்கிரகத்துடன்சொல்ல கோவிரதஸ்வாமியானவர்நாமினித்தமிழ்தாலும் பயனிலலை கேட்கமாட்டானென்று நினைத்து அவனை மயானத்திற்கழைத்துச்சென்றனர். அச்சிறுவனுமதன்சரீரத்தைவனலிற்காய்ச்சிக்குளிரைநீக்கிக்கொள்வதற்காக அகநிஜவாலையின் புகையாக விரிந்ததலைமயிரினைபுடையது ம்நரமாம்சங்களைக் கிழறித்துப்பகழிக்கின்றதுமான விராகத்தரக்கட்டுரிய அதிதேவதையானது தானேபிரத்தியக்ஷமாய் விளங்குகின்ற திபோலுமிருகுகின்ற சித்தையயணுகிச்சென்றனன். அவரு ஸ்ஷணநேரமிருந்து வருத்தநதீர்ந்தவுடன் அவன் தன் பிதாவினிடத்தில ஐயனே? இவ்வா எரிசின்றசிகதையினை வில வட்டமாய்க்காணப்படுகின்றதே இஃதெனவென்றுகேட்கப்பக்கத்திலிருகுகின்ற பிதாவாகியகோவிரதஸ்வாமியானவர் புத்திரா? இஃது இறந்துபோனமனிதனு டப பபால; சித்தையின்மத்தியிற்பற்றியெரிசுகின்றதென்றனர். உடனேயச்சிறுவன் தன்சாகத்தைப்போலுமதுனியிற்பற்றியெரிசின வொருகொள்ளிககட்டையையெடுத்து அக்கபாலத்திலடித்துப் பிளந்தனன். அப்படியடித்ததனுலக்கபாலத்தினின்றப மிகுதியாய்வெளியேறிய தகையானது அம்மயானத்திலுள்ள அகநிஜபூஷணம் கொடுக்கப்பட்ட விராககத்தன்மைக்குரிய சித்தையப்போல அவ்விஜயத்ததன் வாயினில்வந்து வீழ்ந்தது. உடனேயச்சிறுவன் தனவாயில் வீழ்ந்தமாமசத்தைப்பருகலும்மேல்லோக்கிய கேசங்களுடனுப பெரிதாய்வளைந்திருகுகின்ற நற்றப்பற்களுடனும கூடி அந்த அகநிஜவாலையிற்றோன்றியதோர் கத்தியையுமகைப்பற்றியவனாக வோரிராக்கவடிவத்தை யடைந்து அக்கபாலத்தினை யெடுத்து அதிலுள்ள மாம்சத்தைமறுபடியுப பருகி உடலெலுமபுக ளிற்பற்றிக்கொண்டெரிசுகின்ற தீயின்ஜவாலேபோற் பிறழ்கின்ற தனது நாவிலாலக்கபாலத்தைத் துழாவினன்.

பின்பு அத்தலையோட்டினைத் தூரத்திலெறிந்துவிட்டு அவன் தன் பிதாவான கோவிரதஸ்வாமியையே கொல்வதற்காகக் கத்தியுடன் கோபாவேசங்கொண்டெழுதலுப அப்போதம்மயானத்தினின்றும் ஹே கபாலஸ்போட ராஜனே, இவர் உமதுபிதா கொல்லத்தக்கவரல்லர். நீரிங்கேவாருமென்று ஒருசொல்லுண்டாயிற்று. அச்சிறுவன்

அதனைக்கேட்டுக் கபாலஸ்போடனென்ற பெயரையும்டைந்து தன் பிதாவைவிட்டுநீங்கியிராககதனாகவேமறைந்தனன். அங்ஙனம்மறைத லும அவன்பிதா கோகிரதஸ்வாமியானவர் ஹாபுத்ரா! ஹா நற்குண ங்கள் நிறைந்த விஜயத்தா, எங்கே மறைந்தாய் ஹா! ஹா! என்ன கஷ்டம் நேர்ந்தது; இனி யுன்னை யெங்கே காண்பேன் என்றலறியழு துகொண்டு அவ்விடத்தினின்று சண்டிகையினதாலயத்திற்கு வந்து காஸியிற் றன்மனைவியிடத்திலும் ஜ்யேஷ்டகுமாரனான அசோகத்தத் தனிடத்திலும் நடந்த விருத்தாந்தத்தை முழுவதும் சொல்லி அவர் களுடன் மேகமின்றி யிடி விழ்த்ததபோலுங் கொடிதாயிருக்கின்ற துக்காக்கினியில் அழுந்திப்பரிதவித்தனர்.

அதனைக்கண்டு தேவியினது தர்சனத்திற்காக வந்த காசீ நகரத்திலுள்ள மற்றைய ஜனங்களு மிவர்களோ டொத்த துக்கத்தி னையுடையவர்களாய் வருத்தமுற்றனர். அப்பொழுது சண்டிகாதே வியினது பூஜாநிமித்தமாய் வந்த சமுத்திரத்தத்தென்னும் பெயரை யுடைய மேன்மை தங்கிய ஒரு வணிகன் அவ்வாறுதுக்கத்தினால் வருந்திப்பரிதவித்துக் கொண்டிருக்கின்ற கோகிரதஸ்வாமியைக்க ண்டு சமீபத்தில் வந்து அவ்வந்தணரைப் பலவிதமாய்ச் சமாதானஞ் செய்து உடனே அவர்களனைவரையும் தனது கிரகத்திற்கமைத்துச் சென்று ஸ்நான போஜனாதிசெய்வித தவர்களையுபசரித்தனன். ஆபத்தையடைந்தவர் விஷயத்தில் தயைபுரிவது பெரியோர்கட்குயல் பான காரியமன்றோ. அப்போது கோகிரதஸ்வாமியும் முன்பு ஞானி சொல்லிய மொழிகளை நினைத்துத் தன்புத்திரனை மறுபடியு மொருவா றுடையலாமென்ற எண்ணத்துடன் தன்மனைவியுடன் தைரியத்தை யடைந்தனர். அதுமுத லவரையவ்வணிகன் தன கிரகத்திலேயே வசிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க அவர் தன்மனைவி மைந்தனிருவ ருடன் அந்நகரத்தில் வணிகனவிட்டினில் வசித்தனர்.

அப்படி வசிக்கின்றகாலத்திலவருடைய மற்றொருபுத்திரனான வசோகத்தத்தனவ்வூரிலேயே கற்க வேண்டுங்கல்வி யினைத்துங்கற்றுக் காளைப்பருவத்தினையுட்க் கைச்சண்டை செய்வதில் மல்லர்களோ ருவருமிவனுக்கினையில்கு யென்னுமபடி யொருவராலும் ஐயிக்கப்ப டாதவனாகப் புகியினிற் பிரசித்தி பெற்றனன். ஒரு காலத்தில் அந்

நகரில் நடக்குந் திருவிழாவிற் பற்பல தேசங்களினின்று மனேக டல லர்கள் வந்து கூடினர். அவர்களில் தெகூழிண தேசத்தினின்று வந்த கியாதிபெற்ற வொருமகாமல்லன் ஆந்தககாசீநகரத்திற்கதிபதியான் ப்ரதாபமுகுடனென்றவரசன் முன்பு வந்திருந்த மல்லர்களனைவ ரையும் ஜயித்து வெற்றியடைய அவ்வரசன் ஆலோசித்துத்தான் வணிகன்மூலமாய்க்கேட்டிருந்த வசோகதத்தனை யழைத்துவரும் படி செய்து அம்மல்லனுடன் போர்புரியுமபடி உதரவனித்தனை. அம்மல்லனும் புஜங்களைததட்டி யட்டகாசஞ்செய்துகொண்டு அசோ கதத்தோடு புதத்ததிற் காரம்பித்தனை. உடனே அசோகதத்த னும் மிகவும கோபாவேசத்தோடு பாய்ந்து ஒரேபிடியாய்ப் பிடித்து அவன் கையைமுறித்து அவனைக் கீழேவீழ்த்தி வெற்றிபெற்றனை.

அவ்விடத்திலம்மகாமல்லன் வீழ்ந்ததனாலுண்டான வோசையா னது புத்தபூமியும், அசோகதத்தனசெய்தபோருக்கு மகிழ்ந்த நன் றுயிருக்கின்றதெனசொல்லிய வொலிவீபாற்காணப்பட்டது. வெற் றியடைந்த அசோகதத்தனபராக்கிரமத்தைக்கண்டவவரசன் சந தோஷித்து அவனுக்கு மிருந்த விரத்தினமமுதலியபொருள்களைச் சமமானமாயனித்து அவனையெப்போதும் தன்பக்கத்திலேயே வைத் துக்கொண்டான். அதுமுதலேசோகதத்தனும் அரசனதன்பிற்சூரிய வனாகிச் சிலநாட்களில் மிருந்த செல்வத்தையடைந்தனன்.

நன்றாய்ப்பகுததறிக்கிற அரசன் சூரத்கொழிலை யுடையவனு க்கு சிதியாகவே யிருக்கின்றானுலகில். இப்படியிருக்கின்றசமயத்தி லொருநாள் கிருஷ்ணடக்ஷ சதுர்தகதினத்தன்றவ்வரசன் ஆநகா த்திற்கு வெளிபில சூரத்திலுள்ள சிவாலயத்திற்குச்சென்று சிவபி ரானபூஜித்து வணங்கித்திருமபி பிரவீனில் மயானத்தின்பக்கத்தை யடுத்திருக்கின்ற வழியினில் வருமபோது அம்மயானத்தினின்றும ஹேபரபுவே! யானதையுத்தற்குரிய அதிகாரியால் பொய்யாய்க்கொ லைக் குற்றஞ்சாட்டப்படடுததுவேஷத்தினுவிவ்விடத்தில் கழுவிற் போடப்பட்டேன்; இன்றோடுமூன் றுதினங்களாகின்றன. பாபியாகிய எனதுயிரின்னும்போகவில்லை; யான் மிகவும தாகத்துடனிருக்கின றேன். இப்போதெனக்குத தண்ணீர்கொடுக்குமபடி செய்யவேண்டு மென்று மிகவுமிரக்கத்தை யுண்டுபண்ணுகின்றதும ஆச்சிரியகரமுமா

ன வாக்கொன்றுண்டாயிற்று. அச்சொல்லைக்கேட்டது மிரககத்துடன் அவ்வரசன் தன்பக்கத்திலிருக்கின்ற அசோகதத்தனைப்பார்த்து இந்நிலைமையில் வருந்துகின்றவனுக்கு நீதான்சென்று தண்ணீர்கொடுக்க வேண்டுமென்றனன். அதற்கவன் அரசே, இந்த இராத்திரிவேளையில் வேறுயார்தானங்கு செல்லத்தக்கவர்களிருக்கின்றனர். யானொருவனே போய்வருகின்றேனென்று சொல்லி யசோகதத்தன் தண்ணீரையெடுத்துக்கொண்டு அங்கிருந்துசெல்லலும் அரசன் தன்னகரம் போய்ச்சேர்ந்தனன்.

உடனே விரர்களிற் சிறந்தவனாகிய அவவசோகதத்தனென்பவன், செல்லுதற்கரிய விடத்தினையுடையதும, மிருகதவிருளின லெங்கும் நிறைந்திருக்கின்றதும், நரிகள் கவ்வியிழத்தெறிந்து கிடக்கின்ற மாமசங்கள் சந்தியாகாலமாகிய பூதத்திற்குப், பலியாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன போலக் காணப்படுகின்றதும், சிற்சில விடங்களில் ஈமவிறகினிற் பற்றியெரிகின்ற தீயின வெளிச்சமாகிய ஜ்வலிக்கின்ற தீபங்களாற்பிரகாசிக்கின்றதும், பெரிய வேதாளங்கள் கொட்டுகின்ற கைத்தாளமாகிய வாத்தியத்தினையுடையதும், கிருஷ்ணபக்ஷவிராத்திரியாகிய இராஷ்டிர ஸ்திரீக்கு வசப்பதற்குரிய வீடுபோன்றதுமான அமமயானத்தினிற் பிரவேசித்து அரசரிடம் தண்ணீர்வேண்டுமென்று கேட்டது யாரென்று பெரியசத்தமிட்டுச் சொல்லிக்கொண்டு அவன்போகும்போது யான்தான் தண்ணீர் யாசித்தேனென்னுஞ் சொல்லோர் பக்கத்திற்கேட்கப்பட்டது. அது கேட்டதும் அச்சொல் வருகின்ற விடத்தைக் குறித்துச்செல்லவங்கோர்ப்பகததில் ஈமவிறகினிலெரிமூட்டப்பட்டிருக்கின்றது. அதனருகிலகமூரத்திலேற்றப்பட்டிருக்கின்றவொருவனைக்கண்டான். அக்கமூரத்தின்கீழ் கண்ணுங்கண்ணீருமா யழுதுகொண்டுநிற்கின்றவளும், உயர்ந்தவாபரணங்களணிந்திருக்கின்றவளும் சர்வாங்கசௌந்தரியத்துடன் கூடியவளும், தன்னாவிதற்குமுன் கண்டறியாதவளுமான ஒரு ஸ்திரீ இவ்விற் கதிபதியாகிய சந்திரன் கிருஷ்ணபக்ஷத்தினால் க்ஷீணகதியையடைந்து மறைந்துபோய்விட, அவனது கிரணங்களாலழகிய விரவென்னும் மங்கைதன் கணவன் பிரிவினையாற்றாதுடன்கட்டையேறுதற்கு வந்திருக்கின்றவன்போற் காணப்பட அவளைப்பார்த்தவுடனவ் வசோகதத்தன் தாயே ! நீயார். எதற்காக

விங்கழுதுகொண்டிவ்விதமிருக்கின்றயென்று கேட்க, அவள் அவனைப்பார்த்து நண்பனே, லக்ஷணத்தையிழந்த அபாக்கியவதிபாகிய யான் இதோ கழுவினிற் போடப்பட்டிருக்கின்றவருடைய மணியை. இவருடைய சிதாரோகணஞ்செய்துயிரை மாய்த்துக்கொள்ள நிச்சயித்திருக்கின்றேனிங்கு. ஆனாலிவரது பிராணன் வெளியேறுதற் குரியகாலமொன்றைமாதிரிமெதிர்பார்க்கின்றேன். ஐயோ! இன்றோடு மூன்று நாளாகிய மின்னு மிவர் பிராணன்போகவில்லையே. அன்றியுமிவர் தண்ணீர்வேண்டுமென்றடிக்கடி யாகிக்கின்றனர். யான் தண்ணீரும் கொணர்த்திருக்கிறேன். ஆனாலுன்னதமாயிருக்கின்ற கழுமரத்திலிவர் வாயினில் தண்ணீரிடுவதற்கு முடியாதவளாகக்கீழே நின்றுகொண்டு இருக்கின்றே னிதென்ன பாவமோவறியேனென்று சொல்ல, அவள் சொற்களைக் கேட்டதும் வீரனான அவ்வசோகதததன் அம்மா நீயொன்றும் சிந்திக்கவேண்டாம். இதோ என கையிலு மரசர் கொடுத்தனுப்பிய தண்ணீரிருக்கின்றது. நான குனிந்துகொள் ளுகிறேன். எனது முதுகினிற் கால்களை வைத்தேறி நின்றகொண்டிவருக்கு ஜலத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். ஆனலாபதகாலத்தினில் ஸ்திரீகள் அன்னிய புருஷனைத் தீண்டுதல் தூஷணமாகாது என்றனன். அதனைக்கேட்டதுமவள் நல்லதப்படியே செய்கின்றேனென்று தண்ணீரைக் கிரகித்துக்கொண்டு கழுமரத்தின் கீழ்க்குனிந்துநிற்கின்றவசோகதத்தன்முதுகில் மிதித்தேறினள். பின்பு க்ஷணநேரத்தினில் அங்கிருந்து பூமியிலு மசோகதத்தகன் முதுகிலும நினைப்பின்றி யிரத்தத்துளிகள் வீழ்ந்தன. வீழ்தலும் அவ்வீரனான வசோகதத்தன் குனிந்து நின்றவண்ணமே மெல்லவயரப்பார்த்தலும அந்த ஸ்திரீ கழுவிற் போடப்பட்டிருக்கின்ற மணிதன் மாமசத்தைக்கத்தியினற் சேதித்தடிக்கடி யுண்ணுகின்றதைக்கண்டு, ஓயோ! யிதென்ன விபரீதமாயிருக்கின்றதெனவெண்ணிக றோபத்தோடு அவளைப் பூமிபிறற் ளிச் சிதைத்துவிடவேண்டுமென்று ஒலிக்கின்ற சிலம்புகளையுடைய அவள் கால்களைப்பற்றலும் அவள் விரைவில் கால்களையுதறிக்கொண்டு தன் மாயையால் ஆகாயத்திற் கிளம்பிக் கண்ணிற்குத் தோன்றாது ஓரிடத்தில் மறைந்தனள்.

மறைதலு மசோகதத்தனவளது காலேப்பற்றி யிழுக்குவகால் அவள் காலினின்று நழுவி வீழ்ந்த கிலை மதிப்பற்ற கிரத்தினமய

மான காற்சிலம்பொன்றைத் தன்கையில் வைத்துக்கொண்டு, முதலிலழகியதாயுமிடையிறறன்னக சீழ்ப்படுத்துகின்றதும், முடிவில் முற்றிலுமா மாறுபட்டுப் பயத்தை விளைவிக்கின்றதுமான துர்ஜனர்கள் கூட்டுறவைப்போன்ற அவனைக் கண்ணிற்காணாது சிந்தையுடன் அழகிய பாதசரம்மாத்திரம் தன்கையிலிருப்பதைக்கண்டு ஆச்சரியத்தையும் வருத்தத்தையும் சந்தோஷத்தையுமடைந்தனன். பின்பம் மாரானத்தினின்று மசோகதத்தன் றாபுரத்துடன் தன் கிரகத்திற்கு வந்து சேர்ந்தனன்.

மறநாட் காலையிலெழுந்து அவன் ஸ்ரானம் செய்துவிட்டா மனைக்குச் செல்லலுமரசன் அசோகதத்தனை நோக்கிக் கழுவிற்றோடப்பட்டிருந்த மனிதனுக்குத் தண்ணீர் கொடுத்தனையாவென்று கேட்க அவனப்படியே செய்தேனென்று சொல்லியநதக் காற்சிலம்பை யரசனிடம் கொடுத்தனன் அதனைக் கண்டதுமரசன் ஆச்சரியத்துடன் ிதெங்கிருந்து கிடைத்ததென்றசோகதத்தனைக் கேட்க, அவன் முதனாளிரளினில் அற்புதமாயுமதிபயங்காரமாயுடந்த தன் னிருத்தார்த்ததை முழுது மரசனிடம் மொழிந்தனன். அரசனுமிவனுக கிணையொருவருமில்லையென மதித்து அவனது பராக்ரமத்திற்கு மிகவும் மகிழ்ந்து அநதநாபுரத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு அநதபுரத்திற்குச் சென்று அதனைத் தன் தேவியிடம்கொடுத்துப் பாதசரம் கிடைத்த விருத்தார்த்தத்தை விஸ்தரித்துச் சொல்ல அவன் அதனை விஸமதித்தற்கரிய இரத்தினங்களாலமைந்த திவ்யாபரண மெனக் கண்டறிந்து தனிமையில் அசோகதத்தனைப் புகழ்வதில் மிக ஆவலுற்றவளாய்ச் சந்தோஷித்திருந்தனள். இவ்வாறு சிலநாட்கழிந்தபின் அரசன் தன் மனைவியினிடத்தில ஹே தேவி! நம்மிடத்திலிருக்கின்ற அசோகதத்தன் ஜாதியினற்போலவே கல்வியினாலும் சக்தியத்தினற்போலவே ரூபத்தினாலும் மேலானோர்களிலும் மேலானவனாகவே இருக்கின்றான். ஆதலாலவன் நமது புத்திரியாகிய நற்குணமுள்ள மதனலேகைக்குக் கணவனாக ஆவானாயின அது மிகவும் மங்களகரமாயிருக்குமென்பதெனதெண்ணம். ஆனால் வரனிடத்திலித்தகைய குணங்களமைந்திருத்தலையே பார்த்தலேவண்டும். செல்வமோ ஷுணத்தில் பங்குமடையத்தக்கதாயிருக்கின்றது. ஆதலால்

வீரனான இவனுக்கே நமது கன்னிகையை மணம்புரிவிக்க நினைக்கின்
மேனென்றான்.

இப்படிச் சொல்லிய அரசன் மொழிகளைக்கேட்ட ராஜபத்தினி
யானவள் ஆதரவோடு அரசே! இவ்வசோகதத்தன் நமது புதல்விக்
கிசைந்த கணவனென்பது தக்கதேயாம். அன்றியும் மதனலேகையும்
நமமுடைய அசோக வுத்தியானத்தினில் ஒருநாளசோகதத்தனைக்
கண்டு அவன் வடிவழகம் கீடுபட்டுத்தன் மனத்தினைப் பறிகொடுத்த
தவளாய் ஒன்றிலும் விருப்பமில்லாது சிலகிணங்களைப் பார்த்தொன்றை
புஞ்செயி கொடுத்துக் கேளாமலும் எவற்றையுங் கவனித்துப் பாரா
மலுமிருக்கின்ற னென்பதையவள் தோழிகள் மூலமாயறிந்து யானி
ரவிற கவலைபுடன் சித்திரையினறியிருக்க விடியற்கால வேளையிற்
சற்றயர்ந்துங்கும்போது ஸ்வபனத்தில் ஒருதேவஸ்திரி வந்தெனனை
நோக்கிக் குழந்தாய்! நீ கவலைப்படவேண்டாம்; உன் புதல்வி மதன
லேகையானவள் ஐயாநதிரத்திலேயே அசோகதத்தனை மணியாக
வேற்பட்டவள். ஆதலால் அவளை மறவொருவருக்கு மணம்புரிந்த
தலாகாது என்றான். யானைக்கேட்டதுப் பிழிந்துகொண்டு
தெய்வமகளிர் கூறியதிலுள்ள நயபிகளாகியோ உடனே மதனலேகை
யிடம் சென்று அம்மா வுண்மனதன்படியேசெய்னிகிறேனென்று
குழந்தை மகனலேகையை வருந்தாநி நகுப்படி சரமாதனஞ் செய்
திருக்கின்றேன். நானே கருதிய விஷயத்தை இப்பொழுதுதான்
மெண்ணிடம் சொன்னீர்கள். ஆதலால்நதுகாலதையடைந்த பூங்
கொடியானது விருகத்தினைச்சார்ந்து மேனமையடைவது போல
மதனலேகையும் அசோகதத்தனையடைந்து மேனமையடைவாளாக
என்று தனமனைவி சொல்லுமரசன் சந்தோஷத்துடன் அசோகதத்த
னையழைத்து அவனுக்குத் தன்புதல்வியைச் சிறப்புடன் மணம்புரி
வித்தான். அப்பொழுது அரசினய்குமரிபாகிய மதனலேகைக்கும்,
அந்தணன் புதல்வனான அசோகதத்தனுக்கு முண்டான சேர்க்கை
யானது திருவிற்கும் பணிவுடமைஎன்னும பண்பிற்கு முண்டான
சேர்க்கைபோல் ஒருவர்க்கொருவர் அழகுசெய்தற்கிடமாயிருந்தது.
இப்படியிருக்குங்காலொருநாளரசன்தேவியானவள் தங்கணவனிட
த்தில் அரசே, நமது அசோகதத்தன்கொணர்ந்த மணிநூபுரமா
னது மிகச்சிறந்ததாயிருப்பினும் அதுஒற்றையாகவிருக்கின்றமையா

லணிந்துகொள்வதற்கு யோக்கியமில்லாதிருக்கின்றது. ஆதலாலதற் கிணையாய் மற்றொன்று முயர்ந்தவிரத்தினங்களினுற் செயலிக்கவே ண்டு மென்றனர். அதனைக்கேட்டவுடனரசன் சுவர்ணவேலிங்காரர் முதலானோர்களை யழைத்து அவர்களிடம் அந்த வாபரணத்தைக்கொ டத்து இதற்கொப்பாகவின்னுமொன்று செய்யவேண்டுமென்றன்.

அவர்களாகக் காற்சிலம்பைப் பார்த்ததும் மிகவுமாச்சரியத்து டன் மகாராஜ? இது தேவர்களுடைய சிற்பமெயன்றி மனுஷியர்களா லியற்றப்பட்டதன்று. ஆதலாலெவ்வளாற்செய்யமுடியாது. அன் றியும் விலைமதித்தற்கரிய வித்தகைய விரத்தினங்களுமீவ்வுலகனிற் கிடையாது. ஆனலிந்தப் பாற்சரமெவநிருந்து கிடாதததோ அவ் னிடத்திலேயே மற்றொன்றையும் விசாரித்துப் பார்க்கவேண்டு மென்றனர். அங்குக்கேட்டரசன் தனவேலியுடன் இதற்கிணையாவதொரு நூபுரமியற்றமுடியாதென்பதை நினைத்து வாட்டமுற்றி ருக்குங்காலப்போ தங்குவந்திருந்த அசோகத்ததன் அதனைக்கண்டவு டனே அரசனைப்பார்த்து மகாராஜ? தாங்களிதற்காகக் கவலைப்பட வேண்டாம். நானே யிதற்கிணையான பாற்சரமின்னு மொன்றுமக்குக் கொணர்ந்து கொடுக்கின்றேனென்று பிரதிக்வினைசெய்ய அரசன் இவ னது சாகசகிருத்தியத்தினாலென்ன தீங்குவிளைந்துவிடுமோவென்று சந்தேகித்து அசோகத்தத்குறித்ததுள்ள அனபினால் அவனைத்தடுத்தும் கேளாது அவன் தான்செய்தநிச்சயித்தினின்று மாறாது அந்த நூபுரத்தைத்தன் கையில வாங்கிக்கொண்டு மறுபடியும் மயானத்திற் குசசென்று கிருஷ்ணபக்ஷசதுர்த்ததியிரினில எந்தஇடத்திலுமுன்பு காற்சிலம்பைப்பெற்றானே அவ்விடத்தை யடைந்து, மிகுந்த சிவத யின்புகையினால் மலினமாயிருக்கின்றனவும் கபிற்றினுற் கழுத்திற் சுருக்கிடப்பட்டுக் கொப்புகளிலதொங்குகின்ற மணிதர்களை யுடையன வுமான அங்குள்ளிருக்கைக்கள்போல இராககதர்களாலெங்கும் குழப் பட்டிருக்கின்ற அம்மயானத்தில் தான முன்புகண்ட ஸ்திரீயைக்கா னாது ஆலோசித்து மற்றொரு நூபுரத்தைப் பெறுவதற்கு அவன் இப்பொழுது நாமாம்சரிக்கிரமம் செய்வது தானுபாயமென்று கருதி யங்குள்ள மரத்திறொங்குகின்ற ஒருபிரேதத்தைக் கபிற்றையவிழ்த் தெடுத்துக்கொண்டு மகாமாம்சம வேண்டுகின்றவர்கள் வாங்கிக்கொ ள்ளலாமென்று கூறிக்கொண்டசோகத்ததனங்கு திரிந்தனன்.

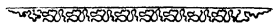
(இன்னும் வரும்.)

*

சிவமயம்.

சேதுபுராண அருடம்பதவிளக்கம்.

காப்பு.

(க) தடாமணி - பெருமைபொருந்திய மணி. இராமசேது, ஸ்ரீ இராமபிராஸல் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சேது. தடவென்பது தடா வெனத்திரிந்து நின்றது. “தடவுங்கயவுக்களியும்பெருமை” என்பது தொல்காப்பியம்.

(உ.) தம்மைவழிபடும் அன்பர்களைத் தொடர்கின்ற தன்மமாகிய மலைகளாகத்துளைக்கும் மேல்வருநதம்மை வழிபடாத அன்பர்களை வருத்துகின்ற அததுன்பததுக்குத் தலைவருமாகிய ஐந்தாதிருக்கரங்களையும் மூன்று திருக்கண்களையுமுடைய வெற்றிமிகுகின்ற சாட்குண்ணியர் பூமியெங்கணும் எக்காலமும் எங்களைப்பிறவிக்கு வித்தாகிய ஆணவத்தாலாய எல்லாத்துன்பத்தினின்றங்காக்க.

கடவுள் வாழ்த்து.

(க.) பூமாத-இலக்குமி. புலமைசான்ற - அறிவின்மிகு. இருளகால்சிக்கும் - இருளைக்கெடுக்கும். நகை நிலவு தவழ் - ஒளிபொருந்திய சந்திரன் தவழ்கின்ற. வளர்தில்லையம்பலத்துள் - இருபைவளர்கின்ற பொன்னம்பலத்துள். வாமரீங்கா - இடப்பாகத்தை நீங்காத. தேமாத - சிவகாமி.

(உ) செந்தாமரையாசனியாகிய இலக்குமிக்கு நாயகராகிய விஷ்ணு தாமரைப்பூவாகிய வாசனத்திருநத பிரமா முதலியோர்காண இலங்கைக்கரசனாகிய இராவணனுடைய உயிரைக்கொன்றமையாலாகிய பழியைக்கெடுக்குமுகத்தால் சிவனே ஆன்மாக்களையடிமையாக வுடையராம் என்னும் வேதத்தின் உண்மையான அநதரங்கத்தை எல்லாருக்கும் வெளிப்படுத்தும்படி அனைவரோடும்நின்ற

கந்தமாதனத்தில் அருச்சித்துத் துதிக்கும் கங்கையைத்தரித்த சடை முடியையுடைய இராமநாதசுவாமியுடைய உபயபாதங்களாகிய செந்தாமரை மலர்களை வணங்கி வாழ்வாம். யாவர்க்கும் வெனிசெய்வா னெனக்கூட்டுக.

(௩) குளிர்ந்தலும் வெதும்புதலும் பொருந்துதலானும் சாயாத் தகைமை படைத்தலானும் நஞ்சை நீக்கித் தலைவனுக்கு எந்நாளும் உண்ணும் அமுதைக்கொடுத்தலானும் இமயம், மேரு, மந்தரம் என்னுமிவற்றை யொருவி நெற்றிநாட்டத்தையுடைய சிவபெருமானைச் சேர்ந்தும். வெளுத்தலால் கைலாயகிரியையும் இகழ்ந்து, கவுணியர்குலத்தவதரித்த திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனர்க்குத் தமிழ் ஈரக்கும் தோற்றத்தாலே அழகியமுலை பொதியமலையைநிகர்க்கும் என்னும் இளமையையும் பர்வதவர்த்தனி அம்மையுடைய தாமரைமலர்போலும் பாதங்களை மனத்துள்வைப்பாராம்.

இமயந்தண்ணென்றிருத்தலேயன்றி வெச்சென்றிராமையானும், மேருச்சாபுரதகைமை படைத்ததேயன்றிச் சாயாத்தகைமைபடையாமையானும், மந்தரம்விடத்தையீந்தமையானும் அவற்றிற்கு உவமேயமாதலைநீங்கியும், நாயகரைச்சேர்ந்தோர் பசப்பூர்ந்தமேனிய ராயிருப்பர், அங்ஙனமாகக்கலைமலை நாயகரைச்சேர்ந்தும் சேராதார் போல வெண்ணிறம் பொருந்தலால் அதனையிகழ்ந்தும் என்க.

(௪.) பிதாவாகிய பரமசிவனுடைய திருச்சடையிற் பொருந்திய சங்கைநீரை உட்டுகைபொருந்தியசையால் வாங்கிவிடுத்து, வெள்ளியபிரமகபாலகதை உருட்டிவிளங்குகின்ற வெண்கோட்டால் வீணாத பாலசந்திரனை உழுது, மேருவின் சிகரங்களைப்போற்றழைத்த வெட்டுப் புயங்களுங்குழையும்படிதாக்கி, நெடியகால்களையுடைய விஷ்ணுவாகிய இடபத்தைமுனிந்து கையைவங்கிரியில் இருக்கின்ற திரிநேத்திரங்களையுடைய பிதாவோடுங்கீழ்ப்படியாது, வினையாடித்தன்னன்பருடைய மாட்சிமைபொருந்திய மனமாகிய தற்பினின்றுலாவுகின்ற தெய்வத்தன்மைபொருந்திய யானையை நினைந்திறஞ்சி வழத்துவாம்.

(௫.) விளங்குகின்ற பார்வதிதேவியாருடைய கலசம்போலும் முலைப்பாவின் வாசத்தையுடைய வாயாகிய குமுதமலரானது அவரு

டைய நாயகரின் வேதங்களைக்கொழிக்கும் அழகுவிளங்குகின்ற முகமாகிய தாமரைமலரில் விளங்கச்செய்து விநாயகருடைய உட்டுளைப் பொருந்திய கையைப்பிடித்தேறி, நெற்றிப்பட்டத்திலுலாவி இவர்கள் மூவரும்மகிழ் விஷ்ணுவோடு தேவர்குழாங்களிப்புமிக உலகத்தை மூடுங்கபாலத்தையுடைய நீலமணிபோலும் மயிலையூர்கின்ற வீரக்கழல்பொருந்திய பாதங்களையுடைய வெற்றியையுடைய சுந்தசுவாமியை வழிபட்டு மனத்துள்வைப்பாம். முகமலர்கமழச்செய்தல் - முத்தமிடலால் என்க.

(சு.) கவளவுணவையுண்கின்ற மதத்தையுடைய யானைத்தோலாகிய போர்வையைமூடும் சிவபெருமானுடைய புகழைவிரிக்கின்ற கலைகளையெல்லாம் பவளம்போலும் அதரத்திலிருந்தும், பசியகுதலை மொழியாற காட்டுகின்ற பசியவளையையுடையானைப் பிரமாசேருகின்ற பருமமென்னுமாபரணத்தையணிந்த அல்குலையும் அசைகின்ற அழகிய இடையையும் இளநிலாவைவிசுகின்ற வெள்ளிய பற்களையுமுடைய பேரழகையுடையானை வெண்டாமரையிதழில் வெண்மையாகிய சுந்தரனுக்கு நடுவேயிருக்கின்ற வெள்ளிய அன்னம்போலும் பேரழகையுடைய சரஸ்வதியை மயக்கத்தை நீக்கிப்பாதங்களில் வணங்குவாம்.

(ஈ.) பிரமணிருக்கின்ற மலர்கூடமபாதும, இந்திரனுடைய சுவர்க்கத்தினிலைமை குலையாதும மருதைப்பிளந்த பாதங்களையுடைய விஷ்ணு அறிதுயில் கொள்ளும் பாற்கடல்சுருங்காதும், மான், பிரம்பு, மூழப்படை, அழகிய உடைவாள் என்னுயிவற்றைத்தாங்கிச் சருப்பக்குண்டலத்தையணிந்த திருக்காதையுடையவரும், துளியைச் சிதறுகின்ற நீரையுடைய கங்கையைச்சூடும் நெற்றிநாட்டத்தையுடைய எந்தலைவரும், புத்திமுத்திகளைத்தருகின்ற தலைவருமாகிய சிவபெருமானெழுந்தருளியிருக்கின்ற திருக்கலையைக் காவல்பூண்ட திருந்திதேவரை நம்மனத்தில் விரும்பிவாழ்வாம்.

முகிழாது குலையாது, சுருங்காது என்னுமெச்சங்கள் காவல்பூண்ட என்னுஞ்சொல்லோடு முடிகின்றன.

(அ.) அழகிய சங்கக்குண்டலம் விளங்கத்தழைந்த காதும், ஒப்பற்ற இடபமும் முதலான பலநீக்கமற்ற தோற்றங்கள் மிகுவின்ற

வடையாளங்களைப் புகன்று துதித்து. உவமைநீங்கிய சோதிசொரு
ரை மனத்துக்கதிராகிய கிருபைக்கண்ணரை கூன்பாண்டியனு
ய உடலினுள்ள சுரநோய்நீங்க அழகுமிகுகின்ற வெள்ளிய நுண்
ய விபூதியை அள்ளிச்சாததுகின்ற சிவந்தவிரலால் தன்பிதாவா
சிவபாதவிருதயருக்கு.

“தோடெடையசெவியன்விடையேறியோர் துவெண்மதிசூழக்
காடுடையசுடலைப்பொழிசியெனுள்ளங்கவர்கள்வ
னெடுடையமலராண்முனைநாட்பணிநதேத்தவருள்செய்த
படுடையபிரமாபுரமேவியபெம்மானிவனன்றே.”

என்று சுட்டிக்காட்டிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருடைய
சிறிய திருவடிகளின் பெருந்தகைமையைச் சிறுதிப்பாம். அடையா
ளங்கள் புகன்றுபோற்றிச் செங்கைவிரல்கொடு குறித்துத் தெரிக்கு
மெனக்கொள்க.

(க) தேவர்களையும் முனிவர்களையும் துழாய்மால்பொருந்திய
மார்பில் இலக்குமியையுடைய விஷ்ணுவையும் பிரமதேவரையும்செல்
வம் மிக்கோரெவரையும் அடிமைகொள்கின்ற நெற்றிநாட்டத்தையு
டைய சிவபெருமானை முன்னீங்கியிருந்த எண்ணந்தோன்றலால் இட
பந்திட்டிய நெடிய கொடியின்றகைமை எல்லாத்திக்கெல்லைகடோறுஞ்
செல்லத் தமிழ்வேதமாகிய தேவாரத்தைப்பாடுகின்ற திருநாவுக்கர
சு நாயனாருடைய புகழ்மொழிகளை யெழுதிப்படித்து நயந்து அவர்
செய்த திருத்தொண்டை வியந்துவாழ்வாம். தோன்றப்பாடுமெனக்
கொள்க.

(க) மகரந்தம் பொருந்திய மலரை வைத்து முடித்த கூந்தலை
யுடைய பரவையாருடைய இரண்டு தனங்களின் மேல் மயலாகிய
சலதோஷத்தாலாகிய தளர்வுநீங்க வேதைக்கொண்டு விரும்பும் நெற்
யை விரும்பி விஷ்ணுவும் பிரமாவும் பின்றொடராத சிதாகாசத்தை
எவரும் எதைக்கொண்டும் அறிதல் அரிதான எங்குமான பரம்பொ
ருளை நெருங்கிய இருளையுடைய இராக்காலத்திலே திரும்பத்துதாகக்
கொண்ட சுந்தரமூர்த்திநாயனாரை யெம்மை யடிமைகொள்விரென்
று வேண்டியவருடைய பாதங்களைத் தழுவித் தொழுதலைச் செய்வாம்.

தனத்துணைமேல்விரும்பி பெனவும், மயற்குளிரின் னெள்வுநீங்
கவேதுகொண்டு விழையும் நெறிவிரும்பி யெனவுங்கொள்க.

மயற்குளிரின் றளர்வு நீங்க - மயலாலாகிய சலதோஷத்தாலா
ந்தளர்வு நீங்கும்படி. வேதுகொண்டு - தனமாகிய வேதைக்கொண்டு
விழையும் நெறியிரும்பி - விரும்புகின்ற நெறியைவிரும்பி தூதை வே
தாக்கொண்டெனல் பொருந்தாது.

(௧௧) செழியர் குலபதி - அரிமர்த்தன பாண்டியர். மாடு -
பொன். சம்புப்பழிவிரவு - சம்புவாகிய பழிவிரவ. வந்தி - மலடி.

(௧௨) பரபதம் - முத்தி.

(௧௩) அலகைத்தேர் - பேய்த்தேர். பொல்லாத இபமுகத்
துப்புத்தேள் - பொள்ளாப்பிள்ளையார் - அகலச் சீர்சொன்ன என
முடிக்க.

(௧௪) முதலாயுள்ள தொண்டர், தருந்தொண்டர் எனக்கொள்
க. தனபடை எதுகைநோக்கி தன்னடையென்றாயது.

அவையடக்கம்.

(௩) முதியவப்பழங்காதை - முதிர்ந்த அந்தப்புராணம்.

(௪) ஓர்க்கம் - சுருக்கம். உறவி - ஏறுப்பு.

(௫) தாழையங்கானளக்கர்வண் சேதுவின் காதையை - தா
ழைக்காட்டையுடைய கடலிலுள்ள அழகிய சேதுவின் சரித்திரத்
தை யானளக்க வென்றெண்ணியபின்னர், பறவைகள் வானளக்க
இங்கூர்வன மாநிலந்தானளக்க.

(௭) கண்டதால் - கண்டதனால். நலியம் - மழு.

(௮) ஆதிவெற்பு - மேரு. கோதிலானின்குளப்படிநீர் - குற்
றமற்ற பசுவின் குளம்படிநீர்.

(௯) சொல்வகுத்துப் பொருணிலைதோற்றி - சொல்லால் வகு
த்துப்பொருணிலையைத்தோற்றுவித்து. அச்சொல் வகுப்புக்கடந்த
வன் தொல்புகழ் - அந்தச்சொல் வகுப்பைக்கடந்தவனுடைய பழை
யபுகழை. சொல்வகுத்தல் - சொல்லால் வகுத்தல், சுருதியுயில்லை -
வேதத்தாலுங்கூடாதாம். சொல்வகுத்தலருமை, சொல்லால்வகுத்
தலோவருமை. சூழ்ந்திடா - அவ்வருமை என்னைச்சூழ்ந்திடமாட்
டாவாம்.
(தொடரும்.)

ஆ. மு. சோமாவல்கந்தபிள்ளை.

* உள்ளத்துணர்வு.

உள்ளம் என்பது உணர்வெனும் அறிவு சூக்குமமாய் நின்று விளங்கும் இடமாம். நினைத்தல் மறத்தலாதியவைகள் உள்ளத்துக் கே சுபாவமான தருமமன்று. அறிவெனும் முகற்கருகியின் இயக்கத்தால் உள்ளம் தொழிறுனமாய் இருக்கின்றது. உள்ளத்தையும் உணர்வையும் ஒன்றுபடச்செய்வது ஞானமாகும். அது கன்மபரிபாகத்துக்குத்தக ஊழையே நோக்கிச்செல்லும் ஓர்நெறி. உள்ளம், உணர்வு, ஞானம், ஊழ் இந்நான்கும் ஒருமிதது எல்லாமவல்ல முழுமுதலினை இலக்கணத்தாக ஒருவாறு சாத்திரவாயிலாக ஐயந்திரிபறத்தெரிந்துகொள்ளல் பேரறிவாகும். அச்சாதிரித்துணைகொண்டே யுத்திவகையானும் அனுபோகவகையானும் உண்மை இண்மை தெரிந்து யதார்த்தநிலைமைகண்டு தெளிதல் சித்தாந்தமாகும். ஞானனால் ஆராய்வதிலும் மெய்மமை அறிந்து பொருள் விரிததுகொண்டுபோதல்தான் தீவிரமாகும். தத்துவநிபதிகளைநது உள்ளத்திலக்கணம் உணர்விலக்கணம் ஞானத்தினிலக்கணம் ஊழினிலக்கணம் இவையெல்லாங்கடந்து முழுமுதற்றன்மையெய்திநிற்கும் கடவுளினிலக்கணம் இவ்வைந்தினிலக்கணத்தையும் தெள்ளத்தெனிய ஞானாகிரியன் வாயிலாக வுபதேசமுக்கத்தா யுள்ளத்துணர்ந்து கடைப்பிடித்தல் பேரறிவுக்குள்ள ஓர் அரிய தொழில். அப்பேரறிவை எழுப்ப உரிமைபூண்டு நிற்பது ஞானசாத்திர வுணர்ச்சியாகும். இடையிடையே கலங்கும் நிலைமைகொண்ட வுள்ளத்துக்கு உண்மையை அறிவுறுத்தி மெய்மையைக் காட்டுவது புண்ணியமிகுதியால் வளர்த்தோங்கிப் பேரறிவின் பாற்படுத்தும் ஞானம். இஞ்ஞானம் கன்மபரிபாகத்தாற் சிக்குண்டு மலினமெய்தி நிலையாமை நிலைமை என்பவகளைத் தெரியாது மேகத்தால் மறைத்துள்ள சூரியனைப்போல சூரிய

* இது, இற்றைக்கு 20-வருஷத்துக்கு முன், காலஞ்சென்ற சுந்தரஸ்வாமிகளை எழுதிவைத்திருந்தவைகளில் ஒன்றாகும்.

எனது கிரணக்கற்றைகள் நமக்குத்தெரியாது சூரியன்மட்டும் மண்டலங்காட்டுவதொப்பப் பேரறிவின் கொள்கை முழுவதாலும் நமது உள்ளத்துக்குத் தோன்றாமல் அதன் விஷயம் மட்டும் காட்டுவதாக நமது நினைவுக்கு எட்டுவதுதான் அஞ்ஞானமாகும். கன்மபரிபாகத்தொடர் ஆன்மாக்களுக்கு எப்பவும் தொந்தமாகவுள்ளது. அஃது சன்னஞ்சன்னமாகவே மலையருவியென விடையறாது தொந்தப்பட்டு வருகின்றது. அககன்மபரிபாகத்தொடரையறக்க அதிக தீவிரஞானமுதிர்ச்சி வேண்டும்.

அருட்பெருஞ்செல்வராகிய நமதுபட்டினத்தடிகளும் ஒவ்வோர் ஆன்மாவும் கன்மத்துக்குத்தக்கவாறு ஒவ்வோர் சன்னதது ஏழுதடவை பிரத்தல் வேண்டுமென்றனர்; அஃதை (வருமேழ்பிறையுமானிடத்துதித்து) என்பதாலறிக. என்னென னாண்டு ஆராயின், சுருமத்தினது தொந்தமே நெடுக இழுத்துச்செல்லுவதாகியிருக்கின்றது. நணுகவுணர்வார்க்கு இலேசாக இவ்வண்மை விளங்கிக்கிடக்கும். சொல்லிலக்கணங்கூறத் தொடங்கிய பவணநதியாசிரியனாரும் (உடல் கொள்ளுயிர்க்குணம்) என்பதால் உடம்பொடு புணர்த்தலென்னும் ஓர் புத்திவகையான் அரியகுறிப்பாற் காட்டுவதை நமபுலமையாளர்கள் அறிந்ததேயாம். உள்ளம் என்பதுக்குச்சித்தம் என ஓர் பெயர் உளது. அறிந்திடும்பொருட்குச் சித்தமென்று சொல்லப்படுவது அதனுள்ளுறைப்பொருளாகும். சிற்றுணர்வு, பேருணர்வு என்னும் இவைகள் நின்றநிலவி விளங்குதலால் உள்ளத்துக்குச்சித்தம் எனப் பேர்நிறுத்துவாராயினார் ஆனாரோர். மணிவாசகர் சித்தத்துட்டித்திக்குந்தேனே. எனத்தாம் திருவாய்மலர்ந்தருளியதில், பற்பலவிசேட நண்பொருள் அமைந்துகிடக்கின்றது. அதாவது, சித்தம் என்பதனுள், அகம், புறம், என இருவகைப்பாடுபாடு உள்ளன. அகம் + உள்ளிடம் = புறம் + உள்ளிடத்துக்குப் புறவிடம் = புறவிடத்து அஞ்ஞானமிகுதியால், உலகத்தோற்றங்கண்டு இவைகளே நிலைமையுடையன வென்றுமகிழ்ந்து, உண்மைதோன்றாமல் கொலைகளவாதிய தீயவொழுக்கிற்றலைபட்டுப் பேரறிவின் உருவுகாணாது, சிற்றுணர்வின் மயமாகவே காணப்பட்டு நிற்பதற்கு இடம் புறமாகும்.

(இன்னும் வரும.)

ராமசாமியன்னியன்.

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-அ.] செளமிய-வஸ்ஸு மாசி மீ. [பருதி-ச.

தமிழ்நாட்டில் வழங்கும்

கண்ணபிரான் சரிதங்கள்.

ஸ்ரீமகாபாரதம் பாகவதமுதலிய இதிகாசபுராணங்களிலே, கண்ணபிரான் அவதரித்தருளி உலகை உய்யக்கொண்ட சரித்திரங்கள் முழுதும் கூறப்பட்டுள்ளன. இச்சரிதங்கள் பலவற்றைத் தமிழ்நாட்டாரும் முற்காலமுதலே அறிந்து போற்றிவந்தவரென்பது பழையநூல்களால் அறியக்கிடக்கின்றது. ஆயினும், வடநூல்களினின்று சிறிது வேறுபாடுடையனவும், அந்நூல்களால் அறியப்படாதனவுமான சிலகதைகள் தமிழ்நாட்டில் வழங்கிவருகின்றன. இவ்வாறு வழங்குதற்குத்தக்க ஆதாரங்காண்டல் இப்போதிரியினும், முன்னிகழ்ச்சியே கன்னபரம்பரையாகத் தமிழ்நாட்டில்வந்து வழங்கலாயிற்றென்று கொள்ளத்தக்கது. இங்ஙனம் வழங்கும் சரிதங்களில் முக்கியமானவை:—நப்பின்னைப்பிராட்டியார், குருந்தொசித்தது, குடக்கூத்து, சீமாலிகன்கதை, ததிபாண்டனும் தயிர்த்தாழியும் மோகூம்பெற்றது—என்பவைகளாம். இவற்றை ஒவ்வொன்றாகக் கூறுவேன்:—

க. நப்பின்னைப்பிராட்டியார்.

கண்ணபிரான்மணந்த பிராட்டிமார்களிலே, தமிழ்நூல்களில் மிகுதியும் சிறப்பித்துக்கூறப்படுவோர் நப்பின்னைப்பிராட்டி. என்னுந்திருநாமமுடையார். இதனை, “நிலமகட்டுக்குக் கேள்வனு நீணிரை

சேந்தமிழ்.

சேந்தமிழ்.

புதிதான - யிலவல்லவா யின்னமிர்த மெய்தினு னன்றே.” (சிந்தா மணி) “வைய மளந்தான்றன் மாப்பிற் திருநோக்காப் - பெய்வளைக் கிப்பாண்டி பின்னைநாளும்” (சிலப்பதிகாரம்) “மாமணி வண்ண னந் தம்முனும் பிஞ்ஞையு, மாடிய குரவை” (மணிமேகலை) “எர்ப்பி ன்னை தோண்முன் மணந்தவன்” (திருக்கோவையார்) “பின்னை தோண்மணந்த பேராயா” (திருவாய்மொழி) “உப்பக்க நோக்கி யுபகேசி தோண்மணந்தான்-உத்தர மாமதுரைக் கச்சென்ப” (திரு வள்ளுவமலை) என்பன முதலாகவரும் பிரமாணங்களால் உணர்க. இப்பிராட்டியைப் பின்னை, பிஞ்ஞை, நீளை எனவும் வழங்குவர். நேமிநாத விருத்திகாரர் “பாலேதிணையே” என்னும் வெண்பாவுரை யில், ‘உப்பக்கநோக்கி’ என்னும் திருவள்ளுவமலைப்பாட்டை எடுத் தோதி “இதனுள் உபகேசியார்-யப்பின்னைப் பிராட்டியார் என்று உரை கூறுதலால் ‘உபகேசி’ என்னும் பெயரும் இவர்க்குண்டென பது தெரிகின்றது. யப்பின்னை என்பதிலுள்ள ‘உ - சிறப்புப்பொரு ளுணர்ந்துவதோர் இடைச்சொல்; நச்செள்ளை, நப்பாலத்தன், நக்க ரன் என்றாற்போல; நம்பின்னை, விகாசமுமாம்” என்பர் நச்சினுர்க் கினியர். (சி - நாமக. எசு.)

இப்பிராட்டியை, ஆயர்குலமகளெனவும், கண்ணபிரான் ஆயர் மணமுறைப்படி கன்யாசுல்கமாக வைக்கப்பட்ட ஏழுவிடைகளைத் தழுவிடலாந்து இவளை மணம் புரிந்தனரெனவும் தமிழ்தூல்கள் கூறும். கூர்நுதிக் கோட்டிணையுடைய இமிலேறுகளைப் பறைய றைந்து வெளியில் விடுத்து, அவற்றைத் தழுவிப் பிடிப்பானுக்கே மகட்கொடுப்பதென்னும் மணவிதி, ஆயர்களது தொன்றுதொட்ட மரபென்பது, கலித்தொகை முல்லைப்பகுதியை நோக்குவார்க்கு நன்கு விளங்கும். இவ்விதிப்படி பெருமான் விடையேழலாந்து மணந்த சரித்திரத்தை ஆழ்வாரும், “சுட்டிய வெண்ணெய் தொடு வுண்ணப் போந்திமி லேற்றுவன்குன்—கோட்டிடை ஆடினை கூத் தயர் ஆயர்தங் கொம்பினுக்கே” என்றும், “நிறைவினற் குறை வில்லா நெடும்பணைத்தோண் மடப்பின்னை, பொறையினால் முலை யணைவான் பொருவிடையேழலாந்துகந்த” என்றும் பணித்தார். இங் வனம், கண்ணன் பின்னையை மணந்தபின் அவளுடன் கூடி நிகழ்த்

திய சரிதைகள் பலவென்றும், அவற்றைப் பழைய தமிழ்மக்கள் “பாலசரிதை நாடகம்” என்னும் பெயராலழைத்தும், நாடகமாக நடித்தும் வந்தனரென்றும், சிலப்பதிகாரத்தாற் றெரியவருகின்றது. இவ்வாறு, அந்தூலில்வரும் ஆய்ச்சியர் குரவையில் நடித்துக்காட்டப்பட்ட பாலசரிதை, ஆயர்பாடியில், தாதெருமன்றம் என்ற விடத்தே, யசோதைப் பிராட்டியாரும் பிறருங் காணுமாறு, கண்ணபிரானும் நம்பிமுத்தபிரானும் (பலராமர்) பின்னைப் பிராட்டியை மத்தியமாகக்கொண்டு ஆடிய அற்புதக் குரவையேயாம். இதனை “ஆயர்பாடியில் எருமன்றத்து மாயவனுன் தன்முன்னாடிய பாலசரிதை நாடகங்களில் வேனெடுங்கட் பிஞ்ஞையொடாடிய குவை” எனவும்.

“மாயவன்றன் முன்னினொடும் வரிவளைக்கைப் பின்னையொடும்
கோவலர்தஞ் சிறுமியர்கள் குழற்கோதை புறஞ்சோ
வாய்வளைச்சீர்க் கடிபெயர்த்திட் டசோதையார் தொழுதேத்தத்
தாதெருமன் றத்தாடுங் குரவையோ தகவுடைத்தே”

எனவும் சிலப்பதிகாரத்து வருதலாலும், “மாமணி வண்ணனுத் தம்முனும் பிஞ்ஞையும்—ஆடிய குரவையில் தாமென வேத்தியும்” என்னும் மணிமேகலைபாடிகளாலும் ஆறியலாகும். இங்ஙனமாடிய குரவைச்சிறப்பை இளங்கோவழிகள்,

“சதிர்க்கிரி யான்மறைத்த கடல்வண்ண னிடத்துள்ள
மதிபுரையு நறுமேனித் தம்முன்னேன் வலத்துள்ள
பொதியவிழ் மலர்க்கூதற் பிஞ்ஞைச் புறங்குப்பார்
முதுமறைதேர் ஶாசனார் முந்தைமுறை நம்புளார்”

எனப்புகழ்தலும் காண்க. குரவையாவது பலர்கூடக் கைகொத்தாடுதல் என்பர். இப்பிராட்டி, ஆயர்குலம்களென்பதே முன்னையோர் கருததென்பது “நீணிரை கப்பின்னை” (சுந்தா) “ஆயனாகி ஆயமங்கை வேயதோள் விருமபினாய்” (ஆழ்வார்) என்பவற்றாலும் சிலப்பதிகாரத்து ஆய்ச்சியர் குரவையாலும் பிரசித்தமாம்.

இனி, வடநூல்களை ஆராய்மிடத்து—கண்ணன் மறைந்த மகளிர் பல்லாயிரவரென்றும், அவருள் தலைசிறந்தார்—புரிருக்மணிப் பிராட்டி, சத்தியபாமை, ஜாம்பவதி, காளித்தி, மீத்திரவித்தை, சத்

தியை, பத்திரை, லக்ஷ்மணை—என்னும் அஷ்டமகிஷிகளென்றும், அவருள்ளும் முதலிருவருமே கண்ணனால் மிகவுமுகந்தருளப்பெற்ற வரெனவும் தெரியவருகின்றன. பாகவதத்துக்கண்ட இவ்வெண்ம ரில், பத்திரை, மித்திரவிந்தை, சத்தியை என்னு மூவர்பெயர்க்குப் பிரதியாக மாத்திரி, லக்ஷ்மணை, நாக்னஜிதி என வேறுபெயர்கள் விஷ்ணு புராணத்துக் கூறப்படுகின்றன. இவர்களுள் சத்தியை எனவும் நாக்னஜிதி எனவும் பெயர் பெற்ற நங்கை அயோத்தி நாட்டரசனான நக்னஜித் என்பான் மகளென்றும், பேரெழில் வாய்ந்த அம்மகளைக் காதலித்து அரசர்பலரும் தன்னைத்துன்புறுத் திவந்தமையால் நக்னஜித்தரசன், தன் நிரைகாவலனும் யசோதைப் பிராட்டிக்குத் தம்பியுமாகிய கும்பாண்டன் என்பவனிடமுள்ள கொடிய விருஷபங்களேழையும் தழுவிப்பிடிப்பவற்கே தன்மகளை மணம்புரிவிப்பதாக நிச்சயிக்க, அவ்வெருதுகட்கஞ்சி அரசர்கள் மகட்பேசலைத் தவிர்ந்தொழிந்தாரென்றும், அக்காலத்துக் கண்ணரி ரான் அவ்வரசன்பாற் சென்று அவனாற் கன்யாகுல்கமாக வைக்கப் பட்ட விடையேறினையுந் தழுவிவடர்ந்து, சத்தியை என்ற அக்கன் னியை மணம்புரிந்தாரெனவும், ஸ்ரீமத்-பாகவதங் கூறுகின்றது. இர சரிதத்தால் கூத்திரிய அரசனாகிய நக்னஜித்தின் மகளே கண்ணனால் விடை தழுவி மணக்கப்பெற்றவர் என்பது போதும். இவ்வரவாறு நப்பின்னைப் பிராட்டி விஷயமாகத் தமிழ் நூல்கள் கூறுவதோடு பெரிதும் ஒற்றுமைபெறினும், ஆயர்குலத்தினளாகக் கூறப்பட்ட அவள் கூத்திரியகுலத்தாளாகக் காணப்படுவதுமட்டும் வேறுபடு கின்றது. ஆயினும், தன் நிரைகாவலனாகிய கும்பாண்டன் மகளே யே நக்னஜித் தன்மகளாக அபிமானித்து வளர்த்திருத்தல் கூடுமா யின், இச்சரித்திரம் தமிழவழக்கோடு பொருந்தவிடும். அவ்வாறு வடநூலிற் சொல்லப்பட்டிலதேனும், “நீளாதுங்கல்தனகிரி” என னும் திருப்பாவைத் தனியினுக்கு வியாக்கியானமருளிசெய்யுமிடத் தே, ஸ்ரீ பிள்ளைலோகம் ஜீயர் “இவளும் யசோதைப் பிராட்டி சகோ தரரான கும்பர் குமாரத்தியாக அவதரித்தபடி” எனக்கூறியும், “பரிதி லேதேசத்தே, நந்தகோபன் மைத்துனனும் மிகுந்த ஆநிரையுடையோனும் யசோதையார்க்குத் தம்பியுமான கும்பகனுக்கும் அவள் பாரியை தர்மதை என்பாட்டிக்கும் ஸ்ரீதாமா என்ற புத்திரனும் நீ

தமிழ்நாட்டில் வழங்கும் கண்ணபிரான் சரிதங்கள். ௧௭௫

என்ற கன்னிகையும் பிறந்தார்கள் ” என்னுங் கருத்துடைய புராண சுலோகங்களை உதகரித்தும் போந்தமையால், சும்பகனென்ற ஆயர் தலைவனுடைய மகளே நீளே என்ற நப்பின்னைப்பிராட்டியார் என்பது வலியுறுகின்றது. தமிழ் வழக்கும் வடவழக்கும் ஒற்றுமை பெறுவதற்கு இங்ஙனம் இமைத்துக்கொள்ளுதலே பொருத்தமாம்.

இனி, கண்ணன் பலராமர்களோடு சேர்ந்து நப்பின்னைப்பிராட்டி, ஆயர்பாடியில் தாதெருமன்றத்தே குரவைக்கூத்தாடியதாகத் தமிழ்நூல்கள்கூறுமாறு பாகவதம் விஷ்ணுபுராணமுதலிய வடநூல்களிற் காண்டலரிது. ஆனால், செ. புராணங்களில் கோவர்த்தனத்தைக் குடையாகப் பிடித்தபின்னர், கண்ணன் கோபியர்களெல்லாருடனும் சேர்ந்து “ராஸ்க்கிரிடை” செய்தருளினாரென்று கூறப்பட்டுள்ளது.

இனி, கண்ணனுடைய அஷ்டமகவிதிகளிலொருவராய் அப் பிரானால் விடை தழுவிக்கொள்ளப்பட்ட சத்யவதி என்ற பிராட்டியைப்பற்றி-அவர் கல்யாணவரலாறு தவிர - வேறு புகழ்ச்சியேனும் பிரஸ்தாபமேனும் பாகவாழுதலிய புராணங்களிற் காணப்பட்டிலது. பழைய தமிழ் நூல்களோ, கண்ணனுடைய ஏனை மனைவியரைப்பற்றிக்கூறுவதிலும், நப்பின்னையோடு அப்பிரான் புரிந்த லீலைகளையே மிகுதியாகக் கூறுகின்றது. இவற்றைப்பெல்லாம் நோக்கும்போது, நப்பின்னைப் பிராட்டியைப்பற்றி வடநாட்டார்க்குத் தெரிந்ததிலும் அதிகமான வரலாறுகள் தமிழ்நாட்டிற் பழங்காலமுதலே வழங்க வாயினவென்பது கன்குணப்படுகின்றது.

2. குருந்தொசித்தது

கண்ணபிரானது ‘பாலசரிதை’களில் குருந்தமரத்தை ஒசித்ததும் ஒன்றும். இதனை “பரப்புற்ற, கொல்லைப் புனத்துக் குருந்தொசித்தாற் பாடுதும்” “கொல்லையஞ் சாரற் குருந்தொசித்த மாயவன்” (சிலப்பதிகாரம்) எனவும், “காமருசிர்த் தண்ணனும் பூங் குருந்தஞ் சாய்த்தனாஉம்... ..பூவைப்பூ வண்ணனடி” (திரி கடுகம்) எனவும் வருவனவற்றாலும்,— “குருந்த மொன்றொசித்தானொடுஞ் சென்று கூடியாடி விழாச்செய்து” “கொங்கலர்ந்த

மலர்க்குருந்த மொசித்த கோவலன்” என்னும் ஆழ்வார்கள் திரு வாக்காலும் அறியத்தக்கது. இவ்வாறு குருந்தொசித்த சரித்திர மொன்று தமிழ் நூல்களில் பிரபலமாக வழங்குதல்போல, வடநூல் களில் காண்டல் அரிதாம். “கொல்லைப் புனத்துக் குருந்தொசித் தான்” என்பதற்கு அடியார்க்கு நல்லார், “கொல்லையில் வஞ்சத் தால் வந்துநின்ற குருந்தை ஒசித்தவன்” என்று உரைகூறுதலால், குருந்தரூபமாகத் தம்மைக்கொல்லவந்த அசுரனொருவனைக் கண் ணன் முறித்துக் கொன்றருளினர்—என்பது சரித்திரமாகத் தோற் றுகின்றது. இவ்வாறே, அசுராவிஷ்டமான குருந்தென்று ஆழ்வார் பாசுரங்கட்கும் வியாக்கியானம் எழுதப்பட்டுள்ளதென்பர். இனி சீவக சிந்தாமணி நாமகளிலம்பகத்தில் (௧௮௦.)

“நீணிற வண்ண னன்று நெடுந்துகில் கவர்ந்து தம்முன்
பாணிற வண்ண னோக்கிற் பழியுடைத் தென்று கண்டாய்
வேனிறத் தானே வேந்தே விரிபுனற் றொழுனை யாற்றிட்
கோனிற வளைய னார்க்குக் குருந்தவ னெசித்த தென்றான்”

என்னும்பாட்டும், “மாயோன் பலதுகிலைக் கவர்ந்து தம்முனாகிய பாணிறவண்ணன் (பலாபாமி) நோக்கின் பழியுடைத்தென்றுகாண், தொழுனை (யமுனை) யாற்றிலே கோவியர்களுக்கும் குருந்தொசித் தது.” என்ற நச்சினுக்கினியருரையும், முற்கூறிய குருந்தொசித்த வரலாற்றை வேறுவிதமாகக் கூறுவதாகும். கண்ணிரான், யமு னையில் நீர்விளையாட்டாய்த் கோவியருடைய துகில்களை அவரறி யாமற் கவர்ந்து பக்கத்துள்ள குருந்தமாத்தலொளித்துப் பின் அம் மகளிர் வந்து வேண்டித் துகில்களையளித்து, அக்குருந்தையுமுறித் துச் சென்றாரென்னும் வரலாறு இப்பாட்டிற் கூறப்படுகிறது. இவ் வாறே “குருந்திடைக்கூறைபணியாய்” என்று பெரியாழ்வாரும், “நீரினிற் குடைந்து பாரில் நிகிலாக் கலன்கள் பூண்ட, நாரியர் துகி லை வாரி நலனுறுங் குருந்திலேறி” என்று பிறருங் கூறினர். இனி பாகவத முதலிய நூல்களில் கண்ணன் துகில்களை ஒளித்த மரம் கடம்பு என்றே கூறப்படுகின்றது. அன்றியும் அக்கடம்பு அசுரா விஷ்டமானதென்று அந்தநூல்களில் கூறப்படவில்லை. ஆனால், கண்ணன் திருவடிதீண்டிப்பெற்றதனால் நற்கதி பெற்றதாகச் சொல் லப்பட்டுள்ளது.

தமிழ்நாட்டில் வழங்கும் கண்ணபிரான் சரிதங்கள். ௧௪௪

இவ்வாறு, குருந்தமரத்தைப்பற்றிய இரண்டு வரலாறுகளும் வடநூல்களில் காண்டலரிதாகவும், தமிழ்நூல்களில் அது வழக்கு மிகப்பெற்று மிருத்தல் காண்க.

௬. குடக்கூத்து.

கண்ணபிரான் போனும் பிரத்தியும்நன் மகனாகிய அநிருத் தன், சோணிதபுரத்தே பாணசுரன்மகளான உஷாதேவியைக்காதலித்து அவளோடிருந்தலை அவ்வசுரன்கண்டு அவனைச்சிறைப்படுத்த, அச்செய்தி தெரிந்து கண்ணபிரான் அவ்வசுரனுடன் பெரும்போர் புரிந்து தம்பேரனைச் சிறைமீட்ட வரலாறு புராணங்களில் கூறப் பட்டுளது. பழைய தமிழ்நூல்களில், இச்சரித்திர சம்பந்தமாக இரண்டு கூத்துக்கள் கூறப்படுகின்றன. அவை, குடக்கூத்து, பேடு என்பன. குடக்கூத்தென்பது, கண்ணன் போனான அநிருத்தனை, தன்மகள் உழைகாரணமாக வாணன் சிறை வைத்தபோது, அப் பிரான் அவ்வசுரனது சோ (சோணிதபுரம்) என்ற நகரில் சென்று குடங்கொண்டாடியதைக் குறிப்பதென்பர். “இதனை வாணன் பேரூர் மறுகடை நடந்து, நீணில மளந்தோ னாடிய குடமும்” என்ற சிலப்பதிகார அடிகளானுணர்க. “குடங்களெடுத் தேறவிட்டுக் கூத்தாட வல்லவெங் கோவே” என்ற பெரியார் திருமொழியும் இதனையே கருதியதுபோலும்.

‘பேடு’ என்னுங் கூத்தாவது, கண்ணபிரான் மகனாகிய பிரத்தியும்நன் (இவனைக் காமனென்று தமிழ் நூல்கள் கூறும்.) உழைகாரணமாக வாணனார் சிறைவைக்கப்பட்ட தன்மகன் அநிருத்தனைச் சிறைமீட்டு வாணனது சோநகர்த்துப் பேடியுருவங்கொண்டு ஆடியதென்பர். மணிமேகலையில் “வாணன் பேரூர் மறுகிடைத் தோன்றி—நீணில மளந்தோன் மகன்முன் னாடிய பேடிக் கோலத்துப் பேடு” என வருதலால் அறிக.

இவ்விரண்டு சரித்திரங்கட்கும் ஆதாரம், வடநூல்களிலிருந்து இப்போது விளங்கக் கூடவில்லை.

இனி, ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சம்பிரதாய நூல்களில் வழங்கும் கண்ணன் வைபவங்கள் சிலவற்றுக்கும் வடமொழிப் பிரமாணமில்லைவெ

னக் கூறுவர். அவை சீமாலிகன் தலையறுப்புண்டது, ததிபாண்ட
னும் அவன் தாழியும் மோகூதம் பெற்றது—என்பவை.

ச. சீமாலிகன் தலையறுப்புண்டது.

சீமாலிகனென்பான் ஓர் இடையன். இவன் கண்ணனுக்கு
உசாத்துணைவனாய் உடனிருப்பவன். இவனுடன், கண்ணன் சம்பா
ஷித்துக்கொண்டு செல்லும்போது அப்பொருமானது கரத்திருந்த
சக்கராயுதத்தைத் தான் தூக்கிச் செல்லும்படி தன்னிடம் கொடுக்கு
மாறு இவன் கண்ணனைப் பலமுறை கேட்க, பெருமான் “அது தலை
யை அறுத்துவிடு” மென்று கூறியும் கேளானாய் அவ்விடையன் வற்
புறுத்த, முடிவில் சக்கராயுதக் கண்ணன் அவன்கையிறகொடுக்கும்
படி நேரவும், உடனே அஃது அவன்தலையை அறுத்துத் தள்ள அவன்
மோகூதித்தான் என்பார். இது

“சீமாலிகனவனோடு தோழனைக் கொள்ளவும் வல்லாய்

சாமா நவனைநீ யெண்ணிச் சடகரத்தாற் தலைகொண்டாய்”

என்ற பெரியாழ்வார் நிருமொரியானும் அதன் வியாக்யந்தானும்

ரு. ததிபாண்டனுக்குத் தாழிக்கும் வீடளித்தது.

கண்ணபிரானது அப்புத லீலைகளிலே, அப்பிரான் ததிபாண்ட
னுக்கும் அவன்தாழிக்கும் மோகூதமளித்த வரலாறும் ஒன்று. அஃ
தாவது:—கண்ணன், இளம்பருவத்தோர்கள் வொண்ணெய் களவு
கண்டபோது, தாயான யசோதைப் பிராட்டியார் அறிந்து வெகுண்டு
பிள்ளையைத் தண்டிக்கவெண்ணி அப்பிரானைப் பிடித்தற்கோட,
கண்ணனும் அதற்கஞ்சியதுபோல் நடித்துத் தாய் கைக்கு அகப்
படாமற்றப்பித் ததிபாண்டனென்னும் இடையனதகம்புக்கு ஒளித்
துக்கொள்ள, அவ்விடத்தை நோக்கி யசோதையார் விரைந்து வருத
லறிந்து அங்கிருந்த அவ்விடையனை நோக்கி, “என் தாய் என்மேல்
வெகுண்டு வருதலால், யான் அவள் கண்களிற் புலப்படாவாறு
உன் பக்கத்துள்ள தயிர்த்தாழியை என்மேல் கவிழ்த்துச் சிறிது
நேரம் என்னை ஒளித்துவை” என்று இாந்து வெண்டிக்கொண்ட
னார். அவ்வார்த்தைக்குத் ததிபாண்டனும் இணங்கி தன் தாழிக்

குள் பெருமானை வைத்து முடிவிட்டுப் பக்கத்திலிருந்தான். பிள்ளையைத்தேடிவந்த யசோதையார் அங்கிருந்த இடையனிடம் கண்ணன்வந்த செய்தியை உசாவ, அவன், “இங்கே கண்ணன் இல்லை” என்னவும், அவளும் ‘வீடு வந்ததும் பிள்ளையைத் தண்டிப்பேன்’ என்றுகூறி முறுமுறுத்துக்கொண்டு திரும்பினள். அவள் சென்றதும் ததிபாண்டன், கண்ணனை வெளியில் விடாமல், தான் முடிவைத்த தாழியின்மேற் சடக்கென்று ஏறி உட்கார்ந்துகொண்டான். அவ்விடையன் இங்ஙனம் செய்ய, உள்ளிருந்த பெருமான், தாய் சென்றுவிட்டமையால் தன்னை வெளியேவிடுமாறு அவ்விடையனை வேண்டினர். இடையனே, ஜன்மாந்தரங்களிற் செய்த பெருந்தவப்பேற்றால் ஞானவானாயிருந்தமையால், ஸர்வேசுவரன் இவ்வுலகிலவதரித்து மிக எளியனாக யாவர்க்கும் அருள்புரிந்து வருங்காலத்தேயே தானும் பெரும்பேறடையக்கூற்த், தம்மை வெளியில் விடுமாறு வேண்டிய பெருமானை நோக்கி, “எனக்கு தேவரி! மோக்ஷமளித்தாலன்றி வெளியில்விட ஒருப்பேடன்” என்று கூறித் தாழியை முன்றிலும் பலமாக அழுத்திக்கொண்டான். உள்ளிருந்த கண்ணன், புன்முறுவல்கொண்டு, அவ்விடையனிலையை உணர்ந்தவராதலின், அவனுக்குப் பரமகிருபைசெய்யத்திருவுளங்கொண்டு, அவனை நோக்கி, “உனக்கு மோக்ஷமளித்தாவிட்டேன்; இனி என்னை வெளியில் விடலாமே” என்றார். அதுகேட்ட இடையன் பெருமான் தனக்கருளிய பெருப்பேற்றுக்கு மகிழ்ந்தனனாயினும், வேறு சிந்தையுடையனாய், மறுபடியும் அத்தாழியைவிட்டொழியாது அதிகமாக அதனை அமிழ்த்திக்கொண்டு உட்காருவானாயினன். உள்ளிருந்த பெருமான் இடையனை நோக்கி “நீ கேட்டபடி முத்தியளித்த பின்பும் என்னை வெளியில்விடாது தாழ்ப்பதென்” என்று அவனை உசாவ, “ஸ்வாமி! தேவரீர் அடியேன்பாற் பரமகிருபை செய்வதற்கு உற்றதுணையாபுதவிய இத்தாழியைத் தனியேவிட்டு நீங்கேன்; ஆதலால் இதற்கும் யான் பெற்ற பேற்றை அளித்தாலல்லது இந்த சமயத்தில் உம்மைவிடுவது தவறாகும்” என்று அவ்விடையன் பெருமானதிகசிக்கக் கூறினன். அதுகேட்ட பகவான் “இவ்விடையன் நம்மைக் காரியங்கொள்ளுமாறென்னே” என வியந்து, தம் நிரேதக பரமகிருபையால், அவன் விருப்பின்படி “தாழிக்கும் வீடுதந்தேன்” என்றரு

ளிச்செய்ய, ததிபாண்டனும் முடிய அத்தாழியை நீக்கிக் கண்ணனை வெளியேறவிட்டு, தான் தன்மயிர்த்தாழியுடன் * மோகனம் பெற்றனன்—எனக் கண்டுகொள்க. இச்செய்தி, திருக்கோளுர்ப் பெண்பிள்ளை ஸ்ரீஇராமாதஜரைகோக்கி, “இங்குண்டு என்றேனோ பிரகலாதாழ்வானைப் போலே ; இங்கில்லை யென்றேனோ ததிபாண்டனைப் போலே” எனக் கூறிய வார்த்தையாலும், ஆசாரிய இருதயத்தும் அதன் வியாக்கியானத்துக்குறிக்கப்படுதலாலும் தெரியவருகின்றது. வில்லிபுத்தூரரும் “அருசுகனனுள்--தாழிசனக்குமுன் வீடுகொடுத் தருள் தாளிணை யையாழியா” என்று கூறினர். திவ்யகவி பிள்ளைப் பெருமானையங்காரும திருவரங்கத்துமாலையில் (ருங்.)

“சிந்திக்க ளெஞ்சில்லை வாயில்லை நாமங்கள் செப்பநினை வந்திக்க மெய்யில்லை வந்திரு போதுமொயம் மாமலர்ப்பூம பந்தித் தடம்பொழில் குழாய் காத்தி பாண்டனுனைச் சந்தித்த நான்முத்தி பெற்றதென் னோதயிர்த் தாழியுமே”

என்ற பாட்டில் இவ்வினிய சரிதத்தைக் குறிப்பிட்டனர். “அரங்கா ! பாண்டங்களைக் கொள்ளுதற்கன்றி உன்னைச் சிந்தித்தற்கு உதவாத நெஞ்சையும் (கழுத்து), அவற்றை வெளியில் விடுதற்கன்றி உன்னு மங்களைச் செப்பற்குவாத வாயையும், நின்னைத்தாழ்த்து வந்திக்கத் தகாத மேனியைமுடையதாய் அசித்தாயிருந்ததொரு பாண்டமும் வீடு பெறச்செய்தது உனது பரமநுருபை எனின், உண்மையில் உன்னைச் சிந்தித்தற்குரிய நெஞ்சும், உன் நாமங்கள் செப்பற்குரிய வாயும், வந்தித்தற் குரிய மேனியுமுடையராய்ச் சித்தாயிருக்கும் எம் போலியர்க்கு அது வாய்க்காததென்றோ” என்பது இப்பாட்டின் கருத்தாதல் காண்க. இச்சரித்திரத்தை, வேறுவிதமாக எம்பிரான் சதக முதலியவை கூறும். அஃதாவது:—

* “இந்த ஜீவனைச் சரீரமாகவுடைய நான் அசித்துக்களிற் பிரவேசித்து அவற்றின் நாம ரூபங்களைப் பிரகாசிப்பிக்கிறேன்” (சாந்தோக்கியம்) என்பது பகவதவாக்கியமாதலின், தாழிக்கும் ஒருவகை யாத்மாவுண்டென்றும், அது மோகனம் பெற்றதென்றும் கூறுவர்.

திண்ணமுடன் கோபாலா மனையில் வெண்ணெய்
 திருடினதைக் கண்டவர்கள் தூர்த்தம் போது
 கண்ணில்லாத் ததிபாண்டன் மனையிற் புக்குக்
 கண்கொடுத்துச் சாடியிற்போக தொளித்துக் கொள்ளப்
 புண்ணிகராக கண்வேண்டேன் கதிதா வல்லாற்
 போகவிடே நெனச்சாடி மூடிக் கொள்ள
 எண்ணரிய பரமபத மவனுக் கீந்தாய்
 இறைவநா ராயணனே எம்பிரானே.

என்பது.

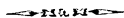
இவ்வினிய வரலாறுகள் புராணங்களிற் காணப்படாதனவா
 சித் தமிழ்நாட்டில் வழங்கி வருதல் கவனிக்கத்தக்கது. இவ்வாறு
 வடநூல்களில் காண்டற்கரியனவாய், தமிழ்நாட்டிற் பெரு வழக்
 குப் பெற்றுள்ள கண்ணன்சரிதங்கள் வேறு சிலவுமிருக்கக்கூடும்.
 இவற்றுக்கு, வடநூலாத் திவகள் உள்ளனவாயின், அவற்றை அறிந்
 தோர் அறிவிக்க வேண்டுகிறேன். இராமபிரான் சரிதங்களிற் சில
 வும் வடநூலாதரவின்றியே இவ்வாறு தமிழ்வழக்கில் உள்ளன.
 அவற்றைச் சமயநெர்த்துழி எழுதுவேன்.

பத்திராசிரியர்.

உ

சிவமயம்.

மாதவிவாதம்.

மரம், செடி, கொடி, புல்லு என்று வைத்தியநூலார் சிலர் வகு
 தத தாவரவர்க்கம் நான்கனுள்ளே மாதவி என்பது எவ்வருக்கத்தின்
 பாற்படும்? மரவருக்கத்தின் பாற்படுமா? கொடிவருக்கத்தின்பாற்
 படுமா? ஈண்டைப்புலவர்களுள்ளே ஒரு சாரார் மாதவி என்பது
 மரவருக்கத்தின் பாற்படும் என்று வாதஞ்செய்வர். மற்றொருசா
 ரார் மாதவி என்பது கொடிவருக்கத்தின் பாற்படும் என்று வாதஞ்
 செய்வர். இவருள்ளே மரவருக்கத்தின் பாற்படும் என்று வாதம்புரி

வோர் கந்தபுராணத்திலே வள்ளியம்மை திருமணப்படலத்துள்ள பாட்டுக்களுள்ளும் ஒன்றெடுத்துக்காட்டுவர். அதற்கு உரையுந்தீட்டுவர்.

கந்தபுராணம்.

ஆதிதன்மொழி துணைவிகேட் டஞ்சியே யையர்க்கு
நீதி யன்றுதண் பனைமட லேறுத னீரீம்
மாத வித்தருச் சூழலின் மறைந்திரு மற்றென்
காதன் மங்கையைத் தருவெனன் றேகினன் கடிதின்.

மாதவி என்பது குருக்கத்தி. “அதிமுத்தம்வாசந்திருகுருகாகரி யிவை குருக்கத்தியாகும்” என்று பிங்கலநிகண்டுகாரரும், “குருகுநாகரி வாசந்திமாதவி குருக்கத்திப்பேர்” என்று சூடாமணிநிகண்டுகாரரும் கூறுவர். ஆரியநிகண்டு காரருள்ளே அமரசிங்கர் என்பவர் மாதவியின் பரியாய நாமங்கள் பலகூறி “மாதவிலதா” என்றே முடிப்பர். லதா என்பது தமிழ்மொழியிலே இலதை என்று தற்பவமாக வழங்கப்படும். இலதை - கொடி.

அமரகோசம்.

சுதிஸூத்ரஃபாஸுக்ஷுரஃபாஸுதீராயவீலதா ||

இங்கே கூறப்பட்ட பெயர்கள் நான்கு; அவை அதிமுத்தம், புண்டிரகம், வாசந்தி, மாதவி என்பன. அதிமுத்தம் என்பது பிங்கலநிகண்டிலே அதிகம் எனவும், முத்தம் எனவும் இருபெயராக்கி அச்சிடப்பட்டன. அதிமுத்தம் - முத்தர்களை வென்றது. புண்டிரகம் - புண்டிரதேசத்திலே முன்னதலுடையது. வாசந்தி - வசந்தகாலத்திலே மலர்விரிதலுடையது. மாதவி - மது என்னும் பருவமாசங்களிலே மலர்விரிதலுடையது. மது - சித்திரை வைகாசி.

காளிதாசமஹாகவி செய்த புட்பபாணஸிலாச காவியத்துக்கு உரைகூறிய உரையாசிரியரும் மாதவியைகொடி என்றே கூறுவர். இறையனாகப்பொருளுரையும், சிலப்பதிகாரமும் மாதவியை எங்ஙனம் கூறும்? அவைகளும் கொடி என்று கொண்டதான் கூறும். “கடிக்குருக்கத்திக் கொடிப்பிடித்து” என்பது இறையனாகப்பொருளுரை. “கோதை மாதவி கொழுங்கொடியெடுப்ப” என்பது சிலப

பதிகாரம்; ஊர்காண்காதை, திருவாணக்காப்புராணம், தேவாரம் முதலியன எங்ஙனம் கூறும்? அவைகளும் கொடியென்று கொண்டு தான் கூறும்.

திருவாணக்காப்புராணம்.

கூர்த்ததுதிப்பனிமூலே கோதையர்தமியலொளியிற்
சீர்த்தகைமுகையொப்புச் சிவனாதமானத்தால்
ஆர்த்தவிதழ்நெகிழ்துடைவவவர்செயற்கையொளிகைக்கு
நேர்த்திலமென்றுடைநதொழிவ நெடுங்கொடிமாதவிமுகையும்.

திருமாணிதழித் தேவாரம்.

நேடுமயனொடுதிருமாலுமுணராவகை நிமிர்த்துமுடிமேல்
வெலவுதிவகண்மதுமத்தமிதழிச்சடையெம்மீசனிடமாம்
மாடுலவுமல்லிகைகுருதுகொடிமா தவிசெருந்திருவின்
ஊடுலவுபுன்னைவிரைதாது மலிசெருதவிமாணிசூழியே.

இங்ஙனமே வடமொழியிலுந் தென்மொழியிலும் பலநூல்கள் மாதவி என்பது கொடிவர்க்கத்தின் பாற்படும் என்று கொள்ளுமாறு வெளியாகக் கூறுகின்றன. ஆதலால் யாமும் அதனைக் கொடிவருக் கத்தின் பாற்படும் என்றே கொள்ளுதும். அங்ஙனமாயின்; மேலே வந்த “மாதவித்தருச்சூழலின்” என்னும் சுந்தரபுராணத்தோடு முர ணாதோ? எனின்; முரணாது. என்னை! அதன்பொருள் வேறுவகை யாகக் கூறப்படும். என்னையென்ற கூறுதும். மாதவித்தருச்சூழ லில் - மாதவிக்கொடி படர்ந்து மூடியிருக்கும் பரச்சூழலில் எனவே பொருள்கொள்க. இப்பொருள் கொள்ளுங்கால மாதவியை மரம் என்பார் வாதம் நிரர்த்தகம் என்னும் நிகராகத்தானமாயத் தூரம் போய்விடும.

அ. குமாரகவாமிப்பிள்ளை.

சிறுவர்க்குரிய உபந்நியாசங்கள்.

நன்னடக்கை.

சூதாரகஷணொயபிடிபிடிவாசாரகஷணம்॥
 சூமோமாஹிவெவெஷாசாரகஷணம்॥
 சூதாரபூவெவொயபெடிபிடிவாசாரகஷணம்॥
 சூதாரபூவெவொயபெடிபிடிவாசாரகஷணம்॥
 சூதாரபூவெவொயபெடிபிடிவாசாரகஷணம்॥

சிறுவர்களே ? இந்தப்பக்கத்தின் நலைபிவிருக்கிற வார்த்தைகளை நீங்கள் வாசிக்கமுடியாது. ஏனெனில், அவைகள் ஸமஸ்கிருத வார்த்தைகள். உங்களுக்கு ஸமஸ்கிருதம் தெரியாது. ஒருக்கால், கொஞ்சம்பெரியவராகும்பொழுது அதை நீங்கள் அறிவீர்கள். ஒவ்வொரு இந்துக்குழந்தைக்கும் சிறிதுஸமஸ்கிருதத்தெரியவேண்டுமென ஏனென்றால், உங்களுடைய திவ்வியமான வேதபுராண இதிறாஸகிரந்தங்கள் அப்பாஷையிலேயேதான் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. பூர்விக இருஷிச்சோஷ்டர்கள் அப்பாஷையைத் தான்பேசுவதார்கள். மேலே எழுதப்பட்டிருப்பன உங்களால் வாசிக்கமுடியாதாகையால் அவைகளின் பொருளை நான் உங்களுக்கு விளங்கச்சொல்லுகிறேன்.

பகவத் பகதனாக நாரிருத்தவேண்டுமானால் நம் நடக்கையில் மிக்க பரிசுததமாயிருக்கவேண்டுமென்று இவ்வார்த்தைகள் சுறமிகுகின்றன. நன்னடக்கையே எல்லாவற்றிலுஞ்சிறந்தது. நன்னடக்கையே தருமம். தருமமே மகம்-மதம் அல்லது தர்மமே நம் வானுளை அழகுபடுத்திச்சிறப்பிப்பது. நன்னடக்கையினாலேயே நாம் சந்தோஷமாக வாழ்கிறோம். இமமையிலும் மறுமையிலும் நற்பயன்களுதவுவதும் நன்னடக்கையேயாம். இத்தகைய நன்னடக்கையைப் பற்றியேதான் உங்களுக்குச்சொல்ல விரும்புகின்றேன். உங்களைச் சந்தோஷிக்கச்செய்வதும், துன்புறச்செய்வதும் சிலபொருள்களையாம் என்பது நீவிர் அறிந்த விஷயம். சிலவேளைகளில் நீங்கள் கோ

பிஷ்டராயும், சிலச் சமயங்களில் சொல்லியபடி நடக்காத முரடராயு
மிருக்கிறீர்களாயினும் உங்களில் அநேகர் நல்லவராகவேயிருக்க
முயலுகிறீர்கள். ஒருக்கால், நீவிர் கோபங்கொண்டபொழுது அப்
படிச் சினந்துவிட்டமைப்பற்றிப் பின்னால் பெரிதும் வருத்தமுறு
கிறீர்கள். மிகவும் அமைதியாயிருந்திருக்கவேண்டுமென்றும் விரும்பு
கிறீர்கள். உங்களுடைய சிழ்ப்பபடியுந்தன்மையில்லாமையைப்பற்றி
நீங்கள் அடிக்கடி வருத்தப்படுகிறீர்கள். நன்னடத்தையைப்பற்றிக
கற்பிக்கும்படியான கதைகள் பலவற்றைக் கூறுகிறேன். இக்கதை
கள் உங்களை நல்லவராக்கும். உங்களது நல்வழிக்கான மார்க்கங்க
ளையும் அவைகள் உங்களுக்குணர்த்தும். இதற்கைய கதைகள் உங்க
ளது சிறந்த வேதப்புத்தகத்திலுள்ளன. நீங்கள் மிகச் சிறிய குழந்
தைகள்; இக்கதைகளும் படிக்கச்சாத்யமானதுமன்று; இக்கதை
களில் நீண்ட கடினமான வார்த்தைகளிருக்கின்றன. இவைகளை
எளிய நடையில் குறுகித் தெளிவாய் எழுதினால நீங்களே அவற்
றை அடிக்கடி படித்தறிந்துகொள்ள வியலும்.

பண்டைக்காலங்களில் நற்குணம் வாய்ந்த மனிதரும் ஸ்திரீக
ளும் எவ்விதம் தம வாழ்நாள்களைக் கழித்தனர் என்பது இக்கதைக
ளினால் நன்கு தெரியலாகும். இக்கதைகளில் சிறு குழந்தைகளின்
நற்குணங்களும் அவர்கள் எல்லாரிடத்தும் எவ்வளவு சாந்தசீலராயி
ருந்தார்களென்றும், அவர்கள் பரமேசுவரனையும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணபர
மாதமாவையும், பெருந்தேவர்களையும் எப்படி நேசித்தார்களென்ப
தும், கடவுளர்கள் இச்சித்தவண்ணமாய் அவர்கள் எப்படிச்செய்தா
ர்கள் என்பதும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவர்களது நன்னடக்
கையைப்பற்றி முன்னர் அறிந்து நாமும் அவர்களைப்போலவே ஆக
முயலுவோமாக.

இவ்வழகிய உலகத்தினையும், பிரகாசமான சூரியகாந்தியையும்,
குளிர்ந்த விருகூழ்களையும், முதிர்ந்த கனிகளையும், நம்முணவிற்குரிய
தான்யவகையினையும், நமக்குபயோகமாயுள்ள பிராணிகளையும், நமக்
குச் சத்தமான இனிய பாலைத் தருகிற சாந்தமான பசுவினையும் நீங்
கள் அறிவீர்கள்! இவைகளெல்லாம் நமக்குக் கடவுளால் கிருபை
கூர்ந்து அளிக்கப்பட்ட பெருங்கொடைப் பொருள்களாம். அவை

களால் நாமடையும் பயன்களுக்குத் தகுந்தாற்போன்ற நன்மையினை காமும் அவற்றிற்கு அளித்தலும் வேண்டாவோ? நாமவைகளுக்கு யாது கொடுக்கமுடியும்? அவைகளிடத்தில் வேண்டிய பொருள்க ளெல்லாமிருந்தாலும், நாமவைகளுக்கும் நம்மாலானது சிறிதுகொடு ப்போம். நமது நற்செய்திகளுள், நல்லெண்ணங்கள், நல்வார்த்தை களே நாம் அவைகளுக்குக் கொடுக்கக்கூடிய பொருள்களாம். இவற் றைத்தான் ஆசாரமென்று சொல்வது. இப்பதம் பொருளாவது சிறிது சிரமநதான். ஆனால், அதன் அர்த்தம் நல்லவை என்பது தான். பிறருக்கும் நமக்கும் ஒரு சேரப் பேரின்பத்தைக்கொடுக் கும்படியான நன்னடகையே என்று பொருள் கூறலாம். நற்செய் கைகள் பலவகைப்பட்டன. உங்களைக்காட்டிலும் சிறியோரிடத்தி லும், உங்களில் வலிகுறைந்தவரிடத்திலும், உங்களை யொத்தவயதி னரல்லாத உங்களுடைய சிறிய நண்பரிடத்திலும், உங்களது நற் செய்கையைக்காட்டவேண்டும். மிக்க ஏழைகளுக்கு அல்லது, நீங் கள் செய்வனவற்றை அறியாதவர்களுக்கும் நீங்கள் நல்லவற்றைச் செய்பமுடியாது. உங்களுடைய தாய்தந்தையர் ஆசாரியர் வயது முதிர்ந்தோர், அரசன் முதலியோர்களுக்கும் நீங்கள் நல்லன செய் தல் முடியும்.

அதி ஸத்ய ஸந்தர்களாயும் மிகக் கீழ்ப்படிதலுள்ளவர்களாயும், மிகச்சாந்தசிலராயும், அதி ஸ்வநலங்கருதாதவராய் மிருக்கத்தகுந்த நற்காரியங்கள் பலவற்றை நாமே செய்துகொள்ள வியலும். எக காலத்தும் பொய்யைத்தன்னி மெய்யைத் தழுவுவும் பிறிதொன்றிற் கும் தீங்குபுரியாதிருக்கவு மிருக்க நாம் முயற்சிகலாம்.

“பொய்யாமை யன்ன புகழில்லை யெய்யாமை
யெல்லா வறமும் தரும்.”

நமக்கு நாமே செய்துகொள்ள வேண்டிய நற்காரியங்கள் இவை களேயாம். பிறகு ஈசுவர ஸம்மதத்திற்குவந்தகாய் நடக்கவேண்டிய நல் நடத்தை யொன்றுமுண்டு. நாம் செய்யும் எக்காரியங்களினும், உத்தியோகத்திலும், விளையாட்டிலும் ஈசுவரனைத் த்ரிகரண சுத்தி யுடன் ஸ்மிருக்கவேண்டும். அவருக்குத் தொண்டுபுரிய முயற்சிப பதிலும், ஈசுவரனுக்கே செய்யும் பணிவிடைகளில் மனப்பூர்த்தி

யாய்க் கலந்து செய்வதிலும் எப்போதும் பிரீதியாயிருக்கவேண்டும். நீங்கள் தக்க பருவமடைந்து பெரியவராகும்போது பகவத்கீதை என்னுமோர் அழகிய ஸத்க்ரந்தத்தைப் படிக்கலாகும். நாம் செய்யும் எக்காரியங்களையும், நாம் உண்ணும் எவற்றையும் நாம் உடவு ளர்க்கு அர்ப்பணம் செய்யும் எவற்றினையும், அந்நியர்க்கு நாம் கொடுக்கும் கொடைகளையும், நாம் தியாகம் செய்யும் எவற்றையும், பகவானுகடே அர்ப்பணம் செய்யவேண்டுமென்று, இதுதான் பகவ தாராதனை யென்று, இதுதான் பகதியென்று, ஸ்ரீ கிருஷ்ண பர மாத்மா தமது பகவத் கீதையில் கூறுகின்றார். நற்செயல்களைப் பற்றிய இத்தகைய அருங்கதைகள் பலவற்றை இனி நாம் படிப்போம். பலவீனர், கதியற்றவர் முதலியோர்களுக்குச் செய்யக்கூடிய நற்காரியங்கள், எல்லாமனித ஜீவவர்க்கங்களுக்கும் செய்யக்கூடிய நற்காரியங்களைப்பற்றியும் சொல்லவேண்டிய விஷயங்களிலிருந்து நாம் தொடங்குவோம். உலகத்தின் மனிதர்கள், ஸ்திரீகள், சிறியகுழந்தைகள், பிராணிகள் புழுக்கள் முதலான ஸகல ஜீவவஸ்துக்களுக்கும் நாம் உதவிபுரிய முற்படவேண்டும். எல்லாப் பொருள்களையும் நேசிப்பதும், ஜீவப்பிராணி யாதாமொன்று வருதலும்போது நாமும் வருத்தமடைவது மேலானது. பிறவுயிர்க்கு ஒருக்காலும் துன்பஞ் செய்யாமையே மேலானது.

“எனத்தானு மெஞ்ஞான்றும் யாக்கு மனத்தானு
மாணு செய்யாமை தலை.”

இம்மாதிரியான பிறவுயிரின் மேலுள்ள நேசம் தான் கருணைகடாட்சம் என்னும் சிறந்த சாரமாகும்.

கருணைகடாட்சம் அல்லது அருளுடைமை என்னும் நீண்ட வார்த்தைக்கு நேசமும் பரிதாபமும் என்று அர்த்தமாகும். வருத்தமுறுகிற எந்தப்பிராணியினிடத்திலாவது ஒரு சிறுவன் இரகசப்பட்டு அதற்கு ஏதேனும் சிறிது உதவிசெய்ய முயற்சித்தால், அவன் தான் அருளுடைமை என்ற ஆசாத்தையுடையவன் என்று சொல்லப்படுவான். வருத்தமுறுபவர்பால் பரிதபித்து அவர்களுக்கு வேண்டிய உதவியைச் செய்யுஞ் சிறு குழந்தையோ, வயதுவந்தமனிகளோ, மனுவியோ, அவன் அல்லது அவள் அருளுடையார்கள்

என்று சொல்லப்படுவார்கள். விச்வாஸமாய் நோயாளிகளுக்குரிய வற்றைச் செய்தும், வலியற்றவர்களுக்கும் உதவி செய்தும், பசியாளர்களுக்கு முகமலர்ந்து அன்னமிட்டும் வருவோமானால் நாமேதயாளசிலர் ஆவோம். பட்சமுள்ள அற்பகாரியங்களும், மதுரமானசொற்களும், மேலுள்ள ஸ்வர்க்கத்தைப்போலப் பூமியையும் சகல இன்பங்களையும் ஒருங்கே அனுபவிக்கும் மோகக்ஷீடாககுகின்றது.

.COMPASSION.

அருளுடைமை.

ரந்திதேவன் என்னும் நல்லரசன் சரிதை.

—:0:—

தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரிடத்து இரக்கங்காட்டியருளிய ஒரு மகாராஜனின் அழகிய சரித்திரம் பழைய கிரந்தமொன்றில் சொல்லப்பட்டிருப்பதை உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்.

ஒருகாலத்தில் ரந்திதேவனென்னும் மன்னனொருவனிருந்தான்; அவன் ஸங்க்ருதி என்பவனுடைய குமாரன். எப்பொழுதும் வேண்டிய திரவியமும் ஆகாரமும் ஏழைகளுக்குக் கொடுத்தவந்ததினால் அவன் நல்ல அரசன் எனப் பேர்பெற்றான். பசியுள்ளவர்களுக்கு ஆஹாரம் போட்டுக் காப்பாற்றவேண்டுமென்னும் எண்ணங்கொண்டு தன்னிடத்திலுள்ள எல்லாவற்றையும் பிறருக்கு அளிப்பதுடன் சில வேளைகளில் அப்படிச்செய்வதில் தானுந் தன்னில்லாளுங்கூட உபவாஸமாயிருப்பதுண்டு.

ஒரு காலத்தில் அம்மன்னன் தானும் தன்னுடனிருப்பவர்களும் அநேக நாட்கள் ஆஹாரமின்றி மிகவும் பசியுற்றிருந்தார்கள். யாரோவொருவர் கொஞ்சம் ஆஹாரமும் கொஞ்சம் இனிய பாலும் நெய்யும் கோதுமையும் தண்ணீரும் அவர்களுக்குக் கொணர்ந்தார்கள். அவ்வாஹாரத்தையுட்கொள்ள அவர்கள் உட்காரப்போகையில் பசியுற்றிருக்கும் பிராமணனொருவன் அவர்களிடையில் திடீரெனத்தோன்றித் தனக்கு ஆஹாரம் கொடுக்கும்படி வேண்டினான். ரந்திதேவன் அந்த பிராமணனுக்கு ஆஹாரமிக்கப் பிரியமுற்ற

வனாய் அவனுக்கே முதலில் உணவளித்தனன். உணவுண்ட பிராமணன் சென்றபிறகு பாக்கியிருந்த உணவைத் தங்களுள் ஸரிபாகமா கப்பகிர்ந்தான். அவன் தன்னுடைய பாகத்தை அருந்த உட்கார்ந்ததுதான் தாமஸம். பசியுள்ள ஆத்திரனொருவன் தனக்காஹாரம் கேட்டான். ரந்திதேவனோ அப்பொழுது தான் ஆஹாரங்கொள்ளா விட்டாலும், அவனுக்குக் கொஞ்சம் ஆஹாரங்கொடுத்தான். ஆத்ரனும் சிறிதுணவருந்தித் தன்வழிச்சென்றான்.

மிஞ்சியிருந்த சொற்ப ஆஹாரத்தை ரந்திதேவன் உண்ணவாரம்பியாததற்கு முன்னமையே நாய்க்கூட்டமொன்றுடன் ஒருமனிதன் வந்து தனக்கும் ஏதாவது ஆஹாரம் வேண்டுமென்று வேண்டினான். வேண்டலும் இந்நல்லரசன் எஞ்சியிருந்த ஆஹாரமுழுவதையும் அம்மனிதனுக்கும் அவன் நாய்களுக்கும் பங்கிட்டுக்கொடுத்த பின்னர் ஒரு கண்ணம் தண்ணீர்தான் கடைசியில் பாக்கியிருந்தது. பசியாறின நாயும் மனிதனும் தமவழிச்சென்றபிறகு, தாஹத்தால் மிகுதியும் தளர்வுற்றிருக்கிற அரசன் கடைசியில் பாக்கியிருக்கிற தண்ணீரை யருந்தலாமென்றெண்ணினான். அதே நிமிஷத்தில் ஒரு எளிய பிச்சைக்காரன் எனக்கு நாவறண்டு போகிறது, மிக்க தாகமாயிருக்கிறது, தண்ணீர்வேண்டுமென்று மன்றாடினான். அப்பிச்சைக்காரன் ஜாதிப்ரஷ்டனாகிய நீசனாயும் களைத்துப்போன தெளர்ப்பாக்கியனாயுமிருந்தான்.

உதாரணமுள்ள இவ்வரசன் தான்சாப்பிட எண்நீரை அவ்வெளிய பிச்சைக்காரனுக்கீந்தான். அவ்வெளியவன் மிகவும் சுலபமாய் நீரை அருந்துவதற்குதவியாய் அப்பாததிரத்தைத் தன் கையினால் பிடித்துக்கொண்டிருந்த அரசன் “பசி தாஹமென்றும எனக்குக் கிடையவே கிடையாது, மற்றவர்களுடைய துன்பதையும் துக்கத்தையும் நான் பொறுமையாய்ப் பொறுக்க கிருபாநிதியாகிய ஹரி கடாசுக்கீவேண்டுமென்றும மற்றவர்களுடைய கஷ்டங்களில் ஒத்தாசை செய்து ஸந்தோஷிப்பாக எனக்கு மனவலி, கடவுள் கொடுக்கவேண்டுமென்றும் மனங்கொடுத்து கூறினார்.

பிராமண சுஷத்திரிய வைசிய குத்தர்களிடத்தும் ஹீந ஜாதிகளிடத்தும் நாம் எவ்வளவு தையையோடிருக்கவேண்டுமென்று; எல்

லாவற்றிற்கும் எங்ஙனம் நாம் உதவிபுரியவேண்டுமென்றும், ரந்தி தேவனால் நாம் நன்கறிகிறோம். இந்த நல்ல ரந்திதேவன் செய்த விஷமாய் நம்முடைய எல்லா ஆகாரத்தையும் அந்நருக்குக் கொடுக்க முடியாவிட்டாலும் பசியுற்றவர்க்குச் சிறிதேனும் அடிக்கடி உதவலாம். கஷ்டப்படுவாரிடத்தும் நோயுற்றவரிடத்தும் சிறு குழந்தைகள் கூடத் தங்களுடைய அன்புள்ள செய்கைகளை அடிக்கடி செய்யக் கூடியவர்கள். நம் சொந்த மனிதராயினும் அந்நராயினும் பணக காரராயினும் ஏழையாயினும் பிராமணராயினும் ஜாதிப் பந்தராகிய புலையராயினும் பாலரிடத்தும் நாம் அன்பும் விசுவாஸமும் உடைய ராயிருத்தல்வேண்டும். எம்மனிதன் நம் உதவியை வேண்டினானும் அத்தகையோனை நம் ஸ்நேஹாதானாகப்பாவித்து அவனுக்குதவி புரியவேண்டும்.

2 உபகாரம்.

கரியசிற்றெருமபொன்று தன்னால் தூக்கவாவது அசைத்துருட்டவாவது முடியாத பெரியதொரு கோதுமைத் தான்யத்தைக் கண்டது. ஆதலின் தன்னெதிர்ப்பட்ட மற்றொன்றினை அத்தான்யத்தைத் தன்வளைவரையிற் கொண்டு சேர்க்க உதவிபுரியுமாறு மன்றாடிக்கேட்டுக்கொண்டது.

எனக்கு என்வேலை தலைக்குமேலிருக்கின்றது உனக்கு அத்தான்யம தேவையானால் நீயேதான் அதை உருட்டி உன்வளைக்குக்கொண்டுய்க்கவேண்டுமென்றது. இப்படியே கோபத்தோடு ஸ்வயநலங்கருதியே பதில் சொல்லிக் கொண்டுபோய் ஓரிடத்தில் ஸாவகாசமாய்ப் படுத்தாறங்கலாயிற்று.

அப்பொழுதுதான் அவ்வழியே போய்க்கொண்டிருந்த மற்றொரு சிற்றெறும்பு தன்னுடைய ஸ்நேஹாதான் உதவிலேண்டுவதையறிந்து இரக்கப்பட்டு அது வைத்துக்கொண்டிருந்த சூமையை வளை கொண்டு சேர்ப்பதில் வேண்டிய ஒத்தாசையைப் புரிந்தது. இதைக் கேட்ட நேரிடம் இளஞ்சிறுவர்களையாவரும் இக்கதையினால் நற்பயன்களையுடைய முயற்சியெய்க்கடவர்கள், நற்புத்தியையுடைய மனமுள்ள சிறுவர்கள் நல்ல கூடாவழுள்ள மற்றைய சசோதர என்றும்

புக்கு உதவிய நல்லெறும்பினால் நற்புத்தியடையக்கடவர். மேலும் சிறு பிராணிகளே ஒன்றுக்கொன்று பகடிமுள்ளவைகளாய் நடந்து கொள்ளுமானால் குழந்தைகள் உண்மையாய் அவ்வாறே நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்பது சொல்லாமலே அமையும்ன்றோ?

(இன்னும் வரும்.)

சுப்பிரமணிய ஐயர்.

குமரன் றுணை.

உள்ளத்துணர்வு.

(முற்றோட்ச்சி.)

அகம் என்பது ஞானமுதிர்வுதலையெடுப்பேருணர்வு நின்ற திருவருட்சத்தியால் தன்மயமாய் நிற்கும் இடம் அகமாகும். தித்தி ததல்-இனித்தல். எவ்வகைச் சுவையினும் தேன்-தையிலவடிவாகவும் இடையறாச் சுவைநவநாயுமிருத்தலின், தேனே என்றனர். அப் பொடுபெய்தவுப்புப்போல சிவனும் சிவனுநதானுந்தன்மையெய்தி அபின்னமின் றிபுண்மை காணுதலினால், தேனேயென உவமையாகு மெயாகுகொண்டனர். மாவழிநுகருதேன் கண்டமாத்திரையே யாகலின், அதுசீரும்பேரும் இனநென்பதுபோதர சித்தததுட்டித் திகருதேன் என்றதென்க. ஆன்றோர் முடிபுகுறுமிடங்களிற்றான் உண்மைதோன்றும; என்னுள்ளத்துள்ளிருக்குமின்பவெள்ளப்பெ ருநகே, “சித்தமிசைகுழிகொண்டவரிவானதெய்வமே” என்ற பெரி யார் வாக்கியங்களெல்லாம் இரகசிய விடமாகும். அபக்ருவவான்மாக் கட்டு தெளிவுபொருநதல் இயலாத காரியமாகும். ஓர் இளம்பருவத் தன தான்சிற் றின்பம் நுகருங்காலத்து ஓர் இளம்பருவமடந்தையி னது, உருவாதிகளையேநோக்கி நோக்கி விரகம் அதிகரித்து அம்மடந் தையைத்தழுவுத்தனதுள்ளம் விரும்பஅறிவும்அதன்வசப்பட்டு பே

ரறிவைமறைத்து விஷயாதிகளிற்செலுத்தியுள்ளம் உவத்தலைச்செய்தல்போலப் பேரறிவும், பரிபக்குவகாலத்து உள்ளத்தைத்தன்பால் இழுத்துநல்லுண்மைதெரிவித்து சிறுநுணர்வைத்தன்மயமாக்கி நிர்மலப்பட்டதாய், சிவச்சிவத்தன்மைதோன்றாமல், தானே அதுவாய் கருவிகரணமடங்கி, ஐக்கியத்தன்மையெய்துதல் பேரறிவின் வினையாகும். (வினை+தொழில்.)

“தனக்கோரிலக்கணத்தைத்தான் கூறரென்னே
எனக்கைத்திலக்கணமுமேனுரைப்பீரென்னே.”

என விட்டுநூல்முழங்குவதும் நாம் அறியத்தக்கது. கூத்தாடுபவன் தன்னை அரிச்சந்திரனாகவும், சந்திரமதியாகவும் அலங்காரஞ்செய்து கொண்டு ராசரீகத்துக்குத்தக்கபடி உரையாடி நடிக்கினும் உள்ளபடியே அவன் அரிச்சந்திரனுஞ்சந்திரமதியும் ஆகான். பாவனைமட்டும் அவர்களைப்போலக் காட்டுகின்றான். அதுபோலவே, என்னது நின்னது என்னுடைமை நின்னுடைமை எனவுரிமை பாராட்டிக்கொண்டாடினும் தமக்கோர் சுதந்தரமும் எஜமானத்தானமும் பெருனென்க. எவ்வகைப்படிப்பினும் மனமிறக்கக்கற்றல் ஒருவகைப்படிப்பாகும். அஃது, ஏனையவைகளைப்போறலன்று. விசேடவிழுமை யெய்தியதாகும். அறிவு நூலாய்ந்து படித்தலுக்குப் பாலுண்குருகை உவமம் ஆக்கல் பண்டைப்புலனெறிவழக்கென்க.

“பற்றுஉதேபற்றிபணியறநின்றென்றுணர்ந்து
நிற்பாரேநீணெறிச்சென்றா.”

என்ற குமரகுருபரரின் அநுமைத்திருவாக்குப் பாண்டு ஊகிக்கத்தக்கதொன்றும். அன்றி கம்பநாட்டாழ்வாரும், ஞானிகளுணர்வினொன்றாய் - என்கின்றனர். உள்ளத்துணர்வு அமைதிபெற்று தங்கிலையுறுமேல் அஃதே முடிந்தபொருள் என்பதுதான் தெள்கியார்திறனமை கூற்றும்.

“எல்லாமும் வலதீந்த மலமாயை ஏழையாம் என்னுடைக்க வசமோ” என நம் தெய்வத்திருவருளாளராகிய ஸ்ரீமத் - தாயுமான சுவாமிகளும் கூறினராவர். எவ்வடக்கத்துள்ளும் மனவடக்கமே கைத்துணையாற் கடனீந்துவதன்னவோரரும்பெருஞ்செயலாகும்

தவமிழைத்தல் முதலியனவெல்லாம் மனவொற்றுமைபெற்றப்பொருட்டேயாகும். அகம், புறம் என பகை இருவகைய. அகப்பகைக்குப் பேராரற்றல் அதிகமாகும். புறப்பகை யொரோவழி நீங்குநிலைமையதாகும். “புறப்பகைகோடியின் மிக்குறினுமஞ்சார் அகப்பகை யொன்றஞ்சிககாப்ப” என்ற பெரியார் அருமை வாக்கும் ஈண்டு யூகிக்குந்தகைமையதாகும். அகப்பகை, சிதைதல் உறுவதுக்கு அரியதொரு தீவிரஞானத்துணைபெறல் வேண்டுவதவசியமாகும். ஆகவே இதுகாறுங்கூறிய விஷயங்களான் மனத்தூய்மை பெற்றிருக்க முயலவேண்டுமது முக்கியமான தொரு காரியமென்க.

செக்கவல்லதும் கெட்டவர் தங்களை

எடுக்கவல்லதும் இம்மனம்;

என்று கூறிப்போந்த நமது ஸ்ரீசிவப்பிரகாசத்தின் றெள்ளிய கருத்தும் நுணுகி உணரற்பாலதாகும். உள்ளத்தினிலக்கணத்துக்கு உணர்வே சம்பந்தமுடையதென முற்கூறியவைகளை நெடுக்கவனிக்கவேண்டியதொன்றாகும். உள்ளம் தானம் எனவும் உணர்வு தானி பெனவும் அமைத்துக்கொள்ளல் வேண்டும், சைவசித்தாந்தப் பரமாசாரிய பரஞ்சோதி விருடியாரும் “உள்ளமெனுங் கூடத்திலுக்கமெனுந்தறிநிறுவி” என்கின்றனர். உணர்வின தியக்கமில்லா விடின் உள்ளம் அசையா நீர்மைய. தண்ணீர்போல்தனக்கோரார்ற விலலாதிருக்குமென்க. உள்ளமெனுங்கூடம் என்றதனால் தானம் எனமுன்னர்யாமும் தாபித்ததாகும். உள்ளத்துள் உணர்வு ஊன்றுதலடைந்து யதார்த்த நிலைமையை நிச்சயித்துச் சொருபவருக்காணுமபோதுதான் பேரின்பம் வாய்க்குமென்ப.

முற்றத்தறந்தார்க்கு மெய்யுணர் விறோன்றுவதேயின்பம்

இறந்தவெலாந் துன்பமலாதில்.

என்ற ஆன்றோர் கூற்றும் ஆராயத்தகுவதொன்றாகும். இன்பம்மெய்யுணர்வின் கண்ணதே என்பது அனுபவவாளரின்தெளிவு. மெய்யுணர்வின்மயமாக சனிக்கு மின்பமேயின்பமாகும். அவ்வின்ப வாயிலாகக் காட்சி பெறப்படுமென்க. பேரறிவாளரனைவரும், சுருதி, யுக்தி, அனுபவம் எனமுத்திரத்ததாய்ப்பாருபாடு செய்ததனுள், அனுபவம்என்பது கடைப்பாகத்தமைந்தது. அனு

பவயில்லாதாயின் முன்னையவிரண்டானும் ஒருசிறிதும் பயனிலவாய் முடிந்துவிடும். எக்கருமங்களினும் அனுபவிகளே நிலைதெரிந்தொழுகு பவர்களாவர். அவற்றினும் சிவானுபவம் சீரும் பேரும் எய்தியதாகலின், இஃது அவசியமுள்ளதெனப் பெறப்படுகின்றதென்க. “வருத்தம் பிள்ளைபெறும் பேதையறிவாளோ” என்பது நியாயமான உரையாகும். சுருதியோடு நிற்பவர்களார். புத்தியோடு நிற்பவர்களார். அனுபவத்தோடு நிற்பவர்களார். இம்மூன்று மொருங்கே கொண்டு நிற்பவர்களார். ஆகவே, மூவகைச் செயலும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடைய தென்பது இதனால் விளக்கப்பட்டதாகும். உள்ளமும் உணர்வும் அனுபவத்தோடு ஒன்றாந்தன்மை பெறுங்காலத்துத்தான், அற்புதக்காட்சி கண்டேன் கண்டேன் என, பெரியார் திருவாய்மலர்கருளுவது. சொருபநிலைகாணுது ஆடினும் பாடினும் அஃது ஒரு புண்ணியமாததிறையன்றி முடிபான ஒருவகையைக்காட்ட வியலாதென்க.

பாடிப்படித்துலகிற் பாராட்டி நிற்பதற்கோ
தேடியெனே யடிமை சேர்ததாய்

என்றருளிய தெய்வப்பெரும்புலமையாளர், தெள்ளத்தெளிந்த பெரிய அனுபவமுளராதலின், ஆண்டாண்டு குறிப்பால் விளக்குகின்றனர். “சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே” எனவும், “எனதுள்ளங்கவர்கள்வன்” எனவும், “உள்ளத்தினுள்ளே யொளித்திருக்கும் பேரமுதே” எனவும், குறிப்பான் மெய்ம்மை நிலைகாட்டியனவெல்லாம் ஆழநிலைக்கத்தக்கதாகும். மெய்யுணர்வோராயினும் ராஜஸு, தாமஸு, குணங்கள் நடுவில் தோன்றிமயக்கிவிடுவதாயல்பு. மயக்கவே மெய்யுணர்வு மறையப்பட்டு தன்னிலை தோன்றாதாய் விடுமென்க. கம்பர் பம்பை வருணனைக் கூறுமிடத்தும்,

காசடை வினக்கிய காட்சித் தாயினு
மாசடை பேதமை யிடைமயக்கலா
லாசடை நல்லுணர் வனையதாமெனப்
பாசடை வயின்றொறும் பார்தபண்பது.

என்கின்றனர். அதாவது அப்பொய்கை மாசு அடை பேதமை—குற்றம்பொருந்திய அவிசைசயானது, இடை—நடுமில்லின்று, மயக்

கலால்—மயங்கச்செய்தலாலே, ஆசு அடை—அற்பத்தன்மையை (இடையிலே) அடைந்த, நல்லுணர்வு—நல்லமெய்யறிவை, அணையது ஆம்என—போன்றது என்னும்படி, காசு அடை—முத்துக்கள் தன்னுள்) பொருந்தியிருத்தலை, விளக்கா—(வெளியேநின்றதுகாண்போர்கு) விளங்கச்செய்த, காட்சித்து ஆயினும்—(மிகத்தெளிந்த) தோற்றத்தையுடையதாயிருந்தாலும், பசு அடை—பசியிலேகள், வயின் தொறும்—இடையிடங்கள் தோறும், பரந்த—பரவப்பெற்ற, பண்பது—தன்மையுடையது. (எ-று.) உணர்வுக்கு மயங்குகின்ற சுபாவம் அமைந்ததாகும். மயங்காது ஒரே படித்தாய் உள்ளத்தோடொன்றி நன்னிலையுற்றகே தீர்த்தம் மூர்த்தம் முதலிய சாதனங்களை முன்னர்ச் செய்துகொள்ளலாகும். உண்மைநெறிகடைபிடித்தொழுகிய நமது, பூக்குமரகுருபரசுவாமிகளும், நீதிநெறிவிளக்கக்கடை வெண்பாவில், முடியுரை கூறுபவர் போல இலேசாகக் கூறியருளிய தென்னையெனின்,

ஐயத்திரியின் நகன்றுத்தியிற்றெளிந்த
மெய்யுணர்ச்சிகண் விழிப்பத்துங்குவார்—தம்முளே
காண்பதே காட்சி கனவு நனவாகப்
பூண்பதே தீர்த்த பொருள்.

என்பதாம். இதனுள் சுருங்கச்சொல்லி விளக்க வைத்திருப்பது அறிவாளர் அறியத்தகுவதொன்றும். இதனை விரிக்கின் இன்னும் பலதிறப்பட்டு நிற்குமாதலான், இதனோடு முடிபு காட்டி முடிக்கலாயிற்று, சுபம் சுபம்.

ஒரு வேண்டுகோள்:—உள்ளத்தெளிவு, என்னும் பெயர்பூண்ட வியாசம் ஒன்று, சைவசித்தாந்த சாத்திரச்சாரமாக, யான்எழுதிவருகின்றதை, அடுத்த பிரசுரத்தில் வெளியிடுவேன். அடுத்தடுத்து என்னைத் துண்டிவரும் எனது அருமை நண்பர்கள், அதுகூறும் பொறுக்க வேண்டிக்கொள்கின்றேன்.

இராமசாமிவன்னியன்.

~~~~~

(முற்றொட்ச்சி.)

திருநாட்டுச்சிறப்பு.

(க) வடக்கெல்லையாய் நின்ற வடவேங்கடத்தினெடியதென்றி
சையினலைவு நீங்கும்படி பூமியை மேராக நிறுவுதற்கு வருகின்ற
வகத்திய முனிவரமர்ந்த தென்மலைபுடைய பொதியமலைதரும் பொ
ருறை நதியின்வளம் மலிகின்ற சால்பையுடைய வொப்பற்ற பாண்டி
நாடு முதன்மை வளர்கின்ற தரிழ்வழங்குநிரண்டெல்லையுளொன்று
கிய தென்குமரிதன்கண் மிளையாகிப்பொருந்தும் தென்பாண்மலையலை
எனக்கூட்டுக.

(2) கிருபையின் மிகுதியாலருளக் கலைஞர் அனங்கனின்னைப் பொருந்திய (அறுபத்துநான்கு) திருள்ளியால்களையுடைய நினைத்தற்கரிய பரமபதியை மீனாக்ஷியம்மையாரோடு நெருங்கிச் சூழ்ந்து, ஆலங்கரிக்கப்பட்ட பூக்களைச் சொரிந்து, வணங்கித்தேவர்கள் செலற்கிடமின்றிப் புறத்தே நிற்க, அலங்கரிக்கப்பட்ட முத்துவடம்பொருந்திய, அழகிய ஸ்தனங்களையுடைய பெண்களுடன் ஆடவர்கள் உள்ளே சென்று வணங்குகின்ற மதுரையாகிய பழைய ஊரை அருடத் திருநாடுடையது.

(௩) உயர்ந்தகடராகிய ஞானத்தை யொப்பற்ற மூன்று ஸ்தனங்களையுடைய பெண்ணாகப்பெற்றுக்காத்து, அந்தமில்லாத வானந்தமானது அருளினாலே திருவுருக்கொண்டு, முடியைத்தரித்து, அரசரிமையை நடாத்தி, அழகுமுடிந்த தமிழையுடைய சங்கப்புலவர்க் ரெதிரே நின்று விடைகூறச்செய்த கீந்தமதில் சூழ்ந்த மதுரையினு பர்ச்சியை யென்னலும் பிறராலுஞ் சொல்லலாகுமா ?

(ச) வலிமை பொருந்திய பாண்டியனுடைய சந்ததியை வளர்க்கும் பாண்டி வளநாடானது வணங்காத (கீழ்ப்படியாத) எளிய சம

ணர்களாகிய நீசர்களுடைய பணியினால் கூன்பாண்டியன்மீது சென்ற கொடியசுரனோயை நீக்கவந்த திருஞானசம்பந்த மூர்த்திராயனார் இருந்த திருமடம் விளங்குகின்ற காட்சியையுடைய, நீக்கமின்றிப் பொன்னையுடைத் தெறியுந் திரைபொருந்திய வைகைநதியின் வட பாகத்திற் பொருந்திய திருவாப்பனாரையுடையது.

(நி.) பாடகமென்னும் மாபரணம் பொருந்துந் திருவடிகளையுடைய உமாதேவியாரது முலைப்பால் நீங்காத வதரமாகிய பவளத்தையுடைய பாலகாகிய திருஞானசம்பந்த மூர்த்திராயனாரோடு கோட்டமாகிய மனத்திற் பொய்யையுடைய சமணர்கள் வாதுகுறித்தபொழுது எதிரேறிய பாடலையுடைய, வளையலையணிந்த கையையுடைய மாயைபொருந்திய பெண்கள் தன்நாயகரோடுங் குடைந்து ஸ்நானஞ் செய்கின்றதுறை செறிந்த நீர்பொருந்திய வைகைக்கரையிலுள்ள திருவேட்களாம் என்னுஞ் சிவஸ்தலமும், சொல்லுகின்ற தமிழையுடைய அழகிய பாண்டிநாட்டினிடத்ததாம். ஏடகம் - ஏடுசேர்ந்த விடம்.

(சு.) அலர்கின்ற தாமரைகளையுடைய தடாகங்களின் பக்கங்களினும், இதழ்பபுகின்ற சோலைகளின் பக்கங்களினும், பளிக்கறை குழுமிடங்களினும், பெண்களும் அப்பெண்களில் மனம்படிந்த நாயகர்களும்போலத் துதிக்கைபாற் றமுவும் மதமாகிய கான்யாறு வட்டப் பெண்யானைகளும், ஆண்யானைகளும் கலந்து விளையாடுகின்ற, கொடுங்குன்றமென்னும் மலையும், வளமபொருந்திய வயல்களையுடைய பாண்டிநாட்டிலுண்டு.

(எ.) முத்தையுடைய ஊருகின்ற சுரிமுகத்தையும் வெண்மை நிறத்தையுமுடைய சங்கங்கள் தவழ்ந்துகூடி வீட்டின் முன்றில்களெங்கும் பூங்கொத்துப்பொருந்திய கூந்தலையுடைய பெண்கள் கால் பெயர்க்க விடமின்றி விளங்குகின்ற, மந்தாமலையாகிய மத்துருகின்ற பெரிய திருப்பாற்கடலைப்போலப் பரந்த மலர்களையுடைய குளிர்த நீர்பொருந்திய வானிகளுக்குந்த திருப்புத்தாரும், மேகம் மழையைப் பொழியும் பொதியமலை பொருந்திய தமிழையுடைய பாண்டிநாட்டிற் பொலிந்து விளங்கும்.

(௯.) மனமாகிய வாயிலைக்கடந்து கண்டிக்கப்படாத பேரொளியாய்ப் பேரின்பமாய் எவருஞ்செந்திக்க அச்சிந்தனையென்று, பின்ரந்தனையொழிய அவர்மனத்தே நீங்காமற்புகும் ஏகரை அடியார் களுடைய கூட்டமாகிய வாயிலப்பெறுகின்றவர்கள் கொள்ளும்படி கொடுக்கும் பெருந்தகைமையால் எவர்களுந் துதிக்கின்ற திருப்புண வாயிலைத் தமிழையுடைய பொதியமலைதரும் பொருநா நதிசூழ்ந்த பாண்டிவளநாடு தானுடைய தவத்தை முற்காலத்திற் செய்ததுஉள. ஆயில்+அகன்று+கிணைவு+ஒழிய+அகலாது+அகம்+புகுதும்+ஒன்றெனக் கூட்டுக.

(௧௦) சோபானம் - கற்படி, வேலைத்தானப்பேர் நிலம் - கடல் சூழ்ந்த கருமழ்வி, ஞானப்பேர் போ - பெருமை.

(௧௧) உரைசால்புரை - சொல்லுதல் மிக்க உவமை.

(௧௨) பருத்த இலக்கணச்சுழியால் மேன்மை பொருந்தும் மத்தகத்தையுடையயானை பாதலத்திற் புகப்பாய்ந்தது - படர்கின்ற ஆழமாகிய ஆற்றின் அழகிய சுழிக்கு முன்னிரைகொள்கின்ற வண்டுகளொளிபொருந்திய வளையலையுடைய பெண்களினுரோமத்தைக காட்டுஞ்சுழிபொருந்திய வெண்டிரையையுடைய சுத்தமாகியஆகாய கங்கையைத் தரித்த சிவபிரான் வாழுகின்ற திருச்சுழியலானது, சோழர்வலியசேரர் என்னு மிவர்களுடைய அழகிய நாட்டிலுளதோ இல்லை, பின் பாண்டிநாட்டிலுளதாம்.

பருத்த சுழியில் மிதக்கும் என்னுமனையும.

(௧௩) குன்றம் கரம்படைத்தனைய என மாற்றுக. வள்ளி முன்னர் - வள்ளிநாயகியாரை விவாகஞ்செய்தற்குமுன்னர், சரங்குன றமெனத்தகைய வலிவிழிப்பூண்முலைக்கயமான் - பாணத்தையும் மலையையும்போன்ற தகைமை பொருந்திய வரியையுடைய கண்ணையும் ஆபரணம் பொருந்திய முலையையுமுடைய தெய்வயானை.

(௧௪) பொற்றலம் - பொன்னுலகம். எழுபுவனமுற்று முற்றலம் - எழுபுவனங்கள் முழுதையும் அழிக்கும் நஞ்சு. துயில்கூர் தும்பி - கித்திரைசெய்கின்ற யானை.

(௧௫) வேதத்தை வாயாற்சொன்ன பிரமாவும் மதித்தற்கரி தர்மனவிறந்த நிலையையுடைய மாண்பினதாய் முங்கிலீன்று, வெப்ப பற்றமுத்து அழகிய நிலவை விட்டெறிப்ப விளங்குகின்ற நெல்லையானது, தீயின்றற்போலத் தளிர்ந்த இனிய மாவின் குளிர்த்த பழ முடைந்த செந்தேன் மணக்குங்காயையின்ற வாயைகள் பொருந்திய பாண்டிநாட்டினழகைத் தெரிக்கும்.

(௧௬) சொல் நாடு நெரி - சொல்லையாராயுந்நெறி. தென்னாடு - அழகிய நாடெனவும், தென்றிசையிலுள்ள நாடெனவும் பொருள் படும்.

(௧௭) முன்னு - முதலாக.

(௧௮) கொடையாளர்கள் தாம் பிரதிபுகாரங்கொள்ளுமாசையிலராயினும், கொடைக்குணம் விடாமையால் வள்ளியோரிடத்து ஏற்று வழங்குதல் போல. அள்ளல் - சேறு.

(௧௯) மின்னுவாள் விளக்கம் - மின்னலாகிய வெளியையுடைய விளக்கு. பன்னிறப்படையில் - இந்திர தனு.

(௨௦) பார்முகம் வெயர்வுற்றென - பூமியில் முகம் வெயர்வுற்றற்போல. புயலின்றாரை - மழைத்துளி.

(௨௧) நிலையிலா நீர்மை - நிலையாத குணம். மலயமரசயிலம். பொதிய மலையானது விலையிலாமணி வெண்முத்து பென்னென்னு மிவற்றோடு மருளியை வழங்கியதென முடிக்க.

(௨௨) கோடு - கரை. நாரிதி - கடல் இருமுடிபாக்குக.

(௨௩) தளிர்கள்பொருந்திய கொடிகள் சுற்றிய வலிமைபொருந்திய நெடிய கொம்புகள் பின்னலால் நெருங்கிய மரங்களை யகழ்ந்து செல்கின்ற பொருநரையினினிய நீர் நெருங்கிய மலர்களை யுடைய மரங்களைச்சாய்க்கா தொழுகலாலுறையுங் கூட்டிலுள்ள பறவைகளென்றுபோலப் பறவாமலிருப்பன.

(௨௪) - உரிஞ்சி - உரிஞ்சு, குறடு - கட்டை.

(௭) ஒலிக்குந் திரையயுடைய கடலிற்றான் சமூகப்பட்டு
ளியாய்ந்த முத்தை நிரையான மூங்கிலீன்ற முத்தென்று சொல்
பின்றிந்நங்களை மனத்திற்கொண்டாற்போல, ஒலிக்கின்ற நீரைக்
கருடை பொருளையானது பொதியமலை தருகின்ற முத்துக்களை
கொடுங் கரையிற்பொருந்த வெடுத்துக்கும்.

வர (௨௮) குறிஞ்சி தான்பெற்ற குடைகின்ற நீரையுடைய பொ
ருளையாகிய பெண்ணை வருணற்குக் கொடுக்கும், நடக்கின்ற விவா
கக்காட்சியைப் பார்க்கும் விருப்புற்றாற்போலக் கழியையடையும்
போதில் அதனோடு முல்லை முதலிய இடைநிலத்துப்பொருள்களெல்
லாம், இனத்தாலியைந்தன.

(௩௦) பற்றுக்கோடான மேலைத்திரை யென்னுமொரு குடிப்
பிறப்பைக்கருதி உவமையில்லாத வருணனுடைய திண்டோகைப்
புணராத வைகை பக்கத்திலுள்ள வாய்க்கால்களை நிரைத்து வயல்
களிலெங்கும் பொங்கிப்பரந்து எழுகடலைப்போல முழங்கி உழவர்
கள் வந்தார்கள். தற்குறிப்பேற்றம் என்னும் அலங்காரம்பற்றிப்
பேசினார் என்க.

(தொடரும்.)

ஆ. மு. சோமாவஸ்கந்த பிள்ளை.

உ

சிவமயம்.

நல்லொழுக்கம்.

ஆறாம் அதிகாரம்.

—[X]—

[புரிமத்-இலக்குமணப்போற்றிகள் மொழிபெயர்த்தது.]

(முற்றொட்டி.)

அப்படிக்கானால் சகியாதகோபத்தினால் எத்தனை கூட்டங்
கள், எத்தனை அணிவகுப்புகள், உண்டாயினும், சுவாதினத்திற்
காக எத்தனை வாக்குவளமுள்ள பிரசங்கங்கள், உபநியாசங்கள்
எழுந்தன. கொடுமையும் இயற்கைவிரோதமுமான கொடுங்

கோன்மையை ஆகேஷித்தலிஞ்ஞாபனங்கள் பிறந்துவிடும். ஆனால் அத்தகைய கொடியோன் ஒருவன் நமக்குள் உள்ளவாறே இருக்கின்றான். அக்கொடியோன் அடங்கா அவாவேயாம். மனிதர்கள் அதனுக்கு அடிமையாயிருக்கச் சம்மதிக்கையில் ஆயுத வன்மையாவது, வாக்குபலமாவது கூட்டக் கையெழுத்தாவது அதனை எதிர்த்துக் கழுடியாது.

இந்தக் கொடியோனுடைய பலத்தை சன்மார்க்க சாதனங்களாகிய தன்னை சிவசித்தல் தன் மரியாதை, தன்னை வயப்படுத்தலாகியவற்றால்தான் வெல்லக்கூடும். எந்த ரூபமான அவாவின் கொடுங்கோன்மையையும் எதிர்ப்பதற்கு வேறெந்த மார்க்கமுமில்லை.

விஷய இச்சைகளில் தங்களைத் தாங்களே விட்டுக்கொள்ளுகிற ஜனங்களுடைய ஒழுக்கத்தை மதச்சீர்திருத்தச் சபைகளாவது ஜனசம்மதத்தைக் கொஹிந்துமடிக்கு வியாபகமான சொற்சக்தியாவது, இராஜரீகத்தின் சீர்திருந்திய ரூபமாவது, கல்விச்சாலைகளிற் கற்றுணர்ந்த கல்வி மிகுதியாவது, உயர்வுபடுத்தமாட்டா. இழிவான இன்பத்தைத் தொடர்தலானது, யதார்த்த இன்பத்தை இழிவாக்குகின்றது. அது ஜனங்களுடைய நீதிநெறிகளை வேருடன் களைந்து, ஊக்கங்களை நாசப்படுத்தி, ஆண்மையையும் திடத்தையும் கீழ்ப்படுத்துகின்றதுபோலவே ஒவ்வொரு மனிதன் விஷயத்திலும் செய்கின்றது.

மன அடக்கத்தின் தைரியமானது, அனேக வழிகளில் பிரகாசிக்கின்றது. ஆனால் யோக்கியமாய் வாழ்வதிலும் வேறென்றிலும் அவ்வளவு பரிஷ்காரமாவது அன்று. தன்னய மறுப்பில்லாதவர்கள் தங்கள் சொந்த நன்மைபற்றிய இச்சைகளுக்குட்படுகிறதும்பட்டு மல்ல, ஆனால் தங்களை ஒத்த சித்தமுடையவர்களுடன் கட்டுப்பாட்டிருப்பது வழக்கம். மற்றவர்கள் செய்கிறதை இவர்களும் செய்கின்றனர். இவர்களும் முடிவை எதிர்பாராமல் தங்கள் பக்கத்தவர்களைப்போலவே செலவு செய்து தங்கள் வகுப்பினர் ஏற்படுத்திய, தாத்திற்குப்பொருந்த வாழ்தல் வேண்டும். ஆகவே, அனைவரும் தங்கள் வருமானத்திற்கு மிகவும் அதிகமாகவே வாழத்தக்க மாதிரியை விரும்புகின்றனர். ஒவ்வொருவரும் மற்றவரைத் தம்முடன்

இழுத்துக்கொள்கின்றனர். அவர்களுக்கு அதனை நிறுத்துதற்குத் தக்க சன்மார்க்க தைரியம் கிடையாது. தாங்கள் மிதமிஞ்சி வாழ்தலாற் பிறருக்குக் கெடுதலிருந்தபோதிலும், அவர்களுக்கு அந்த இச்சையைத் தடுக்க முடியவில்லை. கடனானது அவர்களைப் பந்தப்படுத்துகிறவரை, வரவரக்கடனைக் கவனிக்காமற் கொள்வாராகின்றனர். இதிலெல்லாம் மிகுந்த சன்மார்க்க கோழைத்தனமும், இழி தகைமையும், ஆண்மையுள்ள சுவாதீன ஒழுக்கமின்மையும் வீற்றிருக்கின்றன.

நியாயமான எண்ணமுள்ள ஒரு மனிதன், தான் இல்லாத விதத்தை இருப்பதாகத் தோற்றுவிக்கவாவது, தனக்கு உள்ள செல்வத்தைவிட அதிகச் செல்வமுடையவனாகப் பாசர்ங்கு செய்யவாவது தன்னுடைய தகுதி இடங்கொடாத நிலைமையில் வாழ இச்சிக்கவாவது, பின்வாங்குவான். மற்றவர்களுடைய சொத்தைக்கொண்டு அயோக்யமாய் வாழ்தலிலும், தன் சொந்த வகையைக்கொண்டு, யோக்யமாய் வாழும்படியான தைரியத்தை உடையவனுயிருப்பான். தன் வரவிற்கு மிஞ்சிய வாழ்க்கையின் தரத்தை நிலைப்படுத்த முயற்சிப்பதற் கடன்படுகிறவன் பரிஷ்காரமாய்ப் பிறனுடைய சொத்தைப் பறிக்கிற மனிதனைப்போன்ற அயோக்யமான சபாவத்தையுடையவனாகின்றான்.

அனேகருக்கு இந்த அபிப்பிராயம் அசம்பவமாகத் தோற்றலாம். ஆனால் எவ்விதமாய்ப் பரீக்ஷித்துப் பார்த்தாலும் நிலைத்து நிற்கும். பிறரைக் கெடுத்து வாழ்வது அயோக்யமட்டுமன்றி; வார்த்தையிற் பொய்யானது எப்படியோ, அப்படியே செய்கையிற் பொய்யாகவுமிருக்கின்றது. கடன்காரர்கள் பொய்யர்கள் என்னும் ஜார்ஜ் ஹெர்பர்ட் (George Herbert) என்பவருடைய பழமொழியானது, அனுபவத்தில் நியாயமாயிருக்கின்றது. நாம் உடைத்தாயிராத வஸ்துவை உடைத்தாயிருப்பதற்கும், நாம் உண்மையில் இல்லாத விதமாய் இருக்கவும் வேகப்படுவதானது சமஸ்தமான துன்மார்க்கத்தினுக்கும் மூலமாயிருக்கின்றதென்று ஷெப்ட்ஸ்பர்க் (shafetsburg) என்பவர் ஏதோ ஒரு இடத்திற் கூறுகின்றனர். மிராபியூ (Mirabeau) வின் மிகவும் அபாயமான வாக்கியத்தில் நம்பிக்கைவைத்தல் கூடாது.

ஆனால் சன்மார்க்கத்திற்குரிய வெகு சொற்பமான அம்சத்தையும் நெருங்கப் பின்பற்றுதலானது, ஆண்மையும் மேன்மையுமான ஒழுக்கம் அனைத்தினுக்கும், அஸ்திவாரமாயிருக்கின்றது.

கண்யமுள்ள மனிதன் தன் வருமானத்தைச்செட்டாகச் செலவிட்டுத்தன் வாழ்க்கையை யோக்கியமாய்க் கழிக்கின்றான். அவன் தன் இயற்கையான ஸ்திதியைவிட அதிக ஐசுவரியவானாகக்காட்டி ஒச்சிக்கிறதில்லை. அல்லது கடனபட்டு நஷ்டகனாக்கு உண்டாக்கிகிறது மில்லை. சொத்து சுருக்கமாயும் இச்சை அதற்குள் அடங்கியிருக்கப்பெற்றவன் எளியவனல்லன். அதுபோலவே தந்தேவ வக்குபபோதுமானதைவிட அதிக வகையுள்ளவன் ஐசுவரியவானாகவேயிருக்கின்றான். ஏதன்ஸ் (Athens) பட்டனத்தின் வழியே அடம்பரததுடன் கொண்டுபோன மிகுந்த ஐசுவரியத்தையும், ஆடரணங்களையும் விலையுயர்ந்த தட்டுமுட்டு சாமான்களையும் ‘சோகரேட்ச்’ (Socrates) என்பவர் பார்த்தபொழுது, “எனக்கு விருப்பமில்லாத எத்தனைசாமான்களை நான் பார்க்கிறேன்” என்று சொன்னார். “தன்னயம் பாராட்டுதலைத்தவிர மற்றதையும் நான் மன்னிக்கக்கூடும்” மிகவும் எளிமையான நிலைமையிலுங்கூட எனது உணது என்பதைப் பற்றிய பெருமை நிகழ்கின்றது. தங்களுடைய குடும்பசம்ரகஷணையத தங்கள் வரவினுக்குள் ஒழுங்குபடுத்துமுன்னுணர்வுமட்டுமிருக்குமானால் மிகவும் ஏழைகளைத்தவிர மற்றவர்களுக்குத் தங்கள் தினசரித் வாழ்க்கையிற் பணம் பணமெனனும் எண்ணமேவருவதற்கு அவசியமில்லை” என்று பெர்த்தஸ் (Perthes) மொழிந்தனர். சாஸ்திரத்திற்காகப் பண அபிமானத்தைவிட பேரடே (Faraday) என்பவரைப்போல மேலானபயனைக் கருதி பணவிஷயத்தில் ஒருமனிதன் அஜாக்கிரதையாயிருக்கலாம். ஆனால் பணத்தாலெய்தும் போகங்களை உடைத்தாயிருக்க விரும்பினால் அவன் அதை யோக்கியமாய்ச் சம்பாதித்தல்வேண்டும். கொடுக்க வகையில்லாமல் வழக்கமாய்க் கடன்வாங்குகிறவர்களைப்போல மற்றவர்களுடைய சம்பாத்தியத்தைக்கொண்டு, காலக்ஷேபம் செய்யக்கூடாது. எப்பொழுதும் கடனில் முழுகியிருந்த மேஜின் (Magginn) என்பவர் (Wine) சாராயத்திற்காக என்ன கொடுத்தார் என்று கேட்கப்பட்டபொழுது அவர் தன்

க்குத்தெரியாதென்றும், ஒரு புஸ்தகத்தில் ஏதோ பதிவுசெய்துகொண்டனர் என்றும் விடையளித்தனர்.

இவ்விதமாய்ப் புஸ்தகத்திற் பதிவு செய்தலானது, இழந்த மனமுடைய அனேகருக்குக் கேடாகப் பளித்திருக்கின்றது. அவர்கள் தாங்கள் தற்சமயம் செலுத்தத் தகுதியின்றிச், சாமான்களைக் கடனுக்கு வாங்கும் இச்சையைத் தடுக்கக்கூடவில்லை. சிலசமயங்களில் வாங்கப்பட்ட கடன்களைத் திருமப வாங்குவதற்குக் கடன்காரர்களுக்கு அசிகாரம் கொடுக்கிற சட்டமானது முற்றும் எடுபடும் விஷயத்தில் ஜனங்களுக்கு மெத்த நன்மையாயிருக்கலாம். ஆனால் வியாபார முயற்சியிற் கடனகாரர் தீராபக்கூட முடிவில் சட்டப்படி வருவ் செய்ப்புமபுகும், கடனாளி கடன்வாங்குமபுகும் வேண்டிய ஊர்க்கம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. சிட்னி (Sidney) என்பவர் ஓர் புதிய இடத்திற்குப்போனபொழுது அவர் உயர்ந்த பற்றுவரவுள்ளவரென்று ஸ்தலசமாசாரப் பத்திரிகைகளிற் பிரசித்தமாயிற்று. அவருக்கு வியாபாரம் கொடுப்பதற்கு நாலுபக்கத்திலும் தேட ஆரம்பித்தனர். ஆனால் அவர் தன்னுடைய புதிய ஆகத்துக்களிடம் உடனே, ஏமாற்றமற் சொன்னதாவது “நாங்கள் பெரிய மனிதர்களேயல்லம், எங்கள் கடனையிறுத்துவிடுகிற சாதாரணமான யோக்கியதையுடைய மனிதர்கள்தான்.”

செட்டுத்தனமில்லாவிடினும் முற்றிலும் யோக்கியமாயிருந்த ஹேஸ்லிவிட் (Hazlitt) என்பவர் ஒருவருக்கொருவர் வேற்றுமையில்லாத இரண்டு வகுப்பு ஜனங்களைப்பற்றிப் பேசுகின்றனர். அவர்கள் தங்கள் சொந்தப்பணத்தைத் தங்கள் கைவசம் வைக்கக்கூடாதவர்களும், மற்றவர்களுடைய பணத்தினின்றும் தங்கள் கைகளைத் தடுக்கமுடியாதவர்களும். முற்கூறப்பட்டவர் என்றும் பணப்பிரியத்தில் இருக்கின்றனர். ஏனென்றால் அதை நிவிர்த்திக்க விரும்பினாற்போல முதலிற் புலப்படுகிற எந்தப்பொருளின்மீதாவது, தங்கள் பணத்தைப்போட்டுவிடுகின்றனர். பிற்கூறப்பட்டவர் தங்கள் சொந்தத்திலிருந்ததைச் செலவுசெய்துவிட்டுத் தங்களுக்குக் கடன் கொடுக்க மனமுள்ளவர்களிடத்திலெல்லாம், இடையறுது கடன் வாங்கிவருகின்றனர். கடைசியிற் கடன் கொள்வதில் உண்டா

சிய அவர்களுடைய யுகமானது, அவர்களுக்குக் கேடாக முடிவது வழக்கம்.

அத்தகைய பிரதானமான துர்ப்பாக்கியமுள்ளவரில் ஷெரிடன் (Sheridan) என்பவர் ஒருவர். அவர் கடன் வாங்கியும், தன்னை நம்பினவர் ஒவ்வொருவரிடத்திலும் கடனுக்குட்பட்டும் தன் செலவு விஷயத்தில் உற்சாகமும் அஜாக்கிரதையுமுள்ளவராயிருந்தனர். வெஸ்டு மினிஸ்டர் (West Minister) நாட்டுக்காக அவரைக்கேரிய பொழுது முக்கியமாய்ச் சாதாரணமான கடன்கோளினின்றும் ஜனங்களுடைய திருப்திக்குறை எழுந்தது. அனேக ஏழை ஜனங்கள் தங்களுக்குச் செல்லவேண்டிய கடன் சீட்டினுக்குப் பணம் கேட்டுக் கொண்டு அவருடைய பிரசங்க ஸ்தலத்திற் சூழ்ந்து கூடினர், என்று லார்ட் பால்மேர்ஸ்டன் (Lord Palmerston) என்பவர் தம் கடிதம் ஒன்றிற் கூறுகின்றனர். அவருடைய சகல கஷ்டங்களின் நடுவே ஷெரிடன் (Sheridan) என்பவர் எப்பொழுதும்போல மிகவும் அற்பசித்தமுடையவராய்த் தன் கடன்காரருக்கு வருத்தமுண்டாகும்படி பலவிதமான பரிசாச மொழிகளைக் குழறினர். அவரால் நடத்திய போஜனப் பந்தியில், லார்ட் பால்மேர்ஸ்டன் (Lord Palmerston) உம் உள்ளபடியே கூடவிருந்தனர். அதில் தற்காலமிருந்த ஷெரிப் (Sheriff) உடைய உதயோகஸ்தர்கள் பந்தி விசாரணை வேலைக்காரராக உடைதறித்து வேலை பார்த்தனர்.

ஷெரிடன் (Sheridan) உடைய சொந்தக் கடன்காரர் விஷயத்தில் அவருடைய சன்மார்க்கமானது எவ்வளவு தளர்ந்திருப்பினும் பொதுப்பண விஷயத்தில் எவ்வளவோ தூரம் போகியமுள்ளவராயிருந்தனர். ஒருக்கால் லார்ட் பைரன் (Lord Byron) என்பவரும் கூட இருக்க நேரிட்ட ஒரு போஜனப்பந்தியில், உதயோகத்தை எதிர்்த்துத்தங்கள் கொள்கையையே பிடிவாதம் செய்து லிசன் (Whigs) என்னும் கஷ்டிக்காரருடைய முரட்டுத்தனத்தைப்பற்றி ஓர்வியாகிய யானம் செய்ய நேரிட்டது. அதில் ஷெரிடன் (Sheridan) என்பவர் கூர்மையாகத் திரும்பிச் சொன்னதாவது, “ஐய பொதுப்பணத்தினின்று தற்காலத்திலாவது, பிதிராஜிதமாகவாவது மானியம், அல்லது சம்பாத்தியமாகக்கொவித்து, வருஷம் ஒன்றுக்கு

ஆபிரம் ஆபிரமகத் திரட்டுகிற இந்த லார்ட் (Lord) என்னும் பிரபு அல்லது அந்த ஏர்ஸ் (Earl) என்னும் பிரபு அல்லது மற்றொரு மார்த்துயிஸ் என்னும் பிரபுவாகிய இவர்களுக்குத் தங்கள் தேசாபிமானத்தைப்பற்றிப் பெருமை பாராட்டுவதும், மனக்கவர்ச்சியைத் தடுப்பதும், எளிதாயிருக்கின்றது. ஆனால் அவர்களுக்கு ஒத்தபெருமையும் குறைந்தபடியும் ஒத்த சாமர்த்தியமும், சமூகராவறிய முயில்லாத இச்சைகளையுமுடையவர்கள், எத்தகைய துர்மனக்கவற்சியினின்றும், நீங்கியிருக்கிறார்களென்பதை அவர்கள் அறியார்கள். அதுவுமின்றி ஒரு வில்லிங்குஎன்னும் எட்டணு நாணயத்தைத்தங்கள் சொந்தமாகச்சம்பாதிப்பதுஎவ்வேறென்பதைத்தங்கள் ஆயுளில் உணர்ந்தவர்களாகவுமில்.

அந்நாளையிற் பொதுப்பண விஷயமான நியாயத்தன்மையானது, மிகவும் குறைவு பட்டிருந்தது. அரசாங்கச் சம்பந்தமானதிருட்டு, கௌரவக்குறைவாய் எண்ணப்பட்டதில்லை. அந்தக்கக்ஷிகளின் தலைவர்கள் பொதுப்பணத்தைத் தாராளமாய் உபயோகித்துத் தங்கள் கக்ஷிக்கு ஆள்சேர்ப்பதில் ஐயப்படுவதில்லை. “தன் சொந்த உதாரத்வகுணத்தால் ஊராருடைய பணத்தினின்றும் பாலம் கட்டிய பெரிய மனிதனைப்போலப் பிறருக்கு நஷ்டமுண்டாக்கித் தங்கள் தாராளமாயிருந்தனர். லார்ட் கான்வால்லிஸ் (Lord Cornwallis) என்பவர் ஐயர்லாந்து (Ireland) தேசத்துக்கு லார்ட் பட்லெனெண்டு (Lord-Lientenant) ஆகநியமிக்கப்பட்டபொழுது நேபியர்களின் தந்தையாகிய கர்னல் நேப்பியர் (Colonel-Napier) ஐசேனேயினை கணக்குகளை ஒத்துப்பார்க்கும் உத்யோகத்தை வஹிசும்படி சட்டாயம் செய்தனர். “எனக்கு ஒரு யோக்கியமான மனிதன்வேண்டும், எனக்குமூன்றுள்ள கழுகுகளினின்றும் பலாத்காரமாய்க்கொள்ளக்கூடிய ஒரே பொருள் இவர் தான்” என்று பிரபுசொன்னார்.

(இன்னும் வரும.)

சிலகேள்விகட்கு விடை.

என் நண்பரொருவர் எனக்கெழுதிக்கேட்ட கேள்விகளும் அவற் றுக்கு யானிறுத்த விடையும் “செந்தமிழ்”க்கேற்றவையென்று வெ ளியிடலாயினேன். அக்கேள்விகளாவன:—

(1.) காளமேகப்புவவர், அடை சொல்லில்லாமல், ஒன்றுமுதல் பதினெட்டுவரையில் வரப்பாடிய வெண்பாவைத் தளேசீர்கெடாமல் அலக்டுமொறெங்ஙனம்?

(2.) வெண்பாவினுள், ஓரடியில் ஐஞ்சீர்களும் நாலசைச்சீர்களும் ல் கடுமா? இவற்றுக்கு யானிறுத்தவை வருமாறு:—

1. ஒன்றிரண்டு மூன்றுநான் கைநதாவ வேழெட்டு
வொன்பதுபத் துப்பதி னென்றுபன்னி—ரண்டுபதின்
மூன்றுபதி னை்குபதி னைந்துபதி னறு
பதினே முபதினெட்டு.

இதன் முதலடியிற் குற்றியலுகரங்களின் முன்னர் உடம்படு மெய்பெறுதல் “தன்முகமாகத் தானழைப்பதுவே” என நன்னூற் சூததிரம் ௩௦௩-ல் உடம்பொடு புணர்த்திருத்தலால் சிறுபான்மை கொள்ளப்படும். இவ்விதி கொள்ளாக்கால், இவ்வெண்பா ஒழுங்கு படுமாறு காண்டலரிது.

2. வெண்பாவினுள் ஓரடியில் ஐஞ்சீர்களும் நாலசைச்சீர்களும் வருதல்கடும. அவை பெருவழக்கன்று, சிறுவழக்கினுமிக்கருதியது. கடைச்சங்கம்ருவிய பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் ஒன்றாகிய ஐந்திணையையபது என்னு நூலில் பாலைத்திணைக்கண் பருவங்ஙண் டழிந்த தலைமகள் தேழிக்குச் சொல்லிய,

“உதிரந் துவறிய வேங்கையுகிர்போ
லெதிரி முருக்கரும்ப வீர்த்தண்கார் நீங்க—வெந்ருநர்க
கின்பம் பயந்த விளவேனில் காண்டொறுந்
துன்பங் சலந்தழியு நெஞ்சு.”

என்னும் வெண்பாவினுள், இரண்டாமடி ஐஞ்சீரான் வந்திருக்கின்றது. இதற்கிலக்கணம் :—“வெண்டளை விரவியு மாகிரியம் விரவியும், ஐஞ்சீ ரடியு முளவென மொழிப.” என்னுந்தொல்காப்பியச் செய்யுளியற் சூத்திரத்துப் பேராசிரியர், “வெண்டளைவிரவியும், ஆசிரியம் விரவியுமென்றது எண்ணெயெனின்—அவ்வைஞ்சீரடி வெண்பாவோடு விராயும், ஆசிரியப்பாவோடு விராயும் வரும் என்றவாறு”

“கண்டகம் பற்றிக் கடக மணிதுளங்க
வொன்செங் குருதிய னோடு கிடப்பதே—கெண்டிக்
கெழுதகை யில்லேன் கிடந்தாடப் பன்னா
ளழுதகண் ணீர்துடைத்த கை.

என்னும் வெண்பாவினுள், இரண்டாமடி ஐஞ்சீரான் வந்தது” எனவும் கூறியவாற்றாறும், நச்சினார்க்கினியர் “வெண்பாவோடுங்கவிப்பாவோடும் விராயும், ஆசிரியப்பாவோடு விராயும் ஐஞ்சீரடிகளுமுள் என்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு” எனவும், “கண்டகம்பற்றி...

“கிடங்கிற் கிடங்கிற் கிடந்த கயிலை
தடங்கட் டடங்கட் டளிரியலார் கொல்லார்—கிடங்கில்
வளையாற் பொலிந்தகை வையெயிற்றுச் செவ்வா
யினையாடன் சண்ணோக்கு மென்று.”

இவற்றுள் இரண்டாமடி ஐஞ்சீரடிவந்தவாறு காண்க.” எனவுங் கூறியவாற்றாறும் நன்குணரக கிடகுகின்றமையால், வெண்பாவினுள் ஐஞ்சீரடிகள் வருதல் கூடுமென்பது பெறப்படுகின்றது.

வெண்பாவினுள் யான் மேற்கூறிக்காட்டியாங்கு நாலசைச்சீர் ஊருதல் பெருவழக்கன்றாயினுஞ் சிறுவழக்கினுள் அருகி வழங்கிவருகின்றது. இதற்கிலக்கணம் பின்னர்க்கூறு மிலக்கியச்செய்யுளிற்காணப்படுகிறது. அஃது “குலாவணங்கு வில்லெயினர் கோன்கண்டன் கோழி, நிலாவணங்கு வெண்மணன்மே னின்ற, —புலா னுணங்கல் - கொள்ளும்புட் காக்கின்ற கோவிண்மையோ நீபிறர், உள்ளம்புக்காப்பதுரை.” என்பதாம். இவ்வெண்பாவை—கோ + விண் + மையோ—எனப்பிரித்து வஞ்சியுரிச்சீர்வந்த செய்யுளென்று காரிகை

காரர் முதலாயினோர் குற்றங்கூறிக்கொள்கின்றார். அங்கனம் வஞ்சி யுரிச்சீர்வந்த செய்யுளொன்று ஆன்றோர் வாக்கினதாக வழங்காது. வழுவியமைந்தமைக்கு உதாரணச்செய்யுட்கள் செய்யப்பட்டு வழங் குதல் இலக்கண வழக்குமன்று. ஆகலான், மேற்கண்ட சீரை கோ+வீன்+மை+யோ எனப்பிரித்து நான்கைச் சீராகவே கொள் ளல்வேண்டும். இங்ஙனம் வலியுறுத்தல் யாதுகாரணம்பற்றியோ வெனின், எல்லாப்பாக்களுக்கும் பொதுவாகலின் நான்கைச்சீரைப் பொதுச்சீரென்பதாகலான், காயீற்றுரிச்சீர்போல நேரீற்றுப்பொ துச்சீரும் வெண்பாவிலருகி வருதல் பெறப்படுகின்றது. ஆயினும், நாம் வேண்டுமென்றே இங்ஙனம் அமைத்துச்செய்யுள் செய்தலமை யாது யாதாயினும் முட்டுப்பாடுற தோரிடத்திலமையும். “அசை யுஞ்சீருமிசையொடுசேர்த்தி, வகுத்தனருணர்த்தலும் வல்லோரா றே” என்ற தொல்காப்பியச் செய்யுளியற் சூத்திரத்திற்கொப்ப முடிப்பதே கற்றோர்பார்க்கு முடையபாடாம்.

எப. கே. எப. அதுல்காதிது ராவுத்தர்.

புறத்திரட்டிற் கண்ட பாடல்கள்.

சாந்திபுராணம்.

1. தானத்துக் குறித்து மன்று தானறிந் தீயிற் சால
வினத்தி லுய்க்க நிற்கு மெச்சத்தை யிழக்கப் பண்ணு
மானத்தை யழிக்குந் துய்க்கின் மற்றவர்க் கடிமை யாக்கு
முனத்து நரகத் துய்க்கும் பிறர்பொரு ளுவகுகில் வேந்தே.
(வெண்காமை.)
2. ஆனை யூற்றின் மீன்சுவையி னசுணமிசையி னளிநாற்றத்
தேனைப் பதங்க முருவங்ண் டிடுக்கனெய்து மிவையெல்லா
கான மயிலின் சாயலார் காட்டிக் கொளவ விளைத்தலான்
மான மாந்த ரெவன்கொலோ வரையா தவரை வைப்பதே.
(புணர்ச்சிவிழையாமை.)

3. பிளவுகழு வெழுநரக மெரிகொளுவ லீர்த
 லுளையவுறு வடிவொடுறு துயரம்வினை விக்ருங்
 கிளையறவு தருமரிய புகழினை யழிக்குங்
 களவுநனி விடுதலற மென்றுகரு தென்றான்.
 (கள்ளாமை.)
4. விண்ணி லின்பமும் வீதல் கேட்டுமான்
 மண்ணி லின்பமு மாய்தல் காண்மொ
 லெண்ணி லின்பமா மீறி லாததே
 நண்ணி நாமினி நயக்கற் பாலதே.
 (மெய்யுணர்தல்.)
5. கனிநதநெய்க கவளங் ளைநில வைத்துடன் கழறுவாரை
 முனிநதிடு களிற் போல்வார் முததியை விளைகரு நீரார்
 மனங்கொளாத ஹந்தி டாதே வாலகுழைத் தெச்சிற் கோடுஞ்
 சுணங்களைப் போலும் நீரார் பறநிடைச் சுழலு நீரார்.
 (அவாவறுத்தல்.)
6. ஆயிரங் கதிருடை யருக்கன் பாமயினு
 லாயிரங் கதிரொடும் விழுங்கக் கண்டுகொ
 லாயிரங் கண்ணுடை யமரர் கோனுமோ
 ராயிர மமைச்சர்சொல் வழியி னாயதே.
 (அமைச்சு.)
7. தோளுமென் முலையு மல்குற் பாரமு
 நாளு நாளு நனின்று பருகிலாக
 கேள்வன் மார்க்கும் பகைஞர்க்கு மொத்தலால்
 வானும் போல்வரல் வானெடுங் கண்ணினார்.
 (பொதுமகளிர்.)
8. ஆசை யல்குற் பெரியாரை யருளு மிடையுஞ் சிறியாரைக்
 கூசு மொழியும் புருவமுங் குடிமலாகி யிருப்பாரை
 வாசக் குழனு மலர்க்கண்ணு ானமுங் கரிய மடவாரைப்
 பூசல் பெருக்க வல்லாரைப் பொருந்தல் வாழி மட்டுஞ்சே.

நாரத சரிதை.

—:0:—

1. வெவ்விட மழுதென் விளங்கு கண்ணினர்க்
கெவ்விட முடம்பினி விழிக்கத் தக்கன
வவ்விட மாடவர்க் கமிர்த மாதலா
லுய்விடம் பாசினி புரைக்கற் பாலையே.

(புணர்ச்சி விழையாமை.)

2. பெற்றவை பெற்றுழி யருந்திப் பின்னரு
மற்றுமோ ரிடவயின் வயிறு தானிறைத்
திறைநான் கழித்தன மென்று கண்படு
மொற்றைமா மதிக்குடை யரசு முண்டரோ.

.)

3. புழுமலக் குருடருண் முழ்கிப் புலால்கமழ் வாயிற் றேய்த்து
விழுமவை குழவியென்றும் விளங்கிய காளையென்றும்
பழுதிய பிறவுமாகிப் பலபெயர் தரித்த பொல்லாக்
குழுவின் பின்பமாகக் கொள்வரோ குருடுதீர்த்தார்.

(தூய்தன்மை.)

4. அருந்திய குறையிற் றுன்ப மாங்கவை நிறையிற் றுன்பம்
பொருநகூரோய் பொறுத்த னுன்பம்பொருந்தியே போகத்தக்க
மருந்தினுக் குஞற்ற னுன்ப மற்றவை யறுத்த னுன்ப
மிருந்தவா நிருத்த னுன்பம் யார்கொலோ துன்பமில்லார்.

ஷெ

5. வல்லென்ற சொல்லும் புகழ்வாய்மை வழிஇய சொல்லு
யில்லென்ற சொல்லு மிலனாகலின் யாவர் மாட்டுஞ்
சொல்லுங் குறையின்மையிற் சேரரு மின்மையாலே
கொல்லென்ற சொல்லு முரைகற்றிலன் கொற்றவேலான்.

(இறைமாட்சி.)

6. மன்னன்மேவு கோயின்மேரு மானமற்றி மண்ணெலா
மென்ன லாய வூரிடத்தி லங்குமாளி னைக்குலம்
பொன்னின் மேரு னின்புறப் பொருப்பு நேர மாண்புறத்
துன்னு நேமி வெற்பை யென்ப சூழ்மதிற் பரப்பையே.
(அரண்.)

இரும்பல்காஞ்சி.

—:0:—

1. நீல நெடுங்கொண்ட நெற்றி நிழலாறிக
காலை யிருள்சீய்கருங் காய்கதிர்போற்—சோல
மணித்தோகை மேற்றோன்றி பாககடற்றூர் வென்று
ணணிசசே வடிவெம மரண். *
(கடவன் வாழ்த்து.)
2. ஆர்கலி ஞாலத தழங்காவ லாற்சிற்றத்
பேரருளி னுற்குப பெறலருமை—பாதரோ
வார்திரைய மாமகர வெள்ளத்து நாப்பனுய
போர்மலைந்து வெலலும புகழ்.
(வலியறிதல்.)

பரிபாடலுறுப்பு.

1. உலக மொருகிறையாத் தானோர் நிறையப்
புலவர் புலககோலாற் றாக்க—புலகனைத்துந்
தான்வாட வாடாத தன்மைததே தென்னவ
னன்மாடக் கூட னகர்.
(நகர்.)
2. மாயேயன் கொப்பூழ் மலர்ந்த தாமரைப்
பூவொடு புரையுஞ் சீறா பூவி
னிதழகத் தனைய நெருவ மிதழகத்
தரும்பொகுட் டனைததே யண்ணல் கோயில்
தாதி னனையர் தண்டமிழ்க் குடிகள்
தாதுண், பறவை யனையர் பரிசில் வாழ்நர்

இப்பாட்டை, இக்காலத்தார் நனவெண்பாக் காப்புப்பாட்டுக்களே
ஒன்றாக அச்சிட்டிருக்கின்றனர்.

பூவினுட் பிறந்தோ னூவினுட் பிறந்த
நான்மறைக் கேள்வி நலிக்குர லெடுப்ப
வேம வின்றயி லெழுத லல்லதை
வாழிய வஞ்சியுங் கோழியும் போலக்
கோழியி னெழாதெம் பேரூ ரிருந்துயிலே.

ஷெ

3. தன்றமிழ் வேலித் தமிழ்நாட்டகமெல்லா
நின்றுநிலைஇப் புகழ்பூத்த லல்லது
குன்றுத லுண்டோ மதுரைக கொடித்தேரான்
குன்றமுண் டாகு மளவு.

ஷெ

4. ஈவாரைக் கொண்டாடி யேற்பாரைப் பார்த்துவக்குஞ்
சேய்மாடக் கூடலுஞ் செவ்வேள் பரங்குன்றம்
வாழ்வாரே வாழ்வா ரெனப்படுவார் மற்றையார்
போவாரார் புத்தே ஞாலகு.

ஷெ

5. செய்யாட் கிழைத்த திலகம்போற் சீர்க்கொப்ப
வையம் விளங்கிப் புகழ்பூத்த லல்லது
பொய்யாத லுண்டோ மதுரைப் புனைதேரான்
வையையுண் டாகு மளவு.

ஷெ

6. கார்த்திகைக் காதிற் கனமகர குண்டலம்போற்
சீர்த்து விளங்கித் திருப்பூத்த லல்லது
கோர்த்தை யுண்டாமோ மதுரைக் கொடித்தேரான்
வார்த்தை யுண்டாகு மளவு.

ஷெ

ஸ்ரீமாந்-காந்தியும் தமிழர்களும்.

கல்கத்தாவில் மிஸ்டர் ராமானந்த சாடர்ஜியால் பிரசுரிக்கப் படுகிற மாதாந்தப் பத்திரிகையாகிய “மாடர்ன் ரிவியூ” வில் தென்னு பிரிகாவில் இந்தியத் தலைவராக விளங்கும், ஸ்ரீமாந்-காந்தி தமிழ்ப்பாஷையைப்பற்றி எழுதுவதாவது:—

“இந்த சச்சரவில் (டிரான்ஸ்வால் சச்சரவு) தமிழர்கள்செய்த காரியத்தைப்போல் வேறு எந்த இந்திய ஜாதியும் செய்யவில்லை. ஆதலால் வேறு யாதொரு காரணமும் இல்லாவிட்டாலும் அவர்களுக்கு என் திருப்தியை நன்கு உணர்த்துவதற்காக மாத்திரமாவது அவர்களுடைய புஸ்தகங்களை ஊன்றிப் படிக்கவேண்டும். சென்ற மாதம் அவர்களுடைய பாஷையைக் கவனமாகப் படித்துவந்தேன். அதைப் படிக்கப் படிக்க அந்த பாஷையிலுள்ள அழகு அதிகமாகத் தெரிகிறது. அது நேர்த்தியானதும் அமிர்தம்போன்றதுமான பாஷை. நான் படிப்பதினிருந்து எனக்குத்தெரிவது என்னவெனில்—தமிழர்களின் மத்தியில் பூர்வகாலத்திலும் இப்போதும் அநேக புத்திமான்களும் ஞானவான்களும் இருந்திருக்கிறார்கள். முடிவில் இந்தியாமுழுமையும் ஒரே ஜனாங்கமாக ஏற்படவேண்டுமானால் சென்னை ராஜதானிக்கு வெளியில் உள்ளவர்களும் தமிழ்ப்பாஷையைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.”

“தமிழ்ப் பாஷையைப்பற்றி ஸ்ரீமாந்-காந்தி சிலாகித்துப் பேசுவதையன்றி, தமிழர்களும் அவரின் நன்குமதிப்பைய பெற்றிருப்பது நமக்கு மிகுந்த சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கிறது”

கதேசமித்தரன்.

சிவமயம்,
சோதிடகணிதம்.

(முற்றொச்சி.)

மாதவாக்கியம் வருமாறு.

மாதம்.	நாள்.	நாழி.	விநாடி.	சங்கேதவாக்கியம்.
சித்திரை	30	55	32	சூரமுன்கூறி
மேலைகாசி	62	19	44	நூறுகோடி
ஆணி	93	56	22	போதாயாறார்
ஆடி	125	24	34	நூறுபிரை
ஆவணி	156	26	44	உண்டான்குலாவன்
புரட்டாசி	186	54	6	வென்றூன்தூதுவன்
ஐப்பசி	216	48	13	நீறுபூசேரல்
கார்த்திகை	246	18	37	பேசீர்நூற்கற்றூர்
மார்கழி	275	39	30	தையல்கட்டிடர்மால்
தை	305	6	46	கோமர்குண்டென்றூர்
மாசி	334	55	10	பெற்றூதுண்டோமின்
பங்குனி	365	15	31	குருநீதினில்

2-வது அநிகாரம்.

தவக்கோள் மத்தியஸ்புடம் செய்ய
சூரியமத்திய கணிதம்.

—:(0):—

முன் நவக்கோளுக்கு கண்டமெனவந்த எண்ணை 31. (முப்பத் தொன்றில்) பெருக்கி 11323-ல் வகுத்து வந்த மிச்சத்தை 12-ல் பெருக்கி 11323-க்கு ஈந்து வந்தபலம் ராசியாகவும், மறுபடியும் மிச்சத்தை 30-ஆல் பெருக்கி வகுக்கு மெண்ணிற் கொடுத்தும் பெற்ற பலம் பாகையாகவும், மிச்சத்தை 60-ல் பெருக்கி அதே 11323-ல் வகுத்துவந்த பலம் கலையாகவும், மிச்சத்தை 60-ல் பெருக்கி 11323-க்கு ஈந்து வந்தபலம் விகலையாகவும்கொண்டு, சேஷம் பாதிக்கு மேற்பட்டால் ஒன்றாகவும், பாதிக்கு குறையுமாயின் நீக்கி விடவும். இதற்குக் கண்டராசி பாகை, கலை, விகலை யென்பர், குறிப்பு:—மேலே முதன்முதல் 31-ல் பெருக்கி 11323-க்கு யெடுத்த வந்த பலம் நீஷ்பலமே.

சேஷமறியும்படி:— மேலே ஏற்பட்டிருக்கும் நவக்கோள் கண்டதல்லதவைத்து 10026-ல் வகுக்க வந்த ஈவு கலை, மிகுந்த சேஷத்தை 60-ல் பெருக்கி 10026-க்குக் கொடுத்து வந்த பலம் விகலை. இதற்கு சேஷராசி, பாகை, கலை என்று பெயர். கலை ஜாஸ்தியாக விருக்கும்ரானால் இராசி, பாகைகளாகச்செய்துகொள்ளவும்.

மேலேவந்த கண்டராசி' பாகை, கலை, விகலைகளில் சேஷராசி, பாகை, கலைகளாக கழித்துவந்த ராசி, பாகை, கலை, விகலைகளுக்கு கண்டசேஷ ராசி, பாகை, கலை, விகலை யெனப்பெயர்.

இனி, நித்தியகதி காண, சூரியனுக்கு நித்தியகதி 56 நாழிகை 8 வினாடியாக, ஜனன நாழிகை விநாடிக்கு எவ்வளவாயிற்றெனக் கண்டு பிடித்து மேலே வைத்திருக்கும் கண்டசேஷ இராசி, பாகை களுடன் கூட்டவும். இந்த தொகையே சூரியமத்தியமாகும்,

இதேமாதிரியாக ஒவ்வொரு கிரகத்திற்கும்கீழே காட்டப்பட்டிருக்கும் அட்டவணையிற்கண்டபடி செய்து, அதிற்சொல்லிய துருவத்தையும் கூட்டி வந்ததுதான் மத்தியஸ்புடம்.

அட்டவணை.

கிரகங்கள்.	பெருக் கும் எண்.	வகுக்கும் எண்.	கண்டசே ஷம் வகுத் தல்.	கூட்டுவது, கழிப்பது.	சித்யகதி.			துருவம்சோத்தன.			மந்தோதாச்சம்	
					கூட்டு	கி.	கி.	கூட்டு	கி.	கி.	கூட்டு	கி.
சூரியன்	31	11323	10026	கழித்தல்	59	8	12	19	17	2	18	
சந்திரன்	600	16393	2920	கழித்தல்	13	35	6	28	8	2	28	
துங்கன்	"	3232	768	கூட்டுதல்	"	11	11	13	34	3	28	
செவ்வாய்	"	687	1866	கூட்டுதல்	"	26	11	25	1	7	28	
புதன்	100	8707	191	கூட்டுதல்	4	33	10	28	44	6	28	
குரு	10	13323	1940	கழித்தல்	"	59	5	6	18	3	26	
சுக்கிரன்	500	112349	543	கழித்தல்	"	8	6	1	58	7	26	
சனி	"	10766	4526	கூட்டுதல்	"	2	4	21	27			
இராசு	"	6795	813	கூட்டுதல்	"	11	2					

3-வது கொடுத்த துங்கள் என்பது சந்திரஸ்புடத்தில் வேண்டியிருப்பதால் அதன் அம்சமும் கூறப்பட்டது.

மந்தோதாச்சம் என்பதும், பின் ஸ்புடத்தில் கழித்துசெய்யவேண்டியது.

சோதிட கணிதம்.

சேந்தமிழ்.

3.வது அந்நகரம்.

சூரியஸ்புடம்.

—:(0):—

மேலதிகாரத்தில் பெற்ற சூரிய மத்தியத்தில் மந்தோச்சம் கழித்து, மீதிரின்ற இராசி பாகை கலைகட்கு இரணதனமறிந்து (அஜாதிலாதி பிறிந்து) புஜாகோடிசெய்து வாக்கியம் கண்டுவந்த பலன் முழுவதையும் வாக்கியத்தின் கலைகளோடு கூட்டிவந்த பாகை கலைகளை சூரிய மத்தியத்தில் கூட்டல் கழித்தல் செய்ய சூரிய சுத்த ஸ்புடமாகும்.

கலை விகலை			வாக்கியம்			வாக்கிய பலன்கள்		
1.	8	8	9	72	8	17	116	4
2.	17	9	10	78	6	18	119	3
3.	25	8	11	85	7	19	122	3
4.	33	8	12	91	6	20	124	2
5.	41	8	13	97	6	21	126	2
6.	49	8	14	102	5	22	128	2
7.	57	8	15	107	5	23	129	0
8.	64	7	16	112	5	24	129	1

சந்திரஸ்புடம்.

சந்திரமத்தியத்தில் சூங்கமத்தியத்தைக் கழித்து, மீதி நின்ற இராசி பாகை கலைகளுக்கு இரணதனமறிந்து புஜாகோடி செய்துவாக்கியங்கண்டு வந்தபலனை ஓடி வாக்கியத்திற் கூட்டி வந்த கலைகளை சந்திரமத்தியத்தில் கூட்டல் கழித்தல் செய்ய சந்திரசுத்தஸ்புடமாகும்.

(இன்னும் வரும்.)

சோமசுந்தரதேசிகன்.

இலக்கணவினக்க பரம்பரை,

கடவுள் தனின்.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-அ.] செளமிய-ஸ்ரீ பங்குனி மீ. [பகுதி-௩.

கரவைவேலன் கோவை.

உபநியாசம்.

உபநியாசம்.

இக்கோவை, யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரிலே ஏறக்குறைய நூற்
றைம்பது வருடத்துக்கு முன்னிருந்த சின்னத்தம்பிப்பிலவர் என்ப
வர் செய்தது. மறைசைத்திரிபந்தாதி, கல்வனையமகவந்தாதி, பரு
ளாய்ப்பள்ளு முதலிய பிரபந்தங்கள் செய்தவரும் இந்தச் சின்னத்
தம்பிப்பிலவரேயாவர். கரவைவேலன்கோவை என்பது யாழ்ப்பா
ணத்திற் கரவெட்டி என்னும் இடத்திலே பெருஞ்செல்வரும்
பெருங்கொடையாளருமாய் அப்பொழுது வாழ்ந்த வேலாயுதப்பிள்ளை
என்னும் பிரபுவைப் பாட்டுடைத்தலைவராகக் கொண்டு அகப்பொரு
ளின் துறைவகையமைத்துக் கட்டளைக்கவித்துறையிற் செய்த கார
ணம்பற்றி வந்தபெயர். அவர் தக்கோர் பலர் முன்னிலையில் இக்கோ
வையைக் கேட்டுக் கவிகொரு பொன் கொடுத்தார் என்பது கர்ண
பரம்பரை.

மறைசைத்திரிபந்தாதியும், கல்வனையமகவந்தாதியும் யாவரா
னும் நயந்தும் வியந்தும் பேணிப்படிக்கப்பட்டு யாண்டும் பரந்து
வருகின்றன. அச்சிலும் ஏறின. இக்கோவையோ தேடிப்படிப்
பாரும், நாடிக்கேட்பாரும், பாதுகாத் தெழுதிவைப்பாரு மின்
மையாற் பழுதடைந்து தமிழ்நாட்டிற் பரந்து நிலைபெறுதல் செல்லா
தாயிற்று. இக்கோவைப் பெயரைத்தானும் ஈண்டு வழங்கக்கேட்
டல் அரிது. பின் கவிகள் வழங்கக் காண்பது எங்கே! ஆயினும்,
அவர் வழித்தோன்றலாகிய ஸ்ரீ சிதம்பரநாதப்பிள்ளை என்பவர்

யாதோ ஒரு பிரதி கிடைக்கப்பெற்றுத் தாமெழுதிக்கொண்ட கவி கள் என்று சிலபுல் கவிகள் அனுப்பிவைத்தனர். பழுதின்றி முழு துமமைந்த பிரதிகள் அகப்படுமாயின்; அச்சுடுவித்து வெளிப்படுத்தி விடுவதும் அவர் கருத்து. பிரதிகள் வைத்திருப்பவர்கள் அவர் கருத்துக்குத் துணைபுரிதல் ஆவசியகம் என்பது எமது கருத்து. சில கவிகள் வெளிப்படுமாயின்; பிரதிகளினிருக்கையையும், தார தம்மியங்களையும் வெளிப்படுத்திவிடுதலுங் கூடும். ஆதலின் இடை யிடை சிலகவிகளை வெளிப்படுத்துதும்.

தற்கால மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் அக்கிராசனாதிபதியும், அருங்கலை விநோதருட், பழந்தமிழ்தூற் பரிபாலகரும், செழுந் தமிழ்க்கவி யருமை அறியுஞ் சீமானும் நமது நண்பிற்சிறந்த பிரபு குல சிகாமணியுமாகிய பூநீமார் - பாண்டித்துரைத்தேவரவர்களும் மற்றைச் சங்கப்புலவர்களும் இந்தச் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையிலே அடிக்கடி வெளிப்படுத்திவரும் பழந்தமிழ்ப் பிரபந்தங்களோடும், பழந்தனிக் கவிகளோடும் இக்கவிகளையும் ஒன்றாகவைத்து நனகு றோக்கி இனிமையுடையனவாயின்; அவற்றிற்போல இவற்றிலும் விநோதமுமாக. இனிக் கவிகளிற் செல்லுதும்.

ஐயம்.

ஐயமாவது எண்டுக் காணப்பட்ட இம்மாதா மாதுட மகளோ? மலையரமகளோ? என்பன முதலியனவாகத் தலைவன் மனத்துக்கட் டோன்றும் பலதலையாய உணர்வு.

செய்யுள்.

- க. கங்கா தான்சிலை யோராத மோகவி னும்பணியோ
வெங்காள போசன சாலைய தேவியன் மூத்தமிழும்
மங்காமல் வந்த சரவையில் வேலன் வரையிலிசை
சங்கார வல்லியர் வாழ்பதி யாதெனத் தேர்விலமே.

கங்காதான்சிலை - மேருமலை. (கங்காதான்) இரதம் - பூமி,
(கங்காதான்) வெங்காள போசனசாலை - பாற்கடல். கங்காதான் -
சிவன். சிலை - வில்லு. பணி - அணி. காளம் - கஞ்சு. இசை - இ
சைந்த. சிங்காரம் - புணர்ச்சி, ஆபரணம்.

கங்காதரன் சிலையோ என்பதனால் மலையரமகளோ? என்றும், இரதமோ என்பதனால், மாதுடமகளோ என்றும், பணியோ என்பதனால் நாகநுலகுமைமகளோ? என்றும் காளபோசனசாலையதோ என்பதனால் நீரரமகளோ? என்றும், ஒன்றின் இலக்குமியோ? என்றும் கருதி ஐயப்பாட்டுற்றான் என்பது தெளியப்படும்.

துணிவாவது கண்ணிமைத்து இருநிலம் காலுந்தோய்தல் முதலிய காரணத்தாற் பெண்ணிவள் மாதுடப்பிறப்பினுள் என்று தன்னுள்ளே நிர்ணயஞ் செய்வது.

செய்யுள்.

௨. பூவென்ற மாலிலக் கேசனை நானைக்குப் போர்புரிய
வாவென்ற வீரன் கரவையில் வேல மகிபதிமேற்
பாவென்ற வாணிப் பவனசசெல் வாய்மடப் பாவையிவள்
வெவன்ற காதன வோடிய பார்வை யிமைக்கின்றதே.

பூ - பூமி. இலங்கேசன் - இராவணன். மகிபதி - அரசன். பா - செய்யுளின் பம், ஆகுபெயர். வாணி - வார்த்தை. ஏ - அம்பு. “இலங்கேசனை நானைக்குப் போர்புரிய வாவென்ற வீரன்” என்பது, முதலாம் போரிலே இராவணன் நிராயுதனாய் நின்றபோது ஸ்ரீ இராம பிரான் அவன், மேலிரங்கி, “இன்றுபோய்ப் போர்க்கு - நானாவாவென நல்கினான்” (முதற்போர்) என்று இராமாயணத்திற் கூறிய கதையைக்காட்டி நின்றது. வீரம் முதலிய காரணம் பற்றிப்பாட்டுடைத்தலைவனைப் புருடோத்தமன் என்று பாடுதல் கவிமரபு.

முன்னிலையாக்கல்.

முன்னிலையாக்கலாவது தலைவன் தலைவியை முன்னிலையாக்கிக் கூறுதல்.

செய்யுள்.

௩. பாடாம லோசை யடியாமற் செம்மணிப் பந்துகழற்
காடாம லுசலு மாடாமற் பாங்கிய ராயத்தொடுங்
கூடாம னின்றதென் வெங்கலிமூடிக் ருவலயங்கள்
வாடாமல் வந்த கரவையில் வேலன் வரையணங்கே.

அணங்கே! நின்ற தென்? எனமுடிக்க. ஓசை பாடாமல் எனவும், செம்மணிப்பந்து அடியாமல் எனவும் இயையும். ஓசை - இசை. “வெங்கனி மூடிக் குவலயங்கள் வாடாமல் வந்த” என்பதனால் வறுமை தீரக் கொடுக்கும் வள்ளற்றன்மை கூறப்பட்டது.

பொய்பாராட்டல்.

பொய் பாராட்டலாவது மெய்தொட்டுத் தலைவியின் குறிப்பினை அறியாதின்ற தலைவன் பொய்யாயின புனைந்துகூறிப் பாராட்டி நிற்கல்.

செய்யுள்.

சு. சேது நிலையிட்ட மாப்பாண லீன்றருள் செல்வன்கலை
ஒதும் வரிசைக கரவையில் வேல னுயர்சிலம்பில்
மாது சினது முகத்துக்குத் தோற்று வனசமலர்
போது வனத்துட் சிறையாகிப் பங்கம் பொருந்தியதே.

செல்வன் - குமாபன். வரிசை - முறைமை. “வனத்துட்சிறையாகிப் பங்கம் பொருந்தியதே” என்பது சிலேடை. வனம் - காடு, நீர். சிறை - காவல், தடை. பங்கம் - சேறு, பின்னம்.

அணிந்துழி நாணியதுணர்ந்து தெளிவித்தல்.

அஃதாவது புணர்ச்சிக்கண் வேறுபாடடைந்த அணிகலங்களைத் திருத்தித் தலைவன் அணிந்தபோது தலைவி நாணம் மீதுங்குநின்ற நிலையை அவனுணர்ந்து தெளிவித்தல்.

செய்யுள்.

ஞ. நகைவாய்த்த சுந்தர சந்தரோ தயவட்ட நாணுமுகம்
முகைவாய்த்த பூண்முலை மாணிக்க மேதும் முதுகுலத்தோ
பகைவாய்த்த திடாம லணியணிந் தேனிரு பத்திரண்டார்
தொகைவாய்த்த வள்ளல் கரவையில் வேலன் சுரும்பகத்தே.

நகை - ஒளி. முகைவாய்த்த - மொட்டிணையொத்த. பகைவாய்த்திடாமல் - ஆபரணங்கள் வேறுபடுத்தி காரணம் என்னை என்று வினாவி ஐயப்பாட்டுதற்பகைகொள்ளாமல். “இருபத்திரண்டாந்தொ

கை வாய்த்த வள்ளல்” என்று முதல், இடை, கடை என்று மதிக்கப் படும் மூவகை வள்ளல்கள் இருபதிற்கொருவரோடும் உடங்குசேர் த்து ஒப்புமைக் கூட்டமாக்கி உரைத்தது அவன் கொடையின் மிகு திப்பாடு புலப்படுத்தல் கருதி என்க. சுரும்பு - மலை.

பெருநயப்புரைத்தல்.

பெருநயப்புரைத்தலாவது தலைவிமாட்டுத் தான்கொண்ட விரு ப்பின் மிகுதிபாட்டினைத் தலைவன் புனைந்துரை வகையாற் கூறு தல்.

செய்யுள்.

சு. துளியாடு நீலப் பயோதரங் காணிழல் மேற்கழியுங்
களியானை வீரன் கரவையில் வேலன் கனகிரிமான்
ஆளியார் முகமதி போலிரு சாரங்க மாங்கமரும்
ஒளியார் மதியொன்று கண்டதுண் டாயினுரை மின்களே.

துளியாடல் - துளித்தல். பயோதரம் - மேகம், இருசாரங்கம்-
இரண்டுமான் ; என்றது

பாங்கன் கழறல்.

பாங்கன் கழறலாவது தலைவன் தனக்குற்றதைக் கூறக்கேட்ட
பாங்கன் நின்செயலிருந்தவாறு என்னையோ என இடித்துரைத்தல்.

செய்யுள்.

எ. சங்கர தவமும் வயல்குழ் கரவை தழைக்கவந்த
துங்கன் குணகரன் வேல மகிபன் சுரும்பின்மின்னுட்
கங்கம் பொலிவழிற் தேன்மெலிந் தாய்சிறு மாணுக்கஞ்சிச
சிங்கம் புலம்புவ தொப்பாகு மூரிச சிலையண்ணலே.

குணகரன் -- குணங்களுக்கிடனாயுள்ளோன். சுரும்பு -- மலை.
அண்ணலே ! ஏன் மெலிந்தாய்? எனவும், நின்செயல் “சிறுமானுக்
கஞ்சிச சிங்கம் புலம்புவது” ஒப்பாகும் எனவும் முடிக்க.

எவ்விடத்தெவ்விபற்றென்றல்.

எவ்விடத்தெவ்விபற்றென்றலாவது பாங்கன் தலைவனைநோக்கி
நீ கண்ட உருவம் எவ்விடம் உடையது, எந்த இயலுடையது என்

ய கினுவிசிற்றல். இடத்து - இடமுடையது; குறிப்பு கினைமுற்ற. இயத்து என்பதுமது.

செய்யுள்.

அ. விடைதாங்கி னுன்சிலே யோவண்ண லேசிரை மேய்த்துமலைக் குடைதாங்கி னுனுந்தி யோவண்ண யோகொற்ற மேவலரைச் சடைதாங்க வைத்த கரையில் வேலன் நடஞ்சிலம்பிற் படைதாங்கும் வேல்விழி யாரிய லேது பகரெனக்கே.

விடைதாங்கினுன் சிலையோ என்பதனால் நின்னை வருத்திய மாதினிடம் மலையோ என்றும், மலைக்குடை தாங்கினு னுந்தியோ என்பதனால் தாமரைமலரோ என்றும், அனையோ என்பதனால் நாக ருலகோ என்றும் கினுவினான் என்பது பெறப்படும். இடம் என்பது வருவிக்கப்பட்ட.

விடைதாங்கினுன் -- இடபத்தினுலே சுமக்கப்பட்ட சிவன். சிலை - வில்லு. நிரை - பசு. மலைக்குடைதாங்கினுனுந்தி - தாமரை பூ. (அவன்) அனை - சர்ப்பம்.

பாங்கன் தலைவனை வியத்தல்.

செய்யுள்.

க. சிந்தா மணியன்ன வேலன் கரவைச் சிலம்பின்மின்னான் தந்தா வளத்துனை பாயவும் பார்வைச் சரந்தைக்கவும் பைந்தா ரணிமுடிக்க கண்ணியிற் பட்டும் படாதவர்போல் வந்தா ரவர்ப்புக ழின்வேணுஞ் சேடனும வாணனுமே.

தந்தாவளம் -- யானை. தந்தாவளத்துனை என்றது யானைக் கொம்புபோன்ற இரண்டு தனங்களையும். பார்வைச்சரம் - கண்க ளாகிய அம்புகள். கண்ணி - வலை. இத்தலைவர் செயலைப்புகழும் படி தொடங்கின் ஆயிரம் நா வேண்டுமென்பார் சேடன் வேண்டும் என்றும், அவ்வகை நாக்களாற் சொல்லும் புகழுரைகளை வரைவு செய்தற்கு ஆயிரம் கரங்கள் வேண்டும் என்றும் கூறினார். இவ்வா றே சேதுபுராணகாரரும் “ஆயிரங்கவை நாவர வஞ்சொல—ஆயி ரங் கதவாணன் பொறிக்கினும்” என்றார்.

புகழ்தல்.

புகழ்தலாவது கலவியின் மகிழ்வு பெற்ற தலைவன் தலைவி
பைப் புகழ்ந்துரைப்பாடுதல்.

செய்யுள்.

௧௦. மொழிகண்ட முச்சங்க முத்தமிழ் தூல்கண் முதுமதியால்
வழிகண்ட நீதிக் காவையில் வேலன் மணிவரைமேற்
சுழிகண்ட வுந்திப் பசுந்தோகையஞ்சனந் தோயுமிரு
விழிகண்ட பின்னல்ல வோபய மானது வேலையுமே.

மொழிகண்ட - நன்மொழிகளாம் செய்யப்பட்ட, வழிகண்ட -
முறையே உணர்ந்த, உந்தி - கொப்பூழ், பயமானது என்பது சிலே
டை, அது நீர்மயமாயிற்று எனவும், அச்சமடைந்தது எனவும்
பொருள்படும்.

(இவை இடையிடை தெரிந்தெடுத்த கவிகள்.)

அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருக்குறளாராய்ச்சி.

(முற்றொச்சி.)

செயு. மன்னர்க்கு மன்னுதல் செங்கோன்மை யுத்தின்றென்
மன்னுவா மன்னர்க் கொளி.

இதன் உரையிலே “மன்னர்க்குமன்னுதல்செங்கோன்மை”என்
பதற்கு “அரசர்க்குப் புகழ்கடாம்நிலைபெறுதல் செங்கோன்மையா
கும்” என்றச்சொல்பட்டிருக்கிறது. சில ஏடுகளில் இதற்கு “அரசர்
க்குப் புகழ்களானிலைபெறுதல் செங்கோன்மையானும்” என்பது உ
ரையாகக் காணப்படுகிறது.

இவ்விரண்டினுள் ஆசிரியர் பரிமேலழகர்கொண்ட பாடம் யாதென்பது ஆராயத்தக்கதாம். அவ்வாறாராயுமிடத்து,—விசேடவுரையில் “மன்னுதற்கேது புகழாதல் ‘இந்நிலத்துமன்னுதல் வேண்டினிசைநடுக’ என்பதனுமறிக.” என்றொருவாக்கியம் எல்லா அச்சுப் பிரதிகளிலும் ஏட்டுப்பிரதிகளிலுங் காணப்படுகிறது. அதனால் அவ்வாக்கியம் ஆசிரியர் பரிமேலழகர் கூறியதென்றே கொள்ளவேண்டும். அவ்வாக்கியத்துள் “மன்னுதற்கேதுபுகழாதல்” என்றதனால் (அரசன்) நிலைபெறுதற்குப் புகழ் காரணமென்றாராம். அச்சுப்பாடமாகிய “அரசர்க்குப்புகழ்க்கடாம நிலைபெறுதல் செங்கோன்மையானும்” என்பதனாலே, அரசன் நிலைபெறுதற்குப் புகழ்க்காரணமென்பது புலப்படாமையால், அஃது ஆசிரியர் பாடமன்றும். அஃதவர் பாடமெனின் “மன்னுதற்கேதுபுகழாதல்” என்னும் விசேடவுரைவாக்கியங் கூறா. ஆகவே ஆசிரியர் கொண்டது அச்சுப்பாடமன்றென்பது போதரும்.

இனி, ஏட்டுப்பாடம் ஆசிரியர் கொண்டதெனின்,—“அரசர்க்குப் புகழ்களால் நிலைபெறுதல் செங்கோன்மையானும்; அச்செங்கோன்மையிலையாயின் அவர்க்கு அப்புகழ்கள்தாம் உளவாகா” என்பது இக்குறளின் பொருளாய் “செங்கோன்மையாலே புகழ்நிலைபெறும்; புகழால் அரசன் நிலைபெறுவான்” என்பதும், “கொடுங்கோன்மை புடையானுக்குப் புகழிலலை; புகழில்லையேல் அவனும் நிலைபெறான்” என்பதும் கருத்தாகிச் செவ்வனையமைவுபெறும். பெறவே “அரசன் நிலைபெறுதற்குப் புகழ்க்காரணம், புகழ்நிலைபெறுதற்குச் செங்கோல் காரணம் ஆதலால் அரசன் நிலைபெறுதற்குச்செங்கோல் பரம்பராகாரணம்.” என்பது சித்திக்கும். அன்றியும் “மன்னுதற்கேதுபுகழாதல் ‘இந்நிலத்துமன்னுதல் வேண்டினிசைநடுக’ என்பதனுமறிக” என்னும் விசேடவுரைவாக்கியத்துள் “மன்னுதற்கேது புகழாதல்” என மூன்றாவதன் ஏதுப்பொருண்மையை ஆசிரியர் பரிமேலழகரே விளக்கியிருத்தலான், அதற்கேற்பவுரையிலும் “புகழ்களால் நிலைபெறுதல்” என மூன்றாவது விரித்துக் கூறுவதே அவர்கருத்தாம். மனிதர் நிலைபெறுதற்குப் புகழே ஸாக்ஷாத்காரணம் என்பதனை “கலைமகள் வாழ்க்கை முகத்தெனினும், மலரவன் வண்டமிழோர்க் கொவ்வான்—மலரவன்செய், வெற்றுடம்பு மாய்வனபோன்மாயா

புகழ்கொண்டு, மற்றிவர் செய்யும் உடம்பு.” என்னுஞ்செய்யுளால் நீ திருநிவிளக்கநூலாரும் விளக்கியிருக்கின்றார்.

ஆகவே, மேலேகாட்டிய காரணங்களெல்லாவற்றாலும் “அரசர் க்குப் புகழ்களானிலைபெறுதல் செங்கோன்மையானும்” என்னும் எட்டுப்பாடமே ஆசிரியர் பாடமென்பதும், அதனால் அவ்வேட்டுப் பாடமே கொள்ளத்தக்கதென்பதும் தெற்றென விளங்கும்.

௧௦௮௬. கொடும்புருவங் கோடா மறைப்பி னடுங்களுர்
செய்யல மன்னிவள் கண்.

இதன் விசேடவுரையில் “நட்டாரைக் கழறுவார்க்குத் தாஞ் செம்மையுடையராதல் வேண்டலிற் கோடாவென்றும், செய்கின்ற அவற்றிற்கும் உறுகின்றதனக்கும் இடைநின்று விலக்குங்கா லுஞ் சிறிதிடைபெறின் அதுவழியாக வந்து அஞர் செய்யுமாகலின் மறை பிடுகின்றங் கூறினார்” என்றச்சுப்பிரதிகளிலுள்ள வாக்கியத் தின ஈற்றிலுள்ள “கூறினார்” என்பது “கூறினான்” என்று சில எடு வறிற் காணப்படுகிறது. இவ்வாக்கியத்துள் “செய்கின்ற அவற்றிற் கும் உறுகின்றதனக்கும்” எனத்தலைவனைச் சுட்டியிருத்தலின் (அவன்) ‘கூறினான்.’ என்று முடிப்பதே பொருத்தமுடைத்தாம். மேல், ௧௦௮௭-ம் குறளின் விசேடவுரையிலும் பிறுண்டும் இவ்வாறே தலை வன் கூற்றாகக் கூறியிருத்தல காண்க.

௧௦௮௭. உருஅ தவர்போற் சொல்லுஞ் சொருஅர் சொ
லொல்லை யுணரப்படும்.

இதன் விசேடவுரையில் “தன்குறைமுடிக்கக் கருதியே சேட்படு கின்றமை குறிப்பானறிந்து உலகியன்மேலிட்டுக் கூறியவாறு.” என மச்சிடப்பட்டுள்ள வாக்கியத்திலுள்ள “சேட்படுகின்றமை” என்பது சில எடுகளில் “சேட்படுக்கின்றமை” என்று காணப்படுகிறது. இக் குறளுரையின் அவதாரிகையில் “தோழி சேட்படுத்தவழி அவள் குறிப்பறிந்த தலைமகன்தன்னுள்ளே சொல்லியது” என்றிருத்தலின் அதற்கேற்ப விசேடவுரையிலும் “தன்குறைமுடிக்கக்கருதியேசேட் படுக்கின்றமை குறிப்பானறிந்து உலகியன்மேலிட்டுக் கூறியவாறு.” என்பதே சிறப்புடைத்தாம்.

கக௮. இன்கணுடைத்தவர் பார்வல்பிரிவஞ்சும்
புன்கணுடைத்தாற் புணர்வு.

இதன் விசேடவுரையில் “புன்கண்ணனுங்காரியப்பெயர் காணத்தின் மேலதாயிற்று.” என்றொருவாக்கியம் அச்சப்பிரதிகளிலெல்லாங் காணப்படுகின்றது. இவ்வாக்கியம் சில ஏடுகளில் “புன்கணென்னுங் காரணப்பெயர் காரியத்தின் மேலாயிற்று” என்று காணப்படுகிறது.

இவ்வீரண்டு பாடததுள்ளுங் கொள்ளத்தக்கது யாதெனறு ராய்வோம்:—“புன்கணென்னுங் காரியப்பெயர் காரணத்தின்மேலதாயிற்று” எனின், துன்பத்திற்கு அச்சங் காரணமாகவேண்டிய நுண்டுத்தலைமகன் பிரியாதிருக்கவும், அவனபிரிய எண்ணியிருத்தலை அவன் குறிப்பினுலறிக்க தலைமகள், பிரிநினுலுண்டாகுந் துன்பத்தை வினைந்து அச்சமுற்றாளானின் அச்சத்திற்குத் துன்பங்காரணமாயிற்றேயன்றித் துன்பத்திற்கு அச்சங்காரணமாகவில்லை. அந்நுல் அது (அச்சப்பாடம்) பொருந்தாதாம்.

“புன்கணென்னுங் காரணப்பெயர் காரியத்தின் மேலாயிற்று” எனின், அச்சத்திற்குத் துன்பங்காரணமாகும். மேலேசொல்லிய வண்ணம் தலைமகள், தலைமகன் குறிப்பினுலே அவன்பிரிய எண்ணியிருத்தலை யறிந்தாள்; அறிந்தவுடன் பிரிநினுலுண்டாகுந் துன்பத்தோன்றிற்று; அது தோன்றினவுடன் அச்சமுண்டாயிற்று. எனவே துன்பத்தோற்றம் அச்சத்திற்குக் காரணமாயிற்று. ஆதலால் இப்பாடம் பொருத்தமுடைத்தாம்.

இவற்றால், “புன்கணென்னுங் காரணப்பெயர் காரியத்தின் மேலாயிற்று” என்னும் ஏட்டுப்பாடமே கொள்ளத்தக்கதென்பது போதரும்.

கக௯. உள்ளம்போன் றுள்வழிச் செல்கிற்பின் வெள்ளநீர்
நீந்தல மன்னோவென் கண்.

இக்குறளிலுள்ள “செல்கிற்பின்” என்பது அச்சப்பிரதிகளிலே “செல்கற்பின்” என்றே காணப்படுகிறது. இதுவும் நான்முன், செல்

திருக்குறளாராய்ச்சி.

தமிழ் எ-ந் தொகுதி ௧௧-ம் பகுதி ௫௫௬-ம் பக்கத்திற்காட்டிய குறள் எ.அ.௦. “புரந்தார்கண்ணீர்மல்கு சாகிற்பிற்சாககா, டிரந்துகோட்டக்கதுடைத்து.” குறள்-௧௯௦. “ஏதிலார்குற்றம்போற் றங்குற்றங் காண்கிற்பிற், நீ துண்டோமன்னுமுயிர்க்கு.” என்பவற்றையும் “அறிநதாற்றிச செய்கிறபாற்கல்லால் கினைதான், சிறந்தானென்றேவற்பாற்றன்று.” என்னும் ௫௧௫-ம் குறளினையும் ஒத்ததாகலின், ஏட்டுப்பாடமாகிய “உள்ளம்போன்றுள்வழிச செல்கிற்பின்” என்பதே கொள்ளத்தக்கதாம். ஆகவே இப்பாடம்பற்றி இதன் உரையிலும் விசேடவுரையிலும் அச்சிடப்பட்டுள்ள “செல்கிற்பின்” என்பவற்றையும் “செல்கிற்பின்” என்றே திருத்திக்கொள்ளல்வேண்டும்.

(இன்னும் வரும்.)

பிழை திருத்தம்:

திருக்குறளாராய்ச்சி

செந்தமிழ், தொகுதி-அ. பகுதி-௧, ௩.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
௪௯	௬	பறவுரைத்தாரா	வுரைத்தார்
௭௭	௨௩	வுரைத்தார்	வுரைத்தார்
௯௦	௧௪	யாய்	யாய்
௯௧	௪	னென்றதாளுற்	னென்றதாளுற்
௯௩	௨௩	சேராவிடல்	சேராவிடல்
௧௩௫	௧௦	சுற்றிநன்று	சுட்டிநன்று
௧௩௫	௨௭	மரங்களன்ன	மாங்களென்ன

அ. கோபாலையன்.

சிறுவர்க்குரிய உபந்நியாசங்கள்.

(முற்றொடர்ச்சி.)

3. இன்னு செய்யாமை,

துன்பமுறுபவரிடத்து நாம் இரக்கங் காட்டுவதுடன், நமமால் எவ்வுயிரும் துன்புறுவண்ணம் பார்க்கமுயலுதல் நமது தவறுக் கூடப்பாடாகும்.

ஊஹிஷாஃ வரஹோயஜீ-ரா

(கீதை.)

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபரமாத்மாவும் பிறவுயிர்களுக்கு ஹிமனை செய யாதிருத்தலே உத்தமோத்தமமான பரம தர்மமென்று திருவாய் மலர்ந்தருளியிருக்கின்றார். அ ஹிமனை என்பதினாலுண்டாகும் அர்த்தமென்ன? நம்மாற் கூடுமான வரையில் பிறவுயிர்களை ஹிம் லிக்காதிருக்க முயலுதலென்பதேயாம். இளஞ்சிறுவர்கள் பிரா ணிகளையும் தம்மோடாத்த சிறுவர்களையும் அடிக்கடி துன்புறுத் துகின்றார்கள். இஃதேனெனில், தாம்செய்வது இன்னதென்பதைச் சற்றுநின்று, அவர்கள் யோசிக்கிறதில்லை. இப்படியே தாம் செய் வது இன்னதென்பது கருதாமல், அவர்கள் பிறவுயிர்க்குத் தீங்கு புரிகிறார்கள். வலிமையுடைய சிறுவனொருவன், அங்ஙனம் வலி யில்லாத இளையோனைத் தன் புயவனமென்கொண்டு துன்புறுத்தல் அடாததேயாம். ஜீவப்பிராணிகள் தமக்கு நாம் செய்கிற இபை துன்பங்களை புணர்ந்து நமக்குச்சொல்லும் சக்திபடைத்திருக்க கில்லை யாதலின்; நாம் எல்லாப் பிராணிகளிடத்தும் தயைகாட்ட வேண்டியதும் அவசியமாகும். எளிய நாய், பூனைபோன்ற பிராணி கள் நம்மருகே யிருந்தால், அவை நம்மைவிட்டு விலகுமாறு அவற் றை யுதைத்துத் தொந்தரை செய்தல் கூடாது. குதிரை தன்னாற் கூடியவன்வு பாரமான சுமையைத் தாங்கிப்போம்போது நாம்

அதனை அடித்துத் தொந்தரைசெய்தலும், செய்யத்தகாத காரியமாகும்.

கடவுளின் படைப்புப் பொருள்களாகிய எல்லாப் பிராணிகளிடத்தும் பகூமாய் நடந்து, அவை நம்மைப்போலவே துன்பங்களையுணருகின்றனவென்பதையும் நம்மனத்திற் பதிக்கவேண்டும். சிலவேளைகளில் எங்கும் தப்பியோடிவிடாதபடி கழுதையையோ ஒரு குதிரையையோ அவற்றின் இரண்டு அல்லது மூன்று கால்களையும் கயிறுகொண்டு இறுக்கிக் கட்டிவிடுகின்றார்கள். முன்னங்கால்களில் இரண்டினைத் தளர்த்திக்கட்டினால் அதனால் அந்தப்பிராணிகள் வருந்தா.

ஆனால், இக்கால்கள் இறுகப்பிணிக்கப்பட்டபொழுதும், அல்லது முன்னங்கால்களோடு பின்னங்காலொன்றும் சேர்த்திடுக்கப்பட்டபொழுதும் அவ்வேழைப்பிராணி மிக்கதொந்தரைக்குள்ளாகி, அமைதியின்றிக் கஷ்டப்படப்பார்ப்பதற்கு கொடுமையாகவே தோன்றும். எவராவதொருவர் உங்களை அடித்தாலல்லது கள்ளினால், நீங்கள் வருத்தமுறுகிறீர்கள். ஏன் அங்ஙனம் நீங்கள் வருத்தமுறுதல் வேண்டும்? ஏனெனில், உங்களுடையதேகத்தில் மெல்லிய நரம்புகளிருக்கின்றன; இம்மெல்லிய நரம்புகள் அடிப்பட்டபொழுது அல்லது வருத்தப்பட்டபொழுது, அவைகள் உணர்ச்சியிருந்த பாகமாகிய மூளைக்குச் செய்தியை யறிவிக்கின்றன. நம் மூளை இத்தொந்தரையை ஸஹியாது, எனக்கு வருத்தமாயிருக்கிறதென்று நாமே கூறுகிறோம். எல்லாப்பிராணிகளுக்கு; இததகைய மெல்லிய நரம்புகளிருக்கின்றமைபால் அவை பேசக்கூடுமானால் தாமும் வருத்தமுறுகின்றனவெனலாம். ஆதலின், நாமபிராணிகளை அடித்தலாவது, அவற்றின்மேற் கல்லெறிதலாவது, அவற்றை உதைத்தலாவது, அல்லது எவ்விதமாயினும், அவற்றைத்தன்புறுத்தலாவது, செய்யக்கூடாது. நமக்கு வேண்டியபடி அவற்றை யுபயோகித்தலுடன், அவற்றைப் பகூமாய்நடத்தலும் இன்றியமையாதது.

4. துளாதாராவும் ஜாஜலியும்.

இப்பொழுது இன்ன செய்யாமையைப்பற்றி உங்களுக்கு மற்ரோர் கதைகூறுகிறேன்.

ஒரு காலத்தில் ஜாஜலி என்னும் பெயரிய பிராமணன் ஒருவன் றுந்தான். இவ்விப்ரன் அல்ப ஆகாரமருந்தியும் கந்தைகளையுந் தோல் களையுமன்றி வேறென்றையும் தன்னுடையாக உடுத்துக்கொள்ளாமல் ஒரு காட்டில் வசித்துவந்தான். இம்மாதிரியாகப் பலவாண்டுகள் ஆங்குக்கழித்துப் பெருந்தவங்கள் பலவற்றையுமிழைத்தான். ஆனால் தான்செய்துள்ள தவப்பெருமையினாலும் பிறவற்றினாலுமிக்கக் கர்வங் கொண்டு தன்னிலுமிக்கார் இப்பழமண்டலத்தில் எவருமில்லென்று இறுமாப்படைந்தான். ஒருநாள் நான் மிக்ககீர்த்தியடைந்தேன், இவ்வவனியிலுள்ள, சராசர ஜீவப்பொருள்களில் என்னிலு மிக்காராவது, எனக்கு ஸமானமுள்ளவராவது இவ்வுலகில் உளரோ? இல்லையெயில்லையென்று சொல்லிக்கொண்டு கர்விப்பானான். இப்படியிவன் எண்ணமிட்டதுதான் தாமசம்.

இம்மாதிரியான வார்த்தைகளை மொழிதல்தவிர, நாள்முழுவதும் பண்டங்கள் வாங்குவதும் விற்பதுமான தொழிலையுடையோனும், உன்னிலுமனேகாயிரமடங்கு நலநடத்தையிலும், ஞானத்திலும் மிக்கவனுமான துளாதாரனென்னும் நாமமுடையானொருவனுளாயினும், நீ கூறியமாதிரியான வார்த்தைகன்பகர அவனே தகுதியல்லெனின் நீ கூறல்தகுமோ என்று ஆகாயத்தில் அசிரி யொன்று கணீரென்று மொழிந்தது. இவ்வார்த்தையைக் கேட்டலும், ஒருபுறம்கோபமும், மற்றொருபுறம் ஆசசர்யமுமுற்றவனான அந்தணன், தன்னைக்காட்டிலும் ஸகல விஷயங்களிலும் ஒரு சாதாரண வார்த்தகன் மிக்கானென்று கேட்கப் பொருதகர்விஷ்டனாய் அன்றோனைப்பற்றி ஆராய்வானாயினான். ஆகலின் அத்தகைய துளாதாரனைப் போய்க் கண்டிப்பிடுத்து அவன் வித்தனை மயனென அறியலுறவேண்டி வெளிப்புறப்படலாயினான்.

பன்னாட் கழித்தது வாராணசி என்னும் சிறந்த ஷேத்திரத்தில் அவனைக்கண்டான். கடைத்தெருவில் துளாதாரன் தன்னுடைய வியாபாரத்தைச் செய்துகொண்டிருந்தான். அந்தணனைக்கண்ட மாதிரத்தில் அவன் உடனே தன்னிருக்கையை கிட்டெழுந்து அவனுக்கு விதிப்படி வந்தனங்கள்செய்து தன்னிடத்திற்கு வந்தவரலாறு யாதென்றுவினாவினான். ஜாஜலியும் தன்னுடைய என்

னத்தின் மேலும், கூறியவார்த்தைகளின் மேலும், ஆகாயத்தின் கண்ணே எழுந்த அசரீரிமொழிந்தவாக்கினை அவனுக்குரைத்தலும், ஞானக்காட்சியினால் அவனுடைய பூர்வஜன்மத்தினையும் பிறவற்றையும் நன்குணர்ந்ததுளாதாரன் அவற்றை அவ்விப்பிரனுக்கு எடுத்துரைத்தான். ஜாஜஸியும் இவற்றைக்கேட்டலும் மிக்க ஆச்சரியமடைந்தவனாய், விசேஷராய் ஓயாமல் வாங்கிவிற்கும் தன்மையின்புடைய வர்த்தகனுடைய மகனாகிய துளாதாரன் இத்தன்மையான அபூர்வஞானக்காட்சியை படைந்தவரலாற்றினைத் தனக்குள்ளிங்கவுரைக்கும் படி அந்நணன்கேட்டுக்கொண்டான். பிறவுயிர்க்கு இன்னுசெய்யாமை என்னும் சிறந்த விரதத்தையேதான் மேற்கொண்டொழுங்குவந்ததே தான் இத்தகைய மேன்மையான ஞானவானுதற்குக் காரணமென்று அந்நணனுக்குத் துளாதாரன்கூறினன். தன்னுயிர்போன்ற மன்னுயிர்களுக்கும் தன்றாகுமொன வரையில் தீங்குபுரியாமலும் எல்லாவற்றிற்கும் நன்மையையே புரிவதில் அவன்முயற்சித்தும் வந்தனன்; அவன் ஒருபொழுதும் ஒருவரிடத்திலும் சாத்திரத்தைக் கொள்ளவாவது ஒரு பொருளினிடத்தில் செய்தலும் இல்லை. தொன்று தொட்ட பெரியோர்களால் அதுஷ்டிக்கப்பட்ட இவ்விதமான மார்க்கத்தான் நல்வழிக் குறித்தானதென்றும் இப்படித்தான் மன்பகங்கள் தம் வாணனை விணாக்காது கழிக்கவேண்டுமென்றும், சிறந்தஞானமடைதற்கு இதுதான் ஹேதுவானதென்றும் துளாதாரன் எடுத்துக்கூறினான். எல்லாசிறந்த நன்கொடைகளிலும், மேலான பெருந்தவங்களிலும், பிறவுயிர்க்குத் தீங்குபுரியாமையே விசேஷமானதர்மமாகும். இத்தகைய தொழிலைக்காட்டிலும் மனிதனின் சிறந்த உடமை வேறின்றாகுமென்பது திண்ணம்.

“சிறப்பினுஞ்செல்வம் பெறினும் பிறர்க்கினு

செய்யாமை மாசற்றார்கோள்.

(திருக்குறள். நகக.)

பின்னும் அநேகவிஷயங்களைப்பற்றி ஜாஜஸிக்குத் துளாதாரன் உபதேசித்தான். யாகத்திற்காவது உணவுக்காவது ஜீவப்பிராணிகளைக் கொல்லவாவது மற்றப்படி அவற்றை அடித்த ஹிம்ஸித்துக்காயப் படுத்தவாவது கூடாதென்றும் அந்நணனுக்குப் போதித்தான்.

“அலைப்பான் பிறிதுயிரை யாக்கலுங் குற்றம்
விலைப்பாலிற் கொண்டுன் மிகைதலுங் குற்றம்
சொலற்பால வல்லாத சொல்லுதலுங் குற்றங்
கொலைப்பாலுங் குற்றமே யாம்.”

அவ்வாட்டைப்பாருங்கள்! ஆ! ஆ! அது எவ்வாறு தன்குட்டிகளை யன்புடன் போஷிக்கின்றது! என்று துளாதாரன் கூறினான். பசு தன் கன்றுக்குட்டியை யெவ்வளவோ அன்புடன் நேசிக்கின்றது. இவற்றையறிந்தும் மனிதர்கன்றைப் பசுவினின்றும் பிரித்துப் பசுவைத் துன்புறுத்துகின்றனர். குதிரைகளையும் எருதுகளையும் பரமான பளுவை யிழுக்கச் செய்து அவற்றை யெத்தகைய தொந்தரைகளுக்குள்ளாக்குகிறார்கள். இவ்வாறு பிராணிகளைத் தொந்தரையெய்தவேண்டுமென்று சிறந்த வேதசாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றனவல்ல. பண்டைக்கால ஆசாரியர்கள் பல்லோரும் எல்லாப்பிராணிகளிடத்தும் நாம்தையையிருக்கவேண்டுமெனறே போதிககின்றார்கள். இவ்வாறான உபதேசங்கள் பலவற்றைத் துளாதாரனிடமிருந்து கேட்க, ஜாஜலி மிக்ககளிப்புற்றவனாய்த் திரும்பவும் அநேக கேள்விகள் அவனைக்கேட்டு அவன் பதிற்சொல்ல, மிகக்கவனத்துடன் கேட்டுணர்ந்தான். இன்னொசெய்யாமையினறே போதரும் ஞானப்பெரும்பயன்களைப்பற்றிச் சாதாரண வர்த்தகன் குமாரனாகிய துளாதாரன் என்போன் சொல்ல, அந்தணஜாஜலியும் நன்குணர்ந்துகொண்டான்.

இத்தகைய துளாதார ஜாஜலியும் சீக்கிரத்தில் நிரதிசயாநத்ததையனுபவிக்கு மிடமாகிய பரமபதத்திற்கு, இம்மண்ணுலகை நீத்துச் சென்றனர் என்று மஹாபாரதத்தில் சாந்திடர்வத்தில் நன்குகூறப்பட்டு

“பலதுளிபெருவெள்ளம்” என்பதுபோல எண்ணிலாத பரமானுக்கள் ஒன்றுசேர்ந்து இப்பெரிய புலனமும் பிரம்மாண்டமான கடலுமாயிருக்கின்றன.

மனிதருடைய சிறிய பணிவுள்ள பல நற்காரியங்கள் பின்னர் நித்திய இன்பத்தையனுபவிக்கும்படியான பரமபதத்திற் கொண்டுக்கின்றன.

5. பரமதர்மம்.

உத்தமோத்தமமான பரமதர்மம் அஹிம்ஸையே என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணபரமாத்மா ஸ்ரீமத்-பகவத்கீதையில் திருவாய்மலர்ந்தருளியிருக்கின்றார், என்று முன்னமொருமுறை சொன்னோமன்றோ? பிறவுயிர்க்குக் கொடுமைநாடுபோன் பக்திமானாகமாட்டான். நம்மாற் கூடியவரையில் பிறவுயிர்க்குத் துன்பம் புரியாமலிருக்க முயற்சித்தால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபரமாத்மா திருவாய்மலர்ந்தருளியபடி நாமெவரும் நடந்த லீவாம். சிலவேளைகளில் நாம் பிறவுயிர்க்குத் துன்பஞ் செய்வேண்டி வரும்.

நாம் நோயாளியாயிருந்தால் நம்மைச் சுகப்படுத்துமாறு நம்மை அப்பொழுது ஹிம்ஸிக்கவேண்டிய காரியங்களைச் செய்து துன்புறுத்த நேரிடும். இவ்வாறே பிராணிகளுக்குச் சிலவேளைகளில் துன்பத்தைச் செய்ய நேரிடும். அப்பொழுது நாம் அவற்றிற்குத் தொந்தரை கொடுப்பதனால் உண்மையிலாவை யாதானும் பயனடைகின்றனவா என்பதையோர்ந்து அவற்றையவவாறு தொந்தரைக்குள்ளாகக் வேண்டுமெயன்றி, நாம் அவை இம்மாதிரியாய் அவஸ்தைப்படுமென்பதையாவது அல்லது அவை அவஸ்தைப்பட்டால் நமக்கென்னவென்று எண்ணியாவது அவற்றின் நலங்கருதாமல் நாம் அவற்றைத் தொந்தரைபடுத்தல் நன்றாகாது. இம்மையில் எந்தப்பிராணிகளையும் அச்சுறுத்தித் துன்பஞ்செய்யாதிருக்கிறவன்தான் இறந்த பின்னர் எவற்றினாலும் பயமுறுத்தப்படாமல் ஸுகப்படுவான் என்று மனுசர்மசாஸ்திரி என்னும் பெரிபவர் கூறுகின்றார்.

“பிறர்க்கினு முற்பகற் செய்யிற் தமக்கினு

பிற்பகற் ருமே வரும்”

(திருக்குறள்.)

பிறவுயிர்க்கு மனோவாகுக காயங்களினால் சிறிதேனும் துன்பத்தையே கிணையாமலும், செய்யாமலுமிருந்த சிறந்த ஆசாரியர்களையும், ரிஷிகளையும்பற்றி வேதாகம சாஸ்திரங்களில் எண்ணிறந்தகதைகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அத்தகைய பெரியோர்களுக்கு அழகிய பெயரொன்று முண்டு. யோகியென்று சொல்லப்படும் அப்பெயர் மன்னுயிர் நண்பன் என்று பொருள்பெறும். மலைப்ராந்

தியங்களிலுள்ளகாட்டுமிருகங்கள் அவரைத்தாக்கா. பாம்புகள், விஷ ஜெந்துக்கள் முதலியவற்றினூடே அவைகளால் தீங்குறாமல் அவர் ஸஞ்சரிக்கக்கூடும். பட்சிகளெல்லாம் அவரிடத்திலேயேவந்து சரண மடைந்து புகலிடம் பெறுகின்றன. பயமறியாப்புள்ளிமான்களும் அவர் கையினின்று மாகாரம் பெட்கின்றன. உலகத்துயிர் யாவற்றின் மேலும் வாஞ்சைவைத்துள்ளவர், மன்னுயிர் நண்பர் எனப்படுவார்.

தன்னுயிர் போலும் மன்னுயிர்களை மதிக்கிறவர்களும், பிறவுயிர்களுக்கு எள்ளளவேனும தீங்குபுரியாதவர்களும், தமக்குண்டாகும் கோபத்தை யடக்குகிறவர்களும் இம்மையிலும் மறுமையிலும் பேரின்பத்தை யடைகிறார்கள். எல்லா வஸ்துகளையும் சிறிது பெரிதென்பாராமல் ஒவ்வொரு வஸ்துவின்மீதும் எவன் அன்புபாராட்டுகிறானோ அவனே ஈச்வரனை உண்மையாய் த்யானம் செய்பவன் என்று கருதப்படுவான். ஏனெனில், நம்பால் அன்பு பாராட்டுகிற ஈச்வரன் எல்லாவற்றையும் ச்ருஷ்டித்து எல்லாவற்றிடத்தும் ஒரே தன்மைத்தான அன்பையே பாராட்டுபவராகின்றார்.

மகத்தான யோகிகள் செய்தவண்ணமே நாமெல்லோரும் செய்யவியலாதாயினும், பின்சொல்லிய வண்ணமாய் சிறு குழந்தைகள் கூட பெரியயோகிகள் செய்ததைப்பின்பற்றிச்செய்யலாம். நமக்குத் துன்பஞ்செய்தவரிடத்தும் நாம் தையயாயிருக்கவேண்டும்.

“கறுத்தின்று செய்தவக் கண்ணு மறுத்தின்று செய்யாமை மாசற்றார் கோள்”

6. பிழைபொறுத்தல்.

சிலவேளைகளில் சிறுகுழந்தைகள் ஒருவரோடொருவர் கோபித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். ஒரு சிறுவனின் விளையாட்டுக்கருவியையோ ஆபரணத்தையோ மற்றவனெடுத்து விட்டால் அவனுக்குவரும் கோபத்தைப் பார்த்தால் வெகுப்ரமாதமாய் விடுகிறதுடன், அவன்மற்றவனை அப்படிச்செய்ததற்காக அடித்தும்விடுகிறான். முற்காலத்துப் பெரியோர்கள் நமக்குப் போதித்துள்ள மார்க்கங்களைச் சேர்ந்ததா

இப்படிச்செய்வது? அவ்வனமன்று. தமக்குத்துன்பம் புரிந்தவர்களையும் அவர் கூழ்மிச்சத்தபாராயிருந்தார்கள்; பிறர் அவர்களைத்துன்புறுத்தினாலும் அவர்களுக்கு இவர்பிரதியாகத் துன்பஞ்செய்தார்களில்லை. நமக்குத்துன்பஞ் செய்தவர்பாணும் நாம் நன்மையே செய்ய வேண்டுமென்று வேதசாஸ்திராகமங்களில் அழகானவார்த்தைகளால் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

பிறவுயிர்களிடத்து வெறுப்புறுதவனும், பிறவுயிர்களை நேசிப்பவனும், அவற்றினிடத்துக் கருணையும்பொறுமைபு முடையவனும், எனக்கு அருமையுள்ள நண்பனாவான். பெரியர் பிறர்தமக்குத்துன்பஞ்செய்த காலத்தும் அவற்றை ஸஹிததுப்பொறுத்தார் என்பதைப்பற்றிய கதைகள் அநேகமுள்ளன. திருகராஷ்டிர மன்னனின் ஸஹோதரனாகிய விதூரணேபபற்றி அண்டுகூறுவாம். இவ்வரசனுக்குத் துரியோதனன் என்னும் பெயரிய குமாரனொருவனிருந்தான். அவன் நற்குணமுடையோனாயும் சாந்தசீலனாயுமிலலாது தன்னுடைய தாயாதிகளாகிய பாண்டவர்களோடு எப்பொழுதும் சண்டையிடும் அவர்களை மிகக்கேவலமாகவும் நடத்திவந்தான். அவர்களிடமிருந்து அவர்களது இராஜ்யத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டதும்ல்லாமல் அவர்களைக் காட்டிற்கு தூரத்திவிட்டான். அப்போது திருதராஷ்டிரமன்னன் தான் இந்தஸந்தரப்பத்தில் ஒழுகவேண்டிய விதம் என்னவென்று தன்னுடைய ஸஹோதரனாகிய விதூரணையோசனை கேட்டான். தாங்கள் தாயாதிகளாகிய பாண்டவரோடு ஸமாதானமாய்ப் போகவேண்டுமென்றும், அவர்களது இராஜ்யத்தை மீண்டும் அவர்களுக்கே கொடுத்துவிடவேண்டுமென்றும், துரியோதனனும் அவனை சேர்ந்தவர்களும் அபபாண்டவர்களுடைய மனநிபைப வேண்டிக் கொள்ள வேண்டித் துரியோதனனுக்குப் புத்திபுகட்டவேண்டுமென்றும், விதூரணும் திருதராஷ்டிரனுக்குக் கூறினான். தன்னுடைய பிள்ளைகளை நிர்திக்க ஸமாதானமில்லாதவனுன திருதராஷ்டிரன்தன்னுடைய ஸஹோதரன் விதூரண்மேல் மிகவும் சினந்துகொண்டான். விதூரன்பால் அவமதிப்பான வார்த்தைகள் பல மொழிந்ததுடன் நில்லாமல், அவனிடத்துக்ருமாயும் பொய்யானவார்த்தைகள் பல பகர்த்தும் திருதராஷ்டிரமன்னன் அவனை மிகுதியும் நிர்திகதான். கடைசியில் ஹிருதயபூர்வமாய் மிகக்கோபத்தோடும் அவன் விதூரணை

விட்டகன்றுபோனான். விதூரரும் அம்மன்னனைப் பதிலுக்குப்ப! கோபியாமல் மிகுதியும் மனவருத்தமுற்றார். பின்னர் இவர்பாண்டவரிடஞ்சென்று அரசன் கோபித்தவரலாற்றை அவர்களுக்குச் சொல்லித், தம்மால் கூடியவரையில் சாந்தசீலராயும், புத்திமண்களாயுமிருக்க முயலுதலே தக்கதென்று அவர்களுக்குப்புத்திபுகட்டினார்.

(இன்னும் வரும்.)

வீ. சுப்பிரமணிய ஐயர்.

ஸ்ரீ:

கதாசரித் சாகரம்.

௩-வது சதுர்த்தாரிகாலம்பகம் ௨-வது தரங்கம்.

[நீமத்-வீராசாமி ஐயங்காரவர்கள் மொழிபெயர்த்தது.]

(முற்றோட்சி.)

—:0:—

—னே யந்தக்ஷணத்தில் லேற! மகாசத்துவத்தையுடையவனே! அதைக்கொண்டிப்போ தென்னுடன் வா என்று தூரத்தில் ஒரு பெண் கூறுகின்றசொல் அவள்மாதில் வீழ்ந்தது. அதனைக்கேட்டது உவனச்சொல்வருகின்ற விடத்தை நாடிச்சென்று அங்கொரு பெண்ணைக்கண்டு அவளைப்பின்பற்றிச் செல்லலும் சிறிது தூரத்திலொரு வீருகைத்திங்கிழ அநேகமடங்கையர்கள் புடைபூழ்நதுநிற் அவர்கட்கு நடுவில் உயர்ந்த வேரரசனத்தில் இரத்தினமயமான ஆபரணங்களணிந்துகொண்டு பிரகாசிக்கின்றவளும் நீரில்லாவிடத் திற்ருமரைத்தடாகம்போல் அம்மயானத்தில் நேர்தற்கரிய நிலையை புடையவளுமாக ஒரு பெண்ணிருக்கக் கண்டனன்.

அப்போது அசோகதத்தன்முன சென்றவள் அவனை மடந்நையர் நடுவிலுல்லாசமாய் வீற்றிருக்கின்ற பெண்ணினதருகி லைழத்

துச்செல்ல, அசோகத்தன் அவ்வாறு ஆசனத்திலிருக்கின்றவனைப் பார்த்து யானிவ்விடத்தில் நாமாச விக்கிரயஞ் செய்துகொண்டிருக்கின்றேன்; வேண்டுமாகிற்பெற்றுக்கொள்ளலா மென்றான். அதற்கு அவ்வழகிய வருவத்தினையுடைய நங்கையானவள், ஹே! மஹா சத்துவத்தையுடையவனே! இந்த மாம்சத்தை வாங்க வேண்டுமென்று விதற் கென்னவினை கொடுக்கவேண்டு மென்றான். உடனே அசோகத்தத்தென்னும் வீரன், தன் கையிலிருக்கின்ற மணிநூபுரத்தைக்காட்டி யிதற்கினையான மற்றொரு பாதசரம் யா ரெனக்குக் கொடுக்கின்றனரோ அவருக் கிந்தமாம்சத்தைக் கொடுக்கின்றேன். அஃதிருந்தாற் கொடுத்ததுப் பெற்றுக்கொள்ளலாமென்று முதுகில் பிரேதவுடலை வைத்துக்கொண்ட வண்ணமே மொழிந்தான்.

அதைக்கேட்டு அவள், இதற்கினையான மற்றொரு காற்சிலம்பு மென்னிடத்தி லிருக்கின்றது; ஆனா லுன்கையில் வைத்திருக்கின்ற இந்த நூபுரமும் என்னுடையதுதான். முன்பு நீ யிதனை யென்னிடத்தினின்றபகரித்துச்சென்றாய். கழுவினிலேற்றப்பட்டிருந்தவனுடைய பக்கத்திலிருந்தவளும் யானேயன்றி வேறில்லை. இப்பொழுது நான் வேறுருவத்துட னிருக்கின்றமையாலென்னை நீ யறிகின்றினை; இந்த மாம்சத்தினாலென்ன பிரயோஜனம். இஃதெனக்கு வேண்டுவதில்லை. ஆனாலிப்போது நான் சொல்லுகின்றபடி செய்வாயாகில் இந்த நூபுரத்துக்கொப்பான என் மற்றொருகாற் சிலம்பையுந்தருகின்றேனென்று சொல்ல, அவ்வீரன் அதற்கினங்கி நீ யெதைச் சொல்கின்றாயோ அதனைக்ஷணநேரத்திற் செய்துமுடிக்கின்றேனென்றான். அப்படியவன் சொல்லியபின், அவள் ஹே! நற்குணங்கள் நிரம்பிய உத்தமனே, யான் சொல்வதைக்கேள்; பருவதங்களிற் சிறந்த ஹிமாலயத்தின் சிகரத்தில திருகண்டையென்னும் பெயரையுடைய தொரு பட்டண மிருக்கின்றது அதில் இராகக்கதர்களுக்கு அரசனான லம்பஜிஹ்வனென்னும் பெயருடன்கூடிய சிறந்த வீரனொருவனிருந்தான். நான் அவனுடைய மனைவி, வித்யுத்சிகையென்று பிரசித்திபெற்றுள்ளேன். யான் நினைத்த நினைத்த வருவத்தை யெடுக்கும் வல்லமையுமுடையேன். இப்படியிருக்கின்ற எனக்

மொரு பெண்குழந்தை பிறந்தது. அக்குழந்தை பிறந்தபின் சொற்ப காலத்தில் என்பர்த்தா வைவந்தியால் உபாலஸ்போடணென்னு மரசன் முன்பு யுத்தத்திலிரந்தனர். பின் பெனது பர்த்தாவசுஞ்சிய நகரத் தை சந்தோஷத்துடன் கூடிப் அவ்வரசு நெனக்கே கொடுத்தனர்.

ஆதலா லிப்போது யானென் புதல்வியோடு அந்நகரத்திலேயே சுகமாயிருக்கின்றேன். எனது புத்திரியோ யிப்போது புதிதான பெனவனத்தை யடைந்திருக்கின்றாள். ஆதலா லவளுக்குத்தக்க சிறந்த வீரனான வரன் கிடைக்கவேண்டுமே யென்ற கவலையு மென்மன தை யடைந்திருக்கின்றது. அதுபற்றி யன்று ஒருஷ்ணபக்ஷ சதூர்த் தசி யிரவினில் அரசருட னிவ்வழிச்சென்ற வுண்ணைக்கண்டு இந்த யுவா வான வீரன் நமது புத்திரிக்கிசைந்த கணவனென இங்கிருந்த வண்ணமே ஆலோசித்தேன். ஆதலாலிவனை யடைவதற்கோருபாய மேன் செய்யக்கூடாதென்று கருதி, கழுவிருக்கின்றவள் சொல லுஞ் சொற்களென்ற வியாஜத்தினால் தண்ணீர் வேண்டுமென்று யா ரிக்குண்ணை ஸம்சானமத்தியில் வினில் வரும்படி செய்து மாயை யினுற் காண்பிக்கப்பட்ட வருவம் முதலியவற்றையுடைய பரபஞ் சம் அணத்தியமெனக் கூறுகின்றவளாக அவ்விடத்திலுண்ணை ஷ்ண நோத்தில் வஞ்சித்தேன். அன்றியும் மறபடியுமுண்ணை யிங்கிழுப் பதற்காக யுக்தியினாலெனது ஒரு பாதசரத்தையும் சங்கிலிக்கண்ணி போற் போட்டுவிட்டு யானங்கிருந்து மறைந்து போயினேன். இப் பொழுதோ யிவ்விதயிங்குவந் துண்ணை யடைந்திருக்கின்றேன். ஆத லால் நீ பெங்கள் கிரகத்திற்கு வந்து எனதழகிய யுவதியான புத்தி ரியைப் பாரிபையாக அடைந்து மற்றொரு நூபுரத்தையும் வாங்கிக் கொள்ளென்று அந்த ராக்ஷஸபெண் சொல்ல அவ்வீரனுமப்படியே செய்கிறேனென்று சொல்லி யவளுடைய சித்திப்ரபாவத்தினால் ஆகாய மார்க்கமாய் அவளோடந்நகரத்திற்கேகினன்.

ஹிமாலயத்தின் சிகரத்தில் சுவர்ணமயமாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற அந்நகரமானது, ஆகாசமார்க்கத்திற் செல்லுதலாலுண்டான வருத் தத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளுவதற்காக சூரியபிம்பமே யசைவின்றியவ் விடத்தில் தங்கியிருக்கின்றதுபோற் காணப்பட்டது. அந்நகரத்தில் அசோகத்ததன் தனது சாகசகருத்தியத்தின் பயனே யுருவுடன்

தோன்றியதுபோலிருக்கின்ற ராக்ஷசராஜன் புத்திரியான வித்யுத்ப்
ரபை பென்பவளைப் பார்வையாக அடைந்து தன்மாமியினது சம்பத்
தினால் சுகத்தை யனுபவித்துக்கொண்டு, அவ்வித்யுத்ப்ரபை யென்
னும் காதலியோடு அவ்விடத்திலேயே சிலநாள் வசித்தனன்.

பின்பவன் ஒருநாள் தன் மாமியாரிடத்தில் யானிவ்விடம் வந்து
பலநாட்களாயினையா லிப்போது காசீரகரம் போய்ச்சேர்தல்
வேண்டும். அவ்விடத்தி லரசன்முன்பாக யான் உன்னுடைய
காற்சிலம்புக கிணையான மற்றொரு நூபுரத்தைக்கொணர்ந்து தரு
கின்றேனெனப் பிரதீக்கிசெய்துவந்திருக்கின்றே னாதலால், நீ
எனக்கு வாக்களித்தபடி மற்றுமொரு பாதசரத்தையுங் கொடுக்க
வேண்டும்; கான்போய்விட்டு மறுபடியும் வருகிறேன் என்றுசொல்ல,
அவளும் அப்படியே செய்யென்று மற்றொரு நூபுரத்தைக் கொடுத்
துமன்றித் தன்னிடத்திலிருந் சுவர்ணமயமான ஒரு தாமரை மல
ரையும்வன்கையிற் கொடுத்துத் தன்னுசித்திப்பிரபாவத்தினு லேசாக
தத்தனை யங்கிருந்து ஆகாயமார்க்கத்தினால் அமமயானத்திற் கொ
ணாந்துவிட்டுத் தான்முன்பு தங்கியிருந்த விருக்ஷத்தடியிலிருந்த
படியே அவனைப்பார்த்து யான் எப்பொழுதும் கிருஷ்ணபக்ஷ சதூர்த்
தசி யிரவினிலிங்கு வருகின்றேன். ஆதலால் நீ மறுபடியுமெந்தஎந்த
நிசிவேளையி லிங்குவருவாயோ அவ்வக்காலங்களி லென்னை யிந்த
ஆலமரத்தின்கீழ்க்காணலாம என நனன்.

அதைக்கேட்டு அசோகதத்தனு மப்படியேசெய்கிறே னென்று
அந்த ராக்ஷசிபிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு அமமயானத்தி
னின்று மப்போதே தன்பிதாவினது கிரகம் வந்துசேர்ந்தனன்.
அப்பொழுது இளையகுமாரனான விஜயதத்தனை விட்டுப்பிரிந்ததனா
லுண்டான வருத்தத்தை யிரட்டிக்கும்படி செய்த அசோகதத்த
னது பிரிவினால் மிகவும் துக்கிதர்களாகவிருக்கின்ற அவன் தாய்தந்
தைய ரிருவரும் நினைப்பின்றி யசோகதத்தனை வரவும் சந்தோஷத்
தையடைந்தனர். அசோகதத்தன் வந்துசேர்ந்தானென்ற சமா
சாரத்தைக்கேள்வியுற்ற அவன் மாமனான அரசனுமக்ஷணமே யங்கு
வருதலும், அவ்வரசனை யசோகதத்தன் வணங்க அரசனும் சாகச
கிருத்தியத்தையுடைய அசோகதத்தனைத் தீண்டுதற்கஞ்சினனை

போல மயிர்க்கூச்சலுடன் கூடியிருக்கின்ற தனதவயவங்களா லவ ணைத் தழுவிக்கொண்டு நெடுநேரம் மகிழ்ச்சியடைந்தனன். பின்பவ் வரசனுட னசோகதத்தனென்பவன் சந்தோஷமே உருக்கொண்டு செல்கின்றதுபோ * லரமணக்குட்சென்று கணகணவென்றொலிக் கின்ற ஓசையால் அசோகதத்தனுடைய பராக்ரமத்தைப் புகழ் கின்றவை போன்ற அழகிய நூபுரங்களிரண்டையு மரசனிடங் கொடுத்து இராசூஸர்களுடைய கோசக்கிரகத்திலுள்ள திருமகள் கையி லுல்லாசத்ததுடன் வைத்திருக்கின்ற தாமரை மலரைப் பரித் துக்கொணர்ந்திருக்கின்றதுபோற் காணப்படுகின்ற அழகிய கனகாம புஜத்தைப் புகழ்ந்து மரசனிடங்கொடுத்தனன். பின்பரசன் தன தேவியோடு வீற்றிருந்து சந்தோஷத்தினால் அசோகதத்தனிடத்தில் நடந்த காரி யம் யாதென்று கேட்க, அவன், கேட்பவர் செவிகட்கிளிமையை விளையுமாறு அதற்கைய தன் சரித்திர மனைததைப்பு மொழிந் தனன்.

உலகத்தி லொருவன் சாகசகிருத்தியத்தை மேற்கொள்ளா விடில் விசித்திரமான தன்சரித்திரத்தை யுச்சரித்தலால் ஆன்மாக்க ளுக்கு † சமக்காரத்தை யுண்டிபண்ணுகின்ற தூயபுகழானது அவனு லெப்படி யடையப்படுமென்று சொல்லிக்கொண்டவ்வரசன் அங் கு தன் மருமகனான அசோகதத்தனும் பயன்பெற்றவனாகத் தன்னைக் கருதினன். அப்போது நூபுரங்களிரண்டையும் அடைந்த அரசு னது தேவியும் அவ்வாறே கருதினள்.

அசோகதத்தன் வந்துசேர்ந்தசமயத்தில் நடந்த மஹோத்சவத் தில் விண்ணமுதலிய வாத்தியங்களின் முழக்கத்துடன்கூடிய இராஜ கிரகமானது அசோகதத்தன் குணங்களை யெடுத்துக் காணஞ்செய் கின்றதுபோல் விளங்கிற்று. மறுநாளவ்வரசன் அசோகதத்தன் கொணர்ந்த பொற்றாமரை மலரைத் தன்னாலியற்றப்பட்ட தேவால யத்திலுள்ள அழகிய வெள்ளிக்கலசத்தின்மீது வைத்தான். வெளு த்தும் சிவந்துமிருக்கின்ற அக்கலசம் தாமரை மலரிரண்டும் அரசன்

* இதனை அரண்மனையென்னுது, அரண்மனையென்றே வழங்கவேண்டு மென்பது பிரயோகவிவேக நூலுட்கண்டது.

† சமக்காரமாவது - உலகில்லாத வஸ்துவைக் காணுதலாலுண்டா கும் மனமகிழ்ச்சிக்கு ஹேதுவாய் விளங்கும் வியப்பு.

அசோகதத்தனில் விருவர்களுடைய * புசமும், † ஒளியும் போற் பிரகாசித்தன.

அத்தகைய கனகாம்புஜத்துடன் பிரகாசிக்கின்ற வெள்ளிக் கலசத்தைக்கண்டு மகேச்வர பக்தனான அவ்வரசன் மலர்ந்தகண்ணுடன் கூடியவனாக பக்திரசத்தின் ஆவேசத்தால் ஒ ஹோ! இப்போது பொற்கமலத்துடன் உன்னதமாய்த் தோன்றுகின்ற வெள்ளிக்கலசமானது சிவந்த நிறத்தையுடைய சடைமுடியுடன் விபூதியினால் வெளுத்த வருவத்தினையுடைய பாமேச்வரன்போலன்றோ ப்ரகாசிக்கின்றது. இத்தக்கிணையா யின்னுமொரு கனகாம்புஜம் கிடைக்குமாயின், இந்த இரண்டாவது வெள்ளிக்கலசத்தின்மீதும் வைத்துத் தரிசிக்கலா மென்றுசொல்ல, அதைக்கேட்டது மசோகதத்த னுடனே அரசனை நோக்கி, ஹே! தேவ, நாஹுமக்கின்னுமொரு தாமரை மலருங் கொணர்ந்து தருகின்றேனெ ன்றனன். அதற்கரசன் வேறொரு தாமரச புஷ்பம்வேண்டாம். நீ சாகசகிருத்தியஞ் செய்யாதே யென்றனன்.

பின்பு இன்னொருபுத்தின்மேல் அசோகதத்தன் மற்றொரு பொற்றாமரைமலரு மரசற்குக் கொணர்ந்து கொடுக்கவேண்டுமென்று நினைக்க மறுபடியு மத்தகைய கிருஷ்ணபக்ஷ சதுர்த்தசிநிதம் வந்தது. அன்றுதினம், அசோகதத்தன் ஸ்வர்னகமலத்தி லெண்ணங் கொண்டிருக்கின்றனென்பதை அறிந்து ஆகாசமாகிய தடாகத்திற்குப் பொற்றாமரை மலராயிருக்கின்ற சூரியன், தன்னையு மொருவேளை கவர்ந்து செல்வானோ வென்ற பயத்தினற்போல அஸ்தகிரியின் சிகரத்தையுடைய அப்பொழுது சந்தியாகாலத்திற் சிவந்திருக்கின்ற மேகங்களாகிய மாம்ச கண்டங்களைத் தின்னவேண்டுமென்ற கர்வத்தினற்போல, ஸ்நானநேரத்திற் புனைபோற் கருநிறத்தினையுடைய இருள்களாகிற இராக்கதர்க ளெங்கும் பரவவுப், பிரகாசிக்கின்ற தீபவரிசைகளாகிற பல்வரிசைகளுடன் விளங்குகின்றதும் பயங்கரமானதும் மிகக்கொடியதாயுமிருக்கின்ற, இராத்திரி யென்னு மிராஷ்லியினது வாயானது திறக்கவும், அசோகதத்தனென்பவன் தன்மனைவி

* புசம் - கீர்த்தி. † ஒளி - ப்ரதாபம்.

அகஷே வெளப்பாகவும், ஒளியைச் சிவப்பாகவும் கூறுதல் நாலோர்மாடி.

யாகிய இராஜபுத்திரி நன்றாயுறங்கின சமயம்பார்த்து அவ்வரமனை யினின்றும் மெல்லவெளியேறி மறுபடியு மந்தமயானத்தையடைந்து, அங்குள்ள ஆலமரத்தின்கீழ் வந்திருக்கின்ற தன் மாமியாகிய இரா க்ஷஸ் ஸ்திரீயைக்கண்டனன்.

அவளுமிவளை நல்வரவுகூறி யுபசரிக்க மறுபடியும்வளுடன் அக் காளையாகிய அசோகத்தன் அவர்கட்கிருப்பிடமாகிய ஹிமாலயத் தின் சிகரத்தை யடைந்தனன். அவன் வரும்வழியை யெதிர்பார்த் திருந்த அவனது மனைவி முதலான ஜனங்கள் சந்தோஷிக்கும்படி சில காலமங்கு தன காதலியுடனிருந்துவிட்டுத் தன் மாமியைப்பார்த்து அவன் முன்பு கொடுத்ததுபோன்றதான இன்னமொரு கனகாமபுஜ முமெனக்கு எங்கிருந்தாவது கொடுக்கவேண்டு மென்றனன்.

அதைக்கேட்டது மவள் வேறொரு கனகாமபுஜ மேதெனக்கு; ஆனாலெங்க ளரசனாகிய கபாலஸ்போட னென்பவருக்கு ஒருதடாக மிருக்கின்றது. அதிலெங்கு மிததையை ஸ்வர்ண கமலங்களுண்டா கின்றன. அதினின்றும் அவர் ஈந்தோஷத்தினு லென்கணவருக கொரு தாமரைமல ரளித்தனர் என்று சொல்ல அசோகத்தன் ஆனாலந்த தடாகத்திற்கெனனை யழைத்துசெல, நானே அதினி ன்றும் பொற்றாமரை பலரைப் பறித்துக் கொணர்வே னென்றனன்.

(இன்னும் வரும்.)

பிழைதிருத்தங்கள்.

கதாசரிச்சாகரம்.

தொகுதி.	பக்கம்.	வரி.	பிழை	திருத்தம்.
அ	௧௫௬	௧	வல்லப	அற்பபல
,,	௧௬௦	௪	இவருடை	இவரோடு

வடமொழி வியாகரணத்திற்கண்ட சில சரித்திரக் குறிப்புக்கள்.

[இவ்விஷயம், “பிரமமவியா” பத்திராதிபராக விளங்கிய
புரும்மநீ கு. நூநிவாஸ சாஸ்திரியார் அவர்களால் எழுதப்பெற்ற
“ஸமஸ்கிருதபாஷை” என்ற விபாசத்தின் ஒரு பகுதியாகும். ப-ர்.]

முன்னரே அக்காலத்தில் பற்பல பாஷைகளிருந்தனவெனவும்,
சமஸ்கிருதபாஷை ஆரியர்களுகுள தேசபாஷையாயிருந்ததென்
றும் எடுததேதாதினேமல்லவா? ஆதலாற்றன் ஆசிரியர் பாணினி
யார் எங்கும் உங்கவழக்கச் சொற்களுக்கு இலக்கணங்கூறவெழுந்து
“பாஷைபில்” என்று மெதுவாகக் குறித்துவருகிறார். அதிகமாயுள்
ளது முன்னரே எடுததேதாதப்பட்டது. அக்காலத்தில் ரான்குவரு
ணங்களைன்னும் பாசுபாடு நன்றாக நிலைபெற்றிருந்தது. ஆதலாற்
முன் அவர் சூகதிரங்களில் நான்கு வருணத்தவர் பெயரையும் தனித
தனியே எடுத்திருக்கிறார். அக்காலத்திறுனே பிராமணர்களும் சூத்
திரர்களும் தத்தம் ஆசாரங்களை விட்டொழிந்தாரென வெளியாகின்
றது. “சூயய்யஜீவிஸ்வாஸ்யுடீஸ்வாமிக்முடாஸேஷு. சுஸ்பா ஹண
ராஜக்யாஸு” என்றும், “ஸ-குடாணாஹநிரவலிகாநா” என்றும்,
இரண்டு சூத்திரங்களை அவர் எழுதியிருக்கின்றார். இச்சூத்திரங்க
ளிற் கண்டபடி படைத்தொழிலை எக்கொண்ட பிராமணரும் கூட்
டததில் வெளியான சூகதிரரும் உண்டென வெளியாகின்றது. இத்
தென்னுட்டில் இப்பொழுதும சற்சூகதிரரெனவும், அசற்சூத்திரரெ
னவும் இருவகை வேற்றுமைகளிருந்துகொண்டிருக்கின்றன. இடை
யர் நாவிறர் இவர்களிடம்போல சற்சூகதிரர் எனனுஞ்சொல் இவர்
களுக்கு இடுகுறிசொல்லன்று. மனுமுதலியோரால் இவர்கள் அது
லோ.முதலிய ஜாதிகளாகவே குறிக்கப்பட்டவர்கள். இனி அவர்க
ளே சற்சூத்திரரெனவும், மற்றவர் அங்ஙனமல்லாதவரெனவுஞ் சொ
ல்லுவோமாகில் அசற்சூத்திரரெனத் தச்சன், கருமான், வண்ணன்

தந்துவாயன் இவர்களை ஆசிரியர் பதஞ்சலியார் கூறிய கூற்று அவலமாகுமன்றோ? அவ்வாசிரியர் யாகக்கிரியையி லதிகாரமற்ற நற்குத்திரர்களாகக் குறிப்பிடுகிறார். மற்றைய சூத்திரர்களுக்குப் பஞ்சயக்கியங்களில் அதிகாரமுண்டென ஆசிரியர் கையடனார் கூறுகின்றார். அக்காலத்தில் ஆரியாவர்த்தத்திற்குத் தெற்கிலும் வடக்கிலும் சூத்திரர்கள் குடிசெண்டதாகப் பாஷ்யம் குறிப்பிடுகின்றது. ஆதலால் அக்காலத்தில் சற்கூத்திரரென்பவர் தென்னாட்டில் பஞ்சயக்ஞாதி காரிகளெனவும், அவ்வதிகாரம் பெறுத தச்சன், கொல்லன் முதலியோரெனவும், அசற்கூத்திரரென்பவர் சண்டாளரெனவும், மிருதபர் (அதாவது மிருதபமென்னும் உயிர்நீங்கிய ஜந்துக்களையுட் கொள்பவர்; மிருதம்-உயிர்நீங்கியது பர்-உட்கொள்வார்) எனவும் வழங்கப்பட்டார்கள். “அவர்கள் டொம்பர் எனப்படுவார்கள்.” என்று ஆசிரியர் கையடனார் கூறுகின்றார். இத்தென்னாட்டில் தொம்பரென இப்பொழுதும் வழங்குகின்றார்கள். ஆதலாற்றான் தென்னாட்டில் சற்கூத்திரரென்னும் பதம் பெரும்பான்மை மாமிசமுதலிய வற்றையொழித்த ஒருவகை ஜாதியாரிடம் விரியோக்கப்பட்டு வருகிறது. அதே சூத்திரத்தில் பெரும்பட்டணங்களில் சண்டாளர்கள் மிருதபர்கள் முதலிய ஜனங்களுடன் கலந்தே ஆரியர்கள் குடியிருந்ததாகத் தெரியவருகின்றது.

மாபாடியகாரா “பெரும்பட்டணங்களில் ஆரியர்களின் நடுவில் சண்டாளர்களும் மிருதபர்களுந் குடியிருப்பார்கள்.” என்றார். ஆரியர்களால் தேதேசத்தினின்றாவது, தம்மினங்களினின்றாவது யக்கியமுதலிய கிரியைகளினின்றாவது, பாத்திரத்தினின்றாவது, வெளியேற்றப்பட்டவர்களும், வெளிப்பெற்றப்படாதவர்களுமான இருவகை சூத்திரர்கள் அக்காலத்திலுண்டென்பது வெள்ளிடைமலை போலத்தெள்ளித் திற்புலப்படும். அவர்களுள் தச்சன், கருமான் முதலியவர்களுஞ் சேர்ந்தவரென்றே ஏற்படுகின்றது. ஆதலாற்றான் ஆபஸ்தம்பமுனிவரும் “ஆரியர்கள் திட்டித்த சூத்திரர்க”ளென ஒருவகைச் சூத்திரரைக் குறிப்பிட்டார். அக்காலத்திற்குள்ளே நமது தேசத்தில் விகிரக ஆராதனை செய்யப்பட்டுவந்தது. பதஞ்சலி மாபாஷ்யத்தில் “ஐயிகாஸெஷ்வாவணே” என்னுஞ்சூத்திரத்தில்

வியாகரணத்திற்கண்ட சில சரித்திரக்குறிப்புகள். ௨௪௭

சிவன், கந்தன், விசாகன் இவை பூனாங்கொண்டொண்ட பிரதிமையக
ளின் பெயர்” என்றிருந்தாலென்க, இன்னும் பற்பலவிசேஷங்
கள் மாபாஷ்வத்தையப் படிப்பவர்களுக்குக் கரதலாமலகம்போல் விள
ங்கும். சூத்திரம், மாபாஷ்யம் இவை பிறந்தகாலத்தில் ஆசிரியர்கொ
ண்ட தர்மநிலையும், பாஷைகளின் பெருமையும், கடவுளை அவர்கள்
வழிபட்ட வழியும் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

அக்காலத்தில் கன்மமார்க்கம் யோகமார்க்க மிரண்டும் பூர்ண
மாக அனுட்டானத்திலிருந்தன. ஆதலாற்றான் பெரும்பான்மையும்
கன்மகாண்ட வசனங்கள் பாஷ்யத்திலெடுத்த துதகரிக்கப்படுகின்றன.
அவ்விதம் அக்காலத்தில் அதர்வணவேதம் வழங்கிவந்தது. சிலர்
ஆசிரியர் பதஞ்சலியார் தாமே அதர்வணவேதியென ஊகிக்கின்றார்
கள். அஃது எங்ஙனமெனில், அவ்வாசிரியர் வேதவாக்கியங்களை முறையே
எடுத்துச்சொல்லுமிடத்து “ஸுநோஷெவிராவிஷ்டயே” என்று
அதர்வணத்தின் முதல் வாக்கியத்தை முன் குறிப்பிட்டார். மே
லும், “ஓம்” என்றுரைத்து ‘சம்’ முதலியவாக்கியங்களைப்படிப்பான்.”
என்று வேதவாக்கியங்களைக் குறிப்பிடுமிடத்தும், முதலில் ‘சம்’
என்று அதர்வணவேதத்தின் முதற்சொல்லையே எடுத்தாராதலின்
அவரது சுவசாகை அதர்வணமென்றே புலப்படுகின்றது. இப்பாஷ்
யம் யாஸ்கர் நிருத்தம் செய்தபிறகே உண்டானது. ஆதலாற்றான்
ஆசிரியர் “உணாடிபாஸஹு” என்னுஞ் சூத்திரத்தில் “பெ
யர், விணசசொற்களிற்பிறந்தனவென நிருத்தங்கூறுகின்றது” என்
றார். இதனால் “நோரோந்யாவூகஜாநி” என்று யாஸ்கர் நிருத்தத்
திற் கூறியவாக்கியத்தை மேற்கோளாகக் காட்டுவதாயிற்று. அக்கா
லத்தில் பிராமணர்கள் பெரும்பான்மையும் வெண்ணிறங்கொண்டவர்க
ளாக விருப்பர்களெனத் தோன்றுகின்றது.

ஆதலாற்றான் பாஷ்யகாரர் “நிகுடி” என்னுஞ்சூத்திரத்தில்
“கரிய நிறத்துடன் கடையிலுட்கார்ந்தவனைக் கண்டவன் அந்தனை
னைக் கருதுவானே” என்றார். அக்காலத்தில் அத்துவைதமதம்
சிறிது வழங்கிவந்ததாகத் தெரியவருகிறது. அவரே பிரபஞ்சம் மித்
தை என்றும், சத்தை என்பது உபாதிகளின் வேறுபாட்டால்வேறு

படுமென்றும், அண்டமான சத்தமொன்றே உலகமாகத்தோன்றிய தென்றும், “வியாம்பாஸநிகஷ்டஸஹிதா” என்பதாகளான சூத்திரங்களில் “கானரீர்போலும், கந்தர்வ நகரம்போலும், ஆராய்ந தால் அசத்தாகவொழியும்” என்றும், “இங்ஙனமாயின் ஸ்போடம் சத்தம் தொனிசத்தகுணம்” என்றும், அவர் கருத்தை வெளியிட்டா ராதலாலென்க அங்ஙனமே “வண்பாடி-மஹாதூதர்” என்றற் றோடக்கத்துச் சூத்திரத்தில் “யஸ்யாவஹாநாதி-சயம் விடியொ மிஸூகஸ்த” என்று சிற்சில புராணவசனங்களை எடுத்தோதுவதா லுர், “ஜீவிகாஸ்ய-உவ” என்னுஞ்சூத்திரத்தில் பூனாகக்கென ஏற்பட்ட பிம்பங்களின் பெயரைக்குறிக்குமிடத்து “ஸிவம், ஸூரம், விஸாஹம்” என்று சைவப்பிரதிமைகளைக் குறிப்பிடுவதாலும் இவர் சிவபகதரெ ன்பதும் ஓர்வழி வெளியாகின்றது. ஆதலாற்றான் தென்னாட்டில் பறபலசிவாலயங்களில் பதஞ்சலிபிம்பம் பிரதிட்டிக்கப்பட்டிருக்கி ன்றது. மற்றைப்பெரியோர்கள் இவர் ஆதிசேஷனம்சமெனக் கூறுகி ன்றார்கள். ஆதலாற்றான் அவரதுபிம்பம் கொப்புளவரையிற் சர்ப பம்போற் காணப்படுகின்றது.

அனறியும், முண்டகோப நிதததிற்கு ஸ்ரீ: சங்கராசாரியர் உரைசெய்யுமிடத்துச் சிரோவிருதமென்று அக்கணிக்கப்பரையே ந்துமோர் விரதத்தை அதர்வணவேதிகள் கொளவார்களெனச் சொல்லிப்பிருக்கின்றார். அங்ஙனமே சில பெரியோர்கள் சிதம்பர சேஷத்திரத்தில் அக்கணிக்கப்பரையைத் தலையிலேந்திய பதஞ்சலிமா முனிவரைக் கண்டதாகவும் கூறுகின்றார்கள். இவைமுதலான கார ணங்களால் அவர் அதர்வணவேதம் என்று மீண்டுந் துணியப்படுகின்றது. இதனால் அதர்வணவேதமென்பது புதியதெனச் சொல்வது அவலமாயிற்று. இவர்கொண்ட அததுவைதமதம் ஸ்ரீ: சங்கராசாரி யர் கொண்ட அத்துவைதத்தின் ஒற்றமையைச்சிறிதும் பெற்றத ன்று; என்னையெனின், இவர் சித்தாரதம் சில சாங்கியர்கள் கொண் டதாக மெது ஆசிரியர்கள் ஊகிக்கும் “குணத்தின் கூட்டமே திர விய” மென்னுமவாதம் “தஸ்யாவஸ்துதமென” என்னுஞ்சூத்திரத் தில் இவரால் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றது. ஸ்ரீநாகேசபட்டர் மஞ் குஷா கிரந்தத்தில் இதுவே பாஷ்யகாரர் சித்தாரந்தமென்றுங் கூட்டு

லியாகரணத்திற்கண்ட சில சரித்திரக் குறிப்புகள். ௨௪௧

கின்றார். இதே சூத்திரத்தில் “முற்கற்பத்திற்கேன்றிய டித்தன்” என்பதாதி வசனங்களால் அக்காலத்திற்குள்ளே மறுபிறப்பு உண்டென்னும் நம்பிக்கை நம்மவர்க்குண்டாயிருந்தது. இவரது திவ்ய சரித்திரம் ஒருவாறு ராமபத்திர நிகழ்தொழுதிய பதஞ்சலிவிஜயத்திற்காணலாம். மேலும் “கைவிட்டெறிந்த கல் கைவேகமுள்ளவரையில் மேலேபோய் மீண்டுநன்னினமான மண்ணின்கண்ணே விழும்” என்றற் றொடக்கத்தனவான பற்பலவாக்கியங்களால் பூமியிலுள்ள அகர்ஷணத்தைப்பற்றி (Gravity) சிறிது குறித்திருக்கின்றார்.

மகாபாஷ்யகாலத்தில் பெளததர்கள் மதம் இததேசத்திற்கு வர வந்ததாகத் தெரியவருகிறது. அதலாற்றான் ஆசிரியர் பதஞ்சலியார் தொடக்கத்திற்குள்ளே பெளத்தர்களின் வசனத்தை ஒன்றொன்றித்தெழுதினர். அவ்வசனம் வைதிகசமயத்தை ஒருவழி நிகழ்கின்றது. பிறகு ‘நீளிர் இதை மயக்கத்தால் வெளியிட்டார்; மயக்கமில்லாக மற்றதையும் சொற்கள பிரமாணம்” என்ற பதஞ்சலியார் எழுதியிருக்கின்றார். இதனால் பெளத்தமக்கத்திலும் அநேக விஷயங்கள் பிரமாணங்களாக அக்காலத்தவர் ஒப்பினாரென்று வெளியாகின்றது. அதற்கு உரையாசிரியராகவெழுந்த ஸ்ரீமந்-நாகேச பட்டாசாரியர் இஃது பெளததாவதாரத்திலுள்ள ஸ்ரீமந்-நாராயணனது வசனமென்றார். இனி “வெகு-பிரமெவடி” என்னுஞ்சூத்திரத்தில் “ஒருவன் சொல்லுகின்றான், நிகழ்காலமில்லை” என்றற்றொடக்கத்துச் சில செய்யுட்களால் பெளத்தர்களுக்கும் ஏகதேசியான போகாசாரரென்பவரின மதங் குறிப்பிடப்பபட்டது. ஆயின, அக்காலத்தில் அமமதம், தழைத்தோங்கியதென்பதற்குத் தடையாதுமில்லை அதில் முதலில் எடுத்துக்கூறிய வசனத்தில் “தஞ்ஜவக” என்று பெரியோர்களைக்குறிக்குஞ் சொல்லால் அப்புத்ததேவரை முனிவர்மகுட மணியான ஆசிரியர் பதஞ்சலியார் எடுத்தாதுவதால், அக்காலத்தில் அப்புத்த முனி பெற்றபெருமபுகழ் வெளியாகின்றது. இவ்விதமான பலவிஷயங்கள் அதேவிாகரணத்தில் ஆராய்வருக்குத் தெற்றெனப்பலப்படும்.

உ
சினைமயம்,

நல்லொழுக்கம்.

• ஆறாம் அதிகாரம்.

[பூநீமத்-இலக்குமணப்போற்றிகள் மொழிபெயர்த்தது.]

(முற்றோட்ச்சி.)

அற்பக் கொன்னியினில் ஆளுகலை நிந்திக்கும் விதத்தை முதலிலே ஏற்படுத்தினவர் லார்ட் சாதம் (Chatham) என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. அவருடைய பெரிய குமாரரும் தன் ஆளுகையில் அவ்வாறே யோக்கியமாயிருந்தனர். கோடிக்கணக்கான பணம் பிட் (Pitt) என்பவரின் கைக்கு வந்து செலவாகையிலும் அவர் ஏழையாயிருந்ததைத் தவிர வேறில்லை. அவர் ஏழையாகவே இறந்தனர். அவர்மீது பகைகொண்டு, அவனுடைய எழுதினவர்களுள் ஒருவராவது, அவருடைய யோக்கியதையைப்பற்றிச் சந்தேகம் கூறத் துணிவுற்றவர் எக்காலத்திலில்லை.

முற்காலங்களில் உத்யோகத்தின் லாபங்கள் மிகுதியாயிருந்தன. பதினாறுவது நூற்றாண்டின் கீர்த்திபெற்றவராகிய ஆட்லி (Audly) என்பவர்தான், கோர்ட் ஆப் வார்ட்ஸ் (Court of wards) ல் கிரபத்துக்குவாங்கிய உத்தியோகத்தின் கிரயம் என்ன என்று கேட்கப்பட்ட பொழுது, “உடனே சுவர்க்கத்திற்குப்போக இச்சிககிற எவனுக்கும் சில ஆயிரங்கள்; பிராயச்சித்தஸ்தலத்தில் இருக்கவிரும்பாதவனுக்கு அதிலும் இருமடங்கு; தன்மார்க்கப் பிசாசுக்குப்பயப்படாதவனுக்கு எத்தனைமடங்கு என்பது ஒருவருக்கும் தெரியாது.” என்று சொன்னார்.

ஸர்வால்ட்டர்ஸ்காட் (Sir-Walter-scott) என்பவர் தன்னுடைய அந்தரங்கமான சுபாவத்தில் யோக்கியமுள்ளவராயிருந்தார். அவர் தம்முடைய கடன்களை அல்லது தான் உட்பட்ட வியாபாரச்

சாலையின் கடன்களை நிவர்த்திக்க பலமாயும் தீர்மானபுத்தியுடனும் செய்த முயற்சிகள் அவருடைய ஜீவசரிதத்தில் மிகவும் பெரியசங்க தியாக நமக்கு எப்பொழுதும் விளங்குகின்றது. அவருடைய புஸ்தகங்களை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்துபவர்களை முறிவுற்றபொழுது அவருக்கும் கெடுதல் நெருங்கிவிட்டது. அவருடைய பெரிய துன்பத்தில் அவருக்காக இரங்காதவர் கிடையாது. அவருடைய கடன்காரர்களுக்கு, ஒழுங்குசெய்வதற்குப் பணங்களைத்தாங்களே திரட்டும் படியான சினேகிதர்கள் முற்பட்டனர். “கூடாது, இந்தவலதுகையானது, அவ்வளவையும் வேலைசெய்து தீர்த்துவிடும்” என்று அவர் கௌரவமாய்ப்பேசினார். “நாம் மற்றதைவெல்லாம் இழந்துவிடுகிறதானால் நமகண்யதைக்காவது தோஷமின்றிக காத்துக்கொள்வோம்” என்று ஒரு இஷ்டனுக்கு எழுதினார். மிகமிஞ்சியவேலையால்தன் செளக்கியமானது கெட்டுவருமடியான காலத்திலும் தன் கையில் இறகுபிடிக்க முடியாதவரை அவர்தானே சொல்லிக்கொண்டபடி, புவிபோல எழுதிக்கொண்டிருப்பாராயினர். தான் அதிக உழைப்பெடுத்ததால்தன் உயிருக்கு நஷ்டம் வந்தபோதிலும், தன் கண்யதையையும் தன் மரியாதையையும் காத்துக்கொண்டனர்.

ஸ்காட் (Scot) என்பவர், உட்-ஸ்டாக் (Wood-Stock) கனக்கு மரணத்தைக் கொடுக்குமென்று நினைத்த, லைப் ஆப் நெப்போலியன் (Life of Napoleon) குவார்ட்டர்லி (Quarterly) என்னும் வர்த்தமானப் பத்திரிகைக்கு விஷயங்கள், ‘கிராக்னிகில்ஸ் ஆப் தி கானன் கேட் (Chronicles of the Canon gate) புரோஸ் மிஸ்ஸெல்லெனிஸ் (Prose Miscellanies) டேட்ஸ் ஆப் ஏ கிரான்ட்-பாதர் (Tales of a Grand-father) ஆகிய புஸ்தகங்களைத் துணைபுறத்துக்கமுந் கெடுதலுமுள்ள காலத்தில் எவ்விதமாய் எழுதிவிட்டனர் என்பதை எல்லாரும் அறிவர். அந்தக் கிரந்தங்களின் விற்று முதலானது கடன்காரர்களுக்குச் செல்லாயிற்று. என் கடன்காரர்களிடத்திலிருந்து வருகிற வந்தனங்களாலுண்டாகிய ஆறுதலான எண்ணத்துடனும் கண்யமும் யோக்கியமுமான மனிதனாக என் கடமையைச் செலுத்துகிறதை உணர்ந்த உணர்ச்சியுடனும் நான் இப்பொழுது நித்திரை செய்யக்கூடியதுபோல அயர்ந்த நித்திரை செய்திருக்கமாட்டேன், நீண்டதும் இளைப்பிக்குத் தக்கதும்

இருண்டதுமான மார்க்கத்தின் வழியே செல்லவேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் அது குற்றமற்ற கீர்த்தியைத்தருகின்றது. நான்குன்பத்தின் மத்தியில் இறப்பேனென்று உத்தேசித்த வண்ணம் இறப்பினும், கண்யகையுடன் சாவேன். என் வேலையை நான் நிறைவேற்றுகிறதானால், என்னையும்வரவேண்டிய வந்தனத்தையும், என் சொந்த மனச்சாக்குபின் நன்குமதிப்பையும் பெறுவேன் ” என்று எழுதினார்.

அப்பாற் பக்கவாதத்தால் திரென்று முடங்குகிறவரை, அவருடைய கட்டுக்கதைகளை முற்றும் பரிசோதித் துண்டாகிய தி பேர் மெய்ட் ஆப் பெர்த் (The fair-maid of perth) ஜீயர்ஸ்டீன் (Geierstein) பின்னும் டேல்ஸ் ஆப் கிராண்ட்-பாதர் (Tales of Grand-father) எனனும் உபநியாசங்கள், ஜீனியசரித்திரங்கள், மத உபகேசங்களாகிய பிரபந்தங்களை வெளிப்படுத்தினர். ஆனால் இறகு பிடிக்கத் தகுதியுடையுமாறு போதுமான பலத்தை எய்திய உடனே ‘லெட்டர்ஸ் ஆப் டிமோனாலஜி’ (Letters of Demonology) ‘விட்ச்கிராப்ட்’ (Witchcraft) ‘லார்ட்நெர்ஸ் சைக்கிளோபேடியா’ (Lardners Cyclopaedia) வுக்கு, ஸ்காட்டிஸ் சரித்திரத்தின் ஓர் பாகம் அவருடைய பிரான்சுக்காரரின் சரித்திரத்தில் (Tales of Grand-father) இந்நலாவது பாகமாகிய இவைகளை எழுத ஆரம்பித்தனர். அவருடைய வைத்தியர்கள் அவரை வேலை செய்யக் கூடாதென்று சொல்லியும் பயனில்லை. அவர் தாம்கொண்ட பிடிவாதத்தை விடவில்லை “என்னை, வேலையை நிறுத்தும்படி சொல்வதற்குப் பிரதியாக மோல்லி (molly) என்பவர் ஒரு பாத்திரத்தை அடுப்பின்மீதுவைத்துப் பாத்திரமே சுடாதே ” என்று சொல்லலாம். நான் வேலையின்றி யிருக்கிறதானால் நான் பைத்தியம்பிடித்தவனாகவேண்டுமே ! ” என்று டாக்டர் ஆடர்க்கிராம்பி (Dr. Abercrombie) என்பவரிடம் சொன்னார்.

இவ்விதமான கனத்த முயற்சிகளாற் கிட்டிய லாபங்களால் அவருடைய கடன்கள் விரைவில் இறங்குவதைக்கண்டு பின்னும் சிலவருஷங்களின் வேலையாற் கடன் நீங்கச் சுவாதினப்படுவதாக நம்பினார். ஆனால் அப்படி நேரவில்லை. கடினமான தியர்வாதத்தாற் படுக்கை

யிற் கிடைபடுகிறவரை மிகவும் நொந்த சாமர்த்தியத்துடன் கொண்டு ராபர்ட்ஸ் ஆப் பேரிஸ் (Count Roberts of Paris) ஐப்போன்ற நூல்களை உண்டாககுவாராயினர். அவருடைய கலப்பையானது உழவுசால் முடியும் பருவத்தை யடைந்ததாக இப்பொழுது உணர்ந்தார். அவருடைய சரீரபலம் போய்விட்டது. அவருக்குத் தன் இஷ்டப்படி சஞ்சரிக்க முடியாது. ஆயினும், அவருடைய தைரியமும் விடாமுயற்சியும் ஒருபோதும் தளரவில்லை. “மனதில் இல்லையானாலும், சரீரத்தில் மிகவும் துன்பப்பட்டிருக்கிறேன். நான்கிழை படுத்தி விழியாமலே தூங்கலாமென்று பலமுறையும் விரும்புகிறேன். ஆனால் எனக்குச் சக்தியிருக்குமாகில் அதையும் போராடி வெல்லவேன்” என்று தன் நித்தியசரிதரைப் புத்தகத்திற் பதிவாராயினர்.

அவருடைய கைச்சாமர்த்தியம் போய்விட்டபோதிலும் ‘கேஸில் டேன்ஜரஸ்’ (Castle Dangerous) என்னும் நூலை எழுதுவதற்குப் போதுமான பலத்தைத் திரும்பப்பெற்றவராயினர். அப்பால் ஆறுதலையும் செளக்கியத்தையும் விரும்பி இத்தாலியா (Italy) தேசத்திற்குக் கடைசிமுறை பிரயாணமாயினர். நேப்பிள்ஸ் (Naples) பட்டணத்திலிருந்தாகியில் ஓர் புதிய கட்டுக்கதை உண்டாக்குவதற்குக் காலப்பொழுதில் வெகுநேரம் செலவிட்டனர். ஆகிலும் அந்தநூல் வெளிக்கு வரவில்லை.

ஸ்காட் (Scott) என்பவர், அப்பாட்ஸ் போர்டு (Abbots ford) க்குத் திரும்பவந்து இறந்தனர். அவர் திரும்பவந்ததன்பேரில் “நான் அதிகமாய்ப் பார்த்திருக்கிறேன். என் சொந்த இருகத்தைப்போல அதை விருப்பத்தைக் கொடுக்கத்தக்கது வேறொன்றுமில்லை என்று சொன்னார்.” அவர் தமக்குத் தெளிவான ஓர் சமயத்தில் அவர் சொன்ன கடைசி வாக்கியம் அவருக்கு யோக்கியமான நாயி நுதது. “என் காலத்தில் நானே மிகவும் அதிகமாய் எழுதியிருந்த கார்த்தாவாய் இருந்திருக்கிறேன். எந்த மனிதனுடைய சக்தியையாவது குழப்பாமலும் அவனுடைய கொள்கைகளைக் கெடாமலும் இருக்க முயன்றிருக்கிறேனென்பதையும், என் மரணகாலத்தில் நீக்கப்போடவேண்டுமென்று நான் இச்சிக்கும்படியான

மொன்று நீங்கலாக, உலகத்திலுள்ள அரும்பொருள்கள் பாவும் இமைப்பொழுதில் மாய்ந்துவிடத்தக்கனவென்பது மேலோர் கூறிய சித்தாந்தம். இதற்கு இலக்கியமாக நிற்பவை யாக்கை, இளமை, செல்வம் முதலியன. உலகத்தில் பெறுதற்கரியனவாய் நிலையாமை யிற் சிறந்தனவாயுள்ள எல்லாப்பொருள்களிலும் யாக்கை, இளமை, செல்வம் என்னும் இம்மூன்றும் சிறந்தன. அவற்றுள் நிலையாமை யில் மிகச்சிறந்தது செல்வமேயாம். மக்கள் ஆயுள் நூறு வயதென்றும் இளமைப்பருவம் முப்பது வயதென்றும் அறிஞர் யாக்கைக்கும் இளமைக்கும் ஒரு காலவரையறை நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். அவ் வனம் செல்வத்துக்கு ஒரு காலவரையறை எவரோணும் ஏற்படு த்தியிருப்பதாக நாம் யாண்டுங்கண்டதில்லை. ஏனைப் பதார்த் தங்களைவிட, செல்வத்தினிடத்து நமக்கு அதிக அவா இருத்தற்கு இரண்டு காரணங்களுண்டு. முதலாவது—மேலே எடுத்துக்காட்டிய படி எவ்வகைப்பட்ட பதார்த்தங்களையும் எய்துவதற்குச் செல்வம் பெருங்கருவியாயி ருக்கிறபடியினால் அதனிடத்து ஆன்மாக்களுக்கு அதிக விருப்பமுண்டாகின்றது. இரண்டாவது—கிடைத்த செல் வம் நீடித்து நமமிடம் நிற்குமாயின், அதனிடத்து வாஞ்சை குறையும். அது வெகு சீக்கிரத்தில் உடையாணை விட்டகலு மியல்பினை யுடையதாதலின், அதனிடத்ததுண்டாகும் அவா பெரிதாயிருக்கின்றது. எந்தப்பொருளானது அதிசீக்கிரத்தில் அகலும் தன்மைய தோ அது மிகக் அவாவை விளைவிக்கின்றதென்பது அனுபவசிக தம். மகிழாதததுவ சாஸ்திரமும் இவ்விஷயத்திற்குச் சாட்சிபகரத் தககது. மாதர் இன்பத்தை மகாமேருவைப்பீடால் நமமைநினைக்கச் செய்வதும் அதை அடிககடி அவாவுமபடி நமநமத் தூண்டுவதும் எது? அவ்வின்பத்தின் நிலையாமையே யாம். அது கூடிணரேரத்தில் ஒழிநின்ற படியாற்றான் அதனை மீண்டும் அடையவேண்டும் என னும் பேரவா ஆன்மாக்களிடத்தில் நிகழ்கின்றது. இதுபோலவே செல்வத்தின் அநித்தியமே அதனை நாம் அவாவுதற்குக் காரணமா யிருக்கின்றது. செல்வம், தரித்திரம் என்னும் பதங்கட்குச் சில தமிழ்ப்புலவர்கள் ஒரு விநோதமான உரை கூறுவதுண்டு. செல்வம் தன்னை உடையாணைக் கண்டுஎப்போதும் செல் (வோம்) வம் (யாம் உன்னை விட்டுப்போவோம்) என்றும், தரித்திரம் தன்னையுடையாணை

சேஷநீதி தரித்தி (ரோம்) ரம் (யாம்) உன்விடத்தில் எப்போதும் தரித்து இருக்கமாட்டோம்) என்றும் கூறுவதாகப்பொருள் உரைப்பர். இந்த உரை அப்பதங்களின் உண்மைப்பொருள் அல்லவாயினும், அதில் ஒருவகை யதார்த்தம் மாத்திரம் இனிது விளங்குகின்றது.

இறுதியிலே காரியமாயமையும் இன்பத்தினிடத்து நாம்கொள்ளற்சூரிய ஆசையானது - அவ்வீன்பத்தை யடைவதற்குக் கேவலம் காரணமாக மாத்திரமுள்ள செல்வத்திடத்தில் பொருந்தியிருப்பது மனிதனுடைய மனோதத்துவ லட்சணமாயிருக்கிறது. காரியத்தை மறந்து கருவியினிடத்தே பேரவாக்கொண்டிருத்தல் மனதுக்குற்ற ஒருவித இயற்கை என்பது மனோதத்துவ சாஸ்திரிகளின் கருத்து. ஆகையினின்றான் அநேகர் அறத்தைப்புரிந்து இன்பத்தை நுகர்ந்து முடிவில் வீட்டை அடைவதற்கு வேண்டிய காரியங்களைச் செய்யாமல், அவற்றிற்குக் கருவியாயுள்ள பொருள்களோடு ஒழிந்து வாணிக விணிகாக்கி மரிக்கின்றனர். செல்வம் வந்தகாலத்துக் காலதாமதமின்றி, நமக்கும் பிறர்க்கும் பெரும்பயனைத் தரத்தக்க கருமங்களை வெகுசீக்கிரத்தில் நாம் செய்து முடிக்கவேண்டியதென்ற எண்ணத்தைக்கொண்டே ஐக்கீசன் அதற்கு அவ்வளவு நிலையாமையைத் தந்திருக்கின்றார். இதனை உணரு மதுகையில்லாச் சிலர்,

“உடாஅது முண்ணாதுத் தம்முடம்பு செற்றங்
கெடாஅத ஸல்லறமுஞ் செய்யார்—கொடாஅது
வைத்தீட்டி னுரிழப்பர் வானோய் மலைநாட
வுய்த்தீட்டுந் தேனீக் கரி”

என்னும் அழைப்பாக்குக்கு உதாரணமாகின்றார்கள். செல்வத்தினிடத்து மனிதர்களுக்கும் உயிருக்கும் பேரவாவைக்குறித்து ஒரு சிறு கதை சொல்லப்படுகின்றது. அதாவது:—

ஒரு ஊரில் தனபாலகனென்றொரு வணிகன் இருந்தான். அவன் மேலும் மேலும் பொருளை ஈட்டுதலிலேயே அவாக்கொண்டிருந்தானேயன்றி அதில் எவ்வளவையும் பிறர்க்கு வழங்குவது மில்லை, தானும் அனுபவிப்பதுமில்லை. நன்றியில் செல்வமென்று மூதறிஞரால் இகழ்ந்துரைக்கப்பட்ட தன்மையை நச்சுமரம் பழுத்ததுபோன்ற அவனுடைய செல்வம் பெற்றிருந்தது. அநிலில்லாத

வன் தன்பொருளை என்னது என்னது என்று சொல்லிக்கொண்டு இருக்கின்றான், அவனுடைய பொருளை யானும் என்னது என்னது என்று சொல்லிக்கொண்டு இருப்பேன், அப்பொருள் என்னதன்று; தன்னதுதான் என்று அவன் கூறுவதற்கும் நியாயமில்லை; ஏனெனில், அப்பொருள் அவனதாயிருக்குமாயின, அவன் அதனைப் பிறருக்கெடுத்துக்கொடுப்பான், தான் அனுபவிப்பான், அங்ஙனம் அவன் செய்வதில்லை, யானும் அவனிடத்திள்ள அப்பொருளைப் பிறருக்கு வழங்குவதுமில்லை, அனுபவிப்பதுமில்லை; ஆகவே அப்பொருளை என்னதென்று யானும் சொல்லிக்கொண்டு திரியலாமே என்னும் அருமைக் கருத்தமைந்த,

“எனதென தென்றிருக்கு மேழை பொருளை
எனதென தென்றிருப்பன யானுந்—தனதாயிற்
ருனும் தனைவழங்கான் பயன் துவ்வான்
யானு மதனை யது.

என்னும் அற்புதகவி அவ்வணிகன் பொருட்டே செய்யப்பட்டதுபோலும். மேனமேலும் செல்வம் தனக்குச் சேரவேண்டுமென்று ஏக்கங்கொண்டு அவன் செல்வநாயகியாகிய இலட்சுமியை அல்லும் பகலும் பிரார்த்தித்துவந்தான். அப்பிராட்டி அவனுடைய நல்வினைக்கிடாக அவனுக்குச் செல்வத்தை விருத்திசெய்துகொண்டே வந்தாள். இப்படியிருக்க, தனபாலகன் தன்னுடைய செல்வத்தையெல்லாம் ஒருநாள் பார்த்து ஐயோ! இஃது ஒருகாலத்து என்னை விட்டகலுமோ? என்று துக்கித்து, அன்று இலட்சுமிப் பிராட்டியை நோக்கி அதியிரயத்துடன் பிரார்த்திக்கவே அவள் பிரசன்னமாக உனகென்ன வரமவேண்டுமென்று வணிகனை வினவினாள். அம்மே! ஒன்றுவேண்டும், இந்தச் செல்வம் என்னிடத்திருப்பதற்கு நீ என்னிடத்துத் தங்கியிருப்பதே காரணமாகும்; நீ என்னை விட்டகலுங் காலத்து இச்செல்வமும் என்னைவிட்டகலும்; நீஎன்னைவிட்டு வேறொருவனிடத்தில் போவதாயிருந்தால் இன்ன தினத்தில் என்னைவிட்டகலுவேனென்று என்னிடத்து முன்பாகச் சொல்லவேண்டியதோடுங் கூட, போகும் தருணத்திலும் அப்பா! போகின்றேன் என்று என்னை நேரில் கண்டு சொல்லிவிட்டுச் செவடி பெற்றுக்கொண்டும்

போகவேண்டியதென்று குறையிரந்தான். தனபாலகன் செங்காலமாகத் தன்னிடத்தில் அதிக பக்தி பராட்டி வந்தவனான பிராட்டியாரும் அவ்வேண்டுகோளின்படி அப்படியே ஆகுத என்று உறுதி மொழிகூறி மறைந்தான். சிலகாலஞ் சென்றபின்பு வணிகன் அடியில் வருமாறு தனக்குள் சிந்திக்கலாயினான். “திருமகள் என்னை விட்டகலும்போது என்னை நேரிதகண்டு, போகின்றேன், என்று சொல்லி என்னிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு ஏகுவதாய் உறுதி மொழி கூறினள்: அததேனியார் சொற்றவறாள்; நான் உயிரோடிருந்தாலன்றோ என்னை நேரிற்காண்பாள்; நான் இறந்துபோவேனோயாகில் தன் வாகுத்தத்தப்படி எனனைப்பார்க்க அவளுக்கு இசையாது என்னிடத்தில் சொல்லாமலே அவள என் விட்டடைவிட்டகலக்கூடாதன்றோ? அநவே இச்செல்லவம் என இல்லத்ததவிட்டகலுவதற்கிடமிராது.” என்று குறுகதிபண்ணிக்கொண்டு ஒரு பாழ்ங்கிணற்றில் வீழ்ந்திறந்தான்.

நிலையில்லாச் செல்வதகிவிட்டது அபபுல்லறிவாளனுக்கிருந்த பேரவா அவனுடைய அகாலமரணத்தாக கேதுவாயிற்று. “செல்வமொன்றுண்டாக வைக்கற்பாற்றன்று.” என்று பெரியோர் கூறிய பொய்யாமொழியை உணராது அவன் வீணாக மரித்தனனே! பரிதாபம்!

உ

உள்ளத்தெளிவு.

(முற்றோட்சி.)

உள்ளத்துக்கண் தெளிதலென்ப பொருள்பட்டு நிற்கும்; தெளிதலென்பது சிவஞானசித்தநாத சாத்திரங்களான் எல்லாம் வல்ல முழுமுதலினிலக்கணம் இணைத்தெனவும், அமுழுமுதலினருண்மாட்சியான் பலதரப்பட்ட ஆன்மாக்களினிலக்கணம் இணைத்தெனவும், அவ்வான்மாவின்து யதார்த்த நிலைமை தோன்றவொட்டாது

செய்பிற்களும்பென மறைத்து அஞ்ஞானமிரு
னிலக்கணம் இனைத்தெனவும் யுகித்து துணித்ததுக்குமிடம் மாறு
வுசான்ற தெள்ளியார் செயலாகும். உள்ளமளவில்லாதனவாய் உள்
வசப்பட்டு அறிவையுமதன்பாலிழுத்து த்திபெற்றுநிற்க வேண்
வது ஓர் அருமபெரிய விபலடி. அறிவினும், இவ்வுள்ளத்தேளிபு
வன்மை நிலைபெற்றிருப்பினும் ஞானசாத்திடம் எய்தும், எய்தவே
ழிந்ததான் பாலொடுகலந்த நீர் எனப் பேதமிலா உடந்து கிற்றலாகு

நான் ஆர். என உள்ளம் ஆர். ஞானங்கள் ஆர்.

வா என்ற தோரளும் பெருந்திருவாக்கின்படி நான்யார். நானுனித
பேதமாக அதி அற்புதமாகத் தோன்றிமெய்மைபோற் காணப்படும்
இப்பிரபஞ்சங்கள் யாவை. இவற்றிடை உல் யானவந்து பிறந்த ஏ
வன். அப்படிப்பிறந்த பலவா யாப்ப துன்பங்களை அனுபவித்து
வந்ததமடையுமபோதும் இடையிடையே, அவற்றைமறந்தது எப
போதும் நான் இவ்வுலகத்திற்குநே காசவதமாய் இருப்பது ஏன்.
என்பெண்டாட்டி யுள்ளே, சொந்தக்காரர், பிறர்கள் எனனுமிவர்க்
கும் எனக்கும் உள்ளதொடர்பு என்ன? ஏனைபோர்களிடத்திலெல்
லாம் அன்புள்ளவனாக யான் ஓடுகாது, என மனைமிகுகளிடத்து
மட்டும் யான் கணக்கில்லாத அன்புகொண்டுநிற்பது என்ன அறியா
மை. யான் இறக்குவதாலதது அவர் அவ்நிறப்பினை நீக்குவரா? அன்
றி யான் பிறக்குங்காலத்து அவர் அப்பிறப்பினை நீக்குவரா? யான்
துன்பததையடையுங்காலத்து அவர் அததுன்பத்தை நீக்குவரா?
இவர்களெல்லாம் ஐயோ, எம்மைப்போலவே துன்பமடைகின்றார்
கள், பிறக்கின்றார்கள், இறக்கின்றார்கள், இறப்பார்க்கு இறப்பாரும்;
துன்பமடைவார்க்குத் துன்பமடைவாரும், துணையாவதெவ்வண்
ணம். ஐயோ! இத்துன்பத்தினிற் துடி எவ்வாறு நீங்குவேன். இறக்
கவேண்டுமென்பதனை நீனைக்குங்காலத்து, என்மனம் பகிர் பகிரே
னத்துணுகுறுகின்றதே. என விவையனை யிறவற்றையும காட்டி
உண்மை சாதிக்கொழுகும், பேரறிவாளமனைத்தாரும், இடித்தடித்து
க்கூறினராவர். (பூவினிற்கந்தம் பொருந்திய வாறுபோல்) எங்கு
கிறைவுள்ள பரம்பொருள் இன்னது எனக் கண்டு நிலைமைபெறுவது
தான் தெளிபாகும்.

..... திருமாலோடு நான்முகனுந்

தேடித்தேடொணுத்தேவனையென்னுள்ளே.

(தேடிக்)

என நம் சைவத்திருமறை கூறுவதுமிண்டு ஆராயத்தக்கதாகும். அங்ஙனமாயதேவனை என்னுள்ளே தேடிக்கண்டுகொண்டேன் என்றி ருப்பது தெளிதலடைந்த ிட்டமென்க.

முழுஞானமாணிதகமான திருமுலவென்பார்—(சென்றேபுகுங் கதியிலலை ரஞ்சித்தது நின்றேநிலைபெறநீர் நினைநதாய்மினே) என் னின்றனர். அன்ற, (தல்யாகச செயவானுநதான்) எனபதுங்கருதற் றுலங்கூர். தெளிவில்லாதவர் மனம் மருண்டவுணர்வினது சம் பந்தத்தால் யாவும் நான் நான், எனசசுமல்கின்றது. ஆகவே, அம் மருட்சி பற்பல சனைநதொட்டே தொடர்ந்தாகூர் பஞ்சினைமலை மலையாகககுவித்து ஒருசிறுதிப்பொறியிடின, முற்றும் எரிந்தடங்கு தல்போல, கணககிலாத பிறவிசுளில் புண்ணியபவஞ்சமமெய்தி யேதோசிறிது தவமிகுதியான் ஆறுமுணர்வுதோன்றி அது பாசபந தத்தாற்றாக்குண்ணது, உண்மைதெளிந்து சிவோகம் பாவனை செய் தலாற்றான் தெளிபு உள்ளத்தின்கண்ணே நமுவாதிருக்குமென்க. சலனமில்லாது நிலைமைகடைபபிடிப்பதுக்குததான் சிவஞானசாத் திரமாய்தல்வேண்டும். இங்ஙனஞ்சாத்திரவாராய்ச்சி யில்லாமலே, தெளிபுபெற்றாரிலையோவெனின, நன்றுசொன்னாய். அக்காலத்து அசையாவுள்ளம் பெற்று ஒரேபடிததாமுற்றவர்களும், (உணர்ந்தவ றுளத்தினுணர்த்தியவுணர்வே) என்பதால், அறிவினுக்கு காற்றாடி போன்ற சுழற்சி அமைந்ததாகும். காற்றுகின்றவிடத்து, அது அ சையாதிருத்தலைப்போல, விடயத்திற்பற்றாது நிற்கும்போது மெய்ம் மை, பொய்மை, என்பதன் பகுப்பு இன்ன இன்னவெனத்தேதான் றும், உள்ளம் சலனத்தையடையுமபோது சாத்திரவுணர்ச்சி உடை சோர்ந்தவிடத்துதவிபுரியுங் கரம்போலக கைதுக்கவிடும் என்க. (செய்கருமம் வல்லாரேயானும் வளம்பெறா) நூலுணர்ச்சியில்லார் என்பது உண்மையேயாகும். மெய்யறிவினையெழுப்பி நன்னிலை ஈதெ ன அறிவிப்பது நூலுணர்ச்சியேயாகும். நூலுணர்ச்சி குன்றி ஒரு வன் உள்ளத்தெளிவுபெற நினைப்பானேல தண்ணீர்நிலை காட்ட மண் குதிரையைத் துணை பெற்றதுபோலாம். மெய்யறிவினொற்றான் உண் மைதெளிபு, இவையையபிறவும் விளங்குமென்க.

ஐயறிவறிந்தவைபடங்கினவரேனு
மெய்யறிவிலாதவர்கள் வீடதுபெற்றாரே.

என்பது தெள்ளிய தீவிரவுரையாகும். நிமிடத்துக்குநிமிடம் மாறு
தலையுந்தன்மையும், சலிப்புக்களிப்பும், அளவில்லாதனவாய் உள்
ளத்துக்குடைமையாகிநிற்கின்றன. சித்தசுத்திபெற்றுநிற்க வேண்
டும் எனப்பெரியார் முடிபுரை கூறுவதனைத்தும், இவ்வுள்ளத்தெளிபு
தான் மனவடக்கமபெறின், நாவடக்கமமையும்; நாவடக்கமமைய விய
வகார மொழியும், வியவகாரமொழிய மனோலயம் எய்தும், எய்தவே
சிவச்சிவபேதமுணர்ந்து மயப்பட்டு தெளிதலடைந்து கிற்றலாகு
மென்க.

(தொடரும்.)
நா. இராமசாமிவன்னியன்.

சோதிடகணிதம்.

(முற்றோட்ச்சி.)

வாக்கியபலன்கள்.

1.	20	19	9	16	17	17	270	9
2.	39	20	10	183	16	18	278	8
3.	59	20	11	198	15	19	285	7
4.	78	19	12	213	15	20	291	6
5.	97	19	13	226	13	21	295	4
6.	115	18	14	239	13	22	298	3
7.	133	18	15	252	13	23	300	2
8.	150	17	16	261	9	24	301	1

குஜஸ்புடம்.

மேல்நின்ற குஜமத்தியத்தில் மந்தோச்சம்வாங்கி இரணதன
மறிந்து புசாகோடிசெய்து வாக்கியம் கண்டுவந்த பலனைப் பாதிசெய்
து குஜமத்தியத்தில் கூட்டல் கழித்தல் செய்ய அர்த்த மந்தமாம்.

இந்த அர்த்தமந்தத்தில் சூரியமத்தியத்தைக்கழித்து, இரண
தனமறிந்து கர்க்குரா மாஈரா கண்டு புசாகோடிசெய்து வாக்கியம்
கண்டுவந்த பலனைப்பாதிசெய்து அர்த்தமந்தத்தில் கூட்டல் கழித்
தல் செய்ய அர்த்த சிக்கிரமாம்.

செ அர்த்தசீக்கிரத்தில் மநதோச்சம்வாங்கி இரணதனமறிந்து புஜாகோடி செய்து வாக்கியங்கண்டுவந்த பலன் முழுவதையும் குச மத்தியத்தில் கூட்டல் கழித்தல் செய்ய பூர்ணமந்தமாம்.

மேலேகண்ட பூர்ணமந்தத்தில் சூரியமத்தியத்தைக் கழித்து இரணதனமறிந்து கர்க்கஜா மகரஜாகண்டு புஜாகோடியெய்து வாக்கி யங்கண்டு ஸந்தபலன் முழுவதையும் மேல்பூர்ணமந்தத்தில் கூட்டல் கழித்தல் செய்ய குசந்ததஸ்புடயாகும.

வாக்கியபலன்கள்.

—:0:—

மந்தசா.			மகரசா.			சுடகசா.	
1	40	40	90	89	434	434	
2	81	41	179	89	837	403	
3	124	43	267	88	1193	356	
4	167	43	356	89	1494	301	
5	211	44	443	87	1737	243	
6	255	44	532	89	1942	205	
7	300	45	618	86	2084	142	
8	344	44	705	87	2198	114	
9	388	44	791	86	2282	84	
10	430	42	875	84	2342	60	
11	472	42	960	85	2386	38	
12	513	41	1044	84	2433	20	இதுமுதல் கமகம வந்திரம
13	552	39	1126	82	2494		வினபர.
14	558	36	1209	83	2398	6	
15	622	34	1290	89	2382	16	
16	653	31	1368	78	2353	30	
17	682	29	1448	80	2322	39	
18	707	25	1525	77	2282	49	
19	729	22	1600	75	2237	45	
20	747	18	1674	74	2188	49	
21	761	14	1746	72	2134	54	
22	771	10	1816	70	2077	67	
23	778	7	1886	70	2014	63	
24	780	2	1952	66	1952	62	

இதுவரையிற் சொல்லி வந்ததைச் செய்து கீழே காட்டு
கின்

இந்த செளமியவரு ஹைமீ 23உ ஸ்திரவாரம் இரவு 1மணி 20.
நிமிஷத்திற்கு தஞ்சாவூர்ஜில்லா திருவையாற்றில் ஒருகுழந்தை ஐநந
மானதாக எடுத்துக்கொள்ளுவோம். அதற்கு 42. செளமியவருஷ
மவரையிற் சென்ற பிரபவாதிறோகை 1789 கூட்ட சாலியவாகன
சகாப்தம் 1831+3179 கூட்ட கலியாப்தம். இதனை 365ல் பெருக்
கக்கூடியது.

நாள். நாழி. வினாடி. தார்ப்
1828650 பரை.

மறுபடி கலியாப்தத்தை 4ல்
வகுக்கக்கூடியது } 1252 30

புனரபிகலியாபதத்தை 5ல்
பெருக்கி 576-ல் வகுத்து நாழி } 41 20 31 15
வினாடி தர்ப்பரை வரையிற் கி
டைத்தது.

மொத்தம் ... 1829943 50 31 15

ஆக இந்த செளமிய வருடம் 50 நாழிகை 31 வினாடி 15 தாப
பரைக்கு பிறந்தது. இது வாககிய பஞ்சாங்கத்தில் ஓததிருப்பதைப்
பார்க்கலாம். இனி, சிழிமை சரியாயிருக்கின்றதாவென்று பார்க்க.
7ஆல் வகுத்துவந்த பிரசுத்ததை வெள்ளிக்கிழமை முதலாக எண்
ணிய மறுதினா வருஷப்பிரவேசமாகும். இதன்படி 7-க்கு கொடுக்க
கிடைத்தமிகுதி 3-க்கு ஆகிவாரத்தன்று மறுதினமடையாதி 50-31
க்கு ரவிபிரவேசம்.

இதற்குமேல் ஹைமீப் பிரவேசத்திற்கு மார்கழிமாத வாக்கிய
மான 275, 39, 30. வினாடியைக் கூட்டாக கிடைப்பது 1830219, 30.
1. 15. இதனையும் ஒப்பிடுக மேல், முதனாட்டெய்தி வரையிற் சேர்க்
கக்கூடியது.....1830241, 30, 1 15. அல்லது 1830242
இதனின் மறு கழிக்கவேண்டியது. 1683112
மிகுதி 147130

இததான் நவக்கோள் கண்டமென்பது.

இனி சூரியமத்தியஸ்புடம் செய்ய.

147130 தை, 31-ல் பெருக்கி 11323-க்கு கொடுத்துப்பெற்ற
மீதம் 9184. இதனை இராசி பாகைகளைக்கு கொண்டுவர ராசி பாகை
கலை 12, 30, 60ல் பெருக்கி வகுக்கு மெண்ணுன 11323க்குக் கொடு
த்து

ராசி, பாகை, கலை.

9 21 59

பின்னும் 147130தை 10026க்கு கொடு
த்து கழிக்கவேண்டியதற்கு } „ „ 15

(இது ஜனனத்திற்கு முதல்நாள்வரைமிகுதி இராசி 9 21 44

இனி அன்றை நிமிஷம் வரையிற் கிடக்க.

திருவையாறு கும்பகோணத்திற்குமேற்கிலும் தஞ்சைக்குவட
க்கிலுமிருப்பதால் சுவதேச அக்ஷாம்சம் 11 என்றே கொள்ளுவோ
மாயின் இதற்குரிய மேஷாதி இராசிமான நாடி வினாடிகள் முறையே
மேஷமுதல், 273, 306, 329, 321, 305, 300, 318, 321, 289, 261,
254, மீனம் ஈறுககிற்கும். 23௨இரவு 1-மணி 20-நிமிஷத்திற்கு புதிய
ஸ்டாண்டார்டு டயத்திற்காக 9-நிமிஷம் நீக்க 1-மணி 11-நிமிஷத்திற்
குக் கிடைத்தது நாழிகை 47. 57½ வினாடி, இதற்கு உதயாதி மகா
லக்ஷனத்தில் நிற்பது நாழிகை வினாடி 8 முதற் கூடியது 45, 30,
துலாம்போக, விருசுகிததிற்கு செல்லு 2 நாழி 27½ நித்தியகதி
59 பாகை 8 கலையாக 47 நாழிகை 57½-க்கு கூடிய பாகை கலை 47
18 இதனை முனபெற்றவை ஈடுடன் சேர்க்க } இராசி
கிடைத்தது. } 9, 22, 31, 18,

இதுசூரிய மத்திமம். இதனின்றும் மந்தோசசமான 2. 18.
கழிக்கக் கண்டமீதம் 7, 4, 31-க்கு தனம். புஜா வாகசியம் 9ம் கலை
46. வாகசிய பலன 72, அடுத்த 8ல் 46 கலையைப் பெருக்கி 225-க
கீந்து வந்த ஈவு கலை. இது 2 ஆக பலன் 74 அல்லது 1. 14.
இதனை சூரியமத்தியத்தில் கூட்ட 9. 23, 45.

ஆக சூரிய சுத்தஸ்புடம் இராசி 9 - 23 - 45

முன்பக்கத்தில் சூரியசுத்தஸ்புடம் இதுவேனக் காட்டி
 னேம். இனி சந்திரனுக்கு-நவக்கோள்கண்டமான 147130-ஐ 600-ல்
 பெருக்கி 16393-க்கு ஈந்து சேடத்தை $\overset{R}{12}, \overset{\circ}{30}, \overset{1}{60}$ -ல் பெருக்கி
 வகுக்குமெண்ணால் வகுத்துக் கண்டது இராசி $\overset{R}{1}-\overset{\circ}{7}-\overset{1}{13}$.
 மறுபடி கண்ட சேஷவகுக்கு மெண்ணான

2920-ல் 147130-ஐ வகுக்கவந்த கழிக்கவேண் }
 டியதொகை } $0-0-50$

மிகுதி $1-6-23$

இதனுடன் நாள் ஒன்றுக்கு நித்தியகதி 13 }
 பாகை 10 கலை 35-விகலையாக 47-நாழிகை $57\frac{1}{2}$ } $\overset{R}{10}-\overset{\circ}{56}-\overset{1}{28}-\overset{11}{0}$
 வினாடிக்குக் கூடியது பாகை ... }

துருவங்கூட்ட சந்திரமத்தியம். $6-19-17$

ஆக இராசி ... $\overset{R}{8}-\overset{\circ}{6}-\overset{1}{36}$

இந்தச் சந்திரமத்தியத்தினின்றும் துங்கமத்தியத்தைக்கழிக்க:—

நவக்கோள்கண்டமான 147130-ஐ 3232-ல் வகு } இராசி பாகைகலை
 த்துவந்த மிசுசுததை $12, 30, 60$ -ல் பெருக்கி }
 வகுக்க வந்த ஈவு ... } $6 \quad 8 \quad 15$

மறுபடி நவக்கோள் கண்டத்தை கண்டசேஷ }
 வகுக்கு மெண்ணான 768-ல் வகுக்கவந்தது } $0 \quad 3 \quad 11$

பாகை $6 \quad 5 \quad 4$

நித்தியகதி $0 \quad 0 \quad 5$

துருவம் $11 \quad 28 \quad 8$

துங்கமத்தியம் ஆக இராசி $6. \quad 3. 17$

[இந்த துங்க மத்தியம் கூடுதல் 18-இராசியாக வந்தபடியில்
 எப்பொழுதும் 12-இராசிக்கு மேற்பட்டு வருமாயின அவைகளைப்
 பன்னிரண்டில் கழித்துவிடவேண்டியது.]

சந்திர மத்தியமான இராசி 8. 6 36 நின்றும.

துங்க மத்தியமான இராசி 6. 3. 17 நீக்க நின்றுது.

இராசி 2. 3. 19 ருணம்.

புஜா

இப்புஜாவுக்கு இராசி ஒன்றுக்கு 8 வாககியமாகக் கூடியது 16 வாக்கியம், போக பாககி நிற்றம பாகை 3, கலை 19 ஐயும் கலையாக கக்கூடியது 199-க்கும வாககிய பலனிலிருக்கும் இரண்டாவது கலத் திற்குக் கீழுள்ள மிசசத்தாற் பெருக்கி 225 கது ராயவரும கலையை முதல் ஸ்தானத்தாடனிருக்கும் கலைபுடன கூட்ட வாக்கிய பலனா னையால் இப்பொழுது 16-வது வாககியத்திற்குக் கொடுக்கப்பட்டிருப பது 261-9-க்கு மிசசமான 199 ஐ 9ல் பெருக்கி 225க்குக் கொடுத துககண்டது 8 ஆகையால் ஆக கூடிய கலை 269-க்குப் பாலக 4 கலை 29 ஆகிறது.

இதனை சந்திராத்தியத்தில ருணமாகையால் நழிக்கும் கலைத் தது இராசி $\begin{matrix} R & O & I & O & I & R & O & I \\ 8 & 6 & 36 & 4 & 29 & 8 & 2 & 7 \end{matrix}$

இதான சந்திர சுத்தஸ்புடம். அதாவது ஜனனகாலத்தில் சந்திரன் 9-வது இராசியில் 2 பாகை 7 கலையிலிருநதி நக்கினாரர். அதைக்கொண்டு மூலநகத்திரம் உதயமாகி முதல் பாதத்தில் 1 பாகை 13 கலைபாககி நிற்கிறதென்றேற்படும.

செவ்வாய் சுத்தஸ்புடம் செய்ய.

நவக்கோள் கண்டமான 147130 ஐ 687ல் வகுத்து மிசசத்தை 12, 30, 60ல் பெருக்கி வகுத்து வந்தது இராசி $\begin{matrix} R & O & I \\ 1-28-41 \end{matrix}$ மறு படி கண்டசேஷமான 1866-ல் வகுத்துவந்ததைக்கூட்ட0-1-19

ஆக இராசி 2—0-00

நித்தியத்தி 47 57½ வினாடி க்குக் கூடியது 0—0-25

துரும இராசி 11-13-34

ஆக செவ்வாய் மத்தி இராசி 1-13-59

குஜமத்தியமமான இராசி 1-13-59 நின்றும்

மந்தோச்சம் இராசி 3-28--0 ரீக்க

மிகுதி 9 15 59 இது தனம்

கோடியாகையால் 3 இராசியிலிருந்து கழிக்க கிடைப்பது இராசி 2-14-1-க்கு வாக்கியம் காணவேண்டிய எண் இராசி இரண்டுக்கும 16-ம் 14 பாகை 1 கலைக்கு வாக்கியம் ஒன்றுக்கு $3\frac{3}{4}$ பாகையாக 3-க்கு 11 பாகை 15 கலைபாக பாக்கி 2-46 அல்லது 106 கலைகள். இதன் பலன் 472-42. 42-ல் 106ஐ பெருக்கி 225க்குகொ

டுக்ககிடைத்ததிற்பாதி பாகை 4-6 இதனை குஜமத்தியத்தில கூட்ட இராசி 1-18-5 இதற்கு அர்த்தமந்த மென்பர்.

இரண்டாவது சம்ஸ்காரம்:— அர்த்தமந்தமான 1-18-5-ல சூரிய மத்தியத்தை அதாவது 9 இராசி 22-31 கலையை கழிக்க கிடைத்தது 3-25-34 ருணம். கோடி.

வாக்கியம் காண கோடியாகையால் 3-ல் கழிக்க கிடைத்த இராசி 2-4-26-க்கு 17 வாக்கியம்போக 41 கலை மிச்சம் 17-க்கு கந்தஜா 2322 30-க்கு கூடுதல் 2328-க்கு பாதி—19 பாகை 24 கலையை அர்த்தமந்தமான 1 - 18 - 5-ல் கழிக்கப்பெற்றது 0-28-41 கலை அர்த்த சிக்கிரம்—

மூன்றாவது சம்ஸ்காரம்:— மேலேவந்த அர்த்த சிக்கிரமான 0-28-41-ல் மந்தோச்சம் இராசி 3-28 போக மீதம் 9-0-41-க்கு தனம், கோடிக்கு 23 184 வாக்கியம் 778—2-க்கு 13 பாகையை குஜமத்தியத்தில் கூட்ட $1\ 13\ 59 + 13$ பாகை ஆக $1\ 26\ 59$ இதனை பூர்ணமந்தமென்பர்.

4-வது சம்ஸ்காரம்:— பூர்ணமந்தத்தில் சூரியமத்தியத்தைக் கழிக்க $1\ 26\ 59 - 9\ 22\ 31\ 4\ 4\ 28$ -க்கு ருணம், கோடி, கடகஜாவுக்கு கூடியது பலன் 2411 கலை அல்லது இராசி $1\ 10\ 11$

இதனை பூர்ணமந்தத்தில் கழிக்கக்கிடைத்தது 0 16 48 கலை. இது தான் குஜசத்தஸ்புடம்.

புதஸ்புடம்.

—:(0):—

1. சூரியமத்தியத்தில் புதமத்தியத்தைக் கழித்து ருணதன மறிந்து கர்க்குஜா மகராஜாகண்டு புஜாகோடிசெய்து வாகதிய பலனைப் பாதிசெய்து மேல்வந்த சூரியமத்தியத்தில் கூட்டல் கழித்தல்செய்ய அர்த்த சீக்கிரமாம்.

2. மேலே வந்த அர்த்த சீக்கிரத்தில் மந்தோச்சம் வாங்கி ருணதனமறிந்து, புஜாகோடி செய்து வாக்கியங்கண்டு வந்த பலனை முழுவதையும் சூரியமத்தியத்தில் கூட்டல் கழித்தல் செய்ய பூர்ண மந்தமாம்.

3. மேல்வந்த பூர்ணமந்தத்தில் புதமத்தியத்தைக் கழித்து ருணதனமறிந்து புஜாகோடி செய்வதையும் கற்சிஜாமகராஜாகண்டு வந்தபலன் முழுவதையும் பூர்ணமந்தத்தில் கூட்டல் கழித்தல் செய்ய புதசத்தஸ்புடமாகும்.

இதன்படி மேல்வந்த நவக்கோள்கண்டம் 147130 ஐ வைத்து	
செய்த புதமத்தியஸ்புடம் இராசி	$\begin{matrix} R & \overline{0} & 1 \\ 5 & 11 & 44 \end{matrix}$
இதற்கு முதலாவது சம்ஸ்காரப்படி அர்த்த சீக்கிரம்	$\begin{matrix} R & \overline{0} & 1 \\ 9 & 12 & 23 \end{matrix}$
இரண்டாவது சம்ஸ்காரப்படி பூர்ணமந்தம்	$\begin{matrix} R & \overline{0} & 1 \\ 9 & 19 & 3 \end{matrix}$
மூன்றாவது சம்ஸ்காரத்தால் புதசத்தஸ்புடம்	$\begin{matrix} R & \overline{0} & 1 \\ 8 & 28 & 25 \end{matrix}$

(இன்னும் வரும்.)

சோமசுந்தரதேசிகன்.

இலக்கணவிளக்க பரம்பரை.

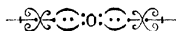
உ
கடவுள் தனம்.

39 JUN 1920

செந்தமிழ்.

தொகுதி-அ.] சாதாரண-வாசி சித்திரைமீ. [பகுதி-க.

பொருள் கோடல்.

நல்லிசைப்புலமை வாய்ந்த கவிகளாற் செய்யப்பட்ட காப்பியங் களிலுள்ள களிகளுங்குப் பொருள்கொள்ளுங்கால், அவற்றை நாம் பொதுவாக நோக்காது மிகநுண்ணிதாக ஆழ்ந்துநோக்குதல்வேண் டும். அவ்வாறு நோக்கிற்றான் அவற்றின்பொருள் நமக்கு இனிது புலப்படும். அங்ஙனம் நோக்குமிடத்தும் அவற்றின்பொருள் இனி து புலப்படாதாயின்; அக்காப்பியங்களுள் அவற்றின் பொருளை விளக்குதற்கேற்ற வேறுசெய்யுள்கள் கூறப்பட்டுள்ளனவோ என ஆராய்ந்துபார்த்தல் வேண்டும். கந்தபுராணம் இராமாவதாரம் முத லிய பெருங்காப்பியங்களிலே இவ்வாறுபொருள் கோடற்குபைந்தன வாய் எத்தனையோ பல செய்யுள்களுள்ளன. அவற்றுள் ஒன்றை இங்கே எடுத்து விளக்கிக்காட்டுகும்:—

“புடையக லொருத்தல் புல்லப் போவதோர் பிடியின் மேவு
மடவரல் வெருவ லோடு மற்றது கண்டோர் வள்ள
லிடையக தோரு மாவும் யானையும் படையுங் கொண்டீர்
கட்கரி யொன்றற் கஞ்சங் காரணம் யாதோ வென்றான்.”

என்பது கந்தபுராணத்திலுள்ள ஒரு செய்யுள். இதில், “இடைய கதோருமாவும் யானையும் படையுங் கொண்டீர்.” என்பது ஆராயத்தக் கது. ‘இடையகல் தோரும் மாவும் யானையும் படையும்’ என்றது சது ரங்கத்தை. இவற்றுள் படைஎன்றதற்கு உரைகாரர் வேற்படை என்று பொருள் கூறினர், இன்னும் உரை சொல்பவர்களும் அங்ங

செந்தமிழ்.

கீழே சொல்லுகின்றார்கள். யானைமுதலியவற்றிற்கினமன்றாதலின் அது பொருந்தாது. எண்ணுங்கால் சினைப்பொருளையே எண்ணுதல் வேண்டும். அது;

“செப்பினும் வினாவினுஞ் சினைமுதற் கிளவிக்
கப்பொரு ளாகு முறழ்துணைப் பொருளே.”

என்னும் (தொல் - சொல், கசு-ம்.) சூத்திரத்து விருத்தியுரையில் “தன்னினமுடித்த லென்பதனால் பொன்னுந்தகிரு முத்துமணியும் என இனமாய்பொருளே எண்ணப்படும் என்பதுகொள்க.” எனச் சேனாவரையர் கூறுதலானே அறியப்படும். யானைமுதலியவற்றிற்குக் காலாள் இனமாதலின் படை என்பதற்குக்காலாள் என்பதேபொருத்தமாகும். அங்ஙனமாயின் காலாட்கு உவமேயம் யாதோ எனின் ? அது மகளிர் உள்ளமாம். அஃது அப்புராணத்தில் அக்கினிமுகாசுரன் வதைப்படலத்திலே காலாட்கு உவமை கூறுமிடத்து மகளிருள்ளத்தை உவமையாகக் கிபரீத உவமையாக “வஞ்சநீடியருளற்று மாயமே - பெஞ்சலின்றியிருள்கெழுவண்ணமாய் - லிஞ்சதம்மல்குல் விற்றுணுமங்கையர் - நெஞ்சமொத்தனர் நீள்படைவீரரே” எனக் கூறியதனாலறியப்படும். இன்னும் கண்களுக்கும் குதிரைகளை உவமையாக்கி அவ்வுவமையாக “மண்ணிறபாய்வனமாதிரஞ்சுழ்வன - விண்ணிறுவுவ விதியிற்செல்வன - வெண்ணிறப்பொரு ளிச்சை கொள்வேசியர் - கண்ணுககொப்பன கந்துகராசியே.” எனவும் கூறுதல் காண்க. ஏனைய வெளிப்படை. இஃதன்றியும் எத்தனையோ பல செய்யுள்கள் இவ்வாறு பொருள்கொள்ளக் கிடக்கின்றன. அவற்றைச் சமயநெர்த்துழி விளக்கிக்காட்டுதும்.

இங்ஙனமே இராமாவதாரத்துப் பலசெய்யுள்கள் உரைக்கக் கிடக்கின்றன. அவற்றுள் சிலவற்றைச் செந்தமிழ் அ-ம் தொகுதி உ-ம் பகுதியுள் விளக்கியுள்ளாம். ஆண்டுநோக்கி யுணர்க.

இன்னும் இராகுவம்மிசத்தில் நகரப்படலத்திலுள்ள

“மறநண்ணின நடுண்ணின வுயிர்வாயிலி னாலீர்
திறநண்ணின கீழ்மேலுல கெங்குத் தெரியகமே
யுறநண்ணின புறநண்ணில வுயர்மாமதி விதனீர்
புறநண்ணின வகண்ணில பிரிதென் புகல்வதுவே.”

என்னும் உஉ-ம் செய்யுள், தெ குறைகூறுபடலத்திலுள்ள உஉ-ம் செய்யுள்நோக்கிப் பொருள் கொள்ளத்தக்கது.

இனி, இவற்றானும் பொருள்கோடல் கூடாதயின், பிறகாப்பியங்களிலே இவற்றின் பொருளமைந்தனவாகக் கூறப்பட்ட செய்யுள்கள் உளவோ என நோக்குதல்வேண்டும். அநேக செய்யுள்களுக்கு அவ்வாறு பொருள்கொள்ளப்பட்டிருப்பதைப் பல உரைநூல்களிலே கண்டிருக்கின்றேம். நாமும் அவ்வாறு பலசெய்யுள்களுக்குக் கொண்டிருக்கின்றேம். இரகுவம்மிசத்திலே நாட்டுப்படலத்துள்ள “நீக்குமானழைக்குமாயர்” என்னும் (சுக-ம) செய்யுளும் அவ்வாறு சிலப்பதிகாரம் நோக்கி நமமாற் பொருள்கொள்ளப்பட்டது. அதனைச் செந்தமிழ் டு-ம் தொகுதி கூ-ம் பகுதியுட்காண்க. இன்னும் இரகுவம்மிசத்திலே நகரப்படலத்திலுள்ள,

பகரம் ரர்க்கிறை முனிய வெருக்கொடு பல்சேன்குழ்
சுகார்தொ டத்தியி னிடைபுதை வெற்பது தளவானச
சிகரவி னப்படை கொடுசெரு வைப்பயில் செய்மபோன்
மகரவி னத்தொடு சமரம் விளைப்பன வன்மீனே.

என்னும் கூட-ம செய்யுளும் சிந்தாமணியிலே கூடு-ம் செய்யுள் நோக்கிப் பொருள் கொள்ளத்தக்கன. எங்ஙன மெனின்? அதில் “கோட்சுருவினத்தொடு முதலைக்குப்பைக—ளாட்பெறுதிரிகர” என்பதனால், இதில் சமரம் விளைத்தல் மகரவினத்தோடன்று; கரையில் வரும் ஆளோடு என்பது நன்கு பெறப்படுதலின், மகரவினத்தொடு சமரம் விளைப்பன எனக்கொள்ளின், அஃது உவமையோடும் மாறுபடும்.

இன்னும், இவ்வாறானும் பொருள்கூடல் கூடாதாயின், அவற்றின் முதலூலிலாதல் அப்பொருள் கூறப்பட்டுளதோ என நோக்குதல் வேண்டும். அவ்வாறு நோக்கியும் எத்தனையோ பல செய்யுள்கள் நன்கு பொருள்கொள்ளக்கிடக்கின்றன. இரகுவம்மிசத்திலே குறை கூறுபடலத்துள்ள,

என்றினி, தரைக்கும், வேலை யெறிபுணற் கரசன் யாக
நின்றுள சுரபி தேவ நிலையின லுணர்ந்து பாச
வன்றுயர்ப் பகைஞன் சிந்தை செய்தலின் வந்திட்டாங்குத்
துன்றுசெஞ் சுடர்சேண் சுற்றச சூழுதைத் தோன்றிற் றன்றே.

என்னும் சூஉம் செய்யுளின் பொருள் அதன் முதலூலாகிய வட மொழி இரகுவம்மிசத்திலுள்ள,

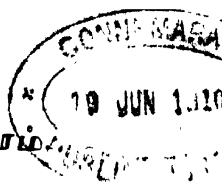
உதிவாழிந் ஸ்வாவஸ்ய மொதநாராஹுதிவாயநடி ।

சுமிந்யாந்ஜிநீநாடி யெநாராவவ்யதெவநாக் ॥

என்னும் சுலோகத்தானே நன்குணரக்கிடக்கின்றது. எங்
ஙனமெனின்? அதன்கண், ம்ஜிநீநாடியெநாராவவ்யதெவநாக்॥
(நந்தினி என்னும் பெயரையுடைய பசு வனத்தினின்றும் திரும்பி
யது) எனக் கூறுதலின் இதன் கண்ணும் (வந்திட்டாங்கு) என்பதில்
ஆங்கு என்பதை உவமவாசகமாக்கி, (தேனு) வந்தாற்போல (நந்
தினி காட்டினின்றும் வந்து) தோன்றிற்று எனப் பொருள்கொள்
ளக்கிடத்தலின். இங்ஙனமே அந்நூலிலுள்ள “நேருமிகனற்றாணை”
என்னும் (அர-கசு.) செய்யுளும் முதலூற் கருத்துக்கிசைய, சுன்னா
கம், வித்துவசிரோமணி, பூமத்-அ. குமாரசுவாமியபுலவரவர்களால்
இரகுவம்மிசக கருப்பொருளினகண் எழுதப்பட்டுள்ளது. அதனை
ஆண்டுநோக்கியுணர்ந்.

காப்பியங்களுக்கெல்லாம் இவ்வாறு பொருள் கொள்ளுதலே
மிக இனிதும் பொருத்தமுமாகும்.

சு. கணேசையர்.

ஸ்ரீ:

கதாசரித் சாகரம்

நி-வது சதுர்த்தாரிகாலம்பகம் உ-வது தரங்கம்.

[புநீமத்-வீராசாமி ஐயங்காரவர்கள் மொழிபெயர்த்தது.]

(முற்றோட்சி.)

—:0:—

அதற்கவள் இது முடியாது ஏனெனில், அநதத் தடாகமோ குருர்களான இராக்கதர்களால் காக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்று பலமுறையவனைத்தடுத்தும் அசோகதத்தனதற்கிணங்காது எப்படியிருந்தாலும் சரி, என்னை அவ்விடத்துக் கழைத்துச் செல்லவேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தித்தனன். பின்னடி அவன் அவனது நிர்ப்பந்தத்தினால்வனை யங்கழைத்துச் செல்லலும் உன்னதமாயிருக்கின்ற மலையின் பக்கத்தை அடுத்திருக்கின்றதும் மிக அழகியது தடாகங்களிற் சிறந்ததுமான அதனைச் சேய்மையிற் கண்டனன்.

கண்டதும் எப்பொழுதும் மேலநோக்கிய வண்ணமாகியிருந்ததால் சூரியகிரணங்களைக் கவர்ந்து அத்தன்மையையடைந்திருக்கின்றனபோற் காணப்படுகின்றனவும், இடைவெளியின்றி உத்தண்டமாய்ப்பிரகாசிக்கின்றவைகளுமான பொற்றாமரை மலர்களால் நிறைந்திருக்கின்ற அததடாகத்தையடைந்து அவனதுமூன்று தாமரைமலர்களோபபறிகக, அதற்குள் அதனைக்காக்கின்ற குருர்களான ராக்ஷசர்கள் வந்து அவனைத்தடுத்தனர். அப்போது ஆயுதத்துடன் வந்திருக்கின்ற அசோகதத்தன் அவ்விராக்கதர்களோடு யுத்தஞ்செய்து அவர் அளிப்பலரைக் கொன்றனன். உடனே அவர்களிற்சிலர் பயந்தோடிச் சென்று தமதரசனாகிய கபாலஸ்போடனென்பவனிடம் தனைத் தெரிவித்தனர். அதையறிந்ததும் ராக்ஷசர்க்குத்தபதியான கபாலஸ்போடன் கோபமுற்றவனாக ஆயுதத்தை யெடுத்துக்கொண்டு தானங்குவந்து தாமரைமலர்களைப் பறித்தெறிகின்ற அசோகதத்தனைக் கண்

சேதமிழ்.

ஈசான் அப்பொழுதே ஆச்சர்யத்தையுடையவனாக ஒலேமா ! நமதுப் பாதாவான அந்த அசோகத்தன் இவன் எப்படி யிங்குவந்து சேர்ந்தானென்றெண்ணினன். பின்பு தன் கையிலிருந்த ஆயுதத்தைக் கீழேபோட்டுவிட்டு ஆனந்த பாஷ்பத்தால் நீனக்கப்பட்ட கண்களையுடையவனாக விரைவாக ஓடிச்சென்று அசோகத்தன் கால்களில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தெழுந்து அவனைப்பார்த்து ஐயாயான் விஜயத்தனென்னும் பெயரையுடைய உன்பின் பிறந்த சகோதரன்; நாமிருவரும் பிராமணர்களிற் சிறந்த கோவிரத ஸ்வாமி யென்ப வருடைய புத்திரர்கள்; யானிதுவரை நெடுநாளாக விதிவசத்தா வித்தகைய பிராககதனாயினேன். சிதையிலுள்ள கபாலத்தையுடைத்துப் பிளந்ததனால் கபாலஸ்போடனென்னும் பெயரையுமுடையவனாயினேன். உன்னைக்கண்டதனாலிப்போது அத்தகைய வெனது பிராமணத் தன்மையானது என்னினைவிற்கு வந்தது. மோகத்தினால் அறிவை மறைத்திருக்கும் எனது ராக்ஷஸத்தன்மையானது நீங்கிவிட்டது என்றான். இவ்விதம் சொல்லுகின்ற விஜயத்தனை அவ்வசோகத்தன் ஆவலுடன் கட்டித்தழுவிக்கொண்டு ஆனந்தபாஷ்பப் பரவாஹத்தினால் ராக்ஷஸத்தன்மையா விகழப்பட்டுள்ள அவனதவயவங்களைக் கழுவுகின்றவன்போலாயினன்.

இதற்குள் ஆகாசத்தினின்றும் ப்ரஞப்தி கௌசிகனென்று பிரசித்திபெற்ற வித்யாதர குருவானவனிறங்கி, அவ்விடம் வந்து அந்த வித்யாதர குருவானவர் அவ்விருவர்களையுந் நோக்கிச் சிறுவர்களா, நீங்கலெல்லாரும் முற்பிறப்பில் வித்யாதரர்களாக யிருந்தீர்கள். ஒருசாபத்தினு லின்னிலைமையையடைந்தீர்கள். இப்பொழுதோ உங்களைவர்க்கு மந்தர சாபம் நீங்கிவிட்டது. ஆகலால் வித்யாதரர்கள் யாவர்க்கும் பொதுமையான உங்கள் வித்யையை யிதோ அனுக்கூஹிக்கின்றேன் கைப்பற்றுங்கள் ; கைப்பற்றிக்கொண்டு நீங்களிருவரு முழக்கைச் சார்ந்தவர்களோடு உங்களிருப்பிடம்போய்ச்சேருங்கள், என்றுகூறி யவர்கட்கு வித்யையை யுபதேசித்துவிட்டு அந்த ப்ரஞப்திகௌசிகனென்ற வித்யாதர குருவானவர் ஆகாயத்திற் கிளம்பிச்சென்றான்.

உடனே அசோகத்தன் விஜயத்தனென்ற யிருவரும் வித்யாதரர்களாகப்பகித்துச் சிறந்த அறிவுடன் கூடியவர்களாகத் தங்கட்கு

வேண்டிய கனகாம்புஜங்கனையுங் கிரகித்துக்கொண்டு அவ்விடத்தி லிருந்து ஆகாசமார்க்கத்தினால் ஹிமாலத்தின் சிகரத்தையடைந்த னார். அவ்விடத்தில் அசோகதத்தன் தனது மனைவியான ராஜாச ராஜன் புதல்வியிடம் செல்லலுமவளும் அப்பொழுதே சாபத்தி னின்றும் விடுபட்டு வித்யாதர ஸ்திரீயாயினள். உடனே நல்லழகு வாய்ந்தகண்களையுடைய அம்மங்கையோடு அசோகதத்தன் விஜயதத் தனென்ற இருவரும் தங்கள் வித்யாபரபாவததினால் ஆகாசத்திற் செலுந்நவர்களாகி க்ஷணநேரத்தில் காசீநகரத்தையடைந்தனர்.

அவ்விடம் சேர்ந்ததும், இவர்களது பிரிவென்னும் அனலால் தாபமுற்றிருந்த தாய்தந்தைய ரிருவரையும் தங்கள் காட்சியாகிய நீரைவ நயி்க்கின்றவர்களாய் ஆற்றுவதித்தனர். அன்றியும், மற்ருரு சரீரத்தைப் பெறுமலே ஆச்சர்யமான ஜன்மார்த்தத்தை யடைந்திருக்கின்ற அவ்விருவரும் தமது மாதாபிதா யிவ்விருவர்கட்கேயன்றி யுலகிலுள்ள அனைவர்க்கும் சந்தோஷத்தை யுண்டாக்குதற் கிடமா யிருந்தனர். அப்பொழுது விஜயதத்தன் தன்னை நெடுநேரம் ஆவ லுடனி நகத் தழுவிக்கட்டிக்கொண்டவரான தன பிதாவினுடைய மார்பகத்தைப் பூர்த்திசெய்ததுபோலவே அவருடைய *மனோரதத் தையும் பூர்த்திசெய்தனன்.

பின்பு அசோகதத்தனது மாமனான ப்ரதாபமுகுடனென்னு மரசன் அசோகதத்தன் முதலானோர் வந்திருக்கின்ற சமாசாரத்தை யறிந்து சந்தோஷத்தினு லவ்விடத்திற்கே வந்து அசோகதத்தனை யுபசரிக்க அவனுர தனவரவைக்கேட்டுச் சந்தோஷமுற்றிருக்கின்ற பிரியநாயகியான இராஜகுமாரிவசிகுரு மரமனைக்கு யாவருமுத்சவங் கொண்டாடும்படி தன்னினத்தவரோடு சென்று அரசனிடம் தான கொணர்ந்த கனகாம்புஜங்களை பலவற்றையும் கொடுக்க, அரசனுந் தனதெண்ணத்திற்கதிகமாப்க கிடைத்ததைப்பற்றி மகிழ்ச்சியடைந் தனன்.

பின்பு யாவருமில்வாறி நகுமபோது அந்த இளையகுமாானை விஜயதத்தனை நோக்கி அவன் பிதா கோகிர்தஸ்வாமி யென்பவர்

ஆச்சர்யத்தையும் சந்தோஷத்தையுமுடையவராகி குழந்தாய், அன் றிரவினில் ஸ்மசாந்தில் ராக்ஷசத் தன்மையையடைந்தபின்பு நடந்த வுனது விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லென்றனர். அதற்கு விஜயதத் தன் தன் பிதாவைக் குறித்து ஐயனே! யான் ஆலோசியாது சிதை யிலெரிந்துகொண்டிருந்த கபாலத்தினை யடித்துப்பிளந்தவுடன் அக கபாலத்தினின்றும் வெளியேறிய மாம்சமானது விதவசுததா லென் வாயில் வந்து வீழவும், உடனே யான் ராக்ஷசனாகி மாயையினால் மறைக்கப்பட்டவனாக உம்மால் காணப்பட்டேன்; பின்பு வேறு சில ராக்ஷசர்கள் என்னைக் கபாலஸ்போடனென்று பெயரிட்டழைக்க அவர் மத்தியில் யானுஞ்சேர்ந்துவிட்டேன். அப்பொழுது அவர்க ளென்னைத் தமது எஜமானனான ராக்ஷசாதிபதியினது பக்கத்தில் கொண்டுசேர்க்க அந்த ராக்ஷசராஜன் என்னைப்பார்த்தது மென்னி டத்தில் மிகவும் பிரீதியுற்றவனாக என்னை அவ்விதமாகக் கண்டவாருந் தும் சேனாதிபதியாய் நியமித்தனன்.

இவ்வாறு சிலகாலங் கழிந்தபின் னுருநாள் அந்த ராக்ஷசராஜன் தனது மத்தினால் கந்தர்வர்களோடு யுத்தத்திற்குக் சென்றான். சென்று நெடுநேரம் யுத்தஞ்செய்தும வெற்றியடையாது சததுருக்க ளான கந்தருவர்களாற் கொல்லப்பட்டனன். அப்போதே அவனு டைய வேலைக்காரரனைவரும் எனதுத்தரவின்படி நடப்பதாயொப்புக் கொண்டமையால் யான் அவர்கள் நகரத்திலிருந்துகொண்டே ராக்ஷ சர்கள் ராச்சியத்தை யாண்டிவந்தேன்.

அவ்விடத்தில் நினைப்பின்றிப் பொறமரமலரின் நிமித்த மாய் வந்தவரான எனது சகோதர அசோகதத்தனைக் கண்டதும என்னிலைமை மாறிவிட்டது. பின்பு நாங்கள் சாபத்தினின்றும் விடுபட்டு விதயாதரர்களான எங்கட்குரிய வித்தைகளையடைந்த விவ ரமெல்லா மிக்கிருக்கின்ற மேன்மைதங்கிய அசோகதத்தன் தெரி விப்பாரென்று விஜயதத்தன் கூறியவுடன் அசோகதத்தனவர்களைப் பார்த்து வேற தாய்தந்தையர்களே! நாங்களிருவரும் முற்காலத்தில் வித்தியாதரர்களாயிருந்தோம். அப்போதொருநாள் ஆகாசமார்க்க மாய் நாங்களிருவரும் காலவ மகரிஷியினது ஆச்சிரமத்திற் செல் லுங்கால் கங்காநதியில் ஸ்நானஞ் செய்துகொண்டிருந்த சில முனி

கன்னிகைகளைக்கண்டோய்; அவர்களுமெங்கண்மீது காதல்கொள்ள நாங்களுந் விரைவினிலவர்கள்மீது இரகசியமாய்க் காதல்கொண்டோம்.

இதனை அக்கன்னிகைகள் பிதாவான முனிவர்கள் ஞானதிருஷ்டியாலறிந்து கோபத்தா லெங்களைரோக்கி, பாபகருத்தியத்தையுடைய நீங்கலிருவரும் மனுஷ்யபயோ திபில ஜனிப்பீர்களாக. அதிலும் நீங்கலிருவரும் ஒருவரைவிட்டொருவர் விசத்திரமாய்ப் பிரியம்படியும் பேசிடும் பின்பு மனுஷ்யர்களாற் செல்லுதற்கரிய நெடுந்தூரமான தேசத்தில் ஒருவனை மறறொருவனெப்போது சந்தித்து நல்லநிலையடைவானோ, அப்போது விதயாதர குருவான ப்ரஞபதிகளை சுகனமூலமாய்க்கட்டுரிய வித்தைகளைப்பெற்று சாபத்தினின்றும் விடுபட்டு மறுபடியும் விதயாதர்களாகியுங்கள் பகதுககளோடு சேர்வீர்களென்று இவ்விதம் முனிவர்களாற் சபிக்கப்பட்டவர்களாக நாயகனிருவரு மிவவுலகில் ஜனித்தோம். இவ்விடத்திலுங்களை விட்டுப் பிரியம்படிநேர்ந்தமையாவும் தங்கட்குந் தெரிந்தவிஷயமே. இப்பொழுது யான தாமரைமலரின னிமித்தமாய் எனது மாமியா யான ராக்ஷஸ்நீரீயினது சித்திரபரபாவத்தால் ராக்ஷஸராக்ஷனுடைய கதாத்தையடைந்து என் தமரி விஜயத்ததீனையும் காணப்பெற்றேன்.

அவ்விடத்திலேயே பரஞபதிகளைசுகரென்ற விதயாதர குருவிடத்தினின்றும் விதகைகளையுமடைந்து உடனே நாயகன் விதயாதர்களாகி விரைவில் இங்கு வந்தோம். எனதுசொல்லி விசுகதிர சரிதக்கையுடைய அவ்வசோகத்ததன் உடனே சாயமென்னு மிந்நவிரீசகத்தால் சுகதோஷமடைந்தவனாக அப்போதே தனது விதயா விசேஷங்களால் தன் தாய்தந்தையரையும் பிரியமுள்ள மனைவியான ராக்ஷுமாரியையும் சுகநேரத்தில் நல்லறிவுடனகடிய விதயாதர்களாகுமபடி சொத்தனன்.

பின்பு விசோகத்ததன் அரகியையும் சந்தோஷிக்கொடுத்து விடைபெற்றுக்கொண்டு தாய்தந்தையர்களைநிமித்தன்னிரண்டினை வியர்களுடனும் உயரகைவர்பித் தனக்குரிய ப்ரயோஜனத்தைப்பெற்றுவனாக விரைவில் தூராசமாய்க் கதால் தங்கள் சந்தாவர்த்தியான

வித்யாதர ராஜனிருக்குமிடத்தை யடைந்து அங்கு அவ்வரசனைக் கண்டுவணங்கி அவனுத கரவைப்பெற்று அவனால் தான் அசோகனே கனென்ற பெயரைப்பெற்றதுடன் தன் தமையாகிய வித்யாததனுடைய அவ்வரசனால் விஜயவேகனென்ற பெயரையும்டைய அவ்விருவரும் யெளவன வயதுள்ள வித்யாதரர்களாய் தன்னினத்தவருடன் தனது வாசஸ்தானமாகிய கோவிர்தகூடமெனனும் பெயரையுடைய பர்வ தத்தினையடைந்தனர்.

பின்பு காசீநகரத்திற் கதிபதியான பரதாபமுகுடனென்ற அரசு னும் ஆச்சரியத்தைபுடையவனாகத் தனது தேவாலயத்தின்மீதுள்ள மற்றொரு கலசத்திலும் பொனமலரைவைத் தலங்கரித்தது மற்றுமுள்ளபொற்கமல மலர்களால் முககண்ணனை ஆர்சித்து அசோகத்தனைச் சார்ந்தபெருமையால் மகிழ்ச்சியுற்றவனாகத் தன் குலத்தையும் பயன்பெற்றதெனக் கருதினன். இவ்வண்ணம் தெய்வத்தன்மை வாய்ந்தவர்களு மிந்த ஜீவலோகத்தில் ஒருகாரணத்தால் விவதரித்தவர் களாய் அளித்தையினால் தேகாத்மாயினமுடையவர்களாக உத்ப விக்கின்றனர். அன்றியும், அவர்கள் தத்தமகரிசைகருமியற்சியையும் உத்சாகத்தைபுமுடையவர்களாய், சிறரால் எளிதிலடையதக்காத பொருட்பேற்றையு மடைகின்றனர். ஆதலால் முயற்சிக் குக் கடலா யிருக்கின்ற ஷே! சந்திதேவ, உன்னையும் ஒரு தேவாம்சமுடைய புருஷனென்றே யறிவினதேன யான்; உனதிஷ்டசித்தியும் நிறை வேறப்போகின்றது. ஏனெனில், ஒருவனுக்கு மகான்களாலு மெளி திற செய்தற்கரிய காரியங்கூறில் உபசாகமுண்டானால் அது பெருமய லும் அவனது பரநெதி விசேஷத்தையே கூறுகின்றது.

ஆனால் உன்னுறகருதப்பட்ட அந்த ராஜகுமாரியான கனகோ கை யென்பவளும் தேவாமசமுடையவளாகவே யிருத்தலேனென்றோ, இல்லாவிடிற குழந்தையப் பருவத்தினையுடைய அவள கணகபுரியைப் பார்த்திருக்கின்றவர்களையே கணவனாக அடையவேண்டுமென்று எதிர காக விரும்புகின்றவள என்று விஷ்ணுதசு, னிவானிதமாரங்கியத்திற் கூறிய சரசமான கதைவையகூட்ட அந்த சகதிதேவனென்பவள மனதிற் கணகபுரியைப் பார்க்கவேண்டுமென்று கருத்துடையவளு யத்தரியத்தையடைந்து அன்றிரவைக் கழித்தனன்.

கதாசரிதசாகரத்தில் சதூத்தாரிகாலம்பகத்தில்

இரண்டாவது தாமசம் முதற் பிறம்.

கதாசரித்சாகரம்.

3-வது தரங்கம்.

பின்பு அந்த உத்தலத்தீபத்திலிருக்கின்ற நெய்தலிலமாக்களுக்
கரசனான சத்தியவிருதனென்பவன் காலையிலெழுந்து மடத்திலிருக்
கின்ற அந்த சத்திதேவனிடம் வந்து ஓய் பிராமணரே, உமதிஷ்ட
சித்தியின்பொருட்டு ஒருபாயம் செய்வதாய் நினைத்திருக்கின்றேன்.
அஃதாவது சமுத்திரத்தின்மத்தியில் தீபங்களிற்சிறந்ததான இரத்
தினகூடமென்றொரு தீபமிருக்கின்றது. அதில் பகவானான நாரா
யணன் சமுத்திரராஜனால் ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருக்கின்றனர்.
அவ்விடத்தில் ஆடிமாசம் சுக்லபக்ஷ த்வாதசிதோறும் சிறப்பாய்
நடந்துவருகின்ற யாத்ரோத்சவத்திற் பகவானைப் பூஜிப்பதற்காக
எல்லா தீபநாதரங்களினின்றும் ஆவலோடு வெகு ஜனங்கள் வரு
கின்றனர். அங்கு சென்றால் ஒருவேளை கனகபுரியின் சமாசாரம்
தெரியும்; ஆதலால் நாமிருவரும்வ்விடத்திற்குச் செல்வோம்; ஆனால்
அந்த உத்சவ தினமும் சமீபிவித்ததாகவேயிருக்கின்றது என்று
சத்தியவிருதன் சொல்லியதைக்கேட்ட அந்த சத்திதேவனுமப்படி
பேயாகட்டுமென்றொப்புக்கொண்டு விஷ்ணுதத்தனால் வழிக்கென்று
கொடுக்கப்பட்ட ஆகாரத்தையும் சந்தோஷத்துடன் வாங்கிக்கொ
ண்டு சத்தியவிருதனாற் செலுத்தப்பட்ட கப்பலிலேறி அவனுடன்
கூடவே கடல்மார்க்கமாய்ச் சென்றான். ஆச்சரியங்களுக்கிருப்பிட
மாகியும், இடையிடையே காணப்படும் தீபங்கள்போற் பெரிதா
யிருக்கின்ற முதல்களையுடையதுமான அக்கடலிற் செல்கின்ற சத்தி
தேவனென்பவன் கப்பலை நடாத்துகின்ற சத்தியவிருதனைப்பார்த்து
ஹே சத்தியவிருதராஜனே, இங்கு சற்றுதுரத்திற் பெரிய வருவத்
தையுடையதாகவும் உன்னதமாய் இரகுகளுடன் கூடிய மலையானது
தன்னிஷ்டப்படி சமுத்திரத்தினின்றும் வெளிக்கிளம்பியதுபோற்
றேன்றுவதுமான இஃதென்ன என்று கேட்டான். அதற்குச் சத்
திய விருதன் ஒஹோ! இது தேவாம்சமுடைய ஆலமிருகூதம்; இதன்
கீழ்மிகப்பெரிய குழி ஒன்றுண்டென்றும் அதனை வடவாழ்கமென்
றும் சொல்லுவதுண்டு.

இப்படியிருத்தலா லிவ்விடத்தைவிட்டு வெகுதூரம் விலகிச் செல்லவேண்டுமா. இசுகழியிற சென்றவர்கள் மறுபடியும் மீள மாட்டார்கள். என்றிவ்விதம் சத்தியவிருதன் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே தண்ணீர் வேகத்தினால் கப்பலானது அத்திசையைக் குறித்தே செல்லுகற்றாரம்பித்தது. அதனைக்கண்டு சத்தியவிருதன் மறுபடியும் சகதிதேவனை நகுறித்தது ஓய் பிராமணரே? நமக்கிப்போது நிச்சயமாய் வினாசகாலம் வந்துவிட்டது. ஏனெனில் இக்கப்பல் யாதொரு காரணமுமில்லாது அவ்விடத்திற்கே போகின்றது பாரும். நானிப்பொழுது எவ்வளவோ பிரயாசத்துடன்தீனையங்கு செல்லவிடாது தடுத்தும் முடியவில்லை. உளழ்வனியாலிழுககப்பட்டு மிருத்யுவின் வாயில் வீழ்கின்றவர்போல் நாமும் தண்ணீராலிழப்பிண்டு ஆழமானிருக்கின்ற இரகழியினில் விழப்பட்டவர்களாகவே யிருக்கின்றோம். ஐயோ! இதுவுமெனக்கொரு துக்கமன்று; ஏனெனில் உலகத்தில் எவனுடைய சரீரங்க ன ஸ்திரமாயுள்ளது; எதுவும் அழியக்கூடாது. ஆனலிவ்வளவு வருத்தப்பட்டும் உமது படுரைதம் சித்திகளில்லையே யென்பதுதான் எனக்குத் துக்கமாகிருக்கின்றது. ஆதலால் நானிந்தக் கப்பலை மெல்ல நிறுத்துகின்றேன். அதற்குள் இந்த ஆலமாதனை கொப்பை சீக்கிரம் பிடித்துக்கொள்ளும்; அப்படிச்செய்தால் மன்களமான வடிவீனையுடையவுட்கு ஜீனிப்பதற்குபாய மொருவேளை நேரிடும்; விதியின் விலாசங்களையும் சமுத்திரத்தின் அலைகளையும் இத்தன்மையவென்றாகித் தறியக்கக்கவன் யாவனிருக்கின்றானிவ்வுலகத்தில். எனறிவவாறு சொல்கின்ற மகாதீரானை சத்தியவிருதனுடைய கப்பலானது அவ்வாலமரத்தின் சமீபத்தையடைந்தது. உடனே சகதிதேவன் சற்றும் பயமற்றவனாய் ஓரேகிளமபாய்க கிளம்பி அவ்வால மரத்தின் பெரியதொரு கொப்பைக் கைப்பற்றிக்கொண்டனன். கப்பலை நிறுத்துவதற்கு முயன்ற சத்தியவிருத னென்பவனோ பிறருக்கெனறே ஏற்படுத்தப்பட்டுச் செல்கின்ற தனது சரீரத்துடனும கப்பலுடன் கூடவே வடவாழுகத்தினில் பிரவேசித்தனன்.

(இன்னும் வரும்.)

உ
சீவமயம்.

சேதுபுராண அரும்பதவிளக்கம்.

(முற்றோட்சி.)

(௩௧.) தென்றிசையிலுள்ள பாண்டிநாடு, துன்பொருந்திய முள்ளரையையுடைய கால்பொருந்திய பதுமநிதியோடும், உயர்ச்சி பொருந்திய சங்கநிதியைப் பெற்றோங்கும் குபேரனைப்போலக் கிளைத்தெழுநின்ற பொருளையோடும் கேடில்லாத வைகையோடும் கூடி அழகைப்படைத்தது. பொருளையும் வைகையும் சங்கநிதி பதும நிதிகளை நிகர்த்தனவென்பதாம்.

(௩௨.) பொழில் வேரி - சோலையிலுள்ளதேன்.

(௩௩.) மெய்த்தவத்தேறுபாத்திரம் - மெய்ம்மையாகிய தவத் திணையுடைய சற்பாத்திரம். சேறுபார்ப்பவராய் நாறுபார்ப்பவர்கள். நாடெல்லாம் - நாட்டிலுள்ளோர்களுெல்லாம்.

(௩௪.) இரட்டியுண்டென்ன - பயிர்வளர்ச்சி யோர்நாட்கோர் நாள் இருமடங்கு “இரட்டித்ததென்றுசொல்ல” உளதென்க.

(௩௫.) பாலிகையாரமுது - அதரபானம்.

(௩௬.) மாந்துவார் மள்ளர் - குடிப்பவராகிய மள்ளர்.

(௩௭.) காரி - நஞ்சு, காரியுண்டுகாட்சியென்றது - கொடுமைக்கு.

(௩௮.) ஏகுமினென்ன வருவார் - செல்லுங்களுென்ன வருவார். ிடை - மாறானவினாவும் விடையும்.

(௩௯.) வெங்கள் - விரும்பத்தக்ககள். மருங்கில் - இடையைப் போல,

(௫௧.) காடுசேர்மலர்க்காமதுவண்டுடன் கூடவுண்டு -
மாய்ச்சேர்ந்த மலர்களையுடைய சேலையில் மதுவைவண்டோடுங் கூ-
டவுண்டு. குமட்டிபெடுத்தல் - உவட்டியெடுத்தல்.

(௫௨.) ஓடுவார்பின்றொடர்வதையுற்றெதிர் நாடுதிக்கினடந்தி
டுவார் சிலர் - ஓடுபவருக்குப்பின்றொடர்தலை மனத்திற்கருதி எதிரா-
ய் நாடுகின்ற திக்கல் நடந்திடுவார்சிலர்.

(௫௩.) நடுத்தன்மையை முயன்றுகாண்பவர்கள், கிரம்பிய நீ-
ரில் அவர் அதரங்களும், கண்களும் தோன்று நீழலைக்கருதாதவர்க-
ளாய், இந்த நாமுகளையெல்லாம் இத்தடாகத்துணுன்றுவீர். இதுஎன்-
னென்று சொல்வார்கள்.

(௫௪.) அளறு - சேறு.

(௫௫.) படர்மழைத்தந்திதத தகைமையையுணர்ந்த போல -
மிகுந்த மழையைத்தந்தது காத்ததகைமையயறிந்தனபோல. முந்தி
மேகமுகத்தினைமோந்த - முன்னரே மேகமுகத்தினைமுத்தமிட்டன.

(௫௬.) இழைத்தசாஸியெழுங்களை - நட்டநெல்லுக்கெழுங்களை

(௫௭.) செந்தாமரைமலர்களைப் பிடுங்காதவர்களாய்த்தெரிந்து
தெரிந்து விரிந்த வாசம் பொலிந்த சுததமாகிய வெண்டாமரைரப்புக-
கள் பலவற்றைப்பிடுங்குவார்கள். வாசனைபொருந்திய செவ்வாம்பல்-
களைப் பிடுங்காமல் வெள்ளாம்பல்களை அழகியகைகளாற் பிடுங்கிய-
றிவார்கள். அவைகளைப்பிடுங்க மனம பொருந்தார்கள்.

(௫௮.) நின்றெரிநின்ற ஒளிபொருந்திய தாமரகளின் நிரை-
யை இரண்டு கரைகளினோடும் முன்னேதெரிநது களைநதிடுபவர்கள்
முயன்றெழுந்த வடியின் பெயர்ப்பைப்பின் கண்டு, சிலதாமரைகள்
பிழைத்தனவென்று கூறக்காணாதவர்களாய், மின்றெரிதலைப்போலச்
சிரிப்பை விளைக்க அவர் வெள்குவார்கள்.

(௫௯.) நெருங்கியழகிய மலர்களையுடைய களைகளைப்பிடுங்குப-
வராகிய பெண்கள் சிறியமலர்போன்ற காலகளை ஆமையின்மீது செ-

ல்லவைத்துப் பின் பெண்களே தும்முடைய புறவடியையாம் மிதித்த பிழையைப் பொறுங்களென்று சொல்லி யிரங்கிப்பின் பொருந்திய இனத்தால் இறுமிடையாருடைய கால்களைப் பிடிப்பவராய் இளமை பொருந்தியவரால் நீன்களைப்பிடிப்பார்கள். புறவடியால் என்பதில் ஆல் - அசை.

(சுரு.) ஆடுகின்ற சிறந்த விளையாட்டில் முகங்களிற் கண்ணைப் புதைப்பவர்களாய்ப் பெருமைபொருந்திய நாளத்தையுடைய தாமரையிற் பிறழும் வரிகளையுடைய கயல்களை மூடிப்பக்கத்தே யலர்கின்ற செவ்வாம்பலில் வண்டுசொளாவிக்கும் ஒலியைக்கேட்டுக்கண்கள் மூடப்பட்டவர் கோபித்துச் சொல்வார்களென்று மூடியகையைப் பெயர்ப்பார்கள். சேதாம்பலை வாயாகவும், வண்டு முரலிசைச்சொல்லுதலாகவும் கொள்க. உறுமினத்தாலென்பதையிதனோடுங் கூட்டுக.

(சுசு.) வரம்புகளையுடைய வயலிலுள்ள நெற்களை முழுவதையும் களைந்திடுமுன்னம் தங்களுடைய உடற்களையைக்களைவராய்சீரலித்தவரம்பிற் செல்வார். இரண்டுகண்களிலும் முகத்திலும் விளங்குகின்ற அதரத்திலும் சூழ்ந்து நீங்காமல் கிளருகின்ற வண்டுகளால் வழிமயங்கிப் போதலின்றி நிற்பார்.

(சுசு.) நூல் முதலியன தந்நிறத்தைக் காரியமாகிய புடைவைகளில் தருவனபோல எந்நிறத்தனிதிகள் திரையெறிகின்ற நீரையுடைய பெரியவயலில் இடப்பட்டனவோ அந்நிறத்தையுடைய வெள்ளிய கதிர்களை அலர்த்தன. அவ்விடத்தே உழவர்கள் செந்நிறம் பொருந்திய நெற்களிலை செழுமையாகிய கரும்பன்றெனத்தெளிந்தார்கள்.

(எ௦.) பூமியை வளந்தருகவென்று ஒரு வெற்றியையுடைய சூரியகுலத்தரசன் முன்செலுத்திய மரகதத்தாலாகிய காம்பையும், வைரத்தாலாகிய நுதியையுமுடைய பாணங்களைபெல்லாம்.

(எக.) மகிழ்ந்தெழுந்த தருக்கத்தில் பொருந்திய சமயக்கோட்பாட்டைச் சொல்லுகின்ற தவத்தில் வேறுபட்ட போதிமங்கையிலுள்ள பௌத்தரைப் போற்றலை நிறுவி. தமிழ்விசைத் திருஞானசம்பந்த மூர்த்தநாயனார்.

(எஉ.) பாண்டியனுடைய பூமாலையிற் பொருந்திய வேப்பிலை போன்ற வாயையுடைய, முழங்கொலிவாய - முழங்குகின்ற ஒலியையுடைய கிணை. அரி - உப்பட்டி. மைதவழ்கந்தரன்வணக்காவட சிகரி - சிவன்னில்லாகவனையாத மேருகிரி.

(எங.) உடங்கு - ஒருங்கே.

(எச.) பலாலம் - வைக்கோல்.

(எசு.) வாழை - சுரபுண்ணை. தருக்கம் - குங்குமமரம் மரம் - கடம்பு.

(எஎ.) ஞௌளல் - விதி.

(எஅ.) குளிர்த்த கரும்பை நெரித்து வீழ்ந்த சாற்றைக்காச்சுகின்ற பாகின் வாசனையும், திண்ணிய கவர்க்கையுடைய சோலையிலுள்ள பல தேன்பொருந்திய பூவின் வாசனையும், கழுகினது கண்ணைக் கவர்கின்ற பானையின் வாசனையும் சேர்ந்து ஒவ்வொருதரமும் அழகிய சுவர்க்கத்திற்பொருந்திய ஐந்தருவின் மலர்களினுற்றம் வெவ்வேறுகநாறும்.

(எக.) பெண்களுடைய கோட்டுப்பூரிறைந்த நெடிய கூந்தலின் மயிர்ச்சாந்தின் வாசனையை வாங்குவன.

(அக.) பரந்த நீரையுடைய தடாகத்தினடுவே இசையைப்பாடுகின்ற வண்டுக ளலர்த்திய ஆராயப்பட்ட இதழ்க்கையுடைய தாமரையாகப் படுக்கையிற் கிடக்கும் அன்னமானது சவாலிகின்ற அக்கினித் தூணினுச்சியைக் காணாதவராய்க் கலககத்தைமேற்கொண்டு ஓடும் மயக்கத்துடனுறங்கும் பிரமாவுடைய உறக்கத்தைக்காட்டும்.

(அஉ.) கார்கண்டு - மேகம் பெய்தலைக்கண்டு. துதைதல் - நெருங்கல். குயிலினம் கூவல் காட்டுமளன்றது பெண்களுடைய வச

(அடு.) வல்லகி - வினை.

(அக.) இஞ்சிதுஞ்சிடு மஞ்சிற்றேன்றும் விளங்கொளியின்னு
துளங்குவாள்போலும். காவிரிளங்குயிலன்றார் தங்களிடுகிடை அன்
ன கித்துத்துப்போலும். வாளரியேறு ஏழைநல்லார் வளங்கொள்
நண்மருங்குபோலும். இஞ்சி - மதில். கித்துத்து - மின்.

(அஅ.) அலைகொள்ளீர் - கடல்நீர். அறல்-மழை. உடம்பொடு
புணர்த்தலால் வளர்புயமலையமாசிகரம் போலுமென்க.

(அகூ.) ஆகாயத்திற் பொருந்திய சந்திரன் மேகம்போலுங்
கூந்தலையுடைய பெண்களின் மாற்றுயர்ந்த பொன்போல விளங்குகி
ன்ற ஒளியையுடைய முகம்போலும், பெண்கள் சுவர்க்கத்தில்வரும்
இந்திராணிபோலவர். சோலைபிறபொருந்திய வாழை பெண்களது
தொடைபோலும், அந்நாட்டுப்பெண்கள் சுவர்நகரதரமபையரை
நிகர்ப்பர்.

(கூ௦.) உடுக்குப்போலு மிடையையுடைய பெண்களின் ஸ்த
னங்கள் இரண்டாகிய யானைக்கோட்டை நிகர்க்கும். அந்நாட்டிலு
ள்ள வடிகளெல்லாம் எவருமவிருமபி அணையுஞ் சுவர்க்கம்போலும்.
பெண்களுடைய நாசிகொம்பரிலுள்ள சண்பகப்பூவைப் போலும்.
பெண்கள் கூந்தலிலுள்ள வண்டுபுணரும் லிசையையுடைய தநாசி
யைப்பாடும்.

(தொடரும.)

ஆ. மு. சோமாவ்கந்தபிள்ளை.

உ
சிவமயம்.
நல்லொழுக்கம்.

[புநீமத்-இலக்துமணப்போற்றிகள் மொழிபெயர்த்தது.]

(முற்றோடீச்சி.)

லாக் ஹார்ட் (Loc-hart) உடைய விசுவாசமுள்ள நடத்தை யும் அவருடைய பெருமை பெற்ற பந்துவுக்குத் தக்கதாயிருந்தது. பிற்காலத்தில் அவர் எழுதிய லைப் ஆப் ஸ்காட் (Life of scott) என்னு் கிரந்தமானது அவருக்குப் பல வருஷங்கள் பிடித்து மிகவும் சிறந்த நூலாக முடிவுபெற்றது. ஆகிலும் அவர் அதினின்று யாதொரு பணப்பிரயோஜனத்தையும் அடையவில்லை

ஏழாவது அதிகாரம்.

—:O:—

கடமை - உண்மை.

“இப்பிறவியானது இனிமையானதென்று சொப்பனங்கண்டு துங்கினேன். நான் விழிக்கவும் அது கடமை மயமென்று கண்டு கொண்டேன்”

“கடமை ஆசைகாட்டிய தந்திரத்தாலாவது, முசஸ்துதியாலாவது, வேறு பயமுறுத்தலாலாவது முயற்சியாமல், ஆனற் கேவலம் வெறும் விதியையே பற்றிக்கொண்டு முயன்று பிறருடைய பணியை எப்பொழுதும் கிரஹியாவிட்டாலும் எப்பொழுதும் பூஜிதையைப் பெற்று, இச்சைகளனைத்தும் அந்தரங்கத்தில் எவ்வளவு போராடினும் அவற்றை அடக்கிக்கொள்ளுந் தன்மையுடைய ஆச்சரியகரமான மனோ சங்கற்பமே!”—கென்ட் (Kent).

“யோக்கியமான எண்ணமே கவசமாகவும் வெள்ளையான உண்மையே மிக்க சாமர்த்தியமாகவும் கொண்டு மற்றொருவனுடைய மனப்போக்கினுக்கு அடிமைப்படைதவனுடைய ஜன்மும் கல்வியும் எவ்வளவு சந்தோஷகரமானவை

“அவனுடைய இச்சைகளுக்கு அவன் கீழ்ப்படிவதில்லை. பிற ஜன அபகீர்த்தியாலாவது, சொந்த அதிருப்தியாலாவது உண்டாகிய கவலையால் இவ்வுலக பாசத்திற்குட்படாமல் மரணத்தை என்றும் எதிர்பாரா நிற்கின்றான்.

“ஆக்கத்தின் இன்பம் அல்லது அழிவின் பயமாகிய இழிவான பதங்களினின்றும் இவன் விடுபட்டிருக்கிறான். தனக்குப் பூஸ்தியில்லாவிடினும், தனக்குத்தானே எஜமானியிருக்கிறான். யாதொரு பொருளுடிலாதவனுயினும், தான் எல்லாம் உடையவனுயிருக்கிறான்.”

அவன் இல்லையென்றால் இல்லை. மறுக்க முடியாது. அவன் உண்டென்றால் உண்டு. முற்றும் சக்தியுள்ளவன் மிகவும் ஜாக்கிரதையுடன் அவன் ஆம எனின் அவனுடைய எண்ணங்களும் வார்த்தைகளும் நன்றாய் ஒற்றுமைப்பட்டிருப்பனவாயின. அவனுடைய வார்த்தையே பததிர ஆதரவும் முத்திரையுமாயிருக்கிறது.”

கடமை யென்பது நாம் செலுத்தவேண்டிய ஓர் பொருளாயிருக்கிறது. தற்கால நாணயக்கேட்டையும் அதனாலுண்டாகிற சன்மார்க்க வறுமையையும் நீக்க விரும்புகிற ஒவ்வொருவராலும் அது செலுத்தப்படவேண்டும். அது ஒரு பொறுப்பாகிய கடன். அதை ஒருவன் தன் உலக காரியங்களிலுள்ள சுவய முயற்சியாலும் தீர்மான முற்ற செயலாலும் தான் நிவர்த்திக்கக்கூடும்.

மனிதனுடைய அபுச முழுதும் கடமை மயமாயிருக்கின்றது. அது விட்டிற் றொடங்குகின்றது. அங்கே மக்கள் தந்தைகளுக்குச் செய்யவேண்டியதும், தந்தைகள் மகளுக்குச் செய்யவேண்டியதுமாகிய கடமைகளும், அவ்வாறே கொழுநர், மனைவிகளுடைய கடமைகளும், எஜமான் ஊழியக்காரருடைய கடமைகளும் நிகழ்கின்ற

மன. புறம்பில் ஸ்திரீகளும் புருஷர்களும், ஒருவர் மற்றொருவருடன் இஷ்டராகவும், அநயராகவும், வேலை கொடுப்பவராகவும் வேலை பெறுபவராகவும், ஆள்பவராகவும், ஆளப்படுபவராகவுமாகிய நிலைமைகளிலுள்ள கடமைகளை உடையராகின்றனர்.

“ஆகையாற் கரம செலுத்தப்படுபவர்க்குக் கரத்தையும், வழக்கம் செலுத்தப்படுபவர்க்கு வழக்கத்தையும், பயம் செலுத்தப்பட வேண்டுபவர்க்குப் பயத்தையும், கனம் செலுத்தப்படவேண்டுபவர்க்கு கனத்தையும், (இவ்வாறு) அவர்களுடைய கடன்களானதையும் செலுத்துங்கள். ஒருவர் மற்றொருவரை நேசிக்கவேண்டுவதைத் தவிர, எவருக்கும் யாதொன்றிலும் கடமைப்படாதேயுங்கள். ஏனெனின் மற்றொருவனை நேசிக்கிறவன் நியாயப் பிரமாணத்தை நிறைவேற்றியவனாயிருக்கிறான்” என மௌன்ட் பால் (Sent. Paul) என்பவர் செபுதிகின்றனர்.

இவ்வாறு நாம் பிறந்து இருக்கிற மட்டும், நம் ஜனம் முழுதும் உயர்வு தாழ்வு, ஒப்புடையோருக்கும், ஆகவே மனிதனுக்கும், கடவுளுக்கும் செய்யத்தக்க கடமையானது சூழ்வுற்றிருக்கின்றது. உபயோகிக்க அல்லது செலுத்துவதற்குச் சக்தி எவகே இருக்கிறதோ, அங்கே கடமை இருக்கின்றது. ஏனென்றால், நாம் நம்முடைய சொர்க்கமும் மற்றவர்களதுமான நன்மைக்காக நமபால் ஒப்புவிக்கப்பட்ட சாதனங்களைப் பிரயோகிப்பதற்கு ஏற்பட்ட காரியஸ்தர்களாகத்தான் இருக்கிறோம்.

கடமை பற்றிய ஞானத்தை வலுத்தலே, ஒழுக்கத்திற்குச் சிரோபூஷணமாகியிருக்கின்றது. அது மனிதனை உயர்ந்த நிலைமையில் நிறுத்தும் நியாயப் பிரமாணமாகியிருக்கின்றது. அஃதின்றேல், முதல் முதல் நுன்பகாலமாகிய மோக இச்சையாவது நேரிடுங்கூல் மனிதன் நிலை குலைந்து விழுகிறான். ஆனால் அஃதுண்டேல் மிக்க பலவீனமும் பலமும் தைரியமுமுள்ளவனாகிறான். “கடமையானது சன்மார்க்கமாகிய முழுக் கட்டிடத்தையும் ஒன்று சேர்க்கிற சார்துபோலாகின்றது. அஃதின்றி, சகல திறமையும் சற்குணமும் பூகமும், உண்மையும் சந்தோஷமும் அன்பும் நிலைபெறமுடியாது;

நம் வாழ்விற்குரிய சகல சாதனங்களும், நம்மாலேயே கெட்டுப்போய்க், கடைசியாய்க் கெட்டொழிந்தவற்றின் நடுவேயிருந்துகொண்டு, நம்முடைய கெடுதியைப்பற்றி நாமே ஆச்சரியப்படும்படி யாக்கிக் கொள்ளுகின்றன.” என்று மிஸ்டர்ஸ் ஜேம்ஸன் (Mrs. Jamson) என்பவள் சொல்லுகின்றனள்.

கடமையானது நீதியின் ஞானத்தினின்றும் உண்டாகின்றது. அந்த நீதியானது நன்மையின் முழு வடிவமாகிய அன்பினின்றும் ஜனித்ததாயிருக்கின்றது. கடமையானது, ஓர் மனக்கொள்கையன்று. ஆனால் வாழ்நாளிற் புகுந்து பரவுகின்ற ஓர் ஒழுக்கமாயிருக்கின்றது. அது மனிதனுடைய மனச் சாക്ഷியும், சுவாதீன சித்தமும், முக்கியமாய் அனுமதி கொடுக்கிற நடக்கையிலும் செயல்களிலும் விளங்குகின்றது.

மனச்சாക്ഷியின் வாக்கானது செய்யப்படாத கடமைபற்றி பிரவீர்த்திகின்றது அது ஒழுங்கு செய்து ஆளவில்லையானால் மிகவும் பிரகாசமும் விசேஷமுமாகிய யூகமானது, வழி தப்பிச்செலுத்துகிற ஒளிக்குச் சமானமாகத்தான் ஆகலாம். மனச்சாക്ഷியானது ஓர் மனிதனை அவனுடைய பாதங்களின் மீது, நிறைவு செய்கின்றது. ஆனால் அவனுடைய சித்தமானது அவனை நேரே நிற்கச் செய்கின்றது. மனச் சாക്ഷியானது சரியான செயலையும் சரியான எண்ணத்தையும், சரியான நம்பிக்கையையும், சரியான ஒழுக்கத்தையும் ஆளுகிற நாயகனாக ஆகவே இருதயத்தை ஆளுகிற சன்மார்க்க நாயகனாக விருக்கின்றது. அதனுடைய அதிகார சகதியாற்றுகை மேன்மையும் நேர்மையுமான ஒழுக்கமானது முற்றும் பக்குவம் அடையக் கூடும்.

ஆகிலும் மனச்சாட்சியானது ஒருக்காலும் நிகவும் உரக்கப் பேசமாட்டாது. ஆனால் ஊக்கமான சித்தமில்லாவிடில் அதன் வாக்கானது பயனற்றதாகின்றது. சித்தமானது நல்வழியையும் நியவழியையும் பகுத்தெடுக்கச் சுவாதீன முடையது. ஆனால் அங்ஙனம் எடுத்தலும, உடனே தீர்மான புத்தியுடன் செலுத்தினால் பண்படாமாட்டாது. கடமைபின் உணர்ச்சி பலமாயும், செய்யும்

நெறியானது தெளிவாயும் இருப்பின், ஊக்கமுள்ள சித்தமானது மனச்சாஷியால் ஆதரிக்கப்பட்டு, ஓர் மனிதனை அவன் கைகொண்ட மார்க்கத்தைத் தைரியமாய் நடத்தவும், இடையூறுகள் கஷ்டங்கள் எல்லாவற்றையும் எதிர்த்து அவனுடைய காரியங்களை நிறைவேற்றவும், திறப்படுத்துகின்றது. காரியசுத்தி இல்லாவிடும் குறைந்தபட்சம், கடமைக்காகச் செய்யப்பட்டதென்கிற திருப்தியாவது இருக்கும். (இன்னும் வரும்.)

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருக்குறளாராய்ச்சி.

(முற்றோட்ச்சி.)

ககஅஎ. புலங்ககிடந்தேன புடைபெயாந்தே னவவளவி
லள்ளிககொள் வறதே பசப்பு.

இதன் விசேடவுரைத் தொடக்கத்தில் “கொள்வென்பது குறைந்து நின்றது” என்றொரு வாகக்கியம் பழைய அச்சுப்பிரதி களிலெல்லாக் காணப்படுகின்றது. மதுரை விவேகபாறு முதலிரா சாஸ்திரப் பதிப்பிக்கப்பட்டுச் சின்னாட்களின் முன்னர் வெளிவந்துள்ள (பாக்கெட் எடிஷன்) புத்தகத்தில் இவ்வாகக்கியம் “கொள்வென்பது குறைந்துநின்றது” என்று காணப்படுகிறது. ஆசிரியர் பரிமேலழகர் உரையில்—அள்ளிககொள் வென்பதற்கு அள்ளிக கொள்வென்றாவது, அள்ளிக்கொள்வென்றாவது கூறுது “அள்ளிக் கொள்வது” என்றுகூறி, இது வினையாலணையும் பெயர் (தொழிற்பெயர் என்று) என்பதை—“அள்ளிககொள்வது—அள்ளிக்கொள்ளப்படும் பொருள்” என்னும் விசேடவுரை வாகக்கியத்தால் விளக்குகின்றாகலின் அவற்றிற்கேற்பக் “கொள்வதென்பது கொள்வெனக்குறைந்து நின்றது” என்று கூறவேண்டுமேயன்றி “கொள்வென்பது குறைந்துநின்றது” என்றாவது “கொள்வென்பது குறை

நதுகின்றது” என்றாவது கூறுதல் பொருந்தாதாம். ஆகவே அச்சுப்புத்தகபாடமிரண்டுக் கொள்ளத்தக்கனவல்ல.

இனி, இவ்வாகச்யம் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துள்ள ஏட்டுப்பிரதிகள் பெரும்பான்மையவற்றுள் “கொள்வெனக்குறைந்துகின்றது” என்று காணப்படுகிறது. “அள்ளிக்கொள்வற்று” என்பதற்கு “அள்ளிக்கொள்வதுபோல வந்து செறிந்தது.” என்றொழுதியுள்ள உரைக்கும் “அள்ளிக்கொள்வது அள்ளிக்கொள்ளப்படும் பொருள்.” என்னும் விசேடவுரை வாக்கியத்திற்கும் இடையில் “கொள்வெனக்குறைந்துகின்றது.” என்னும் வாக்கியங்காணப்படுதலின், முன்பின் தொடர்ச்சி நோக்க “கொள்வது என்பது கொள்வெனக் குறைந்துகின்றது” என்னும்பொருள் தானே பெறப்படும். விகாரம் வந்துள்ள இடங்களிலெல்லாம், சொல்லின் முழுநிலைமையையேனும் விகாரப்பட்டு நின்றநிலைமையையேனும் ஒன்றைக்காட்டி ஒன்றை உய்த்துணரவைப்பது * ஆசிரியர் பரிமேலழகரது வழக்கமாம். இதனை ௧௪-ம் குறள் விசேடவுரையிலே “குன்றியக்காலென்பது குறைந்துகின்றது எனவும், ௨௦௭-ம் குறளின் விசேடவுரையிலே “பிழையாததற்றென்பது குறைந்துகின்றது” எனவும், ௧௨௪௪-ம் குறளின் விசேடவுரையில் கொள்வெனத்திரிந்துகின்றது” எனவும், ௧௨௫௬ - ௮ குறளின் விசேடவுரையில் “ஃவேண்டியெனத் திரிந்துகின்றது.” எனவும் கூறியிருப்பனவற்றால் அறியலாம்.

ஆகவே மேலேகாட்டிய எல்லாக் குரணங்களாலும் “கொள்வெனக் குறைந்துகின்றது” என்னும் ஏட்டுப்பாடமே ஆசிரியர் பரிமேலழகர் கொண்ட பாடமென்பதும், அதனால் இதுவே கொள்ளத்தக்கதென்பதும் போதும்.

௧௨௧௬. நனவினா ல்காரை நோவர்கனவினா
காதலர்க்காணுதவர்.

* இடர்ப்பட்டுப்பொருள் கொள்ளவேண்டிய விடத்தினுமட்டும் இருநிலைமையையுங் காட்டுவர்.

† இவ்வடையாளமிடப்பட்டுள்ள இரண்டுவாக்கியங்களும் யான் பார்த்த எடுகளிலெல்லாம் இவ்வாறே காணப்படுகின்றன. இவைபோலும் பாடபேதம் பலவுள்; அவை சமயம் நேர்த்தபொழுது காட்டப்படும்.

இதன் விசேடவுரையில் “இயற்பழித்தது பொருது புலக்கின் றுளாகலின் நன்மைதோன்றக் கூறினாள்.” என்றச்சுப் பிரதிகளி லெல்லாக் காணப்படுகிற வாக்கியம் சில ஏடுகளில் “இயற்பழித்தது பொருது புலக்கின்றுளாகலிற் பன்மை தோன்றக்கூறினாள்.” என்று காணப்படுகிறது. இக்குறளிலே தலைமகள் தோழியை ஒருமையாற் கூறுது “காணாதவர், நோவர்” எனப்பன்மைப்பாலாற் கூறியிருப்பி னும், புலந்து கூறியதாகலின் அமையுமென, வழுவமைதி கூறுவான் இவ்வாக்கியம் எழுந்ததாகலின் “இயற்பழித்ததுபொருது புலக்கின் றுளாகலிற் பன்மை தோன்றக் கூறினாள்.” என்னும் ஏட்டுப்பாடமே பொருத்தமுடையதாகும்.

கஉஉக. பதிமருண்டுபைதலுழக்குமதிமருண்டு
மாலைபடாதரும்போழ்து.

இதன் விசேடவுரையிற்றில் “மாலைமயங்கிவரும் போழ்தேன மதிநிலைகலங்கினோயுழக்குமென்றுரைப்பாருமுள்.” என்றொரு வாக்கியம் பழைய அச்சுப்பிரதிகளிலெல்லாக் காணப்படுகின்றது. இவ்வாக்கியத்தின்பொருள் தெளியுற விளங்கவில்லை. இவ்வாக்கியத்துள் “போழ்தெனமதி” என்பது அவ்வாறு படிக்குமவண்ணம் “போழ்தெனமதி” என்று சில ஏடுகளிலும், “போழ்தெனமதி” என்று சில ஏடுகளிலும் காணப்படுகிறது. இவ்வாறு காணப்படினும் இவ்விரண்டையும் முறையே “போழ்தெனமதி” “பொழுதெனமதி” என்று படிக்கலாமென்பது ஏட்டுப்பழக்கமுள்ளவாறந்த விஷயம். இவ்வாறு படிக்கவே இவ்வாக்கியம் “மாலைமயங்கி வரும்பொழுது என்மதி நிலைகலங்கினோயுழக்கு மென்றுரைப்பாருமுள்.” என்று படிக்கப்பட்டுப் பொருட்பொருத்தமுடையதாகும்.

இனி இவ்வாக்கியம் பொருட்பொருத்தமுடையதாமாறு எங்ஙனமெனின்;— ஆசிரியர் பரிமேலழகர் இக்குறளுக்குத் தாமொரு பொருளுரைத்துப் பின்னர், ‘இவ்வாறு பொருளுரைப்பாருமுள், எனப் பிறன்கோட் கூறல் வாயிலாகப் பிறிதோருரை கூறுவான்

* இவ்விரண்டு பாடத்திற்கும் பொருள் ஒன்றாமாயினும், மூலத்திலுள்ள போழ்தென்பதின் பிரதிபதமாயிருத்தலின் “பொழுது” என்பது ஈண்டு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது.

இவ்வாக்கியங்கூறுகின்றார். “பதிமருண்டு பைதலுழககு மதிமருண்டு, மாலைபடர்தரும்போழ்து.” என்னுங் குறளினே “மாலைமருண்டுபடர்தரும்போழ்து, மதி பதிமருண்டு பைதல் உழக்கும.” என்று அந் துவயப்படுத்தின்—“மாலைமயங்கிவ நும்பொழுது, (என்) மதி, நிலை கலங்கி நோயுழககும.” என்பது பொழிப்புரையாய்ச் செவ்வனே யமைவுபெறு. பெறவே “மாலைமயங்கி வருமபொழுது என்மதி நிலைகலங்கி நோயுழக்கும என்றுரைப்பாருமுளர்.” என்பதுபொருட் பொருத்தமுடையதாமெனக். ஈண்டு, பதிமருளுதல்—நிலைகலங்குதல்

இனி இவ்வாக்கியம் விவேகபாது முததிராசாலைப் பதிப்புப்புத்தகத்தின் மட்டும் “மாலைமயங்கி வருமபோழ்து என்பதி மதிநிலைகலங்கி நோயுழககு மென்றுரைப்பாருமுளர்” என்று காணப்படுகிறது. இதனைப்பரிசோதித்தச்சிட்டவர்கள் இப்பாடத்தில் எந்நயங்கண்டார்களோ தெரியவில்லை. இரண்டோரோடில் இவ்வாறிருபபினும் இப்பாடம் பொருத்தமுடையதன்றென்பது உற்றுநோக்குவார்க்கினிது விளங்கும்.

கக.கக. பெண்ணியலாரெல்லாருக்கண்ணிற்பொதுவுண்பர்
கண்ணேன் பரததநின் மாபு.

இதன் விசேடவுரையிற்றிலே “தானோக்கியின்புற்றவாறே அவருநோக்கியின் புறுவரென வாசங்கித்து அவர்பாற் பொறுமையெய்துதலின் நுணுக்கமாயிற்று” என்று அசுசுப்பிரதிகளிலெல்லாங்காணப்படும் வாக்கியம் சிலவடுகளில் “தானோக்கியின்புற்றவாறே அவருநோக்கியின்புறுவரென ஆசங்கித்து அவள் அவர்பாற் பொறுமையெய்துதலின் நுணுக்கமாயிற்று,” என்று காணப்படுகிறது தலைமகள் தலைமகனைப்பார்த்து இன்புற்றவாறே, அப்பரததையரும் அவனைப்பார்த்து இன்புறுவரென ஆசங்கித்து, அத்தலைமகள் அப்பரததையர்பாற் பொறுமையெய்துதலின், நுணுக்கமாயிற்று எனப்பொருள்படுதலின், ஏட்டுப்பாடமே பொருத்தமுடைத்தாம்.

அ. கோபாலையன்.

இதன் விசேடவுரையில் “இயற்பழித்தது பொருது புலக்கின் றுளாகலின் நன்மைதோன்றக் கூறினாள்.” என்றச்சுப் பிரதிகளி லெல்லாக் காணப்படுகிற வாககியம் சில ஏடுகளில் “இயற்பழித்தது பொருது புலக்கின்றுளாகலிற் பன்மை தோன்றக்கூறினாள்.” என்று காணப்படுகிறது. இக்குறளிலே தலைமகள் தோழியை ஒருமையாற் கூறுது “காணாதவர், நோவர்” எனப்பன்மைப்பாலாற் கூறியிருப்பி னும், புலநது கூறியதாகலின் அமையுமென, வழுவமைதி கூறுவான் இவ்வாககியம் எழுந்ததாகலின் “இயற்பழித்ததுபொருது புலக்கின் றுளாகலிற் பன்மை தோன்றக் கூறினாள்.” என்னும் ஏட்டுப்பாடமே பொருத்தமுடைத்தாம்.

கஉஉக. பதிமருண்டுபைதலுழக்குமதிமருண்டு
மாலைபடாதரும்போழ்து.

இதன் விசேடவுரையிறில “மாலைமயங்கிவரும் போழ்தேன மதிநிலைகலங்கினோயுழக்குமென்றுரைப்பாருமுள்.” என்றொரு வாக்கியம் பழைய அச்சப்பிரதிகளிலெல்லாக் காணப்படுகின்றது. இவ் வாக்கியத்தின்பொருள் தெளியுற விளங்கவில்லை. இவ்வாக்கியத்துள் “போழ்தென்மதி” என்பது அவ்வாறு படிக்குமவண்ணம் “போழ்தென்மதி” என்று சில ஏடுகளிலும், “போழ்தென்மதி” என்று சில ஏடுகளிலும் காணப்படுகிறது. இவ்வாறு காணப்படினும் இவ்விரண் டையும் முறையே * “போழ்தென்மதி” “பொழுதென்மதி” என்று படிக்கலாமென்பது ஏட்டுப்பழக்கமுள்ளவாறந்த விஷயம். இவ்வாறு படிக்கவே இவ்வாககியம் “மாலைமயங்கி வரும்பொழுது என் மதி நிலைகலங்கினோயுழக்கு மென்றுரைப்பாருமுள்.” என்று படிக்கப்பட்டுப் பொருட்பொருத்தமுடையதாகும்.

இனி இவ்வாக்கியம் பொருட்பொருத்தமுடையதாமாறு எங் வனமெனின்;— ஆசிரியர் பரிமேலழகர் இக்குறளுக்குத் தாமொரு பொருளுரைத்துப் பின்னர், ‘இவ்வாறு பொருளுரைப்பாருமுள், எனப் பிறன்கோட் கூறல் வாயிலாகப் பிறிதோருரை கூறுவான்

* இவ்விரண்டு பாடத்திற்கும் பொருள் ஒன்றாமாயினும், மூலத்தி லுள்ள போழ்தென்பதின் பிரதிபதமாயிருத்தலின் “பொழுது” என்பது ஈண்டு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது.

இவ்வாக்கியங்கூறுகின்றார். “பதிமருண்டு பைதலுழககு மதிமருண்டு, மாலைபடர்தரும்போழ்து.” என்னுங் குறளினை “மாலைமருண்டுபடர்தரும்போழ்து, மதி பதிமருண்டு பைதல் உழககும்.” என்று அந்நுவயப்படுத்தின்—“மாலைமயங்கிவரும்பொழுது, (என்) மதி, நிலைகலங்கி நோயுழககும்.” என்பது பொழிப்புரையாய்ச் செவ்வனையமைவுபெறு. பெறவே “மாலைமயங்கி வரும்பொழுது என்மதி நிலைகலங்கி நோயுழக்கும் என்றுரைப்பாருமுள்.” என்பதுபொருட் பொருத்தமுடையதாமென உ. சுண்டு, பதிமருளுதல்—நிலைகலங்குதல்.

இனி இவ்வாக்கியம் விவேகபாநு முததிராசாலைப் பதிப்புப்புத்தகத்தின் மடமும் “மாலைமயங்கி வரும்போழ்து என்பதி மதிநிலைகலங்கி நோயுழககு மொன்றுரைப்பாருமுள்” என்று காணப்படுகிறது. இதனைப்பரிசோதித்தச்சிட்டவர்கள் இப்பாடத்தில் எந்நயங்கண்டார்களோ தெரியவில்லை. இரண்டோரேட்டில் இவ்வாற்றிப்பினும் இப்பாடம் பொருத்தமுடையதன்றென்பது உற்றுநோக்குவார்களினது விளங்கும்.

கக.கக. பெண்ணியலாரெல்லாருகண்ணிறபொதுவுண்பர்
நண்ணென் பரத்தநன் மாபு.

இதன் விசேடவுரைபீற்றிலே “தானோக்கியின்புற்றவாறே அவருநோக்கியின் புறுவரென வாசங்கித்து அவர்பாற் பொறுமையெய்துதலின் நுணுககமாயிற்று” என்று அச்சுப்பிரதிகளிலெல்லாங்காணப்படும் வாக்கியம் சிலஏடுகளில் “தானோக்கியின்புற்றவாறே அவருநோக்கியின்புறுவரென ஆசங்கித்து அவள் அவர்பாற் பொறுமையெய்துதலின் நுணுககமாயிற்று,” என்று காணப்படுகிறது தலைமகள் தலைமகனைப்பார்த்து இன்புற்றவாறே, அப்பரதலையரும் அவனைப்பார்த்து இன்புறுவரென ஆசங்கித்து, அத்தலைமகள் அப்பரதலையர்பாற் பொறுமையெய்துதலின், நுணுககமாயிற்று எனப்பொருள்படுதலின், ஏட்டுப்பாடமே பொருத்தமுடைத்தாம்.

அ. கோபாலையன்.

பத்திராசிரியர் குறிப்பு.

செவ்வாய் 19-12-20

மகா-ஈ-ஈ-ஸ்ரீ:அ. கோபால ஐயர் அவர்கள் எழுதிவரும் “திருக் குறளாய்ச்சி” இம்முறையும் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாய்ச்சியிலே, முன்னையவற்றினும் சிறந்தனவாகக் கருதி இவர் குறிப்பிட்டுள்ள பாடங்கள் பலவற்றில் ஆகேபங்கள் நிகழ்கலால், அவற்றை சுண்டு விசாரிக்கலாயினேம். சில வாரங்கட்கு முன் வெளிவந்த திருக்குறட் (பாகெட் எடிஷன்) பதிப்பிலே:—

ககஅஎ. புல்லிக் கிடந்தேன் புடைபெயாதே னவ்வரவில்
அள்ளிக்கொள் வற்றே பசப்பு.

என்னுங் குறளின் விசேடவுரையில், “கொளல் என்பது குறைந்து நின்றது” என்றபாடம் பொருந்தாதென இவரால் மறுக்கப்பட்டது. இப்பாடம்பற்றி இவர் எழுதுவதுவருமாறு:—“ஆசிரியர் பரிமேலழகர் “அள்ளிக்கொள்வற்று” என்பதற்கு ‘அள்ளிக்கொளல்’ என்றுகூறாது அள்ளிக்கொள்வது என்றுகூறி, இது வினையாலணையும்பெயர் (தொழிற்பெயரன்று) என்பதை “அள்ளிக்கொள்வது - அள்ளிக்கொள்ளப்படுமொருள்” என விசேடவுரைவாக்கியத்தால் விளக்குகின்றாராகலின், அதற்கேற்பக் கொள்வதென்பது குறைந்து நின்றது எனக்கூறல்வேண்டுமேயன்றி “கொளல் என்பது குறைந்து நின்றது” எனக்கூறல் பொருந்தாது” என்பதே.

இக்கூற்றினின்று, ஐயரவர்கள், “கொளல் என்பது குறைந்து நின்றது” என்ற பாடத்திற்கு உணரப்பொருள் ஒன்றுநிறை, வேறு பொருள் கொண்டாரென்பது வெளியாகிறது. “அள்ளிக்கொளவற்று” என்பதற்குப் பரிமேலழகர் எழுதிய பதவுரைவிசேடவுரைகளை நோக்க, அள்ளிக்கொள்வது என்பதே குறைந்தின்றதென அவவுரையாளர் கருதுகின்றார் என்பது யாவர்க்கும் எளிதிற்புலப்படும். அங்ஙனம் புலப்படக்கூடிய கருத்தைத்தான், “கொளல் என்பது

‘குறைந்து நின்றது’ என விசேடவுரையிற் பரிமேலழகர் குறிப்பிட்ட தூஉமென்க, கொளல் என்னுந் தொழிற்பெயர் குறைந்துநின்றதென்பதன்றோ, அவ்வாக்கியப்பொருளெனின், அன்று; பொருளைக் கம்பற்றி உரையாசிரியர் அவ்வாக்கிய மெழுதலின், அதற்கு—கொள் என்னும் முதனிலையடியாகப்பிறந்த வினைவிதர்ப்பு குறைந்துநின்றதென்பதே கருத்தாம் எனவுணர்க எனவே, அவ்வினைவிதர்ப்புமா வது “கொள்வது” எனனும் வினைப்பெயர் என்ற முன்பின்தொடர் சசினோக்கிக் கொள்ளப்படும். பரிமேலழகர் மூலங்களில்வரும் வினைமுற்று வினைப்பெயர் வினையெரசமுதலியவற்றுக்கு விசேடமுரைக்குமிடங்களிலே, அவ்வினைவிதர்பங்களை உள்ளபடி எடுத்துரையாது, அவற்றுக்குத் தொழிற்பெயரைக்காட்டி எழுதிச்செல்லும் வழக்குடையர் என்பது அவநூலையை நீளநோக்குவார்க்கு நன்கு வெளியாகும். இவ்வழக்கை, “சிறுநடை நமக்கொழிய” (௧௨௩௧) என்னுங் குறளில், “உள்ள எனக் காரணம் காரியத்திற்காயிற்று” எனற்பாலதை, “என்றதலெனத் தொழிற்பெயராற்காட்டி, அதற்கேற்ப “என்றதலென்பது காரணப்பெயர் காரியத்திற்காய ஆகுபெயர்” எனவுரைத்தும், “உழுத்துமுநது” என்னுங் குறளின் விசேடவுரையிலே ‘அறுகஎன இடத்தாநிகழ் பொருளின்றொழில் இடத்தின்மேலேற்றப்பட்டது’ எனற்பாலதை, “அறுதல்” எனத் தொழிற்பெயரார் காட்டியுரைத்தும் இங்ஙனமே எண்ணிநந்த இடங்களில் எழுதிச்செல்லுதல் நோக்கிக்கொள்க. இம்முறையே ஈனும், “கொளல் என்பது குறைந்து நின்றது” என்பதற்கு—“புல்லிக்கிடந்தேன்” என்ற குறளில்வரும் சொற்களிலே, கொள் என்பதனடியாகப்பிறந்த வினையாது, அது (கொள்வது என்றபடி) குறைந்து நின்றது—எனப் பொருளைக்கமப்பற்றி உரைகொள்ள வேண்டுமேயன்றி, சொன்னோக்கமப்பற்றி, கொளல் என்னுந் தொழிற்பெயர் குறைந்துநின்றதெனக்கருதிக் குறைங்கூறல் பெருங்குற்றமாமென்க.

இனி, “கொள்வதென்பது குறைந்துநின்றது” எனப்பரிமேலழகர் விளங்க எழுதியிருப்பின், ஆராய்ச்சியே நிகழ்த்தக்கூடியின்றாகும். அவ்வாறு ஒருபிரதியினும் காணப்படாமை “திருக்குறளாராய்ச்சிக்கார”ரும நன்கறிந்தது. இங்ஙனம் உரையாளர் விளங்கவெழு

தாமற் சென்றது, மாணாககர் முன்பின்தொடர்ச்சிநோக்கி உய்த்
துணர்ந்தற்கே என இவர்கருதிபது பொருததியதேயாம். ஆயின்,
அங்ஙனம் உய்த்துணரவைத்த உரையாளரெழுத்து— “கொள்வ்”
எனக் குறைநது நின்றது’ எனத்தாம் அருமையாகக்கண்ட பாடமே
என்பது இவர்கூற்று. இப்பாடப் பொருதததைச் சிறிது விசாரிப்
போம். தாம்கண்ட ஏட்டுப்பிரதிகளில், “கொள்வெனக்குறைநது
நின்றது’ என்று காணப்படுகிறது.”—என, கொள் என்பதிலுள்ள
ளகரம் புள்ளியிட்டநிலையோடு—பிரதிகளி லுள்ளதாகக் கூறுகின்றார்.
பழைய ஏட்டுப்பிரதிகளில் புள்ளியிடக்கூடாமு முறையை யாம்
கண்டதில்லை; “கொளவென” என்று புள்ளியின்றித்தான் இவர் பா
தத ஏடுகளில் உள்ளன. இவா கூற்று உண்மையேயாயினும், பரிமேல
ழகர் நடைமுறையைநோக்க, இவா பாடம் பொருததமற்றதாம்; என
னை? பரிமேலழகர் விகாரப்பாட சொற்றொடர்களை விளக்குமிடங்க
ளிலெல்லாம், அவற்றின் இயற்கைநிலையைக் குறிப்பிட்டு, “பிழை
யாததற்றென்பது குறைநதுநின்ற” தென்றற்போலவேனும, இயற்
கைநிலை விகாரநிலை இரண்டையுங் குறிப்பிட்டு “கலந்ததற்றென்பது
கலந்ததென விகாரமாயிற்று” என்றற்போலவேனும எழுச்சுசெல
வதல்லது, விகாரநிலைமட்டிற் காட்டிப்பொழியார். ஒருகால உய்த்து
ணருமாறுகாட்டினரெனினும், எண்டு “கொளவற்றெனக் குறைநது
நின்ற” தெனவே எழுதுவர். அங்ஙனமின்றி, விசுதிரீககிப் பகுதி
இடைநிலைகள் மட்டுமுள்ள குறைசொற்களைக்காட்டி, “கலந்த”
“பிழையாத” “கொளவ்” இவை குறைநது நின்றன” என்றெழு
திச் செலலுதல் பரிமேலழகர் கொண்டமுறையனென உணர்க.
இவற்றால், ஐயரவர்கள் காட்டிய “கொள்வ்” என்னும் பாடம் சிறி
தும் பொருந்தாமை தெளிவாம். ஆகவே, “கொள்வதென்பது
குறைநது நின்றது என்பதை உய்த்துணர்நம் வகையாற் பரிமே
லழகர் அமைத்தவாகையாம்—“கொளவ் என்பது குறைநதுநின்றது”
என்பதேயன்றிப் பிறிதில்லை என்பது பெறப்படும்.

கஉகூ. நனவினா னல்காரை நோவா கனவினாற்

காதலர்க் காணு தவா.

இக்குறளின் விசேடவுரையிலே, “இயற்பழித்தது பொருது
புலக்கின்றாளாகலின், நனமை தோனறகூறினாள்” என்ற வாக்கியத்

துள்ள “நன்மை” என்பது ‘பன்மை’ எனக் காணப்படுகின்றதென்றும், அதுவே பொருநதுவதென்றும் எழுதினார். தோழியைப்பன்மையாற் கூறியவழுவை அமைத்தற்கே மேற்குறித்தவாக்கியம் எழுந்ததென்று இவர் துணிந்ததற்கும், “நன்மைதோன்றக்கூறினாள்” என்ற பாடம் பொருந்தாதென்றதற்கும் பரிமேலழகர் கூற்றினின்று இவர்கண்ட சிறந்த ஆதாரங்களின்னவென்பது விளங்கவில்லை. ‘பன்மை’ என்பதே பாடமாயின் “பன்மையாற் கூறினாள்” எனவே அமையும். (௫௫௬-ம் குறளின் விசேடவுரையிலும் ‘அவர்வயின்னிதுமபல்’ என்னும் அதிகாரத்துக்கு விசேடங்குறுமிடத்தும் பிறவிடங்களிலும் “பன்மையாற் கூறினாள்” என்றே எழுதல் காண்க.) அங்ஙனமன்றி, “தோன்றக்கூறினாள்” என்ற சொல்வருதலினை, அஃது ஒரு பொருட்பேற்றையே விளக்கத்தக்கதாகும். (௪௨௨-ம் குறள விசேடவுரை முதலிய பலவிடங்களினுங் கண்டுகொள்க.) தலைவன் தன்பாற்றவறிழைத்தனனாயினும், தோழி அதனை எடுத்துரைக்கப்பொருது தலைமகள் புலந்து, தன்காதலர் கனலின்கண் ஆற்றி நல்குகின்றாள் எனத் தலைவனுக்கு நன்மைகற்பித்தலை விளக்குதல் கருத்தாகலின், “நன்மை” என்பாடம் குற்றமுடையதன்றென உணர்க.

இனி, யாங்கண்ட வேறு பிரதியொன்றில் “இயற்பழித்தது பொருது புலக்கின்றாளாகலின் அயன்மைதோன்றக் கூறினாள்” எனக் காணப்படுகின்றது. தன்னொடு வேற்றுமையில்லாத தோழியைக் “காணாதவர், “நோவர்” எனப் பிறன்போற் புலந்துகூறுகின்றாளாகலின், “அயன்மைதோன்றக் கூறினாள்” என்பாடமே பரிமேலழகர் கொண்டதென்பது துணியப்படும். அடுத்தவருட திருக்குறளிலும் இதனோடொத்த கருத்து வெளிப்படுத்தல் பரிமேலழகர் உரைநோக்கியுணர்க.

கஉ௨ கூ. பதிமருண்டு பைதுலுக்கு மதிமருண்டு
மாலே படாதரும் போழ்து.

இதனை விசேடவுரையிற்றிற் பிறன்கோட் கூறலாகப் பரிமேலழகர் காட்டியுள்ள “மாலேயங்கிலரும்போழ்து என்பதி மதிநிலைகலங்கி நோயுழக்கு மென்றுரைப்பாருமுளர்” என்னும் உரைப்பாடத்தில், ஒருநயமும்ல்லெயென்று ஸுதுக்கினர்! “மாலேயரும்பொழுது எனமதி

நிலைகலங்கினோயும்கும” என்ற வேறுபாட்டத்தில், இவர் கண்டுகொண்ட பொருணயமின்னதென்று தெரிந்திலது. பொழிப்புரை, செவ்வனே அமைந்த நயம்போலும்! பரிமேலழகர் மதிமருண்டு என்பதை மாலைபுடன் சேர்த்துப் பொருணயம்படக்கூறி, “மருண்டு மாலைபடர்தரும்போழ்து, பதி மதிமருண்டு பைதலுமுகும” என, மதியை வேறிடத்திபைத்த பிறர்கருதையுங் காட்டினர். இவ்வாறே அவ்வுரையாளர், தமமுரையின்வேறுகப் பிறர் கூறும் சிறுவெற்றுமைகளையும் எழுதிச்செல்வதைப் பலலிடங்களினுங் காணலாம். இங்ஙனம் நிற்க, “மதியுமடநதை முகனும்” என்றகுறளில், மீனகை ஓரிடத்து நில்லாதியங்குதலபற்றிப், பதியிற்கலங்கிய எனபதற்கு, நிலையிற்கலங்கித் திரியாநின்றன என்று தாறபரியமாகப் பரிமேலழகர் எழுதியபொருளையே, ஈண்டுப் பதிபருண்டு எனபதற்கும் கொள்ளவேண்டுமென நியமித்தற்கு, பரிமேலழகரேனும் அவர்குறித்த வேற்றுரைகாரரேனும் திருக்குறளாராயச்சிக்காரருக்குத் தனித்துப்பதே சித்ததுண்டுபோலும்! அங்ஙனமாயின பிறன்கோளகூறும் இடங்கட்கெல்லாம் இவரிடமே நயங்கேட்டுத் தமிழறிஞர் மகிழ்க்கடவர்!

பத்திராசிரியர்.

கரவைவேலன் கோவை.

(முற்றோடீச்சி.)

பாங்கி ஸாயமுற்றோதல்.

பாங்கி ஸாயமுற்றோர்தலாவது தலைவியின் மாட்டுத்தோன்றியமேனியின்மெலிவைப் பாங்கினோச்சி இப்போது இஃது எய்தியவாறென்கை என்று பலவாறு சந்தேகமுற்று ஆராய்ந்தநிகல்.

செய்யுள்.

கக ஆடுஞ் சுனைகுடைந் தோவண்ட லாடி யயர்ந்தினைத்தோ
கூடும் புதுமலர் கொய்தோ வயற்கரைக் கோடுமன்னப்
பேடும் பயிலுங் கரவையில் வேலன் பெருஞ்சிலம்பிற்
கோடும் புருவச் சிலைமான்பொன் மேனி குழைத்ததுவே.

புருவச்சிலைமான் பொன்மேனி குழைத்தது,

சுனைகுடைந்தோ? வண்டலாடி அயர்ந்தினைத்தோ? புதுமலர்
கொய்தோ? எதனாலாயிற்று? எனமுடிக்க. சுனை - வாகி. குடை
தல் - முழுகல். வண்டல்-... வயற்கரை - வயலருகு கோடு - சங்கு.
அன்னப்பேடு - அன்னப்பேடை. கோடும் - வளைந்த. புருவச்சிலை
மான் - புருவமாகிய வில்லினைபுடைய பெண். பொன் - அழகு.
குழைத்தல் - மெலித்தல்.

மெய்யினும் பொய்யினும் வழிகிலை பிழையாது
பல்வேறு கவர்பொருட் சொல்லிநாடல்.

மெய்யினும் - மெய்ப்பொருளானும். பொய்யினும் - பொய்ப்
பொருளானும். வழிகிலை - குற்றேவல். கவர்பொருள் - மெய்யும்
பொய்யும் விரவுவதாகவும், பிறவாறாகவும் கூறும்பொருள். நாடல் -
ஆராய்தல்.

செய்யுள்.

கஉ. இன்றொன் றதிசயங் கண்டோய வெளுப்பு நிதழ்செம்மையும்
ஒன்றொன்று மாற்றிக் கொள்செய்த தேயசைந் தோடுதென் றற்
கன்றொன்று சோலைக் கரவையில் வேலன் கண்கிரிமேற்
குன்றொன்று வார்முலை நீர்நீர் படிந்த குளிர்குளையே.

குளிர்குளை மாற்றிக்கொளச செய்தது என முடிக்க. இன்று
ஒன்று அதிசயம் - இன்றைக்கு ஓரதிசயம் (கண்டாம். அஃது யா
தெனின்.) கண்டோய் வெளுப்பும், இதழ்செம்மையும் ஒன்று ஒன்று
மாற்றிக்கொளசெய்தது - கண்ணானது தன்பாற்பொருந்திய வெளுப்
பும், இதழானது தனது செம்மையுமாக இரண்டும் இரண்டையும்
ஒன்றற்கொன்று மாற்றிக்கொள்ளும்படி செய்தது. கண்கிவந்தது

எனவும், இதழ்வெளுததது எனவும் கொள்க. தென்றற்குன்று-இளந தென்றல், வார்முலை - விளி.

பெயர் வினாதல்.

இருவருமுள்வழிச்சென்று ஏதிலன் போலநின்று அவர்களை நோக்கி நுமபதியாது என வினவியதலைமகன் அவ்வினாவிற்கு விடை பெறுனாய்ப் பின்னர்ச்சிறிதே உறவுகோன்றநின்று நுபபெயர் கூறு மின் என அவர்பெயர் வினாவிரிற்றல்.

செய்யுள்.

கூ. முத்தம் பொதியும் பவளந் திறந்து முறையினும்போ
துத்தம் பயின்மொழி யாற்சொல்லுஞ் சால்வழிசு குல்பெருகும்
நத்தம் பயிலுங் கரவையில் வேலனை னாட்டி லுங்கள்
சித்தம் பயில்பதி சொல்லா திருக்குந் தெரிவையரே.

தெரிவையரே! நும பெயர் சொல்லும் எனமுடிக்க. முத்தம் பொதியும் பவளநதிறந்து என்பது உருவகவுயர்வு நவிறசியணி. வாயைத்திறந்து எனப் பொருள்படும். முத்தமென்றது பற்களை. பவளம் என்றது வாயினை. துத்தம் பயில்மொழி - பாவினை ஒத்த சொல். குல்பெருகும் நத்தம் - கருமுதிர்ந்தசங்கு. சித்தம்பயில்பதி- மனமபயினை ஊர்.

எண்ணந்தேளிதல்.

பதிவினாகல் முதலிய பல்வகை வினாகளையுங்கேட்ட பாங்கி திடமுறச்சூழ்ந்து இத்தலை நுண்மய மனக்கருத்து இதுவே என்று தெளிதல்.

செய்யுள்.

கசு. எடுத்தார் வினமுத னும்பதி யேதென் றிதனைவிட்டுத்
தொடுத்தார் வினமுகம் பற்பல வாதலி னாற்றினையே
அடுத்தாரை வாழ்விக்கும் வேலன் காவை யணிவரைமேல்
வடுத்தாரை நோக்கி பொருட்டென்று காணு மனத்தினுக்கே.

முதல் நும் பதி ஏது என்று வினா எடுத்தார் எனவும், இதனை விட்டுப் பற்பல வினா முகந் தொடுத்தார் எனவும் இயையும். முகம்-

வாய், வரி - மாம்பிஞ்சு, நோக்கி - கண்ணுடையவள். (இத்தலைவர் இங்ஙனம் வினாவத்திரியும் கருத்தெல்லாம்) மனத்தினுக்கு வந்தாரை நோக்கி பொருட்டு என்று காணும். காணும் - தேன்றும்.

கெடுதி வினாவு.

கெடுதி வினாவது தலைவன் தான பெற்றிருந்து இழந்து போன யானை, புலி, கலை, நெஞ்சு முதலியவற்றுள்ளே ஒன்றினை வினாவுதல். புத்தித்து என்னும் பொருளைப் புத்தி என்பது விளக்கினும் போலகெடுத்தது என்னும் பொருளைக்கெடுதி என்பது எண்டு விளக்கி வினாறுது. கெடுத்தல் - இழத்தல். சந்திரனை இழந்த உரோகினியை “மதியங் கெடுத்த வயமீன்” என்று சிவகசிரதாமணிகாரரும் கூறுவர். இவர்கே கெடுதி என்றது கலைமானை. கெடுதி என்பது இங்கே வினையடிபாகப் பிறந்த ஒரு பெயர்.

செய்யுள்.

கரு. எழுமுகி நமமி லிரண்டெனப் பூசுந் தென்றந் தெண்ணீர்
விழுமிய பொன்பொழி வேலன் காவையில் வெற்பிலென்னே
வுழுகரு மேனிசெந நீபாய்ந் துதிரம் பொழியிறகிச
செழுமுகில் போலொரு மானவந்த தோவித்தினைப்புனத்தே.

எழுமுகிநமமி லிரண்டெனப் பொழி வேலன் என இயையும். தமமில் இரண்டு என - எழுவகை முகில்களுள்ளே சம்வர்த்தம், புட்கலாவர்த்தம் எனும் இருமுகில்களையும் போல் என்க பொன் பொழிதற்குப் புட்கலாவர்த்தமும், அப்போது பொழியுந் தெண்ணீர் கரு சம்வர்த்தமும் உவமானம். சம்வர்த்தம் - வெகு நீர்சொரியும் மேகம், புட்கலாவர்த்தம் - வெகு பொனசொரியும் மேகம், இதனைக் கரவைவேலனுடைய சொர்ணதானத்தின் பெருக்கம் உரைக்கப்பட்

என வ உழு கரு மேனி - எனது பாணந்தைத்த கரிய சரீரம். செந்நீர் - இரத்தம், உதிரம் பொழி இறுதி செழுமுகில் - உதிரோற் காரி, உதிரோற்காரி என்பது உதிரத்தினைக் காலவது எனப் பொ ருள்படும். உதிரம் - இரத்தம், உற்காரி - கக்குவது.

தலைவன்வகை வினாதல்.

தலைவன் அவ்வகை வினாதலாவது முன்னரே வினாவியது போல பின்னும் கெடுத்தி வினாவுதல்.

செய்யுள்.

கக. திருமா னிரண்டனை யீருங்க ளஞ்சனச் செவ்வரிக்கண்
பொருமான வாளியி லெய்தேன் வனத்திற் புரியுந்
தருமானெ யெய்த கரவையில் வேலன் தடஞ்சிலம்பில்
ஒருமான் கலைவந்த துண்டாயிற் சொல்லு முரையின்றே

திருமா னிரண்டனையீர் என்றது பாங்கியுந் தலைனியும் பகர்ந்து மற்ற்ரியை யாங்ஙனமிருந்துழிச் சென்று வினாவுகின்றாளுதலின் அவ்விருவரையும் விளித்துக் கூறியது என்க. திருமான் - இலக்குமி. இரண்டு இலக்குமிகள் போலுள்ளீர் என்க. அஞ்சனம் - ம. கண் பொரும மானவாளி எனபது விபரீதவுவமை. மானம் - பெருமை. வாளி - அம்பு. கள்ளம் தரும் மான் என்றது மாரீசனாகிய மானை.

ஒளிந்தன வினாதல்.

தலைவன் ஊரும், பேரும், கெடுத்தும், பிறவும் வினாவியபின் அவையல்லாதனவாகிய சில வினாவி நின்றல். அவையல்லாதனவற்றள்ளே, பேசாதிருக்கும் வகையையே சுண்டு வினாவுகின்றான்.

செய்யுள்.

கஎ. மாசால மோமணி வாய்நோகு மோதும் மரபியலின்
ஆசார மோவிர கத்தடை வேதிரை யாடை சுற்றுந்
தேசாதிபர் மெச்சும் வேலன் கரவைச் சிலம்பினையீர்
பேசா திருக்கும் வகையின்ன வாறென்று பேசினமே.

மாசாலம் - மகாமாயம். ஆசாரம் - வழக்கம். விரதத்து அடைவு - விரதமுறை. திரையாடை - கடலாடை. தேசாதிபர் - அரசர். இன்னவாறு - இன்ன காரணம். சிலம்பினையீர்! பேசினம் என முடிக்க.

எதிர்மொழி கொடுத்தல்.

தலைமகன் ஒருமான்கலை வந்ததுண்டோ? என்று வினாவிய வினாக்குப் பாங்கி மறுமொழி கூறல். எதிர்மொழி - மறுமொழி.

செய்யுள்.

௧௮. பொற்கலை மாதவன் சேயனை யாயருள் பொங்குமுக
விற்கலை மாமதி வேலன் கரவையில் வெற்பகத்தே
நற்கலை யாயு முனிவோர் புரத்து டுத்தருவின்
வற்கலை யன்றி யிவண்கண்டி லேமொரு மான்கலையே.

பொற்கலைமாதவன்சேய் - மன்மதன். பொற்கலை - பிரதாம்பரம்,
மாதவன் - நாராயணமூர்த்தி. சேய் - புத்திரன். முகவிற்கலைமாமதி -
முகமாகிய பூர்ணசுந்தரன். விற்கலைமா என்பது இடைப்பிறவரல்.
நில - ஒளி. கலை - கூறு. மா - பெருமை. நற்கலை - வேதாகமங்கள்.
புரம - நகரம். தரு - மரம். வற்கலை - மரவுரி. மான்கலை - ஆண்
மான். வெற்கலையன்றி மான்கலை கண்டிலம் என்பது ஒருவகைப்
பிரேளிகை.

இறைவனை நகுதல்.

இவ்வாறு மறுமொழி கூறக்கேட்ட தலைவன்சிறிதே மனஞ்
சோர்ந்து அப்பாற் சென்றானாகத் தலைவியைப்பாங்கி முன்னிலையாக்
கித் தலைவன் செயலை எடுத்துக்கூறி அவனை அசதியாடல். அசதியா
டல் - மிகச்சிறித்துரைத்தல்.

செய்யுள்.

௧௯. தேடிய கீர்த்திக் கரவையில் வேலன் சிலம்பிற்ருழை
சாடிய வேல்விழி மாணே மதியைத் தலைவன் செங்கை
கூடிய மாந்தளி ரம்புபட் டோடிக் குலைந்துவெரீஇ
ஒடிய மான்புகுந் தன்றே குரங்கியென் றோதுவதே.

வேல்விழிமாணே ! மதியைக்குரங்கி என்று ஒதுவது தலைவன்
செங்கையம்பு பட்டோடிக் குலைந்துவெரீஇ ஒடிய மான்புகுந்தன்
றே ! என முடிக்க. இது தற்குறிப்பேற்றம் என்னும் அலங்காரம்.
கீர்த்தி - மிகுபுகழ். குழை - காது. விழிமான் - கண்களையுடைய
பெண். மதி - சுந்தரன். வெரீஇ - பயந்தது. அன்றே ! என்பது பிர
சித்தியை உணர்த்தும் ஓரிடைச்சொல். குரங்கி-குரங்கமுடையவன்;
சுந்தரன். குரங்கம் - மான், மான்களங்கம்.

மதியினவரவர் மனக்கருத்துணர்தல்.

தலைவன், தலைவி என்னும் இருவரும் தத்தமசிந்தையிற் கருதியிருக்குஞ் செயலைப்பாங்கி தன்புத்தியினாலே நிச்சயித்ததுணர்தல் கருத்து - கருதப்பட்டது.

செய்யுள்.

உ௦. திருவள ராகன் கரையில் வேலன் சிலம்பகத்தில்
இருவரு மோருயிர் கூடினன் டென்ப திவா விழித்தேன்
உருவளா வேளனை யான்விழிப் போதினுடன் கலந்து
மருவுத லாலவா தங்கண்க ளேசொல்லும் வாயின்றியே.

அவர்தங்கண்களே வாயின்றி இருவரும் ஒருயிர்கூடு இரண்டு என்பது சொல்லும் எனமுடிக்க. திருவளராகன் - இலக்குமிதங்குராமார்புடையவன். கூடு - உடம்பு. தேன் - வண்டு. கண்கள் வாயின் நிச் சொல்லும் என்பது சமதி எனலும் குணவலங்காரம்.

இறையோன்றைவிதன்மையியம்பல்.

இறையோன்றைவிதன்மை மியம்பலாவது பாங்கி அறியாள் போன்று வினாய வழித்தலைவன் தன்னை வருத்திய தலைவியின் தன்மையைப் பாங்கிக்குக கூறுதல்.

செய்யுள்.

உ௧. சுந்தர மாரன் கரையில் வேலன் சுரும்பனையாய்
அந்தர நீன்முகில் கூனமதி யார மணிந்தசுகம
மந்தர நேரிடை வாராகுழல் வாணுதல் வாய்ந்தமணிக
சுந்தர மாமுலை யாமென தாவியின் சுண்மணிக்கே.

மாரன் - மன்மதன், சுரும்பனையாய் என்றது பாங்கியை. கண்மணிக்கு அந்தரம் இடைமனவும் முலை குழல் எனவும், மதிதுதல் எனவும் சங்கம் கந்தரம் எனவும் மந்தரம் முலை எனவும் முடிக்க. அந்தரம் - ஆகாயம். மதி - சந்திரன். ஆரம் - முத்து. சுந்தரம் - கழுத்து.

அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை.

சோதிடகணிதம்.

(முற்றொடர்ச்சி.)

புத வாக்கியபலன்கள்.

—:(0):—

எண்,	மந்தசா		மகரசா		கடகசா		
1	19	19	63	62	141	141	
2	38	19	125	62	279	138	
3	55	17	187	62	409	130	
4	72	17	248	61	532	123	
5	88	16	308	60	646	114	
6	103	15	367	59	752	106	
7	116	13	425	58	846	94	
8	129	13	483	58	931	85	
9	141	12	540	57	1006	75	
10	151	10	595	55	1070	64	
11	161	10	650	55	1125	55	
12	170	9	703	53	1171	46	
13	178	8	754	51	1207	36	
14	185	7	805	51	1237	30	
15	191	6	853	48	1258	21	
16	196	5	900	47	1273	15	
17	201	5	945	45	1280	8	
18	205	4	988	43	1284	3	
19	208	3	1029	41	1280	4	
20	210	2	1018	39	1272	8	
21	212	2	1104	36	1259	13	
22	214	2	1137	33	1242	17	
23	214	...	1168	31	1221	21	
24	215	1	1197	29	1197	24	

வக்கிரம்.

குருசுத்தஸ்புடம்.

மேலே செவ்வாய்க்கு செய்ததுபோலவே இதற்கும் 4-சமஸ்காரங்களுஞ் செய்யவேண்டியது. மத்தியஸ்புடம் வரையில்மேலே அட்டவணையிற் கொடுபட்டிருக்கும் எண்ணைக்கொண்டு செய்து துருவமகூட்டி அகற்குமேல் சம்ஸ்காரங்கள் செய்யவும்.

குருவாக்கிய பலனகள்.

நிர்.	மந்தசா.		மகரசா.		கடகசா.		
1	20	20	36	36	56	56	
2	40	20	74	38	111	55	
3	60	20	111	37	165	54	
4	81	21	147	36	216	51	
5	101	20	183	36	266	50	
6	121	20	217	34	312	46	
7	141	20	252	35	357	45	
8	161	20	284	32	398	41	
9	180	19	316	32	437	39	
10	199	19	348	32	472	35	
11	217	18	378	30	504	32	
12	234	17	407	29	533	29	
13	250	16	435	28	558	25	
14	266	16	462	27	581	23	
15	280	14	487	25	600	19	
16	293	13	511	24	615	15	
17	305	12	533	23	628	13	
18	315	10	554	21	638	10	
19	324	9	573	19	645	7	
20	331	7	589	16	648	3	
21	337	6	604	15	649	1	
22	342	5	617	13	647	2	
23	343	1	628	11	644	3	
24	344	1	637	9	637	7	வக்கிரம்

இதன்படி நவக்கோள்கண்டம் 147130-க்கு குறும்த்	௩	௦	1
தியஸ்புடம் துருவம்உள்பட இராசி	5.	13.	33
முதல் சமஸ்காரஞ் செய்தபலன்	5.	14.	27
இரண்டாஞ் சமஸ்காரஞ் செய்தபலன்	5.	19.	15
மூன்றாஞ் சமஸ்காரஞ் செய்தபலன்	5.	14.	33
குருசுததஸ்புடம்	5.	24.	11

சுக்கிரஸ்புடம் செய்ய.

மேலே அட்டவணியிற் கொடுத்தபடி சுக்கிரமத்தியஸ்புடம் செய்துகொண்டு புதினுக்குச் செய்த சமஸ்காரங்களைச்செய்ய சுக்கிர சுத்தஸ்புடம் ஆகும.

வாக்கிய பலன்கள்.

எண்.	மந்தசா		மகரசா		கடகசா		
1	11	11	95	95	616	616	
2	21	10	190	95	1106	550	
3	30	9	285	95	1618	452	
4	38	8	380	95	1967	349	
5	46	8	473	93	2230	63	
6	53	7	567	94	2421	191	
7	59	6	660	93	2561	140	
8	64	5	753	93	2657	96	
9	69	5	845	92	2717	60	
10	73	4	937	92	2752	35	
11	76	3	1028	91	2767	15	
12	79	3	1119	91	2762	15	வக்கிராரம்பம்.
13	81	2	1209	90	2747	15	
14	82	1	1297	88	2720	27	
15	83	1	1386	89	2684	36	
16	84	1	1474	88	2641	43	
17	85	1	1559	85	2591	90	
18	85	.	1645	86	2535	56	
19	85	.	1729	84	2475	60	
20	86	1	1811	82	2413	62	
21	86	..	1894	83	2347	66	
22	86	...	1974	80	2276	71	
23	86	...	2052	78	2204	72	
24	86	...	2129	77	2129	75	

முன் நவக்கோள்கண்டம் 147 130-க்கு	௩	௪	1
சுக்கிரமத்தியஸ்புடம் இராசி	3	17	27
அர்த்தசுக்கிரம் அல்லது 1 சமஸ்காரம்	9	29	15
பூர்ணமந்தம் அல்லது ௨-ம் ஸம்ஸ்காரம்	9	23	34
சுக்கிரசுத்தஸ்புடம் இராசி	10	9	37

சநிசுத்தஸ்புடம் செய்ய.

மேலே அட்டவணியிற் கொடுத்தபடி சநிகு மத்தியஸ்புடம் செய்துகொண்டு செவ்வாயைப்போல் நான்கு சம்ஸ்காரங்களுக்குச் செய்ய சுத்தஸ்புடமாகும்.

வாக்கிய பலன்கள்.

எண்.	மந்தசா		மகாசா		கடகசா		
1	26	26	22	22	28	28	
2	57	31	45	23	56	28	
3	82	25	65	20	83	27	
4	112	30	88	23	109	26	
5	142	30	109	21	134	25	
6	172	30	129	20	157	23	
7	205	33	148	19	180	3	
8	236	31	167	19	201	21	
9	268	32	185	18	221	20	
10	299	31	202	17	239	18	
11	330	31	218	16	257	18	
12	360	30	234	16	271	14	
13	389	29	249	15	285	14	
14	416	27	262	13	298	13	
15	442	26	276	14	309	11	
16	464	22	287	11	318	9	
17	487	23	298	11	326	8	
18	506	19	309	11	333	7	
19	522	16	317	8	338	5	
20	536	14	324	7	341	3	
21	547	11	331	7	344	3	
22	555	8	335	4	345	1	
23	559	4	340	5	344	1	வக்கிரம்
24	561	2	343	3	343	1	

நவக்கோள்கண்டம் 147 130க்கு

R 0 1

சமித்தியஸ்புடம

0 2 20

அர்ததமந்தம் அல்லது 1 சமஸ்காரம்

11 28 48

அர்த்த சிகிரம்

11 26 16

பூர்ணமந்தம்

11 24 40

சகிசுத்தஸ்புடம

11 19 47

இனி, இராகு சுத்தஸ்புடஞ்செய்ய மத்தியஸ்புடஞ்செய்துகொண்டு 12 இராசியிற் கழித்துவரும மிசமே சுத்தஸ்புடமாகும். இதன்படி ராகுக்கு ஆயிற்று

1 10 34

கேதுக்கு இராகு சுத்தஸ்புடத்தில் 6 இராசிகூட்டிவருவது கேது சுத்தஸ்புடமாகும். இதன்படி சுத்தஸ்புடம

7 10 34

(இன்னும் வரும்.)

இலக்கணவிளக்க பரம்பரை,

சோமசுந்தரதேசிகன்.

கம்போடியா பருத்தி.*

இவ்வுலகின் கண்மணிதார்களுக்கு ஊனுக்குப்பின் உடைமுக்கிய மாதலாலும், மிக்க உஷ்ணப்பிரதேசமான இந்தியாவில் நம வறுமையை யும், பருத்திநூலினாலாக்கப்படும் ஆடைகளின் விலைசரசத்தையும் உத்தேசித்து இந்தியர்கள் வெகுவாய்ப் பருத்தியாடைகளையே உபயோகித்து வருவதாலும், உணவுப்பொருள்களுக்குப்பின் விரிவித்துப்பருத்தி பயிரிடுவதைப்பற்றியும், பருத்தியாடைகளை யுண்டாக்குவதற்கான கைத்தொழிலைப் பற்றியும் நமக்கு எவ்வளவு சிறந்ததோ கவனமும் இருக்கவேண்டுமென்பது சொல்லாமலே விளங்கும். ஆகையால் இனி இந்தியாவில் விசேஷப் பிரதானமாக உருகாதேசக்கேழைமதையும் செல்வதையும் வெகுவாய் ஆயிரிருத்தி செய்யப்போகிறதென்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது, உலகத்தின் பேர்போன பருத்தியினங்களுள் ஒன்றான 'கம்போடியா பருத்தி' யைப்பற்றிச் சில விஷயங்கள் கூறவேண்டும்:—

உலகத்தில் பருத்தி விசேஷமாகப் விளையும் நாடுகள் இந்தியா, அமெரிக்காவில் ஐக்கியமாகாணங்கள், ருஜிபட்டேசம், இந்தூசினியா கற்பமுமாவன. அமெரிக்கா, ருஜிபட்ட முதலிய நாடுகளில் பருத்தி விளைச்சற்குறைவினால் 'தற்போது வியாபாரவுலகம்' பருத்திக்கு இந்தியாவையே எதிர்பார்க்கிறது. வெகுமட்டமான பருத்திக்குப் பல்ல விலைகொடுத்து வாங்குகிறார்களாம்.

உலகத்தாவிற்கூடிய இரண்டாவது இந்தியக் கைத்தொழிற்சங்கத்துத் தலைமைவகித்த 'சாவிடிஸ்தாஸ் தாமோதா தியாகாஜி' பின் வருமாறு சொன்னார்:—“இந்தியாவில் பஞ்சாலை வைத்திருக்கிறவர்கள் மட்டதிலுள்ள துணிகள்தான் நெய்யக்கூடியதாயிருக்கிறது. இதற்குத் தற்காலத்தில் இந்தியாவில் உண்டாகக்கூடிய மட்டமான பருத்திதான் காரணம். உயர்ந்ததரப்பருத்தியுண்டாக்கும் வரையில் இந்தியாவில் நெய்யப்படும் துணியின் தன்மையை விருத்தி செய்யநினைப்பது வீண். உயர்ந்ததரப்பருத்தி இந்தியாவிலேயே உண்

* இந்த வியாசம், 1910-11 ஏப்ரல்மீ 26வது மதுரையில் நடைபெற்ற கால்நடைக்காட்சியிற் கூடிய சபையிற் படிக்கப்பெற்றது. ப—1.

டாக்கப்படுமானால், நம்முடைய தேவைக்குத் தகுந்தபடி உயர்ந்த ஆடைகளும் நெய்யக்கூடுமென்பதில் சற்றும் சந்தேகமில்லை. அப் பொழுதுதான் நம்முடைய உடைசம்பந்தமாய் நமக்குள்ள சுதேசிய நோக்கங்கள் முற்றும் நிறைவுறும். அதுவரையில் உயர்ந்த தினுசு வஸ்திரங்களுக்கு அந்நியநாட்டுத் தொழிலாளிகளை எதிர்பார்க்கவேண்டியது தான்.”

இந்தக்குறையை நிவர்த்திசெய்து இப்பொழுது சாதாரண மாய்ப்பயிர்செய்யப்படும் மட்டமான பருத்தியினங்களுக்குப்பதிலாக நாடெங்கும் ஒரேவிதமாய்ப் பயிரிடக்கூடிய உயர்ந்தவிதமான பருத்தி இனனதென்று கண்டுபிடித்து அதைப்பழக்கத்துக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்ற பெருத்த நோக்கத்துடன் கிருஷ்ணஜில்லாவில் முன்காலா ஜமீந்தாரவர்கள் ‘பாதிரிப்பருத்திப்பண்ணை’ யொன்று ஏற்படுத்தி அதில் உலகத்திற் பிரசித்திபெற்ற ஆறுவகைப் பருத்திகளுள் படமொத்தம் பதினொருவகைப் பருத்திகள் பயிரிடப்பட்டனவாம். அந்த மாதிரிப்பண்ணையிற் பயிரிடப்பட்டுவந்த உலகத்திலே மிகவும் முக்கியமான ஆறுவகைப் பருத்திகளாவன:—

- (1) எந்தப்பருத்தியும் நிகரில்லாத ஐக்கியமாகாணங்களிலுண்டாகிற ‘ஸீ ஐலண்ட் பருத்தி.’
- (2) ஈஜிப்டேசத்துப் பருத்தி.
- (3) ‘டாக்டர் தொமாடிஸ்’ஆல கண்டுபிடிக்கப்பட்ட ‘கரவோனிகா பருத்தி’
- (4) ‘ஸ்பெனஸ் டீ’ பருத்தி.
- (5) ‘கிட்னி பருத்தி.’
- (6) இந்துசீன தீபகற்பத்தில் உண்டாகிறது கண்ணைப்பறிக்கும்படியான வெண்மைநிறமுள்ளதும் நீண்ட ‘இழை’ யுடையதுமான பஞ்சைத் தரக்கூடியதும் உறுதியான வருஷாந்தரப் பயிருமான ‘கம்போடியா பருத்தியு’மாம்.

மேற்சொல்லிய 'மாதிரிப்பண்ணையை' மேற்பார்த்துவருகிற 'மிஸ்டர். பி. வெங்கய்யா' இவற்றுள் ஒன்றாககு மற்றொன்றுக்கு முள்ள ஏற்றத்தாழ்வையும், குணகுணங்களையும் நம்முடைய பூமிக ளுக்குமுள்ள பொருத்தத்தையும் பற்றிக் கருணைகூர்ந்து எழுதியிருக் கிறார். 'வீ ஐலண்ட் பருத்தியும்' கரவோனிகா பருத்தியும் பெரும் பாலும் கடற்காற்றுவேண்டியிருப்பதால் திருப்திகரமான பலனைக் கொடுக்கவில்லையாம். ஈஜிபட் பருத்திக்கு செய்நேர்த்தியில் அதிகப் பராமரிப்பும் ஏராளமான பாசனமும் வேண்டியிருப்பதால் இந்த இராஜதானியிற் சாதாரண சம்சாரிக்கு அவ்வளவுக்கு சகதியில்லா மையால் நம்முடைய பண்ணை நிலங்களில் நன்றாய் வரவில்லையாம். 'கிட்னிபருத்தி' முதலவருஷத்தில் சுவல்ப பலனைத்தான் கொடுத்த தாம். ஆனால் "கம்போடியா பருத்தி" மட்டுமே மிகவும் சிலாககிய மான பலனைத்தந்ததாம். ஒருகண்டி கம்போடியா பருத்தி 270 ரூ விலையாம் ஒரு ஏக்கர் நிலத்தில் சராசரி ஒருகண்டி பருத்தி விளை கிறது. பருத்தி வெள்ளைவெள்ளேரென்றும் பட்டுப்போல் மிருதுவா யும் இழை ஒன்றரை அங்குல நீளமுள்ளதாய் மிருக்கிறது. பொது வாய் முன்னோக்குவதில் ஊக்கக்குறையுடைய சம்சாரிக்கு இதை விட என்னவேண்டும்? இந்தியாவில் தற்காலத்தில் நீண்ட இலையு டைய பருத்தி தேவையென்ற பெருங்கூக்குரல் நிவர்த்திசெய்வதற் காகவே இயற்கையில் இந்தப்பருத்தி யமைக்கப்பட்டிருப்பதுபோல தோன்றுகிறது. இந்த கம்போடியா பருத்தியின் தன்மையானது இந்தியகதைத் தொழிலாளிகளுக்கே புதிதாய் ஒரு வாயிலைத் திறந்து விடுமபடியானதுமே நம தேசத்தின் ஷீதமத்தையும் செல்வத்தையும் அபிவிருத்தி செய்கக்கூடியதுமான அவ்வளவு சிலாககியமாயிருக்கிறது. இதைப்பற்றி எவ்வளவு சொன்னாலும் அதிகமாகமாட் டாது. இந்தப்பருத்தியின் விசேஷங்களாவன :—

- (1) இது உறுதியான ஒருவருஷத்துப் பயிராயிருப்பதினால் நோய்களுக்கும் பூச்சி முதலிய தொந்தரவுகளுக்கும் அவ் வளவாயுட்படுகிறதில்லை.
- (2) தகுந்தபூமி, சாகுபடிகாலம், செய்நேர்த்தி முதலியவைகளில் மற்ற இந்தியாவிலுண்டாகிற பருத்தினுட்களைப் போல் தான்.

- (3) இதற்குப் பாசனம் வேண்டியதில்லை.
- (4) வறுமையடைந்த குடிகளுக்கு மற்றப்பருத்திகளைக் காட்டிலும் அதிகமாய் விலை சமபாதித்துக் கொடுக்கிறது.
- (5) சாதாரணப் பருத்தியுண்டாகிற எந்த நிலத்திலு முண்டாகிறது.
- (6) இவையெல்லாவற்றிற்கு மேலாய்த் தற்காலத்தில் இந்தியாவில் நீண்ட இழையுடைய பருத்தியில்லாததால் தொழிலாளிகளுக்குள்ள கஷ்டநிஷ்டேங்களை நிவர்த்திக்கிறது.

இந்த தினுசு பருத்தியைத் தங்கள் நிலங்களிற் சாகுபடிசெய்ய விருப்பமுள்ளவர்களின் நன்மைக்காக ஒரு ஏக்கராவுக்கு ஒரு வீசை விதை போதுமென்றும் அதின் விலை ஐந்து ரூபாவென்றும் பிரதி வருஷமும் விதைப்புக் காலமான ஆகஸ்டுமாதம் 15 தேதிக்குள் தமக்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாமென்று மிஸ்டர். பி. வெங்கய்யா தெரிவிக்கிறார்.

கரிசற்காட்டுப் பூமிகளும் மணற்பாங்கான நிலங்களும் இந்த வருஷாந்தரப் பருத்தி பயிரிடக்கூடிய தக்க நிலங்கள். அதாவது நாட்டுப்பருத்திகள் உண்டாகக்கூடிய பூமிகளில் யாதொரு தடையுமில்லாமல் வெகு சலபமாயுண்டாகிறது. மழையாரம்பித்த வுடனே பூமியை நன்றாய் நாலேந்து தடவை உழுது இரண்டரையடி வித்தியாசமுள்ள உழவுசால்கள் ஏற்படுத்தவேண்டியது. பூமியில் போதுமான சுரமிருக்குமபோதே சால்களில் இரண்டடி வித்தியாசத்தில்விதை தெளிக்கவேண்டும். விதை தெளிப்பதற்கு முன்னே விதைகளைப் பசுவின் சாணத்திலும் மண்ணிலும் நன்றாய்த் தேய்க்கவேண்டும். இப்படிச்செய்வது விதையில் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும் பஞ்சு முதலானவற்றைத் தொலைப்பதுமல்லாமல் முளை கிளம்புவதையும் துரிதப்படுத்துகின்றது. பூமியெங்கும் முளைகள்கிளம்பினவுடன் சுற்றிப்பார்த்து காலியாயிருக்கு மிடங்களில் மறுபடியும் விதைதெளிக்க வேண்டும். புன்செய் நேரத்தியெல்லாம் மற்ற நாட்டுப்பருத்திக்கொப்பப்

தந்தான். பொதுவாய் ஆகஸ்ட்டுமாதம் மத்திதான் விதை தெளிப் பதற்கேற்றகாலம். விதைதெளித்த மூன்றாவது மாதத்தில் பூக்கவா ரம்பித்து ஐந்தாவது மாதத்திற் காய்க்கிறது. பிறகு தொடர்ச்சி யாய் மூன்றுமாதங்கள் காய்க்கிறது. முதற்பறியில் எடுக்கப்படும் பருத்தி சிலாக்கியமாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. ஆகையால் பிறதின பறிகளில் எடுக்கப்படும் பருத்திகள் இசனுடன் கலந்துவிடாமல் சாக் கிரதையா யிருக்கவேண்டும். அப்படிசு கலந்துவிட்டால் வாங்குகிற வன் மட்டமான பருத்திக்குக் கொடுக்கிற விலையைத்தான் கொடுப் பான்.

மற்றப்பருத்திகொப்பந்தம் இதற்கும்விசேஷப்பாசனநேதவை யில்லை. அல்லாமலும் நீர்வடியப் போதுமான வடிகால்கள வெட்டி வசதியேற்படுத்தி யிருக்கவேண்டும். வேரில நீர்தங்கினால் செடிக்கு உடனே அபாயமுண்டாகு மென்பதை நன்றாய் ஞாபகத்தில் வைக்க வேண்டும்.

பூமி யெங்கும் காய்கள் நன்றாய் வெடித்தவுடன் பருத்தி தரையில விழ ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னால் பறிக்க வாரம்பித்துவிட வேண் டும். தரையில் விழுவதினால் இலை அல்லது சருகு முதலானவை பஞ்சில் நன்றாய் ஒட்டிக் கொள்ளுகிறது. பிறகு இதைப் பறிகக வெகு சிரமப்படுகின்றது. நன்றாய் முதிராத காய்களிலிருந்து பறிக் கக்கூடாது.

அப்படிப் பறிப்பதினால் பருத்திமுறிந்துபோம். அன்னியதேசங்களில் இந்தியப்பருத்தி சாழ்ந்து விலைக்குப் போவதற்கு முக்கிய காரணம் பருத்திப்பதியில் இந்திய சம்சாரியின கவனக்குறையும் அசாக்கிரதையுந்தான்.

பருத்தி பறிக்கப்பட்டவுடனே சுத்தமாய் ஈரமில்லாமல் வெயிலில் உலர்த்தவேண்டும். காய்ந்துகொண்டிருக்கும் போதே மாசுபடிந்து கெட்டுப்போனவைகளை அப்புறப் படுத்தவேண்டும்.

நல்ல விதைகளைப் பொறுக்கித் தயார் செய்வது மிக அத்தியாவசியமானது. சிலாகுடியிலல்லாத விதையிலிருந்து நல்லபயிர் உண்டாகுமாட்டாது. மேல் நாடுகளில் எந்தப் பயிருக்கும் நல்ல விதைக

ளென்று தீர்மானிக்கப் பட்டவிதைகளை விற்பதே தங்களுக்குப் பிழைப்பாகக்கொண்ட நம்பிக்கையான விதைவியாபாரிகள் அநேகரிருக்கிறார்களாம் இந்த தேசத்தில் அப்படியில்லாமையால் ஒவ்வொரு சமசாரியும் தனக்குவேண்டிய விதைகளைத்தானே தயார்செய்து வைத்துக்கொள்ள வேண்டியதாயிருக்கிறது. பின் சொல்லப் படும விஷயங்கள் பருத்தியைப் பற்றின இந்த வியாசத்தில் இருந்தாலும் அவைகள் பொதுவாய் எல்லாப் பயிர்வகைகளுக்கும் பொருந்தும். சாகுபடி எவ்வளவு நன்றாய்ச் செய்தாலும், எவ்வளவு தாராளமாய் எருவிட்டாலும் நல்ல விதை விதைக்கப் படாதவரை சிலாக்கியமான பயிரையும் நல்ல கண்டுமுதலையும் எதிர் பார்க்க முடியாது. விதை பொறுக்குவதில் அனுசரிக்க வேண்டிய சில வழிகளாவன:—

- (1) நிலத்தின் சிலாக்கியமான பாகத்தை விதைக்கென்றே தனியாக எருமுதலானவை நன்றாய்ப் போட்டுச் செய்த நீர்த்தி செவ்வனே செய்து இந்தப்பாகத்திலுண்டாகும் பயிரை மறு வருஷத்து விதைக்காக நிறுத்தி விட வேண்டியது.
- (2) நிலத்தில்பயிரிருக்கும்போது சுற்றிப்பார்த்துச் சிலாக்கியமான பயிரிருக்கும் பாகங்களைக் குறித்துவைத்து இவைகளிலிருந்து விதை எடுத்தது வைத்துக்கொள்வது.
- (3) சீக்கிரமாய்க் காய் முதிர்ந்தபடியான பயிரை உண்டாக்க வேண்டுமானால் இவ்விரண்டு வகையும் உதவாது. சீக்கிரமாய் முதிருங் காய்களைப் பொறுக்கி எடுத்து அவைகளிலிருந்தும் விதைகளைப்பொறுக்கி வைக்கவேண்டும்.
- (4) இன்னொருவித மென்னவென்றால் பயிர் முழுமையிலும் நன்றாய்ப்பருத்து முதிர்ந்து காத்திரமாயிருக்கிற காய்களிலிருந்து விதை எடுத்துவைப்பது.

இந்த விதைகளுக்குப்பயிரில் வியாதி முதலியவை அண்டவிடாமற் செய்யவும் அகஸ்மாத்தாய் வருபவையிலிருந்து இலகுவாய் சடேறவும் போதுமான வலிமையும் வீறுமிருக்கும்.

பெரிய பருத்தியந்திர சாலைகளில் விதை விலைக்கு வாங்கும் வழக்கத்தைத் தவிர்க்கவேண்டும். அவைகளிற் பல சாதி விதைகள் கலந்தும் விதைகள் உடைந்தும் இருக்கும். ஆகையால் ஒவ்வொரு சம்சாரியும் தனக்கு வேண்டிய விதைகளைக் கையந்திரங்களினாலடித்துச் சாக்கிரதையாய் எடுத்து வைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

விவசாய இலாகா டிப்டி டைரக்டர் மிஸ்டர். எச். வி. ஸாம்ஸன் இந்தப் பருத்தியைப் பற்றிப் பின்வருங் குறிப்பொன்றை எழுதிப் பிரசுரித்திருக்கிறார்.

“திருநெல்வேலியில்லா சிற்புகையிலை, மிளகாய், கேப்பை, இன்னுமற்றத்தோட்டப்பயிர்களுக்குப் பதிலாய் இப்பொழுது இந்தப் பருத்தியையே தோட்டக்காற் பயிராகச் சாகுபடி செய்கிறார்கள். இதற்குக்காரணம் இந்தப் பயிர் சாகுபடி செய்திருக்கிற எவருக்கும் பிரத்தியக்ஷமாய்த் தெரியும். மழையில்லாத காலத்தில் மாதம் ஒன்று அல்லது இரண்டு பாசனம் வேண்டியிருப்பதைத்தவிர சாகுபடிச் செலவுகள் சாதாரணப்பருத்திப் பயிருக் கொப்பந்தநதான். நன்றாய்ச் செய்நேர்த்திசெய்யப்பட்ட தோட்டக்கால் நிலங்களில் ஏக்கர் ஒன்றுக்கு-1000 முதல் 1250-பவுண்டு வரையிலும், சில நிலங்களில் 2000-பவுண்டு வரையிலும் பருத்தி விளைகிறது பருத்தி வியாபாரிகள் 250-பவுண்டு கொண்ட பொதி ஒன்றுக்குச் சாதாரண பருத்தியைக்காட்டிலும் 5-ரூபா விலை அதிகம் கொடுத்து வாங்குகிறார்கள்.

இதற்குக் காரணம் மறப்பருத்தி 2000-பவுண்டு நிறையிலிருந்து எவ்வளவு பஞ்செடுக்கப் படுகிறதோ அவ்வளவு இந்தப் பருத்தி 1500-பவுண்டிலிருந்து எடுக்கப்படுகிறது. செய்நேர்த்தி யெல்லாம் வெகு சாதாரணம். ஒரு ஏக்கருக்கு 10-பவுண்டு விதை போதும், விதைத்தவுடன் நீர்பாய்ச்ச வேண்டும். பயிர் இரண்டு இலைகள் விட்டவுடன் கொத்திக் களைகள் எடுக்கவேண்டும். செடி ஒருசாண் உயரமிருக்கும் பொழுது இரண்டடி வித்தியாச மிருக்கும்படியாய்க் கலைத்துவிடவேண்டும். பயிருக்குத் தண்ணீர் வேண்டியிருந்தால்மட்டும் பாசனம் கொடுக்கவேண்டும். பருத்திவெடிக்க ஆரம்பித்தது முதல்

பறித்துத்திருக்கிறவரை நீர்பாய்ச்சக்கூடாது. தான்யவகைகள் பயிரிடுவதற்குப் போதுமான தண்ணீர் தங்கள் கிணறுகளிலில்லாத சம்சாரிகளுக்கு இந்தப்பயிர் மிகவும் ஏற்றது.”

ஆகையால் விவசாயிகள் இந்தப் பருத்தியைப் பயிரிட்டிடுத தேசநன்மையை யபிவித்தி செய்வதோடு தாங்களும் லாப மடைவார்களென்று நம்புகிறேன்.

B. V. இராமகிருஷ்ணய்யர்.

சிறுவர்க்குரிய உபந்நியாசங்கள்.

பிழைபொறுத்தல்.

(முற்றோட்சி.)

விதூரன் தண்ணீவிட்டகன்ற சில காலங்கழித்துத் தன்னுடைய ஸ்வேஹாதரணை சினந்துகொண்டதற்காகத் திருதராஷ்டிரமன்னன் வருத்தமுற்றான். பின் திருதராஷ்டிரன் தன்னுடைய தூதனாகிய ஸஞ்சயனைவிளித்து “ஓ, ஸஞ்சயா! என் கோபத்தீயால் வெருட்டியோட்டுவித்த விதூரன் இன்னுமஜீவந்தனாயி நுக்கிறானா? பார்த்துவா! நான்கோபித்தாலும் என்மேல் அவன் கோபிக்காதவனாயிருக்கிறான். இங்ஙனம் அவன்பால் கோபித்து அவனுக்குப் பிழைசெய்தேன், அதுபற்றி வருத்தமுறுகிறேன். அத்தகையோனைக்கண்டு கடிதனில் அழைத்துவா” என்றான்.

அரசகுமாரருடன் வலிக்கும விதூரனிருங்கூட்டிற்குச் சஞ்சயன் சென்றான். திருதராஷ்டிரமன்னன்செய்த பிழையினைப்பொறுத்த விதூரனும் நாட்டுக்குத்திரும்புவது இயலுமோ என்று ஸஞ்சயன் மனதிலே களங்கமும் ஆச்சரியமுமுற்றிருந்தான்.

அரசகுமாரருடனிருந்த விதூரனும் ஸஞ்சயனைக் கண்டவளவில் மிகவும் கௌரவத்துடன் நல்வரவேற்று அவனைமிகுதியும் நேசித்

தான். பின்னர், அரசனை மன்னிக்குமாறும் தன்னுடன் நாட்டுக்குத் திரும்பிவரவேண்டுமாவும் ஸஞ்சயன் விதுரனைப் பிரார்த்தித்தான்.

விதுரன் மீண்டுங்கோபங்கொண்டு திருதராஷ்டிரவரசனிருக்கும் நாட்டிற்குத் திரும்பிவருதலிலையென்று மறுத்தளித்தனனா? அன்று! அன்று!! விதுரனும் உடனே தன்னுடைய ஸஹோதரனிடம் விரைந்து சென்றான்; சென்று “ஓ, மன்னா! யான் உன்னை மன்னித்தேன், நீர் என்னுடைய மூத்தஸஹோதராகிறீர்; உம்மைப்பார்த்து நெடுநாட்களாயினமையான், உனமுகத்தைப் பார்க்க அளவுற்றவனாய் இங்குவந்து சேர்ந்தேன்; சநதோஷஹீனனாயிருக்கிற என்னுடைய ஸஹோதரனின் குமாரர்களுக்காக மிக்கவருத்தமுற்றிருந்தேன். ஆனால் நின்னுடையமக்களும் என்முனைமக்களேயாவா” என்று விதுரன் கூறினான். தனக்குச் செய்த எல்லாத் தீமைகளுக்கும் தான்முழுவதும் மன்னித்துவிட்டதாக விதுரன், தன்னுடைய மூத்த ஸஹோதரனிடத்து மிகுதியும் அமைதியாய்ச்சொன்னான்.

வனவாஸங்கழித்தது மீண்டும் தம நாடு வந்தடைந்தபோதும் பாண்டவர்கள் எவ்வாறு திருதராஷ்டிர மன்னனிடம் நடந்து கொண்டார்கள் என்பதையும் நாம் அறிந்துகொள்ளலாம். கிழவரசனிடத்து அவர்கள் அபரியம் பாராட்டினார்களா? உண்மையில் அவர்கள் ப்ரியஹீனர்களாய் நடந்துகொள்ளவில்லை. அம்மன்னனின் சொற்படியே பதினைந்துவருஷகாலம் அவர்கள் இராஜ்யபாரம் நடத்தினார்கள். அவனுக்குக் கீழ்ப்படியாதும், அவன் பக்கலில் உட்கார்ந்தும், உண்மையான விசுவாஸத்துடனும், மரியாதையுடனும் அவனுக்கு முன்னே தலைவணங்கியும், முதுமையான மாமன் மரியாடுகளை நடத்துவதுபோன்ற விசேஷ மரியாதையுடன் அரசனையும், இராணியையும் அவர்கள் நடத்திவந்தார்கள். பாண்டவசிரேஷ்டனான யுதிஷ்டிரன், தம்பிள்ளைகள் னுற்றுவரையும் இழந்த திருதராஷ்டிரமன்னன், இவர்தம்மால் கூடியவரையில் துன்புறுவண்ணம் பார்க்கவேண்டிவந்தமது தவறுக்கடப்பாடாகுமென்று தனது ஸஹோதரர்களுக்கு அடிக்கடி கூறுவதுண்டு. ஸஹோதரர்களும் தமமுடைய ஜ்யேஷ்டனாகிய யுதிஷ்டிரன் வார்த்தைகளுக்குட்பட்டவராய் முதுமன்னனிடத்து முக்தியமாய் விசேஷமாய்ப்படிந்து ஒழுகிவந்தார்கள். பல வரு

ஷங்கன் காறும் நாட்டிலிருந்து தாங்கள் காட்டுக்குத்தூத்தப்பட்ட மையைப்பற்றிக் கோபியாமல் அவனை மன்னித்தார்கள். தங்களை மிகுதியும் பொறுக்கமுடியாத கஷ்டநஷ்டங்களுக்கும் துக்கங்களுக்கும் உள்ளாக்கிய அரசனை அவர்கள் மன்னித்தார்கள். அம்மன்னிடத்து அவர்கள் சிறிதேனும் வெறுப்புக்காட்டினார்களில், அவர்களில் ஒருவனை ஒருவன்தான் திருதராஷ்டிரமன்னனை மன்னியாதவன்; அவன்தான் பீமனாவான்; அவன்தான் அவன்மீது கோபமிக்குடையோனாயிருந்தான். கல்வி கேள்விகளில் வல்லபெரியோராவார், பிறர் தமக்குச்செய்த நன்மைகளையே விசேஷமாகப் பாராட்டுவார்களேயன்றி, அவர்தமக்குச்செய்த நன்மைகளைப்பற்றி ஒருநாளும் கருதவே கருதார் என்னும் நீதிமொழிகளை யுதிஷ்டிரனும் அர்ஜுனனும் சேர்ந்து பீமனுக்கு எவ்வளவுபோதித்தும், பீமன் கோபநதணிந்தானில்லை.

“இன்னசெய்தாரை யொறுத்தலவர் நான்
நன்னயஞ் செய்துவிடல்.”

கிழமன்னனாகிய திருதராஷ்டிரனிடத்து மிகுதியும் இவன் கொடுமையாய் நடந்துகொண்டமைபற்றி, அம்மன்னனும் கடைசியில் மிகுதியும் துக்கமுற்றவனாய் நாட்டைவிட்டுக் காட்டிற்கென்று காலங்கழிக்கத்தீர்மானித்தான். ஆனால் யுதிஷ்டிரன் கிழமன்னனிடத்து மிகுதியும் அன்புகூர்ந்தவனாய் “ஓ! மன்னர்மன்னா! என்னைவிட்டு நீவிர்காட்டிற்குச்செல்ல ஸமமதித்திராயின், யானும் உமமுடன்காட்டிற்கேகுவேன்,” தங்களிடத்துத் தாஸனாயிருந்தும் தங்கள் எவல்களைக் குறைவறச்செய்தும், தங்களுடைய மிகுதியான துக்கத்தை அறவொழிப்பதாக வெண்ணமிட்டிருந்தேன் என்று அம்மன்னனிடத்து மொழிந்தான்.

தன்பாற்செய்த அகிருத்யங்கள் பலவற்றிற்காகவும் யுதிஷ்டிரன் தான் அவனை நன்குமதித்ததாக இவ்விதம் காட்டினமைபற்றி திருதராஷ்டிரன் அவனைத்தன் குமாரனாகவே மதித்து நேசித்தான்.

நமக்குத்தீமை செய்தவரிடத்தும், நன்மையே புரியவேண்டுமென்பது இக்கதையினால் அறியக்கிடக்கின்றது. அப்ரியமான வார்த

தைகளையும், கோபமானவார்த்தைகளையும், உபயோகிக்காமல் சாந்தமாய் அடங்கிப் பேசுவோமாக.

“அடக்க மமரநு னுய்க்கும் அடங்காமை
யாரிருநுய்த்துவிடுமே.”

எ. ஆறுவது சினம்.

-:0:-

“உள்ளங் கவர்ந்தெழுந் தோங்குசினங்காத்தக
கொள்ளுங் குணமே குணமென்க.” (நன்னெறி.)

சினங்கொண்டவன் செய்யாதகாரிய மொன்றில்லை; அவன் வாயினின்றும் பிறவாத வார்த்தைகளுமில். கர்ணகரோடானவார்த்தைகளினால் தன்னினும் மேலோரையும் சினங்கொண்டவன் தூஷிப்பான். ஞானவான்களே தம்மினின்று எழுஞ்சினத்தையடக்குவார். கண்ணியமும் மன்னிகும இயல்பும்வாய்ந்த மனிதரே எப்போதும் வெற்றியடைபவராவார் என்று மஹாபாரதத்தில் வனபர்வத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

“பெரியவர்தமமைக் காடந்தான் பிறங்கல்லிய
கோலொப்பான்.”

பகைவர்கள் தமக்கு மிககதியைகளையே அநேகம் செய்தவராயிருந்தாலும், நல்லவராயினார் அவர்கள் செய்துள்ள நற்காரியங்களையே மதித்து எஞ்சியவற்றை மறந்துவிடுவார். நல்லவர்கள் பிறர்க்கு நன்மை செய்வதில்மட்டுமே நில்லாது, அவர்களிடத்திருந்து எவ்வித பிரதியுபகாரம் கருதாது அவர்களுக்கு நன்மையையே புரிவார் என்று மஹாபாரதத்தில் ஸபாபர்வத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

“கைம்மாறுகவாமற் கற்றறிந்தோர் மெய்வருந்தித்
தம்மாலியலுதலி தாம்செய்வர்.”

இராமச்சந்திரன் வனவாஸம் செய்துகொண்டிருக்கும் பொழுது, காட்டில் நெடுந்தூரத்தில் ஸேனா ஸமுத்திர கோஷமொன்றினைக் கே

ட்டான். ஓ! லக்ஷ்மண! அவ்வானளாவிய உயர்ந்த மரத்திலேறி, வருபவர் யாவரென்றறி” என்று அவன் கூறினான். லக்ஷ்மணன் மரத்திலேறி, தன்னுடைய இளைய ஸ்வேஹாதரன் பெரிய சேனையுடன் வருகின்றதைக் கண்டு, நாட்டை விட்டுக் காட்டுக்கு வந்த நம் மின் உயிரையும் மாய்க்கப் பரதன் இங்கு வந்தன னென்றும், ஆதலின் அவனை யெதிர்த்துச் சண்டை செய்ய ஆயத்தமாயிருத்தல் வேண்டுமென்றும் மிகுந்த சினத்துடன் மொழிந்தான். பொறு, பொறு, லக்ஷ்மண, அற்றன்று; துன்பம் செய்ய நம்முடைய ஸ்வேஹாதரன் இங்கு வருகின்றானிலன். உன்னுடைய இராஜ்யத்தை லக்ஷ்மணனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய் என்று என்னிடத்திலிருந்து ஒரு சொல் பிறந்தமாத் திரததிலே அவன் அந்தக்ஷணமே அவ்வாறு செய்தே தீருவான் என்று இராமசகசகிரன் புன்சிரிப்புடன் கூறினான். பிறகு லக்ஷ்மணர் சினமொழிந்து தன்னுடைய ஸ்வேஹாதரனாகிய பரதனை இனிமையாய் ஸந்திக்க எல்லாஞ்சமாதானமாகவே முடிந்தது.

ஒருநாள் மிக்ககோபிஷ்டனான பீமஸேனன் தன்னுடைய ஜ்யேஷ்ட ஸ்வேஹாதரனிடத்து மிகுதியும் கோபங்கொண்டவனாய் “நீர் குதாடி நம் நாட்டை இழந்தீர்; நம்முடைய தனமெல்லாவற்றையுங் கொள்ளைவிட்டீர்; போதாக்குறைக்கு வனவாஸம் போகும்படியும் நேர்ந்தது, இப்பொழுதோ குதாடிகளுக்கரசு செய்த சபதத்தை நிறைவேற்றப் பின்வாங்காத கௌரவத்தைப் பூஷணமாகக்கொண்டு, கூத்திரிய குலதர்மத்தை முற்றிலும் மறந்து பகைவர்மேல் பேர்செய்யாமல், கோழைத்தனமுள்ளவர் போல் உழறுகிறீர்; நீரீர் நிரம்ப நல்ல ஸ்வேஹாதரர் எங்களுக்கென்று அகப்பட்டாரே” என்று கூறினான். இதைக்கேட்ட யுதிஷ்டிரர் மிகுதியும் வருத்தமுற்றவராய், தானும் கோபத்தால் ஏதாவது தாறுமாறான விஷயங்களைச் சொல்ல நேரிடுமோ என்று பயந்தவராய்ச் சிறிதுநேரம் மௌனமாயிருந்தார். ஓ! பீமா, என்னுடைய அருமைச்சகோதரனே! நீ சொல்வது முற்றிலும் சரியே! இதுகாறும் நமக்கு நேரிட்டதுரதர்ஷ்டங்களையாவும் எந்தவறுதலினாலேயே நேர்ந்தன; ஆதலால், நீ என்பாற்சினந்துகொண்டமைக்காக யான் நின்னை நிரதிகுகின்றேனில்லை. எனினும் என்னை மன்னி! நிஷ்பபக்ஷமாய்ப்பேசாதே! உன்னைச் சந்தோஷிப்பிக்கவேண்

டியாவது, என்னுடைய வாக்குத்தத்தத்திலிருந்தும் ஒருநாளும்நில
கேன்; சிறிதுகாலம்பொறு; நல்லகாலம்பிறக்கும் என்று மிகச்சாந்த
மாய் யுதிஷ்டிரர் பீமனுக்குச்சொன்னார். பின்னர் பீமன் வெட்க
முற்றவனாய்த் தன்னுடைய தீயேஷ்டனுக்குச் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம்
செய்தான்; சண்டையும் நின்றது.

“இன்சொலாலன்றியிருநீரவியனுலகம்
வன்சொலாலென்றுமகிழாதே---பொன்செ
யதிர்வனையாய்பொங்காதழற்கதிராற்றண்ணென்
கதிர்வரவாற்பொங்குங்கடல்”

யாரிடத்திலும் சாந்தமாகப்பேசு; பயமுறுத்திப்பேசி அதனால்
நம்முடைய கார்யங்களை நிறைவேற்றிக கொள்வதைக்காட்டிலும்,
இன்சொற்கள் கூறி அவ்வாறான காரியங்களை முடிததல் மிககமேன்
மையாகும். ஆதலால் எப்போதும் சாந்தமாய்ப் பேசு. நாமிவ்விடத்
திற் செய்யக்கூடிய நன்மையை நமக்குஞ்சொற்கள் தெடுத்துவிடும்.

(இன்னும் வரும்.)

வீ. சுப்பிரமணிய ஐயர்.

உ

சிவமயம்.

பெரியபுராண அரும்பத விளக்கம்.

—❧—

[பழைய எட்டினின்று எடுக்கப்பட்டது.]

(முற்றோட்சி.)

(௫௬.) மனம்நிரம்ப நிதியைக கொடுத்தாற் றருவாருளர். நா
னிங்குய்ய நீ பயந்தோனை.

(௬௦.) குடுமியைமுடித்து முகத்தைத்துடைத்து, காதணியி
லும் அரைஞாணிலுமுள்ள துகளை நீக்கி மஞ்சள் அழிந்ததற்காக
இரங்கிமையுங் கண்ணின் டக்கத்தே ஒதுக்கி.

(௬௧.) பயம்பொருந்திக கறியமுதாமென்னும் அதனால் அரிய புதல்வனது உச்சிமோவார், மார்பிலணைத்து முத்தமிடார், பொய்யில்லாத திருத்தொண்டரானவர்.

(௬௨.) கலன் - பாத்திரம்.

(௬௩.) இனிய புதல்வனது கண்கணிக் காலிரண்டையும் மடியின்புடையே இடுககி. மிகமகிழ்ச்சி பொருநதுகின்றாரென்று மகிழ்ந்து சிரிக்க.

(௬௪.) தந்தையாரும் உவமையில்லாத பெருமையையுடைய புத்திரன் கான் பிறந்ததனாலாய் மெய்த்தன்மையைத் தந்தானென்று பொலிந்துபொருந்தும் மகிழ்ச்சியையுடைய அவருடைய மனைவியாரும் தங்கணவனாருடைய அரிய உயிரை எனக்குத்தந்தானென்று மிகவும் மனம்மலர கணவனாரது அருமையுயிரை எனக்களித்தான் என்றது என்கொலோவெனின், இப்புதல்வன் பபிரவசமயத்தொண்டருக்குக் கறியமுதாக்கப் பெறுதற்காகத்தன்னையரிதற் குடன்படானாயின, தந்தையகர் அவருக்கு வாக்குத்தவறினமையால் உயிர்விடுவர்; உடன்பட்டானாதலின், அவருயிரை எனக்குத் தந்தானென்றார் என்க. இதற்கு வேறுபொருள் கூறுதலுமொன்று.

(௬௫.) மறைத்துநீங்கும்படி சந்தனங்கையார் கையிற்கொடுத்து.

(௬௬.) நலையால் - நறுமபுகையோடு.

(௬௭.) நான அனபுசெய்தேனாய் பசிததருளாத தாழ்ந்தது என்னினும் கட்டளைப்படியே சமைத்தேன்.

(௭௦.) தவிசு - தடுக்காக.

(௭௨.) படைகருநதன்மையை.

(௭௩.) கீலையான முக்காலியின்மீதே விரித்தவெள்ளிய வஸ்திரத்தின்மீது வைக்க.

(௭௪.) நானுநதிருநீற்றைப்பூமியில் இடுவாரைக்கண்டே திருநீற்றை இடுவேனென்று நமஸ்கரித்துவணங்க; என்றது, அடியேனை

பும் சிவனடியார்க்கடியனாகக் கொண்டு உடன்வைத்தமுதுசெய்தருள்க என்னுங் கருத்தாமென்க. இனி அடியேனும் பூமியில் விபூதி இடுவாரைக்கண்டே அன்னமிடுவேனென்று வணங்க என வேறு மொருபொரு டொனிக்கின்றவாறு கண்டுகொள்க.

(எஅ.) அவரை ஊட்டவேண்டித் தாமுண்ணப்புகுதலும.

கழறிற்றறிவார் நாயனார் புராணம்.

(க.) பாவீற்றிறுந்த - பாவில் வீற்றிறுந்த, பாககளில் வீற்றிறுந்த எனப்பன்மையாக உரைக்க.

(உ.) காலையில் எழும் பல்கலையினொலி, யானைக்கன்றை வசமாகுமொலி, தூரகச்செருக்காற்சலவுமொலி - குதிரைக்கனிப்பாற் குழுமொலி, பாலைசிபஞ்சிபயிலுமொலி- பாலையாழின்பயிலுமொலி, பாடலினொலியும், ஆடலினொலியும், முழலினொலியும்.

(ங.) பயில்சட்டறங்கள் பல்குவன - சொல்லப்படுகின்ற செப்பமான தருமங்களைச் செய்கின்றமிகுதியானவொலி; தததம்வருணத்திற்கேற்பச சொல்லப்படுகின்ற ஆரூகிய குலதருமங்களைப் பழகுமொலி என்றலுமாம்.

(ச.) கோதையரசர் - சேரரசர்; இராசாவினது எனவிரிகக.

(ரு.) வாசனைவிரியும் மலர்பொருந்திய சோலை சூழ்ந்த பழைய நகரின் கண் முறையான மரபின் அருகி அழித்தற்குரிய கலியைநீக்கித் தருமம்பொருந்திய சைவத்திறந்தழைப்ப.

(கங்.) இருமை உலகுக்கு - இரண்டாகிய உலகுக்கு.

(உஉ.) உலகைக்காக்குங் கொடையையுடைய சோழர், உரிமையையுடைய பாண்டியருடன் சேரளினங்கு மூவரசராய்.

(உஅ.) உதியர் - சேரர்.

(௨௯.) தலைச்சங்கப் புலவருடைய,

(௩௦.) ஒட்டத்தம்பொன் - ஒடவிட்டமாற்றுயர்ந்தபொன்.

(௪௭.) சோதிடர் இட்ட நல்லநாளில் நல்லலக்கினத்தில் சிவனுடைய திருவஞ்சைக்களத்தில்.

(௪௮.) யானை அணிகள் பரந்து வழியெவ்விடங்களினும் நிரந்து செல்லுதல். மானம்பொருந்திய மலைநாட்டின் மலிந்தமலைகளுடனே போதல் போன்றன. சேனைவிரர்பக்கத்தே பரந்துசெல்வார், அப்படிச் செல்லுதல் அவ்விடத்தே மலைசூழ்ந்தகாடு ஒருசேர உடனே படர்தல்போலும் காட்சிபோன்றது.

(௪௯.) மிசையும அவலும் - மேடும பள்ளமும்

(௫௧.) மலையையுங் காடடையுமுடைய குறுநிலமன்னர். முரம்பு - மேட்டுநிலம்.

(௫௫.) கண்டத்தில் நஞ்சைவைத்துத் தேவருக் கழுதங்கொடுத்த கருணையையேயன்றி யிந்தக்கருணையை வழுத்தினார்.

(௫௭.) சிவபிரானாக கெதிரேறினது தமிழ்ச்சொன்மலையைக் கேட்பிக்கத் தேவர்வாழ நடனமாடும் ஏகர் அதற்குப்பரிசாகப்பொன்னம்பலத்தில் எடுத்த செந்தாமரை மலர்போன்ற பாதத்திருச்சிலம்பினது இவ்வுலகம் வாழுவெடுத்த வொலியைத் தாமுமெதிராகக் கேட்பித்தருளினார். பஞ்சகிருத்திய நிருத்தமாகலின் பிரமா முதலிய உம்பர்வாழ எனவிதந்தார்.

(௫௮.) தில்லைவட்டம் - சிதம்பரத்தெல்லை.

(௫௯.) கனகசபையில் நடனஞ்செய்கின்ற நடேசபிரான் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருடைய பாடலைக்கேட்டருளித் தாழ்த்தப் படியை அவரைக் கூடும்படியால் முன்னரே அருளிச்செய்த.

(௬௧.) உகமுடிவிற்பெருவெள்ளத்தாலுங் கொள்ளப்படாத வயல்கூழ்த்த.

(௬௨.) நம்பி தாமும் - சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும்.

(சுரு.) சேரமான் றோழரென்று நிலவுலகம் பரவும் மேன்மை நாமம் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருக்குண்டாகி விளங்கியது.

(சுள.) உடையநம்பி முன்னக - சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருக்கு முன்னக வணங்கிச் சேரமான் பெருமானாயனார் தோத்திரஞ் செய்தார்.

(எ௦) பொற்காலமளி - பொற்காலையுடைய கட்டில.

(எக.) ஈண்டு - ஷிரைவாக.

(எஉ.) அரசனுக்கு அமைத்த சிறப்பினும் மேலாக அடியாருக் கேற்குமபடியாக; இச்சேரமான் பெருமானாயனார் அரசரும் அடியாரும் ஆதலின் இவ்வாறு கூறினார். பரவையபிறந்த - பாறகடலிற் பிறந்த.

(எ௩.) நாம்செய்த தவத்தால் சேரமான் எழுந்தருளி அமுது செய்ய. பூமியின் மலிந்த சிறப்பையுடைய ஸன்றெண்ட ரருளிச் செய்ய உண்கலங்களை அழகோடு விளங்கத்திருத்தி இருமுககாலிகளையும் அவ்வவர் தகுதிப்படி வைத்தலும்.

(எ௪.) சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் சேரமான்பெருமானை உடனே அமுது செய்தருளல வேண்டுமென்று வேண்ட அவரும் விரைந்து வணங்கி உருத்திரகணிகையர் வீடாதலின் உலகர் பழிமொழிக்காக அஞ்சதலும். பொறைக்கிறையனார் - சேரமான் பெருமானாயனார்.

(எ௫.) பனிநீரளாய சந்தனத்தின் பசிய கருப்பூர வாசனை பொருந்திய கலவையைப் பெண்கள் சமைத்தெடுப்பப் பரவையார் கொடுத்து.

(எ௬.) பொருந்திய சிறப்பிற் பூசணிகளாய் அளித்தவெல்லாவற்றையும் விரும்பியருளிச் சுத்தமாகிய விபூதியைத்தமது திருமுடியில் வாங்கியணிந்து. தம் என்றது சேரமான்பெருமானை.

(அஅ.) பாடிக்காடுகாள் புணர்ந்த பரிசையும் பதிகத்தில் வைத்தார்.

(கரு.) உதியர்-சேரமான் பெருமானாயனார்.

(௧௧௦.) நஞ்சுதங்கும். பருச்சுழியத்துடன் - பருத்தமாலை யோடு.

(௧௧௧.) செங்கையிற் பொற்செண்டும திருமுடியிற் சுழிய முகமாகிய இவற்றினுடன்.

(௧௧௨.) ஆனைத் தூரத்தேகாண அஞ்சிய நீர்நாய் அயலே வாளை மச்சம் பாய்கின்ற சேற்றையுடைய வயல்குழந்த.

(௧௧௩.) நிலத்தில் நின்றெறியும் பறதும், குதிரையினிருந்தெறியும் பந்தும், வீசிராடோறும் மகிழ்வைப் பொருந்தித் தடுத்தற்கரிய போரையுடைய ஆட்டுக்கடாய்களின் பாய்ச்சலைக் கண்டருளி வெற்றிபெற மலைக்கும நெடிய முட்போன்ற, காலையுடைய கோழிச்சண்டையை மகிழ்ந்தருளி அலைக்கும் கவுதாரி காடை முதலிய புட்களின் மறை விருமபி இருக்கின்றார்.

(௧௧௪.) நாங்கள் பெருமானாவர் தோழனாகிய நம்பிதம்பிரான் ஶ்ரேழர்.

(௧௧௫.) கைகோட்டி - கையைவளைத்து. வன்மெண்டருக்குச் சாத்தி மிக்கனவற்றைத் தமக்காக்கி.

(௧௧௬.) பாடலும், ஆடலும், இனிய வாத்தியங்கள் பழகன் முதலாம் மகனீர்வினையாட்டில்.

(௧௧௭.) பந்துவினையாடுந் தொழிலும், துட்பமான மகரந்தங்கள் விசி வினையாடலின் சிறப்பும்.

(௧௧௮.) அவரும் வணங்கி யிசைந்தே மந்திரிகளை யழைத்து அழகு நிறைந்த பழையநகரில், இற்றைக்கு முன்னரே புகுந்த.

(௧௧௯.) பக்கத்தே நிறைந்த வாசனை வருக்கம்.

(௧௨௦.) மகோதையினில் முன்னரே புகுந்து கல்லால் விருக்ஷத்தையுடைய.

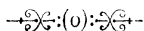
கூற்றுவநாயனார் புராணம்.

(க.) ஒருமை யுரிமைகையுடைய தில்லைவாழ்நதணர்களான வர்கள் தமமிலொருகுடியை.

(அ.) தேனும் வேயங்குழலும் பிழைத்த திருமொழியை யுடைய பாவையாரது, புலனியைத்தீரக்கூச சந்திரனையும், பாம்பை யும், பகை நீக்குஞ் சடையாரைத் தூதுதருந் திருநாளில். (அவரால்) கூனங் குருநீர்ப்பித்தது ஏவல் கொள்ளப்பெற்றவமது விளங்கு மலர்ப்பாதங்களை.

புகழ்ச்சோழநாயனார் புராணம்.

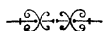
(க.) குலமையாகிய மேருவின் கொடுமுடிமேல வேகையின் குறியையெழுதி, உலகில வளர்கின்ற அளிகளுக்கெல்லாம் சாரமாகிய ஊர் உறையூர்.

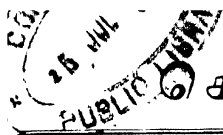
(உ.) அளவிறந்த பெரும்புகழையுடைய அந்நகரத்தில் அழகிய இரத்தினம் விளக்குகின்ற இளவெய்யினின் ஒளிப்படலை இரவு நீங்க எரிப்பனவாய் விளங்குகின்ற ஒளியையுடைய.

(ங.) நாகலோகத்தும், பாதுகத்தும், நான்காக வகுக்கப்பட்ட நிலத்திலும் நன்மை சிறந்த போகத்திற்கு உற்ப்பாம். அளவிறந்த வளத்தினவாய் அளவில்லாத ஆவணவீதிகளெல்லாம், ஆகாயம் வரைக்கு முயர்ந்த அளவிறந்த பலபொருள் விளங்கும் ஆகரத்தை நிகர்த்துள்ளன.

(தொடரும்.)

ஜி. சதாசிவம் பிள்ளை.

கடவுள் துணை.

தொகுதி-அ.] சாதாரண-வருவகாசம். [பகுதி-எ]

இருகண் னெருமணி.

இவன்வயிற் செலினே யிவற்குடம்பு வறிதே
யிவன்வயிற் செலினே யிவர்கு மற்றே
காக்கை யிருகணி னெருமணி போலக்
குன்று கெழு நாடற்குக் கொடிச்சிக்கு
மொன்றுபோன் மன்னிய சென்றுவா முயிரே.

என்னுமிச்செய்யுளை நோக்குமிடத்து, காக்கையின் இரு கண் களுக்கும் ஒருமணியே அமைந்துள்ளதாகத் தெரிகின்றது. அதற்குக் காரணம் யாதென ஆராயுமிடத்து, அது இந்திரன் குமாரனாகிய சயந்தரை சமப்பித்ததாகக் காணப்படுகின்றது. எங்ஙனமெனின்,-

ஸ்ரீராமபிரானும் சீதாபிராட்டியும் வனம்புகுந்து சித்திரகூட பருவத்திலிருந்தபொழுது, ஒருநாள் தேவராசன்குமாரனாகிய சயந்தன் சீதாபிராட்டியுடைய பேரழகைக்கண்டு மோகமுற்று, அப்பிராட்டியை பரிசிக்குமாறு விரும்பிக், காக்கையின் வடிவுகொண்டவந்து அப்பிராட்டியின் மார்பின்மீது தன் கால்நகங்களாற் கீறினான். அப்பொழுது அதனைக்கண்ட ஸ்ரீராமபிரான் கோபமுற்று அம்மலையின் கண் முனைத்த ஒருபுல்லைப் படையாகக்கொண்டு செலுத்தினார். அப்பொழுது காக்கைவடிவான சயந்தன் அதனைக்கண்டு அச்சமுற்றுப் பிரமாழுதலியதேவர்களது உலகங்ஞிற்புகு அவர்களைச்சரணடைய, அவர்கள் உன்னால் ஒருபோது எங்களுக்குப் தீமைசம்பவிற்கும்; நீ இங்குவரம்பாலையல்லே எனத்தடுத்தார்கள். அதனால் அவன் யாதொரு புகலிடமுமின்றிவருநதி அலைவற, அதனைக்கண்ட தேவர்கள் இனி உனக்கு வேறுபுகலிடமின்று, ஸ்ரீராமபிரானுடையபாதங்களே புகலிடமென்றார்கள். அதுகேட்ட சயந்தன் ஸ்ரீராமபிரானை அடைந்து ஐயனே! உனதுபாதமே தஞ்சம் என்று வணங்கினான். அப்பொழுது அவனைக்கொல்லுமாறு படைபுற் துரந்துவந்தது. அதுகண்ட ஸ்ரீராமபிரான் அப்படையைநோக்கி நீ இக்காக்கைவடிவான சயந்தனுடைய கண்களிரண்டையும் தாத்திரமே ஊடுருவிச்செல்லுதி என்று பணித்தருளினார். படையும் அங்ஙனமேசெய்தது. பின் ஸ்ரீராமபிரான் அச்சயந்தனைநோக்கி நீ என்னைச்சரண் புகக்காரயால் உன் பிழையைப்பொறுத்தனம்; உன்னாற் கொள்ளப்பட்டவழுவையுடைய இக்காக்கையினிங்குட்கெல்லாம் இருகண்களுக்குமொருமணி

செத்தமிழ்.

பே பார்வையின்பொருட்டு நிலைபெறுக எனக்கூறியிருத்தனர் என்க.
இதனைக்கமபர்,—

நாகமொன்றிய நல்வரை யின்றலை மேளு
ளாகம் வந்தெனை யளஞ்சுர் லாளி னனைந்த
காக மொன்றை முனிந்தயல் கல்லெழு புல்லால்
வேக வெம்படை விட்டது மெல்ல விரிப்பாய். எனவும்,

நாகம் - ஆகாயம். வரை - சித்திரகூடப்பருவதம். ஆகம் - மார்பு
உகர்வாள் - நகபாகியவாள். கல்லெழுபுல் - மலையின் கண்முனைத்தபுல்.
புள்ளபதற்குத் தருபபைப்புல் என்பாருமுளர். வேகம் - விரைவு.

அங்க தஞ்சி நடுங்கி யயன்பதி யணி
யிங்கு நின்வா வென்ன வெனக்கனல் வெய்த
மங்கை பங்குனா டெண்டிசை யுஞ்செல் மற்றோ
தங்க டங்க ளிடங்கண் மறுத்தமை தைப்பாய். எனவும்,

ஆயன்பதி - பிரமலோகம். சனல்வெய்ச - கோபமுற. தைத்தல-
மனத்திலமுந்தக்கூறல்.

இந்நிறன்றரு மைந்த னுறுநதயா யாவ
மந்த ரத்தினி னின்றவா கண்டினி யந்தோ
எந்தை தன்சா ணன்றியொர தஞ்சமு நின்றால்
வந்த வன்சாண் வீழ்கென வுறறதும் வைப்பாய். எனவும்,

இந்நிறன்றருமைந்தன - சயந்தன. சரண் - பாதம். தஞ்சம் -
புகலிடம். உறுதல் - அடைதல்.

ஐய நின்சா ணஞ்சா னென்றவ னஞ்சி
வையம் வந்து வணங்கிட வள்ளன மகிழ்ந்தே
வெய்ய வன்க ணீரண்டொடு போகென விட்ட
தெய்வ வெம்படை யுறமுள தன்மை தெரிப்பாய். எனவும்,

சாணம் - பாதம். சரண் - புகலிடம். வையம் - பூமி வள்ளல்-
பூராமன். வெய்யவன் - தீயோனாகிய சயந்தன. தெய்வவெம்படை-
தெய்வத்தனமைபொருந்திய கொடியபுல்லாடியபடை. தேவபந்திரத்
தோடு செலுத்தினவாயின் தெய்வவெம்படை என்றார்.

எந்தை நின்சா ணஞ்சா னென்றவி தன்னான்
முந்து நின்குறையும்பொறை தந்தன முந்துன்
சந்த மொன்று கொடித்திரன் கண்க டமக்கே
வந்தொர் கண்மணி நிற்கென வைத்ததும் வைப்பாய். எனவும்,

குறை - குற்றம். சந்தம் - வடிவு. இராமாவதாரத்துக்கூறிய
வாற்றினையறிக

இன்னும இக்காதையை யுள்ளிட்டு,

“காகத்திருகண்ணிற்கொன்றேமணிகலந்தாகுகிருவ

ராகத்தனோருயிரகண்டனமயாம்.” என்றுதிருவாதவூரடிகளும்,

“காதமொருவிழிகாகமுறவருள மாயனதுதிருமருகோனே.” என்று
திருப்புகழாசிரியருவ கூறுதல்காண்க.

சி. கணேசையர்.

நமதுபுராதன நாகரீகம்.

கனம் அக்கிராசனுதிபதியவர்களே ! சகோதரர்களே !!

நமது இந்தியாவின் புராதன நடபடிமுவே ஆச்சரியமுள்ளது; ஆம், அதின் ஜீவத்துவம் மஹா புதுமைககுரியது. இதற்கு நம் இதிகாச புராணங்களும் பஞ்சகாவியங்களும் பஞ்ச இலக்கணமுதலிய ஏனையகிரந்தங்களுமே போருதசான் றதருகின்றன. ஆரினும் நமது நாகரீகமுதல நற்குணநறசெய்கைகளைபிட்டு நாமே மேம்பாடாகப் பேசுககொள்ளுதல அததுணை » நுகிரமன்றென்பதூஉம் அதனைப் பறறி ஆயல்நாட்டார்சொல்லி அல்லது வரைநதவைததிருபபதே சிரமபவு அறுசரிககக்கடியசென்பதூஉம் எனது சித்தார்த்தம். இந்த சித்தாரதமே நமமுன றற்றும் பெநுமபாலரும் கொள்ளற்பால தென்பதும் வெளிப்படடை. ஆகவே இந்தியராகிய நமபேரில் நமது அந்நியதேசப பெரியவர்கள் யாதுரைத்திநக்கின்றனர் என்பதை மாத்திரம் விசாரித்தது அவர் கூற்றை நங்கு இடைக்கிடபெய்து என தெளிய உபந்நியாசத்தை நடாததுகின்றேன. கேளுங்கள்.

கிரேகருடைய பிராசீனமும் எகிப்தியரது பூர்வீகமும் நம்மவரின மகோனனது புராதனத்தின்முன் கேவலம் நேற்றுமழை இற்றைககுப் பருத்திபோன்றன ஏனெனில நமது நாகரீகமே இப்பிரபஞ்சத்தின் மற்றுறையிராசகியதது நாகரீகங்கட்கெல்லாம் முற்பிறநத தென்பதற்கு வெள்ளிடைமலைபோல் பல்வேறு ஆதாரங்கள் தெள்ளிதில் கிடக்கின்றன. ஜனசமுகங்கள் உயர்நதனவுமுண்டு, தாழ்ந்தனவுமுண்டு; சுககராதிபததியங்கள் ஸ்தாபிக்கபபெற்றனவுமுண்டு, அழிக்கபபட்டனவுமுண்டு; வமசவரிசைகள் தோன்றியனவுமுண்டு, மறைந்தனவுமுண்டு ; ஆனால், அவ்வவற்றின் உயர்வையும், தாழ்வையும், ஸ்தாபனத்தையும், அறிவையும், தோற்றத்தையும், மறைதலையும் இமைகொட்டாது பார்த்துகொண்டுவநத நமது இந்தியாவோ இன்றளவுபு நம்மோடு நிலைத்திருக்கின்றது.

* இவ்வியாசம், மதுரைத தமிழ்ச்சங்கத்தின் ஒன்பதாம் வருஷோற்சவகாலத்தில் (25--5--10-ல்) ஸ்ரீமத்-M. P. மாஸ்குரன்ஹாஸ் (M. P. Mascuranhas) அவர்களாற் படிக்கப்பெற்றதாகும்.

கிலமண்டலமுபதூஉம என் தரிசனத்தைச் செலுத்தி இவ்வுலகத்தில் கிறைந்த அழகும் மிகுந்த பிரதாபமுர் வளர்ந்த திரவியமும் பூலோகமோட்சம் போன்றதுமான தேசம் யாதெனக்கண்டுபிடிக்கப் பிரயத்தனப்படுவேனேயாகில், என் எண்ணத்திற்கு சைந்தவிதமாய் அந்த இந்தியாவையன்றோ பார்க்கக்கூடுமென்றும், கடல்குழந்த இக் "காசினியில்" மிகவும் மேலான சாபர்த்தியசாபரியங்களில் சரிவரத் தேர்ச்சியுடந்தவர்களும் ஜீவப்பிரதிக்களைய முறையே சீர்தூக்கிப் பார்த்தவர்களும் "பிஸாத்தோ" "காந்த" என்னும் தத்துவசாஸ்திரிகள் முதலாக ஆராயத்தக்கதான விஷயச்சித்தரத்தலில் விசேஷித்தவரும் யாண்டிருக்கின்றனர்-எனநாம் கேட்கப்படுவேனேயாகில் திரும்பவும் அந்த இந்தியாவையன்றோ! இந்தியாவையன்றோ!! சட்டிக்காட்ட வேண்டியவரும் என்றும் "புரோபெசர் மாகஸ்முல்லர்" என்பவர் விரிவாய்ச் சொல்லியிருப்பது இததருணத்தில் மறந்துவிடற் பாலதன்றும்.

இப்பொழுது, முதலாவதாக நம்புராதன இந்தியாவின் துரைத்தனத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். "எத்தேசத்தில் அதின் குடித்தனமானது சீரும் செழுமையும் நெடுந்தொகை கொண்டதுமாய் இருக்கின்றதோ அத்தேசத்தின் துரைத்தனம் சீர் கெட்டதாய் இருத்தல் ஒருக்காலும் கூடாதென" இராஜதந்திர வியவகார சிமமயாயிய "எட்டமண்ட்பர்க்" என்பவர் உரைக்கின்ற தறிவோம். நமது தேசவாசிகளையோ சீரும் செழுமையுடையவரும் பெருந்தொகை கொண்டவருமென்று பூர்வீக கிரேக்க சரித்திராசிரியர்களும் பலதேச சஞ்சார பிரயாண வர்த்தமானிகளும் ஒரேமனதுடன் சம்மதித்திருக்கின்றனர். மஹா பிரக்யாதிபெற்ற "புரோபெசர் டங்கென்" என்பவரும் இதற்கு ஒப்பமிடுகின்றார். அங்ஙனமாகையில் நம்முடைய உத்தம சரித்திராசிரியர் "பர்க்" என்பவர் அபிப்பிராயப்படி நம் இந்திய துரைத்தனம் எவ்வளவு பிரபலம் பொருந்தியதும் எவ்வளவு கௌரவம் பொருந்தியதுமாய் இருந்திருக்கக்கூடுமென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?

இரண்டாவதாக நம்புராதனத்தார் ஒருவர் ஒருவருக்குள் கொண்டிருந்த அந்நியோர்சியம் எத்தன்மைத்தாயிருந்ததென்பதை ஆ

ராயப்புகில், அந்நியோர்சியம் அல்லது ஒற்றுமையாகிய அது தன் மையான சாஸ்திரக்கோட்பாடுகளின்மேல் ஸ்தாபிக்கப்பெற்றுக்கூடப் பிரதிகுட்சிகள் கடுகளவும் கிடையாது, நாட்டின் சீக்கமலாபத்திற்கு நிரமபவும் ஒதநாசையாகப் பாராட்டப்பட்டு வந்ததென்னலாம். பொதுஜனங்களின் ஒருபாகத்தில் திரண்டதிரனியமும் மற்றொரு பாகத்தில் நிறைந்த தரித்திரமும் காணப்படவேயில்லை. மேலும் ஒரு கூட்டத்தைச் சதாசம்பத்துள்ளதாக்கவும், வேறொன்றை நிலையான எளிமைத்தனத்தில் வைத்திருக்கவும் எவரேனும் பிரயாசைப்படுகிற துமில்லை. தேசநிர்மாணத்தின் பிரதான நோக்கமானது தேசாபிமானத்தைப் பொறுத்ததாகவேயிருந்தது. அத்தேசாபிமானத்தை ஆதாரமாய்க்கொண்டுநிலவிய ஒவ்வொருவரின் சக்தியும் ஆண்மையும் பொதுஜன உபகாரம் என்பதொன்றைமாகதிரம் இலக்குவைத்துக்கொண்டிருந்தன. இவ்வுத்தம செய்கையானது சத்தியவேதாகமத்தில் “மனனா” வென்கிறபோசனம் வானத்திலின்று இசராயேல் கோத்திரம் முழுவதிற்கும் பொழியப்பெற்றதெனக் கூறியிருக்கின்ற வண்ணம், இந்தியபிரஜையொவ்வொன்றையும் திறமையிலும் திரவியத்திலும் பங்குபெறச்செய்தது அக்காலத்திற் பிராமண மகன் பிராமணனேயென்றும், சூத்திரன் மகன் சூத்திரனய்தான இருக்க வேண்டுமென்றும் பாரம்பரிய உரிமை என்பதும்கிடையாது. ஒழுக்கத்தின் மேலேயே வகுப்புகளும் வரிசைகளும் தீர்மானிக்கப்பெற்றன. இனி,

முன்னுதாத நமதுபுராதன ஒழக்கம் எப்படிப்பட்டதென நிர்ணயிப்போம். ஒரு துரைத்தனத்தின் பாகிய மான எல்லை ஆங்குள்ள குடித்தனத்தின் நற்குண நற்செய்கையிலிவிடும் ஏற்படவேண்டுமென்று நமது புராதன இநதியாவிற்குப் பூரணமாய்ததெரியும். பூர்விகரின் தாராளமும் கபடினமையும், நேர்மையும் சக்தியமும் ஆண்மையும் அமைதியும் நாகரீகமும் நாவடக்கமும் ஜெகத்பித்தமானதுமல்லாமல், எந்நிலத்தோராலும் உபமானத்திற்காக நேரங்களில் எடுத்தாளப்பட்டவை. ‘மனிதன்’ என்னும்மொழிக்குரிய அர்த்தபுஷ்டியுடன் விளங்காநின்றவர் நம்புராதனத்தாரே யென்பதற்குப் பலப்பலகாரணங்களிருக்கின்றன. விசேஷமாய் உண்மைபேசுவதில் நம்முந்தையோர் ஒவ்வொருதேசத்தாராலும் கொண்டாடப்

பெற்றிருக்கின்றனர். இந்தியவாசிகள் தமதுவீடுகளைப் பூட்டிவைக் கப்பூட்டுவேண்டாமலும் ஒப்பந்தம்பண்ணுவதில் தஸ்தவேஜ்முத லிய எழுத்துலிகிதங்கள் வேண்டாமலும் அவ்வளவு நேர்மையுள்ளவ ராயிருக்கின்றனரென்று “ஸ்ட்ராபோ” என்பவர் கூறியிருக்கிறார். மேலும் கிறிஸ்துயிறந்த பதினொராம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பெற்ற பூகோளசாஸ்திரத்தில் “இத்ரிசி” என்பவர் இயற்கையிலேயே இந்தி யர் சனமார்க்கச்சார்புடையவரென்றும் எவ்விதசங்கடத்தினும் நீதிப் பிரமாணத்திற்கு எதிரிலல்லார் என்றும் அவர்கள் எந்தவேலையைத் தொட்டபோதிலும் அதில் தாமகாட்டுகின்ற சமயோசிதமதிருட் பம், நேர்மை, சத்தியமிவற்றிற்கு உலகததெதத்சையாலும் மெச சப்படுகிறவர்களென்றும், அககாரணம்பற்றியோ இங்கிலவலயத்தின் ஒவ்வொருகோணத்திலும் நின்று ஜனங்கள் சும்பல்குமபலாய் ஆதியி லிருந்தே இந்தியநாட்டை நோக்கிப்போய்க்கொண்டிருக்கின்றனரெ ன்றும் மொழிநதிருக்கின்றதானது அக்கிரந்தகர்த்தாவினால் நமவரு க்குக் கிடைத்திருக்கின்றது ஓர் நல்லகொடையெயொழியவேறில்லை.

நாலாவதாக நமமேலேயாரின் பராக்கிரமமும் புயவலிமையும் எப்படிப்பட்டவையெனப்பார்க்குமளவில், அவையனைத்தும் அவரது சரித்திர கிரந்தங்களையும் நடைபுடை பாவனைகளையும் தெற்றென அறிந்தவருக்கு எட்டாதிரா. பிறருக்கு அனுபபிரமாணமும் இன் னொசெய்யாதிருக்குநதன்மையும் அடைக்கலம் புகுந்தாருக்குக்காட் டும் ஆதரவும் கேவலம் எளியவரிடத்தெல்லாம் தமதுவிரத்தனத் தைக்காட்டிக்கொள்ளாத சுபாவமும் நமது தேசவாசிகளின் பராக் கிரமத்தை யொருங்கே உருகிப்படுததுகின்றன நமதுராஜபுத்திர சகோதரருக்குள் “சபாஜயம் லுக் கும” “பிரதராஜுக்கும” இடையில் நடந்தபுத்தத்தின் பராக்கிரமமும் அடிக்கடி நினைக்கத்தக்கதாயிருக் கின்றது. “எலபின்ஸ்டோன்” என்பவர் இந்தியர் எப்பேர்ப்பட்ட உட்பிரம சூரரும் கொண்டிராத வீராவேசமுடையவரென்றும் மா ல்ட்டெற்காக உயிரையுங்கூடத் தத்தம் பண்ணுவதில் பின்வாங்கமாட் டாதவர்களென்றும் எழுதியிருக்கிறதையும் இப்பொழுது விவரித்து வருகிற காரியத்திற்கு ஆதாரமாகச் சேர்த்துக்கொள்ளலாம்.

ஐந்தாவதாகத் தேசாபிமானத்திற்கு நமதுபூர்வீகத்தார் எந்தப்படி யிருந்தாரென்பதில் பொதுப்படையாக சர்வதேசத்தவர்களும் அந்

சுயப்படக்கூடிய விதமாயிருந்தார்கள் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. நம்மவரின் அபிமானத்தின்முன கிரேக்கர் ரோமானித்தருடையவும தற்கால மேனாடுவாசிகளுடையவும தேசாபிமானம சூரியன் முன கேவலம் மிஷ்மினிபோனறதெனச் சொல்லவேண்டும். நமமுன்னையோரின் தேசாபிமானத்தின விரிவையும விஸ்தீரணத்தையும் இன்னமும அறியவேண்டுமாயின் ஆசியாககண்டத்தின் மிகப்பெரிய சக்கரவர்த்தியாயிருந்த அகப்பருக்கும மீவாரின ரஜபுத்திர அரசனாகிய “பிரதாப” எனபவனுக்கும நடந்த அகோரயுத்தத்தைக்கொண்டு கன்கறியலாம்.

ஆறாவது, நமபெண்பாலாருக்கு அந்நாளில் இருந்த சுவாதீனம் மிகவே மெச்சத்தக்கதெனத் தெரிகிறது. இன்றைக்கு நமமகளிர் அதுபவிக்கும் நிர்ப்பந்தமும் கட்டுப்பாடும் மகம்மதியர் படைபெடுப்போடு வந்ததென்பதை இங்கு அநேகர் அறிவார்கள். நமது மடந்தையர் நமமிடத்திற் பெற்றிருந்த சுவாதீனத்திற்கத்தாடசியாக H. H. விசேன எனபவர், இந்தியர்களைப்போல தமது மகளிர்களை மதிப்பாகவும் மரியாதையாகவும் நடத்தினவர்களை வேறெந்த இராச்சியத்திலும் காணமுடியாதென்ப பரிஷ்காரமாய்த் தட்டி வைத்திருக்கினனர்.

ஏழாவதாக நமபெரியோர் அந்நியர் கூட்டுறவு விஷயத்தில் எங்ஙனம் நடந்துகொண்டனர் என்பதைக்கவனிப்போமானால் அவர்கள் ஒருவன் சண்டைசெய்து அடையக்கூடிய வெற்றியைப்பார்க்கிலும் சமாதானத்தால் பதின்மடங்கு அடையலாமென்பதை மனப்பூர்வமாய் அறிந்துள்ளாராதலின் ஒற்றைக்கும அந்நிரோநநியத்திற்கும முந்தின ஆட்களாயி ருந்தார்களைப்பைது வெளிப்படையாப் பருக்கிறது. கிரேக்கதேசத்திறைவனாகிய “செலூகஸஸ்” எனபவன் தனது மகளை நமது சந்திரகுப்த மகாராஜாவிடது மாணஞ்செய்து கொடுத்ததாக “விலர்” இந்தியசரித்திரம் எனகிற புத்தகத்தில் நாம் வாசிக்கின்றோம். பாரசீக சக்கரவர்த்தி “நஷெர்வான்” எனபவன் தனது குமாரத்தியை நமதேயத்தில் சித்தூர் அரசனொருவனுக்கு பணியாகத்தந்தானென்பதும் நமமில் அநேகருக்குத் தெரியாதிராது. மேலும் பாண்டிய ராஜாக்களுள் ஒருவர் உரோமையை அரசாண்ட

அஞ்சுத் தஸ்ராபனுக்குத்தனது ஸ்தானாதிபதியை அனுப்பியிருக்கிறார் என “ஸ்ட்ரா போ” என்பவர் தமது கைப்படக் குறித்திருக்கிறதா நமது பூர்வீகத்தாருக்கும் அயல்தேசவாசிகளுக்கும் மத்தியிலுள்ள அந்நியோர்நியப் பற்றுவரவை அதிகமாய் விளக்குகின்ற தென்னலாம்.

எட்டாவதாகப் புறதேசங்களின் குடியேற்றத் தொடக்கத்தை யோசிக்குமிடத்து எஃப்தியர் எதத்யோபபியர் பாரசீகர் கிரேக்கர் ரோமானித்தர் ஜெர்மானியர் பிரித்தானியர் முதலான ஜனங்களெல்லாப் பெரும்பான்மையும் நமது புராதன இந்தியரே யென்று சரித்திர ஆதாரத்தோடும் சாஸ்திரயுக்தமாகவு ஸ்தாபிக்கக்கூடியதாயிருக்கிறது.

ஒன்பதாவதாக நமது மருத்துவ ஆராய்ச்சி எந்தவரை தென்கையில் அதுவும் மற்றச்சாஸ்திர விற்பனையைப்போலவே வெகுமேன்மை பெற்றிருந்ததாகத்தான் சொல்லவேண்டும். இதற்கு நமது தேசத்துள் கிடைக்கக்கூடிய மலை மூலிகைகளும் தாவரவர்க்கங்களும் மிகவும் அதுசரணையாயிருந்ததென்னலாம். 1905-ம் வருடத்தில்தென்னைகவர்ணர் ஆர்தில்பிரபுவானவர் இந்தியரின் சுகாதாரவிளக்கநூலானது சிறந்த மருத்துவ சாஸ்திர மேம்பாட்டிற்கு ஒருசிறிதும் குறைந்ததல்லவெனவு புராதன சட்ட நிருபணராகிய மனு, உலகத்தில் மஹா கீர்த்திபெற்ற சுகாதார விளக்க போதனாசிரியர்களில் ஒருவராயிருந்தாரென்றும் சொல்லியது நாம் அறியாததல்ல. ஆதென்றியும் நமது இரணவயித்திய சம்பந்தமான ஆயுதங்கள் நுண்ணிதோர் உரோமத்தையுங்கூட பிளவுபடுத்திவிடக்கூடியவிதமாய் அவ்வளவு கூர்மையுடையதானதென Mis. மானிங் என்பவள் விளம்பியிருக்கின்றாள். சரித்திர சம்பந்தமாகச் சொல்லவேண்டின் நாம் நமது வயித்தியத்தை முதன்முதல் அரேபியாவுக்குக் கொடுத்தோமென்றும் அகனை அங்கிருந்து மேனாட்டார் கொண்டிபோயினரெனவும் கூறுதல் நிரம்பமும பொருத்தமுடைத்து. பாம்பின் விஷத்தைப்போக்கடிக்கும் முறையை நமது பூர்வீகர் படித்துக்கொடாமுன்னர் அம்முறை கரேக்கருக்கு முதலாய்த்தெரியாது. இந்த முறையின் நற்பயனை நமது முன்னோர்கள் மஹா அலெக்சாந்தரின் சபா

மண்டப மத்தியில் முதலாய்ப பலதடவைகளில் ருஜுப்படுத்தியிருக்கின்றோன Wises (History of medicine) என்னும் புத்தகத்தில் நாம் வாசிக்கிறோம். இஃதுடன் 1880-ம் வருடத்தில் வெளிவந்த இங்கிலீஷ் மன்பத்திரிகை இந்தியரின் ஆதிமருத்துவ நூலை நன்கு படித்தவர்கள் வயித்தியத்தொழிலில் அவர்கள் கிரேக்கர் ரோமானித்தாருக்கு மாததிரமல்ல, தற்போதய மேனுட்டு வயித்திய சிரேட்டர்களுக்கு முதலாக உயர்ந்தவர்களாய் இருந்தார்களென்பதை ஒப்புக்கொள்ளாதிரார் எனப்பிரசரித்தது நமமில் அநேகருக்கு ஞாபகமிருக்கக்கூடும்.

பத்தாவதாக நமது கலையான நூல்களைக் கவனிக்கவேண்டி வருகதாகும். இது காரியத்தில் “புரோபெசர் மாகஸ் முல்லர்” பல வேறு காரணங்களினால் இந்தியாவில் அழிந்துபோய்கிடக்கோடிக்கணக்கான அருமபெரும சாஸ்திர கிரந்தங்கள் போகட்டும். தற்போது ஆங்கிலருக்கும் பிரபந்தங்களின் எண்ணத்தையேனும் புத்தக சாலைகளால் கீர்த்திபெற்ற கிரீசம் இததாலியும்சேர்ந்து தமது தொகையைக்கொண்டு தாண்டிவிடக்கூடாமா எனக்கேட்கிறதும், Mr. வார்ட் எனபவர் புராதன இந்தியரது சாத்திர ஆராய்ச்சியின் மகத்துவத்தை நீதிக்கு பயந்தவர் ஒருக்காலும் மறுக்கார் என்றும், Mis. மானிங் எனபவள மானிட சிருஷ்டி எவ்வளவு மனோசக்தியை யடையக்கூடுமோ அவ்வளவு வயது இந்தியர் அடைவக்கூடியவர் என்றும், Mr. டிரௌன் எனபவர் இந்தியாவே சர்வசாஸ்திரங்களுக்கும் தாயென்றும சொல்லியிருப்பனவனைத்தும நமமவரின் கலைபாட்சியைக் காட்டாமலிரா.

நல்லது கனவான்களே! என உபநியாசத்தை இன்னமும் தொடருவதற்கு அஞ்சுகின்றனன். காரணம் தங்கள் காருண்யசமூகம் நெடுநேரம் காத்திருப்பவேண்டியதாதலின். ஆகவே இன்னும் இரண்டொரு வார்த்தையோடு எனது வியாசத்தை இறுதிக்குக் கொணர்தல் உததமமாயிருக்குமென்று நம்புகின்றேன். மேலும் நம் புராதன இந்தியாவின் மகத்துவமும் மாட்சிமையுமோ எண்ணிற்கவையாயிருக்கின்றன. அவையனைத்தையும் நான் தெரிந்து சொல்வதென்றால் என் ஆயுள் காலமும் போதாது. அன்றியும் இது

வரையும் நான் சொல்லி வந்தது யாவும் நமது தேசவளத்துச்சிறி
தோர் பாகத்தின் முகவுரைக்குங்கூட ஒவ்வாதென்னலாம். இதுநிற்க
நான் எனது உபந்நியாசமாக நமது புராதன நடைபடிக்களை எடுத்துக்
கொண்டதற்குக் காரணமெல்லாம் நாம் நமது சீரையும் செழுமையும்
திரும்பப்பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமேயாயின் “பழமைபாடிச்செ
ழுமை தேடு” என நாம் கேள்விப்படுகின்ற பிரகாரம் நமது முந்தை
யோரின் பேரையும் பெருமையையும் அடிக்கடி ஞாபகத்திற்குக்கொ
ணர்தல் அப்பாவசியமாயிருக்கின்றதெனினும் சாதாரண எண்ணமே
யொழிய விசேஷம் வேறென்றுமில்லை. அஃது அங்ஙனமாக இனி
நாம் செய்யவேண்டியது யாதென்றால் மேலே முதறகுறிப்புப்போல
நிற்கும் நமது புராதனத்தைப் பலதரமும் நினைவுகூர்ந்து நம் தற்கா
ல நூதனத்தை அப்புராதனத்துடன் ஒப்பிட்டுப்பார்ப்பதில் தெரி
யக்கூடிய பாரதூர வித்தியாசங்களை அணர்ந்து கொஞ்சத்திற்குக்கொ
ஞ்சமாகிலும் நம்மைத்திருத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்பதே. அவ்
வண்ணமாக நாம் இனியாகிலும் நமது பழமை பாராட்டி நம்மைக்
கவனித்து நடாத்திக்கொள்ளக்கூடிய நல்லெண்ணை நமக்கு உண்
டாகக்கூடுமென்று நமபுகின்றேன். அந்த நல்லெண்ணைத்திற்கு சா
கூராத் நசுவரனும் அருள்புரிவானாக.

காவைவேலன் கோவை.

(முற்றோட்சீசி.)

தன்னிலைதலைவன்சாய்றல்.

தன்னிலை தலைவன்சாற்றலாவது வேட்கைநோய் மீதுர்ந்து வரு
ந்துகின்ற தனதுநிலையைத் தலைவன பரங்கிகளுக்குக் கூறுதல்.

செய்யுள்.

உஉ. போதுற்ற கோதையுன் கையிலென் னாவி பொருஞ்சமரில்
ஊதொற்றை வால்வளை வேலன் காவை யுயர்சிலம்பிற்
காதொற்று வேல்விழிந் கன்னிலன் னாகக் களபக்கொங்கை
வேதொற்றி னுலன்றி மீளாதென் காம வினைக்குளிரே.

போது - பூ. கோதை - கூந்தல்; ஆகுபெயர். என்னுவி உன் கையில் என இயையும். அது வருவிக்கப்பட்ட இருக்கின்றது என்பதனோடு முடியும். தலைவியைக் கூட்டிவையாது கைவிடுவையாயின்; என்னுயிர் நிலையாது என்பது இதன்கருத்து. வளை - சங்கு. காது ஒற்று - காதிற் கிட்டிகின்ற. வேது - வெம்மை.

கொண்டுநிலைகூறல்.

கொண்டுநிலை கூறலாவது இறந்துபடும நிலையடைநது நிற்குந் தல்லமகனைப் பாங்கிதேற்றி உயிர் தாங்கிக்கொண்டு நின்றற்குரிய சொற்களைக் கூறுதல். கொண்டுநிலை - தாங்கிக்கொண்டு நின்றல்.

செய்யுள்.

உரு. அலைப்பெண்ணை வெல்லு மியல்சேரு மாகத் தரும்பு கொம்மை முலைப்பெண்ணை வேண்டுவ னான்மறுத் தான்மொழி நாவகத்தே கலைப்பெண்ணை மேவுங் கரவையில் வேலன் கனகவெற்பிற்[னே. சூலைப்பெண்ணை கொண்டுன் குறைமுடிப் பாயபினைக் கொற்றவ

அலைப்பெண் - இலக்கும். அலை - கடல். ஆகம் - மார்பு. நான் வேண்டுவன் என இயையும். கலைப்பெண் - சாசசுவதி. கனகம் - பொன். பெண்ணை - பனைமடல்; ஆகுபெயர். மொழிநாவகத்தே கலைப்பெண்ணைமேவுங் கரவையில் வேலன் என்பதனால் அவன் கல் விபாயிற்சி கூறப்பட்டது. நீ விரும்பிய தலைவியை யான்வேண்டு வேன்; அவளுடன்படாளாயின் மடன்மாவூர்து நின்குறை முடிப் பாய் எனப்பாங்கி கூறினான் என்க.

என்னைமறைப்பினேளிதேன நததல்.

அஃதாவது பாங்கிதலைவனை நோக்கி - எனக்கு நீ மறைப்பாயாயின்; நின்னெண்ணம் எளிதின் முடியும் என்று நகையாடிக்கூறுதல்.

செய்யுள்.

உரு. நெய்யுந் திரியும் விளக்கிருந் தாலு நிறைவிளக்கஞ் செய்யுந் கருவி முதற்றாண்டு கோறிகழ் வாயுங் கண்ணுந் கையுந் சிவந்த கரவையில் வேலன் கனகிரியில் எய்யுந் சிலையண்ண லென்மறைத் தாலுந் கியல்வதன்றே.

விளக்கம் - பிரகாசம், வாயுங்கண்ணுங் கையுஞ்சிவந்த கரவையில வேலன் என்றது விட்டுணுமூர்த்தியை ஒக்கும் ஒருபுருடன் என்பது தோன்ற என்க. என்மறைத்தால் - என்னேமறைத்தால், இயல்வது - நடப்பது.

பாங்கிகையுறையேற்றல்.

அஃதாவது தலைமகன் கொண்டுவந்த பைந்தழையாகிய கையுறையைப் பாங்கி அங்கீகரித்துக்கொண்ட செய்தியைக் கூறுதல், கையுறை - கையிலுறுவது.

செய்யுள்.

உரு. மதிவண்ண வேணியிருவண்ண மேனி மறைக்கொழுந்தைத்
துதிவண்ண வாயன கரவையில் வேலன் சுருமயிற்பொறி
பதிவுண்ண லோசன மாலனை யான் நந்த பைந்தழைதான்
விதிவண்ண மேபெரி தாமெனும பேரை விளக்கியதே.

மதிவண்ணவேணியிருவண்ணமேனி மறைக்கொழுந்து - சிவபெருமான். மதி - சந்திரன், வண்ணம் - அழகு, வேணி - சடை, இருவண்ணமேனி - தேனியின்பச்சைசிறமும், தனது செந்நிறமூடைய இருநிறமும் விரவியதிருமேனி, சுருமயி - மலை, பொறிபதிவண்ணலோசனமமால-தாமரைப்பூப்போன்ற கண்களையுடைய விட்டுணுமூர்த்தி, பொறிபதி - இலகருமியினளிடு; தாமரை, வண்ணம் - நிறம், விதிவண்ணம் - விதியினசெயல்

பாங்கிதலைவியைகீதறியிடத்துய்த்துநீங்கல்.

குறியிடத்துய்த்து - குறிவாயினிறகாசெய்து.

செய்யுள்.

சு. சந்தன நீழனஞ் சாரலின் வாயலில்லந் தாரணிக்குள்
ஐந்தரு வான கரவையில் வேல னணிவரைமேற்
செந்திரு மால்பிறப் பீரஞ்சின் மூன்றன்ன செயயவழி
சந்தர மேவும் புறவடி நாடிடைத் தோகையரே.

கரவைவேலன் கோவை.

தோகையரே ரில்லும் என முடிக்க, தாரணிக்குள் ஐந்தருவான வேலன் என்பதனால் அவனது வரையாது கொடுக்கும் வள்ளன்மை கூறப்பட்டது. செந்திருமால் பிறப்பிசைந்தின் மூன்று - மீன், ஆமை நரசிங்கம் என்பன. மீன் விழிக்கும், ஆமை புறவடிக்கும் சிங்கம் இடைக்கும் உவமானம்.

புகழ்தல்.

புகழ்தலாவது தலைவன் தலைவியைப் புகழ்ந்து கூறுதல்.

செய்யுள்.

உஎ. முகத்தான் மதியை மறுவாககி னீர்முலை கொண்டெல்லேச
சகததா ரழிந்திடக காசாககி னீரொழு சாடியவம்
பகததாலு மாவை வடுவாககி னீரொழு பாரிற்சத
மகத்தா ன்னைய கரவையில் வேலன் வரையணங்கே.

வரையணங்கே - மறுவாககினீர், காசாக்கினீர், வடுவாக்கினீர், என முடிக்க. வல் - சூதாடுகருவி. காசாக்கினீர், வடுவாக்கினீர் என்பன சிலேடை. காச - மணி, குற்றம்; வடு - பிஞ்சு, குற்றம். அம்பகம - கண், சதமகத்தான - இரதிரன.

பாங்கி தலைவியைச்சார்ந்து கையுறை காட்டல்.

அஃதாவது தலைவியைக் குறிவயின் திறவிப் போனபாங்கி தலைவன் புணர்ந்து மகிழ்ந்து புகழ்ந்து போனபின் வந்த கையுறையாகிய பூக்களை இவை இவை என்று காட்டிக் கூறுதல்.

செய்யுள்.

உஅ. பூமேவு தாமரைப் போதிவை காவியம் போதிவை
தேமேவு வாசத் தளிரிவை காணிவை சேர்த்தணிவாய
காமேவு செங்கைக் கரவையில் வேலன் கனகிரிமேன
மாமேவு முண்டக மேலுறை யாத மடமயிலே.

பூ - பூமி. போது - மலர். கா - கற்பகச்சோலை. மா - பெருமை. முண்டகம் - தாமரை. காமேவு செங்கை என்பதனால் அவன் கொடைச்சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

தலைவியைப் பாங்கித் துறவரல் விலக்கல்.

அஃதாவது பாங்கி தலைவியை நோக்கிக் குறிக்கப்பட்ட இடமாகிய சோலையின்கண் வாரற்க என்று அவள் வருதலை விலக்குதல்.

செய்யுள்.

௨௧. வண்டலை தண்டலை வாரலை நீயினி மாகத்தெழுந

கொண்டலை நேர்கொடையான்புகழ்க் கங்கை குலத்துதித்தோன்
மிண்டினர் சிங்கக் கரவையில் வேலன் வியன்சிலம்பிற்
கண்டினை வென்று கசப்பாக்கு மென்மொழிக் காரிகையே.

வண்டு அலை - வண்டுகள் அலைகின்ற தண்டலை - சோலை. வாரலை - வாராதே. கொண்டல் - மேகம். கங்கை குலத்துதித்தோன் என்பதனால் கரவை வேலனுடைய வேளாண் குலமும், மிண்டினர் சிங்கம் என்பதனால் அவனுடைய பராக்கிரமமுஞ் சொல்லப்பட்டன. மிண்டினர் - நெருங்கி எதிர்த்தோர். கண்டு - கற்கண்டு.

நெடுத்தகை துறவியினிற்றங்கல்.

அஃதாவது தலைமகன் தலைவியைக் காணப்பெறாமற் குறிவயினின்று மனம் நொந்து புலம்புதல்.

செய்யுள்.

௨௨. கிளிகாண் மயிலினங் காண்மலர்ச் சோலையிற் கீதம்பயில்
அளிகாள் பசங்கொடியன்றா விளங்குமென் னம்பகமுன்
வெளியாக நின்றில் ரந்தோ நதிக்குல வேந்தன் தமிழ்
தெளிவாய கும்பன் கரவையில் வேலன் சிலம்பகத்தே.

கீதம் - இராகம் பசங்கொடியன்றா என்றது தலைவியை. அம்பகம் - கண். தமிழ்தெளிவாய கும்பன் என்பதனால் கரவைவேலனுடைய தமிழ்நூற் பயிற்சி கூறப்பட்டது.

தாய்துயிலறிதல்-

தாய்துயிலறிதலாவது பாங்கி தலைமகனைக் குறியிடத்து நிறுவித் தாயினித்திரையை இயைவன கூறி அறிதல்.

செய்யுள்.

௩௧. மேதினி யாடந்த வேலன் கரவை வியன்சிலம்பில்
ஊதி யுலாவி யளிசூழ் கருங்குழ லொண்டொடியே
போதிசை நாகந் தழுவிய பீலியம் பொன்மயில்கள்
பாதி யிராவுந் துயிலா மிருந்த பரிவுகொண்டே.

மேதினியாள் தந்த - பூமிதேவிபெற்ற. இதனாற் கரவைவேல
னுடைய வேளாண்குலம் கூறப்பட்டது. அளி - வண்டு. போது-பூ.
நாகம் - மலை. பீலி - தோகை. பாதி யிரா - அர்த்தராத்திரி. பரிவு -
துயர்.

தலைவியைக் குறிவயினுய்த்துநீங்கல்.

அஃதாவது பாங்கிதலைவியைக்கொண்டு சென்று குறிவயினிற்
வித் தான நீங்குதல்.

செய்யுள்.

௩௨. இனபரிபாலன் கரவையில் வேல னெழிற்கிரிமேற்
கனமன்கோதைக் கருங்குயி னீகலந் தேயணியப்
புனல்வரி வானை வினையாயும் வாவியிற் போதுமது
வனமுறுங் காவியுந் கொண்டிவண் மீண்டு வருகுவனே.

இனபரிபாலன என்பதனால் வேலனுடைய செழுங்கிளை தாங்
குஞ் சிறப்புக்கூறப்பட்டது. கனம அன-முகிலையொத்த. போது-பூ.

தலைவியைத்தலைவன் குறியிடத்தெளிப்படல்.

௩௩. குவிகறை மேகம் பயில்சோதி மின்னெனக் கூண்டிருண்டு
கவியிரு னீவரக் கண்டவென் கண்கள் கவிக்குவிழிச
செவியணி நல்குங் கரவையில் வேலன் சிலம்பகத்திற்
புவியினி லென்றவ மாற்றிய தோமணிப் பூங்கொடியே.

- கறை - கறுப்பு. கூண்டு - கூடி. மணிப்பூங்கொடியே! மின்
னென நீ வரக்கண்ட என் கண்கள் என்ன தவம் ஆற்றினவோ? என

முடிக்க. கவி - பாட்டு. விழிச்செவிமணி - நாகரத்தினம். இதனால் அவன் செல்வப்பெருமை கூறப்பட்டது.

புகழ்தல்.

கலகிநிகழ்ந்தபின் தலைமகன் தலைகியைப் புகழ்தல்.

செய்யுள்.

௩௪. விண்டோயுஞ் சோலையின் மேகார மாட விராமலரில்
வண்டோசை பாடுங் காவையில் வேலன் மணிவரையில் [னும்
கண்டோது மென்மொழி யுன்னருங் கண்டத்தைக் கண்டபின்
உண்டோ சுரிமுக நிலலாத சாதி யொளியினையே

மேகாரம் - மயில. ஓசை - இசை. கண்டம் - கழுத்து. வளை - சங்கு.

தலைமகளவலம் பாங்கிதணித்தல்.

அவலம் - தூயர்.

செய்யுள்.

௩௫. அடிப்பூ மயினின் குறிப்பிழை யேவிடை யண்ணல்பதம்
முடிப்பூ வெனவைத்த வேலன் காவை முதுசிலம்பிற்
கொடிப்பூ மரத்திற் புனல்வா யரும்பிய கோகனகக்
கடிப்பூ விருந்த தவாபாற் குறிப்பிழை கண்டிலமே.

அடிப்பூமயில் - பாதமாகிய தாமரைமலரையுடைய பெண்ணே!
விடையண்ணல் - சிவபிரான். கொடிப்பூமரத்தில் - கொடிபடர்ந்து
பூத்திருக்குமரத்தில். கடி - பரிமளம்.

ஓறைவிமேலிறைவன் குறிப்பிழைப்பேற்றல்.

அஃதாவது தலைவன் தான் அல்லகுறிப்பட்டு வருந்திய குற்றத்
தைத் தலைவிமேலேற்றிக் கூறுதல்.

செய்யுள்.

நக. பெருக்கானகீர்த்திக் கரவையில் வேலன் பெருஞ்சிலம்பின்
மருக்காலுந்தாமரை வாண்முகச செருதிரு மங்கையன்ன
முருக்கா ரிதழி யெனைமறந் தாலு மொழியி னுண்மை
ஒருக்காலு ரெஞ்சின் மறந்திலன் வேல்விழி யொண்டொடியே.

பெருக்கு - வளர்ச்சி. மரு - வாசனை முருக்கு ஆர் - முருக்
கமழவை ஒத்த. இதழி - அதரமுடைபவள்.

அவள்துறிமருண்டமை யவளவற்கியம்பல்.

அஃதாவது தலைவி-குறியின்மயங்கிய தன்மையைப் பாங்கிதலை
வனுக்குரைத்தல்.

செய்யுள்.

நக. கருமா னிகருங் கொடைக்கரத் தானுயர் காசினிமான்
மருமான் கரவையில் வேல மகீபன் மணிவரையில்
திருமானிகரும் புகழண்ண லேதுணைச செப்புமுலை
ஒருமான் குறிமருண் டேயுடன மீண்டுவந் துற்றனளே.

கருமால் ரிகரும - கரியமுதலையொத்த. காசினிமான் மருமான்
- பூமிதேவியின்மகன். மகீபன் - அரசன். திருமால் ரிகரும் - விட்
டுணுமூர்த்தியையொத்த. செப்புமுலை ஒருமான் எனறது தலைவியை.
இங்கே கருமான், காசினிமான், மருமான், திருமான், ஒருமான் என
அஞ்சுமான் பெயர் தொனித்தல் அறிக.

அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை.

முடிக்க, கவி - பாட்டு, விழிச்செவிமணி - நாகரத்தினம். இதனால் அவன் செல்வப்பெருமை கூறப்பட்டது.

புகழ்தல்.

கலகநிகழ்ந்தபின் தலைமகன் தலைகையைப் புகழ்தல்.

செய்யுள்.

௩௪. விண்டோயுஞ் சோலையின் மேகார மாட விரைமலரில்
வண்டோசை பாடுங் காவையில் வேலன் மணிவரையில் [னும்
கண்டோது மென்மொழி யுன்னருங் கண்டத்தைக் கண்டபின்
உண்டோ சுரிமுக நில்லாத சாதி யொளியினையே

மேகாரம் - மயில, ஓசை - இசை. கண்டம் - கழுத்து, வளை - சங்கு.

தலைமகளவலம் பாங்கிதணித்தல்.

அவலம் - தூயர்.

செய்யுள்.

௩௫. அடிப்பூ மயினின் குறிப்பிழையேவிடை யண்ணல்பதம்
முடிப்பூ வெனவைத்த வேலன் காவை முதுசிலம்பிற்
கொடிப்பூ மரத்திற் புனல்வா யரும்பிய கோகனகக்
கடிப்பூ விருந்த தவாபாற் குறிப்பிழை கண்டிலமே.

அடிப்பூமயில் - பாதமாகிய தாமரைமலரையுடைய பெண்ணே!
விடையண்ணல் - சிவபிரான. கொடிப்பூமரத்தில் - கொடிபடர்ந்து
பூத்திருக்குமரத்தில். கடி - பரிமளம்.

இறைவிமேலிறைவன் குறிப்பிழைப்பேற்றல்.

அஃதாவது தலைவன் தான் அல்லகுறிப்பட்டு வருந்திய குற்றத்
தைத் தலைவிமேலேற்றிக் கூறுதல்.

செய்யுள்.

ந.க. பெருக்கான ழீர்த்திக் கரவையில் வேலன் பெருஞ்சிலம்பின்
மருக்கா லுந்தாமரை வாண்முகச செந்திரு மங்கையன்ன
முருக்கா ரிதழி யெனைமறந் தாலு மொழியி னுண்மை
ஒருக்கா லு நெஞ்சின் மறந்திலன் வேல்விழி யொண்டொடியே.

பெருக்கு - வளர்ச்சி, மரு - வாசனை முருக்கு ஆர் - முருக்
கமழவை ஒத்த. இதழி - அதரமுடைபவள்.

அவள்துறிமருண்டமை யவளவற்கியம்பல்.

அஃதாவது தலைவி-குறியின்மயங்கிய தன்மையைப் பாங்கிதலை
வனுக்குரைத்தல்.

செய்யுள்.

ந.எ. கருமா னிகருங் கொடைக்கரத் தாலுயர் காசினிமான்
மருமான் கரவையில் வேல மகீபன் மணிவரையில்
திருமானிகரும் புகழண்ண லேதுணைச செப்புமுலை
ஒருமான் குறிமருண் டேயுடன மீண்டுவந் துற்றனனே.

கருமால் நிகரும - கரியமுதலையொத்த. காசினிமான் மருமான்
- பூமிதேவியின்மகன். மகீபன் - அரசன். திருமால் நிகரும் - விட்
டுணுமூர்த்தியையொத்த. செப்புமுலை ஒருமான் என்றது தலைவியை.
இங்கே கருமான், காசினிமான், மருமான், திருமான், ஒருமான் என
அஞ்சுமான் பெயர் தொனித்தல் அறிக.

அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை.

ஸ்ரீ: கதாசரித் சாகரம்.

நு-வது சதுர்த்தாரிகாலம்பகம் உ-வது தரங்கம்.

[புரீமத்-வீராசாமி ஐயங்காரவர்கள் மொழிபெயர்த்தது.]

(முற்றோடீச்சி.)

எல்லோருடைய தலைகளிலுமிடையிடையாக தன்னிஷ்டப்படி கால்களை வைத்து மிதித்துக்கொண்டு செல்கின்ற தாம ஐசுவரியம் முடிவிய அறுருணங்களை யுடையதுமான ஊழ் எவனால் விலக்கமுடியுமா என்றிவ்விதம் தன்னிலைமைக்குத் தக்கபடி ஆலோசனை செய்தனன். இவ்வண்ண மாலோசனை செய்கின்ற பிராமணபுவாவான அந்த சக்தி தேவனுக்கு மரத்தின் கீளையிலிருந்த வண்ணமே யன்றபகல் கழிந்தது. சாயங்காலமானவுடன் அவன், எல்லா விடங்களினின்றும் வாலமரத்தில் வந்தடைகின்றவைகளும் சபதத்தினால் திசைகளெங்கும் நிரப்புகின்றவைகளுமான பருத்தவருவத்தை யுடைய பம்பல கழுதுகளைக் கண்டனன். அப்பக்கிளவருங்கால் அவற்றின் பெரிய இறகுகளின் காற்றினால் கிளம்புகின்ற கடலைகள் அப்பக்கிகளிடத்துள்ள பழக்கத்தினால் அவற்றிற்கெதிர்தென்றெழுவன போற் காணப்பட்டன. பின்பு கொப்புகளையடைந்துள்ள அப்பக்கிகள் மனுஷியர்கள் பேசுமவண்ணமே ஒன்றோடொன்று பேசிக்கொள்ள அதனையவன் அவ்வாலமரத்தின் அடர்ந்த இலைகளில் மறைந்திருந்த படியே கேள்வியுற்றனன்.

அப்பொழுது அவைகளிலொருபக்கி அன்றுதினம் தான் தவீ பார்தாஞ் சென்றிருந்ததாய்க் கூறிற்று ஒன்று சிறந்ததொரு மலைக்குத் தான் போயிருந்ததாய்ச் சொல்லிற்று; ஒன்று வேறோர் திசைக்குத் தான் போனதாக வரைத்தது. இவ்வாறு ஒவ்வொன்றாய்த் தாங்கள் சென்றிருந்தவிடத்தைப்பற்றிப் புகழ்ந்துபேசியபின் அப்பக்கிகள் நடுவில் வயதுமுதிர்ந்த ஒரு பக்கியானது யானின்று உத்

சாகமாய் வினையாடுவதற்காகக் கனகபுரிக்குச் சென்றிருந்தேன் ; நானேக்காலையிலும் சுகமாய்ச் சஞ்சரிப்பதற்காக அவ்விடத்திற்கே செல்லப்போகின்றேன்; வருத்தத்தைத் தருகின்ற தூரதேச கமனத் தினலெனக்கு வேறென்ன பிரயோஜனமிருக்கின்றது.—என்றிவ்விதம் நினைப்பினறி அமுதத்தினையொகத அப்பகஷி கூறிய வசனத்தினால் சுகத்தேவன் தாபமற்றவனாய் ஒழேமா ! தெய்வகதியா லந்நகர மொன்றிருக்கின்றதென்பது முண்டையே. அதனை யடைவதற்கு மிதுவே உபாயமெனக்கு; ஆனால் மிகப்பெரிய சரீரத்தையுடைய இப்பகஷியானது வாசனமாகவே யேற்பட்டது என்று ஆலோசனைசெய்துகொண்டு மெல்லக் கிட்டநெருங்கிசென்று உறங்குகின்ற அப்பகஷியினிறகில் சேர்ந்து மறைந்திருந்தனன்.

காலே வேளையில் மற்றைப்பகஷிகள் யாவும் பற்பல இடங்களை நாடிச்சென்றபின் சுகத்தேவனுக்கிருப்பிடமாகிய அப்பகஷியானது ஆச்சர்யமான * பக்ஷபாதத்தைக் காண்பிக்கின்ற ஊழைப்போலவே அவனுக்கு ஆதாரமாகி முதுகினில் மறைந்துகிடக்கின்ற சுகத்தேவனை வலித்துக்கொண்டபடியே மறுபடியும் தான் சஞ்சரிப்பதற்காகக் கண்ணேரத்தினிலக கனகபுரியை யடைந்தது. அஃது அவ்விடத்திலுள்ள ஓர் உத்யானவனத்தின் நடுவிலிறங்க உடனே அந்த சுகத்தேவனும அசையாமல் மெல்ல அதன் முதுகினின்றும் குதித்தனன். இறங்கியதும் தன் பகதத்தைவிட்டு அந்த உத்யானவனத்தினில் அவனுலாவிக்கொண்டிருக்கும்போது அவ்விடத்தில் பூக்கொய்துகொண்டிருந்த அதிசௌந்தர்யவதிகளான இரண்டு பெண்களைக்கண்டனன்.

அவர்களு மிவனைக்கண்டவுடன் ஆசசரியமடைய அவன் அவர்கள் சமீபத்தில், மெல்லசசென்று, ஷேற மங்களவடிவுள்ளமாதர்களே! இது எந்த இடம், நீங்களிருவரும் யாவரென்றனன். அதற்கவர்களவனைப்பார்த்து நண்பனே! இதுவிதயாதர்கட்கிருப்பிடமாகிய கனகபுரியென்னும் பெயரினையுடைய நகரம். இந்நகரத்தினில் சந்திரப்பையென்ற விதயாதரஸ்திரீ வாசஞ்செய்கின்றனள். நாங்களிருவருமவளுடைய உத்யானவனத்தைக் காக்கின்றவர்கள். அவளுக்காக

* பக்ஷபாதம் - அன்புடைமை, இறகுகளின் கிடக்கை.

வே பூப்பறிக்கின்றோமென்றனர். அதற்கந்தப்ராமணன் உங்களுகு மானியான அவளை யிப்போது யானுமெவ்விதம் பார்க்கும்படி நேருமோ அவ்விதம் நீங்கள் செய்யவேண்டுமென்றான். அதைக் கேட்டதுமல்விரண்டு ஸ்திரீகளும் அப்படியே செய்கிறோமென்று கூறி அந்த யுவாவான சக்திதேவனை யங்கரத்தின் மத்தியிலுள்ள ராஜகிரகத்திற்கழைத்துச் சென்றனர்.

அவனும் மாணிக்க ஸதமபங்கராலழகியதும் சுவர்ணமயமான சுவர்களுடனகூடிச் செல்வங்கள் யாவும் தங்கியிருக்கின்ற இடம்போற் காணப்படுகின்றதுமான அந்த ராஜகிரகத்தைக் கண்ணுற்றான். அவ்விடத்திற்கு வன் வந்தவுடனவனைக் கண்டு அங்குள்ளவேலைகாரஜனங்கள்யாவரும் விரைவிற்கென்று மனுஷியசஞ்சாரமில்லாத இவ்விடத்தில்குழியொரு நயன் வந்திருக்கின்றனென ஆச்சரியத்தைத் தங்களரசியாகிய சந்திரப்பரபைபென்பவளிடம் தெரிவித்தனர். உடனே அவளுடைய யில்காவலனாக குத்திரவளித்துத்தாமசியாது அவனையுள்ளே தன் சமீபத்திற்கழைத்து வருமபடிசெய்ய; அவிடம் சென்ற சக்திதேவன், தன் கண்களுக்காரந்தத்தைவிளேவிக்கின்றவளும் ப்ரமதேவனுடைய அற்புதமானபடைபுத்தொழிலின் முடிவே ஒரு உருவெடுத்து வந்திருக்கின்றதுபோலக் காணப்படுகின்றவளுமான அம்மங்கையைக்கண்டான்.

அவளுமவன்னுரத்தில் வருகின்ற பாதே சிறந்த இரத்தினசிடமாசனத்தினின்று மெழுந்து அவனைக் கண்டமாத் திரத்திலவன் வசப்பட்டவளாய்த தான் நல்வரவுகேட்டவனை ஆதரித்து ஆசனத்தில் வீற்றிருக்கும்படிசெய்து அவனைப்பார்த்தது, ஹே உங்களமுள்ளவரே? இப்படிப்பட்ட நீர்யார்? மனுஷ்பார்களையுடையத்தகாத இவ்விடத்திற்கெப்படிவந்தீர்? என்றுசந்தேஷத்துடன் கேட்க சக்திதேவன் தந்தேசத்தையும் சாதியையும் பெயரையும் தெரிவித்து வர்த்தமானபுரத்தரசன் புதல்வி கனகரேகை யென்பவன் கனகபுரியைப் பார்த்திருக்கின்றவனையே தான் விவாஹஞ் செய்துகொள்வதாய் நிச்சயித்திருக்கின்றதையும் அவனையடைவதற்காகத்தான் இவ்விடம்வந்த சமாசாரத்தையும் விவரித்துரைத்தான்.

அதைக்கேட்டதும் சந்திரப்ரபை யென்பவள் ஏதோ ஒன்றைச் சிந்தித்துப் பெருமூச்சுவிட்டுப் பின்பு அந்த சுகதிதேவனைத் தனித்த விடத்திற் கழைத்துச்சென்று ஆசனத்திலிருக்கச்செய்து, ஓய் நற்புகழ் வாய்நதவரே! இப்பொழுது நானுமக்கொன்று சொல்லுகிறேன் கேளும், இப்புகழ்பிற சுகிசண்டரென்னும் பெயரையுடைய கித்யாதரபதி ஒருவரிருக்கின்றனர். அவருக்கு நாங்கள் நாலுபுத்திரிகள் முறையே ஜனித்தோம். அவர்களில் மூத்தவள் சந்திரப்ரபை எனபவள்யான். எனக்கிளையவள் சந்திரேகை பென்பவள். அவளுக்கிளையவள் சசிரேகை பென்பவள். நாலாவதுபெண் சிபரபை என்பவள். நாங்கள் நால்வரும் முறையே யெங்கள் பிதாவினது கிரகமாகியவிடத்தில் வளர்ந்துவந்தோம். யான் கன்யாவருதத்திலிருக்கும் போது ஒருசமயத்தி லெனதுசகோதரிகள் மூவரும் ஒருங்குசேர்ந்து ஸ்ரானஞ்செய்வதற்காக கங்காநதிநீரத்திற்குச் சென்றனர்.

அவ்விடத்திலவர்கள் நீர்விளையாட்டிற் காரம்பித்ததும் தங்கள் யௌவன மகத்தினால் அந்நீரில் தவம்புரிந்துகொண்டிருந்த அகரிய தபசென்னும் முனிவர்மேல் தண்ணீரை வாரியிறைத்து மிகவுயிர் பபந்தம் செய்ய அம்முனிவர் கோபமுற்றவராய் அவர்களை நோக்கி நீங்கள்னைவரும் பூலோகத்தில் சிந்திக்கத்தக்க கண்ணிகைகளாகப் பிறக்கக் கடவீர்களென்று சபித்தனா. அவரவ்வாறு சபித்தன ரென்பகையறிந்து எங்கள் பிதாவானவர் அம்முனிவரிடஞ்சென்று பிரார்த்திக்க அந்த மஹாமுனிவர் சாபத்தின முடிவை அவர்கட் கெவ்விதம் சொல்லவேண்டுமோ அவ்விதம் சொல்லிவிட்டு அவர்க ளெல்லோர்க்கும் மானிடத்தன்மையோடுகூடப் பூலோகம் விருத்தாநத்ததையறியும் ஞானத்தையும் கட்டளையிட்டனர். பின் : என் சகோதரிகள் மூவரும் சரீரத்தைவிட்டு நீங்கி, மனுஷ்யலோகத்தை யடைய எனது பிதாவானவர் இந்நகரத்தை யெனக்குக கொடுத்த விட்டு விரைந்தின்று காட்டையடைந்தனர். பின்பிவ்விடத்தினில் வசிக்கின்ற எனது சுவப்பனத்தில் அம்பிகாதேவியானவள் வந்து என்னைப்பார்த்து ஹே புத்திரி! உனக்குமானிடனை கணவனாகப் பவிக்கப்போகின்றாளுென்று தகவளித்தனர்.

ஆதலால் என்பிதா எனக்குப் பற்பல கித்தியாதர்களைப் பர்த் தாவாக வுத்தேசித்தும் நான் சம்மதியாது அவரை மறுத்துவிட்டு,

இப்பொழுது கன்னிகையாகவே யிருக்கின்றேன். இப்போதோ ஆச்சரியமான வுமது வரவினாலும் வடிவினாலும் ஈடுபட்டு உமக்கே யென்ன யர்ப்பணஞ் செய்துவிட்டேன். ஆகலா லும்மைப்பற்றி யென்பிதாவிடம் தெரிவிப்பதற்காக வருகிற சதுர்த்தசி தினத்தன்று ரிஷபமகாகிரிக்குச் செலலுகின்றேன். அவ்விடத்தி லந்த சதுர்த்த சிதிதியில் சிவபிரானப் பூஜிப்பதற்காக எல்லாத்திசைகளினின்றும் சிறந்த வித்யாதரர் யாவரும் வருஷந்தோறும் வருது சேருகின்றனர். எனது பிதாவும் அவ்விடத்திற்கு வருவார். யானவரனுமதியைப் பெற்றுக்கொண்டு சீககிரிமலையிடம் வருகின்றேன். பின்புநீர் என்னை விவாகம் செய்துகொள்ளும், எழுந்திருப்பொழு தென்று சொல்லி அநதச சந்திரப்ரபை யென்பவள் வித்யாதரர்க்குரிய சிறந்த ஆகா ரங்களால் சுகதிதேவனை யுபசரிதகனள்.

அவள் சொல்லியதற்கிசைந்து அப்படியே செய்கிறேனென்று கூறிய அங்கிருந்த சுகதிதேவனுக்கு அப்போது காட்டுத்தீயினால், நாபத்தையடைந்தவனுக்கு அமிருதச் சுனையில் மூழ்கினு லெவ்வ ளவு சுசமுண்டாகுமோ அவ்வளவு சுசமுண்டாகிற்று. இப்படிச சிலதினஞ்செல்லலும் அநதச் சதுர்த்தசிதினம் வர அவள சுகதிதேவ னைப்பார்த்து இப்பொழுது நானுமமைப்பற்றி என் பிதாவுக்குத் தெரிவிப்பதற்காகப் போய்வருகின்றேன். இங்கிருக்கிற வேலைக்கா ரர்யாவரும் என்னுடன் வருவார்கள். தனித்திருக்கின்ற நீர் இரண்டு நாள்வரை வருந்தாதிருத்தல் வேண்டும். அன்றியும், இந்தமாளிகையி லொருவராகவிருக்கின்ற நீரிதன்மேலமடி யிலெவ்விதத்தாலும் ஏறக் கூடாது என்று சொல்லி அசசந்திரப்ரபை யென்பவள் தன் மன தை அநதயுவாவாள் சுகதிதேவன்சமீபத்தில் வைத்துவிட்டு அவன் மனது தன்னுடன் பின்சென்றுவர அங்கிருந்து புறப்பட்டனள்.

அவள் வெளியேறிச்சென்றபின் அம்மாளிகையில் தனித்திருக் கின்ற சுகதிதேவன் மனதிற்கு விநோதத்தையுண்டுபண்ணுகின்றவ னாக யாவரும் கண்டு மகிழத்தக்க பெருஞ்செல்வம் நிரம்பிய அங் குள்ள ஒவ்வோரிடங்களிலும் உறசாகத்தோடு சுற்றியுலாவிக்கொண் டிருந்தவன், நமமையந்த வித்யாதர கன்னிகையான சந்திரப்ரபை யென்பவள இம்மாளிகையின் மேல்பாடியிலேமககூடாதென்றெதற

காகத் தடுத்தனளென்று கருதி அங்குள்ள புதுமையைக் காண வேண்டுமென்ற ஆவலுற்றவனாய் அவன் அதே மாளிகையின் மேல் மாடியிலேறினான். ஏனெனில், உலகத்தில் மனிதர்கள் மனதின் ப்ர விருத்தியானது பெரும்பாலும் பரதிகூலமானவற்றை மாற்றிக்கொண்டு செல்லுகின்றதாகவே யிருக்கின்றது.

ஆதலால் அவன் அதிலேறியதும், மறைக்கப்பட்டிருக்கின்றவும இரத்தினமயமாயுமிருக்கின்ற மூன்று மண்டபங்களைக் கண்ணுற்றான். அம்மண்டபங்களினொன்றின் வாயில் திறக்கப்பட்டிருந்தது. அதன் நடுவிற்பிரவேசித்தான். பிரவேசித்ததும் உள்ளே வயர்ந்த இரத்தினங்களாலியற்றிய கட்டிலிற்போடப்பட்டிருக்கின்ற மெத்தையில் விஸைதித்தற்கரிய வஸ்திரத்தினுை சரீரம் மூடப்பட்டுச் சயனித்துக்கொண்டிருக்கின்ற ஒன்றணைக்கண்டான். உடனே அவனதன் சமீபத்திற்சென்று மூடியிருக்கின்ற வஸ்திரத்தை மெல்லத் திறந்துபார்க்க, வர்த்தமானபுராதிபதியான பரோபகாரி மகாராஜன் புதல்னியான மேன்மைதங்கிய கனகரேகையென்னுங் கன்னிகையை அப்படியே மாணமடைந்து கிடக்கின்றவளாகக்கண்டு ஒ ஹோ ! இஃதென்ன ஆச்சரியம்! இவள் தன்னறிவிலலாதுறங்குகின்றாளா என்ன, அல்லது தடையிலலாத நமது ப்ராகதி தானோ; எவளையடையவேண்டிய நிமித்தம் யான் புறப்பட்டேனோ அவளே யிங்கிருக்கின்றாள்; ஆனாலிவளாத வர்த்தமானபுரத்தினில் ஜீவனோடிருக்கின்றாள்; இவ்விடத்திலோ பிராணனற்றவளாய்க் கிடக்கின்றாள். இவளது குறைவற்ற தேககார்தியானது அதனைப்படைத்த பிரமதேவனால் ஏதோ ஒரு காரணத்தினு விந்திரஜாலமாக விஸ்தரிக் கப்பட்டிருக்கின்றது. இஃதெனக்குண்மை.

என்றிவ்விதம் பலவாறாயாலோசித்துக்கொண்டு அவனவ்விடத்தினின்றும் வெளியேறித் திரமமாக மற்றைய பிரண்டு மண்டபங்களினுள்ளே பிரவேசிக்க அம்மண்டபங்களிலு் அதே விதமாய் ஜீவனற்றவர்களாய்க் கிடக்கின்ற வேறிரண்டு கன்னிகைகளையுங் கண்டான். உடனே யவன் ஆச்சரியத்தையுடையவனாய்க்ருந்து வெளியேறி அந்த மேல்மாடியின ஓரத்தில் நின்றுகொண்டு பார்க்கும் போது கீழே மிகவும் சிறந்ததொரு வாவியைக்கண்டான். அந்த

வானியின் கரையினில் இரத்தினமயமான கல்லையுடன் கூடிய ஒரு குதிரையையும் கண்டனன். உடனே அவன் தான் உயர்ச்சென்ற வழியே கீழேயிறங்கி சந்தோஷத்தோடு அக்குதிரையின் பக்கத்திற் சென்று அங்கொருவருமிலையென்றறிந்து அக்குதிரையின் மீதேற வேண்டுமென்று நினைக்க அக்குதிரை யவனைக் காலாலுதைத்து அந்த வானியினில் தள்ளிற்று. அநீரில் மூழ்கிய சக்திதேவனும் விரைவினில் தனது வர்த்தமானபுரத்தி னுத்தியானவனத்திலுள்ள நடைவானியின் நடுவில் பரபாப்புடன் வெளியேறின.

உடனே அவன், ஜனனபூமியில் உத்தியானவானியின் நீரில் *சந்திரப்பிரபையை விட்டு நீங்கிய வாட்டமுற்றிருக்கின்ற தனனை அதிலுள்ள ஆம்பல்களோடொத்தவனாகக் கண்டனன். உடனே அந்த சக்திதேவன், ஓ ஹோ! இந்த வர்த்தமானபுரமெங்கே யிருக்கின்றது. வித்யாதார்கட் கிருப்பிடமாகிய அக்கனகபுரியென்னும நகரமெங்கே யிருக்கின்றது. இதென்ன ஆசசர்யமான மாயாடம்பரத்தா லேற்பட்டது. அற்பமான பாகசியத்தையுடைய யான் எதனாலோ வஞ்சிக்கப்பட்டேன். என்ன கஷ்டமோ அல்லது இதிலுள்ள உண்மையை பெயவனறிகின்றனோ, ஊழ்வலிதா வெவ்விதயாயிருக்கின்றதோ எனறிவவாறு பற்பலபடியாய்ச் சிந்தையுற்றவனாகி அந்த வானியின் நடுவினின்றும் வெளியேறி ஆச்சர்யத்துடன் கூடியவனாகத் தன் பிதாவினது கிரகத்திற்குச் சென்றன.

அவ்விடத்திலவன் தன்வாவின லுதஸவன கொண்டாடுகின்ற பந்துஜனங்களோடு தனபிதாவினுகொண்டாடப்படவனாகிக் குதூகலத்துடன் கூடியவனாக முரசு சுற்றிவருவதை லக்ஷியம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். மறுநாள் தன் கிரகத்தினின்று மவன வெளியேறிச் செல்லுமபொது அநநகரத்தில முரசடித்துக்கொண்டவண்ணமே பிராமண கூத்திரியரென்ற இருதிருத்தாரான் எவ்வாறு கணகபுரியானதுண்மையாய்ப் பார்க்கப்பட்டிருக்கின்றதோ, அவர் சொல்ல வேண்டும அவருக்கு மகாராஜர் இளவரசுப்பட்டத்துடன் தன் புத்திரியைக் கொடுக்கின்றாரென்று கூறுகின்ற சொல்லைக் கேட்டனன். (தொடரும.)

* சந்திரப்பிரபை என்ற சொல், சந்திரப்பிரபை என்ற பெயருள்ள வித்தியாதா கன்னிகை, சந்திரனது காந்தி என்னு மிருபொருள்படக்கின்றது.

உ
சிவமயம்.

நல்லொழுக்கம்.

[பூநீமத்-இலக்குமணப்போற்றிகள் மொழிபெயர்த்தது.]

ஏழாவது அதிகாரம்.

(முற்றோட்சீசி.)

“வாலிபனே”! உன்னைச் சுற்றிய மற்றவர்கள் மோசடியாலும் அநீதியாலும் செல்வர்களாக வளரட்டும். நீ ஏழையாகவேயிருந்து வா. அவர்கள்மேற்போவதற்கு யாசிக்கட்டும். உனக்கு ஸ்தானமா வது அதிகாரமாவதுவேண்டாம்; மற்றவர்கள் தம்காரியங்களை முகஸ்துதியால் நிறைவேற்றிகொள்ளட்டும். நீ எதிர்பார்த்த காரியங்கள் தவறியதாலுண்டாகுந் துன்பங்களைச் சகித்துக்கொள். மற்றவர்கள் பலலைகாட்டிச் சாஷ்டாங்கமசெய்துபெற்றுகொள்ளுகிற கைகோத்துப்பிடிக்கும் இஷ்டமரியாதை உனக்குவேண்டாம். உன் சொந்தயோகயதையினாலே உன்னைப்போர்த்துக்கொள். ஓர் நண்பனையும் உனடித்திய ஆகாரத்தையும் தேடிக்கொள். வெளிப்படாத கண்யதையுடன் உன்காரியதையேகவனித்து வார்த்திசைசெய்து நடவனாயி நநதாற் கடவுளைத்துதித்து, மரணத்தை யடைவாயாக,” என்று ஹெயின்ஸல் மேன் (Heinzel-mann) என்பவர் சொன்னார்.

உயர்ந்த ஒழுகுகங்களாற் பிரேரிக்கப்பட்ட மனிதர்கள் தங்கள் கடமையில் தவறுதலைக்காட்டிலும், தாங்கள் மதித்து விரும்புகிற அனைத்தையும் இழக்குமாடி நோர்கினறது. கடமையின் விஷயமான இந்த மேலானபற்றுதலைப்பற்றிய பழமையான இங்கிலீஷ் கருத்தானது சமஸ்தான கவிஞரால் தன் அரகணக்காக ஆயுதமளிகெகுந் காலத்தில் தன் ஆசைநாயகியை நோக்கி “அன்புடையாளே, நான் உன்னை அவ்வளவு நேசிக்கமுடியாது. கண்யதையையும் அதிகமாய் நேசித்ததில்லை,” என்று கூறிய வாக்கியத்தால் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. “கௌரவமான ஒழுகுகமுடைய மனிதன் கண்யதையுடன்

வெல்லவேண்டும். தன் உயிரைக்காக்கும் விஷயத்திலுங்கூட ஏதேனும் இழிவானவழியை உபயோகப்படுத்தக்கூடாது” என்று ஸெர்ட்டோரியஸ் (Sertorius) சொல்லியிருக்கிறார். அவ்வாறே ஸென்ட்பால் (St-paul) என்பவர், கடையாலும் பகதியாலும் தூண்டப்பட்டு ஜெருசல (jerusalem) த்துக்குச் செல்லமட்டுமன்று, அங்கே சாகவும் சித்தமாயிருந்ததாக அறிவித்தனர்.

பெஸ்காரா (Pescara) மின்மார்க்குனிஸ் (Marquis) என்பவர்கண்யதையினால் தான் கட்டுப்பாட்டிருந்த ஸ்பேனிஷ் (Spanish) கட்சியை விட்டுவிடும்படி இத்தாலியா (Italy) தேசத்து ராஜாக்களால் விரும்பிக்கொள்ளப்பட்ட பொழுது விக்டோரியா கலோனா (Vittoria-Colonna) எனலும் அவருடைய கௌரவமான மனைவியானவள், அவருடைய நடமையைப்பற்றி அவருக்கு ஞாபகப்படுத்தினாள். அவள் அவருக்கு எழுதியது வருமாறு; “உமது கௌரவத்தை ஞாபகத்திலவையும். அது உமபைச் செல்வகதை விடவும், அரசர்களைவிடவும் மேன்மைப்படுத்துகின்றது. அதனால் தான் உம்முடையசந்ததிக்கு மறுவற்றதாகக் கொடுக்கத்தக்கதும், உமக்கு இன்பமும் பெருமையும் ஜனிக்கத்தக்கதுமான மகிமையானது பெறப்படுகின்றது. கௌரவப்பட்டங்களால் மகிமை உண்டாகமாட்டாது,” என்பதாம். இத்தன்மையதாகத்தான் அவள் தன்கணவனுடைய கௌரவத்தைப்பற்றிக்கொண்ட மேலான நோக்கம் அவர்பேயியா (Pavia) ில் இறந்தபொழுது, அவள் இளமையும் அழகும் வாய்ந்தவளாய், அநேக இச்சகர்களால் விரும்பப்பட்டிருந்தும், தன்கணவனுடைய மரணத்திற்காகத் துக்கப்பட்டு அவருடைய வீர்பங்களைக்கொண்டாடுவதற்குத் தனிமையாயிருக்கத் தலைப்பட்டாள்.

உள்ளபடியே ஜீவிப்பதென்பது ஊக்கத்துடன் முயற்சிப்பதேயாம். இப்பிறப்பானது வீரத்துடன் போராடத்தக்க போர்க்களமாயிருக்கின்றது. மனிதனுனவன் உயர்வும் கௌரவமுமான தீர்மானத்தால் தூண்டப்பட்டுத் தனனுடைய ஸ்தானத்தில் நிலைபெறவேண்டும். அவசியமானால் அதில் உயிரைக் கொடுத்தலும்வேண்டும். பழையடேனிஷ் (Danish) வீரனைப்பேரில் “கௌரவமாய் த்துணியவும் திடமாய்மனஊக்கக்கொள்ளவும், கடமையின்மார்

கத்தில் ஒருக்காலும் தடுமாறுதலிருத்தல்வேண்டும்.” கடவுள் நமக்கு அளித்திருக்கிற மனோசக்தியானது பெரிதாயினும் சிறிதாயினுமாகு. அது ஈசுவரகடாக்ஷமாயிருக்கிறது. அதைப்பிரயோகியாமையாற் கெடவிடவும் கூடாது. மற்றொன்று இழிவானகாரியங்களில் அதனைப்பிரயோகிப்பதால் அசுத்தப்படுத்தவுங்கூடாது. ஒவ்வொருவனும் தன்சொந்த இன்பத்தையும் புகழையும் ஆக்கத்தையும் தேடிக்கொள்வதால் மனிதனுக்கு உண்மையான பெருமை உண்டாகிறதில்லை யென்றும், தன் சொந்தஉயிரைக் காத்தல் வேண்டுமென்பதும், தன்சொந்த மகிமையைத் தேடவேண்டுமென்பதும் அல்லவென்றும் ஆனால் ஒவ்வொருவனும் தன் சொந்தக்கடமையைச் செலுத்தவேண்டுமென்பதே துணிபு என்றும் பிரைட்டன் (Brighton) தேசத்து ராபர்ட்டஸன் (Robertson) என்பவர் உள்ளவாறே உரைத்திருக்கின்றனர்.

கடமையைச் செலுத்துவதற்குப் பெரும்பாலும் இடையூறாய் நிற்பதியாதெனின், தீர்மானபுத்தியின்மையும் கொள்கையின் தளர்ச்சியும், சஞ்சலபுத்தியுமாம். ஒருபக்கத்தில் மனச்சாக்கியும், நன்மைநீமைகளின் பகுத்தறிவும், மற்றொருபக்கத்திற் சோமபலும், தன்னயம் பாராட்டலும், இன்பம் அல்லது காமஇச்சையும் நிகழ்கின்றன. இவற்றின் அதிகாரங்களின் நடுவே, தளர்வும் துர்ப்பழக்கமுள்ள மனசானது, சிறிதுகாலம் தங்கிக்கிடக்கலாம். ஆனால் கடைசியில் மனசின் நிலையானது, காரியத்திற் பிரவேசிப்பதற்கு அல்லது பிரவேசிப்பாமைக்குத் தக்கவாறு ஒருவழி அல்லது பிறவழிச்சார்புகின்றது. அது சும்மாயிருக்கவிடப்பட்டால் தன்னயம் அல்லது காமஇச்சையாகிய அற்பகுணமானதுமேலிடும். ஆகவே மனவலத்தன்மையை இழந்து, கானெனும்பெருமையையும் கைவிட்டு, ஒழுக்கத்தையும் இழிவாகக், மனிதனாவன் தன்புலன்களின் கேவலம் பராதீனப்பட்ட அடிமையாகவே ஆக்கிக்கொள்கின்றன.

ஆகவே மனச்சாக்கியின் கற்பனைகளுக்குத் தடையின்றிக்கீழ்ப்படியுமாறு மனசைப்பழக்கி அதனால் அற்பசபாவத்தின் இச்சைகளை அடக்கும்படியான திறமையானது சன்மார்த்தகிணைக்குமுக்கியாம் சமாதானம் ஒழுக்கத்தை நல்லமாதிரியில் உருப்படுத்துவதற்கு இன்றி

யமையாமையாகவும் இருக்கின்றது. நன்மைசெய்யும் வழக்கத்தை எய்துதற்கும் தீயகுணங்களைத்தடுத்தற்கும், ஐயுடைய இச்சைகளோடு, போராடுதற்கும், ஜன்மப் பிரகிருதியாகிய சுவயாபிமானத்தை வெல்லுதற்கும் நீண்டகாலம் விடாமுயற்சியுடன் சிஷிக்கப்படல்வேண்டும். ஆனால், ஒருமுறை கடமையின் பழக்கம், உணரப்படி, அது வழக்கத்துடன் ஒன்றுபட்டு அதுமுதல தக்கவாறு இலகுவாகின்றது.

ஆதரியமுள்ள நல்லமனிதன் யாரெனின் தன்சுவாசீன சித்ததைத் தீர்மான புத்தியுடன் செலுத்துவதால் நல்லொழுக்கத்தின பழக்கத்தைப் பழகிக்கொண்டவனேயாம். கெட்டமனிதன் யாரெனின், தன்சுவாசீனசித்ததைதச சோம்பியிருக்கவிட்டும் விருப்பங்கள் இச்சைகளின்வயப்படுத்தியும் தன்மார்க்கப்பழக்கத்தை எய்திக்கடைமுறையில், இருபுயில்கொம்போல, அதினால் தன்னைய பந்தப்படுத்திக்கொண்டவனேயாம்.

தன்சொந்தசுவாசீன சித்ததைக்காரியப்படுத்துவதால் தான் ஒருமனிதன் கருத்தைப்பலப்படுத்திக் கொள்ளக்கூடும். தான் கேட்கிறேனோ வேண்டுமானால் தன் சொந்த முயற்சியால்தான் ஆதல்வேண்டும். ஏனெனின் மற்றவர்களுடைய உதவியால் ஆதரித்துவைக்கப்படக்கூடாது. தனக்கும் தன்செயல்களுக்கு, தானே நாயகனாயிருக்கிறான். அவன் பொய்யைநீக்கி உண்மையாயிருக்கக் கூடும். காம இச்சையை அடக்கி அடங்கியிருத்தல்கூடும், கொடுமை செய்வதை விடுத்து உபகாரியும் சுஷ்மிக் குப தன்மையாகவு மிருக்கக்கூடும். இவையனைத்தும் சொந்தமுயற்சியின் ஆதீனத்தில் உண்டாய்ச் சினைகூழின் அதிகாரத்திற்குட்படுகின்றன. இன்னேரன்ன விஷயங்களில் மனிதர்கள் சுவாசீனமாயும் சுத்தமாகவும், நன்மையாகவு மிருப்பதோ, அல்லது பராசீனப்பட்டுப் பரிசுத்தமின்றித் துன்பப்பட்டு மிருப்பதோ அவர்களுடைய சொந்தநிலைமையைப் பொறுத்திருக்கின்றது.

(இன்னும் வரும்)

சிறுவர்க்குரிய உபந்நியாசங்கள்.

அதிதி பூஜை. (விருந்தோம்பல்)

அருளுடைமை, இன்னுசெய்யாமை, பிழைபொறுததல முதலிய கடமைகளைக் காட்டிலும், பிறருக்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகள் வேறு சில உள ஒரு விருந்தினன் நம்மகம் நாடிவந்தால் அவனுக்கு ஆஹாரமளித்துபசரிக்கவேண்டும். இக்காரியத்தைத்தான் வடமொழி வல்லுநர் அதிதி ஸத்காரமென்றும், தென்மொழி வல்லுநர் விருந்தோம்பல் என்றும் கூறுவார்கள். ஒவ்வோர் நற்குடும்பத்தில் ஜனித, ஹிந்துவும் தாமகம் நோக்கிவந்த எவருக்கும் த்ருப்தியாக அன்னமளிப்பான் என்பதே ‘விருந்தோம்பல்’ என்ற நீண்ட சொல்லுக்குப் பொருளதாகும்.

“வேளாள னென்பான விருந்திருக்க வுண்ணதான்”

“விருந்தோம்பி யில்வாழ்வ தெல்லாம விருந்தோம்பி
வேளாண்மை செயதற் பொருட்டு.”

நாம உண்ணும் பொருள் யாதாயினும் தனக்கு நோக்கிவந்த விருந்து நம் வீட்டுப்புறத்திருப்ப நாம் அன்னவருக்குப் பரிந்து கொடுக்காது நாம உண்ணல் முறைமையானதன்று.

“விருந்து புறத்ததாத் தானுண்டல் சாவா
மருந்தெனினும் வேண்டற்பாற் றனறு.”

அந்நிய நொருவனை நம் கருஹத்தில் ஏற்றால், ஆஹாரமும உறைவிடமும அவனுக்குக் கொடுத்துபசரிப்பதே மேன்மை. அவ்வாறுபசரிப்பதனால் நாம நம் மதுதர்மசாஸ்திரத்தை அனுஷ்டித்த வராகிறோம்.

தமமிடத்து ஆஹாரார்த்தமாக வந்தவருக்குத் தளராமல் கொடுத்த நந்திதேவனின் சரிதையை நீங்கள் ஞாபகத்தில் வைத்திருக்கிறீர்கள். இன்னும் பழைய புத்தகங்கள் பலவற்றில் பண்டைக்காலத்தில் ஹிந்துக்கள் விருந்தோம்பல் என்னும் கடமை எவ்விதங்

கைக்கொண்டு அனுஷ்டித்துவந்தார்கள் என்பது பண்டைக்காலத்தில் சரித்ர புஸ்தகங்கள் கிஸ்தாரமாய்க் கூறும்.

ஒருகாலத்தில் யுதிஷ்டீரன் என்னும் மன்னன் ஒருபெரு யாகம் இயற்றினான். அவ் வியாகத்திற் கிண்ணங்கள், பாத்திரங்கள் யாக மண்டபங்கள், யூபஸ்தம்பங்கள் முதலியனவெல்லாம் பொன்னினாலேயே செய்யப்பட்டிருந்தன. அவ்வேள்வி மிகப்பெரிதாயும், ஆடம் பரமாயுமிருந்தகையின் ஏறக்குறைய எல்லாரும் ஆங்குப் பரசன்னமாயிருந்தனர்.

ஓர்சிறிய நகுலமும் அங்கு வந்திருந்தது; அதனுடைய தேஹத்திற் பாதி பொன்மயமாயிருந்தது. உன்னுடைய தேஹத்திற் பாதி பொன்மயமாயிருப்பதற்குக் காரணம் யாதென்று சொல்லுவாயாக வென்று ஜனங்கள் கீரியைக்கேட்டார்கள். இங்குள்ள எல்லா ஸ்வர்ணமும் எல்லா நவரத்தனங்களும் வாற்கோதுமையின் ஒரு சிறு படிமாவுக்குக்கூடக் காணாது நான் சொல்லுவேன் என்று நகுலம்பதில் சொல்லிற்று.

வயலிற் சிந்திக்கடக்கின்ற தானியங்களையே தினந்தோறும் பொறுக்கிப் பக்குவப்படுத்தி பாகஞ்செய்துண்பது என்னும் வ்ரதததைமேற்கொண்ட அநதண்ணொருவன் ஒரு காலத்திலிருந்தான். ஒரு மனைவி, மகன், மருமகன் முதலியவர்களடங்கிய குடும்பஸ்தன் இவ்வநதணன்.

ஒருகாலத்திற் பூமியில் பயங்கரமான பெருமபஞ்சமொன்று நேர்ந்தது. போரடிப்போரால் ஸொற்ப தான்யமே நிலத்தில் விடப்பட்டிருந்தமையால் பொறுக்கவும் அற்பமே அகப்பட்டன. ஆதலின் அநதண்ணுடைய குடும்பத்திற்குத் தினந்தோறும் அப்போது ஒருவேளைக்கு மாத்திரம் மிக்க ஸொற்ப ஆஹாரமே கிடைக்கலாயிற்று. ஆகையால் அவர்கள் தேஹவலிமையற்றவர்களாய் ப்ருங்கி மகருஷிபோல் சதைப்பற்றுக்குறைந்து எலும்புக்கூடாயினர்.

ஒருநாள் அநதணன் கொஞ்சங்கோதுமையைக் கண்டெடுத்து மனைவிகையிற் கொடுக்க அதனை அவள் அரைத்து, தங்களுள் ஒவ்

வொருவருக்கும் பாகமாக நான்குபகுதிகளாகப் பிரிந்தாள். அவர்கள் மிகவும் ஸந்தோஷ சித்தர்களாய் அதனை உண்ண வுட்கார்த்தார்கள்.

அவர்கள் உண்ண ஆரம்பித்ததுதான் தாமஸம். விருந்தினனொருவன் அவர் வாயிற்புறத்துவந்து நின்றான். அநதண்ணும சரேலேன எழுந்து அவனுக்கு அர்க்யாபாத்யாசமனம் வழங்கி அவனைப்போஜனத்திற்குட்காரவைத்தான். உட்காரவைத்துத் தனக்குவந்த சிறிய ஆகாரபாகத்தை அவனெதிரில் வைக்க விருந்தினனும அதனைத் தின்றான்.

அவ்வாறாரம் மிகவும் கொஞ்சமாயிருந்தபடியால், அவ்வுணவை யுட்கொண்ட விருந்தினனுக்குப் பசியின்னும அதிகரித்தது. பிறகு அநதணன் மனைவி அதிதி உண்டுத்ருபதிய டையுமாறு தன்னு ஹாகாரத்தைத் தன் நாயகன்கையிற்கொடுத்து, அதிதிக்குக் கொடுக்கச் சொல்லினாள். அநதணன் தன்மனைவி எலுமபுக்கடாயிருப்பதைப் பார்த்து மனநதளர்வுற்றவளாய், “ஓ, என் புத்திரனை யின்ற தாயே! அவ்வாறாரதாத நீபேயருந்துவாயாகவெனலுமா, தன்னில்லத்துவந்த அதிதி பசியுடன் வருந்தப்பொறுதவளாய் அவ்வாகாரத்தை அவள் உட்கொள்ளவில்லை. ஆகையால் வந்துள்ள அதிதி அவளது பாகத்தையும் தான் அருந்தினன்; ஆனால் அவனுக்குப் பசிப்பினி பின்னுமிகுதியாய் மற்றும் ஆகாரம் வேண்டினன். பின்னர் அவனதுகுமாரனும் தன்னுடைய ஆகாரப்பங்கைக்கொண்டு அதிதி முன்னே இட, அதனையும் உட்கொண்ட அதிதிக்குப் பசிதணிந்தபாடில்ல, பிறகு புத்ரனுடைய இளவயதுள்ள மனைவியும் கன்பாகத்திற்குவந்த சொற்ப ஆகாரத்தை அந்தணன் முன்னிட்டு அதிதி அருந்தும்படிவேண்டினாள்.

உன்னுடைய ஆகாரத்தைக் கொடுக்காதே! கொடுக்காதே! சிறிய பெண்ணே! என்று பராமணன் அப்பெண்ணின் இளைமைத் தன்மையையும், சக்தியினமையும் பார்த்துக் கூறினான். ஆனால் அவள் ஓ! எந்தையே, எனது குமாரனின் தருதயின் தருதையே! தாங்கள் செய்யும் நற்காரியத்தில் எனக்கும் பங்குண்டாவதற்காக என்னுடைய பங்கு ஆகாரத்தையும் அதிதிக்குக் கொடுங்கள், நமமகத்து

வந்த அதிதியைத் தேவதையைப்போற் பூஜிக்கவேண்டும், என்று சொல்லி மன்றாடிக்கேட்டுக்கொண்டாள்.

ஆதலின் அப்பாகத்தை அவ்வமைதியான பெண்ணிடமிருந்தும் வாங்கி அதிதிக்கு ஈந்தான். உணவருந்தியபின் அதிதி எழுந்தார். அவரைச்சுற்றிப் பிரகாசமானதோர் ஜோதி ஜ்வலித்துக்கொண்டு வீசிற்று. உண்மையில் அவரை அவர்கள் தேவதையென்றே உணர்ந்தார்கள். அத்தேவதையும் அழகாயும் பிரகாசமாயும் அவர்கள் முன்னிலையில் விளங்கியிருந்தது. பிறகு அத்தேவனால் உண்ணப்பட்ட ஆகாரம், சேஷம், உண்ணப்படாமல் சிந்திக்கிடந்த அநதப்ரஸாத குண்டததில் புரண்ட தன்னுடைய தேகம், அச்சேஷமப்பட்ட இடமெல்லாம் பொன்னாக மாறிப்பென்றும், அதிதி ஸதகாரத்தின் மகிமை இத்துணைப்பயன் தரவல்லதென்றமான புண்ணிய விஷயத்தை நகுலம் ஆங்குகூடியிருந்த ஜனங்களுக்கு நன்கு கூறிற்று.

நகுலத்தின் பாதிதேஹம் ஸ்வர்ணமயமாயதற்குக் காரணமும் இதுதான்.

கூ. ஏழைகளுக்கன்னமிடு.

—:(0):—

நற்குணத்தினாலேயே சம்பாதிக்கக்கூடிய மேனமையான பிரயோசனத்தை நீவிர் அடையின்றாபினால் பிரதிபுபகாரஞ்செய்யக் கூடிய தனிகனவிஷயமாக உங்களது பெருஞ்செலவத்தைச் செலவழியாதிருங்கள்.

உங்களது திரவியத்தினைப் பணக்காரர்களுக்குப் பங்கிடாதேயுங்கள்; தேவையான எளிய ஜனங்களுக்கு ஒத்தாசைசெய்யுங்கள்; உங்களது அவசியமான செலவுபோக எஞ்சியதிரவியத்தினால் ஏழைகளையும் பசியினால் வருந்துமற்றவர்களையும் போஷியுங்கள்.

“பாத்திரமறிந்து பிச்சையிடு, கோத்திரமறிந்து பெண்ணைக் கொடு” எனனும முதுமொழியை யதஸரித்து உங்களிடத்திலிருந்து உபகாரம் பெறுமவர்கள் அவற்றைப் பெறுவதற்கருகர்களாவென்றும், அப்படிச்செய்வது முற்றிலும் அவசியமாவென்றும் நிதானியு

நீங்கா லக்ஷ்மணபிரான் அவருடன் அவரது நிழற்போற்சென்று
ராமன் துயில்கொள்ளுங்காலையில் இவர் விழித்து ஆயுதபாணியாய்
நின்று அவருக்கு அருதச்சமயத்தில் யாதொரு இடையூறும் நேரா
வண்ணம் பாதுகாப்பதுண்டு.

அவன் ராமனை மிகுதியும் நேசித்தும், அவருக்குற்ற கைங்கிரி
யங்களை வழுவுறச்செய்துமிருந்த அவர்தமமோடு உடனிருந்த உண்
டாலொழிய தனக்குக்கிடக்கும் எவ்வித அம் நதபோஜனத்தையும்
புசிக்கமாட்டான். அவர்கள் ஆரண்யவாசமாயிருந்தபோது, ராம
னும், வீராதேவியும் ஆரந்தமாய் வலிக்கததக்க மரங்களினாலாகிய
பர்ணசாலையை அலமத்தவனும் ஸ்ரீ லக்ஷ்மணபிரானேயாவர்.

மாயாமாரீசமானை எய்தற்பொருட்டுச்சென்ற அகதாலையில் வீ
ராதேவி லக்ஷ்மணபிரானது பாதுகாப்பில் விடப்படடிருந்தபோது
எவ்வளவு வாஞ்சையுடன் அவர் அவ்விடத்து நடந்துகொண்டார்?
ஹா! வீராதா! ஹா லக்ஷ்மண உதவிபுரிய வரலாமாதா! என்றமாய்
ராக்ஷஸனாகிய மாரீசன் குரலேக்கேட்டு ராமர்குரலென்று ஏமாந்த
பொழுது மாத்திரந்தான், வீராதேவியின் அநுமதியுடையது அவனை
விட்டு லக்ஷ்மணபிரான் அகன்றார்.

வீராதேவியானவள் கொடிய ராக்ஷஸனாகிய தசகரீ வனாற்சிறை
பிடிக்கப்பட்டு லங்கைக்குக்கொண்டுபோகப்பட்டபொழுது, அவளைத்
தேடும்பொருட்டு ஸ்ரீ ராமருடன் நாலுதிசைகளிலும் லக்ஷ்மணரும்
திரிந்தார். தன்னாற்கூடமானவரையில் ராமரைதேடித்தறி, வீராதேவி
யைத்தேடும் முயற்சியில் பொறுமையாயும் சார்தமாயுமி நக்குமபடி
யாய் அவருக்குச்சார்தமாய் ஒத்தாசைசெய்தார். ராமனும் லக்ஷ்மண
னிடத்தும் அததியந்தம் வாஞ்சையுடனிருந்தான். யுத்தரங்கத்தில்
லக்ஷ்மணன் காயப்பட்டுக்கிடந்தபொழுது ராமனதுமனம்
ஹம் அமைதியுடனிருக்கவில்லை.

பியா! என ஸ்வேஹாதானே, நாட்டைவிட்டு என்னுடன் ஆர
ண்யத்திற்கு அன்புடன்சென்ற என்னுடன் அன்புடனேயே நபனு
லகத்திற்கு யானும்வருவேன். அவன் தன் ஸ்வேஹாதானுடன் இறக்
கவே நினைத்தான்; ஆனால் கடவுளர் அவனுடைய காயங்களை ஆற்றி

ராமனிடம் திரும்பக்கொடுத்தபொழுது, அவனைப்பெற்றதனால் அவர் அடைந்த ஸந்தோஷத்தினையும், தான் அடைந்த லக்ஷ்மணனைத் தன்னுடைய சேர்த்து மார்புறததழுவிய விதத்தினையும்பற்றி வாயினம் கூறிமுடியா. ஆ! என் ஸ்வேஹாதரனே! எவ்வுலகத்திலும், எங்குபோனாலும் ஸ்வேஹிதர் அகப்படுவார்கள்! ஆனால் எவ்வுலகத்திலும் உடன்பிறந்த ஸ்வேஹாதரன் தேடினாலும் கிடைக்கமாட்டான் என்று ராமர் லக்ஷ்மணருக்குக் கூறினார்.

லக்ஷ்மணன் தன் மரணபரியந்தம் நன்றியறிதலுள்ளவனாயிருந்தான்; தன்னுடைய கௌரவத்தைக்காட்டிலும், தன்னுடைய ஸ்வேஹாதரனின் கௌரவத்தையே பெரிதென்று மிகுதியும் கருதி நடந்து வந்தான். ஒருகாலத்தில் ராமன், காலனிடத்தில் (இயமன்) தான் தனித்திருந்து சிறிதுநேரம் பேசுவதாயும், அங்ஙனம் இவர்களுக்குள் நிகழும் ஸம்பாஷணைக்காலத்தில் எவரும் நடுவப்புருது தொந்தரவு செய்யக்கூடாதென்றும், ஒருவாக்குத்ததஞ்செய்திருந்தான். இந்த சம்பாஷணைக்காலத்தில் எவர் உட்புருந்தாராயினும் அவர்கள் அப்பொழுதே கொல்லப்படுவார்கள் எனறியதியு மிருந்தது. இந்த சம்பாஷணைக்காலத்தில் லக்ஷ்மணனே எவரும் உட்புகாமற் பாதுகாக்குங் காவலாளியாகவிருந்தான்.

இவ்வாறு ராமனும் யமனும் (காலனும்) ஸம்பாஷித்துக்கொண்டிருக்குங்கால் மாதஸர்யம் மிககதுர்வாஸமுனி அவ்விடத்துப் போந்து அரசனைப் பார்க்கவேண்டுமென்றார். அரசன் ஏதோகாரியமாயிருப்பதாகவும் தற்போது அவரைப்பார்த்தல ஸாததியமாகாதென்றும் லக்ஷ்மணன் கூறினான். இப்படிச் சொல்லியதும் துர்வாஸமுனிமிகுதியும் சினந்து லக்ஷ்மணனை நோக்கி நான் வந்திருப்பதை மன்னிட்டுசென்று அறினிககாமற்போனால் உன்னையும் உன்னுடைய சகோதரனையும், அவனது ராஜாங்கத்தையும் நாசமாய்ப்போகும்படி சபிப்பேன் என்று கூறினார்.

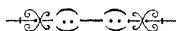
என்னுடையசகோதரனும், அவனுடைய ராஜாங்கமும் வருந்தி நாசமாய்ப் போவதைக்காட்டிலும் யான் இறப்பதேமேல் என லக்ஷ்மணன் தனக்குள்ளே தீர்மானித்துக்கொண்டான். ஆதலின் தான் செய்யும் கார்யத்தினுல்தான் சாகப்போவது நிச்சயமென்றறிந்தும்

லட்சுமணன், தன்னுடைய சகோதரனிடம் சென்று தூர்வாஸமுனி வருகையைத்தெரிவித்தான். காலனுக்குத்தான்செய்தவாக்குத்தத் தததை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்றும், எப்போதும் சததியவாகரு நிலைநிற்கச் செய்யப்படல் வேண்டுமென்றும் நினைத்த ஸ்ரீராமர் லட்சுமணனை மிகுதியும் கடிந்தார். பின்னர் லட்சுமணன் நதிதீர்த்தரு கிற்சென்று ஸ்நானஞ்செய்து ஜபம் செய்துகொண்டிருக்கையில், ஸாஷூத் ஸ்ரீ ராமபக்தனாகிய இலட்சுமண பிரானைக்கடவுளர்கள் தூக்கிச் சென்றார்கள். ஸ்ரீ ராமனிடத்து நேசமிகுதியால் லட்சுமணபிரான் முதன் லட்சுமிநாதர். ராமச்சநதிமூர்த்தியும் தன் பொய்யுடலை வீத்துவிண்ணுலகம்புக்கபோது, ஆண்டுள்ள லக்ஷ்மணர் இவரைநல்வர வேற்க அவ்விருவரும், எப்பொழுதும் யாதொரு சுகதுக்கங்களும் கலப்பில்லாமல், நிரதிக்யானந்தத்தை கொடுக்கக்கூடியதான மோக்ஷ வீட்டிணையடைந்து ஆங்கு இன்புற்றிருந்தார்கள்.

சகோதரவாஞ்சைமிக்க ஸ்ரீபிரியா மீம் லட்சுமணரின் சரிதையாகும் இது; அவர்களிலிருந்த நேசம்போல் உவகனித்திலும் அமமாதிரியான நேசம் எந்நாளும் அழிவுறுது நிலைநிற்கட்டும்.

தந்தையிறந்த அக்காலையில் அவருடைய ஜ்யேஷ்ட குமாரன், மற்றைய இளையோர்களால் அவன்பிதாவென மதிக்கப்படவேண்டும். இதுபற்றியன்றோ வடமொழி வல்லுநரும்.

ஜ்யேஷ்டப்ராதா பிதுவ்ஸம்:

என்று கூறியது உம உய்த்துணர்க. அமமுத்தமகனின் ஆணைக் கடங்கியே அவனுடைய ஸ்ரேஹாதாரர்கள் நடத்தல் இன்றியமையாதது. முத்தஸ்ரேஹாதாரனும் தன்னுடன்பிறந்தாரை நன்குநேசித்து ககாப்பாற்றவேண்டும் என்று மகாபாரதம் அநுஸாசனி உபர்வம் கூறுகின்றது. இளவரசர்களாயிருந்த பஞ்சபாண்டவர்களுடைய அழகிய சரித்திரமொன்றுளது யுதிஷ்டிரன், பீமன், அர்ஜுனன் முதலியோர் ச்ரேஹாதார்களாவார். இவர்களெல்லாரும் தங்களில் ஜ்யேஷ்டனான யுதிஷ்டிரனையே, யொப்பற்ற தலைவனாக மதித்துவந்தார்கள். தூர்யோதனன், தங்களுடைய ஜ்யேஷ்டனாகிய யுதிஷ்டிரனிடம் மாறுகொண்டு அவனுக்குஎதிராக அவருடைய ஸ்ரேஹாதார்

களைத் திரும்பும்படி செய்தவக்காலத்தும், அந்த ஸவேஹாதார்கள் யாதுசொல்லினர் என்பதை நீவிர் அறிவீர்களோ? யுதிஷ்டிரர்தான் எங்களுடைய எவ்வித வல்லமைகளுக்கும் மூலமூர்த்தி, எங்களுடைய உயிர்களுக்கும்கூடத்தலைவன் அவரேயாவார் என்றனரே கூறினார் கள்!

தூர்யோதனன் என்னும் கொடியமன்னன் யுதிஷ்டிரன் காட்டுக் கு அனுப்பப்படல்வேண்டுமென்று, தன் தந்தை திருதராஷ்டிரனைத் தூண்டியபொழுது, அவனுடைய ஸவேஹாதார்கள், தங்களது ஜ்யேஷ்டனைமட்டும் தனியே காட்டுக்கனுப்பினர்களில்லை; அவனுடைய ஸவேஹாதார்களெல்லாரும் அவனுடையே காட்டிற்குச்சென்று ஆங்குபன்னிரண்டு வருஷகால வரையில் வனவாஸமே செய்து வந்தார்கள். அவருக்காக அவர்கள் சண்டையிட்டார்கள்; செல்வம் ஸம்பாதித்தார்கள். இவற்றிற்குமாறாக யுதிஷ்டிரன் அவர்களைநன்கு நேசித்தார் கடவுளர்களால் யுதிஷ்டிரர் ஸவர்க்கலோகத்திற்கொண்டுய்க்கப்பட்ட அக்காலத்து, இவர் அவ்வின்பவுலகத்திலேயேயிருக்குமாறு ஆஞ்ஞாபிக்கப்பட்டார். இவர் அவ்வாறு அவ்வின்பவுலகத்திலேயே தனியேயிருந்து வலிக்கப்பிரியமுற்றனரா? என்று, ஆங்குள்ளகடவுளர், மஹத்தான ரிஷீச்வரர்களுக்கும் இவர்வந்தனைகள் புரிந்தபின்னர், தன்னைச்சுற்றி லுமிருக்கவேண்டிய மனைமிகக்கூடியும், ஸவேஹாதார்களையும் நோக்கித்தேடினர். ஆனால் அன்னோர்கள் இவருடன் இருந்தார்களில்லை. (இன்னும் வரும.)

வீ. சுப்பிரமணிய ஐயர்.

சோதிடகணிதம்.

(முற்றோடீச்சி.)

லக்னாஸ்புடம்.

சென்ற மாதவாகியததை வேண்டிய மாத வாக்கியத்திலிருந்து கழித்து விஷ்டிக்குக் கொண்டுவந்து வேண்டிய மாதத்தின் நாள் நாழி வகையராக் களையும் விஷ்டியாக்கி அந்த மாதத்தின் ராசிமான சங்கையாற் பெருக்கி மேலே செய்து வைத்திருக்கும் மாதவாக்கியத்தால் வகுத்து வந்தது அந்த மீத்தில் சூரியன் செல் கதி. அதற்கு மேல் பாக்கி எடுத்துக்கொண்டு வேண்டிய அளவு ஜனனமான நாழிகை வரைக்கும் உள்ள ராசியாகிய லக்னத்திற் சென்றது இவ்வளவென அறிக. அதை விஷ்டியாக்கி லக்ன ராசி மானத்திற்கு விஷ்டிக்கு 30 பாகையாக சென்றதற்கு பாகையும் ராசியும் அறிக.

இதன்படி கிடைத்தது இராசி

R 7 13 29

மாதவாக்கியம் முன்னமே கொடுத்திருக்கிறோம். அதேச அக்ஷாம்சமும் அதற்குரிய ராசிமான சங்கியையும் கீழே கொடுத்தோம்.

அகநாசம்.

நகரங்களின் பெயர்.	பா. கலை.	நகரங்களின் பெயர்.	பா. கலை.
சிக்கப்பூர்	1.17	செங்கற்பட்டு	12.32
பிளவகு	5.24	காஞ்சீபுரம்	12.50
காலி	6. 1	மங்கலூர்	12.52
கொழும்பு	6.57	ஆற்காடு	12.55
கண்டி	7.17	பெங்களூர்	12.59
கன்யாகுமாரி	8. 3	சென்னை	13. 4
அனந்தசகலனம்	8.31	சித்தூர்	13.22
திருநெல்வேலி	8.44	நெல்லூர்	14.28
தூத்துக்குடி	8.47	கடப்பை	14.29
கொல்லம்	8.53	பல்லாரி	15. 9
இராமேசுவரம்	9.18	கோவா	15.29
இராமநாதபுரம்	9.22	காநூல்	15.50
யாழ்ப்பாணம்	9.43	பெல்காம்	15.52
மதுரை	9.55	மருவிப்பட்டணம்	16. 9
கொச்சி	9.58	குண்டுர்	16.18
புதுக்கோட்டை	10.23	மோல்மீன்	16.29
நாகப்பட்டினம்	10.46	ரங்கூன்	16.45
தஞ்சாவூர்	10.47	பீஜப்பூர்	16.50
பாலக்காடு	10.47	காக்கிநாடா	16.57
திருச்சிண்பள்ளி	10.50	ராஜமகேந்திரபுரம்	17.11
கும்பகோணம்	10.52	ஹைதராபாத்	17.22
கேரளப்புத்தூர்	11. 1	புளூ	18.30
கள்ளிக்கோட்டை	11.15	ஜயப்பூர்	18.51
நீலகிரி	11.24	பம்பாய்	18.54
சேலம்	11.39	கஞ்சம்	19.23
கூடலூர்	11.43	நாகப்பூர்	21.10
கண்ணனூர்	11.52	படோதா	22.18
புதுச்சேரி	11.56	கல்கத்தா	22.33
திருவண்ணாமலை	12.15	காசி	25.18
மைசூர்	12.18	டில்லி	28.39

0 முதல் 26 பாகை வரையிலுள்ள அக்டோம்சங்களுக்கு ராசிமான சங்கை நாழி விழுமிகள்.

பாகை	மேஷம்.	ரிஷபம்.	மிதுனம்.	கடகம்.	சுமம்.	சுன்னி.	துராம்.	வீரூச்சி கம்.	தனுசு.	மகரம்.	கும்பம்.	மீனம்.
0	4 58	5 17	5 25	5 5	4 43	4 37	4 53	5 17	5 25	5 5	4 43	4 37
1	4 51	5 16	5 25	7 5	5 45	4 39	4 55	5 18	5 25	5 5	4 41	4 35
2	4 49	5 15	5 26	8 5	5 47	4 41	5 57	5 19	5 24	5 2	4 39	4 38
3	4 48	5 14	5 26	9 5	5 49	4 43	5 58	5 20	5 24	5 1	4 37	4 31
4	4 46	5 13	5 26	11 5	5 51	4 45	5 5	5 21	5 24	4 4	4 35	4 29
5	4 44	5 12	5 26	13 5	5 53	4 47	5 2	5 22	5 24	4 4	4 33	4 27
6	4 42	5 11	5 27	14 5	5 55	4 49	5 4	5 23	5 23	4 4	4 31	4 25
7	4 40	5 10	5 27	15 5	5 57	5 51	5 6	5 24	5 23	5 5	4 29	4 23
8	4 38	5 9	5 27	17 5	5 59	5 53	5 8	5 25	5 23	5 5	4 27	4 21
9	4 37	5 8	5 28	18 5	5 1	5 55	5 9	5 26	5 22	5 5	4 25	4 19
10	4 35	5 7	5 28	20 5	5 3	5 57	5 11	5 27	5 22	5 5	4 23	4 17
11	4 33	5 6	5 29	21 5	5 5	5 5	5 13	5 28	5 21	4 9	4 21	4 14
12	4 31	5 5	5 29	23 5	5 7	5 5	5 15	5 29	5 21	4 7	4 19	4 12
13	4 29	5 4	5 29	24 5	5 9	5 5	5 17	5 30	5 21	4 6	4 17	4 10
14	4 27	5 3	5 30	25 5	5 11	5 6	5 19	5 31	5 20	4 5	4 15	4 8
15	4 25	5 2	5 30	27 5	5 13	5 8	5 21	5 32	5 20	4 5	4 13	4 6
16	4 24	5 1	5 31	29 5	5 16	5 10	5 22	5 33	5 19	4 4	4 10	4 4
17	4 22	5 0	5 31	30 5	5 18	5 13	5 24	5 34	5 19	4 4	4 8	4 1
18	4 20	5 59	5 32	32 5	5 20	5 15	5 26	5 35	5 18	4 3	4 6	4 59
19	4 18	5 57	5 32	34 5	5 22	5 17	5 28	5 37	5 18	4 3	4 4	4 57
20	4 16	5 56	5 33	35 5	5 24	5 20	5 30	5 38	5 17	4 3	4 2	4 54
21	4 14	5 55	5 33	37 5	5 27	5 22	5 32	5 39	5 17	4 3	4 59	4 52
22	4 12	5 54	5 33	39 5	5 29	5 25	5 34	5 40	5 17	4 3	4 57	4 49
23	4 9	5 53	5 34	40 5	5 31	5 27	5 37	5 41	5 16	4 3	4 55	4 47
24	4 7	5 52	5 34	42 5	5 34	5 29	5 39	5 42	5 16	4 3	4 52	4 45
25	4 5	5 51	5 34	44 5	5 36	5 32	5 41	5 43	5 16	4 3	4 50	4 42
26	4 3	5 50	5 35	46 5	5 32	5 34	5 43	5 44	5 15	4 3	4 47	4 40

இவ்விதமாகச் செய்துவந்ததை வேறொருமாதிரி குறுக்கு வழி பாகச் செய்பலாமாயினும் தவறுதல் என்பது எல்லோருக்கும் ஏற்பட்டதாகையால்தான் இந்த மாதிரி கணிதம் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. குறுக்குவது எதென்றால், பஞ்சாங்கத்தில் கொடுபட்டிருக்கிற பாதசாரம் சரியெனக்கொண்டு, பிறகு நஷ்டத்திர சாரம் பாதம் ஒன்றுக்கு பாகை 3 கலை 20 ஆக சென்ற நாழிகைக்குப்பார்க்க வேண்டியது. இதுவும் இநதக் கணக்குக்கு பஞ்சாங்கத்தில தவறு இல்லாவிட்டால் ஒத்தேவரும்.

V. அதிகாரம்.

ஷ்ட்வரீக்க சக்கரம் வரைதல்.

இதுவரையில் ஸ்புடம் செய்துகொண்டோம், சக்கரம் வரைந்து அதனுள் கிரகாதிகள் இருக்கவேண்டிய இடங்களில் அவைகளை வைப்பதுதான் ஜாதகம் எழுதலென்பர். இது ராசி, ஹோரா, திரேக்காணம், நவாம்சம், துவாதசாமசம், திரிம்சாமசம் என அறுவகைப்படும். இன்னும் பலவகையிருப்பினும் அவைகள் அவ்வளவு முக்கியமல்ல வென்பர். எல்லோரும் இராசி சக்கரமிட்டுவிடுவர். நவாம்சமும் சேர்த்து எழுதுபவர் சிலரேயாவார். மற்றைய நான்குமறிந்தோர் ஒரு சிலரே. ஸ்திரீகளுக்கு மற்றவை யில்லாதபோதிலும் திரிம்சாம்சம் செய்துபார்க்கவேண்டியது அத்தியாவசியம்.

ராசி என்பதுதான் பிறந்த லக்ஷத்தை வைத்து ஸ்தூலமாக மற்றைய கிரகங்களை விட ஒன்றுக்கு 30 பாகைகொண்டு ஏற்றுவது.

ஹோரா என்பது ஒவ்வொரு இராசியையும் இரண்டாகப் பிரித்து 15-பாகை கொண்டது. இதற்குச் சூரிய ஓரையென்றும் சந்திர ஓரையென்றும் பெயர். ஒற்றை இராசிகளுக்கு முதலில் சூரிய ஓரையும் பிறகு சந்திர ஓரையும், இரட்டை இராசிகளுக்கு முதலில் சந்திர ஓரையும் இரண்டாவதாக அதாவது 15-பாகைக்குமேல் 30-பாகை வரையில் சூரிய ஓரையும் ஏற்படும்.

ஒற்றை அல்லது ஆண் இராசிகள் என்பனமேஷம், மிதுனம், சிம்மம், துலாம், தனுசு, கும்பம்.

இரட்டை அல்லது பெண் இராசி, அல்லது உக்மம் என்பன. ரிஷபம், கடகம், கன்னி, கிருச்சிகம், மகரம், மீனம்.

3. திரேக்காணமாவது ஒரு இராசிக்கு ஏற்பட்ட 30 பாகையை சமானமான 3 பாகமாக அதாவது பத்துப்பத்தாகப் பிரித்து முதல் திரேக்காணம் கிரகம் இருந்ததும் இரண்டாம் திரேக்காணம் 5-வது இராசியும் மூன்றாந்திரேக்காணம் 9-வது இராசியுமாகக் கொள்ளவும்.

4. நவாம்சமாவது இராசி ஒன்றுக்கு ஒன்பது பாகமாகச் செய்வது, அதாவது அம்சம் ஒன்று பாகை 3 - 20 இது நக்ஷத்திரம் ஒன்றுக்கு 4 பாதமாக 27 நக்ஷத்திரங்களுக்கும் கூடியது 108-பங்கை 12 இராசிக்குப்பங்கிட ஒன்பதாகும். இராசிஒன்றுக்கு இரண்டேகால் நக்ஷத்திரமாகும். இந்த 108-யும் மேஷம் முதலாக வரிசையாகப் போட்டுவந்தால் பின் வருமாறு வரும்.

மேஷசிம்மமதனுசு

மேஷமுதல்

ரிஷபகன்னியாமகரம்

மகரமுதல்

மிதுனதுலாகும்பம்

துலாம்

கடககிருச்சிகமீனம்

கடகம்

5. துவாதசசாம்சமாவது இராசி கொண்டபாகைகளை பன்னிரண்டு பாகுபாடுசெய்து எந்த இராசிக்குள் கிழகிறதோ அதே தான். இதற்கு எந்தெந்த இராசியில் கிரகம் இருக்கிறதோ அது முதற்றான் முதல்துவாதசாம்சம் ஆரம்பம்.

6. திரிம்சாம்சமாவது 5, 5, 8, 7, 5-பாகங்கள்முறையே செவ்வாய், சனி, குரு, புதன், சுக்கிரனுக்கு ஒற்றை இராசியிலும், இரட்டை இராசியில் தலைகீழாகவும் ஏற்படும். அதாவது ஒரு கிரகத்திற்கு ஏற்பட்ட பாகங்களில் ஒற்றை இராசியில் முதல் ஐந்துபாகை செவ்வாயின் திரும்சாமசமாகவும் மறுபடி முறையாகவும் வரும். இரட்டை இராசியாக இருக்குமாயின் சுக்கிரனது திரிம்சாம்சமாக ஏற்படும்.

இனி நமக்கு மேலே கிடைத்தவைகளைக்கொண்டு இந்த ஷட் வர்க்கத்தைச் செய்ய.

இராசி. பாகை. கலை.

சூரியசுத்தஸ்புடம்	9	23	44
சந்திரன்	8	2	7
செவ்வாய்	0	16	48
புதன்	8	28	25
குரு	5	24	11
சுக்கிரன்	10	9	37
சனி	11	19	47
இராகு	1	10	34
கேது	7	10	34
லக்ஷ்மீ	7	13	29
இதற்கு			

சோதிக்கலிதம்.

கேது ல	குரு	
சுக்கி ரன்	தீரோகாணம்	சுதி
		செ புதன்
சந		கு இராசு

ல	சந்	இரா	
குரு சூ, சதி	திரிம்சாம்சம்		
செ. ச.	கேது	பு	

புதன்	இராசு	குரு
சூரியன் சுக்கி ரன் சதி	வேறாரா	
சந்தி ரன்		ல கேது செவ

கேது	ல	சுக்கி ரன்	குரு
	துவாதகம்		
சந்.	புதன்	சூ. செ. சதி	இராசு

சதி	செவ்	இராசு
சுக்கி ரன்	இராசி	
சூரியன்		
சந்தி ரன் புதன்	ல கேது	குரு

இராசு சந்.	நவாம்சம்		செவ் குரு
சதி. புத ன், சுக் கிரன்	ல	கேது	சூ

இதனை விபரமாயெழுத

1. இராசிக்கு விருச்சிக இலக்கின முதயமாக, இலக்கினத்தில் கேது, 2-ல் சந்திரன் புதன், 3-ல் சூரியன், 4-ல் சுக்கிரன், 5-ல் சனி, 6-ல் செவ்வாய், 7-ல் இராகு, 11-ல் குரு.

2. ஜேமாரயில, விருச்சிகலக்கின முதயமாக, இலக்கினத்தில் செவ்வாய், கேது, 2-ல் சந்திரன், 4-ல் சூரியன், சுக்கிரன், சனி, 5-ல் புதன், 7-ல் இராகு, 8-ல் குரு.

3. திரேகாணத்திற்கு மீனலக்கின முதயமாக, லக்கினத்தில் கேது, 3-ல் குரு, 5-ல் சனி, 6-ல் செவ்வாய் புதன், 7-ல் சூரியன் இராகு, 10-ல் சந்திரன், 12-ல் சுக்கிரன்.

4. நவாம்சத்தில் விருச்சிக லக்கின முதயமாக 2-ல் புதன், சுக்கிரன், சனி, 6-ல் இராகு, சந்திரன், 10-ல் செவ்வாய், குரு, 11-ல் சூரியன், 12-ல் கேது.

5. துவாதசாம்சத்தில் மேஷ லக்கினமுதயமாக 2-ல் சுக்கிரன், 3-ல் குரு, 6-ல் இராகு, 7-ல் சூரியன் செவ்வாய், சனி, 8-ல் புதன், 9-ல் சந்திரன், 12-ல் கேது.

6. திரிமசாமசத்தில் மீனலக்கின முதயமாக, லக்கினத்தில் சூரியன், குரு, சனி, 2-ல் சந்திரன், 3-ல் இராகு, 8-ல் புதன், 9-ல் கேது, 10-ல் செவ்வாய் சுக்கிரன்.

இவைகளைக்கொண்டே காலததிய கோசாரங்களுக்குள்ள நகரத்திரங்களை யறியக்கூடும்.

(இன்னும் வரும்.)

இலக்கணவிளக்க பரம்பரை,

சோமசுந்தரதேசிகன்.

சிவமயம்.

பெரியபுராண அரும்பத விளக்கம்.

[பழைய எட்டினின்ற எடுக்கப்பட்டது.]

(முற்றெடர்ச்சி.)

(ச.) பூமிநீய மதம்பொழிந்த குளிர்ந்த முகிலைக்கொள்ளு மாறு முழங்குகின்ற போர் முகத்தைபுடைய யானையும் பக்கத்தே இனமென்று ஒருசேரவருகின்ற சோர்கின்ற மழையாகிய யுகின்ற மதத்தையும் சுடருகின்ற நெடியமின்னோடையையு முடைய கரிய முகிலும் பலதெரியா.

(ரு.) ஓசையுண்டாகின்ற மணியும் குதிரைக்கணையும் கடல் ஒலிபோலக்கிளர, பயில்கின்ற குதிரையினெடுகிரை முன்னரே புல்லி யுண்ண வாயிலுள்ள நீர்த்திரை நுரையை நிகர்ப்பன; ஒளியிடுகின்ற போர்வையாகிய மலையிற்படியும் முகில்படிய விளங்குதலினால் சகரா லே தோண்டப்பட்ட கடல்களைநிகர்ப்பன. நெடுகிரையும், நீரும், துரங்கத்தையும், நுரையையும் நிகர்ப்பன.

(சு.) அவ்விடத்தே மதிலைச்சூழ்ந்த மலர்களையுடைய அகழ்க் கிடங்கு, உட்டுளைபொருந்திய கையையுடைய அயிராவத யானையையும் உச்சரிச்சிரவமென்னும் அரசகுதிரையையும் இலக்குமியையும் கடையப்பட்ட அமுதையும் கற்பகதருவையும் சிந்தாமணி கௌத் துவ மணியென்னும் மணிகளையும் தேவர்கொண்டுசெல்ல, வருந்திய கடல் இவற்றிலொன்றைப் பெறவேண்டித் தேவருரைவளைத்தது போன்றது.

(எ.) கோபுரங்களில் முகில்படியும் மலர்பொருந்திய சோலை யிற் சூரியசந்திரர் நகருவர், அழகிய வீதிகளிற்றேர் பரவும், வசையற்ற அளி திகழிற்பாக்கும், கச்சையணிந்த ஸ்தனங்களையுடைய பெண்களது இடைகாரணமாக ஆடவரிடத்தே பூம்பாணம் ஊடுருவும்.

(தேர்செல்லுகின்ற அழகிய ஶீதி திக்குகளிற் போய்முடியும், வசை யில்லாத கச்சையணிந்த (ஆடவரது மார்பில்) ஏறுகின்ற ஸ்தனங் களையுடைய) மருங்கு ஆகுபெயராய் அல்குவின்மேற்று.

(அ) திருக்குலத்துவழிமுதலோர் - வம்மிசத்திற்கு வழிமுத லாயுள்ளவர்.

(கௌ.) அதிகஞானவன் சமீபமாக. மலையரணம் - மலைத்துருக் கம்.

(உச.) இரத்தநீரானது ஓடும்பாறுபோன்றது, பிணமலையா னது கரைபோன்றது.

(௩௦.) அதிகனுடைய படையில் போர்பொருது வெட்டுண்ட தலைப்பொதியின் குவை. அளவிறந்தனபோயினபின், நிதிக்குவை யையும், பெண்களையும், நீண்டகுதிரைகளையும், எண்ணிலர் எதிரும் யானைகளையும் பிடித்தனர்.

(௩௩.) நடுக்கண் - நடுவிடத்தே. பொருந்திய ஒருபுன்சடை யைக் கண்டனர்.

(௩௫.) வெற்றிமுரசையுடைய திண்ணிய படையைக்கொடு சென்று முதன்மையையுடைய மந்திரியர் போர்முனையழித்தலால் வந்தவார்த்தை சிறக்கும் புகழ்வென்றியானது ஒன்றொழிய ஒன்றா கும்.

நரசிங்கமுனையரையநாயனார் புராணம்.

(க.) தேடாத - உலகிலேதேடி யறிதற்கரிய.

(௩.) கோபம்பொருந்திய இடபத்தைபுடைய சிவபிரானது கோயில்தோறும் அழகிய செல்வத்தைப்பெருக்கு நெறிபாயவற்றில் அரிய உயிந்துறக்கவருமாயினும் அவைகளைக்காத்துச் சோகனை இடையிலுடைய ஆமைபோட்டாலாகிய தொடையலையணிந்த திரு

மார்பையுடைய சிவபெருமானது வழித்தொண்டைக் களவினாயினும்
வழுவாதகடனாகச்செய்து.

(நு.) மானநிலையழிகின்ற தன்மைபொருந்தும் காமக்குறிமலர்ந்த
கேடுபொருந்தும் மேனியையுடையராய்.

(கூ.) விசாலித்தயாண மதத்தைச்சொரியக் கரையிற்சொரியுந
தோணிசேருங் கடல்குழந்த நாகபட்டணத் ததிபத்தநாயனாது கட
மையாகிய திருத்தொண்டினதழகை கூறுவாம்.

அதிபத்தநாயனர் புராணம்.

—❧—(0)—❧—

(க.) நிலையாய் நீடிய சூரியனது சந்ததிமரபின் பழமையாம்.
முதன்மையையுடைய சோழர்களது அழகிய குலவுரிமையையுடைய
சோழநாடென்னும் சுற்பகப் பூங்கொடியிலுள்ள மலர்போல நாகபட்
டினம் என்னும் திருநகரம் நன்மைமிக்கது.

(உ.) தாமம் - ஒளி. மானிகை - மானிகைகளில்.

(ச.) பெரியபுகழையுடைய நிலம்பதினெட்டினும் நிறைந்த
பெருமைதங்கிய பலபொருள்களையுடைய மாந்தர்கள் கோடியாக
மிக தனங்களையுடைய குடியோடு பெருகிப் பூமிதேவியைக் காண்
கின்ற கண்ணாடி மண்டிலம் போல்வது.

(நு.) இடத்தின்பக்கங்கள் நிலையான பழமையினையுடையவலை
வளத்தாற்பொருதும் உணவின்மிருந்த தன்மையோடு வாழ்கின்ற.

(கூ.) முகிலை அளப்பன என்றுசொல்லத்தக்க அலைசெறிந்த
பக்கத்தையடைந்த குரம்பைகளினயலில்மீன் கிற்றலாலாய மாற்று
யர்ந்தபொன்மலை அளக்கப்படுவன, பரந்த சமுத்திரத்தில் விடுகின்ற
தோணியையுடைய பரதவர்கள்கொண்டுவந்த கயல்மற்சங்கள் பரத்
தியருடைய நெடியகண்களை யளப்பன.

சேத்துமிழ்.

(௭.) உஷங்கல் மீன் - காய்ந்தமீன்.

(அ.) வலையாகிய நெடியதொடரையுடைய வடத்தைப்பக்கத் தீத வலிப்பவர்களுடைய ஒலியும், மீன்குவையைக் கொடுப்போராகிய நெய்தனிலப்பெண்கள் விலையைப்பகர்ந்து அழைக்குமொலியும், இடங்கனிலேசிறந்த வெள்ளிய சங்குகளைச்சொரிவோருடைய முழங்கொலியும்.

(கக.) முட்டில்லாத மீன்கொலைத்தொழிலாலாய வளத்தையுடைய அதிபத்தர் வலையால் முகந்து அகப்படுத்தப்பட்ட மீன்கனில் ஒருசிறந்த மீன்படுந்தோறும்.

(கஉ.) சேர்ந்த மாகாகியவலையில் ஒருநாள் ஒருமீனேவரினும். மாகு வலையின்பரியாயநாமங்களுள் ஒன்று. அது, மாகுக்குழவுந்தப்பியவரிநிறமாபோல். என்பதனுமறிக.

(கரு.) அவ்வாறாய நாளொன்றில் அநத ஒருமீனையும் அவ்விடத்தொழித்துச் சுத்தபானநிறத்தையுடைய பசியபொன்னில் நல்ல ஒளியையுடைய நவரத்தந்தால் மீனுறுப்புப்பொருநத அமைத்து விற்றால் உலகடங்கலும் விலையாகும் பான்மையையுடைய அற்புதப் படியதாய ஒன்றை இடுகின்றவலையில் அகப்படுத்தினார்.

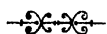
(கசு.) வகைந்தநெடியவலை அலையையுடைய கடலிலுள்ள திரையால்வந்து கரையேற.

(கஅ.) சகலலோகமும் பொருளைமுதலாக உடைத்தாம என்னின்ற அளவிற்புகலும் அப்பொன்னுசையைக் களங்கமற எறிந்த.

(உ௦) தம்முடைய கொலைத்தொழிலைச்செய்கின்ற.

(தொடரும்.)

ஜி. சதாசிவம் பிள்ளை.

உ.
கடவுள் தூண.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-அ.] சாதாரண-வஸ் ஆனிமீ. [பகுதி-அ.]

தொல்காப்பியத்துக்கண்ட

பழைய வழக்குகள்.

இக்காலத்து வழங்கும் தமிழ்நூல்களிலே, பழமையும் பெருமையும் வாய்ந்து விளங்குவது தொல்காப்பியமென்னும் இலக்கணநூலே என்பது அறிஞர்க்கெல்லாம் ஒத்ததுணிபாம். பன்னிருபடலமுதலிய இலக்கணங்களும் இந்நூலோடொத்த பழமையுடையவேனும், அவை நம் காலத்தில் அருகியதேயன்றி, தொல்காப்பியம்போன்ற அத்துணைப் பெருமைக்குரியனவல்ல. “ஆளுப் பெருமை அகத்திய னென்னும்—அருந்தவ முனிவ குக்கிய முதலூல்-பொருத்தக் கற்றுப் புரைதப வுணர்ந்தோர்—நல்விசை சிறுத்த தொல்காப்பியனும்” எனப் பன்னிருபடலப் பாயிரத்தும், “கூறிய ருன்றினு முதலூல் கூட்டித்—தோமின றுணர்தல் தொல்காப் பியன் றன்—ஆணியின் தமிழறிந் தோர்க்குக் கடனே” எனப் பல்காப்பியத்தும் தொல்காப்பியமுனிவர் புகழ்ப்பட்டிருந்தலே அவரது பழமைபெருமைக்குத் தக்ககாரனும். இடைச்சங்க நாளிலிருந்த நூல்களெல்லாம் இறந்தொழியவும், இந்நூலுமட்டுமே இன்றுவரையும் நின்ற நிலவுவது தமிழுணங்கு செய்த தவமேயன்றே. தொல்காப்பியத்தின் காலம்வரலாறு முதலியவற்றைப்பற்றி நம்மால் அறியக்கிடப்பவை மிகச்சிலவேயாயினும், கடைச்சங்கத்தார் நாளிலே இறந்தொழிந்த வழக்குகளும் மரபுகளும் பலவாக இந்நூலிற் காணப்படுதலே நோக்கும்போது, இதன் தொன்மைப்பெருமையும் தமிழ்மொழியின் புகழ்குடமாட்சியும் நன்கு விளங்குகின்றன. கடைச்சங்கநூல்

களிலும் வழங்கப்பெற்றுத் தமிழ்வுழக்குகளே தொல்காப்பியத்துக் கண்ணப்பிவனவாயின், இக்காலத்தில் வீழ்ந்தனவாக அந்நூலிடை எத்தனை வழக்குகள் இரா? இங்ஙனம் எண்ணிறந்த வழக்குகளும் மரபுகளும் வீழ்ந்தமை பற்றியன்றே, நன்னூல் சின்னூல் முதலிய இலக்கணங்கள், காலத்துக்குத்தக்க கோலத்தோடு தோன்றுவனவாயின. ஆயினும், கடைச்சங்ககாலத்தும் அதன் பிற்காலத்தும் வீழ்ந்த தொல்காப்பியவழக்குகளும் மரபுகளும், பழந்தமிழ்மக்கள்கொண்ட முறையை நமக்கறிவித்து இனமாயப்படுதோடு, சரித்திரவாராய்ச்சி செய்வோர்க்கும மிகப்பயன்படுவதாதலால், அவற்றுள் யான்தெரிந்து கொண்ட சிலவற்றை இவ்ளியாசத்துக குறிப்பிடலாயினேன்.

தொல்காப்பியம் எழுதத்தக்காரம் நூனமரபியலில், தனிமெய்கள் பிறமெய்களோடு மயங்கும மயக்கத்தில், ஞநமவ மெய்ம்மயக்கம். எனற எழுத்துக்கள் யகரத்துடனும், மகரம் வகரத்துடனும் மயங்குமென்பதை உணர்த்தற்கு:—

“ஞநமவ வென்னும் புள்ளி முன்னா
யஃகா னிற்றல் மெய்பெற் றன்றே”

“மஃகான் புள்ளிமுன் வவ்வுந் தோன்றும்.”

என்ற சூத்திரங்கள் வருகின்றன உரையாசிரியர் முதலாயினார், இம் மெய்ம்மயக்கங்கள்—உரிஞ்யாது பொருந்யாது; வரும் வண்ணக்கண் என்றல்லது ஒரு மொழிக்கண் வாராமெகண்டு அவை இருமொழிக கண்ணே மயங்குவனவாகக் கொண்டார். ஆனால், நச்சினர்க்கினியர்— இருமொழி புணர்த்தற்குப் புணரியலென்று வேறோர் இயல்கூறி, அதன்கண் ஆசிரியர் ஈறுகளை எடுத்தோதிப்புணர்ப்பராகலின், மெயம் மயக்கங்கூறும் ஈண்டு அவ விருமொழிப்புணர்ச்சி காட்டுதல் கூறி யது கூறலாம்—என மறுத்து ஒருமொழிக்கண் வந்தனவே இம் மெய்ம்மயக்கங்களென்தும், “இங்ஙனம் ஆசிரியர் சூத்திரஞ் செய்தலின், அக்காலத்து ஒருமொழியாக வழங்கிய சொற்கள் உளவேன்பது பெற்றும். (உதாரணங்கள்) இக்காலத்திறந்தன” என்றும் எழுதினார். இவர் நகுத்துப்படி, தான்யம், சம்யக், பவ்யம் முதலிய வடசொற்கள் போலத் தமிழ்ச்சொற்களும் தொல்காப்பியர் காலத்து வழங்கிய வாகுல் வேண்டும். இவர் கூறியவாறு, அச்சொற்களின் வழக்கத்

தெல்காப்பியத்துக்கண்ட பழையவழக்குகள். ௩௩௭

தைப்பற்றிய உண்மையில் இப்போது தெரியவில்லையேனும், ஆராய்ச்சிக்குரியவாதலின், ஈண்டுக் காட்டப்பட்டன.

தமிழ்மொழியில், “பன்னீ நயிருந கசுதநபமவய—ருங்வி ரைத் துயிர் மெய்பு மொழிமுத” லாகுமென்பது பிரசித்தம். இவற்றுள் மொழிக்குமுத வயருந என்ற எழுததுக்களொழிந்தவை, எல்லாவுயிர் லாகாத எழுத் துகளோடுஞ் சேர்ந்த மொழிகளு முதலாக இப்போது துக்கள். வழங்குகின்றன. இங்ஙனம், மொழிமுதல்வரும் எழு த்துக்களுள் ஒன்றான சகரம், தொல்காப்பியர் காலத்தில், அ ஐ ஒன னன்னும் மூன்றுயிர்களோடும் சேர்ந்து வழங்கினவல்ல என்பது—

“சகரக ளளவயு மவறறோ ர
அஐ ஒளவெனு மூன்றலக கடையே”

என்னும் மொழிமரபுசூத்திரத்தால் தெரியலாம். “கடிசொ லில்லைக காலத்துப் படினே” என்ற எச்சனியற சூததிரவுரையில் நச்சினுர்க கினியரும்—“சட்டி, சள்ளை, சலம் எனவும், “சான்றோர் சமழ்த்த னர் நிற்பவே” (நாலடி அவையறிதல்-௬) “தையலாய் சமழாதுரை யென்றதே” (சீவகசிந்-குணமாலை-௧௩௦) எனவும் சகரம் மொழிக்கு முதலாக வந்தவாறு காண்க. இவை “சகரகள்ளியும்..... கடையே” என ஆசிரியர் விலக்கலின், அக்காலம் மொழிக்கு முதலாகாது விலக்கிய சகரம் பிற்காலத்து வழங்கியதாயிற்று ஞெண்டென்பது ஞண்டாய்ப், பின்னர் நண்டாயிற்று” —எனக்கூறுதல்காண்க. இவற்றுல், “சமன்செய்து” (௧௧) “சலததாற பொருள்செய்து” (௬௯௦) “சலம்பற்றி” (௬௩௬) எனத் திருக்குறளிலும், “மன்பதை சவட்டுங் கூற்ற முன்ப” எனப் பதிற்றுப்பத்தினும் (௨௪) பிறசங்கச் செய்யுள்களினும் சகரமுதலாகவருமொழிகள் வழங்குவது, தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு அவை பெரிதும பிற்பட்டவை என்பதை நன்கு குறிக்கவல்லது.

தொகைமரபில், இடப்பொருளுணர்த்தும இகர ஐகாரவிறறு இடைச்சொன் முடிபு கூறும் சூததிரத்தில் (௧௭) “சட்டுமுதலாகிய சுட்டுமுதலாகிய இகரவிறறுதியும்” எனபுதி, சுட்டெழுத்தினை முதலாக இகரவிறறுதிச் வுடைய இகரவிறறு இடைச்சொற்களை ஆசிரியர் குறிப்பிட்டார். அவை—அதோளி, இதோளி, உதோளி

என்பன. அதோளி - அவ்விட மென்னும்பொருட்டு. இச்சுட்டு முதலாகிய இகாவிறுதிச்சொற்கள், கடைச்சங்கத்தார் காலத்தேய வழக்கு விழ்ந்தன என்பர் பேராசிரியர்; அவர் எழுதுவன:—“ஒரு காலத்து வழங்கப்பட்டசொல் ஒருகாலத்து வாராதாகப் பொருள் வேறுபடுதலுமுடைய; அதோளி, இதோளி, உதோளி எனவும் குயினெனவும் நின்ற இவை ஒருகாலத்துளவாசி இக்காலத்திலவாயின: இவை முற்காலத்துளவென்பதே கொண்டு விழ்ந்தகாலத்துஞ் செய்யுள் செய்யப்பட்டா. அவை ஆசிரியர் நூல்செய்தகாலத துளவாயினும் கடைச்சங்கத்தார் காலத்து விழ்ந்தமையிற் பாட்டினுந் தொகையினும் அவற்றை நாட்டிக்கொண்டு செய்யுள் செய்திலர், அவற்றுக்கு இது மரபிலககண மாகலினென்பது” (செய்யுளியல்-அ0.) எனக் கண்டுகொள்க.

இவ்வாறே, தொல்காப்பியனார் பெயரியலில், உயர்திணைப் பெயர்களிவை எனவுணர்த்தும் சூத்திரத்திலே (க), “அவைமுதலாகிய பெண்டென் கிளவியும்” என்றார். அவை கியபெண்டென் முதலாகிய என்பது சுட்டெழுத்துக்களை முதலாக கிளவி.”
வுடைய எ - று. அச்சுட்டைமுதலாகவுடைய பெயர்கள்:—அப்பெண்டு, இப்பெண்டு, உப்பெண்டு என்பவை. இதனால் தொல்காப்பியனார் காலத்தில், சுட்டொடுகடிய பெண்டென்னும் பெயர், வழக்கு மிகுதியாக கிருந்ததென்பது விளங்கும். நச்சினர்க்கினியரும் “தொல்காப்பியனார்காலத்து (அப்பெண்டெனச்) சுட்டொடு வழங்கிய சொல்லே, “கடிசொலில்லை” என்பதனால் (இக்காலத்து) பெண்டென நின்றது” என்றார்; ஆனால் “வண்டும பெண்டும்” (எழுத்ததிகாரம் - சஉ0) “பெண்டென் கிளவிக்கு” (௨௨௪௨௧) எனத் தொல்காப்பியனாரே வழங்கலின், அவர்காலத்து அப்பெண்டு, பெண்டு என்ற இருவழக்குகளும் உயர்திணைப் பெண்பாற்கு உளவெனத் தெரிகின்றது.

(தொடர்ச்சி)

பத்திராசிரியர்.

உ
சிவமயம்.

ஸ்ரீ சங்கராசாரியஸ்வாமிகளது

மணிரத்தினமாவஸ.

முன்னுரை.

இந்த 'மணிரத்தினமாவஸ' என்னும் கிரந்தமானது கலோக பூர்வமாக உள்ளது. சிஷ்யன் குருவினை ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக கேட்டுமுடிந்த பின் சங்கராசாரியஸ்வாமிகளாற் செய்யப்பட்டது. அதிலுள்ள நன்னெறியினையும் சிவஞானபோதத்தினையும் சகலரும் அறிந்து ஆனந்தமடையும்பொருட்டு, இமயமலைச் சாரலிலுள்ள மஃபாவ திமடத்தாரால் 'பிரபுத்தபாரதா' வென்னும் மாவலிக் சஞ்சிகையில் வெளிவந்தபடி எழுதப்பட்டது.

1. ஹே! கிருபாசமுத்திரபான குருவே! இப்பொழுது நான் கரையற்ற சமசாமாகிய சமுத்திரத்தில் மூழ்கப்போவதால் அதனைக் கடக்கக்கூடிய வழியொன்றுமில்லையோ அதனைச் சொல்லீரோ? இந்த சமுத்திரத்தைக் கடக்கக்கூடியது விசுவேசுரனது பாதாபுயமான கப்பலைத்தவிர்த்துவேறு இன்று, நீ யதனைப்பற்றுவாயாக.

2. யார் பந்தப்பட்டோர், பந்தமில்லார்யார்? விஷயாதிகளில் மனதைப்புகுவிட்டோனும், இவ்வுலகவாழ்க்கையில் விரகதியுடையவனுமாவர். பெருமயங்கரமான நரகம் யாது? ஒருவனுடைய சீரமே. மோக்ஷமெது? புலனுகர்ச்சியை விரும்பும் இச்சையைக் களைதல்.

3. பிறப்பிறப்பெனும் பாசத்தை யறுக்கக்கூடியதெது? அறிவுடன்கூடிய ஆத்மபோதம். (மோக்ஷம்) அதாவது பாசநீக்கத்திற்கு வழி எது? வேதாகமங்களிற் கூறப்பட்ட அப்பதிதான். நரகத்தில் நிச்சயமாய்க்கொண்டியிவதெது? ஸ்திரீகளைக்காமாகாரனய்ப்பார்ப்பது; இதற்குமாறாக நிச்சயமாய் மோக்ஷத்திற்சேர்ப்பது எது? அஹிம்சை.

4. சாந்தியுடனிருப்பவர்தார்? யார்பதியினையறிந்த கிஷ்டை கூடிவிடுகின்றனரோ அவர்களே. யார்விழிப்புடனிருப்பவர்? அசித்த சித்தியினையறிந்து அதனை நாடுபவர்கள். பகைவர்தார்? ஐம்புலன்களே. நண்பர் யார்? அவ்வைம்புலவேடரைச் சரிவர அடக்கியாளுவோமாயின் அவைகளே.

5. ஏழையினும் கடையர் யார்? யாருக்கு புலதுகர்ச்சிப பற்று அதிகமோ அவரே. லக்ஷ்மிகடாட்சமுடையவன்யாவன்? எவனுக்குத் திருப்தி இருக்கின்றதோ அவனே; பிராணன் இருந்தும் இல்லாதவர் யார்? யாருக்கு சக்தியிருந்தும் அதனை பிரவர்த்திக்கவிடாமற்றடுக்கின்றனரோ அவர்; ஜீவனுக்கு அமிர்தத்திற்குச் சமானமாக இருப்பவர் யாவர்? இச்சை நீங்கினவர்.

6. எல்லோரையும் அமிழ்த்தக்கூடிய பாசககயிறு எது? நான் எனது என்னும் எண்ணம். மதுவைப்போன்று உன்மத்தனாகச்செய்யக்கூடியதெது? மங்கையினிடத்துண்டாயகாமம்; உண்மையில் கண்ணிருந்த மிழந்தோர்யார்? காமகருரோதத்தால் மூடப்பட்டவர்; இறப்பாவது யாது? நாமஅழிவு.

7. குருயார்? பிரயோஜனப்படக்கூடியவைகளை போதிப்பவர். சிஷ்யன்யார்? குருபகதியிறசிறந்தவன்; அதிகமாக நீண்டகாலம் துன்பப்படுதலும் வியாதி எது? பிறப்பிறப்பு; ஹே குரோத்தமா, இவற்றிற்கு பரமஒளவுதம யாது? நித்யாநித்தியவஸ்து விவேகம்.

8. பூஷணரத்தினமாய் விளங்குவதெது? நற்குணம்; ஸ்தலங்களில் மேலானது எது? சுத்சுமனம்; சூவவுலகத்தில் நீக்கவேண்டியவஸ்துக்கள் எவை? காமார்த்தம்; எப்பொழுதும் சிந்திக்கவேண்டிய பொருளுெது? கிரந்தங்களினும் குருவினிடத்தும் அறிந்தது

9. பிரமத்தை அதுபவித்ததற்குரிய சாதனங்கள்யா? சர்து சங்கம், தன்னடக்கம், விவேகம், திருப்தி இவைகளையுடையோரது பழக்கம்; நல்லொழுக்கமுடையார்யார்? அநித்தியவஸ்துக்களின பற்றற்று நித்தியமாயுள்ள சிவத்தினிடத்து பற்றுதலுடையோர்.

10. ஜீவன்களைப்பிடிக்கும் ஜ்வரம் எது? கவலை; மூடன்பார்? நித்தியாநித்தியவஸ்து விவேகமில்லாதவன்; நான் செய்யவேண்டிய சற்கருமங்கள் யா? சிவபெருமானையும் மகாலிஷ்ணுவையும் அநவரத மும் சிந்தனைசெய்தல்; வாழ்வென்பது என்? பிறவற்றிம்சை என்பது செய்யாமல் வாழ்வது.

11. உண்மையான கல்வியென்பதெது? கற்றதனாலாயபயன் வாலறிவன் நற்றூடொழல்; போதம் எனபதென்ன? எவ்விதமானபா சங்களினின்றும் நீக்கம்; லாபங்களிற்சிறந்ததெது? ஆன்மாவையறி தல்; இவ்வுலகைஐயித்தோர்யார்? தன்மனைதைஐயித்தவர்கள்தாம்.

12. குரர்களிற் பெரியோன்யார்? மனமதபாணங்களை இலக்ஷி யஞ்செய்யாதவன். மஹா ஞானியென்றும், சாந்தமூர்த்தியென்றும், நடுநிலைமை தவறாதவனென்றும் சொல்லக்கூடியவர்தார்? ஸ்திரீகளைக் கண்டும் அவர்களிடம் மையலைமறந்தவன்.

13. விஷங்களிற் கெடுதியுள்ள விஷமெது? விஷயநுகர்ச்சிக் குடையவை; யார் எக்காலத்தும் துன்பமுடையவர்? ஐம்புலன்செல் வழி இன்பமுடைய விருப்பமுள்ளவன்; எந்த ஜீவன் அநுககிரகமு டையது? பிறர்நன்மையையே நாடுபவன்; யாருக்கு உலகம் பூஜ்யதை செய்யவேண்டியது? தத்வநிஷ்டையுடையவருக்கு.

14. எந்தவகை ஆபத்துவந்தபோதிலும நல்லறிவாளன் செய் யக்கூடியதெது, எவ்விதத்திலும் செய்யவேண்டியதெது? மிதமற்ற ஆசையை நீக்கியும் பாபகார்யங்களைச் செய்வதெனினும் விலகவும வேண்டும்; வேதாகமங்களையோதி அதிலுள்ளபடி ஒழுகவேண்டும். உலக வியாபாரத்திற்கு மூலம் எது? அறியாமை.

15. இருடிகளிலுயர்ந்தோர் யார்? அருவருக்கத்தக்க சிற் றின்பத்தினால் மோசமபோகாதவன்; மனிதனுக்கு பெரியவிலங்கா யிருப்பதெது? மனைசி; பிரதிகளுகளிற் சிறந்ததெது? எல்லோருக் குந் தைநயனுக்கவிருப்பது.

16. யாவராலும் அறியமுடியாதெது? ஸ்திரீகளின் இருதய மும் அவர்களுடைய நடத்தைகளும்; ஒருவராலும் நிககிரகிக்கப்

பயாதெது? அதிக கஷ்டப்பட்டாலொழிய கிடைக்காத வஸ்துக்க னிடத்தில் இச்சை; மிருகத்தையொத்தவன் பாவன்? அநிகில்லாத வன்.

17. கூடக்கூடாதவர்கள் யார்? மூடன், பாபி, அற்பன், பிறர் வாழ்வது பொறுதவன்; மோகூத்தை கிரும்பியவர்கள் செய்யவே ண்டியதென்ன? சத்சங்கம், பற்றறல், சிவத்தினிடத்துப்பற்று.

18. அவமானத்திற்குக் காரணம் யாது? ஒருவனது இச்சை யை நிறைவேற்றுவதன்பொருட்டு இரப்பது; கௌரவத்திற்குக்கார ணமாயுள்ளதெது? இரவாமை; 'பிறந்தோர்' என்று சொல்லுவது யாரை? மறுபிறப்பற்றவர்களை; யாரையிறந்தோரென்பது? பாருககு இறப்பதென்பதில்லையோ அவர்களை.

19. யார் உண்மையில் செவிலும் ஊமையும்? சபைநடுவே குறி ப்பறிந்து பேசாதவன் ஊமை; நற்புத்தி கேளாதவன் செவிடன்; யாரை நம்பலாகாது? ஸ்திரீகளை.

20. உண்மைப்பொருளென்ன? சிவமததுவிதம்; இந்த உல கிற் பெருமையுடையதெது? களங்கமற்ற ஆன்மா; எந்தக்கர்மத் தைச் செய்வதால் துக்கமுண்டாவதில்லை? காமதகனனான சிவபெரு மாணியும் கர்சுவதனான பரந்தாமனையும் வழிபடுவது.

21. மனுவியர்களுக்கு ஐயிககமுடியாத சத்துரு யார்? கோபம், அசத்தியம், பேராசை, பொறுமையோடுகூடிய தணிக்கமுடியாத காமம்; ஒன்றினை அடைந்தும் திருப்தியாகாத பொருள் எது? மே லே கூறிய இச்சையே; துன்பத்திற்கு கித்து எது? நான் எனது என்னும் எண்ணம்.

22. முகத்திற்கு ஆபரணமெது? கல்னி; சத்தியமாவது என்ன? எல்லா ஜீவன்களுக்கும் பிரயோஜனமாயுள்ளது; எவ்விதமான இன் பம் சிக்கிரஹிக்கப்படவேண்டியது? சிற்றின்பம்; எல்லோரும் அதுப விக்கும்படி அடையவேண்டியதென்ன? எவ்விதமான கட்டுமில்லாத சயேச்சை.

ஸ்ரீ சங்கராசாரியஸ்வாமிகளது மணிரத்தினமாலை. உலக

23. எதுகெட்டால் மோகங்கூட்டும்? மனம்; எந்த நிலைய டைந்தால் பயம் நாஸ்தி? அதுபவமாமி பாசநாசமான காலத்தில்; ஒருவனுக்கு இருக்கும் உபத்திரவங்களில் அதிகூர்மையானதெது? அறிபாமை; மரியாதைக்குரியார் யார்? நாம் பிரயோஜனப்பெடும்படி புத்திகற்பிப்பாரும் மூத்தோரும்.

24. யமன் வருங்கால் புத்தியுள்ளவன்செய்யவேண்டிய காரியமென்ன? அப்பொழுது ஏகாக்காக சித்தனாய் எல்லாம் வல்லசித்த னிடத்துலயிக்கவேண்டும்.

25. எவர்கள் திருடர்களாக இருக்கிறார்கள்? கெட்டசகவாஸத்தால் கிறைந்தவர்கள்; ஒரு சபையில் சோபிப்பவர் யார்? நல்ல கல்மீமான்கள்; சூனியகாலத்தில் இன்பத்தையும் சமாதானத்தையும் கொடுப்ப தெது? கல்வி; கொடுக்கக் கொடுக்கப் பெருகுவது எது? கல்வி;

26. நாம் பாறை எப்பொழுதும் நம்பக்கூடாது? தன்வசப்பட்ட பொதுஜனாபிப்பிராயத்தையும் பொதுஜனங்களையும்; நண்பன்யார்? உண்மைபிற பெற்றோர் யார்? ஆபத்துக்காலத்தில் உதவுபவன்நான் சிநேகன்; ஒருவனை உள்ளளவும் காப்பாற்றுவவனே பெற்றோன்.

27. எதையறிந்தபிறகு பிரிதொன்றும் அறிவக்கிடக்கில்லை? சச்சிதானந்த சொரூபியாகிய சிவத்தையறிந்தபின் அறியவொன்று மில்லை; எதை அறிந்தால் உலகமுழுதும்விளங்கும்? சாவகியாபியை யறிந்தால் உலகம் தானே விளங்கும்.

28. இவ்வுலகில் அருகிகாணப்படுவதென்ன? பிரம்மவிசார னைபுரிந்து சோதியுடன் கலப்புற்ற சுவாநுபூதிச் செல்வராயுள்ளாரை; ஐயிக்கமுடியாமற்றமொறுவதெது? ஆண் பெண்ணென்ற வித்தியாசத்தினையும் பெண்பாலால் கவரப்படுவதையும்.

29. மிருகங்களிலும் கேவலம் யார்? கியாய வழியிலும் தர்ம வழியிலும் நடவாதவனும் வேதமுதலியவைகளை யறிந்தும் அவ்வழி யொழுகாதவனும்; விஷமாயினும் அமிர்தம்போல் இனிமையுடைய தெது? ஒருவனது பாரியையே (இவள்மோஹத்தாற்றான் ஈசுவர

னிடம் பக்திசுறைகிறது); சிலேகணைப்போல் நடித்தாலும் சத்தருயார்? ஒருவனுடைய புத்திரமிததிரர்களே.

30. மின்னலைப்போல் நிலையற்றதெது? தனம், இளமை, ஜீவன்; நன்கொடை எப்பொழுது பிரயோஜனமுடையது? பாத்திரமறிந்து இட்டபோது; மூச்சுப்போகுமுன்கூட நிக்கிரம்செய்யவேண்டியதுங்கட்டாயஞ்செய்யவேண்டியதுமென்ன? துஷ்கிருததீயங்களை விலக்கலும் சச்சிதானந்தமான சிவதத்துவத்ததுதித்தலும்.

31. சிவபெருமானுக்கு உகந்த வாகனம் என்ன? முராகரணைவதஞ்செய்தோனை வணங்குதல்; அல்லலும் பகலும் சிந்திக்கவேண்டியபொருளெது? உலகம் அசித்தியம் என்பதையும் சச்சிதானந்த சொரூபத்தையும்.

32. இந்த 'மணிமீரதினமலை' என்னுடைய கிரந்தத்தை அருளின் கிரந்தையுடன் கவனிப்பானேயாகில் சிவ விஷ்ணுக்களுடைய பெருமையைக் கூறுவதைத் தவிர்த்து வேறொன்றும் போதிக்கவிலையாகையால் மங்களமுண்டாகுமென்பது நிச்சயம்.

இலக்கணவிளக்க பரம்பரை,

சோமசுந்தரதேசிகன்.

முற்றும்.

செய்யுள்.

ந.க. பெருக்கான ழீர்த்திக் கரவையில் வேலன் பெருஞ்சிலம்பின்
மருக்கா லுந்தாமரை வாண்முகச செந்திரு மங்கையன்ன
முருக்கா ரிதழி யெனைமறந் தாலு மொழியி னுண்மை
ஒருக்கா லு நெஞ்சின் மறந்திலன் வேல்விழி யொண்டொடியே.

பெருக்கு - வளர்ச்சி, மரு - வாசனை முருக்கு ஆர் - முருக்
கமழவை ஒத்த. இதழி - அதரமுடைபவள்.

அவள்துறிமருண்டமை யவளவற்கியம்பல்.

அஃதாவது தலைவி-குறியின்மயங்கிய தன்மையைப் பாங்கிதலை
வனுக்குரைத்தல்.

செய்யுள்.

ந.எ. கருமா னிகருங் கொடைக்கரத் தாலுயர் காசினிமான்
மருமான் கரவையில் வேல மகீபன் மணிவரையில்
திருமானிகரும் புகழண்ண லேதுணைச செப்புமுலை
ஒருமான் குறிமருண் டேயுடன மீண்டுவந் துற்றனனே.

கருமால் நிகரும - கரியமுதலையொத்த. காசினிமான் மருமான்
- பூமிதேவியின்மகன். மகீபன் - அரசன். திருமால் நிகரும் - விட்
டுணுமூர்த்தியையொத்த. செப்புமுலை ஒருமான் என்றது தலைவியை.
இங்கே கருமான், காசினிமான், மருமான், திருமான், ஒருமான் என
அஞ்சுமான் பெயர் தொனித்தல் அறிக.

அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை.

சேந்தமிழ். *

காலத்தும் சற்றேனும் அசையா நிலைமையானும் மறுமைப்பயனை உதவுதலானும், பெண்ணிடங் கலந்த புண்ணியனாகிய சிவபெருமான் என் றார், மாணவர் குழாமும் மற் றையோரும் வேண்டுவனமுசந்து செலச்சிறிதும் குறைவுறுப்பெற்றியான் நிறை உள்ளத்துறையும் அருளென் றும்,

இதனை

நிலையினிற்சலியாநிலைமையானும்
பலவுலகெடுத்தவொருதித்தானு
நிறையுற்பொறையும்பெறுநிலையானுந்
தேவர்மூவருங்காவலானுந்
தமனியப்பாராசசயிலமாகியு
மனக்கவென்றமையாபபரப்பின்தானு
மமுதமுநதிருவுமுதவுதலானும்
பலதிறைமுசத்தொடுபயிலுதலானு
முள்ளுடைக்கோட்டுமுனையெறிசுறவ
யதிர்வனாதடியுமனக்கராகியு
நிறையுளங்கருநிரிகழ்பவைநிகழ்பவை
தருதலின்வானத்தருவைநதாகியு
மறைவெளிப்படுத்தலிற்சிலைமகளிருத்தலின்
அகமலர்வாழ்த்தலிற்பிரமனாகியு
முயிர்பரிந்தளித்தலிற்புலினைபோக்கலிற்
படிமுழுதனத்தருடியோனாகியு
நிறுதியிற்சலியாநிருத்தலானு
மறுமைதருதுதவுயிருமையானும்
பெண்ணிடங்கலந்தபுண்ணியனாகியு
மருள்வழிகாட்டினிருவிழியாகியுந்
கொள்ளுநர்கொள்ளக்குறையாதாதலின்
நிறையுளநீங்காதுறையருளாகியும்,

எனக்கல்லாடனார் கூறினார். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் மக்கட்கு இயல்பாகப் பிறக்கும் மெய்ப்பாடு கூறுமிடத்து பெருமிக் மென் னும் மெய்ப்பாடு சிறப்புடைத்தென்பது தோன்ற யாவரானும் புகழ் தற்குரியு நான்குபொருள் அதன்கண் அடக்கிக்கூறியவர், அவற் றுள்ளும் கல்வி, சிறந்ததென்பது தோன்ற “கல்விதறுகண் இசை மைமொகையெனச் சொல்லப்பட்ட பெருமிகநான்கே” என்னும ருத்திரநீதுட் கல்வியை முற்கூறினார்.

மனப்பொழி மெய்களால் ஆசிரியற்கு வேண்டுவன உதவிபுரிந்
தும், மிகுதியான பொருள் வேண்டுவன நல்கியும் கல்வியைப் பயிற்
றவேண்டும். அஃது கண்போல நலம்பயப்பதன்றியும், உண்மைப்
பொருளை விளக்கியும் மனத்தளர்ச்சி நேர்ந்துழி சிறந்த உதவியுமா
கும். இதனை,

“உற்றுழியுதவியுமுறபொருள்கொடுத்தும்
பிறைநிலைமுனியாதுகற்றனன்றே”

என்றும்,

“கைப்பொருள்கொடுத்துங்கற்றல்கற்றபின்கண்ணுமாகும்
மெய்ப்பொருள்விளைகருநெஞ்சின்மெலிவிற்கோர் துணையுமாகும்.”

என்றும்,

“தளர்ந்துழியுதவுங்கல்விதானென
கள்வரானும்தாற்றாரானும்”

என்று சிவப்பிரகாசரும், வேந்தரான தாயத்தாரானுங்கவரப்படா
மையானும் வேண்டியார்க்கு வேண்டுவனநல்கியும், சிறிதும்குறை
பாடினமையானும் இப்பெற்றிசிறிதும் பெறுதபொருட் செல்வத்தி
னும் கல்வி நனிசிறந்தனவென்பது நனகு விளங்கும். இதனைத்
தெய்வப்புவரும்,

“கேடில்லிமுச்செல்வகல்வியொருவற்கு
மாடல்லமற்றையவை” என்றார்

கலையுடையான் செனறவிடத்திற் சிறப்புறுதலும், ஆயுடையுள்
னோரான் நனகுமதிக்கப்படுதலுமாயின ஒருவன இறகருமளவும்
கல்லாது வாணான் வாளாகழிப்பதென்றோ? இதனை,

“யாதானுநாடாமா லுராமா லென்னொருவன்
சாந்துணையுங்கல்லாதவாறு.” என்றோதினார்.

இளம்பருவத்திலே கலையியில யாரும் முநதுறல்வேண்டும். அக்கா
லத்து இளைஞர் மனநிலையானது உலகப்பற்றுக்களிடத்துச் செல்
லாது கல்வியைப்பின்பற்றிக் கவர்ந்து செல்லாநிறகும் வேறொன்
றிற்புகாது ஒன்றையே பறறததமனம் முந்துறுமாயின் துண்ணிய

மதியினிடத்து இலகுவினையற்றி நாளேற நாளேற வன்மையுற்று
நலம்பாடு மிகவுண்டாம். இதனை, இளமையிற்கல் என்றும், இள
மையிலே வளையாது முதுமையிலே வளையாது என்றும், இளமையில்
வளைதத மூங்கில மன்னர்மாமுடி மீதும் அவ்வாறு வளைக்கப்படாதன
கழைக்கத்தர் காற்கீழாம், எனபதும் பழமொழி.

முற்பகுதியில் துன்பத்தினை விளைவித்து நவிலுநதொறும் சிரம
பிய இன்பத்தை விளைவிப்பது கல்வி ஒன்றே; அஃதொழிந்தவெல்
லாம் முன்னர் இன்பம்போல பின்னர்ப் பலதுன்பத்தை எய்துவிசு
கும். இதனை,

“தொடங்குகாற்றுன்பமாயின்பம்பயக்கு
மடங்கொன்றறிவகற்றுங்கல்வி—நெடுங்கா
முற்பயக்குஞ்சின்னீரவின்பத்தின்முற்றிழாய்
பிற்பயக்கும்பீழைபெரிது.” எனக்கூறியதும்,

மக்கட்குற்ற அறியாமையாகிய பிணிக்கு மாநாதாகவுள்ளதும் அறம்,
பொருள், இன்பம், வீடுநன்னும நால்வகைப்பயனையும் கொடுக்கு
மாற்றாளானதும் கல்வியை யின்றி எவ்வுலகத்தும் எவ்வகைப்பொ
ருளும காண்டல கூடா. இதுபற்றியே,

“எம்மையுலகத்தம்யாங்காணைங்கல்விபோல்
மம்மாறுக்குமருது ” என்றும்,

“அறம்பொருளின்பம்வீடும்பயக்கும ” என்றார்.

உலகத்தில் நிலைத்த இன்பம் எதுவுமே அன்னதைப்பெற விரு
ம்புங்கால் தொடங்கத்திற மனபுறுவான் என்பதொருதலை. காட்சி
ப்பிரமாணத்தான் அறியக்கிடந்த காலத்தும் கல்விப் பயிற்சிக்ருப
படுமபாடு அளவிடாதனவாகின்றன. பூர்த்தியுற்றபின்னர் அதனால்
அடையும்பயனையும், சீர்த்தியினையும் நோக்குழி முற்படுதன்பமனை
த்துமினறிக கவானிடத்து மகனைககண்டபொழுது தாய்க்குளதாம்
உலகையோடொகுகும். இம்மட்டோ! இவ்வரிய பெரிய கல்வி இன்
பத்தினைப்பெற்ற தானமாதிரமனது; ஈன்ற அன்னையும், உலகமும்
கண்டு உவப்புறுமென்பது நன்கு விளங்கும். இதனைத்தெய்வப் புல
வரும்,

“வயாவும் வருத்தமு மீன்றங்கா னேவுவ
கவாஅன்மகற்கண்ட தாய்மறந் தாஅநகு” (நாலடியார்)
“என்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்குதன்மகனைச்
சான்றோ னெனக்கேட்டதாய்” என்றும்,
“தாமின்புறுவதுலகின்புறக்கண்டு
காமுறுவர்கற்றறிந்தார்.” (என்றும் பணித்தார்.)

ஒருபிறவியினிடத்துததாம கற்றகல்லியானது தொடர்ந்து வரும்
பிறவியினிடத்தும் மீமலிப் பேரின்பத்தை விளைவிக்கும். உயிருக்கு
அரணாதலுமுடைத்து. ஞானசம்பந்தப்பெருமான பூர்வமகலைஞான
முதிர்ச்சி பெற்று ஞானபோனகம், அருநசி இன்புறுவான் இப்
பிறவியுற்றனரெனவும் அஞ்ஞானறு கல்லிஞானம் ஞானமயமான
தன்னிடைபில தானாகவே தோன்றியதெனவும் உணர்த்தப்பொருட்
டே. “சிவனடியேசிறதிகதும், என்னும் செய்யுளில், “உவமையிலாக
கலைஞானம், என்ற, இடையிறப்பய்துவைத்தார். இதனை

“ஒருமைக்கட் டான்கற்ற கல்வி யொருவற்
கெழுமையு மேமாப்புடைதது.” (என்றும் பணித்தார்.)

ஆகவே, தொல்லைநாண்முதல், முதன்மை, உரிமை, அருமை,
பெருமை, பெரிதும் அடைந்து பிறபாடைகளில்லாத பல சிறப்பி
யல்களைத்தனக்கே உரிமையாககித தலைசிறந்து நின்ற தமிழ் மொழி
யின் பெயராகிய “தமிழ்” என்னுஞ்சொல்லை ஆசிரியர் தொல்காப
பியனார் “தமிழென் கிளவியுமதனோறறறே, எனனுஞ் சூத்திரத்
தாம் கூறியிருக்கவும் இதன் பழமையை உற்றுநோக்காது தமிழ்
மொழியை நன்கு பயிலாதாராகிய சிலர், அவர் நாகிறப்பின்று பழ
காத “ழ” காவெழுத்தை மொழிப்படுதது கூறுமிடதது ஆறறலி
லராகித்தம்பாடை நடைவழியே திரிததுகூறிய திரமிடம், திராவி
டம் முதலாகிய மருஉச்சொற்களை ஒரு பொருளாகக்கொண்டு அவ
ற்றின்வழி தமிழ் எனனுஞ்சொல் தோன்றிற்றெனபது சிறிதும்
பொருத்தமில்லுற்றாகும்: இதன்பெருமையைச் சிறிதுகூறி மேற்றொ
டர்வாம்.

“வழங்குவதுள் வீழ்ந்தக்கண்ணும்பழங்குடி
பண்பிற்றலைப்பிரிதலினறு.” என்றும்,

வள்ளுவர் மொழிக்குத் தென்னிய உரைகண்டாரும் உள்ளது உள்ளபடியே கூறுவாருமாகிய ஆசிரியர், பரிமேலழகர், அதன் உரையில் (தொன்று தொட்டுவருதல் சோசோழ பாண்டியர் என்றும் போலப் படைப்புக்காலந்தொடங்கி மேம்பட்டுவருதல்) என்றார். ஆனமைபற்றி நகுதமிழ்மொழி இவ்விரதியசமுகத்திற் படைப்புக்காலந்தொடங்கி மேம்பட்டுவந்திருத்தல் தெற்றெனவிளங்கும். இதுபற்றியே கம்பநாடரும்,

கின்றவனை வந்த நெடியோனடிபணிந்தா
என்றவனு மன்பொடு தழீஇ யழுத கண்ணுள்
நன்றுவா வென்றுபல நல்லுரை பகர்ந்தா
எனன்றுமுளதென்றறிழியம்பியிசைகொண்டான்.

என்றும் பணித்தாள்.

தமிழ்மணங்கமழும் இச்செந்தமிழ் நாட்டிற்கிணையாக அவ்வுமபர் வாழ்பதி எட்டுணையும் ஒவ்வா; உரையினுமடங்கா; என்னை, ஏழிலகமும் ஏத்தும் சீர்சான்ற முத்தன்ன முத்தமிழிணையும் அவ்வான்பதி வழங்குமோ ! இதனைக கம்பநாடர்,

“அத்திருத்தருநாட்டினை யண்டர்நா
டொத்திருக்குமென்றாலுரையொக்குமோ
வெத்திறத்தினு மேழுலகும்புகழ்
முத்துமுத்தமிழுநதநுமுற்றுமோ” என்றும்,
“தமிழ்நிகர் நறவமுநதனித் தண்டேறலும்,, என்றும்,
“தமிழ்ப்பாட்டிசைக்குநதாமரையே” என்றும்,

தமிழ்மறைபாகிய திருவாய்மொழியினும், “அந்தமிழின்ப்பாவினை” என்றும் “வேதமுரைத்து இமையோர் வணங்குஞ் செந்தமிழ்பாடுவார் தாம் வணங்குந்தேவர்” என்றும், “செந்திறத்த தமிழோசை வடசொல்லாகி” என்றும், “செந்தமிழும் வடகலையுந் திகழ்ந்தநாவர்” என்றும், தென்னன்றமிழை வடமொழியை” என்றும் ஆழ்வார்கள் எடுத்தோதினார்கள். “செய்யதமிழ்மாலைகளுந்தெனியவோதித் தெனியாதமறைநிலங்கள் தெனிகின்றோமே” என்று, வேதாந்ததேசிகரும் பணித்தருளினார். அநாததொட்டி தமிழ்ப் பெயரே என்பது தோன்ற,

“ மின்றறிந்துணர்த்தவுந் தமிழும்பெயர்நிறுத்தவு
மெடுத்துப்பரப்பியவிமைபவர்நாயகன் ”

மெய்த்தவக்கூடல் என்று தமிழின் பெயர் உண்மைபறியக் காட்டிய
கல்லாடத்தானுமுணர்க.

ஆகவே இன்னதன்னதொன்மைவாய்ந்த தமிழ்க் கல்விநியூழிய
பிறகல்லிகளெல்லாம் பலதிருத்த விருத்திசெய்யப்பட்டு மேம்பட்டு
வருகின்றன. இஃதொன்றே அத்தகைய திருத்தங்கள் வேண்டப்
படாது தனித்த அழகோடு இனித்து விளங்குகின்றன. இவ்வாறு
கூறிய கல்விப்பயிற்சிக்கு முக்கியமான அடிசம் கேள்வியாகும். ஒரு
வர்க்கு அடையவேண்டிய செல்வம் பலவற்றள் கேள்விச்செல்வமே
நிரமபவும் சிறப்புடையதாகின்றது. இப்பற்றியே,

“செல்வத்துட்செல்வஞ்செவிச்செல்வமச்செல்வஞ்
செல்வததுளெல்லாந்தலை.” என்றும்,

“வானோர் கேள்விச் செல்வநதுய்கக” என்றார் கம்பநாடரும்,
நலம்பாடு பயக்கும் நண்ணியநூற் பொருளை ஒருவன் சிறிதேனும்
கேட்க அஃது அத்துணையாயினும் நிறைந்த பெருமையைப் பயக்கு
மென்பது கூறவேண்டா. இதனை,

“எனத்தானு லல்லவைகேட்க வனைத்தானு
மன்ற பெருமைதரும்” என்றும்,

மக்கட்பிறப்பினர் யாவரேயாயினும் சன்மார்க்கநெறிக்கண்ணி
றற்குச்சிறிதேனும் உறுதிப்பொருள் கேளாவிடின் னெற்றொலிகேட்
டிப்புறும் பழையதுனை துணையாகாதென்பது யார்க்கும் புலனாம்.
இதனை,

“கேட்பினுங்கேளாத்தகையவேகேள்வியாற்
சோட்கப்படாதசெவி” என்றும்,

நாற்களிடத்துக் களிந்துகிடக்கின்ற உண்ணப்ப் பொருள்க்கேட்டு
அதனால் உண்டாகும் கேள்வி இன்பத்தை அநுபவிப்பாநீ உலக இன்
பத்திலே பட்டுமூலம் தீங்காம். இதனைக்கம்பநாடரும்,

“நாலேந்நகேள்விநுகராப்புலனோக்கவற்றார்” என்றோதினார்.

கல்லிகைகளில் நிறைந்த ஆன்றோரிடத்து அறியக்கிடந்த துணுக
கமான பொருள்களை ஒருவன் செவியிடைமடுத்து ஆழ்ந்து சிந்திக
குங்காலத்து அதன் உள்ளுறை சுவையாய் விளங்குவன் இறைவன்.

இதனைக் “கேட்டனன் என்பமன்றோ கேள்வியாற் செவிகள்
முற்றுந், தோட்டவர் உணர்வின உண்ணும் அழுத்தின் சுவையாய்
நின்றான்” என்று கம்பநாடரும் பணித்தார். தனக்கு எஞ்ஞான
மும் பற்றுக்கோடாய் நின்று உதவி புரியுமாறவினும் பரந்தூற
பொருளை எளிதிற்றெரிநது கோடலினும் கேள்வியே மிகச்சிறப்பிக
கும் இதனை,

“கற்றிலனாயினுங் கேட்க அஃதொருவற்கு
ஒற்கத்தினுற்றாநுனை” என்றும்,

“கற்றல் கேட்டல் உடையார் பெரியார்” என்று ஆளுடைய
பிள்ளையாரும் பணித்தார்.

“கற்றலிற் கேட்டலே நன்று” எனவும், கேட்டல், சிந்தித்தல்
எனவும், கேள்வியாலாயபயன் செலிப்புலத்திற்கு அருமருந்தன்ன
விருந்தா மென்பதும்பற்றியே “அறம்கேள்வியாலாய்பயன்” என்
றும் “கிருநதாக யாழ்ப்பண்ணி” என்றும் கூறப்பட்டது. கேட்டலே
மிகுமகிழ்ச்சிபுடையனவாம். இதுபற்றியே நக்கிரைர்பாடிய திருமு
ருகாற்றுப் படையை முருகவேள், பன்னிருசெவியும் சாய்த்துக
கேட்டு உவப்புற்றனர். இதனை,

“புலவன்குறுந்தமிழ்செவிதாழ்த்துக்கேனா
அங்கிலைமனக்களிப்புற்றறமுமபடைத்தோமான்”

என்று சிவப்பிரகாசமுனிவரும் கூறினார். இப்பெற்றித்தாய கேளளி
யின்பந் துய்த்தற்குரியவை தமிழ்க் கல்வியை பொழிய பிறவற்றிற்
பெறமுடியா. இதனை,

“இந்நிலவரைப்பினுள்ளோ யாவர்க்கும்கேள்வியின்பந்
தன்னொடு பிறந்தவந்தீந்தமிழ்”

என்றார், சிவப்பிரகாசமுனிவரும். இனி, கல்வி கேள்விப்பயனை
டைதற்றுகக் கல்வி, அறிவு, உரு, நலன், புகழ், சொல்வன்மை, பொ

விவசாயிகளால் ஆளப்படும் டென்மார்க் தேசம். ௩௯௩

ருள், அவாவின்மை, பொறையுடைமை இன்னன, நற்குணம்செழிற்
தாராய், மாணக்கனது செயலமுற்றுமுணர்ந்தாராய் தடைவிடைநீள்
நதுழிகரதலாமலகமாய்த் திடம்படவுரைககுந் தெள்ளியோரே போ
தகாசிரியராவர். இப்பெருந்தகையார் மாட்டுமாணவர்பணிவுடைமை
வாய்மையுடைமை, செய்ந்நனறியறிதல் முதலிய சுருணசீலனாய்ச்செ
ன்று செல்வமலிந்தார்மாட்டு வறிஞர் நின்றேற்கும பெற்றிபோல்
நின்று நூற்பொருளைச் செவ்சாய்த்துக் கேட்கக்கடவர். இதனை,

“உடையாரமுன்னில்லார்போல் வக்கற்றுக்கற்றார்
கடையரே கல்லாதவர்” எனவும்,

சொன்னிறைந்த கேள்வியுடையாராகிய ஆன்றோருடைய நட்பையே
மிகுதியும் நாடமுயறல்வேண்டும். அன்னொருடைய கூட்டுறவைப்பெற்
று அவர்களுடன அளவளாவித்தாம் சுற்றகல்வி நலங்களைமொழிந்த
மகிழும் இன்பத்தினும் விழுமிய இனபம்வேறென்று மின்றென்பது
தெற்றனவிளங்கும்.

(இனனும் வரும்.)

முத்துரத்த முதலியார்.

விவசாயிகளால் ஆளப்படும் டென்மார்க் தேசம்.

பிராப்பாவில் டென்மார்க் எனற ஒரு சிறுதேசம் இருக்கிறது.
அதனுடைய நிலதிரணம் 15,300-சதுரமைல். அதில் வசிகும
ஜனங்கள் 25-லட்சத்துக்கு மேலிலை; அதாவது நமது திருவாங்கூர்
சமஸ்தானத்திலுள்ள ஜனத்தொகைக்கும குறைவு. அத்தேசத்தில்
விவசாயத்தைத்தவிர வேறு தொழில்களில்லை. இங்கிலாந்து, ஜெர்
மனி போன்ற தேசங்களில் பெரியபட்டணங்களில் கோழிககணக்
கான பெரும்முதல்கள்வைத்துக் கைத்தொழில்கள் செய்யப்படுவது
போல் செய்யப்படுவதில்லை. ராஜாவகத்துக்குத் தலைவரான அரச
னொருவனிருந்தாலும் அது பார்லிமெண்டுமூலமாய் ஜனங்களாலே
யே நடத்தப்படுகின்றது. ஜனநாயகமென்பதை அங்குதான் பார்க்

சுலாஹ். பொதுவாய், விவசாயம் முக்கியத்தொழிலாயிருக்கும் தேசங்களில் ஜனங்கள் ஏழைகளாயிருப்பார்களென்று சொல்லப்பட்டாலும் டென்மார்க் ஜனங்கள் ஏழைகளல்ல. விவசாயம் செய்துவரும் வரும்படியல்லாமல் ஜனங்கள் தங்கனிருப்பிடத்திலேயேயிருந்து செய்யக்கூடிய பல சில்வரைத்தொழில்கள் செய்து கிடைக்கக்கூடிய வரும்படினும் பெற்று திருபதியாயும் சுகமாயும் ஜீவிக்கிறார்கள். உலகத்தில் முக்கியவல்லரசுகள் என்று பெயர்பெற்றுப் பெரும்படைகளாலும், குளிந்த செல்வங்களாலும், தூரமான அந்நியதேசங்களோடு செய்யப்படும் வியாபாரங்களாலும், மனிதவர்க்கத்தின் கதியையே மாற்றிவரும் மற்றத்தேசங்களைவிட இந்த டென்மார்க்கே குறைவின்றிச் சந்தோஷபாய்வாழும் தேசமாகக் கருதப்படுகிறது.

இதற்கு மூன்று காரணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. டென்மார்க் தேசத்து விவசாயிகள் தாங்களே நிலத்துக்குச் சொந்தக்காரர்கள். பெரிய மிராசதாரர்களும் ஆயிர்தாரர்களும் சொந்தக்காரர்களாகி அவர்களின் கீழ்க்கூலிக்கே அல்லது குடிவாரம் பெற்றோ ஜீவிக்கிறவர்களல்ல. அங்கு விவசாயம் செய்யப்படும் பூமியின் விஸ்தீரணம் 10-லக்ஷம் ஏக்கரா. இந்த 10-லக்ஷம் ஏக்கரா, விவசாயிகளில் தலைக்கு 40-ஏக்கரா கொண்ட பண்ணைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதாவது ஒவ்வொரு குடும்பத்துக்கும் சொந்தமான நிலம் 40-ஏக்கர வுக்கு மேலில்லை. இந்த நிலத்திலிருந்து எவ்வளவு வரும்படிபெறக்கூடுமோ அவ்வளவு வரும்படியைத் தங்கள் சாமர்த்தியத்தால் பெற்று மாடுகள் எதேஷ்டமாய் வளர்த்து வெண்ணெய்செய்து அந்நியத் தேசங்களுக்கு விற்பும் அப்படியே கோழி முதலியவைகளின் முட்டைகளை விற்பும், மாடுபனறி முதலிய மிருகங்களின் மாமிசங்களை விற்பும் ஏராளமான லாபம் பெற்று ஜீவிக்கிறார்கள். இது டென்மார்க் தேசத்தின் வளப்பதனுக்கு முதற்காரணம்.

இரண்டாவது காரணம் ஜனங்களுக்குள்ளிருக்கும் ஒற்றுமை. விவசாயம் செய்வதும் விளைபொருள்களைச் செய்வதும் அவைகளை விற்பதும்—எல்லாம் கூட்டுமுயற்சியினாலேயே செய்யப்படுகின்றன கூடியர். 1850-ஐக்கியமரசையச் சங்கங்களிருந்து நிலம் வாங்க விரும்பும் விவசாயிகளுக்குக் கடன்கொடுத்து உதவுகின்றன. கவர்ன்மெ

ண்டும் தங்கள் பொக்கிஷத்திலிருந்து கடன்கொடுக்கிறார்கள். எனவே நேனும் நிலமவாங்க விரும்புவானானால் அந்த நிலத்தினுடைய விலையில் 10-ல் 1-பாகம் அவன் கையிலிருந்தால்போதும். பாக்கி 9-பாகம் கவர்ன்மெண்டு பொக்கிஷத்திலிருந்தே கொடுக்கப்படுகிறது. இதற்கு 100-க்கு 4-விகிதம் விவசாயிகள் வருஷாவருஷம் கொடுக்க வேண்டும். இந்த 4-ல் வட்டிக்கு 3-ம் முதலுக்கு 1ம் ஆக உள்வடையும. இப்படி வாங்கப்படும்நிலம் 12-ஏக்கராவுக்கும் 300-பவுனுக்கும் அதிகப்படக்கூடாது. மேற்கண்ட ஐக்கியநாணயச் சங்கங்களாலும் கவர்ன்மெண்டின் உதவியினாலும் ஜனங்கள் விவசாயத்தைக்கனிட்டுப் பட்டணங்களில் வந்து குவியாமலிருக்கிறார்கள். மேல்நாடுகளில் எதுவும் இந்தவிஷயத்தில் டென்மார்க்கைப் போலில்லை. பட்டணங்களில் ஏராளமான ஜனங்கள் குவியுது அனேக தீங்குகள் விளைவது போல் டென்மார்க்கில் விளைவதில்லை. விவசாயிகளே ராஜாங்கத்தை நடத்துவதால் விவசாயத்துக்குவேண்டிய சகல சௌகரியங்களும் கவர்ன்மெண்டால் செய்யப்படுகின்றன. விவசாயிகள் உழைப்பதும் பட்டணவாசிகள் சுபிபதும்பாய் இந்தியாவிலுங்கூட விருப்பதுபோல் டென்மார்க்கிலில்லை. அவர்கள் செய்யும் தொழிலால் கிடைக்கும் லாபமனைததும் அவர்களையே யடைகின்றது.

உதாரணமாக, அவர்கள் செய்யும் வெண்ணெயையும், உண்டாக்கும் மூட்டைகளையும் நடுவிலிருக்கும் வர்த்தகாகள வாங்கி லாபத்தைக்கொண்டு போவதாயில்லை. விவசாயிகளே எல்லா லாபத்தையுமடைகிறார்கள். சுமார் 25-வருஷத்துக்கு முன்னால் அவர்களுக்கு வெண்ணெய்செய்தல்முதலிய தொழில்கள் தெரியாமலிருந்தன. அயர்லாந்து தேசத்தில் இவைகள் செய்யப்படுகின்றன வென்றறிந்து அத்தேசத்துக்கு டென்மார்க் தேசத்தார் சிலர்போய் அவைகளைக் கற்றுக்கொண்டுவந்து, அது முதல் அயர்லாந்து தேசத்தாரைவிட அதிகமாயும் திறமையாயும் அவைகளைச் செய்துவருகிறார்கள். தற்காலம் அத்தேசத்தில் 1087-சங்கங்கள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு வெண்ணெய் செய்து வருகின்றன. இச்சங்கங்களில் 1,58,000 விவசாயிகள் மெம்பர்கள். சங்கங்களில்லாமல் தனியாய் வெண்ணெய்செய்கிறவர்கள் வேறு 200-பேர் இருக்கிறார்கள். இவர்களைவருமசேர்

ந்து இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பும்வெண்ணெய் பிரதிவாரமும் 2,00000 பவுன் அல்லது 30,00,000 ரூபா மதிப்புள்ளது.

இவ்வாறே முட்டைகளுண்டாக்குவதிலும் அங்கங்கே சங்கங்கள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தச்சங்கங்களுக்கு மேலாகப் பெரிய சங்கமொன்றிருந்து அந்தச்சங்கம் சிறிய சங்கங்களனுப்பும் முட்டைகளை அந்நிய தேசங்களுக்கு அனுப்புகின்றன. அந்தந்த வீடுகளில் உண்டாகப்பெடும் முட்டைகள் வெகு சாக்கிரதையாய்க் காப்பாற்றப்பட்டு, அங்கங்குள்ள சிறிய சங்கங்களுக்கனுப்பப்பட்டு அங்கிருந்து பெரிய சங்கத்துக்கு அனுப்பப்படும். இந்தப்பெரிய சங்கத்தில் 57,000 மெமபர்களிருக்கிறார்கள். எந்தச்சங்கத்திலும் விவசாயிகளைத்தவிர வேறுமெமபர்களில்லை. டென்மார்க் தேசத்து முட்டைகளென்றால் லண்டன்பட்டணத்தில் என்னவிலையேனும் கொடுத்தது வாங்கப்படுமா? இப்படி ஏற்றப்படும் முட்டைகளின் மதிப்பு வாரம் ஒன்றுக்குச் சுமார் 1,320,000-பவுன் அல்லது 2-கோடி ரூபாய் எனச் சொல்லப்படுகிறது. இந்தச் சங்கங்களுக்குப் பணம் வேண்டுமானால் சேவிங்ஸ்பாங்குகளிலிருந்து கடன் வாங்கப்படுகின்றது. இந்தச் சேவிங்ஸ்பாங்குகள் 536-ல் போடப்பட்டிருக்கும் பணமொத்தம் 41,700000-பவுன். இந்தப்பணம் 1352,000 பேர்களால் போடப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது தலைக்கு 31-பவுன் விகிதமாகிறது. விவசாயிகள் அவர்களுக்கு மிகுமபணத்தை இந்தப் பாங்குகளிலேயே போடுகிறார்கள். கடன் வேண்டுமானால் இவைகளிலேயே வாங்குகிறார்கள்.

இந்த அதிகசயமான ஜனங்களுடைய ஐக்கியசக்தி இத்துடன் நிற்கவில்லை. விவசாயத்துக்குவேண்டிய கருவிகளையும் மாடுமுதலிய மிருகங்களையும் வெளித்தேசங்களிலிருந்து மொத்தமாய் வாங்கிச் சில்லரையாய்சிறுச் சங்கங்கள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பெரிய சங்கமொன்றும் அவ்விடங்களில் சிறிய சங்கங்கள் பலவும் ஒவ்வொரு சங்கமுமாகப் பெரியசங்கம் வாங்கும் சாமான்கள் கிராமத்துக்கு எட்டுகின்றன. இதில் தரகரிகளாவது சில்லரை வியாபாரிகளாவது லாபத்தைக்கொண்டு போகிறவர்களில்லை. கொண்டவிலைக்கே விவசாயி

களுக்கு விற்கப்படுகின்றன. இப்படி வாங்கப்பட்ட சாமான்களின் மதிப்பு 1907-ம் வருஷத்தில் 25-லக்ஷம் பவுன்கொண்டது.

இவ்வளவும் செய்யும் ஜனங்கள் 25-லக்ஷத்துக்கு மேலில்லை, இவர்களே விவசாயம்செய்து இவர்களே ராஜாங்கத்தை நடத்துகிறவர்கள். லக்ஷபதிகளாயும் கோடிஸ்வரராயுமிருந்து விவசாயிகளைச் சிறுமைப்படுத்துவோரில்லை. செலவத்தை உண்டாக்குவோரும் செல்வத்தை அனுபவிப்போரும் விவசாயிகளே. இவர்களுக்கரசுசெல்வத்தில் பேராசையுமில்லை. அயலார் சொத்தை அடிபிடியாய்ப்பிடுகிக் கட்டிக்கொண்டு பெரியமிராசுதார்களாக வேண்டுமென்ற ஆசையில்லை. ஜமீந்தார்களுமே இவர்களிலில்லை. மிதமான சொத்துள்ளவர்களாய்த் தங்கள் சொத்தைக் காத்து விருத்திசெய்வதில் சுகல சுகதிகளையும் பிரயோகித்து மிதமான சுகங்களில் திருப்திகொண்டு குறையின்றி வாழ்கிறார்கள். ராஜாங்கமும் ஜனங்களும் ஒன்று என்பதை இந்த டென்மார்க்கிலேயே காணலாம்.

சுதேசமித்திரன்.

சிறுவர்க்குரிய உபந்நியாசங்கள்.

(முற்றோட்சீர்.)

என்னுடைய ஸ்கோதர்கள் யாண்டிருந்தாராயினும் சரியே! அவ்வுலகம் இன்பத்தாளிப்பதானாலும் துன்பதையபளிப்பதானாலும் சரியே! ஆண்டே எனமனமழூர்த்தியாய்வசிக்க உடன்பட்டேன; அத்தகைய விடமில்லாமல் வேறெங்கும் யானேகப்பிரியப்பட்டேனில்லை' என்று யுதிஷ்டிரன் மனமுளைந்து கூறினார். கடவுளர்கள் மீண்டும் யுதிஷ்டிரரை நோக்கி நீவிர் ஈண்டேயிருத்தல்வேண்டும் என்று அநேகவிதமான ஸமாதானமுறைகளாற் சொல்லித்தங்களால் கூடியமட்டும் முயன்றார்கள்; ஆனால், அவ்வாறு ஆண்டு இருக்கப்

பிரியப்பட்டாரில்லை; “எவ்விடத்தில் என்னுடைய ஸகோதரர்களும் திரௌபதியும் போய் இருக்கின்றார்களோ அவ்விடத்தேதான் யானிருக்கமனமுடையேன்” என்று அவர் கூறினார்.

பின்னர், ஓர் ஸ்வர்க்கதேவனுதன்தோன்றி, ஜோதிமயமான அழகிய பொன்னுலகமாகிய ஸவர்க்கத்தைவிட்டு, அநதகாரம் நிறைந்து மூடியிருக்கிற ஒரு லகத்திற்கு யுதிஷ்டிரரை அழைத்துச் சென்றான். பறவைகளும் பூச்சிகளும் பறந்து இவர்களைத்தொடர்ந்து இவரை அலைகளாய்ப் பயங்கரமாய்ப் பற்றிகொண்டன. அவ்வுலகம் வலிமையாயிருந்ததோடு முழுதும் கல்மயமாயும், முள்மயமாயுமிருந்தது.

பின், “இவ்விடம் யாது? நான் இங்குவந்தவரலாறென்னை? என்னுடைய ஸகோதரர்கள் இந்திருக்கமாட்டார்களே! என யுதிஷ்டிரர் தேவனுதனை வினவினார்; வினாவும், தேவனுதன் நின்று, கடவுளார்கள் இவ்விடம் வரையில்ல்தான் என்னை வறுமாயு கூறினார்கள்; உமக்கிளைப்பாக விருக்குமாகில், ஒ மனனர் மனன்! நீயிர் என்னுடன் திருமபிவரலாம் என்றான். யுதிஷ்டிரர் மிகுதியும் விசனமுற்று, இத்தகைய கொடிய நரகில் தம்முடைய ஸகோதரர் முதலியோர் இருக்கமாட்டார்களென நினைத்து, அபபுறமதிருமப நினைத்தலும ஓ! அரசனே சிறிது நேரம் இங்கு தங்குவாயாக. ஓ பரதா! நின்னுடையவருக்க எமக்கு மிகுதியும் ஸந்தோஷமுண்டாக்குகின்றது; ஆதலின் நீயிர் இங்குசற்று நிலலுங்கள். என்றோர் பரிதாபமான குரல எழும்பியதை யுதிஷ்டிரர் கேட்டார். நாலாபக்கத்திலுமிருந்தும் இத்தகைய பரிதாபமான குரல்கேட்டலும், கருணாகரமூர்த்தியான யுதிஷ்டிரர் அசைவற்று நின்றார் இககுரல்கள் அவருக்குமிகுதியும் பழக்கமுள்ளனபோற் காணப்பட்டு “நீயியார்? நீயிர் இங்குவந்தவரலாறென்னை” எனக்கேட்டார். யான் கர்ணன், நான் பிஷ்மன், நான் அர்ஜுனன், நான் நகுலன், நான் திரௌபதி என்று நாலாபக்கத்திலுமிருந்தும் பரிதாபமான குரல்கள் எழும்பின. யுதிஷ்டிரர், தன்னுடன் வந்த ஸ்வர்க்க தேவனுதனைப் பார்த்து வெருண்டு “நீ எவருடைய துதனே, அவரிடம்மீண்டுச் செல்வாயாக; அவர்களிருக்குமிடத்திற்கு யான்வருதற்கில்லை யென்று அவர்களுக்குரை; என்னுடைய இந்த ஸகோதரர்கள் இருக்குமிடத்தி

லேயே யான் உடனிருந்து அவர்களுக்கு ஆறுதலுண்டாகுமாறு செய்தும் மனமுடையேன்” என்று கூறினார். அவர்திருமபி அந்தகாரத்தினுட் பார்த்தார்.

பின்னர், ஓர் ஆச்சர்யகரமான மாறுதலுண்டாயிற்று; ஜோதி மயமான பிரகாசமொன்றுண்டாகி, அந்தகாரமும் கிடரெனமறைந்தது.

கோரமான காட்சிகளும் ஸஹிக்கக்கூடாத துர்நாற்றங்களும் அங்கு இல்லனவாயின. மனோகரமான ஸுகந்த வாஸங்களும், மெல்லியதான தென்றற்காற்றுகளும் நலந்துவீசியடிப்பதாயிற்று. கற்கள் முட்கள்மயமாயிருந்த பாதை மெல்லியமெத்தென்ற புஷ்பங்கள் நிறைந்த அழகியபாதையாக மாறிற்று.

கடவுள்களா ஆவரைசகதறிமொய்த்து நின்றார்கள். தன்னுடைய ஸஹோதரர்களும் திரௌபதியும் அபயபங்கரமான நரகத்தில் வந்தவரலாற்றினைப்பற்றி அவர்கடவுளர்களைக் கேட்டாலும், “கொடுகின்ற களைச்செய்த மனிதர் பலரோடும் அவரிறந்தபிறகு சற்றுநேரம் இக்கொடிய நரகத்திற்கொண்டியக்கப்பட்டு வருந்துவார்கள்; நீ அனுபவிக்கவேண்டியதும் தீர்ந்தது, அந்தகாரமே நிறைந்த இக்கொடிய நரகத்தில் உன்னுடைய ஸஹோதரர்களுடன் நீயும் தங்கியிருக்கக் கூடும்; இப்போது ஸந்தோஷமாயிரு; உண்மையில் உன்னுடைய ஸஹோதரர்கள் இங்கு இருக்கின்றார்களில்லை; ஆனால் இவ்வளவுநேரத்திலும் உன்னுடைய பொறுமையையும் பிறவற்றையும் பரீக்ஷிப்பதற்காகச் செய்யப்பட்டது; நேர்ந்தவையாவும் கனவேயென்றறி என்றார்கள். யுதிஷ்டிரனும் கடவுளர்களோடு ஸவர்க்கலோகம் புக்கான். இறப்பு, பாவம் என்னுமிரண்டினைக்காட்டிலும் நேசமே மேன்மையானது. இவ்விதமாகத்தான் இந்தஸஹோதரர்கள் மண்ணுலகில் நேசப்பான்மையுற்றிருந்தனர்; இந்நேசமே மண்ணுலகுரீத்துப் பொன்னுலகு சென்றவர்களையும் என்றும் ஸந்தோஷத்தையும் ஸுகத்தையும் அனுபவிக்கும்படியான ஸவர்க்கத்தில் ஒரு சேரக்கொண்டுசேர்

தினந்தோறும் மன்பதைகள்செய்யு மெக்காரியங்களும் நன்கு செய்யப்பட்டும்; இரவில் நீவிர் அமைதியாயிருந்து இளைப்பாறுங்

கள். நீலிர் இளமையிற் செய்யும் நற்காரியங்கள் பலவும் முதுமையிற் ககமாய்க் காலங்கழிப்பதற்குநியாயிருக்கும். ஆகவே உமமுடைய நற்காரியங்களாற் கண்டிப்பாய் விண்ணுலக இன்பம் கிடைக்குமென்று நினைத்தாலும், உம் வாணனை விண்ணாக்கிப் பாழாக்காதீர் என்று மஹாபாரதத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

கஉ. கணவனும் மனைவியும்.

நீங்கள் குழந்தையாய் நகுமபோது ஸேஷாதா ஸேஷாகரி வாஞ்சையை நன்கு உணர்கின்றீர்கள்! உண்மையில் இவ்வித வாஞ்சை மிக்க இனிமையேயப்படுகிறது. ஆனால் நீங்கள் வயதிலமுதிர்ந்து பெரியவராய்போது, உங்கள் எல்லாரிடத்திலும், கணவன் என்று மனைவியென்றுமான காதல்கள் மிகுகின்றன. மனைவியும் கணவனும் ஒருவரே என்று மறுதல்மசாஸ்திரிக் றுகின்றனர். அவர்கள் தங்களுக்கு வந்த தக்கத்திலும் ஸந்தோஷத்திலும் ஒரேவிதமான பாத்யதையுடையவர்களேயாவர். கணவன் எவ்விதத்திலாவது துககமடைந்தால் அவ்விஷயத்தையுன்னி மனைவியிருதியும் வருத்தமுறுவாள். மண்ணுலகில் ஸந்தோஷம் வந்தாலும் துககமவந்தாலும் சேர்ந்து அனுபவிக்கவேண்டியவர்களும் அவர்களேயாம். அவர்களுக்குள் நிலைத்திருக்கும் உள்ளன்பும் விசுவாஸமும், காதலுமே அவர்களைக் கணவன் மனைவிகளாக்குகின்றன.

கணவன் மனைவிமார் ஒருவருக்கொருவர் தங்களுக்குள் எவ்விதமாய்க் காதல் என்னும் பாசத்தினுற் பிணிப்புண்டிருந்தனர் என்பதைப்பற்றிக் கூறும் சரிதைகள் எண்ணிறந்தனவுள. ஸ்ரீராமச்சந்திரன், வீராதேவி என்னும் அரசிளங்குமரனும், அவனது ராணியும் வெகுநேரம் தங்கள் தந்தையினுடைய ராஜ்யத்தில் வெகுநேரம் வாழ்ந்துவாராகின்றனர். ஸ்ரீராமச்சந்திரன் நாட்டிலிருந்து காட்டிற்குச்சென்று வனவாஸம்செய்யவேண்டுமென்று ஆஞ்ஞாபிக் கப்பட்டபொழுது, வீராதேவிவேண்டினது, தன்கணவனுடன் வந்திற்குச்சென்று அங்குவலிக்கவேண்டும் வரத்தைக்கொடுக்க வேண்டுமென்று மட்டுமே விரும்பினாள்.

ஸ்ரீராமசந்திரரோ, வீதாதேவியின் பூப்போன்ற மெல்லிய மேனி வனவாஸத்தினால் மிகுதியும்வாடி தேகக்கட்டுக்குலையுமென்றஞ்சி, தன்னுடைய தகப்பனாரண்மையில் ஆறுதலடைந்து தான் திரும்பிவரும்வரையில் இருத்தலவேண்டுமென்று மிகுதியும் கேட்டுக்கொள்வதானான். இதைக்கேட்டவுடன் வீதாதேவி மிகுதியும் துக்கிப்பதானான். ஆனால் காட்டிற்குடனவர அநுமதிபெற்றபிறகு அவளது ஸந்தோஷத்திற்குக் கங்குகரையில்லாதாயிற்று.

வனவாசத்தில் வலியுள்ள ராவணன் என்னும் பெரிய அரசு னால் வீதாதேவி சிறைதுக்கிப் போகப்பட்டனள்; ராமரும் அவளை அங்குமிங்கும் போனவிடமதெரியாது இராப்பகல் ஓயாது தேடுகிறார். அவளைத்தேடுவதில் அவர் அலுத்தாரிலர்; ஒன்றியாய் இராவணனது பயங்கரமான சிறைக்களத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள வீதாதேவியோ ஆங்கும் ஸ்ரீராமரிடத்து உண்மையான பகதிபூண்டிருந்தாள். எவ்வளவு செல்வத்தினாலும் பிறவற்றினாலும் என்னை நீ மயக்கமுடியாது, எவ்வாறு ஸூர்யனது கிரணங்கள் அன்னவனுகேயுரியனவோ அவ்வாறே நான் ஸ்ரீராகவழர்த்திக்கே உரியேன் என்று வீதை கூறினாள். சாவித்திரியின் அழகிய கதையினால் மனைவியின் கணவன் மேலுள்ள மிகுந்த காதலின் தன்மையை நாம் நன்கு அறிகிறோம்.

ஒருகாலத்தில் அச்வபதி என்னுமோர் அரசன் இருந்தான். அவன் நல்லவனும், தாய்மையுடையவனும், முன்யோசனைக்காரனும், பிழைபொறுக்கும் தன்மைவாய்ந்தவனாகவுமிருந்தான். அவன்வரவர வயதுமுதிர்ந்து, தனக்குப்பின் தன் ராஜ்யப்பட்டாபிஷேகத்திற்குரிய புத்திரனில்லாமையாலே மனதில்கிலேசமுற்றிருந்தான். ஆதலின் அது முதற்கொண்டு தன்வாணனை வீணாக்காது பெருந்தவமியற்றிக் கடவுளர் அருளினால் ஒரு மகளைப்பெற்று அவளுக்குச் சாவித்திரி யென்னும் பெயருமிட்டான். சாவித்திரி மெனமைத்தன்மை வாய்ந்தவளும் சற்குணவதியும் தயாளசீலையும், விவேகியுமாய் பொன்னினுற்செய்த சித்ரப்பதுமைபோன்று அழகிற் சிறந்திருந்தாள். தேவதையே, பூர்வபுண்ணிய பூஜாபலத்தினால் தங்களைப்பார்க்க அவதரித்த தேவதையேயென்று ஞானங்கள் நினைத்தார்கள்.

ஒரு நாள் அவளுடைய தந்தை அவள் கன்னிப்பருவங் கடந்த மைகண்டு, “பாவாய்! உனக்குற்றகணவனைத் தேடித்திரிந்துகொள்” என்று கூறினான். அவள் செல்லுமிடமெல்லாம் அவளைத்தொடர்ந்து செல்லுவீராகவென்று அவளுடைய தோழிகளுக்கும் கட்டளை யிட்டான். அம்மெலவியலும் தன்னுடைய தகப்பனார்க்குத் தலைவணங்கி வந்தனைகள்செய்து, அவளுடைய தந்தை கட்டளைப்படி செய்ய உலகத்திலே உலவுவாளாயினாள். ராஜ்யத்திலுள்ள அறினிற்கிறந்த பெரியோரும் பினதொடர்த், தன்னுடைய அண்ணையிலும் சேய்மையிலுமுள்ள மஹத்தான நுஷியாச்ரமங்களுக்குச் சென்றாள்.

கடைசியில் அவள் தன்னுடைய தந்தையின் மாளிகைவந்து சேர்வதானாள். நாரதமஹர்ஷி தன்னுடைய தந்தைப்பக்கவில் வீற்றிருப்பதை நோக்கி அவள் அவருக்கும் தந்தைக்கும் தலைவணங்கி வந்தனைவழிபாடுகளியற்றி, தான் தனக்கென்று தேர்ந்து மனதில் நியமித்துவந்த கணவனைப்பற்றிக் கூறினாள். சாலவதேசத்திலே சால்வர்களுக்கு அரசனாய்செங்கோல செலுத்திய தாயுமற்சேனரென னும் நல்லரசன் ஒருவனுண்டு; நரைநரை முதிர்ந்தநயனவொளிகெட அவர் சத்துருக்கள் சண்டையிட்டு வலியாயுடையாராய அவரையவரது ராஜ்யத்தினின்றும் துரத்திவிட்டார்கள். அனைவர் துறவுபூண்டு தம்முடைய மனைபிடிபுண்பு ஸத்தியவான் என்னும் பெயரிய ஒரு இளங்குமரனுடனும காட்டில் வெகுநாலமாக வலித்தது, வாரா நின்றனர். யான், இவ்விளங்குமரனை, என்னினனுயிர் பணவாளனாக மனப்பூர்வமாக நினைத்து, அவரையே எனது ஒப்பற்ற தலைவனாக மனதால் ஒப்புக்கொண்டேனென்றான் ஸானித்திரி. நாரதமுனிவா இவற்றைச்செவ்விசாய்த்துக்கேட்டலும் ஐயோ! மகனே என்று ஒருவாறு வருத்தப்பட்டு, ஓ அரசனே! ஸானித்திரிசெரியாமல் தவறு செய்துவிட்டான் என்று வயஸனமுற்றுக் கூறினார். ஆஃதெப்படி ஸத்யவானுக்கு ஏன் என்மகள் மணவாட்டியாகக்கூடாதென்று எனக்கு விளங்கவில்லை? ஸத்தியவான் கலவியறிவு, தேஹவலிமை இரக்கந் தைர்யம் முதலிய புருஷலக்ஷணங்களிற் குறைவுள்ளவனா? அவன் இவையெல்லாம் உடையன என்றார் நாரதர்: நேர்மையிலும் பிரபுக் துவத்திலும் அவன் சிறந்தவனா? என்றான் அசுவபதியரசன், உண்

மையில் அவன் இவை யெல்லாமுடையன்; அவன் ஸூர்யன் திடமும் பிரஹ்ஸ்பதியின் ஞானமும், தேவர்க்கின் கைர்யமும், ஜீவப்ராணிகள் யாவற்றையும் தயவாய்ப்போஷித்து அவற்றினுள் எத்தனையும் அலக்யம் செய்யாத பூமிதேவியின் பொறுமையும் உடையன் என்றார். “அவன் எல்லா நற்குணங்களையும் உடையவனுயிருக்கின்றானே” என்பதை அவன் மணக்க ஆசைப்படப்பின்னர் எனனை தான் இருக்கின்றது என்று அரசன் கேட்டான். கடைசியாக அவர் “அரசனே! ஸத்ய வாணுக்கு இப்பூமியில் இன்னும் பன்னிரண்டுமாத வாழ்க்கையேயுள்ளது; ஆதலின் அவன் இன்னுயிர் பன்னிரண்டாவது மாதத்தில் அவனுடலினின்றும் நீங்கி இறந்துபோவான்” என நாரதர்மொழிகார்.

அரசன் நாரதர் கூறிய வார்த்தைகளைக்கேட்டு வயாசுலமநிறைந்து “ஓ! ஸாவித்ரி! என ஆருமைப்பெண்ணை உன்னுடைய கணவனாக வேறொரு நவரை வரி” என்றான். ஆனால் ஸாவித்ரி “என உள்ளத்தை ஒருதரம் கொள்ளுகொடுத்தபின்பு அதனை மெளளிகளால் மாகக கவர்தல் அரிது! அரிது!! மாறிமாறி இரண்டுதரம் அதனை இரண்டுபெயருக்கு அளித்தல் கூடாதாகும். ஒரு நாயகனை ஒரேதடவையில் வரித்துக்கொண்டேன். பிறனொருவனை இனி இச்சித்தல் அறநெறிக்கு வழக்காகாது. மனமும் அதற்கு ஒவ்வாது என்றான்.

“முன்னஞ்சிலமாதா மொழிந்திடலா
லென்னெஞ்சிலவனநனை யெண்ணின்னவே
றின்னுங் கொழுநற்பெற வெண்ணுவேனோ
பன்னுந் திருமேவிய வண்புயனே.
முன்னாக வரித்த முதற்குரிசில்
தன்னையு விறந்திடனுந் தனகநா
டொன்னா கொள்ளும்மெவனுறறிது
மென்னுநகன்னவனென நனளால்.”

ஸாவித்ரியின் மனப்பற்றையும் உறுதியையுங்கண்ட நாரதமுனிவர் இறுபூதடைந்தவராய் ஓ! ஸாவித்ரியே! உனக்கு சர்வபங்குளாசீர்வாதமும் செய்கின்றேன்; கடவுளின் வழிகள் அதியற்புதமானவைகளாயிருக்கின்றன. எல்லாம் தெய்வசங்கற்பம்; அவனைறி யோரணுவும் அசையாது. எல்லாம் ஊழின்படி நடந்தேறும்.

“ஆவதுவிதியெனிலனைத்துமாயிதும்
போவதுவிதியெனிலெவையும் போருமால்
தேவருக்காயினுந் தீர்க்கத்தக்கதோ
எவருமறியொணுவீசற்கல்லதே !”

ஏ! ஸாவித்திரியே மனம் சுஞ்சலப்படாதே! ஸம்பவங்கள் இரு
ட்டும் மப்புமாயிருப்பினும் வானம்வெளுத்து மந்தாரம் நீங்கவே நீங்
காது என்று சொல்லக்கூடியதுமில்லை. ஆகவே கன்னிகையே! நின்
கருத்துப்படியே கார்யம் நடக்கட்டும், மேல் ஆவனவற்றிற்குக்கடவு
ளின் கதியே நம்புக என்றார். நாரதமகரிஷி, பின் அச்வபதியரசன்
ஆசார்யருடனும், குலகுருக்கள், மந்திரி முதலாயினோருடனும் தியு
மற்சேனரொனனும் வயோதிக ஸநயாசியினிடம் அவருடைய குமார
னைத் தன் மகளுக்கு மணமசெய்விக்கக் கேட்குமாறு சென்றான்.

(இன்னும் வருட..)

வீ. சுப்பிரமணிய ஐயர்.

உ

சிவமயம்.

நல்லொழுக்கம்.

[ஸ்ரீமத்-இலக்குமணப்போற்றிகள மொழிபெயர்த்தது.]

ஏழாவது அதிகாரம்.

(மும்மொட்டி.)

எபிக்டெட்டஸ் (Epictetus) உடைய ஞானவாக்கியங்கள்
மாறு:—நம் பிறப்பில் நம்முயற்சிகளை நாமேதெரிந்தெடுத்துக்கொள்
ளுகிறதில்லை. அவற்றினை நன்குபரிவதில்மாதிரி நம்கடமையானது
தங்கியிருக்கின்றது. ஓர் அதிகாரியைப்போல அடிமையானவனும்
சுவாதீனமுள்ளவனும் யிருக்கிறான். சுவாதீனமானது முக்கியமான
தெய்வானுக்கொகையிருக்கின்றது. அஃது ஏனையவனைத்தையும் கீழ்ப்

படுத்துகின்றது. அத்துடன் ஒப்பிடிப்பை மற்றவையினத்தும் பொருளற்றவையாகின்றன. அது உளதேல் மற்றவை யினத்தும் அனுவசியமாகின்றன. அஃது இலதேல் ஏனையவை இருத்தல் கூடாது. மனிதர்களுடைய ஆனந்தமானது குருட்டுத்தனமாய்த் துக்கத்துடன் அவர்கள் தேடுகிறவிடத்தில் இனமென அவர்களுக்குக் கற்பித்தல் வேண்டும். அது பலத்தினாலும் அடையத்தக்கதன்று. ஏனெனின் மைரோ (Myro) வும் அபெல்லியஸ் (ofellius) உம் சகிகளாயிருந்ததில்லை. செல்வத்தினாலும் அன்று. ஏனெனின், கிரீசஸ் (Croesus) சகியாயிருக்கவில்லை. அதிகாரத்தினாலும் அன்று. ஏனெனில் கன்சலஸ் (Consuls) என்ற அதிகாரிகள் சகிகளாயிருந்ததில்லை. இவையனைத்தும் ஒருங்கே பெறுவதினாலும் ஆனந்தமானது கிடைக்கமாட்டாது. ஏனெனின், நிரோ (nero) வும் சர்தானபாலஸ் (Sardanapalus) உம் அகமெமன (Agamemnon) உம் பெருமூச்சுற்றிந் து அழுது தவகள் உரோமத்தைப்பிடுங்கி, கஷ்டநஷ்டங்களினவயப்பட்டுத் தோற்றங்களை நம்பி போசம்போனர்கள். அது உலகஸித்தத்தில் தானே இருக்கின்றது. இழிவான பயத்துக்குட்படாமல் உண்டாகிய உண்மையான சுவாசினத்திலும், பூரணமான தன்னடக்கத்திலும், திருபதியும் அமைதியுமான திறத்திலும் வறுமை, ஊர்விட்டோடல், பிணி; அதுமட்டோ மரணதுன்பத்திலும்கூட சமமாயிருத்தலிலும் அது உண்டாகின்றது.

கடமையின் உணர்ச்சியானது ஒரு கதரியசாலிக்குங்கூட ஆதாரசக்தியாயிருக்கின்றது. அது அவனை நேர்மையுடையவனாகிப் பலமுள்ளவனாகச் செய்கின்றது. பாம்பி (Pompy) ஆனவர் ஓர் புயற்காற்றில் ரோம (Rome) க்குக் கப்பல் ஏறுகையில் அவருடைய இஷ்டங்கள், அவருடைய பிராணனுக்குப் பெரிய சேதம் உண்டாகுமென்று சொல்லித் தடுக்க எத்தனித்தபொழுது, “நான் போகவேண்டுவது அவசியமானது உயிருடன் இருத்தல் அவசியமன்று.” என்று அவர் கௌரவமாய்க் கூறினர். அவர்செய்யக் கடப்பாட்ட சரியான காரியத்தை அபாயம் நேரிடும் புயலையும் எதிர்த்தச் செய்வார்.

பெரிய உவாஷிங்டன் (Washington) பால் எகிர்பார்க்கத்தக்க வண்ணம், அவருடைய ஜன்மத்தில் முக்யமான பிரேரகசக்தியானது

கடமையின் குணமாயிருந்தது. அது அவருடைய ஒழுக்கத்திற் பிரதானமும் மேலானதுமாகிய அமசமாயிருந்தது, அதற்கு ஒருப்பாட்டையும், ஸ்திரத்தையும், ஊக்கத்தையும் கொடுத்தது. அவர் தன்னுடைய கடமையைப் பரிஷ்காரமாய்க் கண்டபொழுது, அவர் அதைச் சகல அபாயங்களிலும், தளர்ச்சியற்ற சததியத்துடன் செய்வாராயினர். அவர் அதைப் பயன்கருதிச் செய்தவரல்லர். மகிமை, கீர்த்தி, கீர்த்தியின் வெகுமானங்களாகிய இவற்றை அவர் நினைத்ததில்லை. ஆனால் செய்யவேண்டிய சரியான காரியத்தையும் அதனைச் செய்யுஞ் சிறந்த வழியையுந் தான் அவர் கவனிப்பாராயினர்.

ஆகிலும் உவாஷிங்டன் (Washington) ஆனவர் தன்னைப்பற்றி மிகவும் தாழ்ந்த அபிப்பிராயமுடையவராயிருந்தனர் அமெரிக்காவின் சுதேசாபிமானச் சேனையின் சேனாதிபதியத்தை அவருக்கு நயந்தது கொடுத்தபொழுது, அவரை நெருக்கிக் கட்டாப் படுத்தும்மளவும் அதனை அவகேசரிக்க ஐயாபாடுற்றவராயினர் தன் தேசகதின எதிர்காலஸ்திதிகுக் காரணமாயிருந்த இந்த முகபமான கடமைக்குத் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட கண்யதையை ஆலோசனைச் சபையாராமுன், தான் அவகேசரிகளையில உவாஷிங்டன் (Washington) சொன்னசாவது:—“ ஏதேனும் துரதிருஷ்டமான சங்கதி சம்பளிதது என் கீர்த்திக்குக் கெடுதல் விளைபாவண்ணம் எனக்கு இன்று கொடுத்துக் கண்யப்படுத்தியிருக்கிற உத்தியோகத்திற்குத் தகுதியுள்ளவனாக, என்னை நானே நினைத்துக்கொள்ளவில்லை யென்று மிகவும் உண்மையுடன் அறிவித்துக்கொள்வதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

தன் சேனாதிபதிய நியமனத்தைப்பற்றித் தன்மனைகிகு எழுதிய கடிதத்தில் அவர் கூறியது வருமாறு:—“ உன்னையும் சம்சாரத்தையும் விட்டுப்பிரியாமல் மட்டுமன்று, இவ்வுத்தியோகம் எனக்குத் தகுதிக்கு மிஞ்சினதாக உணர்ந்து அதைவிட்டு நீங்குகொள்ள என்னுற் கூடியமுயற்சிசெய்து பார்த்திருக்கிறேன். வெளியேறி எழுவருஷம் தங்கியிருந்து வெகுதூரத்திற்குப்பின் எய்தம்பாலதாகிய இன்பத்தினும் உன்னுடன் விட்டில் ஒருமாதம் கூடியிருந்து ஒருமாதத்தில் அதிகமான உண்மையின்பத்தை நுகருவேன். இந்த உத்

தீயோகம் எனக்குக்கிடைத்தது; ஒருவன்க விதிவசத்தால் தான் நான் இதில் தலையிடுவதானது, ஏதோ ஒரு நல்லகாரியத்தை உத்தேசித்ததாக நம்பிக்கொள்வேன். இந்த உத்தியோக நியமனத்தை மறுப்பதற்கு முற்றிலும் நான் அசகதனுய்விட்டனன். மறுத்திருந்தால் என் யோக்கியதைக்குக் கௌரவத் குறைவுவருமபடியான் மிகுதியுற்ற நின்றைகளும் என் இஷ்டர்களுக்கு மனவருத்தமும் உண்டாயிருக்கும். இது உனக்குச் சந்தோஷமாயிருக்கவும் கூடாது. இருக்கவும் முடியாது. சொந்தமதிப்புக்கு மிகுந்த குறைவை உண்டாக்கியிருக்கவேண்டுமென்பது உறுதி.”

உவாஷிங்டன் (Washington) முதலில் முக்கிய தளகர்த்தராகவும், அப்பால் பிரசிடெண்டு, கடமைபினெறியில் தவறாமல் தன் துண்ம முழுதும் நேர்மையான ஒழுக்கத்தையே பின்பற்றினவராயிருந்தனர். வெகுஜனப் புகழை அவர் சுவணித்ததில்லை. தன் அதிகாரத்திற்கும் சொற்சக்திக்கும் அடிக்கடி அபாயம் விளையத்தக்க நன்மையும் தீமையுமான சம்பவசமாசாரங்களி னடுவே தான்கொண்டிருந்ததை விடாது பற்றுடையவராயிருந்தனர். இவ்வாறு ஒரு சமயதில் மிஸ்டர். ஜே (Mr. Jay) என்பவர் கிரேட் பிரிட்டன் (Great-Britain) உடன் ஒப்பந்தம் செய்த உடன்படிக்கையை உறுதிப்படுத்துவதில் தர்க்கம் நிகழுகையில் அதனை ஸ்திரப்பிடுத்தக்கூடாதென்று உவாஷிங்டன் (Washington) விசேஷமாய்க் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டனர். ஆனால் அவருடைய கண்மூலம், அவர்கேசத்தின்கண்யமும் குறைவுபடத்தக்கதாயிருந்ததால் அங்ஙனஞ்செய்ய உடன்படாராயினர். அந்த உடன்படிக்கைக்கு விரோதமாகப் பெருங்குக்குரல் உண்டாகி அவர்மீது ஜனங்கள் உள்ளவாறே கல்லெடுத்தெறியுமளவிற்கு வெகுஜன விரோதத்தையடைந்தார். அப்படிக்கீழ்நகுகும அவ்வுடன்படிக்கையை ஸ்திரப்பிடுத்துவதே கடமையாகக் கடைப்பிடித்தனர். நாலுபக்கங்களிலுமிருந்து மனுக்கள் ஆசேஷணைகள் வந்தும் அதை நிறைவேற்றச் செய்தனர். ஆசேஷணைகாரர்களுக்கு அவர்கொடுத்த மறுமொழி வருமாறு:—“என் தேசத்தார் பலமுறை என்னைப் புகழ்ந்ததற்காக உற்சாகத்துடன் நன்றியறிவுடையவனாயிருக்க உணர்கையில், என் மனச்சாக்கியின் உபதேசங்க

ளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பதைவிட வேறு வகையில் அதற்குப் பாத்திரமாகுமாட்டேன்.”

உவாஷிங்க்டன் (Washington) ஐப்போல, உவெல்லிங்க்டன் (Wellington) உம கடமையென்பதை உபதேசமொழியாக வுடைய வராயிருந்தார். அவ்வரவிட மற்றியாரும் அதிகமாய் அதற்கிணங்க நடந்திருக்கமுடியாது. இவ்வுலகத்தில் நாம் வசிக்க யோக்யமானது வேறென்றுமின்று. ஆனால் நாம் அனைவரும் நேரேபோய் நம் கடமையைச் செலுத்தக்கூடும்,” என்று அவர் ஒருக்காற் சொன்னார். கீழ்ப்படிந்து முழுமனதுடன் கடமையைச் செலுத்துவதைக் களிப்புடன் மேற்கொண்டவர் வேறொருவருமில்லை. ஏனென்றால் மனிதர்கள் விசுவாசத்துடன் வேலைபார்த்தாலன்றி மற்றவரைப் புத்திசாலிதனத்துடன் ஆளுவது கூடாது. புத்திசாலிக்கு உகந்த வாக்கியமானது “நான் ஊழியஞ்செய்கிறேன் என்பதும், நின்றுகொண்டு எதிர்பார்ப்பவர்தான் ஊழியஞ் செய்கிறவர்கள்” என்பதுமேயாம்.

ஓர் உத்தியோகஸ்தனை அவன் தகுதிக்குக் குறைந்ததாக நினைத்த அதிகாரத்தைச் செலுத்த நியமித்ததால் அவருக்குண்டாகிய கோபத்தைப்பற்றி, டியூக் (Dufie) பட்டம்பெற்ற உவெல்லிங்க்டன் (Wellington) இடம் சொன்னபொழுது அவர் “நான் சேனையின் யுத்தகாரியங்களிற் பிரவிர்த்திகளாகிய பிரிகேட் (Brigade) சொற்ப சேனையின் ஆதிபத்தியத்திலிருந்து ரெஜிமெண்ட் (Regiment) என்னும் பெரியசேனைக்குத் தலைவனாகவும் போய்ருகுகிறேன். உத்தரவிற்குக் கீழ்ப்படிந்து ஒரு பெரிய சேனையின் தலைமையிலிருந்து பிரிகேட் (Brigade) என்னும் சொற்பச் சேனையை நடத்தவும் போய்ருகுகிறேன், அதுவிஷயத்தில் எனக்குக்கோபமே வந்ததில்லை என்று சொன்னார்.”

(தொடரும்.)

சுகர்நீதி.

[வடநூன் மொழிபெயர்ப்பு.]

+XOX+

பார்க்கவர் பூர்வதேவர்களால் நமஸ்காரபூர்வமாகத்தோததிரஞ் செய்யப்பட்டவராய் உலகத்திற்கு ஆதரவாகவும், முத்தொழிலுக்கு ங்காரணமாகவுமுள்ள கடவுளைவணங்கி அநதபபூர்வதேவர்களைப்பா ர்த்து நீதிகளின் சாரமாயும், நூறு லக்ஷம் சுலோகமுள்ளதாயுமிரு ககின்ற நீதிகாஸ்திரத்தைச் சொன்னார்.

பிறகு பிரமன் உலகத்தின் நன்மையைக்கருதி நூறுலக்ஷமள வையுள்ள நீதிகாஸ்திரத்தின் சாரத்தைச் சுருக்கமாய், உலகவிருத் திக்காக வசிஷ்டர்முதலிய நம்மால் விவகார விரிவாயிருக்கும்படி அற்ப ஆயுள்களான அரசர்களுக்காக கிரியைகளின் சிலவற்றையறி விககக்கூடிய வேறுசாஸ்திரங்க ளிருக்கச்செய்தே, உலகவாழ்க்கை யை நிலைநிறுத்தக்கூடியதாயு, உலக இருப்புக்கு ஏதுவாயும் தர்மா ர்த்தகாமங்களை யுண்டுபண்ணுவதோடு மோக்ஷத்தையுங்கொடுக்கக்கூ டியதென்று பிரசித்தமாய் நிச்சயிக்கப்பட்டுமுள்ள நீதிகாஸ்திரத்தை யேற்படுத்தினார். ஆகையால், எப்பொழுதும் அரசன் ஊககத்து டன் அப்பியாசஞ் செய்யவேண்டும். அகை நன்கு அறிவதனால் அரசன் சத்துருக்களை ஜயிக்கக்கூடியவனாகவும், உலகத்தைச்சந்தோ ஷப் படுத்துபவனாகவும், நீதிசெலுத்துவதில் சகதியுள்ளவனாகவு பர கிறான்.

உலகத்தில் சப்தார்த்தங்களின் திசைய அறிவுக்கு எப்படி வியா கரண சாத்திரப்பயிற்சி முக்கியகாரணமோ, பிராகிருத பதார்த்தங் களின் அறிவுக்கு தியாயதர்க்கங்கள் எப்படியோ, வேள்கி முதலிய வேற்பாட்டிற்கு மீமாம்சை யெவ்விதமோ, அறித்தியத்தை வேதா ந்த சாஸ்திரமெப்படி யுணர்த்துகிறதோ, அவ்விதமிந்த நீதிகாஸ்திர முந் தங்கள் தங்களுடைய இஷ்டத்தை விறைவேற்றக்கூடியது.

ஆனால், அநதநதச் சாஸ்திரங்களின், அறிவாற் புத்திககுச் சா மர்த்தியமுண்டாகுமே யல்லது, அதனால் விவகாரிகளுக்குப் பயனை ற்படமாட்டாது.

பின்னும், நீதிசாஸ்திராப்பியாசமில்லாமல் எப்பொழுது மெல்லாவுலக விவகார நிலைமையும் நிலைநிற்காது, எவ்வண்ணம் மனிதர்களின் சரீர இருப்பு ஆகாமல்வல்லாமல் நிலைக்காதோ அதுபோல, ஆனால் உலகத்தில் யாவரும், எல்லாவெண்ணங்களுக்கும் நீதிசாஸ்திரத்தை யப்பியசிக்கவேண்டியது முக்கிய கடமையாயினும், அரசன் எல்லாவற்றையுங் காப்பாற்றக் கூடியவனாகயாலும், பிரபுவாகையாலும், முக்கியபாய் அப்பியாசஞ் செய்தே தீரவேண்டும். எப்படி. நோயாளி யபததிபத்தினால் வருந்துவானே அதுபோல அரசனும் நீதியில்லாமலிருப்பானாகில் சீக்கிரத்தில், இருந்துமில்லாதவன்போலாவான். அரசனுக்கு நல்லபிரஜைகளைக் காப்பாற்றுவதும், துஷ்டப்பிரஜைகளைச் சிவப்பிப்பது மெப்பொழுதும் நியாயமாகவே ஏற்பட்டுள்ளதாம். அரசனுக்கு அநீதியே எப்பொழுதும் பயத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது, ஏதாவதுகளை விருத்திசெய்யக் கூடியது.

தன் சைனனியங்கள் மிகவுந் துன்பத்தை யுண்டுபண்ணுவது செய்யும். சுவதந்திரஞக எந்தவாசனிருக்கிறானோ அவன்வருத்தத்தையனுபவிப்பான். தன் வழிச்செல்கின்ற அரசனது சேவைவானது கத்தியின் தாளையிற் பழுவதொப்பாகும். நீதிமானான அரசன் எளிதிலாராதிக்கக்கூடியவன். அநீதியுள்ளவரசன் எப்பொழுது மாராதிக்கக் கூடியவனே யல்லன்; எந்த அரசனிடத்தில், நீதியும் பலமுமுள்ளதோ அவனிடத்தில் லக்ஷியானவன் எல்லாவழியாலும் விருத்தியடைவான். அரசன் தன்னிராசசியத்திலுள்ளவர்கள் தன்னாலேயப்படாமலே மிகவுந் நன்மையையே தனக்கு நாடக் கூடியவர்களாக எவ்விதமாவார்களோ அவ்வண்ணஞ் செங்கோல செலுத்தக் கடவன். எந்த அரசனிடத்து அநீதி எப்பொழுது நிருக்கின்றதோ அவனுடைய பலமும் பேதமடைந்துவிடும். அவனது மந்திரி வர்க்கமும் பேதமாய்விடும். அஃது அரசனது ஆளுகைத்திறமைக்குறைவைக் காட்டும். சாஸ்திரவறிவுடன் ஜனங்களுக்குக் திருபதியுண்டாகும் வண்ணம் அளிப்பவனாகி முனஜநமத்திற் செய்த தவத்தினாலிப்பூமியைக் கைக்கொள்ளுகிறான்.

காலமானது வெறுமுகக்குறைவினால், மழை, குளிர், உஷ்ணமிவைகளின் வேறுபாட்டை யுண்டுபண்ணுகிறது.

இஷ்டம், அரிஷ்டம், அதிகம், குறைவு இவைகளின் ஆசாரங்க ளாம், காலம் வேறுபாடு அடைகிறது. அரசன் ஒழுக்கத்தினாலேயே பேவக்கடியவனாயிருக்கிறான். ஒழுக்கமே காலத்துக்குக்காரணம்.

அரசனுடைய தண்டனைக்குப்பயந்து உலகமானது தன்னுடைய தர்மத்திலொழுகின்றது. இவ்வுலகத்தில், எந்த அரசன் தன் தர்மத்தைச் சரியாய் நடத்துவதிலுக்கமுடையவனோ அவனே தே ஜோவானாக ஆகின்றான். அரசனுக்குத்தன் தர்மநஷ்டானமின் மையாற் சுகமுண்டாவதில்லை. அவனுக்குத்தன்னுடைய தர்மநஷ்ட டானமே முக்கியமான தபக. எந்த அரசன் துஷ்டசிக்ரஹ, சிஷ்ட பரிபாலன ரூபமான தன் தர்மத்தை விருத்திசெய்கிறானோ அந்த அரச னுக்குத் தேவர்களும் வேலைக்காரர்களாக ஆகின்றார்கள். ஆகையால், மனிதர்கள் பூமியில் வேலைக்காரர்களென்பதற்கோ ஐயமே யில்லை. தர்மத்தினின்றும் வழுவாதஅரசன் பிரஜைகளைப் பயத்தி னின்றும் காப்பாற்றுகின்றான். சுவதர்மசதினாலுக்கமுடையவரசனே, தேஜஸ்ஸுக் கிருப்பிடமாகிறான்.

அரசன் பட்டாபிஷேகஞ்செய்யப்பட்டவனானவனுஞ்சரியே, அல லது செய்யப்படாதவனானவனுஞ்சரியே, அரசனாகவிருக்குந்தன்மையைய யடைந்துவிட்ட பகஷத்தில், தன்னுடைய புத்தியினாலும், பலத் தினாலும், சூரத்தனத்தினாலும், நீதியாலுமெல்லாப் பிரஜைகளையுந் தினந்தோறுமெப்பொழுதும், சுண்டநரனாகவிடைவிடாது பாலனஞ் செய்யக்கடவன். எப்பொழுதும் புத்திசாலியான வரசனுக்கு, அற பப்பொருளி நுகரலும் அதுவிருத்தியாகும். அவனுக்குச்சூரத்தனத்தினாலும், நீதியினாலும், பலத்தினாலும், தந்தங்களாலும், திரியங்குக்க ளும் சுவாசினபாகின்றன. சாதவிசுமென்றும், ராஜஸமென்றும், தாமஸமென்று மூன்றுவிதமான தபசுள்ளது. அதில், எவ்விதமான தவத்தையரசன் செய்கின்றானோ, அவ்விதமானபலனை யடைகின்றான். எந்தவரசன் தன்னுடைய தர்மத்திலேயே ஊக்கமுடையவனோ, பிரஜைகளைச்சரியாய்க் காப்பாற்றுகிறவனோ, யாகசிலனோ, எல்லாவேள்விகளையுமநடத்திவைக்கின்றவனோ, சத்துருகணங்களைத்தனக்கு வசமாக்குபவனோ, கொடைவள்ளலோ, பொறுமையுடையவ

ஜே, ரூரஜே, பேரவாவற்றவஜே, விஷயங்களில் விரக்தஜே, சாத்
விசஜே, அரசன் பூமியைச்சரியாய் ஆண்டு கடைசியில் மோகஷத்
தை யடைவன்.

எந்தவரசனிரக்கமற்றவஜே, கொழுப்புடையவஜே, குடிகார
ஜே, துன்பப்படுத்துகிறவஜே, சத்தியமில்லாதவஜே, டம்பமுடைய
வவஜே, பேராசையுடையவஜே, விஷயப்பற்றுள்ளவஜே, வஞ்சனை
யுள்ளவஜே, மறைவாய்க்கெடுத்தி செய்பவஜே, மனதிலொன்றும
வாக்கிலொன்றுஞ் செய்கையிலொன்றுமாய்க்காட்டுகிறவஜே, கல
கஞ்செய்வதிற் பிரியமுள்ளவஜே, நீசரிடததன்புனைவக்கின்றவஜே,
தான் நினைத்தபடிசெய்கிறவஜே, நீதியற்றவஜே, காரியமத்தியிற்
கபடத்தைக் காட்டுபவஜே, விபரீதஜே, தாமஸகுணமுள்ளவஜே
அப்படிப்பட்ட இழிந்தவரசன்முடிவில் திரியக்காயிருக்குந்தன்மை
யையுந், தாவரமாயிருக்குந் தன்மையையுமடைவான்.

சாத்விசுணை வரசன் தேவாமசங்களை யறுபவிக்கிறான். தாம
ஸுணை வரசன் அரக்கர்களின் அம்சத்தை யறுபவிக்கிறான். ராஜஸ
குணமுடையவன் மானவாமசத்தை யறுபவிக்கின்றான். ஆகையால்,
சத்துவகுணத்திலேயே மனத்தை தரித்திருக்கசெய்யவேண்டும்.
சத்துவகுணத்தைத் தமோகுணத்தோடு, ஒப்பிடுவதால் மானிடப்
பிறவியுண்டாகின்றது. மனிதனெந்தக்குணத்தைக் கைக்கொள்ளு
கிறுஜே, அந்தக்குணத்திற்குத் தக்கபடி செய்வததினாலேற்படுதப
படுகிறான். இவ்விஷயத்தில் நலலகதியையுந், கெட்டகதியையு முத
தேசித்துக் கர்மபுங்காரணமாக ஆகின்றது. ஓர்நவன் சாதியினுற்
பிராமணனென்றும, கூத்ததிரியனென்றும, வைசியனென்றும, சூத்
திரனென்றும இல்லை. குணத்தினாலும் ரொழிவினாலும் ஆகின
றான். எல்லாரும் பிராமணிடத்து நின்றும பிறந்தவர்களையல்லது
வேறில்லை. ஒருவனுக்குப் பிராமணத்தன்மை பிராமணஜாதியிற்
பிறந்தமையினாலே மட்டுமுண்டாவதில்லை.

ஞானகர்மோபாசனைகளாலும், தேவதாராதங்களாலும், அந்
தரிந்திரியங்களையும், பாகியேந்திரியங்களையும் அடக்கியிரக்கமுடைய
வனுய், எவனாகின்றுஜே அவன் குணகர்மங்களாலேயே பிராமணனா
கின்றான்.

எவன் லோகாக்கண்ணத்திலுக்கமுள்ளவனாகவும், ராஜ்ஜியத்தை வகிக்குஞ் சக்தியுள்ளவனாகவும், பொறுமையுடையவனாகவும், பராக் கிரமமுடையவனாகவும், துஷ்டர்களை யடக்கி யாளுபவனாகவுமிருக்கின் றானே அவனே கூத்திரியனென்று சொல்லப்படுவான்.

எவர்கள் கொள்முதல்செய்து விற்பதிலும், பசுக்களைக்காப்பாற் றுவதிலும், உழவுதொழில் செய்வதிலும் ஊக்கமுடையவர்களோ, பூமியிலவர்கள் அவசியங்களென்று சொல்லப்படுகிறார்கள்.

(இன்னும் வரும.)

வி. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்.

உ

சிவமயம்.

பெரியபுராண அரும்பத விளக்கம்.

[பழைய எட்டின்னறு எடுக்கப்பட்டது.]

(முற்றெடர்க்கி.)

கலிக்கம்பநாயனார் புராணம்.

(க.) மேலைத்திசையிலுள்ள பெண்ணாகடம் என்னும் பழைய ஊர் உரிமையான ஒழுக்கத்தில்க்னற உயர்ந்த பழைய மரபில்மிகும் மனைவாழ்க்கையால் வாழும்புகழ்கள் தழைத்துவளரும் தன்மையதாய் வருகின்ற முகிலபடியும் மலையையுடைய சோலைப்பக்கத்தே சூழ்ந்த வளத்தையுடைய புறவினது பெருமையை உலகுபெறவிளங்கும்.

(உ.) அற்றைக்கு - மறுமைக்கு.

கலியநாயனார் புராணம்.

(ச.) சாணைதீராத வெயிலணி பன்மணிமுதலானவற்றை விளங்கச் செய்கின்ற தைலவினை.

செந்தமிழ்.

(சு.) பலகோடியெல்லையுடைய தண்த்து.

(எ.) உயர்த்தப்படும் வினைச்செயலொழிந்த பூமியிலவருடைய இருவினையைப்போல மாட்சிமைத்தாக அழிந்தது.

(அ.) வருகின்ற மரபிலுள்ளோரிடத்தே எண்ணெயைமாறிக் கொணர்ந்தும்.

(சு.) வட்டமாயி எந்திரத்தை ஆட்டும் இடத்தில்.

(க0.) செக்குசிறைய எள்ளையிட்டு ஆட்டிப்பக்குவத்தையறிந்து எண்ணெய்பக்கத்தே எழும்படி மிகவருந்தியும், சுற்றிவரும் எருத்தைச் செலுத்தியும்.

(கக.) உவலையிலலாத வீட்டிலுள்ள றிற்று விரித்தற்குரிய மிக்கபொருளும் முடிந்ததன்பின்.

(கஉ.) திருவிளக்குப்பணிவழுவக கனவிலும் முன் அறியாதவர்.

(கங.) படம்பக்கநாயகர் - திருவொற்றியூரிலிருந்தருளுஞ்சுவாமி பெயர்.

(கச.) எண்ணெய்க்கு உடலா - எண்ணெய்க்குமாறாக. உடலல் - மாறுபடல். பிரதியாக என்பது கருத்தது.

சத்திநாயனார் புராணம்.

(க.) களமர் - உழவா. கோலொன்றில் - ஒரு செங்கோலால்.

(ங.) வலித்து - இழுத்து.

ஐயடிகள் காடவர்கோனாயனார் புராணம்.

(உ.) சேணிலம் - தூசதேயம்.

(ஊ.) அரசரும்பணிசெய்ய, வடநூல், தமிழ்நூல், முதலாகக் கலைஞானங்கள் பணிசெய்ய.

(அ.) மனத்தில் ஒரு நடுக்கமில்லேம், உலகமீடேற இருண்ட திருக்கண்டத்தையுடைய திருமுதுகுன்றர் தந்தபொன்னை ஆற்றி லே இட்டு.

கணம்புல்லநாயனார் புராணம்.

(உ.) அந்நகரில் அந்தணருக்கு அதிபராய் அளவிறந்த.

(ரு.) காயமுயற்சியில் - சரீரமுயற்சியில்.

(சு.) அரிந்த அப்புல்லினைமாட்டி அழகியவிளக்காக எரிப்பார்.

காரிநாயனார் புராணம்.

(க.) பிராமணர்கள் வதிகின்ற திருக்கடவூரில் வந்தவதரித்து அழகியதமிழ்த்துறையானவற்றைப் பழகிச் சொல்லிளங்கிப்பொருள் மறையக் குறையாத்தமிழ்க்கோவையை (காரிக்கோவையை) தம்பெ யரால் குலவுமபடி முறையால்தொகுத்து உண்டாக்கி.

நின்றசீர் நெமோறநாயனார் புராணம்.

(க.) தடுமாறும்வழியைத் தவமென்று கருதித் தம்முடம்பை வாட்டி ஒழுகும் அவர்வலையிலகப்பட்டு.

(உ.) சொல்லப்படும் வழியைப்பாதுகாத்து இந்திரனிடத்துக் கொண்டபொன்றரத்தை அணிந்த அழகிய மார்பையுடைய பாண்டி யனார் பொலிகின்றார்.

(ரு.) பொருந்திய அரசளிப்பாரிடத்தே யுத்தத்தை விரும்பி வந்தெதிர்த்த ஞானேயத்துப் பகையரசரெதிரே திருநெல்வேலியிலு ள்ள யுத்தகளத்து.

(ச.) படையெடுத்து மாறுபட்டபேர்முனையில் இருசைனியங்களிலும் பொருகின்ற படைஞர்கொன்ற நெடியயானைத்துண்டமும் பாய்கின்ற குதிரையினற்றதூறையும் எதிர்த்துப்போர்செய்கின்ற வீரருடைய கரியதலைமையுமசேர்ந்த அலையையுடைய இரத்த வெள்ளம் மடுத்தகடலானது முன் னுககிரகுமாரரால்வேல்வாங்கிய தேயன்றி பின்னரும் வேல்வாங்குமாறுபெருக.

(ரு.) வெற்றியையுடைய குதிரையின் களிப்பொலியும் வீரருடைய படைக்கலவையும விவகின்ற உகமுடிவுகாலத்தை மேகமுழுகைப்போல மூள வெற்றிப்பொருந்திய தொடரையுடைய விலங்கையும் இன்றைக்குத்தாமம் வைக்குமாறு தயங்க.

(சு.) முன்பருவத்தே பணிகொண்ட பூதங்களுக்குணவளித்ததேயன்றி பின்பேய்களும் இரதகமடுளிலே குளித்து நினைத்ததுய்த்துக் கூத்தாடிப்பேயு அரியபணியைச்செய்ய உணவை அளித்ததென விளங்க.

வாயிலார்நாயனாற்புராணம்.

(க.) நூல் விளங்குகின்ற.

(உ.) நெடிய சமுத்திரமானது தன்மூட்டுள்ள திரவியத்தை வைக்கத்தேடப்படும் பெரிய பண்டாரமென்று ஆடுகின்ற பொலிவாகிய கொடிக்கட்டிய மாளிகையையுடைய அபபதியில் திரவியத்தை மரக்கலமாகிய செப்பினால் தள்ளும்.

(ங்.) ஒலிக்கின்ற தெளிந்த திரையையுடைய கானலின் பரப்பினெல்லாத் தோணிசொரிந்த யானையின் கரியகன்றம் முத்தசையுங்கடலிற்படிந்தணிகின்ற மேகமும் நன்மையைக் கொள்கின்ற எருமையினல்லதாகும், வேற்றுமை தெரிககமுடியா.

(ச.) வெண்மையான மாளிகைகளின் சாலைகளில் தங்கியிருக்கின்ற.

(ரு.) வீதியிடங்களினெல்லாம் திருவிழாவினலங்காரம், பெண்களுடைய கூந்தலினெல்லாம் காளையர்களுடைய தூதாசுச் செல்

இன்ற வண்டின்வரிசைகளாம சுண்ணச்சாந்தால லங்கரிக்கப்பட்ட
மாடங்களிலெல்லாம் ஒழியாத அணிதிதிகளாம்.

(எ.) வாயிலாரென்று, பெருமைமிகக.

முனையவோர்நாயனார் புராணம்.

(ஈ.) ஆற்றம்பரிசு - மனமியையுமபடி.

கழற்சிங்கநாயனார் புராணம்.

(உ.) பல்லவர்குலமெனினுங் காடவர்குலமெனினும் பொருந
தும.

(உ.) நாடானது தருமவழியிலே தங்க.

(ஈ.) சிவபுரி - சிவலோகம்.

(ஈ.) மலர்திருமுற்றம் - புஷ்பமண்டபம்.

வேள்ளானைச் சருக்கம்.

(உ.) இத்திருத்தொண்டர் பெரியபுராணத்துக்கு முதலானா
யுள்ள திருத்தொண்டத்தொகைக்கு முதல்வராய் இந்நிலவுலகமுய்
யத திருவவதாரஞ்செய்தருளிய நம்பியாகிய தம்பிரானரோழர் உதய
காலத்துச் செந்தாமரைமலர்போன்ற கண்களையுடைய சேரமான்
பெருமானோடு ஒருசேர.

(உ.) சுந்தமூர்த்தி நாயனாருடைய செம்பொன்மேனியானது
உலகில் மிகுந்த பத்தியாகிய வேரைக்கொண்டு, அனபாகிய நீரிற்பரு
த்துவளர்ந்து வடிவையுடைய அழகாக மிக்கொடிய இருவினையா
கிய களைகள் கட்டப்பட்டு எழுந்து கதிர்களைப்பரப்பி அழியாத சிவ
போகமும் முதிர்ந்து முறுகினிருந்தது.

(ந.) தெய்வப்பெருமான் - வீதிவிடங்கப்பெருமான்.

(ச.) முல்லைச்செடிகள் செறிந்த கொல்லையில்மான்.

(கசு.) முன்னாளிலே முதலையாயிற்றுக்க புதல்வன் முன்போல்
வரமிட்டு. பொன்னார்க்குழி - பொன்முடிச்சு. பொழிந்த ளித்தல் -
அள்ளிககொடுத்தல்.

(ககூ.) மலையாளதேசத் தெல்லையினுட் புகுத. மேருகிரியிற்
புலிக்கொடியை நாட்டிய. அன்றலர்ந்த கெடுதலில்லாத பலகலைஞர்
னங்களில் நாட்டப்பட்ட அமுதத்தையுடைய.

(உ௦.) நானம மகிழுஞ்சேரமான் பெருமானாயனார், சுந்தரமூர்
த்தி நாயகரென்னும இவர்கள் தங்கள் தங்களுடைய அழகிய மேனி
கள் வேறுமெனினும் ஒன்றர்த்தன்மையராய். உதியர் - சேரர்.

(சச.) பெரியதேவர் - நந்திதேவர். வென்றிவானவர்க் கருளிப்
பாடென-ஞானவென்றியையுடைய சேரமானுக்கு உள்ளேவர அறுக்
கிரகமாயிற்றென்று திருநந்திதேவர் திருவாய்மலர்ந்தருள. திருத்
தொண்டர்பெரியபுராண காடின்னிய சத்தார்த்த நிருபணம் ஒருவா
று முடிந்தது.

பெரியபுராண அருர்ப்பதவுரை,

முற்றுப்பெற்றது.

ஜி. சதாசிவம் பிள்ளை.

புத்தகக்குறிப்பு.

ஸ்ரீமீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் பிரபந்தத்திரட்டு:—இரதூற் றுண்டிற் கவிஞர்பெருமானாக நம் நாட்டில விளங்கிய பிள்ளையவர்க ளது அருமை பெருமைகளைக் கண்டுகேட்டுங் களிக்காத தமிழ்மக் கள் யாவர்? பிள்ளையவர்களால் இயற்றப்பெற்ற நூல்கள் சிறியவும் பெரியவுமாக எத்தனையோ வழங்குகின்றன. அவர்கள் அவ்வக்காலங் களிற் பாடிய புராணங்களிலே பல அச்சிடப்பட்டுள்ளனவாயினும், பிள்ளையவர்களது சிறு பிரபந்தங்கள் அநேகம் வெளிவந்தனவல்ல. ஸ்ரீ குமரகுருபர முனிவர், சிவபிரகாச முனிவர் முதலிய கவிஞர் பெருமக்களது பிரபந்தங்கள் ஒன்றாகத் திரட்டப்பட்டு வெளி வந்திருத்தல் போலவே, பிள்ளையவர்களது பிரபந்தத்திரட்டும வெளி வருதல் விருட்பத்தககதன்றோ. இப்போது, அவ்விருப்பம் நிறை வேறுமாறு மேற்கூறிய தலைப்பெயருடன் பிள்ளையவர்களது அரும பெறன் மாணாக்கர்களாய் தமிழ்நாட்டுக்குத் திலதம்போல விளங் கும மஹாமஹோபாததியாயர் பிரமமஸ்ரீ வே. சாமிநாதையரவர்க ளால் திரட்டப்பெற்று வெளியிடப்பட்டிருத்தல், தமிழகத்துக்குப் பெருமகிழ்வளிக்கத் தக்கதென்பது திண்ணம். பிள்ளையவர்களால் அவ்வக்காலத்தில் இயற்றப்பட்ட பிரபந்தங்களிலே, பதிகங்கள் (௩) பிள்ளைத்தமிழ்கள் (௮), கலம்பகங்கள் (௨), உலா (௧), அநதாதிகள் (௧௧), மாலைகள் (௭), நெஞ்சுவிடுதூது (௧), கோவை (௧), குமரகுரு பார்சரிதம், ஸூர்த்தியாகாப் புராணப்பகுதிகள், சிறப்புப்பாடல்கள் முதலாகச் சிறுநூல்கள் நாற்பது இப்புத்தகத்தில் முறையாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் அருமை பெருமைகளைப்பற்றி பிள்ளையவர்கள் புகழ்பரவிக்கிடக்கும் தமிழகத்துக்குப் புதியதாக உரைக்கத்தக்கதொன்றுமில்லை. இப் பிரபந்தத்திரட்டை, ஐயரவர்கள், செந்தமிழ்க் கருணைவள்ளலாய்க், கல்வியறிவொழுக்கங்கள் நிரம் பி விளங்கிய-திருவாவடுதுறை யாதிகார்த்தர் ஸ்ரீலஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகரவர்களது ஞாபகசின்னமாககி, உருக்கமும் இனிமையும் வாய்ந்த உரிமையுரையுடன் வெளியிட்டிருக்கின்றார்கள். இத்தகைய

பிரபந்தத்திரட்டு, தமிழ்மக்களது அவாக்களு ளொன்றைப் பூர்த்தி செய்து நின்றலால், இதனை உபகரித்த ஐயரவர்கட்கு நமமவர் புதுக் கடமை செலுத்தற்குரியராவர். இப்பிரபந்தத் திரட்டுப்பதிப்பு, உயர்ந்த காகிதத்தில் 724-பக்கங்கள் கொண்டு மிக அழகான கட்டி டத்துடன் சிறக்கின்றது. விலை ரூ. 2—8—0.

தமிழ்ப்பெயரகராதி:—தமிழ் நாட்டில் இப்போது வழங்கும் அக ராதிகளினும் பெரியதாகச் சென்னையில் சமீபத்தில் வெளியிடப் பெற்ற “தமிழ்ப்பெயரகராதி”யைக்கண்டு களிப்புற்றோம். இது, முன் வெளிப்போந்த அகராதிகளிலும் அதிகச்சொற்களுடையதாயிருத்தலோடு பல பொருள்கட்குச் சித்திரப்படங்கள் அமைக்கப் பெற்றன திசுழ்கின்றது.” பழைய அகராதிகளிற் காணப்படும் பதங் கட்டுமேல், 10341 புதியபதங்கள்” இவ்வகராதியிற் சேர்க்கப்பட் டும், உயர்ந்தகாகிதத்தில் 1720-பக்கங்களில் அமைக்கப்பெற்றும் மிகச்சிறந்த கட்டடப் வாய்க்கப்பெற்றும் மிக மிளிர்கின்றது. இவ் வகராதியின் அமைப்பை நோக்கும்போது, “ஆங்கில பதிப்புக்கள போலத் தரிந்துலகை அழகுதக அச்சிடப்படுதல் அரிது” என்ற குறையை ஒருபடியாக இது நீக்கவல்லது என்பதும், தமிழ்மக்கள், முன்பு பெரிதும் அலங்கார நாகுடியதென்பதும் நன்கு விளங் கும. இதற்கைய சிறந்த மாதிரியில், ஓர் அகராதியைத் தமிழ்நாட் டாருக்குதலியவர் சென்னை ஸ்ரீமான் P. இராமநாதமுதலியாரவர்கள, B. A., M. R. A. S., இவர்கட்கு, தமிழகம் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ள தென்பதில் ஐயமில்லை. இதன் விலை ரூ. 10. இப்புத்தகம் சென்னை ஹிக்கினபாதம் கம்பெனியிலும் பிறநிடங்களிலும் பெறத்தக்கது.

ஸ்ரீ இராமாயண விஸ்வ விநாயகம்: - இராமாயணசாரந்த மைலாப பூர் தெனாஸ் ஸ்பைன்ஸ் கம்பெனியாரால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட ஸ்ரீ இராமாயண வினாவிடையின் மூன்றாமப்பதிப்புப் பிரதியொன்று எமது பார்வைக்கு வந்துள்ளது. இந்நூல், ஸ்ரீ வான்மீகபகவான் அருளிச் செய்த இராமாயணம் ஸப்தகாண்டங்களையும் பாலர்களும் பிறர்க ளும் எளிதினறிந்துய்யுமாறு வினாவிடை ரூபமாக மைலாப்பூர் S. P. G. ஹைஸ்கூல் முதலுதவிப்போதகர் ஸ்ரீமத் சூ. ஸி. கஸ்தூரி ரெங்கையரவர்கள் B. A., L. T., யால் எழுதப்பட்டது. நமசிதாவர்

எது நல்லொழுக்கத்தையும், பிற உயர்ந்த குணவிசேடங்களையும் பெருகச்செய்வதற்கு, ஸ்ரீ ராமசரிதத்தை அவர்கட்குப் புகட்டுவதினும் சிறந்த முயற்சி வேறு யாது? இங்ஙனஞ் செய்யும் முயற்சியில் இவ்வினாவிடையானது, அன்னோர்க்கு இராமசரிதாமிர்தத்தை ஊட்டுஞ் சிறந்த கருவியென்றே கூறலாம். ஏனென்ற, சிறுவர்க்கேற்ற விதமாக ராமசரிதங்களையும் தர்மங்களையும் எளியநடையில் இந்நூல் விளக்கிச்செல்கின்றது. இப்புத்தகத்தினிடையிடையே சுதா சந்தர்ப்பத்துக்கேற்ற அழகிய சித்திரப்படங்கள் அமைக்கப்பெற்றிருப்பது இந்நூலின் அழகைச் சிறப்பிக்கின்றது. இவ்வாறு சிறந்த மாதிரியில் இந்நூலை எழுதி வெளியிட்டவர்களுக்கு நமமவர் பெரிதும் நன்றியறிதற்பாலர். இதன் விலை ரூ. 1.

தருநெல்வேலிப் புராணவசனம்:— இப்பெயர்கொண்ட நூல், ஸ்ரீ நெலையப்பக கவிராயரவர்களால் செய்யுளரூபமாக முன்பு அமைக்கப்பெற்ற பெரியதொரு புராணத்தை, யாவரும் படித்துணருமாறு, நடைப்படுத்தப்பெற்றதாம். இப்புராணத்தின் கூறப்படும் சரிதங்கள் மிகப்பலவாதலால், நமமவர் அப்பெருநூலைக்கொண்டவற்றைத் தெரிந்துகொள்வதினும் எளிதில் இவ்வசனத்தால் அறிந்துகொள்ளலாம். இப்புராணத்தின் நடை இனிமைவாய்ந்தது. இதனுடன், அச்சு கட்டட முதலியவும் நன்கமைக்கப்பட்டுள்ளன. இப்புத்தகம் மதுரை “ஸ்ரீ சிவஞானதிபசபை” க காரியதரிசி ஸ்ரீமத்-ம. அழகர்சாமி பிள்ளையவர்களால் இயற்றப்பெற்றதாம்.

ஸ்ரீபகவதங்கீதை:—குருகேசுததிரத்தில் நடந்தபாரதப் போரிடையிலே கண்ணபிரானால், அருச்சுனன்து உபதேசிக்கப்பட்ட கீதாசாஸ்திரத்தின் அருமை பெருமைகள் ஏறக்குறைய உலகமுழுதும் நன்கறிந்தவை. அப்போரில் வெற்றிபெற்றுப் பாண்டவர் நாடாண்டு வாழுங்காலத்தில், அவருடன் மகிழ்ந்துவந்த பகவான் பின் துவாரகை செல்ல விடைபெறுமபோது, அருச்சுனன், அவர் திருவடிகளை வணங்கி “பகவானே! தேவரீர் யுத்தகாலத்தில் உபதேசித்த கீதார்த்தங்கள், அப்போது மைந்தர் முதலியோர் மரணத்தால் மறந்துபோயின. அவற்றை மற்றும ஒருமுறை திரும்ப உபதேசித்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, பகவானும் இவ்வங்கீதையை அவற்குபதே

சித்ததாக, ஸ்ரீ மகாபாரதம் அசுவமேதபர்வத்துக்காணப்படுவதென்பர். இது, முப்பத்தாறு அத்தியாயங்களுடையது. இந்நூலின் விஷயங்களின்னவையென்பது, மேற்கூறிய சரித்திரமே நன்குவிளக்கும். இவ்வுயர்ந்த ஞானசாஸ்திரத்தை திருவிசைநல்லூர்-பௌராணிகர் ஸ்ரீமத்-சிந்நயநாயக்கரவர்கள் 665-விருத்தங்களாற் பாடி இப்போது வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் வாக்கு எளிதாயுள்ளமையால், யாவர்க்கும் விளங்கத்தக்கதாயிருக்கிறது. இந்நூல், சென்னை, இநது தியலாஜிகல் ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீமத்-வடிவேலு செட்டியாரவர்களாற் பார்வையிடப்பெற்றது. இதன் விலை ரூ. 1.

இயற்கையறிவு:—தாவரசமபந்தமாகச் சிறுவர் தெரிந்துகொள்ளற்குரிய விஷயங்களை விளக்கும் இச்சிறுநூலை இயற்றியவர், சென்னைப்பாடசாலை ஸப் அலிஸ்டண்டு இன்ஸ்பெக்டர் ஸ்ரீமத்-என். சுவாமிநாத ஐயரவர்கள். நம சிறுவர்கள் இயற்கைச் சம்பவங்களைக் கூர்ந்து கவனிப்பது குறைவாயிருப்பதை நிவர்த்திக்கவேண்டி, “இயற்கை யறிவு சம்பந்தமாகத் தாவரநூலும் தோட்டவேலையும் எளிமெண்டரிப் பாடசாலைகளிற் கற்குமுறை” என, சிறுவருணரும்வகையில் இப்புத்தகம் அமைக்கப்பட்டது. இதனில், மாணுக்கர்க்கு இத்தகைய அறிவைப் புகட்டுதற்குரிய வழிகளைப் பற்பல படங்களுடன் சுருங்க விளங்க எழுதியிருப்பது, ஐயரவர்களது போதனைத்திறமையைக் குறிப்பதாம். இவர்கள் கூறுமாறு, எளிமெண்டரிப்பாடசாலை உபாத்தியாயர்கள் செய்விப்பராயின், அதனால் சிறுவரது அறிவு பெருகத்தடையிலலை. டிபடி கலெக்டர் ஸ்ரீமாந-தர்மரங்கராஜா அவர்கள் இந்நூலின் உபயோகத்தைப்பற்றி முகவுரையில் காரணங்காட்டி எழுதியிருப்பதே இதன் பெருமைக்குத்தக்க சாஷியாம். இத்தகைய மாதிரியில் நூலெழுதி உதவிய ஐயரவர்கட்கு நம்மவர் மிகவும் கடமைப்பட்டவராவர். இதன் விலை ரூ. 1. இது, சென்னை சின்னததம்பித் தெரு, 35-நிம்பர் குமாரசுவாமி அண்டு ஸன்ஸ்—இடம் பெறத்தக்கது.

பத்திராசிரியர்.

கடவுள் தனை

செந்தமிழ்

தொகுதி-அ.] சாதாரண-ஸ்ரீ ஆடிமீ. [பகுதி-க.

தொல்காப்பியத்துக்கண்ட பழைய வழக்குகள் .

(முற்றோட்சி.)

தொல்காப்பியனார், அகரவீற்றுள் ஒருசாரனவற்றிற்கு இயல்பு கூறும் “அன்ன வென்னு முவமக் கிளவியும்” என்ற குத்திரத்தில்—
“செய்ம்மன வென்னுந் தொழிவிறு சொல்லும்” என மனவீற்று மனவீற்றுத் தொழிற்சொல்லொன்று எடுத்தோதி வினச்சொல் னார். அவை, உண்மன, செய்ம்மன முதலியன. இவை, செய்யுமென் வினைபோல, உண்மன குதிரை (உண்ணுங் குதிரை) எனப் பெயரெச்சமாகவும், குதிரை உண்மன (குதிரை உண்ணும்) என முற்றாகவும் அக்காலத்து வழங்கியனவாகும். இம்மன விறுதிச்சொல் எதிர்காலமொன்றே யுணர்த்துவதென்பதும், இரு திணை ஐம்பாற்குமுரியவிரவுவினையாம் என்பதும்,—“முன்னிலைவியங்கோள்” (வினையியல் - ௨௫) “எஞ்சிய கிளவி” (௨௬ - ௨௮) என்னுஞ் குத்திரங்களை நோக்கி உணர்க.

இனி, இம் மனவிறுதிச்சொற்பற்றி நச்சினுர்க்கினியர் எழுதுவது வருமாறு:—“உண்மன குதிரை செந்நாய் தகர் பன்றி என்பவற்றுக்கு உண்ணுமென விரித்தம், யானுண்மன, நீயுண்மன, அவனுண்மன என நிறுத்திக் கூழ் சோறு தேன் பால் என வருவித்தும் முடிக்க, இங்ஙனம் செய்யுமென்பொருட்டாகிய மனவெனியுதிச்

சேத்தமிழ்.

அக்காலம் வழங்கியதாகலின் ஆசிரியர் அதனை வேறாக எடுத்தோதினார்.” (எழுத்ததிக்காரம் - ௨௧0) எனவும், “இச்செய்யுமென் வாசகம் அக்காலத்து மனவேனனும் வாசகத்தாலும் வழங்கலின் ஆசிரியர் தன்கி வேறாக எடுத்தோதி, எழுத்ததோத்தினுள்ளும் “செய்யு மன வென்னுந் தொழிலிற் சொல்லும் என்றார்.” (சொல் - ௨௨௭) எனவும் கண்டுகொள்க. இவற்றால் தொல்காப்பியர் காலத்தே செய்யும் என்பதுபோற் செய்யுமனானனும் வினைச்சொல்லொன்று வழங்கியதாகல் உணர்க. “ஆயிரு திணையி னிசைக்குமனசொல்லே.” என்புழி ஆசிரியர், இசைக்குமன என்றது, இம்மனவிறுதிவினைச்சொல்லே போலும்.

தொல்காப்பியனார், புள்ளிமயங்கியலில். இயற்பெயர் சிலவற்றின் முன் தந்தை முதலிய சொற்கள புணரும். விதி கூறாமிடத்தே “தானும் பேனும் கோனும் மென்னும், அமுறையியற் சில இயற்பெயர் பெயர் திரிபுடனிலவே” என்பதனால் தான், பேன், கோன் எனச் சில இயற்பெயர்களைக் குறித்தார். இப் பெயர்கள், தந்தையொடும் மக்கள்முறைமையொடும் புணரும்வழி இயல்பாகும் என்பது இசைகுத்திரக்கருத்து. தான்றனதே பேன கொற்றன் என உதாரணங்காண்க. தான் பேன் எனப்பெயரிடும் வழக்குப் பிற்காலத்து வீழ்ந்ததென்பது, நச்சினூர்க்கினியர், “பேன், கோன் என்பனமுற்காலத்து வழக்கு” எனக் கூறுதலால் விளங்குகின்றது.

இனித், தொல்காப்பியனார் “அழனே புழனே யாயிரு மொழிக் கும” (எழுத்ததி-௧௯௩.) “அழன்னி மதிக்கெட” (௧௨-௩௫௪.) என்ற சூத்திரங்களால், அழன் புழன் என்ற சொற்கள் தங் அழன், புழன், குயின் என்ற சொற்கள். காலத்து வழங்கியவற்றைக் குறிப்பிட்டார். அழன்-பிணமென்பர் நச்சினூர்க்கினியர். இச்சொற்கள், ஆசிரியர் காலத்துக்குப்பின் வழக்கு வீழ்ந்தொழிந்தன வென்பது, “முதல்வழியாயினும்” என்னும் மரபியற் சூத்திரத்து, உரைகாரர், “அழன் புழன் என்பனபோலவன இக்காலத் திலவென்று களைந்து யாத்துச்செய்யினும்” எனவும்; நச்சினூர்க்கினியர், “நடி சொல்லில்” என்னும் எச்சவியற் சூத்திரத்தே “புதியனதோன்றி

தொல்காப்பியத்துக்கண்ட பழயவழக்குகள். ௩௩௩

ஞம் போலப் பழையன கெடுவனவுமுள; அவை அழன், புழன்
முதலியனவும், எழுத்திற் புணர்ந்தொற்கள் இக்காலத்து வழங்கா
தனவுமாம்” எனவும் கூறுவனவற்றால் தெனியப்படும். இனி, மொழி
மரபியலில்,

“மகரத் தொடர்மொழி மயங்குதல் வரைந்த
னகரத் தொடர்மொழி ஒன்பஃ தென்ப
புகரறக் கிளந்த அஃறிணை மேன.”

என்னுஞ் சூத்திரத்தே, (சிலன் நிலம் என்பதுபோல) மகரத்தொடு
மயங்காத னகரவீற்று அஃறிணைப்பெயர்கள் ஒன்பதென ஆசிரியர்
கூறினார். அவை எகின் செகின் விழன் பயின் குயின் அழன் புழன்
கடான் வயான் என எண்ணினர் உரைகாரர். இவ்வெண்ணப்பட்ட
சொற்களினும் சில, தொல்காப்பியர் காலத்துக்குப்பின் இறந்தொ
ழிந்தன என்பது, மரபியலில் எதிர்பொருளுணர்த்தலென்னும் உத்
திக்குப் பொருள்கூறுமிடத்தே, உரைகாரர் “மகரத்தொடர்மொழி
.....மேன” என்றோதிய இலக்கணத்துச் சில பிற்காலத்துக்குறைய
வருதல் எதிர்பொருளெனப்படும். அதனைத்தான் உணர்ந்து “கடி
சொல்லிலக்காலத்துபடினே” என்று கூறினான்” என எழுதிச்செ
லலுதலான் அறிக. இவ்வொன்பது பெயர்களுள் அழன், புழன்,
என்பனவன்றி வேறுசிலவும் ஆசிரியர்காலத்துக்குப்பின் வீழ்ந்தன
போலும். இவற்றுள் “குயின்” என்றசொல் கடைச்சங்கத்தார் நா
ளிலேயே வழக்குவீழ்ந்ததென்பது “மரபேதானும்” என்னுஞ்செய்யு
ளியற்கூத்திரத்துப்பேராசிரியர், இச்சொல்லையுமெடுத்தோதி “அவை
ஆசிரியர் நூல்செய்தகாலத்துளவாயினும் கடைச்சங்கத்தார்காலத்து
வீழ்ந்தமையிற் பாட்டினுநதொகையினும் பாட்டிக்கொண்டு செய்யுள்
செய்திலர்” எனக்கூறுதலால் நன்குவிளங்கும். “குயின் - மேகம்:
அஃது அஃறிணைப்பெயர்” எனப் பர் நச்சினார்க்கினியர். இவற்றால்,
மேகத்துக்குக் குயின் என்ற வழக்கு இக்காலத்தவர்க்குப் பொருந்
தாதென்பது முன்னோர் கருத்தாயிற்று. இனி மணிமேகலை சக்கர
வாளக்கோட்டமுறைத்தகாதையில் “அழற்பெய் குழிசியும் பி (பி)
முற்பெய் மண்டையு” எனவரும் அடிகள் முற்காட்டிய வழன்
புழன் என்ற வகுக்குகளைக் குறிப்பனபோலும்.

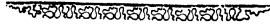
இனி, “ஊவெனொருபெயராவொடுகிவனும்” என்னும் உயிர்மயங்கியற் சூத்திரத்து, ஆசிரியர் எடுத்தோதிய ‘ஊ’ என்ற ஒரொழுத் தொருமொழியும் தொல்காப்பியர்காலத்தே வழங்கிப் ‘ஊ’ என்று பின்வீழ்ந்ததாம். “ஊ என்பது தசையை உணர்த்தி நின்ற வழக்கு; ஆசிரியர் நூல்செய்த காலத்துவழக்கு” என்றார் நச்சினர்க்கினியரும்.

இனித், தொல்காப்பியனார், பெயரியலில், பாலறியின்ற உயர்திணைப்பெயர்களை உணர்த்திவருமிடத்தே “பெண்மையடுத்தமகனென்னெவியும்” என எண்ணினார். இதற்கு நச்சினர்க்கினி பெண்மகன் யர்— “கட்புலனயதோர் அமைதித்தன்பையடுதது என்னும்வழக்கு. நாணுவரையிறநது புறத்து விளையாடும் பருவத்தாற் பால்திரிந்த பெண்மகன் என்னும் பெயர்ச்சொல்லும்” என்று பொருளும்; “பெண்மகனைப்பது அத்தன்மையாரை அக்காலம் அவ்வாறே வழங்கினாராயிற்று, இங்ஙனம் கூறலின்” என விசேடமும கூறினர். உரையாசிரியர், “புறத்துப்போய் விளையாடும் பேதைப்பருவத்துப் பெண்பாலாறா பெண்மகன் என்று வழங்குப” என்றும், சேனாவரையர் “மாரோக்கத்தார் அப்பருவத்துப் பெண்பாலாறா இககாலத்தும பெண்மகனை வழங்குப” என்றும் எழுதினார். இப் பெண்மகன் என்னும் பால்திரிந்து நிற்கும்பெயர் வினையேற்கு மிடத்துப் “பெண்மகனவரதாள்” என்றே முடிதது வழங்கப்பட்டதென்பது “மகனே மருங்கிற் பாறிரி கிளவி-மகனே வியற்கைத் தொழில் வயினா” என ஆசிரியர் தனிதது விதி கூறுதலால் விளங்கும். இவற்றால் பெண்மகன் என்னும் ஒருவகைவழக்குத் தொல்காப்பியனார் காலத்துப் பிரபலமாக வழங்கியமை தெனியப்படும். பிற்காலக்களியும் “பெய்த மலரோதிப பெண்சக்ரவர்த்தியுட - நெய்திய பள்ளியினிதெழுந்த” (ஈகநாமசோழனுலா) என்புழி “பெண்சக்ரவர்த்தி” எனக்கூறியதும், மலையாளநாட்டார் “பெண்ராஜா” என இன்றும் வழங்குவதும் பெண்மகன் என்பதுபோன்றனவாதல் காண்க.

(தொடரும்.)

பத்திராசிரியர்.

கம்போடியா பருத்தி.

1. திருநெல்வேலிலுள்ள முன் தோட்டக்கால் நிலங்களில் பயிரிட்டு வந்த புகையிலை, கேழ்வரகு, மிளகாய் முதலாகிய இறைவைப் பயிர்கள் செய்த இடங்களிலெல்லாம் 'கம்போடியா பருத்தி' யென்று சொல்லப்பட்ட பருத்திப்பயிரை இப்பொழுது வழக்கமாய்க் கையாடிச் சாகுபடி செய்கிறார்கள். இதன் காரணம் அந்தப் பயிரைச் சாகுபடி செய்தவர்களுக்கு நன்றிய்த் தெரியும். நில இயல்புக்குத் தக்கபடி நிலத்தின் மண்படை ஆழமாயிருந்தாலும், இல்லாமற்போனாலும், இந்தப் பயிர் சாகுபடி செய்வதற் பிடிசுகும் செலவெல்லாம், மாதம் ஒன்று அல்லது இரண்டு தண்ணீர் இறைப்பதைத் தவிர, மற்ற சாதாரண பருத்திச் சாகுபடிக்கு எவ்வளவு செலவு பிடிக்குமோ அவ்வளவு தான் பிடிக்கும்.

2. சரிமானபடி எருகிட்டுப் பருவப்படுத்திய நல்ல தோட்டக்கால் நிலங்களைப்போலொத்த நிலங்களில் இந்தப்பருத்தியை விளைவிக்கும் கிருஷிகருக்கு ஏகரா ஒன்றுக்குச் சாதாரணமாய் 1,000 முதல் 1,250 இராததல் நிறைவரை மாகுல கிடைக்கிறதாம். சில விடங்களில் ஏகரா ஒன்றுக்கு 2,000 இராததல்நிறை மாகுல கிடைத்திருப்பதாயும் தெரியவருகிறது. 250 இராததல் நிறைகொண்ட பொதி ஒன்றுக்குச் சாதாரணபருத்திக்குக் கிடைக்கும் விலையைவிட இந்த வகைப் பருத்திக்கு ஒரு பொதிமேல் ரூபா 5 அதிக விலை கிடைக்கிறது. இப்படி நிகுந்தவிலை கிடைப்பதின் காரணம் என்ன வென்றால், இந்தப் பருத்தியிலிருந்து அதிகப் பஞ்சு கிடைப்பது தான். சாதாரண பருத்தி 2,000 இராததல் நிறையை அரைததால் 500 இராததல் பஞ்சுகிடைக்கும்; ஆனால் இந்தப் பருத்தியிலிருந்து 500 இராததல் நிறை பஞ்சுகிடைக்க 1,500 இராததல் பருத்தி அரைத் தால்போதும். மேலும் திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலிருக்கும் நூலாபீஸின் வியாபாரிகள் இந்தப்பருத்தி பாரம் ஒன்றுக்குச் சாதாரண பருத்தி விலையைவிட ரூபா ஐந்து அதிகம் கொடுக்கிறார்கள்.

3. இந்தப்பயிரைச் சாகுபடிசெய்யும் முறை மிக எளிது. எருச் செய்த நீர் வடிவுள்ள தோட்டக்கால் நிலங்களில் நல்லபலிதம் கிடைக்கும். இதை விதைக்கும் நிலத்தை நன்றாய்முது பண்படுத்தி, பருத்தி விதைக்கும் பட்டத்தில் விதையை கைவிதைப்பாய் வீசி கட்டைக கலப்பையால் லேசாய் ஒரு சால் உழுது விதையை மறைக்கவேண்டும். ஒரு ஏக்கர் நிலத்தில் விதைக்க 10 இரத்தல் விதை போதுமானது. விதை விதைத்த பிற்பாடு தண்ணீர் இறைவைக்கு வேண்டிய பிரகாரம் பாத்திகளும் கால்களும் கட்டவேண்டும். பயிர் முளைத்து மேல வந்து செடிகளில் இரண்டு இலைகள் உருவியிருக்கும்போது, கைக்களை வெட்டி நிலத்தின் மேற்பரப்பை கிளறிக கொடுக்கவேண்டும். செடிகள் ஒருசராண் உயரமிருக்கும்போது ஒருசெடிக்கும் மற்றொரு செடிக்கும் இரண்டடி தூரமிருக்கும்படி செடிகளைக் கலைத்து விடவேண்டும். நிலத்தில் தக்கபடி எருவிட்டி ருந்தால் செடிகளுக்கு மத்தியில் $\frac{1}{2}$ முதல் 3 அடி இடம் விட்டு கலைப்பிக்கலாம். இப்படிச் செடிகளைக் கலைப்பிவிக்காவிட்டால் செடிகள் அடர்ந்து நெருங்கி, அதன் கிளைகள் சிறுத்துக் கோலுருவி, சன்னமாகி, அவைகளில் பிடிக்கும் பருத்த காய்களின் பருவைத் தாங்கமுடியாது செடிகள் வளர்ந்து நிலத்தை அடைத்து மூடிகொள்ளு முன் இரண்டாறதரம் ஒருகளை வெட்டவேண்டும். இதற்குப்பின் செடிகளின் நிழல் நிலத்தை மூடிகொள்ளுமானதால், களைப்பூண்டுகள் வளர்வொட்டாதபடி அடக்கிக்கொள்ளும். இந்தப் பயிருக்குத் தண்ணீர் அவசியமாக வேண்டியபொழுது மாதிரி இறைந்தால் போதுமானது. செடிகளில் பிடித்திருக்கும் காய்கள் வெடிக்க ஆரம்பித்த பிற்பாடும், முதல் வெடிப்புப் பருத்தி எடுத்தாகும் வரை தண்ணீர் பாய்ச்சக்கூடாது. அப்பால் காய்கள் காய்த்து உய்ந்துபோன செடிகளில் மறுபடியும் துளிர் ததப் பூத்து காய்கட்டும் பொருட்டு ஜலம் இறைக்கவேண்டும். இந்தப் பருத்தியைச் செடிகளிலிருந்து எடுப்பது மிகவும் எளிது. ஏனென்றால் காய்கள் பெரிதாயும் சுளைகள் நன்றாய் வெடித்துமிருக்கும். பருத்தி எடுப்பதில் அனுபோகமுள்ள ஓர் ஆள் நாள் ஒன்றுக்கு 100 முதல் 125 இரத்தல் பருத்திவரை சாதாரணமாய் எடுக்கக்கூடும்.

தானியப் பயிர்களை நிச்சயமாய்ப் பயிரேற்றிப் பலனடையப் போதுமான தண்ணீர்வசதியில்லாத கிணற்றிறைவை நிலங்களைவைத்துச் சாகுபடி செய்யும் ஒவ்வொரு கிருஷிகரும் இந்தப் பயிர் சாகுபடி செய்வது நிரம்ப நலம்.

எச். சி. லாம்ப்ஸன்,

ஆக்ரிகல்சர் டிப்டி டைரக்டர்.

மிளகு

+XO+

மிளகுக்கொடியானது மலபாரில் (மலையாள தேசத்தில்) ஒரு விசேஷமானபயிர். இது தற்காலத்திற்குப் பழைத்தொடர்களிலுள்ள உன்னதமானகாடுகளில் யாராலும் பயிரிடப்படாமலே தானையுண்டாகும் காட்டுச் செடிகளைப்போற் காணப்படுகின்றது. இங்கேயிருந்து ஒரு திகிலை குடகு (Coorg) வைனாட் (Wynaad) பரியந்தமும் மற்றொரு திகிலை நேர்குறுக்கே சமுத்திரபரியந்தமும் பரவியிருப்பதுடன், மாங்கனாடந்த ஒவ்வொரு தோட்டத்திலும் ஒரு சிறு மிளகுத்தோட்டம் வைத்துண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறது. மிளகுச்செடி பூர்விகத்தில் மலபார் (மலையாளதேசத்து) பயிராகவே யிருந்ததென்றாலும் அது மற்றப்பாகங்களுக்குப் பரவித் தற்காலத்தில் ஆஸ்திரேலியாபரியந்தமுள்ள எல்லாத்தீவுகளிலும் ஏராளமாய்ப் பயிரிடப்படுகின்றன. இக்காரணத்தால் மிளகின் முக்கிய வியாபாரஸ்தலம் இந்தியாவிலிருந்து சிங்கப்பூருக்கு மாற்றப்பட்டது. தெல்லிச்சேரி (Tellicherry) யைவிட சிங்கப்பூரில் நூறு மடங்கு சரக்கு அதிகம் ஏற்றுமதி செய்யப்படுகிறது. ஆனால் மலபார் (மலையாள தேசத்து) மிளகு, ஏற்றுமதியின் அளவில் பின்தாங்கிவிட்டபோதிலும், வியாபாரிகள் தெல்லிச்சேரி மிளகையே அதிகிலாக்கியமாதென்று இன்னும் எண்ணுகிறார்கள். இது இந்தியாவின் மேற்கு சமுத்திரக்கரையில் மாத்திரம் பயிரிடத்தக்கது.

இந்து தேசசரித்திரத்தில் மிளகின் சம்பந்தமானது மிகவும் விசேஷமானதாயிருக்கிறது. இந்தியாவின் தற்காலநிலைமைக்கு அனுகூலமாயிருந்தது மற்றெல்லாப் பயிரையுமவிட மிளகேயென்று ஒரு வகையாகச்சொல்லவேண்டியதாயிருக்கிறது. இந்தியாவைச் சுற்றி

ப்பார்த்து ஆராய்ந்துபோகவந்த ஐரோப்பியர்களுடைய கவனத் தையும், ஐரோப்பிய வியாபாரிகளுடைய முக்கியகருத்தையும் முதல் முதல் கவர்ந்தது இந்தமிளகேயாம். நன்னம்பிக்கை முனைபை (Cape of Good Hope) சுற்றி, பெயர்பெற்ற சுப்பல் யாத்திரைசெய்த வாஸ்கோடிகாமா (Vasco de Gama) என்பவர் மலபாருக்கு (மலையாள தேசத்துக்கு) வந்ததும் மிளகின்விலையை நயமாக்குவதற்கு வழி ஏதாவது உண்டாவென்று கண்டு பிடிப்பதற்காகவே. மேல்சமுத்திரக்கரையில் போர்க்கல்தேசத்தார் (Portuguese) குடியேறினதற்குக் காரணமும் அதுவே. ஐரோப்பாவில், இந்த மிளகுவியாபாரத்தில் வேறொருவருக்கும் யாதொரு பாத்தியதையுமில்லாமல் தாங்களே ஒப்பந்தமாய் வியாபாரம் நடத்திவந்த டச்சுத்தேசத்தார்கள் (Dutch) இதற்கு பின்வந்தார்கள். இவர்கள் மிளகின் விலையை உயர்த்தினதினால்தான், தனவந்தர்களாகிய சில லண்டன் (London) வியாபாரிகள் ஒன்று கூடி இந்தியாவுடன் மிளகு வியாபாரம் நேரே செய்யத் தீர்மானித்து நண்டு இந்தியா கம்பெனி (East India Company) யென்று ஒருசங்கம் ஏற்படுத்தினார்கள். ஆகவே இந்துதேச சரித்திரத்திற்கே எப்போதும் ஒரு முக்கிய அடையாளமாயிருந்த ஓயாத உள்நாட்டுக்கொரே சண்டை சச்சரவுகளை ஓயாததுபற்பலநாட்டார்களையும் ஒற்றுமைப்படுத்தி, ஒரே ஆளுகைக்குள்ளாகக் இத்தேசத்தை ஆங்கிலேயர் சுவாதினமாக்கியாள் மிளகே முதற்காரணமாயிருக்கிறது.

மிளகுக்கொடி சாகுபடி செய்தல் மிகவும் வருத்தமில்லாத காரியம். கொடிவளர்ந்து தொத்துவதற்கு ஆதாரமாய் நடப்பபட்ட மரத்தில் கொடி தொத்திக்கொண்டபின் இரகப்பயிருக்கு அதிகக் கவனம் செலுத்தவேண்டியதில்லை. எவ்வளவு அஜாகிராதையாயும் கவனம் செலுத்தாமலும் பயிர்செய்தாலுமஇஃது ஒவ்வொருவருஷமும் தோட்டக்காரர்களுக்குத் தீர்வையைச் செலுத்த உபகாரமாகும் படி கொஞ்சம் நல்லமாகுலைக்கொடுக்கும். ஆனால் எந்தத் தோட்டத்திலிருக்கும் மிளகுக்கொடிகளும் பலன் றருவதிலும் மற்ற விஷயங்களிலும் வெவ்வேறுவகையாயிருப்பது ஒவ்வொருவருக்கும் தெரிந்த விஷயம். சில வகைகள் நன்றாயும் சில மாதிரிகள் கேவலமாயும் வளர்

கிறது. சிலவகைகள் நன்றாய்க் காய்ப்பிடித்துப் பலன் கொடுக்கும். மற்றும் சில எட்டிலோ பத்திலோ காய்த்து அற்பச் சொற்பமாய்ப் பலன்கொடுக்கும். மிளகுச் செடிகளின் குண லக்ஷணங்களை அறிந்து, அதை விருத்திசெய்து, மிளகுத்தோட்டக்காரர்களுக்கு உபகாரம் செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் கவர்ன்மெண்டார் தாலிப்பரம்பா (Taliparamba) என்னுமிடத்தில் மிளகு சாகுபடிசெய்ய ஒரு பண்ணையை ஸ்தாபித்தார்கள். மிளகுக்கொடிகள் நடுமுன்னே இன்னின்ன திணுசுகள் நல்லதென்றும், இன்னின்னவைகள் நல்ல பலன் தராவென்றும் பகுத்தறிவது இப்போது மிக எளிதான காரியமென்று தெரியவந்திருக்கிறது. இவ்விஷயங்களைக் குறித்து வேண்டிய சமாசாரங்களை அறிய விரும்புகிறவர்கள், அந்தப் பண்ணை மாணேஜர் அவர்களைக்கேட்டுக்கொண்டால் அவர் மிகச் சந்தோஷத்துடன் தெரிவிப்பார். நல்ல மாதிரிச்செடிகளையும் உபயோகமற்றவைகளையும் வைத்துப்பிராக்கச்செல்லுஞ் செலவு ஒன்றாகவே இருக்கும். மிளகைச்சாகுபடிசெய்வதில் தற்காலத்தைவிடச்சற்று அதிககவனம் செலுத்துவதினால், அப்படிச் செலுத்திய கவனத்திற்கு மிகவும் அதிகமாகவே அதன் மாகுல வருஷாவருஷம் இருக்கும். மிளகுச்செடியிலிருந்து மாகுல் கிடைக்க மிகுந்தநாள் ஆகுமென்பது வாஸ்தவம். இக்காரணத்தைக்கொண்டு அனேகர் அப்படிப் பிரயாசை எடுப்பதில் பிரயோஜனமில்லையென்று சொல்ல இடமுண்டு. வெகு நாட்சென்று விச்சஷபலன் தராத ஒரு வகைச் செடியைவைத்துப் பரிபாலிப்பதைப்பார்க்கிலும், நெடுநாட்சென்று காய்ப்புக்கு வரக்கூடியதாயும் சரியானபடி பலன்தரும் வகைச்செடியையேவைத்துப் பரிபாலிப்பது உத்தமம். பின் சந்ததிகளின் பிரயோஜனத்தையும் இலாபத்தையும் உத்தேசித்தாவது சீதோஷணமழைப்பேதங்களால் எளிதில் கெடுதியடையாமல் பொறுத்துக்காய்க்கும் வலியமாதிரி மிளகுச் செடிகளுககுச்சற்றுகவனம் செலுத்துங்கள். நல்லமாதிரிகளைப்பார்த்துத்தெரிந்தெடுங்கள். வேர்களைச்சற்றிக் கொஞ்சம் ஒவ்வொரு வருஷமும் தோண்டி, தோட்டத்தின் மற்றப் பாகங்களிலிருந்து மட்கிய இலைச்சருகுகளையும் விட்டடைச்சற்றி அகப்ப்படும் குப்பையையும் சேகரித்து அக்கொடிகள் தொத்தியிருக்கும் மரத்தின் அடியில் ஒரு சிறுகுவியலாகப்போடுங்கள்.

ஸி. ஏ. பார்பர்,

கவர்ன்மெண்டு தாவரவாழ்விரி.

கம்பளிப்பூச்சியைப்பற்றிய குறிப்பு.

தமிழ் ஜில்லாக்களில் “கம்பளிப்பூச்சி” என்று சொல்லுகிற மயிருள்ள புழுக்கள் பயிரைச் சேதப்படுத்தும் ஜெந்துக்களென்று தென்னிந்தியாவிலுள்ள எல்லாருக்குத் தெரியும். மழைக்காலத்தில் திடீரென்று உண்டாகி வேளாண்மைகளுக்கு அதிகக் கெடுதி செய்கிறது. அவைகள் சோளம், கம்பு, நிலக்கடலை, பயறுவகைகள் இவைகளைத் தான விசேஷமாய் அழித்துவிடுகின்றன.

இந்தக் கம்பளிப்பூச்சிகள் பயிர்களைத் தின்றபின் மண்ணுக்குள் துழைந்துகொண்டு பேரீச்சங்கொட்டையைப்போல உருமாற்றிய வஞ்ஜம் மழைக்காலம் வருமவரையில் அந்தப்படியே (மண்ணுக்குள்) கிடக்கும். அக்காலம் ஆரம்பித்ததற் தரைபோதுமானபடி நனைந்தும் இந்தப்பூச்சிகள் மேலேநோக்கித் துளைத்துக்கொண்டு தரைமட்டத்துக்கு வந்து, பொட்டுப் பொட்டாயி்ருக்கும் சிறுக்குருடனும் மஞ்சள் அல்லது சிவப்பு வரிகளுள்ள உடம்போடுங்கூடிய வெள்ளைப் பூச்சிகளாக வெளிக்கிளம்புகின்றன. இந்தப்பூச்சிகள் சாதாரண மாய்க் கொள்ளை கொள்ளையாய் ஒரேதடவையில் ஒருசேரக் கிளம்புகின்றன. அப்போது கிராமந்தரங்களில் விளக்கைச்சுற்றிலும் இவைகள் கூட்டமாய்த் திரண்டுகொண்டிருப்பதைப் பார்க்கலாம். பெட்டைப்பூச்சிகள் இலைகளில் அநேக முட்டைகளிடுகின்றன. கம்பு, சோளம், நிலக்கடலை இவைகளின் இலைகளின் கீழ்ப்பக்கத்தில் திரள்திரளாய் முட்டைகளிருக்கக் காணலாம். இந்த முட்டைகள் பொரிந்து பின் கம்பளிப்பூச்சிகளாகும்.

இதற்குப் பரிகாரமான உபாயங்கள்:—இந்தப் பூச்சிகள் முட்டையிடுவதால் தான் திடீரென்று புழுக்கள் உற்பத்தியாகின்றன. ஒரு பூச்சி 500 முதல் 1,500 முட்டைவரையிலும் இடும். ஆகையால் ஒரு பூச்சியைக்கொன்றால் பின்னிட்டு 500 முதல் 1,200 புழுக்கள்வரையிலும் கொன்றதுபோலாகும். நல்ல மழைபெய்து தரைத் தக்கபடி நனைந்ததும் கூடுகளிலிருந்து நூற்றுக்கணக்காய்ப் பூச்சிகள்

புறப்படுகின்றன. இந்தப் பூச்சிகளுக்கு விளக்கண்டை வந்து சேர அதிக ஆவல். இந்தப் புழுக்களின் தொந்தரவுள்ள இடங்களில் சமயம்பார்த்து விளக்குப்பொறிகளை வைத்தால் இந்தப்பூச்சிகளை ஒருமிக்கத்தொலைத்துவிடலாம்.

விளக்குப்பொறி என்பது விளக்கண்டை வரும்பூச்சிகளைத்தானாகக் கொல்லும் ஒரு சூத்திரம். இச்சூத்திரம் பூச்சிகளை இழுக்கிறதற்கு விளக்கொன்றும், அதனகிழ் வந்தபூச்சிகளைக்கொல்ல மண்ணெண்ணெய் கலந்த தண்ணீருள்ள தட்டம் ஒன்றும் சேர்ந்து அமைந்துள்ளது. ஒரு சிறு மண்ணெண்ணெய் விளக்கை உள்ளே வைக்கக்கூடிய நான்குமூலைக்கண்ணாடி லாந்தரை வைத்துக்கொண்டு விளக்குப்பொறி செய்துவிடலாம். இதன் விளை சொற்பம். இது எல்லா ஊர்களிலும் சுமார் 6 அணுவுக்கு வாங்கலாம். தேங்காய் எண்ணெய் பாதி மண்ணெண்ணெய் பாதியாகக் கலந்து உபயோகிக்கவேண்டும். தனி மண்ணெண்ணெய்விட இந்தக்கலப்பு பிரகாசமாய் எரியும். புகையும் பிடியாது பூச்சிகளைப்பிடிப்பதற்கான மண்ணெண்ணெய்கலந்த தண்ணீரின் விஸ்தீரணம் அதிகமாய் இருக்கும்படி தட்டம் அகன்று இருக்கவேண்டியது அவசியம். 2½ முதல் 3 அங்குல ஆழமும் இரண்டடி சதுரமும் உள்ள ஒரு தகரத்தட்டம் இதற்கு ஏற்றதென்று அனுபோகத்தில் தெரிந்திருக்கிறது. 6 அல்லது 8 அணுவுக்கு எந்தத் தகரக்கடைக்காரனும் செய்துகொடுப்பான். இதிலலாவிட்டால் ஏற்றச்சால்போல அகன்ற வாயுள்ள எந்தப்பாத்திரமும் இதற்கு உகவும்.

தனியாக ஒரு மூங்கிற்கால் நட்டு அதிலிருந்து தட்டத்திற்கு மேலே லாந்தரைத் தொங்கவிடவேண்டியது. ஆழமிலலாத பாத்திரமாயிருந்தால் அதன் நடுவில் ஒரு கல் வைத்து அந்தக்கல்லினமேல லாந்தரை வைத்துவிடலாம். எந்தப்பயிரைக்காகக் இந்த ஏற்பாடு செய்கிறோமோ அந்தப் பயிரிட்டத்திற்குமேல் இந்தக்கருவி முழுதும் உயர்ந்திருக்கவேண்டும். துரத்திலிருந்து பார்த்தால் விளக்குத் தெரியுமபடி ஒரு மண்குவியலினமேல் வைக்கலாம்.

விளக்குப்பொறிச் சோதனைகள்.—இந்த உபாயம் பலிக்கிறதா என்பதைச் சோதித்தறியுமபொருட்டு 1909 வருஷம் ஜூன் ஆகஸ்ட்

மாநங்களில் மஞ்சகுப்பஞ் ஜில்லாவிலிருக்கிற பன்னிருப்பய கொ மத்து நிலங்களில் 15 விளக்குப்பொறி வைத்திருந்தது. முதலில் ஒரு சிறுக்கட்டம் முந்தியநாள்பெய்த 1 அங்குல மழைக்கப்பறம் ஜூலைமீ 23உஇரவிலும், பிறகு அதிலும்மிகப்பெரிய கும்பல் ஆக ஸ்டீமீ 8உபெய்த 1½ அங்குல மழைக்குப்பின் 10உ சாயந்திரமும் ஆக இரண்டு வெவ்வேறுகும்பலாக அவ்வருஷம் இப்பூச்சிகள் புறப பட்டன; முதற்கூட்டமோ கொஞ்சம் 400 பூச்சிகள் தான் 4 ராத் திரியில் பிடிபட்டன. இரண்டாவது கும்பலில் நாலிரவில் 7,400 பூச்சிகள் பட்டிறந்தன. அதில் 3,800 முதனாளிரவிலேயே பிடி பட்டன. இந்த 7,400 பூச்சிகளில் குறைந்தபட்சம் அரைவாசி பெட்டைகளாயிருக்கவேண்டும். ஒரு பெட்டை 500 முதல் 1,200 முட்டைகள்வரை யிடுகிறதென்பதை யோசித்துப்பார்க்கும்போது இரதப்பொறி எவ்வளவு சிறந்ததென்பது தெளிவாய் நாம் காண்க ினோம். (இரத உபாயத்தால்) தப்புவிக்கப்பட்ட நிலங்களுக்கருகில் ஒரு பூச்சிக்கூடக காணாததினாலே பன்னிருப்பங்கிராமத்துக்குடியான வர்கள் இது ஒரு கைகண்ட முறை என்று செவ்வவயாய் அறிந்து கொண்டார்கள்.

முடிவு.—இந்தத் தந்திரத்தினால் பூரண நன்மையடையவேண்டு மானால் ஒரு கிராமத்திலிருக்கும் இரண்டொரு குடியானவர்கள் மட்டும் தங்கள் நிலங்களில் விளக்குப்பொறிகளை வைத்தால் போ தாது. அப்படிச் செய்வதனால் அரதப்புலங்களிலும் அவைகளுக் கடுத்த புலங்களிலும் உள்ள பூச்சிகள் தப்பாமற் பிடிப்பட்டிருக்கும் என்றாலும், இந்த விளக்குப்பொறிகளுக்கு எட்டாத தூரத்திலுள்ள மற்றப்புலங்களில் இடப்பட்டிருக்கும்முட்டைகள்பொரித்தபுழுக்கள் கடைசியில் இங்கும் வந்து சேர்ந்துவிடும் ஆகையால் ஒரு இடத் திலுள்ள எல்லாக்குடிகளும் ஏகோபித்துக் கொல்லுகளெங்கும் விளக் குப்பொறிகளைக் கட்டாயம் நடவேண்டும். இப்படி எல்லாரும் ஒருமித்துச்செய்வதால் இந்த உபாயத்தை வரவொட்டாமல் தடுக்க முடியும் என்ற நம்பலாம். ஒன்றுசேராமற் போனாலோ இப் பொறிதொல்லாம கேலிக்குத்தான் இடமாகும். கவனிக்கவேண் டிய கழற்றொரு விஷயம் என்னவென்றால் (முதல்) மழைபெய்து

கரவைவேலன் கோவை.

நின்ற உடனே விளக்கு ஏற்றிக் கிடவேண்டும்; முதனாளிரவு பிடிபடும் பூச்சிகளின் தொகை பின்னிட்டுப் பிடிபடும் பூச்சிகளெல்லாவற்றையும் விட அதிகமாயிருக்கும். ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்துபின்னிட்டு விளக்கண்டை பூச்சிகள் ஆவலோடு விசேஷமாய் வருகிறதில்லை. இந்த உபாயம் கைகூடவேண்டுமானால் (மழை நின்றவுடனே) சற்றும் தாமதம் செய்யாமல் விளக்குப் பொறிகளை வைத்து கிடவேண்டியது அவசியம்.

விளக்குப் பொறிவைத்தல்.—செலவுசுருக்கமான விஷயம் அதற்குவேண்டிய கைமுதல் ஒரு ரூபாவுக்குமேலில்லை. லாந்தர் 6 அணு. தகரத்தட்டம் உபயோகிப்பதானால் அது ஒரு 6 அல்லது 8 அணு. மூங்கிற் காற்சட்டம் வகையராவுக்கு ஒன்று அல்லது இரண்டணுவுக்குமேற் செலவாகுது. பத்திரமாய் வைத்துக்கொண்டால் பலவருஷமிருக்கும். ஒரு ராத்திரிக்கு ஒரு விளக்குக்கு 6 அல்லது 8 பைசா எண்ணெய் செல்லும். மொத்தத்தில் இரண்டு வாரத்துக்கு மேல் விளக்குவைக்கவேண்டியிராது. ஆகையினாலே எண்ணெய்ச் செலவு சுமார் 8 அணு பிடிக்கும். (இக்கம்பளிப்பூச்சிகளால் விளைகிற நஷ்டத்தைப் பார்த்தாலோ) அரைவாசி, முக்கால்வாசி பயிரைச் சேதப்படுத்தி நிலத்தின் நயததிற்கும பயிரின் உயர்ச்சிக்கும் தக்க படி ஏகர் என்றக்கு 20 ரூபா முதல் 50 ரூபா வரையில் நஷ்டம் உண்டாகிறது.

கரவைவேலன் கோவை.

(முற்றோட்சி)

நாய்துஞ்சாமை.

நாய்துஞ்சாமையாவது அவ்விடத்துள்ள நாய்கள் நித்திரை சிறிதுமின்றி அடிக்கடி குரைத்து நின்றலைக் கூறுதல். அவ்வாறு குரைக்குங்கால் இவ்விடத்தே அடிக்கடி நாய்கள் குரைத்தற்குக் காரணம் என்ன கொல்லோ; என்று ஆராய்ச்சி வரும். அதனால் வருந் தொழிற்கருமை பொருந்தி இரவுக்குறியிடை யிடுபடும என்க.

செய்யுள்.

ந.அ. கஞ்சமின் சேருங் கரவையில் வேலன் கனகவெற்பா
பஞ்சினுந் தீண்டப் பணித்திடுஞ் சிறடிப் பாவைகொடு
நஞ்சினுங் கோரம் பயிலன்னை துஞ்சினு ஞாளிக்குலந்
துஞ்சலெண் ணாது குரங்காட்டுவ கங்குற் றெடர்நெறிக்கே.

கஞ்சமின் - இலக்குமி. கனகம் - பொன். கோரம் - கொடு
மை. ஞாளிக்குலம் - நாய்கூட்டம். குரங்காட்டிம் - குரைக்கும்.
கங்குல் - இரா.

நிலவு வெளிப்படுதல்.

நிலவு வெளிப்படுதலாவது ஞாபியு பட்டபோதே நிலவு வெ
ளிப்பட்டுத் தலைவன வநுநொழிற் கருமையாய் இரவுக்குறியிடை
யிடு படுதலைக் கூறுதல்.

செய்யுள்.

ந.க. தாதே யளகமுஞ் சூதேய் முலையுந் தயங்குமின்ப
மாதே கருந்திரைப் பட்டாடை சுற்றிய வையமங்கை
மீதே நிலாக்கதிர் பொங்கிய தால்விதற் பாண்டவர்க்காய்த்
தாதே நடந்த கரவையில் வேலன் சுரும்பகத்தே.

தாது ஏய் - மகரந்தம் பொருந்திய, சூது ஏய் - சூதாடு கருவி
யை ஒத்த. கருந்திரைபட்டாடை - கடலாகிய பட்டாடை. வை
யம் - பூமி. பாண்டவர்க் காய்க் தாதே நடந்த கரவையில் வேலன்
என்றது பாட்டுடைத்தலைவனைப் புருடோததமன் என்னும மரபு
பற்றிய வழக்கு. சுரும்பு - மலை.

வருந்தொழிற் கருமைசாற்றல்.

வருந்தொழிற் கருமைசாற்றலாவது தலைவன் இடையீடின்றி
வருதற்குத் தடையாய் ஆண்டு நிகழும் இடையூறுகள் பலவற்றினும்
உளதாகிய அருமையைக் கூறுதல்.

செய்யுள்.

௪௦. பாய்பரி பூருங் கரவையில் வேலன் பனிவரைமே
லாய்ஞான் ஞானியிவ் ஆர்துயின் ருஜமக் காவலரோ
காய்வர் நிலாவெண் கதிர்காறு மேயிருட் கங்குன்முற்றும்
வாயடை யாதுவன் கூகையுஞ் சேவலும் வாள்வழியே.

பரி - குதிரை. ஞானி - நாய். காவலர் - நகரி காப்போர். கங்
குல் - இரா. வாயடையாது - ஒலிக்கும். சேவல் - கோழி. வாள்
வழியோ என்றது பாங்கியை.

கனவுநலிபுரைத்தல்.

கனவுநலிபுரைத்தலாவது கனவின்கண்ணே தலைவன் வருத
புணரக்கண்ட தலைவி விழித்தபின் ஓனமுங் காணாது நலிந்த செய்தி
யைப் பாங்கியோடு பகர்தல்.

செய்யுள்.

௪௧. இந்நா ளியாமத் திவாவந்த் கூடி யெனைப்புணர்ந்தாரா
நனனா ணனவென்று கண்விழித் தேனென்று நான்கண்டிலேன்
கன்னாவு தாரன் கரவையில் வேலன் கனகிரிமேல்
முன்னாள் வினைப்பய னோகன வாச முடிந்ததுவே.

நன்னாள் - உதயகாலம். கன்னாவுதாரன் - கன்னனுடைய அவ
தாரம் போன்றவன். இதனால் அவனுடைய வள்ளன்மை கூறப்
பட்டது.

தன்றுயர் தலைவந்தணர்த்தல் வேண்டல்.

அஃதாவது தலைவி தனபாலடைந்த துயர்த் தலைவனுக்கு
அறிவித்தலைக் குறித்துப் பாங்கியை வேண்டல்.

செய்யுள்.

௪௨. திசைப்பா லிசைவைத்த வேலன் காவைச் சிலம்பர்தம்பால்
விசைப்பாண மன்ன விழியணங் கேடும் மெலிவையெல்லாம்
நசைப்பான்மை யோடு மவாகாதி னிற்புக நல்வசன
மிசைப்பா சுவரெவ ராயினு மேடிக் மேறுவரே,

பாணம் - அம்பு. மெலிவு - துயர். நசை - விருப்பம்.

வெறியச்சுறுத்தல்.

வெறியச்சுறுத்தலாவது அவளன்னையும், என்னன்னையும் அவளை உற்றநோக்கி இவளுக்கும் பிணியாதென்று சந்தேகமுற்று வேலையழைத்து வெறியாடல் விரும்பினர் என்று தலைவனுக்கு அச்சமுறுத்திக் கூறுதல்.

செய்யுள்.

சக. அரும்பவிழ் சோலைக் கரவையில் வேல னணிவரைமேல்
வரும்புய னேர்செங்கை மன்னவ னேற்று மங்கைக்குற்ற
விரும்பினி யாதென் றயிர்த்தவ ளன்னையு மென்னன்னையும்
விரும்பினர் நெஞ்சில் வெறியாடல் வித்தக வேலையே.

புயல் - முகில். பிணி - துயர். அயிர்த்தல் - சந்தேகமுறல்.
வித்தகம் - சாதுரியம். வேலன் - வெறியாட்டாளன்.

பிறர்வரைவுணர்த்தல்.

பிறர் வரைவுணர்த்தலாவது தலைனியப் பிறருமவரைநது கோ
டற்கு உடன்படுவர் என்பதைப் பாங்கி தலைவனுக்கு அறிவித்தல்.

சச. சாதிப் பவளக் கொடியீறிற் கங்கற் தவழ்துறைவாய்
வாதித் தவர்சிங்கம் வேலன் காவை மணிவரைமேல்
பாதிப் பிறைறுத லாண்முக ராகப் பனிமதியு
மோதிச் சுருளுங்கண் டார்மயங் காரிவ் வலகினிலே.

வாதித்தவர் - வாதாடினோர். மணி - அழகு. முகராகப்பனி
மதியும் ஒகிச்சுருளுங்கண்ம் இவ்வுலகினில் மயங்கார் ஆர்? என
முடிக்க.

வரைவேதிர்வுணர்த்தல்.

வரைவேதிர்வுணர்த்தலாவது பாங்கி தலைவனைநோக்கி நீ அருமறை கண்ட அந்தணரோடும் வரைவுகூறி வருவாயாயின், நங்கேளிர் எதிர்கொண்டு வருவார் என்று வரைவேதிர்வை அறிவித்தல்.

செய்யுள்.

சுரு. பிறைசூழியைத்தொழு வேலன் கரவைப் பெருஞ்சிலம்பின்
இறைவாநடு சாரல் வெறிதே வருதியியற்குருதி
மறைவே தியரொடு வந்தான் கேளிர்நின் சொற்கடவா
ருறைவான கலைமதி கண்டான் மலர்ந்திடு முற்பலமே.

பிறைசூழி - சிவபிரான். வெறிது - வீண். வேதியர் - அந்தணர். கேளிர் - சுற்றத்தார். கலைமதி - பூரணசந்திரன். உற்பலம் - குவளை. பின்னைய அடியிரண்டும் எடுத்துக்காட்டுவதாம்.

வரையுநாளுணர்த்தல்

வரையுநாளுணர்த்தலாவது மணஞ்செய்யும நாளினை அறிவித்தல்.

செய்யுள்.

சுரு. தேங்கமழ் சோலைக் கரவையில் வேலன் சிலம்பின்மின்றார்
கோங்கரும பன்ன முலைசுசுணங் காக்கி குளிரிசினையாய்
வேங்கையும் பூத்தன செங்கதிர் நாண விளங்குகட
ரோங்கயி லேந்திய தோளண்ண லேமதி பூர்கொண்டதே.

சுணங்காதி - தேமல்போலாகி, அபில் - வேல். ஊர் - பரிவேடம்.

குறிபெயர்த்துத்தல்.

குறிபெயர்த்துத்தலாவது பாங்கிதலைவனை நோக்கி இக்குறி தகுதியின்றென்று மற்றொருகுறியிடை வரச்செய்தல்.

செய்யுள்.

சுரு. பற்றலர் சிங்கங் கரவையில் வேலன் பனிவரைமே
ஊற்றலர் தூற்றப் பெறுஞ்சிறை யார்வண் மெங்கிமுரல்
மற்றொரு காவினிற் சேர்ந்தினி நீகம் மலைக்குயத்துப்
பொற்றொடி யாளுட னேவினை யாடுதி பூட்டியனே.

பற்றலர் - பகைவர், அலர் - பூ, சிறை - சிறகு, கா - சோலை,
மலைக்குயர் - மலைபோன்ற ஸ்தனம், பூண் - ஆபரணம்.

இரவு வருவானைப் பகல் வருகென்றல்.

அஃதாவது இரவுகுதறிககண் வந்தொழுநுந் தலைமகனைப் பாங்கி
பகலில் வருக என்று பகர்தல்.

செய்யுள்.

௪௮. செருமலிவாகண் காவையில் வேலன்றெண் ணீர்கறங்கு
மருவியந் சாரன் மணிசிலம் பாவரக் காம்பற் செவ்வாய்
மருவிளங் கோதியும் யானும் புனத்திடை வைகுதுஞ்செம்
பருதிநின் றோங்கும் பகல்வரு வாயினிப் பண்புடனே.

செரு மலி வாகண் - போர்த்தொழின்மிருந்த புயமுடையவன்
அரக்காமரல் - செவ்வரம்பல், பரு விளங்கு - வரசனை அளங்கிய
பருதி - சூரியன்.

இறைமகன் மறுத்தல்.

இறைமகன் மறுத்தலாவது இது காலமேகம் அன்றென்று
பாங்கி கூறியதைத் தலைவி ஏதுககாட்டி மறுத்துரைத்தல்.

செய்யுள்.

௪௯. மந்திர நேருங் காவையில் வேலன் மணிவரையிற்
சந்திர நேர்முகத் தையனல் லாயித் தலக்கொளங்கு
மிந்திர கோபஞ் செறிந்தன காந்த எரிவகினமைக்
கந்தர மாமயி லாலித் தனமழைக் காலமிதே.

மந்திரம் - ஆலோசனை, தலம் - பூமி, கந்தரம் - சமுத்திரம்,
ஆலித்தல் - ஆடுதல், சததித்தல்.

பாகனோடு சொல்லல்.

தலைவன் மீண்டு வரும்போது விரைந்து தேர்விகுக என்று பாக
னோடு சொல்லுதல்.

செய்யுள்.

௧௦. நிலவாருங் கீர்த்திக் காவையில் வேல னிழல்வரையி
விலவா ரிதழி குடபாலிற் செக்காவந் தெய்தியக்காற்
சலராசி கண்விட் டலமரு மெங்குந் தயனகுமயர்
வலவா கடிதில் விடுதேர் முன்போமென் மனத்துமுன்னே.

கீர்த்தியை வெண்ணிறம் என்னும மரபுபற்றி “நிலவாருங்
கீர்த்தி” என்றார். சலராசி - கடல.

(இனனும் வரும்.)

அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை.

ஸ்ரீ:

கதாசரித் சாகரம்.

௩ வது சதுர்த் தாரிகாலம்பகம் ௨ வது தரங்கம்.

[புநீமத்-வீராசாமி ஐயங்காரவர்கள் மொழிபெயர்த்தது.]

(முற்றோடீச்சி.)

அந்நைக்கேட்டதும் புண்ணியசாலியான சக்திதேவன் முர
சறைகின்றவரிடஞ்சென்று அக்கனகபுரியை யான் பார்த்திருக்கின்
றேனென்று மறுபடியுங்கூறினன. உடனே அவர் அவனை அரசன்
முன்புக்கழைத்துசென்றனர். அரசன் சக்திதேவனைக்கண்டதும்
முன்போலவே யிவன பொய்கூற வந்திருக்கிறானென்று கருதினன் ;
அதையறிந்து சக்திதேவன் அரசனைக்கூறித்து அரசே ! யானாதக
கனகபுரியைப் பாராது பொய்சொலவேனாகலிப்பொழுதே கொலைத்
தண்டனைக்காளாகின்றேன, இதுவே பந்தயம் ; அன்றியும் முனபு
கனகபுரியின் விருத்தாந்தத்தை யென்னிடங்கேட்ட உமது புத்திரி
யே யிப்பொழுதென்னைக் கேட்கடம, என்றுசொல்ல அரசன் தன்
புதல்வியையவ்விடத்திறகே யழைத்துவரசெய்தனன்.

அவள் அவ்விடம் வந்ததும் முன்புவந்த பிராமணனே வந்திருக்கின்றனென்றுகண்டு, அரசனேநாககி ஐயா, இப்பார்ப்பா னின்னும் ஏதோ பொய்சொல்லப்போகிறான்; என்னையென் வீணாக இங்கு வரவழைத்தீரென்றனள்.

உடனே சக்திதேவனென்பவன் ஹே! ராஜபுத்திரி, நான் சொல்கின்றதுண்மையோ பொய்யோ, யான்கண்ட புதுமையை யுன்னிடம்கேட்க ஆவலுறுகின்றேன்; அதனை, நீதா னின்னதென்று சொல்லவேண்டும. யானே உன்னைக் கனகபுரியினில இரத்தினமயமான கட்டிலில் பிராணன்போய்க்கிடக்கின்றவளாகக் கண்டேன். இவ்விடத்திலோ உன்னை ஜீவனோடிருக்கின்றவளாகக் காண்கின்றேன்; இஃதெப்படியோ அறியேன்; என்று அடையாளத்துடன் சக்திதேவன், அரசன் புதலவியைநாககிச் சொல்லு முடனே, கனகரேசையென்பவன் ஹே! பிதா இந்த மகாத்மாவினாலுண்மையாகவே அசு கனகபுரி நகரம் பார்க்கப்பட்டது. சீக்கிரத்தி விவரெனக்கு அக்கனகபுரியினிற் கணவனாகப்போகின்றார். அன்றியுமிவர் அக்கனகபுரியிலிருக்கின்ற மற்றைய வென்சகோதரிகள் மூவரையும் மணஞ்செய்து கொண்டு அநநகரத்திலேயேயிருந்து வித்யாதாரர்களின் அரசாட்சியையுஞ்செய்யப்போகின்றார். நானிப்போது எனக்குரிமசரீரத்துடன் அந்நகரமேய்சேர்தல்வேண்டும; யானே, முனிவரது சாபத்தினாலுமமுடைய இந்த கிரஹத்தில வந்து பிறந்தேன்.

அம்முனிவரென்னைப்பார்த்து எப்பொழுது ஒருமனிதன் கனகபுரியிலுனது சரீரத்தைக்கண்டு உனக்கும் அதற்குமுள்ளபதத்தை உன்னிடம் வந்துகுகின்றானே அப்போது உன்சாபம் நீங்குகிடும்; அமமனிதனே உன கணவனாவான் என்று மறுபடியும் அவர் சாபத்தின் முடிவையும கூறினர்—என்றிவ்விதம் அநத ராஜபுத்திரியான கனகரேசை அரசனிடஞ்சொல்லித்தன் சரீரத்தைவிட்டுநீங்கி மறைந்தனள்.

உடனே அவ்வரமணியில், மிகவும் பெருங்கூச்சலோடமுதராலுண்டாயிற்று. இவற்றையெல்லாங் கண்டிருந்த சக்திதேவன், இரண்டிடத்தான தள்ளுற்றவனாகிக், கடத்தற்கரிய பற்பலவிதமான சங்க

டங்களடைந்தும அவ்விருவரையும் மனைவியாகப் பெறவில்லையே யென்று சிந்தித்துக்கொண்டு வாட்டமுற்றவனாகத் தன்னையே நிரதிக் கின்றவனாகித் தன் மனோரதம் நிறைவேறுதவனாய் அரமனையினி னும் வெளியேறி க்ஷணநேரமில்வண்ண மாலோசித்தான்.

கனகரேகையெனபவன் நமது அபிஷ்டமனைத்தும நிறைவேறு மென்றனளே; ஆதலால் யானெதற்காக வருந்தவேண்டும். பயனோ முயற்சியின் வயத்ததாகவி நக்கின்றது; முன்புசென்றவழியே மறு படியும் அக்கனகபுரிகுச்செல்கின்றேன். கெய்வமானது இன்னும் அவசியமெனக்கவலிஷயததிலுதவிசெய்யப் போகின்றது என்று அந்தச் சக்திதேவன ஆலோசித்துக்கொண்டே அநநகரத்தினின்றும் புறப்பட்டான்.

உலகத்தில் முயற்சியுடனகடிய தைரியசாலிகள் பயனைக்கைக் கொள்ளாது திரும்பார்களன்றோ. அப்படி வெளியேறிச்சென்ற அவன் பலநாட்களில் விடங்கபுரமென்னுட பிரசித்திபெற்ற அந்நக ரத்தையே மறுபடியும் சேர்ந்தான். அவ்விடத்தில் முன்பு தான் எவனுடன் சமுததிரததிற் செல்லுமபோது கப்பலுடைபட்டதோ அநத வணிகனையே யெதிரில் வரககண்டு, ஓ ஹோ! கடலில் வீழ்ந்த அநத சமுததிரததனைன்ற வணிகன எப்படி வெளியேறினனென னு ஆச்சரியப்படவேண்டியதில்லை; நாமே அதற்கு நிதர்சனமாயி நக கினரோமே எனரூலோசித்துக்கொண்டு, அவன் கிடடநெருங்குவ தற்குள் அவ்வணிகன, வ நகினறவன சக்திதேவனென்ற நிரத சந தோஷத்துடன்வந்து அவன் நமுததைககட்டிககொண்டு ஆகர ரவுடன் தன் கிரகத்திற்கழைத்துச்சென்று விருந்தினாகுப செய் யுமுபசாரஞ்செய்து அவனைப்பார்த்து ஐயா, கப்பலுடைந்ததின் சமுததிரததினின்றும் நீரெப்படித் தப்பிவந்தீரென்று கேட்டனை. அதற்க்கச்சக்திதேவனும் தான் மசசியத்தால் விழுங்கப்பட்டு உத் தலத்வீபம் வந்துசேர்ந்தது முதலிய விருததாநதமனைததையும் நடந்தபடி அவ்விடம் சொல்லி, அவ்வணிகனைநோக்கி நீரெவ்விதம் சமுததிரத்தினின்றும் வெளியேறிவந்தீரென்று கேட்க அவ்வணி கன், நண்பா! அப்போது கடலில் வீழ்ந்தவனான யான ஒருபலகை யைப்பற்றிககொண்டு சமுத்திரத்திலேயே மூனுநாள்வரை யா தொரு புகலும்மல்லாமல் பிரமித்துக்கொண்டிருந்தேன்.

பின்பு தெய்வகதியால் அவ்வழியாயொரு கப்பல் வந்துசேர்ந்தது. அக்கப்பலிலிருக்கின்றவர்கள் அலறி வருந்துகின்ற எண்ணுகண்டு அக்கப்பலிலேற்றிவைத்துக்கொண்டனர். யானதிலேறியவுடன் வெகுகாலத்திற்குமுன் தயீபாந்தரஞ்சென்றிருந்த என்பிதாவை அக்கப்பலிற் கண்டேன். அவர் என்னைக்கண்டதும் தன் புத்திரனென நன்றாய் அறிநது என் கழுத்தைக்கட்டிக்கொண்டு கண்ணீரைப்பெருக்குகின்றவராகி என் விருத்தாரதத்தைக் கேட்டனர்.

அப்போது நானவரைப்பார்த்தது ஐயா, நீர் நெடுநாளைக்கு முன்பே தயீபாந்தரஞ்சென்றிருந்தவர் வராமையால் இனிமேலென் செய்வதென்னுங் கவலையுடன் நமது குலதருமமாயிவ வாணிகத்தை விட்டுவிடலாகாதெனவெண்ணி, அத்தொழிலிற் பிரவேசித்தேன். சிலகாலஞ்சென்றபின் யான் தயீபாந்தரஞ் செல்லவேண்டுமென்று சமுத்திரத்திற்போகும்போது கப்பலுடைபட்டு இப்போது கடலில் மூழ்கியவன் உங்களால் வெளியேற்றப்பட்டேன் என்று என் பிதாவிடஞ்சொல்ல, அவரென்னை யிகழ்ந்ததுபேசிக் குழந்தாய், நீ எதற்காகப் பிராணசந்தேகத்தை யுண்டாக்க இக்காரியங்களிற் பிரவேசிக்கின்றாய்? எனக்கோ மிகுந்த தனமிருக்கின்றது; இன்னும் அதனைச் சம்பாதிப்பதற்கும் யானிருக்கின்றேன்; இதோபார் ஸ்வர்ணமநிறைந்த இக்கப்பலையும் உனக்குக் கொணர்ந்திருக்கின்றேன் என்று சொல்லி, என்னைத்தேற்றுகித்து அக்கப்பலுடன் என்பிதா இருதவிடங்கபுரத்திலுள்ள எங்கு கிரஹத்திற்கழைத்துவந்தனர் என்று அவ்வணிகன் சொல்லியதைக்கேட்ட அந்நேதவன், ஆனறிமவு ஆவவிடத்திற் றங்கியிருந்து மறுநாளவெண்ணினை நோக்கி நண்பா! யான் மறுபடியும் அந் உத்தலத்திப்பதற்குப் பாய்ச் சேரவேண்டுமாதலால் அதற்கென்ன உபாயம் செய்வதெனறான்.

அதற்கவன் இப்போது என்னைச்சேர்ந்த சில வியாபாரிகள் அந் ததீவுக்குப் பிராணஞ்செய்கிறார்கள்; அவர்களுடன் நீரும் போகலாமென்று சொல்ல, அந் தசக்கதிதேவனும் அவர்களுடன் கப்பலிலேறி உத்தலத்திப்பம்பாய்ச் சேர்ந்தனன். அவன் அவ்விடம் சென்றதும் நமது பருவவான் மஹாதமா விஷ்ணுத்தன் இவ்வூரிலிருக்கின்றான்; ஆதலால் முன்போலவே நாமவனுடன் கூடிவசிப்பதற்கு அந்நமடத்

திற்கே போலவேண்டுமென்றெண்ணிக் கடைவீதிவழியாய்ச் செல்லும்போது செம்படவர்தலைவனை சத்தியவிரகனைப்பவனுடைய புத்திரர்கள் விதிவசத்தால் அவ்விடத்தில் சக்திதேவனைக்கண்டுஅனை சமீபத்தில் வந்து நமதுபிதாவுடன் சென்ற பிராமணன் இவன்தா னென்றறிந்தது ஓய் பிராமணரே ! நீரெங்கள்பிதாவுடன் கனகபுரி என் னும் நகரத்தைத் தேடிக்காணவேண்டுமென்று முன்பு இவ்வூரிலிருந் து சென்றீர்; இப்பொழுதோ நீர்மாத்திரம் தனித்தவந்திருக்கின் றீர்; எங்கள் பிதா எங்கே சென்றனரென்று கேட்டனர்.

அதற்குநத சக்திதேவன் ஐயோ, அநத சமாசாரத்தை யேன் கேட்கினதீர்கள். உங்கள் பிதாவானவர் சமுத்திரத்தால் தண்ணீர் வேகத்தாலிழக்கப்பட்டுக்கப்பலுடனகூட வடவாழகத்தினில் வீழ் நது உயிரையிழந்தனர் என்றனை.

அதைக்கேட்டவுடன் அவர்கள் மிகுந்த கோபத்துடனகூடிய வர்களாய் அங்கிருநத தமதுவேல்காரர்களைப்பார்த்தது இந்த துராத் மாவான பார்ப்பாணப பிடித்துக்கட்டுங்கள்; இவன்தான எங்கள் பிதாவைக்கொன்றவன். இல்லாவிடில் ஒரே கப்பலிலிருக்கின்ற இரண்டுபேர்களில் ஒருவர் வடவாக்கினியில் வீழ்ந்திருக்கவும், மற்றொருவர் அக்கப்பலினின்றும் எப்படி வெளியேறி வரக்கூடும். ஆத லால் எங்கள் பிதாவைக் கொன்ற இப்பாதகனை நமது சண்டிகாதேவி யின முன்பு நாளைத்தினம் காலையிற் பஸியிடவேண்டுமென்றுசொல்லி அப்பொழுதே அந்தசக்திதேவனை அககடைவீதியினின்றும் அவர் கள், அதிபயங்கரமானதும் அடிக்கடி விழுங்கப்பட்டுள்ள அநேக ஜீவ ன்களையுடையதும் விஸ்தாரமான * உதரத்தையுடையதும் பிரகாசிக் கின்ற மணிகளின வரிசையாகிற பலவரிசையையுடையதுமான எம் னது வாய்போலக் காணப்படுகின்ற சண்டிகாலயத்திற் கழைத்துச் சென்று அவ்விடத்திற்கட்டிவிட்டு வந்தனர்.

அன்றிரவு அங்கு கட்டுண்டுக்கிடக்கின்ற அந்த சக்திதேவனைப் பவன் தன் பிராணனில் சந்தேகமுற்றவனாக அங்குள்ள சண்டிகாதே

* உதரம் என்பது - வயிறு - மத்திய இடம் என்னுமிருபொருள்பட ின்றது.

வியைக்குறித்து ஹே தேவி! ருருவென்ற அசுரன் கழுத்தினிரத்தத்
தைப் பருகிச் சிதறியதாற் சிவந்திருக்கின்றதுபோற் பாலசூரியனுக்கி
ணையான பிரதிபையுருவுடன் காணப்படுகின்ற நீ பிவ்வுலகமனைத்தை
யும் காத்தனை; ஆதலால் பக்தர்கள் வேண்டும் வரத்தையருள்கின்ற
தாயே, காரணமில்லாது பிரிவையடைந்திருக்கின்ற இவர்கள் கையில்
அகப்பட்டிருக்கின்றவனும், இஷ்டஜனத்தையடையவேண்டுமென்ற
ஆசையால் நெடுநூரத்தினின்று வந்திருக்கின்றவனும், உன்னையெப
பொழுதும் வணங்குகின்றவனுமான என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டும் என
றிவ்விதம் அவன்தேவியை ஸ்தோததிரஞ்செய்து தெரிவித்துவிட்டுத்
தன்னையறியாது நித்திரைசெய்ய அபொழுது அந்த ஆலாததின
கர்ப்பக்கரகத்தினின்றும் வெளியேறிவருகின்ற வளான ஒரு ஸ்திரி
யை ஸ்வபபனத்திற் கண்டனன்.

த்வம் செளரதரியததையுடைய அவள தன்னிடம் வந்து தயவு
டன் கூடியவளாக ஹே சகதிதேவ! நீ பயமடையவேண்டாம்,
உனக்கொருதீவகும் நேரிடாது; இந்த வலைஞர்களுக்கு பிந்துமதி
என்னும்பெயருடன் கூடிய ஒரு சகோதரி யிருக்கின்றாள்; அவள்
காலையி லுன்னைககண்டதும் உன்னையே கணவனாக விருமபுவாள்.
நீ அதற்கணங்கவேண்டும்; அவள் உன்னை யிசுசிறையினின்று மவிடுபி
பாள். ஆனால் அவளை நீ மீன்பிடிக்கிற ஜாதிப்பிற்பிறந்தவளென்று
நினையாதே; அவள் தேவலோகத்திலுள்ளவள்; ஒரு சாபவசத்தால்
இக்குலத்திற் பிறந்திருக்கின்றாளேயல்லது வேறில்லை என்றனன்.

இவ்விதம் சொல்லியதைக்கேட்டு அந்தசகத்திதேவன் விழித்தவு
டன் தன் கண்களுக்கு அழுதம்போற்காணப்படுகின்ற வலைஞர்ஜாதி
யிற்பிறந்த அக்கன்னிகையானவள் காலையில் அந்தத் தேவியின் ஆல
யத்திற்கு வந்தனள். அவள் அங்குவந்ததும் கட்டுண்டிருக்கின்ற சகதி
தேவனிடம்சென்று அவளைக்காணவும் அவன்மீது காதல்கொண்டவ
ளாகத் தன்னையினனொளென்று அவனுக்குத்தெரிவித்து நீர் வருந்த
வேண்டாம், உமமைநானிந்த ஆபத்தினின்றும் விடுவிக்கின்றேன்;
ஆனால், எனதெண்ணத்தை மாததிரம் நீர் நிறைவேற்றவேண்டும்;
அதாவது இதுவரை எனது சகோதரர்கள் எனக்கு விவாகம் செய்வ
தற்காக அனேக வரங்களை யுத்தேசித்தும் நானதற்குச்சம்மதியாது

மறுத்துவிட்டேன். இப்பொழுதோ உம்மைக்கண்ட மாத்திரத்தில் எனக்கு உம்மிடத்திற் றன்னையறியாது மிகுந்தப் பீதியுண்டாகின்றது. ஆதலால் என்னை மனைவியாகக் கைப்பற்றவேண்டுமென்றனள். சத்தியவிரூதன் கன்னிகையான பிந்துமதியென்பவள் இவ்வாறு சொல்ல, அதைக்கேட்டதும் சுகதிதேவன் தான்கண்ட ஸ்வப்பனத்தை நினைத்துச் சந்தோஷமுற்றவனாக அப்படியே சய்கிறேனென்ற சம்மதித்தனன் உடனே அவள் அவனைக் கட்டவிழ்த்து விட்டனள்.

(இன்னும் வரும்)

உ

கடவுள்களை.

பாடசாலை

—(0)—

கல்வியாவது சித்தவிரூத்சிகதேதுவான அறிவைக் கொடுப்பன பலவற்றையுங் கற்றல். இககல்வி ஒருவர்க்குப் பிறந்தனான்று தொட்டு இறக்கு ஞான்றும் உள்ளதாகின்றது. ஒவ்வொருவரின் கல்வியும் அவரவர் வசிகஞர் தேசகாலங்கட்கும், அவர் செய்யுஞ் சக வாசத்திற்குஞ், சமயத்திற்கும் அபிதததாகவே இருக்கும் என்க. இதுவே கல்வி என்பதன பொதுக்கருத்து. இக்கருத்துப்பற்றியன்றே, ஒரு னுலைப் படித்தலும், ஒருவருடன நண்பு பூணலும், விதேசங்க ளிற் சில நாட்கள் வசித்தலும், பெற்றார்களுஞ் சுவதேசத்திற்குந் தாஞ்செய்கடன் செய்தலும், நீதியையும் ஆசாரங்களையும் அனுசரித் தலும், தர்ம சபைகளின் அங்கத்தவராய் இருத்தலும், இன்ன பிற வும் ஒருவருகருக கல்வியைக் கொடுக்கும் வழிகளாக எண்ணப்படும். இனிக் கல்வி என ஆன்றோரால் விதந்து கூறப்பட்டது கற்றற்குரிய நூல்களைக் கற்றலேயாம். இதுவே கல்வி என்பதன் சிறப்புப்பொருள். இப்பொருளிற்குறவே சலவி என்னும்பதம் இந்நூலினு மற் றெந்நூலினும் பிரயோகிக்கப்படும். சிறுவரின் மனோவாக்குக் காயங் களை விருத்தி செய்வதற்குப் பெரியோரால் அவருள்ளும் உபாத்தியா

யரால் புத்தியூர்வமாகச் செய்யப்படும் பிரயத்தனமே. இக்கல்லியைக் கற்றற்றுகூரிய இடம் பாடசாலையேயாம். பாடசாலைகளோ ஒருவகையினவல்ல, பலதிறத்தனவாகவே இருக்கின்றன. பாடசாலையையும் அதன் வகையையும்பற்றி இப்போது ஆராய்வாம்.

(1) பாடசாலையும் வீடு.

இக்காலத்துத் திருத்தமுற்றிருப்பன என்றெண்ணப்படுகிற சங்களிற் காணப்படும் பாடசாலைகளையெல்லாம் எண்ணி எடுத்துக்கொண்ட விஷயமாயினாலும், சிறுவர்களைப் பயிற்றுவதற்கு விசேடமான பிறிதொரு சாதனமாயுள்ள வீட்டு (சங்கிருத்ததை) பற்றியும் ஆலோசித்தல் அத்தியாவசியகம். இஃதிவ்வனமாதல் யாதுபற்றியோவெனின, பாடசாலைவீடு என்னுமிரண்டன நோக்கங்கள் ஒன்றாகொன்று நெருங்கிய தொடர்புடையன வாயிருத்தலபற்றி மாதிரிமன்று; அவ்விரண்டன் காரியங்களையும் ஒன்றிற்றானே இயன்றவரை அமைத்துக்கொடலுங் கூடுமாதலபற்றி எனக் இங்கே வீடு என்றது வீட்டுப் பழக்கத்தை வீட்டிற பழகும் பழக்கத்தின் மகத்துவத்தை வியந்துகூறல் அனாவசியகம்.

இரண்டு சிறுவர்கள் ஒரேபாடசாலையில், ஒரே உபாத்தியாயரிடத்தில், ஒரே வகுப்பில், ஒருபாடங்கனையே பயின்றவருபவர் எனினும், அவர்கள் வெவ்வேறு வீடுகளிலிருந்து வருபவராயின், அவர்களுடைய பொது அறிவும், விருப்பமும், சம்பாஷணையும், ஒழுக்கமும் ஆதியவற்றில் ஒருவர்க்கொருவர் அத்தியந்த வேறுபாடுடையராதலுங் கூடும். வீட்டிறபழகும் பழக்கநீயதாயிருக்குங்கால் பாடசாலையால் வரும் பயனுஞ்சொற்பமே. மனதிர்கருத்துகள் மிக இலகுவிற்பதியும் பாலியப்பாவததில் ஒவ்வொருவருக்கும அவரவர் வீட்டுச் சனங்களே சகவாசிகளாகின்றார். அச்சிறுவர்கள் பாடசாலைக்குச் செல்லுங்கால் வேறுபலர் அவருக்குச்சகவாசிகளாய் வரினும், அவர்கள்வீட்டுச்சனங்களே மேலுஞ் சிறிதுகாலத்திற்கு அவர்களுடைய நெருங்கிய முக்கிய சகவாசிகளாய் இருப்பர். இரக்கம் வாய்மைமுதலிய பலநற்குணங்களை அடைதற்கு அடியிடம் இடமும அவ்வீடே.

சிறுவர் நல்லொழுக்கமுடையர்களாய் வருதற்கு அவரவர்களே கோ பாடசாலைகளோ ஏற்ற இடம் என்பதைப்பற்றி வெவ்வேறு மேதாவிகள் வெவ்வேறு அபிப்பிராயம் உடையர்களாயிருக்கின்றனர். வீட்டுக்கு அழகுசெய்பவள் இல்லாள். அவ்வில்லாளும நற்குணநம் செய்கைகளா லுங் கலவிடறிவா லுஞ் சிறந்தவளாதல் வேண்டும். அது பற்றியே,

“மங்கலமென் பமனைமாட்சி. . .”

என்று கூறப்பட்டது “பாழே மடக்கொடியிலலாமனை” என்றதும் அதுபற்றியே என்க. இல்லாளிடத்து மனைமாட்சி உண்டாயின் அவ ட்கு நன்மக்கட்பேறும் உளதாம். முற்காலத்துத்தமிழ்நாட்டுப்பெண் களுள்ளே பலர் கல்வியறிவுடையவர்களாய் இருந்ததனால், தமிழர் தங்கள் பிள்ளைகளை பாலியப்பிராயத்திலே தம வீட்டில் வைத்தே பயிற்றிவந்தனர். மேலைத்தேசவாசிகளாகிய கிரேக்கர் இதற்குமாறான செய்கை உடையராயிருந்தனர் அது அவர்கள் பெண்களின் தாழ் நத நிலையினுற்போலும். பிரபல வித்தியாபண்டிதர்களுள்ளே சிலர், சிறுவர்களை அவரவர் வீட்டிலவைத்தே பயிற்றலவேண்டும் என்னுங் கொள்கையினராயிருந்தனர். சிலர் அவர்களை இளைமைப்பருவந் தொட்டு உபாத்தியாபரே பயிற்றற்குரியர் என்னுங்கொள்கை யுடையராயிருந்தனர். ஆயினுஞ் சிறுவர்கள் ஏழாட்டைப்பிராயம் வரையும இருத்தற்கு ஏற்புடைத்தானம் அவரவர் வீடென்பதே பலர் கொள்கை.

பாலர்கள் தததம் விடுகளில் சுவாதினமுஞ், சயேச்சையும் வாத்தலய சகவாஸமும் உடையவராக் விளங்குவர் வீட்டினைப் போல ஏற்புடைத்தாக அமைக்கப்பெற்ற வேறு சாலைகளுமுளவேல அவையும் அச்சிறுவர்களைப் பயிற்றற்குரிய இடங்களாகும். பாலர்களைப் பயிற்றும் இடத்தையும் “பாடசாலை” என்றல பொருந்தாது. என்னை? பாடசாலையாவது மாணுக்கர்கள் புத்திபூர்வமான முயற்சி செய்யும் இடமும், பாலாவத்தை விளையாட்டிற்கே உரியகாலமும் ஆதலின். அதுமட்டோ, “பாலபோதம்” என்னுங்கலையை நிலைகண் ணெய்த “புறாபெல்” என்னுஞ் சேர்மானிய பண்டிதருந் தம பால போத முறையைப் “பாலர் தோட்டம்” எனப்பெயரிட்டு வழங்கினர்.

இம்முறையே பாலர்களைப்பயிற்றுவதற்கு மிக்க அனுபவகரமானது. இப் “பாலர்தோட்டம்” என்னும் முறையைப்பற்றி யீண்டெழுதப் புகின் விரிபுமாதலின் அவகாசம் வாய்ப்புழி மேல் எழுதுதல். பாலியர்சாலைகள் பெரிய நகரங்களுக்கும் செல்வர்களல்லாதார் பிள்ளைகளைப்பயிற்றற்குமுரிய இடங்களாம். செல்வர்கள் தக்க உபாத்தியாயரைக்கொண்டு தம் பாலர்களை விட்டில் பயிற்றுவித்தலே உதமம்.

பாலாவத்தை சுழிந்தபின் பிள்ளைகள் பாடசாலைக்குச் சென்று கற்றலே பொருத்தமும் வழக்கமுமாய். பாலாவத்தையிற் பெற்றாரின் கீழிருந்து வாழும் சுவகிருக வாழ்விிற்கும், பின்னர்த் தானே தன் எஜமானாகி வாழஞ் சுதந்தர வாழ்விிற்கும் இடையாக உள்ளது பாடசாலை வாழ்வு. ஆசுவே, பெற்றார் தம் பிள்ளைகளைத் தம் வீட்டிற்குள்ளே வைத்துக் கல்வி பயிற்றுவித்தற்கியன்ற சத்தியம் பிரியமும் உள்ளவர்களாய வழியும் அவர்களைப் பாடசாலைக்கு அனுப்பதலே அவர்களுக்கு மிகுந்த பயினைத்தருவது என்பது யாந்துணிந்து கோடற்குரியது.

(வரும்)

தி. சதாசிவ ஐயர்.

கம்பர் மதம்.

நந்தமிழ்மொழியின்கண்ணே ஸ்ரீஇராமாயணம் என்னும் பெருங்காப்பியத்தைக் கற்பனைக்காகரமென்னுமாறு பாடி அதனைக் கல்வியிற் பெரியாரென்றும், மகாகவியென்றும், கவிச்சக்கரவர்த்தியென்றும் தமிழ்மக்கள் பலருங்கொண்டாடும் பெரும்புகழ்படைத்த கம்பருடைய சரிதம் சில புத்தகங்களிலும், பத்திரிகைகளிலும் முந்து அறிவுகூடையார் சிலரால் வரையப்பட்டிருக்கின்றது. அப்பெரியாரது மதத்தினைப்பற்றிய வாராய்ச்சியே யீண்டுட்டுத் துக்கொள்ளப்பட்டது. அவர் வைதிகமதத்தினுராதல் வெள்ளிடை விலங்கலாத

லின் அதுபற்றி யாராய்தன் மிகையே; மற்று வைதிகத்துப்பட்ட சைவ, வைணவமதங்களி லெம்மதத்தின ரென்பதே ஆராயவேண்டும்.

இவரை, வைணவரெனச் சிலரும், சைவரெனச் சிலருங் கூறு நிற்பர். வைணவரெனபார் காட்டும் ஆதாரங்கள்:—இவர், ஸ்ரீமத் நாராயணனது திருவவதாரமூர்த்திகளிலொருவராகிய இராமபிரானது சரித்திரத்தைத் தமிழிற் பெருங்காப்பியமாக வியற்றியதும், வைணவ சமயத்து மெய்யடியார்களிற சிறந்தவராகிய ஸ்ரீ சடகோபர்மீது அந் தாதி பாடியதும் பிறவுமாம். சைவரென்பார்:—இவர் தம் புதல் வர்க்கு அமபிகாபதி யென்று பெயரிட்டிருந்தலாலும், தாமபாடிய ஏரெழுபது என னும நூலின்கண் விநாயகர் வணக்கங் கூறியிருத்த லாலும், திருக்கை வழக்கத்தின்கண்ணே “எம்பிரா னெம்பெருமா னிந்திராதி யர்க்கரிய, தம்பிரா னுக்குரைத்த சந்தனக்கை” யென்றற் றொடக்கத்து அடிகளினால் சிவனையும், சிவனடியார்களையும் துதித் துச் சேறலாலும், இராமாயணத்திற் சிவபிரானை கூறுமிடத்தெல் லாம் இறைவன், பரமன் என்றற்றொடக்கத்துத் தலைமையுணர்த்துந் திருநாமங்களாற் கூறுதலாலும், இராமாயணத்திற் பகிரதன் வரலாறு கூறுமிடத்துக் “கரந்தை மததமோ டெருக்கலர் கூனினி கடுககை, நிரந்தபொற்சடை நினைமலக்கொழுந்தினி நீனையா, அரந்தை யுற்றவ னிரண்டரை யாயிரமாண்டு, புரிந்து நற்றவம் பொலிதர வரைமகள புனிதன்” எனச் சிவபிரானை மனமுருகித் துதித்தலானும், “நிழற் பொலிகணிச்சிமணி நெற்றியுமிழ் செங்கட், டழற்புரை சடர்க்கட வுடந்தமிழ்த் தந்தான ” எனத் தமிழ்கு முதலாகியவனாகச் சிவபிரா னையே குறித்தலானும் “உலகம் யாவையு சரணுங்களே” என்பது முதலிய கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுள் மூன்றையும், திருவள்ளுவ னார் கூறியாகுப பொதுவேகூறிக் குறிப்பினுற்றங் கருத்துப் பெற வைத்தமையானும், இன்னோரன்ன பிறவற்றானுஞ் சைவரேயாவ ரென்றுகூறிச், சிவபகதனாகிய இராமனைப் பாடுதலால் இவர் சைவ ராதற்கிழக்கில்லை யென்றும், சடகோபரைப்பாடியது சமயாபிமான மல்லாத வேறுகாரணத்தா னென்றுங் கூறுப.

இருவர் கொள்கையும் இன்னவாக,—நாம காய்த லுவத்த லின்றி ஆய்ந்து செல்வோமாயின் இவர், இருமதத்தினர் துவேட.

மற்ற உத்தம சமநோக்குடையர் என்பது—கிட்கிந்தாகாண்டம் நாட விட்ட படலத்தில் இவர்கூறிய “அரனதிக னுலகளந்த வரியதிக னென்றுரைக்கு மறிலிலோர்க்குப், பாகதிசென் றடைவரிய பரிசே போற் புகழரிய பண்பிற் றுமால், சுரந்தியி னயலதுவான் றேய்கும் மிச் சுடர்த் தொகைய தொழுதோர்க் கெல்லாம், வரனதிகந் தருந தகைய வநுநத்தியா நெடுமலைபை வணங்கியப்பால்” என்னுஞ் செய யுள்கொண்டறியலாகும்.

மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்

உ

சிவமயம்.

சேதுபுராண அரும்பதவிளக்கம்.

(ழம்றெடர்ச்சி.)

(சுக.) அந்த நெடியமுகிலில் தோன்றுகின்ற அசைகின்ற வொ னியையுடைய மின்னலானது அவர்களுடைய சிந்தாரதிலகத்தையணி யும் துதலிற்சேர்கின்ற சிமந்தரேகையைக் காட்டும்.

(சுஉ.) அகழ்க்கிடங்கு நெடிய கடலைப்போற் றேன்ற, அகழி னருகைக்குழந்த உறுப்பையுடைய விசாலமாகிய மதில்கெடாத கப பவிலுள்ள தோணிகளைப்போலாக, இடங்விளங்குகின்ற நடுவில் வாழ்வோர் ஏறியவணிகரைப்போலாக, ஒருநகையிருக்கின்ற தலை வன் மீகாமனையொத்துள ஊர்களெங்கும்.

(சுஉ.) ஆலை - கரும்பாலை. வேலை - தொழில்.

(சுரு) அழுக்கைப்பறத்தே கொள்ளாத செந்நிறத்தையுடைய அக்கினித்தூணின் உச்சியில், மலர்மேலன்னம் - பிரமா.

(சுசு.) வள்ளி. (க.) உலக்கைப்பாட்டு. (உ.) வள்ளைக்கொடி. அலத்தை - தடாகம். குருகு (க.) வளையல். (உ.) கொய்யாடிநாரை.

முல்லை. (க) கற்பு. (உ) முல்லைக்கொடி. ஆரம். (க) முத்து, (உ) சந்தனம்.

(கூஎ.) பொறி. (க.) இலக்குமி. (உ.) தேமல். கலை. (க.) கலைக் ஞானம். (உ.) மேகலை. வண் - தோடு.

(கூஅ.) உழை. (க) மான். (உ.) யாழிசை. கோடு. (க.) சங்கு. (உ.) மலை. விசமபு - ஆகாயம். முனை. (க.) பாவினக. (உ.) மூங்கில்.

(கூகூ.) குறிய இடையையுடைய பெண்களின் கண்கள் குழலோடுகளவைக் கூரும். குறிய இடையையுடைய பெண்களின்கண்கள் அவர்களாதததோடு பொருந்தி யொருதரம் கோபமிகும். குறிய இடையையுடைய பெண்களின கண்கள் சுற்றிய கச்சையணிந்த இரண்டு ஸ்தனங்களோடும் சூழப்பொருந்தும். குறிய இடையையுடைய பெண்களின்கண்கள் அவர்களுடைய ஆவிலைபோன்றவயிற்றின வரையோடு அநதரங்கத்தை நேரும்.

இனிகளவுநேரும் என்பதற்குச் சிலேடைவகையாற் கூறுங்கால் களாவநிகர்க்குமெனவும், கோபமுந்ம என்பதற்கு இநதிரகோபத்தை நிகர்க்குமெனவும், சூதுசாரும் என்பதற்குச் சூதாடுகருளிய நிகர்க்குமெனவும், அநதரங்கத்தை நிகர்க்குமெனப்பதற்கு அழகிய திரையை நிகர்க்குமெனவுங்கொள்க.

குற்றிடைமடவார் நாட்டம் என்பதை முதனிலைத் தீபமாக்கிப் பொருள்கொள்க.

(க00.) மூங்கிலுக்குச் சருள்பொருந்திய கூந்தலையுடைய பெண்களின் தோணிகராம். தளவின. இனஉவமவுருபு.

(க0உ.) அளிநதம் - கோபுவாயிற்றிண்ணை.

(க0கூ.) பொதபாசநிலை - பந்திகரும் பாசத்தினிலை.

(க0அ.) அங்கு+உழல+அளியா+அளி+அனபு.

(கக0.) கடியகூற்று - வன்சொல். ஆம்பயனடையாமாற்றம்-பயனில்சொல். மருள்கொளுங்கிளவி-பொய். தீயவஞ்சமார் குற்றை -

புறங்குறல். உருச்சொல்லாயும் போதினும் - இந்நால்வகைச்சொற்களைப் பிறர்குறவாராயும் பொழுதினும். மிறிஞ்சிபோலப்பொருள்கொளார் - இறிஞ்சிமிறிஞ்சி என்றற்றொடக்கத்தனபோலப் பொருள்கொளார்.

(ககக.) மிகுந்த வலியையுடைய பாண்டிநாட்டிலுள்ளோர், இனியகொடைப்பண்பு தமமாட்டிலரோ உளரோவெனின் நல்லகொடைப் பொருளையன்றிக் கொடுத்தலியையாத ஆன்மாவை விரும்பினும் விரும்பினோர் கேட்குமுன் கொடுக்கும் பகுதியர்; ஆயின் முழுதையும் நின்றிரந்தாலும் பின்கொடுக்கும் பகுதியராகார்.

(ககஉ.) பாண்டியனுடைய குலமுதலோர் மனமதனுடைய குடையாம. தெனறலையும் சந்தனத்தையும் பொதியந்தருமாதலின் அழகுபொருந்திய பாண்டிநாட்டிலுள்ளதே யின்பம். சொல்லிய அந்நாட்டிலுள்ளவர்களை போகநீங்கியபொழுதடைதலால் மோட்சத்தையும் அடைவர்.

(ககங.) மாதவிற்குக்கொள்ளுங்கால் முலையாகவும் நாட்டிற்கியையக் கொள்ளுங்கால் திரவியமாகவுங்கொள்க. வருமபடியளித்தலால் அரசனுக்கியையக்கூறுங்கால் பூமியையெனவும், நாட்டிற்கியையக் கூறுங்கால் வருமானம் எனவுங்கொள்க. வீடுதவலால் - தேசிகனுக்கியையக்கூறுங்கால் மோட்சமெனவும், நாட்டிற்கியையக்கூறுங்கால் வீடு எனவுங்கொள்க.

(ககச.) மாலேநல்க, மால் - மயக்கம். புரிகடன்வேலை - செய்கின்ற கடனாயுள்ளவேலை வேதவேளவி - வேதங்கள் விதிக்குமயாகம். வேலை - காலம். வீணிறைப்பதின்றாயிடும - வீணுய்க்கழிப்பதின்றும்.

(ககரு.) வாரணகுப்பம் - யானை மத்தகம். வாயில்மேயதுபூரணகுமபம். தானம்யாவையும்-இடங்களினெல்லாம். நதவனங்களேயாம். வந்தவர்தாம் தவனங்கள் தணிவர், தவனம் - தாகம். பாணம் - தேன்.

ககசு. வளை - { சங்கு.
வள்ளக்கொடி.
வள்ளைப்பாட்டு.

ககள. பொருந்தியபெண்களுடையகண்கள் பாணம்போல்வன, காதுகளும் வாளியைச்சேர்வன, ஆடவர்கள் மன்மதனைப்போல்வர், அவருக்குநேராகச் செல்லத்தக்கமஞ்சம்.

ககஅ வாரணம் { சங்கு.
யானை. மாரணம் - மாரணவித்தை.

ககக. திகைப்பன மானகூட்டம்.

கஉ௦. வல்லியைச்சேர்வன முல்லைகள். வல்லி - விலங்கு.

(கஉ௧.) ஆயிரங்கவர்பொருந்திய நாவையுடைய சேடன்.

கந்தமாதனச்சிறப்பு.

(க.) சேதுவிற்கணுள்ள விரிகின்ற திரையையுடைய கடலா விய பரந்த நீர்க்குழந்த கந்தமாதனத்தின் சிறப்பை

(ங.) சிவபெருமானுடைய வருவாகிய வருளன்றி உருவாகிய வருளெனச்சிறந்து கடல்குழந்திடுகின்ற பிறவியைத்தராத நெடிய கந்தமாதன பருவத்தினழகை அவருடைய திருவருளாற் சிறிது கூறுவாம். சிறந்த - அருள எனமுடிக்க

(ச.) வெள்ளியந்தியையும் தவழ்கின்ற சந்திரனையும் சடைவிற றுங்குதலானும், மணமமைந்த உமாகேனியார் பொருந்தும் பாங்கின லும் வலியகொடிய யமன் சேர்கிலாமையாலும் சிவனைநிகர்த்து கந் தமாதனம், ஈலைக்கியையக கொள்ளுங்கால் வெள்ளியந்தியைத் தவழ்கி ன்ற சந்திரனையும் உடைய ஆகாயமவரைக்கும் உயர்தலானும் குண மமைந்தபசிய கொடிபடரும் பாங்காலும் யமன் அங்குள்ளார் மாட் டெச் செல்லாமையாலுமெனக்கொள்க.

(ரு) விரிந்த பெரியசககரமும் வெள்ளியசங்கும் பொருந்தலா னும் உரியதன்னடியிடத்தில உலகம் பொருந்தலானும், விரிந்த தாம

ரைமலரையுடைய உந்தியானும் உலகத்தைக்காததலானும் விட்டுணுவை நிகர்க்கும் கந்தமாதனம். மலைக்கையயக்கூறுங்கால் விரிந்தபெரிய கடலின்கரையிற்பொருந்தலானும், உரியதன்னடியிடத்திலுலகமடங்கலானும், மலர்பொருந்திய தடாகத்தானும், பூமியைக்காததலானும் எனக்கொள்க.

(சு) உருவம்பொருந்திய சகல உலகங்களையுந்தரும் பட்டசுதைப்பொருந்தலானும், இருந்தும் உந்தியங் மலம்பொருந்தலானும், நான்கு முகங்களும் விளங்கலானும், விருப்போடு சரசுவதிசேருதலினாலும் பிரமணீநிகர்த்ததுகந்தமாதனம். இனிமலைக்கையயக்கூறுங்கால் அழகுபொருந்திய குவளைகளைத்தருநிறை தடாகங்களைப் பொருந்தலானும், இருக்குத்தாமரைகளைப் பொருந்தலானும் நான்குதிசுகளினும் விளங்கலானும் விருப்போடு பெண்பாணக் கலைமாலும்பொருந்தலானுமென்க.

(ஏ.) அணைத்தற்கரியவற்றினும், முததுப்பொருந்திய கோட்டினாலும், நெடியபொனமலையையே யேடாகவிணக்கி எழுதலானும், கரியநிறத்தையுடைய அழகிய நானை வாயோடு பொருந்தங்காவலினாலும் விராயகார நிகர்த்தது கந்தமாதனம். இனி மலைக்கையயக்கூறுங்கால் அணைத்தற்கரியவற்றினாலும், சந்தனமரங்கள் செறிந்த சிகரங்களானும் இணங்கி நெடிய மேருமலையப்போலுயருங்குணத்தானும் அழகுமிகப்பொருந்தும் இடத்தில் மூங்கில்கள் பொரநாலுமென்க.

(அ.) சந்தனத்தைமேலேயணிந்த முலைகளையுடைய வள்ளியாயகியார் சார்தலானும் அளவிறந்த சூரர்களுடைய கூட்டமும்படி நெருங்குதலானும் அழகிய மயிலின்மீதுதோன்றுங்காட்சியானுமுருகவேளைநிகர்த்தது கந்தமாதனம்; இனிமலைக்கையயக்கூறுங்கால் சந்தனமரங்களின்மீது முலைக்கொடி சார்தலானும், அளவிறந்த தெய்வக் கூட்டங்கள் மிக நெருங்கலானும் அழகியமயில் தன்மீது தோன்றுங்காட்சியானுமென்க கொள்க.

(கூ.) துங்குகின்ற கையையுடைய ஐராவதத்தின் மேலாகுமேன்மையானும், சுவர்க்கத்திற்கெல்கின்ற இந்திரானியைச் சேருந்

தன்மையானும் நெருங்கிய பலகண்களினாலும் விளங்கிய சுவர்க்கத்திலுள்ள இந்திரனைப்போலவது கந்தமாதனம். மலைகையையக்கூறுங்கால் ஆகாயத்திறைகைமொருநதய சுவர்க்கத்தினும் மேலாகுநதன்மையானும் முகிலிற் செல்கின்ற சந்திரனைச்சேர்தலானும் நெருங்கிய தேனையுடைய பலாவினாலும் விளங்கியென்க.

(வரும.)

ஆ. மு. சோயாஸகத்தபிள்ளை.

* ஐந்திணைமாக்கள் பூர்வ வரலாறு.

////////////////////

மாட்சிமைதங்கிய பீடாதிபதியாவர்களே, செந்தமிழ்ப்பரிபாலன விதவசசபைபோரே, தமிழ்ச்சங்கத்து ஒன்பதாவது மஹோற்சவம் நடைபெறும் இக்காலத்தில், நெருங்கிய நூற்கேள்வியையுடைய புல்லறிவாளனாகிய பிறியேன் நல்லறிவாளர் முன்சென்று ஐந்திணைமாக்கள் பூர்வ வரலாறு என்ற நுண்ணிய ஆரியபொருளை உரைத்தலால் நகை முகமே தோன்றுமென்னும், குற்றங்கொள்கு குறைபெய்து கோடல் அன்றோர்கடனுமெனக் கருதி முன்வந்தேன்.

“அறையுமாடாங்கும்மடப் பிள்ளைகள்
தறையிறுத்திடிற் றச்சருங் காயவரோ
இறையு ஞான மிலாதவென் புனகலி
முறையி னூலுணாக் தாருமுனிவரோ.”

இவ்வியாசத்திலே யுள்ளனவெல்லாம் பெருமாளும் பலதூலகளினின்று உள்ளவற்றாகவும் சங்கீரமாகவும் வகுத்தியற்றப்பட்டனவேயன்றி, எம்மதமாகவும் ஊகமாகவுமுள்ளன மிகச்சிலவேயாம்.

பூவுலகத்திலேயுள்ள பாஷைகளுள்ளே தெனமொழியாகிய தமிழ் மிகப் பழமையும இலககணவரம்பும் நூற்பெருகமும் அதிபுர

* இவ்வியாசம், மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் ஒன்பதாம் வருஷோற்சவ காலத்தில் (26--5--10-ல்) ஜீமத-Y. S. டேலர் போதகர் (Rev. Y. S. Taylor) அவர்களாற் படிக்கப்பெற்றது.

தன இதிகாசங்களும் நாகரீக வளமுமுடைய பாஷையென்பது ஆய்ந்தோர் துணிபாம். தமிழ் என்ற சொல்லில் த என்ற வல்லினமுடைய என்ற மெல்லினமும் து என்ற இடையினமுஞ் சிறப்பாகச் சேர்ந்து தமிழ்எழுத்துக்களையாவும் கிறைந்து நின்றலபோல, மதுரை என்ற பதமும் மெல்லின வலலின இடையின மூவெழுத்துக்களாலும் தமிழ்க்கு முழுதுக்கும் உரிமையானதாய் தமிழ்மக்கள் யாவரும் கொண்டாடிக் களிக்குமாடி நேர்த்திருப்பதினாலு, தமிழ் நிலமாகுகளின வரலாறுகளை ஆராய்ந்துணர்தல் மதுரைதமிழ்ச் சங்கத்தார்க்கும் அபிமானிகளுக்கும் இன்றியமையாதனவாம்.

தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் அகத்திணை 5-ம் குத்திரத்தில்,

“மாயோன்மேய காடுறையுலகமுஞ்
சேயோன்மேய மைவரையுலகமும்
வேந்தன்மேய தீம்புன லுலகமும்
வருணன்மேய பெருமணலுலகமும்
முல்லைகுறிஞ்சி மருதநெய்தலென
சொல்லியமுறையாற் சொல்லவும்படுமே.” என்றும்,

18-ம் குத்திரத்தில்,

“தெய்வ முணவே மாமரம் புட்பறை
செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ
யவ்வகை பிறவுங் கருவென மொழிப.” என்றாகுகறினா.

கடல்வண்ணை காதலித்த காடுறையுலகமுஞ் செங்கேழ் முருகனகாதலித்த வான் தங்கியவரை சூழலகமும் இந்திரன் காதலித்த தண்புனனும், கருங்கடற்கடவுள் காதலித்த நெடுங்கோட்டெககர் நிலனும் முல்லைகுறிஞ்சி மருதமநெய்தலென ஒழுக்கக்கூறிய முறையானே சொல்லவும்படும. எல்லாத்திணைகளும தெய்வம் உண விலங்கு பரம்புள்ள பிற தொழிலென்று இவற்றையாழின் கூற்றோடே கூட்டி அவையேபோல்வன பிறவுங்கருவென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றார்.

உலகத்தைப்படைக்கின்ற காலத்துக் காலம் மலையும் நாடுக்கடற்கரையுமாகப் படைத்து இந்நால்வகை நிலத்துக்கும் ஆசிரியன் தான் படைத்த ஐவகை ஒழுக்கத்திற் பாலையொழிந்தனவற்றைப் பகுத்துக் கொடுத்தான். இப்பாலையெனியபோல் ஒருபாற்படாது நால்வகைநிலை

திற்கும் உரியவாகப் புலனெறிவழக்கஞ்செய்து வருதலைப்பற்றி பாலைக்கு நடுவண தெனறுமபெயர்; இஃது ஆட்சியுங் குணனுங் காரணமாகப் பெற்றபெயர். புணர்தல இருத்தல் இரங்கல் ஊடல் என்பவற்றிற்கு இடையே பிரிவுநிகழ்தலானும், “முல்லைபுங் குறிஞ்சியு முறைமையிற் றிரிநது, நல்லியலபழிநது நடுங்குதுயருறுத்துப், பாலை யென்பதோர் படிவங்கொளளும்” என முதற்பொருள்பற்றி பாலை நிகழ்தலாயிற்று. ஆனால், “நடுவணுற்றிணை” யென்னுது ஐந்திணை யென்றார், பாலைபு அலற்றோடொப்பச் சேரற்கு. ஆதலின் இவ் ஐவகை நிலமாகுண்பபற்றித் தொல்காப்பியம் கூறுவது, ஆரியர் தென் இந்தியாவிற் குடியேறிய காலத்திற்கு முற்பட்டதாகும்.

தமிழ்சில வெல்லையப்பற்றி “வடவேங்கடநதெனகுமரி” எனப் பனமாரானும், “வேங்கடங்குமரி கீம்புனற்பெளவமென், நிரநான் கெல்லை தமிழதுவழக்கே” எனச் சிசுண்டியாசிரியரும் எல்லைகூறினர்.

இவ்வாறு கூறிய எல்லைக்குட்பட்ட நாடுகள் பலவாகும். இவற்றில் 49-நாடுகள் தலைச்சங்ககாலத்தில் கடல்கொள்ளப்பட்டன.

காலத்தைப்பற்றிப் பேசுங்கால நிறிஸ்துவகருமுன் இததனையாம வருஷம் அல்லது நிறிஸ்துவகருப்பின் இததனையாமவருஷம் என்று காலத்தைகருதிப்பிடுவது சங்கவிதவாண்குளில் சிலருக்குப்பொருத்த மில்லாததாபிருக்கின்றது. ஆபினும், நாம் இசைவுக குறிப்புகளினால் ஒன்றை நிச்சயமாக்க கூறலாம். அஃதாவது, “நாணமறை” என்று தொல்காப்பியர் பாயிரத்தில் வருவது தைத்திரியமும் பெளடிகமுந், தலவகாரமுந், சாமவேதமுமாந். ஆதலே இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணமென்ற நால்வேதங்கள் திரணதுமாக்கினி முனிவரென வியற்பெயரையுடைய வாசிரியர் தொல்காப்பியனாகும் அவருடன் கற்ற அதற்கோட்டாகிரியர்க்கும் பிற்காலத்தினராகிய வியாச முனிவரால் நான்கு கூறாய்ச்செய்யப்பட்டனவென்பது மறுக்கப்படாத சத்தியம். ஆதலால் ஆரியர் வந்தியமலைக்குத்தெற்கே தொல்காப்பிய காலத்தில் பிரவேசிக்கவில்லையென்பதும், வியாசர் வகுத்த வேதங்களும் பிரமம் கூத்திரிய வைசிய குத்திரர் என்ற சாதிப்பிரிவும் பிற்பட்டதென்பதும் நிச்சயமே.

முற்கூறிய ஐவகை நிலத்திற் தமிழ்நிலமாக்கள்வரலாறு என்னவென்பதை விசாரிப்போம்.

1. முல்லைநிலமாக்கள்:—வேய்ங்குழலிசை கிரமப்பப்பெறலின காடுடையுலகம் முல்லையென்னப்பட்டது. முல்லைக்கு உணு, வாசுஞ சாமைபும முதிரையும்; மா, உழையும் புலவாயும் முயலும்; மரம், கொன்றையுங்குருந்தும்; புள் கானங்கோழியுஞ் சிவலும்; பறை, ஏறு கோட்பறை; செய்தி, நிரைமேய்த்தலும் வரகு முதலியன களைகட்ட லுங் கடாவிடுதலும்; யாழ்முல்லையாழ்; பூ, முல்லையும் பிடவுநதளவுந தோன்றியும்; நீர், கான்யாறு; ஊர், பாடியுஞ் சேரியும்; முல்லைநிலவா சிக்குக்குக் கோவலர் என்றுபேர். இவர்கள் காடுகளில் வசித்தது ஆடு மாடுகளை மேய்த்தது கிருஷ்ணனபோன்ற ஒரு கடவுளைவணங்கி வந்தார்கள். அநதக்கடவுள் இருண்ட நிறமுள்ளவரென்றும், விஷ்ணுவின் அவதாரம் என்றும் கூறியுள்ளார். ஆயர் ஆடுமாடுகளைவளர்த்தது அநநாட்டின் கண்ணுள்ள மான முயல் காட்டுக்கோழிகளை வேட்டையாடிப் புகித்தார்கள்.

மல்புத்தஞ்செய்தலும் இடைப்பெண்களோடு புற்றறையிற் கூததாடுவதும், புல்லாங்குழல் ஊதுவதும் அவர்களுக்குப்பிரியமான விளையாட்டு. அவர்கள் கிராமங்களில் ஆடுமாடுகளை இரைசசலும் பாட்டுகளும சதா தொனித்துக்கொண்டிருக்கும். அவர்கள் கிராமங்களுக்குப் பாடி யென்றும், சேரி யென்றும் பெயர். தமிழ்ப்பாடி, வாணியம்பாடி முதலிய பேர்களைக்கவனிக்கவும். ஆதியில் அழைக்கப்பட்ட அப்பேர்களை இப்போதும் வழங்கிவருகின்றன ஆகவே, முல்லைநிலவாசிகள் கோவலரென்றும் அவர்கள் ஆயர் இடையார் முதலிய பீடர்களால் அழைக்கப்பட்டார்கள் என்றும், ஆதிமுதல் அவர்கள் முல்லை நிலங்களில் வசித்ததுவந்தபாக்களென்றும் பூர்வ கவிஞர் புகழ்ந்தெழுதியிருக்கிறார்கள்.

2. குறிஞ்சிமாக்கள்:—மலைப்பாங்கான இடத்தில் வசித்த நாகரீகமில்லாத ஜனங்களுக்கு குறிஞ்சிமாக்கள் என்று பேர். குறிஞ்சி மரங்கள் இவன்டங்களில் ஏராளமாயிருந்ததினால் அம்மரப்பேரால் அழைக்கப்பெற்றனர். அன்றியும், குறிஞ்சிமாக்கள் குறவரென்று சிறப்புபெயர் பெற்றனர். மூங்கல் அரிசிகளையும் தீனை, சாமை

முதலிய தானியங்களையும் சமைத்துப் புசித்தனர். காடுகளில் தேனையும் காய்கனிகளையும் புசித்து நீரோடைகளிலுள்ள சுத்தஜலத்தைப் பானம் பண்ணினார்கள்.

அவர்கள் வசித்த கிராமங்களுக்குச் சிறுகுடி அல்லது குறிச்சியென்றுரைக்கப்படும். தூத்துக்குடி, பனைக்குடி, வெள்ளிக்குறிச்சி, பனைக்குறிச்சி முதலிய ஊர்ப்பெயர்களைக் கவனிக்கவும். இந்தியாவிலும், இலங்கையிலுமுள்ள அநேக மலைகளுங் குன்றுகளும் ஸகந்தருக்குந்தது. இலங்கைத் தேச புத்தமதநாளாகமமாகிய மகாவம்சத்தில் இலங்கையிலுள்ள மலைநாடாகிய சுதிர்காமமென்றவிடத்தில் ஸகந்தருக்குப் பேர்போன ஓர் ஆலயமுண்டு. அந்த ஆலயத்திற்குத் தென இந்தியாவின் நந்து இப்போதும் பலர்போய் தரிசிப்பதே சான்றாகும். இலங்கையில் புத்தபாராகம் போவதற்குமுன்னாக கி. பி. முன்னூற்றாறு வருடங்களுக்கு முற்பட்டது இக்கதிர்காமம். மதுரைக்கடுத்த திருப்பரங்குன்றமும். ஸகந்தருக்குரிய பூர்வஸ்தலமாம்.

3. மருதநிலமாக்கள்:— கருவிமாக்கள் என்று மருதநிலமாக்களுக்குப்பேர். மருதம் செயற்கைநிலப் பாக்குபடு. மருதமரத்தின் பேரால் மருதநிலம் என்றழைக்கப்படுகிறது. கருவிகர் செழிப்பான நிலங்களில் வசித்து உழவுதொழில் அபரிமிதமாய்செய்துவந்தனர். வேளாண்மைசெய்வோர் வேளாளர் என்றழைக்கப்பட்டனர்.

வேளாளர் மருதநிலத்தின் தலைவர். இம்மருதநிலத் தலைவரினினு சேர சோழ பாண்டியர் என்ற அரசர் தோன்றினர். வேள் புலவரசர் வேண்டார் வேளிரியாகவர் வேளாளர் (கன்னட வழக்கு) எனப் பல சிறப்புபெயர்களால் மருதநிலமன்னர் குறுநிலமன்னர் என்றழைக்கப்பட்டனர். பாண்டிய அரசர் ஆரம்பத்தில் நிலச்சுவாங்களாய் பயிரிடும் தொழிலை முயற்சியாய் நடத்தி பலன்களைக் குன்றுபோற் சேர்த்துத் திருவிழாக்களை கொண்டாடினர். பாண்டியின் மூதூர் மதுரையே. பேரூர் மூதூர் என்று கிராமங்களுக்கும் கிழான், கிழவன், ஊரன் என்று தலைவருக்கும் சாதாரணமாய் வழங்கின. கிழவன் என்றபதம் உரிமையுடையான என்ற பொருளில் வரும்.

மருதநிலமாக்கள் புத்தத்திற்குப் போகும்போது பறையென் னப்பட்ட கொட்டு அடிப்பார்கள். இவர்கள் கிருஷ்ணமாக்களின் அடி மைகளாய் பூர்வம்முதல் பறையடிக்குந் தொழிலை 'மங்கலத்திலும் இழவுகாலத்திலும் அடித்துவந்தார்கள். அப்பறை மணப்பறையென் றும் பிணப்பறை யென்றும் சொல்லப்படும். இச்சாதியார் யாழ்ப் பாணம் முதலிய இலங்கையின் வடபகுதியில் பூர்வமாய் இததொழி லையே நடத்திவருகிறார்கள்.

மருதமாகளுக்கு மருதயாமென்று சொல்லப்பட்ட நரம்புக் கருவியும் உண்டு. மாறுதமென்ற ஓர் கோத்திர ராகத்தைச்சேர்த்துப் பாடுவார்கள். மருதமாககள் வசித்த கிராமங்கள் உங்காந்திவரை முற்காலத்தில் வியாபித்திருந்ததென்று அங்கு இப்போது கூறப் படும் சில கிராமப்பேர்களால் அறிகிறோம்.

கிழவன் பாண்டியன் என்ற வார்த்தைகள் செந்தமிழில் ஒரே அர்த்தமுள்ளவைகள். ஆரம்பத்தில் வயதுசெனறவன் மூத்தவன் என்ற அர்த்தத்தில் உபயோகிக்கப்பட்டது. முன்தங்கள் சந்ததி யாருக்குப் பாரமாயிருந்த கிழவர் இப்போது தலைவர்களாகக் கோத் திரப்பிதாக்களுக்குரிய அதிகாரம் செலுத்தவும் அரசாட்சி செய்ய வும் யோக்கியதையானார்கள்.

4. நெய்தலிலமாககள்:— கடற்கரையோரங்களில் வசித்த மீன்பிடிக்கிற ஜனங்களுக்குப்பேர். அவர்களைப்பற்றித் திவாகரம் மக்கட்பெயர்த் தொகுதியில் “பரதவர் றுளையர், கடலர், வலையர், சல வர், திமிலர் நெய்த லிலமாககள்” என்றுரைக்கப்பட்டன. அவர்கள் குடியிருப்பு பட்டணம் பட்டம் பாககம் என்றழைக்கப்படும். சென் னப்பட்டணம் நாகப்பட்டணம் புரசபாககம் முதலிய நாமங்களைக் கார ணத்துடன் ஊகித்துப்பார்க்கவும்.

5. பாலேநிலமாககள்:—பாழான காடுவனங்களில் வசித்த எயி னர் முதலிய கள்ளஜாதியா காளிதேவதையை வணங்கினவர். குடி ம்பர் என்று தலைவருக்குப்பேர். குடம்பகோணம் ஒருகாலத்தில் பாலே நிலமாயிருந்ததினால் குடும்பர்கோணம் என்று அழைக்கப்பட்டதா கச்சொல்லப்படுவது பொருந்தாது.

இவ்வாறு மேற்காட்டிய ஐவகை கிலமாக்களும் வந்தியபன்மைத் திற்குத் தெற்கே தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், மலையாளத்திலும் முதலிய பிரிவுண்டாகும்முன் வசித்தஜாதியார். கி.மு. 27ல் ரோமராச் சியத்தின் அரசனாகிய அகுஸ்தன் ராயன் ஆண்டகாலமுதல் கி. பி. 491-ல் ஆண்ட சீரோராயன் ஆண்ட காலவரையுள்ள ரோமை நாணயங்களிற்சில, மதுரையிலும் அதற்கடுத்த இடங்களிலும் கண்டெடுக்கப்பட்டன. அந்த நாணயங்களை நவீன சரித்திரக்காரர் தம் தம் ஜாதிகுரிய நாணயங்களாக அக்காசுகளிலுள்ள அடையாளங்களி னுற் கூறினாலும் அது அப்படியல்ல; அவை ரோமை அரசர் நாணயங்கள் என்பது தெளிவு.

கி. பி. 77-ல் பிளினி என்ற சரித்திர ஆசிரியன் பாண்டிய நாட்டுக்கு மதுரை தலைப்பட்டணமென்று எழுதினார்.

தமிழ் அகவல் களிப்பா வருசிப்பாவிற்பாடிய பஞ்சகாவியங்கள் எட்டுத்தொகை பததுப்பாட்டு முதலியன, கிலமாக்களைப்பற்றி விளக்கிக்காட்டும். புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் தமிழரசர் போர்க்குச்செல்லுமபோது அதற்கென்று சூடும பூக்களைக்கொண்டுபோர்த் தன்மை அறிதல் ஆனந்தமாகும். வால்மீகியார் அதை நன்கறிந்து அயோத்தியாகாண்டத்தில் வரைந்தார். தமிழ்ப்பூர்வகுடிகளாக பூக்களிற் சிறப்புடைய நான்கையும், தானியத்திற்சிறப்புடைய நான்கையும் புறப்பாட்டில் எடுத்துக்கூறியதுபோல “பாணன் பறையன் துடியன் கடம்பனென, நின்னுன்கல்லது குடியுமில்லை” எனத் தமிழ்க் குடிகளிற்சிறப்புடைய நாலவரைக்கூறியிருத்தலில் இருக்கும் விசேஷமென்ன என்பதைப்பூகத்து அறியவேண்டியதே. ஆரியரது பிரவேசம் நகரணத்தில் நிகழ்ந்தபோது தான் இராஜிடம் என்ற மதம் உபயோகிக்கலாயிற்று.

கி. மு. சுமார் 560-ம் வருஷத்தில் சாலமேன் இராஜாவின் காலத்தில் I. இராஜாக்கள், 10-22-ல் தென் இந்தியாவின் திசைகளிலிருந்து பொன்னையும் வெள்ளியையும் யானை தந்தநங்கனையும் சூரங்குளையும் மயில்களையும் கொண்டு வந்தனமென்று எழுதிநிருக்கிறது. பண்டைய வேற்பாடு எபிரேயுபாஷையி லெழுதப்பட்டது. மயில்கள் என்பதற்

குத் தமிழ்ப்பாஷையின்வார்த்தையாகிய தோகை என்றபதம்வேதத்தில் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இன்னும் பூர்வமாய்க்கவனித்தால் எகிப்து ராச்சியத்தில் தென் இந்தியாவிலுள்ள ஆலயங்கள் மாதிரியான ஆலயங்கள் கட்டப்பட்டு வந்தன. இது எப்படி என்று கவனித்தால் மரக்கலங்கள் வழியாய்க் கள்ளிக்கோட்டை முதலிய மலபார்க்கரை சேர்ந்து தென் இந்தியாவின் ஆலயங்களைத்தரிசித்து அவ்விதமே இருண்டகண்டத்திலும் அழகான ஆலயங்களையும் கோபுரங்களையும் கிராமானிததார்களை என்று கூறலாகும்.

ஆரியரது பிரவேசத்திற்கு நிற்பட்டு உண்டான ஜாதிப்பிரிவுகளைப் பூர்வவரலாற்றுடன் ஒத்துப்பார்க்க அறிஞரை வேண்டுகின்றேன்.

கி. பி. 5000-வருடங்களுக்குமுன் விலியவேதத்தில் நாம வாசிக்கிற தென்னவென்றால் ஆபேல் ஆடுகளை மேர்க்கிறவனுனை, காயின் நிலத்தைப் பயிரிடுகிறவனுனை. யாபால் கூடாரங்களில் வாசமபண்ணுகிறவர்களுக்கும் மந்தை மேய்க்கிறவர்களுக்கும் தகப்பனுனை. யூபால் கின்னரககாரர் நாகசுரககாரர் யாவர்க்கும் தகப்பனுனை. தூபால்காயின் பித்தனை இருமபு முதலியவற்றின் தொழிலாளர் யாவருக்கும் ஆசாரியனுனை என்று வாசிக்கிறோம்.

நல்லது, நிலமாக்கனின் பூர்வவரலாறு நமக்கு எதைக்கற்பிக்கிறது.

தொழிலினால் மானிடர் சிறப்புப்பெற்றனர். ஒருவனை நீ யார் என்று வினாவினால், அவன் நான சமுசாரி வியாபாரி கொல்லன் தச்சன் தட்டான் என்றுரைப்பானேயன்றித் தான் பிரம்ம கூத்திரியவைசிய குத்திரனென்றுரையான்.

அப்படியே மேலானோரைப்பற்றி இவர்கள்யாரென்று விசாரித்தால், இவர் ராஜா இவர் குறுநிலமன்னர் இவர் அந்தணர் என்றுரைப்பார்.

மேற்குத்தேசங்களில் ஒருவன் எத்தொழிலைச் செய்தாலும் அறிவுரிதி நியாயம் அன்பு இவற்றில் சிறந்தவனாயிருந்தால் அவன் சிறப்புடையவனாய் மதிக்கப்படுவான்.

2. விவசாயத்தொழில் பூர்வத்தில் சிறப்புடைத்தாய் நிலமாக்களால் மதிக்கப்பட்டன.

இக்காலத்தில் விவசாயத்தொழிலில் சிறந்ததையுடையோர் மிகச் சிலரே. ஒதுவான் எல்லாம் உழுவான் தலைக்கடையே.

3. சோம்பலுக்கேதுவான ஜீவியத்தை ஒழித்து பூர்வநிலமாக்களைப்போல எத்தொழிலானாலும் அதொழிலை நன்றாய்க் கற்றுப் பல்ன் பெறுவது சிறப்பு. ஒரு தோஷாப்புகுசீமையிற் போனால் முதல் அறை வெகு நாற்றமுள்ளதாய்க் காணப்படும். ஆகிலும் நாம் ஒவ்வொரு அறையாய்ப்பார்த்துக்கொண்டு போகும்பொழுது நாற்றமாய்க்காணப்பட்ட அத்தோல் அதற்குள் பட்டுச்சேலைபோல பண்பிடுததப்பட்டு மடிக்கப்பட்டு நமது கைகளில் கொடுக்கப்படும்போது நாம் மெத்தஆசசரியப்படுவோம். இஃது தொழில்மாககளின் சிறப்பு. அப்படியே நிலமாக்களின் தொழிலின் சிறப்பும் இருக்கின்றன. எதிலன்றால்,தெட்டுப்போகும் நிலைமையிலிருக்கிறமாககளை நலவழியால் மேலானபதவி அடையச்செய்தலே. நிலமாக்களே ! கடவுள் மனுஷனைச் சிருஷ்டித்து நீங்கள் பல்கிப்பெருகியூமியைநிரப்பி அதைக் கீழ்ப்படுத்தி சமுதகிரத்தின் மசசங்களையும் ஆகாயத்துப் பறவைகளையும் பூமியின்மேல் நடமாடுகிற சகல ஜீவஜனதுக்களையும் ஆண்டு கொள்ளுங்கள் என்றுசொல்லி அவர்களை ஆசீர்வதித்தார். பொன்யுக்காலம் தமிழ்ச்சங்கத்தில் தோன்றவேண்டும். எதினிலென்றால்,நீதியே ஜாதியைசனத்தை சங்கத்தை நிலமாக்களைமென்மேலும் உயர்த்தும் என்று உணர்ந்துகொளவோமாக.

அப்பொன்யுகம் இப்பொழுதே தொடங்கியிருக்கிற தென்று பூரணமாய் நமபுவோமாக.

Y. S. டேலர்போதகர்.

உ
சீமையம்.
நல்லொழுக்கம்.

—:(0):—

[புரீமத்-இலக்குமணப்போற்றிகள் மொழிபெயர்த்தது.]

ஏழாவது: அதிகாரம்.

(முற்றோட்சி.)

போர்ததுக்கல் (Portugal) தேசத்தில் நட்பால் ஒன்றுகூடிய சேனையை நடத்துகையில் சுதேசஜனங்களின் நடத்தையானது, பொருத்தமாகவாவது, அல்லது கடமைக்குரியதாகவாவது உவெல்லிங்கடனுக்குத் தோற்றவில்லை. “எங்களுக்குவைராக்கியத்திலும் ‘விவ’ (Viva) என்னும் கூசசல்களிலும் போதுமானபடி குறைவில்லை. திருஷ்டாந்தங்களும், சுதேசாபிமான பாடல்களும், வீராவேசச்செயல்களும் எங்கும் உடைததாயிருக்கிறோம். ஆனால் ஒவ்வொருவனும் தனக்குரிய நிலைமையிற் றன்கடமையை விசுவாசமாய்ச்செலுத்தல் வேண்டுமென்பதும், நியாயமான அதிகாரிகளுக்கு உடனேகீழ்ப்படிய வேண்டுமென்பதுநான்கு குறை.

கடமையின் இத்தகைய நிலைபெற்றமாதிரிதான், உவெல்லிங்கடன் (Wellington) உடைய ஒழுகத்தில் முதன்மையாயிருந்ததாகத் தோற்றிற்று. இதவே அவருடைய மனதில் எப்பொழுதும் மேலாக நின்று, அவர்காலத்திலுள்ள பொதுக்காரியங்களிலெல்லாம்கருவியாய் நிகழ்ந்தது. அதேகுணத்துடன, தன்கீழ்வேலைபார்த்தவர்களுக்கும், அதனை ஊக்கப்படுத்துவதில் அஜாக்கிரதைப்படுவதில்லை. உவாட்டர்லூ (Waterloo) கில்தாங்கள் தொகையிற் குறைவுற்று, ஒரு பிரான்சுக்கு திரைப்படையை எதிர்ப்பதற்குச் சதுராகாரமாய்க் கூடியிருந்த தன் காலாட்சேனையிடம் போனபொழுது அவர்களைநோக்கி, “வாலிபர்களே! உறுதியாய் நில்லுங்கள்; இங்கிலாந்தில் நம்மைப்பற்றி என்னசொல்வார்கள் என்பதை நினையுங்கள்”

என்று சொன்னார். அதற்கு அவர்கள் “ஐயா, பயப்படாதீர், எங்கள் கடமை எங்களுக்குத்தெரியும்” என்று பிரதிபுத்தரம் செப்பினர்.

நெல்சன் (Nelson) மனதிலும் கடமையானது பிரதானகருத்தாய் நிகழ்ந்தது. அவர் தன் தேசத்திற்கு ஊழியஞ்செய்த தன்மையானது, டிராபேல்கர் (Trafalgar) கருப் போருக்குப்போவதற்கு முன்னர், அந்தக்கப்பற்சேனைகருசு சிறந்தஞாபகமொழியாக அவர் குறிப்பிட்டதும் “இங்கிலாந்து ஒவ்வொருவனையும் அவனுடைய கடமையைச் செலுத்துவதை எதிர்பார்க்கின்றது.” என்கிறதுமானவாக்கியத்தாலும், “என் கடமையை நான் செய்தாயிற்று. அதற்காகக்கடவுளை ஸ்துதிக்கிறேன்” என்று அவருடைய உதட்டில் நின்றும்கடைசிகாலத்தில் வந்தவாக்கியத்தாலும் வெளியாகின்றது.

தன் கப்பலானது, தன்னைப்பெரிய கடற்போருக்குக்கொண்டு செல்கையில் தன் கொடியவீரனை நோக்கி “இப்பொழுதுதான் நம் மனைவிகள் இங்கிலாந்தில் தேவாலயத்திற்குப் போகிறார்கள்” என்று சொன்னவரும், நெல்சன் (Nelson) உகருத்தோழரும் இஷ்டரும், தைரியமும் அறிவும் குடும்பப்பற்றுடையவருமாகிய கால்லிங்வுட் (Callington-wood) என்பவரும், தன் தலைவரைப்போலவே கடமை விஷயத்தில் வைராக்கியமுள்ள சிரத்தையுடையவராயிருந்தனர். இவ்வுலக காரியத்திற்கு பிரவேசிகருகும் இளைஞரில் அனேகரை நோக்கி, “உங்கள் சகதிகருகு இயன்றமட்டில் உங்கள் கடமையைச்செலுத்துங்கள்” என்னும் உபதேசவாக்கியத்தையே விசேஷவிருப்புடன்கூறுவாராயினர். ஒருகாலத்தில் அவர் ஒரு கப்பல்வேலைக்காரனுக்குக் கிழ்வருமாறு, ஆண்மையும் அறிவும் பொருந்திய போதனைபைச்செய்வாராயினர்.

“உன்னுடைய செளக்கியத்தையும் அபிவிருத்தியையும் அதிகப்படுத்துவதற்குச் சாதனம், மற்றவர்களிடத்திலிருப்பதினும் பெரும்பாலும் உன்னுடைய திறமையிலேயே தங்கியிருக்கிறதென்பதையும், உன்கடமை விஷயத்தில் இளைப்பின்றிக் கண்டிப்புடன் கவனித்து, உன்மேலானவர்களுமட்டோ, ஒவ்வொருவருக்கும் இனிமையாகவும் மரியாதையோடும் நடந்தால், நிச்சயமாய் அவர்களால் நன்கு

மதிப்பு உனக்குண்டாகி வெகுமானத்தையும் நீ எய்துவாய் என்பது திண்ணம். அவ்வாறுகிடையாதபக்கத்தில், அத்தவறுதலினால் உன்மனசுக்கு வெறுப்புண்டாகாதபடி நல்லுணர்வையுடைத்தாயிருப்பாயென்பது திண்ணம். உன்னிடம் அதிருப்திதோற்றமபடி நடந்துகொள்ளாவண்ணம், ஜாக்கிரதையாகக்காத்துக்கொள். அது உன் இஷ்டர்களுக்குத் துக்கத்தையும், உன்னுடன் எதிர்ப்பவர்களுக்கு வெற்றியையும் உண்டாக்குவதோடியாதொரு நன்மையையும் பயவாது உன்னையடையக்கூடிய நன்மைக்குப் பாத்திரமாகும்படி உண்ணநடத்திக்கொள். அது அடையாவிடிலோ, நீ சரியாய் நடந்ததாக நீ உணரும் உணர்ச்சியே உன்னை உற்சாகத்தில் நிலைபெறச்செய்யும். உன்னுடைய எல்லாக்கடமைகளிலும் முதன்மைபெற்றவனாயிருப்பதே, உனக்குப்பெருமையின் விருப்பமாக இருக்கட்டும். முறையைக்கவனிப்பதற் சாமர்த்தியமாயிருத்தல் வேண்டாம். ஆனால் ஒவ்வொரு காரியத்திற்கும் எப்பொழுதும் உன்னைச்சந்தர்த்தமாகவைத்துக்கொள். உன உத்யோகஸ்தர்கள் மிகவும் கவனமற்றவர்களாயிருந்தாலொழிய கிரமமாய் அவர்கள் உனக்குக்கொடுக்கவேண்டியவேலைக்கு அதிகமாய் மற்றவர்கள் உன்னிடம் சுமத்தும்படி இடங்கொடுக்கமாட்டார்கள்.”

கடமை விஷயத்தில் இவ்வித அபிமானமானது இங்கிலீஷ் ஜாதியருக்கே விசேஷ குணமாகச் சொல்லப்படுகிறது. வெகுஜன காரியங்களிற்குரியிட்ட நம்முடைய பெரியோர்களிடத்தில் வறகு குறைய இதுவே முக்கிய குணமாயிருந்திருக்கிறது. தன் கொடியில் “மகிமை” அல்லது “ஜெயம்” அல்லது “கனம்” அல்லது “தேசம்” என்று எழுதாமற் “கடமை” என்று மாத்திரம் வரைந்து நெல்ஸன் (Nelson) டிராபால்டர் (Trafalgar) இல் யுத்தம் செய்தது போல எந்தக் காலத்திலாவது வேறு எந்த ஜாதியாரின் சேனாதிபதியாவது, அநேகமாய்ச் செய்தது இல்லை. இவ்விதமான யுத்தகோஷத்தினால் இளைப்பை மாற்றிக்கொள்ளப் பிரியப்பட்ட ஜாதியாரும் வும் சிலரே யாவர்.

உத்யோகஸ்தர்களும் வேலைக்காரர்களும், தங்களுடைய பெண்கள் பிள்ளைகள் சேஷம்மாய்ப் படகுகளிற் கரையேறின சந்தோஷத்

தினம் பிரங்கி தீர்த்துக்கொண்டுசென்ற ஆபிரிக்காக் கடற்கரையின் பிரக்கன்ஹெட் (Birken-head) கப்பற்சேத்திரகுப பின்னர், சொற்ப காலத்தில் பிரைட்டன் (Brighton) இன், ராபர்ட்ஸன் (Robertson) என்பவர், ஸ்டி. விஷயத்தைக்குறித்துத் தன்னுடைய கடிதம் ஒன்றில் வரைந்தது வருமாறு:—“ஆம், இங்கிலாந்து தேசம் கண்பப்படுத்துகிற குணங்களானவை நல்லசபாவமும் கடமையும், தந்திரம் பாராட்டாமையுமேயாம் அது ஓர் அவலட்சணமான பட்டிக்காட்டானைப்போல் அதினுடைய மகத்தான முதிய இருதயத்தை நியாயத்தைத்தவிர மற்றெதிலும் மத்தியமான ஆழ்ந்த நிலைமையினின்றும் எங்கும் நெடுக இறங்கும்படி செய்ய யாதொன்றாலும் முடியாது. இங்கிலாந்தானது மிகவு. ஆபாசமாகத்தன் ஸால்வை உடையைப் போர்த்துகொள்கிறது. ஸ்வீடிஸ் (Swedish) தேசத்துவாநமபாடியையும் வெட்டுகுகிளி முதலிய பசுக்களையும் பகுத்தறிய முடியாமல் ஓர் கானசங்கத்தில் மிகவும் ஆபாசமுள்ளதாயிருக்கிறது. ஆனாற்பெரிதும் நீடித்ததுமான ஆசீர்வாதங்கள் அதற்கு உண்டாகின்றன. அதுதன் பிள்ளைகளைச் சுறுமீனகளுக்கும் அலைகளுக்கும் மத்தியில் வீரர்களைப் போலத்தபிக்கொள்ளாபடிக்கு ஒழுங்கான சினைக்ஷ அபபியாசமின்றியே, கடமையானது உலகத்தில்மிகவும் இயற்கையான பொருளாயிருந்தாற்போற் கற்பிக்கும் விதத்தை அறிந்திருக்கிறது. அது ஓர் நாடகக்காரனையுத்த வீரனாகவாவது யுத்தவீரனை நாடகக்காரனாகவாவது நெடுநேரம் தப்பர்த்தக்கொள்ளுகிறதேயில்லை.

கடைசியில் ஓர் ஜாதியாரிடத்திற் காணப்படுகிற கடமையின் வியாபக சக்தியானது, மேன்மையான பொருளாயிருக்கிறது. அது நிலைத்திருக்கிற காலமவரைக்கும் அதன்பின் பலனைப்பற்றி ஒருவரும் அதையியப்படவேண்டுவதன்று; ஆனால் அது நீங்கிக்கெட்டொழிந்துபோகஇச்சை, அல்லது தற்புகழ்ச்சி, அல்லது பெருமையால் தள்ளாண்டபொழுது, அநதஜாதியாருக்குத் துர்ப்பாக்கியம் உண்டாகின்றது. ஏனென்றால் அநதஜாதி சமீபத்திற்கெட்டொழிவின்றது.

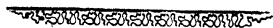
பிரான்சு தேசமானது ஓர் ஜாதியராயில்லாமல் துக்கிக்கும்படி கெடுதற்குக்காரணம், இனியதெனத்தீக்ஷணமான புத்திசாலிகள்

விசேஷமாகக் கூடித் தீர்மானித்த ஒரேவிஷயம் யாதெனில், அந்த பிரான்சு தேசத்தின் ஜனங்கள்மட்டுமே, அங்குள்ளவர்களின் நிலைவரணம் தங்கள் மனத்தினின்றும் சததியத்தை நீக்கிவிட்டதுபோலவே, கடமை விஷயமான உணர்ச்சியையும் நீக்கிவிடேயாம். பிரென்சு (French) உதாரணமாக சமஸ்தாயம், பெர்லின் (Berlin) மட்டணத்திலிருந்த ஸ்தாபனங்களைப் பேரன்ஸ் பரப்பல் (Baron Stoffel) எனப் பவர் யுத்தத்திற்குமுன்புகொடுத்த பண்பாடில்லாத சாஸ்திரியமே இந்தவிஷயத்தில் தீர்மானமாகிய சித்தாந்தபாயிருக்கின்றது. யுத்தம் உண்டாவதற்குமுன் உத்தேசம் ஒருவருஷத்தில் அதாவது 1869-ம் வருஷம் ஆகஸ்டுமீனில் எழுதப்பட்டதாய் டியூயில்லீஸ் (Tuileries) ற் கிடைத்ததும் சக்கிரவர்த்திக்கு எழுதப்பட்டதுமாகிய இரகசியவிண்ணப்பத்தில் மேலானபடிப்பும் சிவகாமியுமுள்ள ஜெர்மன் (German) ஜாதியார் கடமையின் சாத்தையான உணர்ச்சியால் நிறையப் பெற்றிருந்தார்களென்றும் மேன்மையும் உயர்வுமானவற்றை உண்மையுடன் உபசரிப்பதைத் தங்களுக்கு இழிவானதாக கீரினத்தில்லையென்றும், ஆனால் எல்லாவிஷயத்திலும் பிரான்சுதேசமானது ஹக்கமான மாறுபாட்டை உடைத்தாயிருந்ததென்றும் சுட்டிக்காட்டிவாராயினர். அங்கே ஜனங்கள் எல்லாக்காரியதனையும் இகழ்ந்து, எதையும் உபசரிக்கும்படியான தவ்வததை இழந்திருந்தார்கள். நல்லொழுக்கம் குடுமபகிருத்யம், தேசாபிமானம், கண்யம், மதமாகிய இவைகள் பரிசுசத்திற்குத் தக்கவிஷயங்களாகத்தான் சிறுமையுள்ள சந்ததிகளுக்கு உணர்த்தப்பட்டிருந்தன. ஐயோ! உண்மையையும் கடமையையும் மீறியபாவங்களுக்குப் பிரான்சுதேசமானது எவ்வளவு பயங்கரமாய்த் தண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது.!

(இன்னும் வரும்.)

பேரகத்தியம்.

வடபதப்படலம்.

அஃதாவது, வடமொழிகளும் வடமொழிபுணரும் வகையும் கூறுதல்.

சதுக்கிரகஞ் சங்கத மவப்பிரஞ்சநம் பாகத
மொழிநான் கென்றே மொழியப் படுமே.

(இ-ள்) சொல்லானது; சதுக்கிரகம்.-சங்கதம்-அவப்பிரஞ்சநம்-பாகதம் என நால்வகையாகும்-(எ-று) (க)

சதுக்கிரகஞ் சங்கதந தேவர்மொழி யென்க.

(இ-ள்) சதுக்கிரகம்-சங்கதம்-இவ்விரண்டுந்தேவர் மொழிகளாம் (உ)

அவப்பிரஞ்சநமொழி யசேதனர்க்காகும்.

(இ-ள்) அவப்பிரஞ்சநமொழி-இழிசனருக்குள் வழங்கும்-(எ-று)(ங)

எல்லா நாட்டிலு மியல்வது பாகதம்.

(இ-ள்)எல்லாநாட்டிலும்வழங்குவதுபாகதமொழியென்க.(எ-று)(ச)

பாகதம், தற்பவந் தற்சமந் தேசிக மெனப்படும்.

(இ-ள்)பாகதம், தற்பவம்-தற்சமம்-தேசிகம்-எனமூவனாக.(எ-று)(ரு)

ஆரியச் சிறப்பெழுத் தாறபொதுச சிறப்பா
லானவீ ரெழுத்தா லமைவது தற்பவம்

(இ-ள்) ஆரியச்சிறப்பெழுத்தாலும்- பொதுவஞ் சிறப்புமாகிய--இரண்டெழுத்தாலும்-தமிழிற்சிறைத்து வருவது தற்பவமென்க. (எ-று)
[உ-ம்]சுகி-போகிஇவை சிறப்பு. அரன்-அரி. இவைபொது. (சு)

ஆரியந் தமிழ்ப்பொது வாமொழி தற்சமம்.

(இ-ள்)ஆரியத்திற்கும்-தமிழிற்கும் பொதுவெழுத்தாலாகிய மொழி தற்சமமென்க (எ-று)[உ-ம்] அமலம்-காரணம் இவைபொது. (எ)

தேசிகங் திசைச்சொ லென்று செப்புக.

(இ-ள்) தேசிகம-திசைச்சொலென்று சொல்லுக. (எ-று) [உ-ம்] தாயை, ஆய். தந்தையை, அச்சன், எனப் பர். (அ)

தீர்க்கங் குணம்விருத்தி சந்திமூ வகையாம்.

(இ-ள்) தீர்க்கசந்தி-குணசந்தி-விருத்திசந்தி-எனச்சந்தி மூவகையாம் அம்முன் அஃவரி லீரண்டுங்கெட் டாவாம்.

(இ-ள்) வடமொழி அகரவீற்றின்முன்-அ-ஆ-வரில்-நிலைமொழியீறும் வருமொழிமுதலுங்கெட்டு ஆகாரம் வரும். (எ-று) [உ-ம்] பாத-அம்புயம்-பாதாம்புயம். சிவ-ஆலயம்-சிவாலயம், எனவரும். (கடு)

ஆமுன் அ-ஆ-வரி லீரண்டுங்கெட் டாவாம்

(இ-ள்) ஆகரவீற்றின்முன்-அ-ஆ-வரில்-எ-றுமுதலுங்கெட்டு ஆகாரம்வரும் [உ-ம்] சேநா-அதிபதி-சேநாதிபதி, சதா ஆநந்தம்-சதாநந்தம்.

இம்முன் இ-ஈ-வரி லீரண்டுங்கெட் டியாம்

(இ-ள்) இகரவீற்றின்முன்-இ-ஈ-வரில்-எ-றுமுதலுங்கெட்டு, ஈகாரம்வரும். (எ-று) [உ-ம்] மகி-இந்திரன்-மகேந்திரன், கிரி-ஈசன்-கிரீசன். (1)

ஈமுன் இ-ஈ-வரி லீரண்டுங்கெட் டியாம்

(இ-ள்) ஈகரவீற்றின்முன்-இ-ஈ-வரில்-எ-றுமுதலுங்கெட்டு-ஈகாரம்வரும். (எ-று) [உ-ம்] கரீ-இந்திரன்-கரீந்திரன்-மகி-ஈசன்-மகீசன், (௧௩)

உம்முன் உ-ஊ-வரி லீரண்டுங்கெட் டுவாம்.

(இ-ள்) உகரவீற்றின்முன்-உ-ஊ-வரில்-எ-றுமுதலுங்கெட்டு-ஊகாரம்வரும், (எ-று) [உ-ம்] குரு-உபதேசம்-குரூபதேசம், தரு-ஊனம்-தருணம், எனவரும். (௧௪)

ஊமுன் உ-ஊ-வரி லீரண்டுங்கெட் டுவாம்.

(இ-ள்) ஊகரவீற்றின்முன்-உ-ஊ-வரில்-எ-றுமுதலுங்கெட்டு-ஊகாரம்வரும். (எ-று) [உ-ம்] சுயம்பூ-உபதேசம்-சுயம்பூபதேசம், வது ஊரு-வதுரு எனவரும். இவை, தீர்க்கசந்தி. (௧௫)

அ-ஆ-முன் இ-ஈ-வரி லீரண்டுங்கெட் டேயாம்.

(இ-ள்) அகர-ஆகரவீற்றின்முன் இ-ஈ-வரில் எ-றுமுதலுங்கெட்டு ஈகாரம்வரும். [உ-ம்] ரா-இந்திரன்-நரேந்திரன் உமா-ஈசன்-உமேசன்.

அ-ஆ-முன் உ-ஊ-வரி விரண்டுகெட் டோவாம்.

(இ-ள்) அகர-ஆகாரவீற்றின்முன்-உ-ஊ-வரில்-ஈறுமுதலுங்கெட்டு ஓகாரமவரும். (எ-று) [உ-ம] தாம, உதரன்-தாமோதரன் கங்கா-உற்பத்தி-கங்கோற்பத்தி எனவருமா. இவை, குணசந்தி. (க௭)

அம்முன் ஏ-ஐ-வரி விரண்டுகெட் டையாம்.

(இ-ள்) அகரவீற்றின்முன்-ஏ-ஐ-வரில்-ஈறுமுதலுங்கெட்டு-ஐகாரமவரும்(எ-று) [உ-ம] சிவ-ஏகம்-சிவகம், சிவ-ஐக்கியம்-சிவககியம்.

ஆ முன் ஏ-ஐ-வரி விரண்டுகெட் டையாம்.

(இ-ள்) ஆகாரவீற்றின்முன் ஏ-ஐ-வரில்-ஈறுமுதலுங்கெட்டுஐகாரமவரும்.(எ-று)[உ-ம] தார-ஏகவீரன், தாரகவீரன்-மகா-ஐசசுவரியம், மகைசசுவரியம் எனவரும். (க௮)

அ-ஆ-முன் ஒ-ஒள-வரி விரண்டுகெட் டெளவாம்.

(இ-ள்) அகர-ஆகாரவீற்றின்முன்-ஒ-ஒள-வரில்-ஈறுமுதலுங்கெட்டு ஒளகாரம வரும். (எ-று) [உ-ம] கலச ஒதனம்-கலசௌதனம்; மந்திர ஒளடதம்-மந்திரௌடதம்-எனவரும். இவைவிருத்திசந்தி. (க௯)

இகர ஏகார முதற்கையாகும்,

(இ-ள்) மொழிமுதல இகரம்-ஏகாரம்-இரண்டும ஐகாரமாம். [உ-ம] கிரியிலுள்ளன-கைரிகம்; வேரம் வைரம்-எனவரும். (௨௦)

உஊ ஒமுத லௌவா குமமே.

(இ-ள்) உ-ஊ-ஒ இவைமுதலில்-ஒளகாரமாகும்.(எ-று)[உ-ம] குருகுலததார்-கௌரவர் குரானமகன்-சௌரி,சோமனமகன்-சௌமியன்.

மொழிமுத லகரம் ஆவா கும்மே.

(இ-ள்)மொழிமுதலஅகரம் ஆகாரமாய்வரும்.(எ-று)[உ-ம]தசரதன் மகன்-தாசரதி. சனகன்மகன்-சானகி. எனவரும். (௨௧)

எதிர்மறை வடசொற கியைந்த மொழிமுதல

உயிர்வரி லந்நு மொற்றுறி லவ்வுமாம்.

(இ-ள்) வடமொழி, எதிர்மறைக்குமொழிமுதலுயிர்வரில்-அந்நும் மெய்வரில், அவ்வும் வரும். (எ-று) [உ-ம] ஆசாரமின்மை-அநாசார

ம். ஆதியின்மை-அநாதி என்னவும் களங்கமின்மை, அகலங்கம். யோக் கியமின்மை, அயோக்கியம் எனவும் வரும். (உ௬)

நிர்தர் நிருவி பொருளின்மை நிகழ்த்தும்.

(இ-ள்) நிர்தர்-நி-த-வி இவைபொருளின்மை நிகழ்காட்டும். (எ-று) [உ-ம்] நாமமில்லான் - நிருநாமன், நற்குணமின்மை-தூர்க்குணம்-மல மின்மை-நிமலம், குதர்க்கம்-குலமின்மை-நிகுலம் எனவரும். (உ௭)

வடமொழி யுயிர்முன் வன்கண் மியல்பாம்.

(இ-ள்) வடமொழியுயிர்முன் வனிவரின் இயல்பாம். (எ-று) [உ-ம்] ஆதிபகவன்-அனிகுலம்-தனதடம்-எனவரும். (உ௮)

ஏயன் விசுதி யெய்தும்பிள் ளைக்கே.

(இ-ள்) ஏயன்-விசுதிபிள்ளைப்பொருளில்வரும் (எ-று)-[உ-ம்] கிருத் திகையின்மகன்-கார்த்ததிகேயன், கங்கையின்மகன்-காங்கேயன். (உ௯)

ஆஐ ஓளமுத லாகமம் திரிபாம்.

(இ-ள்)ஆ-ஐ-ஓள-இவைமொழிமுதலில்-தோன்றலுந்திரிபுமாம்(எ-று) [உ-ம்]சர்-சரன்-சராசரன்,தோன்றல்-வியாகரணமுணர்ந்தோன்-வை யாக்கரணன், துவாரங்காப்பவன்-தௌவாரிகன் இவைதிரிபு. (உ௯)

சு க் ர நீ

—:(0):—

(வடநூன்மொழிபெயர்ப்பு.)

(முற்றொச்சி.)

எவர்கள் பிராமண சேவையிலும் அவர்களைப் பூசிப்பதிலும் ஊக்கமுள்ளவர்களாயும்,சூரர்களாயும் பொறுமையுடையவர்களாயும் இந்திரியங்களையடக்கினவர்களாயும், கலப்பை புல் முதலியவற்றைச் சமைக்கின்றவர்களாயும் இருக்கின்றார்களோ அவர்கள் சூத்திரர்களை விடும் பெயரையுடையவர்களாகின்றார்கள் எவர்கள் தங்களுக்கு

சூரிய தர்மங்களைக் கவிட்டவர்களாகவும் இரக்கமற்றவர்களாகவும், பிறர்களை வருத்துபவர்களாகவும், கொடுத்தன்மை யுடையவர்களாகவும், எப்பொழுதும் துன்பப்படுத்துபவர்களாகவும், விவேகமற்றவர்களாகவும் இருக்கிறார்களோ அவர்கள், மிலேச்சர்கள் என்று சொல்லப்படுவார்கள். மனிதர்களுக்குப் பூர்வ ஜென்மத்திற் செய்த கர்ம பலாறுபவத்தினாலே அதற்குத் தகுதியான புத்தியுண்டாகின்றது. பாபகார்யத்திலாவது புண்ணியகார்யத்திலாவது வேறுசெய்வதற்குச் சக்தியுடையவனாகிறதில்லை. கர்மபலத்தினுடைய உற்பத்தி எவ்விதம் ஏற்படுகிறதோ அதையனுசரித்தே புத்தியுண்டாகின்றது.

முந்திய கர்மவசத்தினாலேயே எல்லாமுண்டாகிறதென்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதுவிஷயத்திற் செய்யத்தக்கது இது, செய்யத்தகாதது இது என்று போதிக்குவகாரியங்கள் உபயோகமற்றவைகளாம். புத்திசாலிகளாயும் துதிககத்தக்க சரித்திரமுடையவர்களாயும் இருக்கின்றவர்கள் புருஷகிருத்தியத்தையே பெரிதெனநெண்ணுகிறார்கள். புருஷகார்யத்தைச் செய்வதற்குச் சகதியற்றவர்கள் யாரோ அவர்கள் தான் தெய்வத்தையுபாசிக்கிறார்கள். தெய்வீகமான விஷயத்திலும் புருஷகார்யத்திலுமே எல்லாம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. முன்ஜென்மத்திற் செய்தகர்மமே இரக ஜென்மத்திலும் இரண்டாவதாகச் செய்யப்பட்டதுபோலாகிறது.

பலமில்லாதவனுக்கு எப்பொழுதும் பலமுள்ளதான சகாயம் ஏற்படும் பக்கத்தில் அவன் பலாபலகளுனததை யுணர்ந்தவனாய்ப் பலப் ராபதியிலும் விரோதமற்றவனாக ஆகின்றான். மனிதர்களுக்கு அற்பமான முயற்சியினாலே அதிகமாயுள்ள யாதொரு பிரயோஜனம் ஏற்படுகிறதோ அதுவும் இவ்வுலகில் முன்ஜென்மநாதர கர்மவசத்தினாலேயே யுண்டானதென்று சிலர் எண்ணுகிறார்கள்.

பின்னும் இவ்வுலகத்தில் மனிதர்களுடைய கிரியையினாலேயே பெளர்ஷம் உண்டாகிறதென்று சிலர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அது எதுபோலவென்றால், எண்ணெய், திரி முதலியவற்றால் நிரம்பிய ஒரு விளக்கைக் காற்றினிடத்தினின்றும் காப்பாற்றுவதுபோல, இவ்வுலகத்தில் நடக்கவேண்டியவிஷயங்கள் நடவாமற்போய்கிடும்பக்கத்

தில் நடவாழ்ந்தோரும்படிசெய்த துஷ்டர்கள் விஷயத்திற் புத்திக
கும் பலத்திற்கும் தக்கபடி அவர்களுையடக்குவதே நல்ல காரியமா
கும். உலகத்தில் அரசன் பிரதிகூலபலம் அனுகூலபலம் இவைகளால்
தெய்வத்தை உததம்பலத்தைத் தரத்தக்கதென்றும், மத்திம்பலத
தைத் தரத்தக்கதென்றும், அதம்பலத்தைத் தரத்தக்கதென்றும்
நினைக்கக்கடவன்.

இராவணனுடைய விஷயத்திலும், பீஷ்ம திசு விஷயத்திலும்,
அசோகவனத்தின் ழிவினாலும், கோக்கிரஹணத்தினாலும் வானரனி
டத்தினின்றும் ஒரு மனிதனிடத்தினின்றும் விரோதமானது நன்றா
யறியப்பட்டுவிட்டது. அப்படிக்கிருந்தும், ஸ்ரீ ராமனென, அர்
ஜுனனென்ன ஆகிய இருவர் விஷயத்திலும் தெய்வாநுகூலயம் பூர்
ணமாயிருந்தபடியால் அல்ப முயற்சியினாலேயே பெரியபலமுண்டா
யிற்று.

அரிச்சந்திரன் விஷயத்திலும், மகாபலி விஷயத்திலும் தெய
வாநுகூலயமில்லாமைகினாலே மிகவும்பெரிய நல்லகாரியங்களே செய
யப்பட்டிருந்தாலும் அதுவும் பிரதிகூலயமாகவேயாகிவிட்டது.

நல்ல கார்யத்தினாலே இஷ்டம் உண்டாகும். கெட்டகார்யத்தி
னாற் கெடுதியுண்டாகும். ஆகையால், சாஸ்திரத்தினாலே நல்லது
கெட்டது என்பதையறிந்து கெட்டதைக் கைவிட்டு நல்லதையே
செய்யக்கடவன்.

காலத்திற்குக் காரணம் அரசனை யாகிறான். நல்லகாரியங்
கெட்ட காரியங்களுக்கும் அரசனே காரணமாக ஆகிறான். ஆகையால்
தன்னுடைய பெளரீஷத்தினாலும், சிஷ்ணத்தினாலும் பிராணை
களைத் தனதன் தர்மத்திலேயே சிலநியததக்கடவன்.

(இன்னும் வரும்.)

வி. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்,

சேந்தமிழ்க் கலாசாலை ஸம்ஸ்கிருத உபாத்தியாயர்.

புத்தகக்குறிப்பு.

விஜயசுந்தரம்:—இவ்வுலகத்தே, நாகரீகம்வாய்ந்த நாடுகளெல்லாம் தேசபாஷைகளின் வளத்தாலும் செழித்துவிளங்குதலை நாம் காணக்கூடும். இதற்குக்காரணம், மக்களது அறிவுப்பெருக்கத்துக்கு பாஷாஞானம் இன்றியமையாத சாதனமாயிருத்தலேயாம். இங்ஙனம் முக்கியசாதனமாகிய பாஷையின் வளர்ச்சியைத் தமவளர்ச்சியாகவே கருதி, அவ்வநாட்டறிஞர்கள், செய்யுண் மூலமாகவும் வசனமூலமாகவும் நூல்களியற்றித் தேசபாஷைகளைச் சிறப்பித்துவருவாராயினர். இவற்றிற் செய்யுள்வடிவான நூல்கள் பெரும்பான்மை அறிவுப்பெருக்கமுள்ளவர்க்கே ஏற்றனவாதலால், அரியவிஷயங்களை யாவரும் எளிதினுணருமாறு அமைக்கப்பட்ட வசனநூல்களே தற்காலத்தவரால் பெரிதும் விருமப்படுகின்றன. பழமையும்பெருமையும் வாய்ந்த தமிழ்மொழியில் முன்னோரியற்றிய நூல்கள்பெரும்பாலும் செய்யுள்வடிவில் அமைந்தவை. தற்காலமுறைகேற்ற சிறந்த வசனநூல்கள் தக்கவர்களால் இனித்தான பெருகவேண்டியிருக்கின்றன. இதற்காக வசனநூல்களிலே கற்பனாசரிதங்கள் எழுதிவெளியிடுதல், பலதிறமான அறிவுகளை எளிதிற பரவச்செய்தற்குரியவுபாயங்களில் ஒன்றாக மேனாட்டார் மதிக்கின்றனர். கற்பனாசரிதமென்பது, உலகவியல்புகளையும், நீதிகளையும், தர்மங்களையும், பிறவழக்குகளையும், படிப்போர் மனங்களைக் கவரத்தக்க கதாசந்கர்ப்பங்களாடன் விளக்கி, எல்லாச்சுவைகளும் இயையுமாறு அமைக்கப்பட்ட இனிய கதைகளாகும். இவை தக்க அறிஞரால் எழுதப்படுமாயின் உலகநீதிகளையும் பிறவுயர்ந்த விஷயங்களையும் கதைகளாடன் கலந்துட்டிப் படிப்பவர் மனங்களைப் பரவசப்படுத்த வல்லனவாம். இம்முறைமானது, நமக்கு முன்னிருந்தவர்களால் விசேடமாகக் கொள்ளப்பட்டிலாதேனும் மேனாட்டுக்கல்வியின பயனாக இவை நம்மவரால் பெருவிபத்தான இப்போது எழுதவும் படிக்கவும் பெறுகின்றன.

இங்ஙனம் விருமப்பெறும் சரிதங்களிலொன்றே இவ்விஜயசுந்தரமும். இஃதியற்றியவர் இரங்குன் பேபர்கரன்வி ஆபீஸ் டிராஷ

ரர்: ராய் ஸாஹிப்: ஸ்ரீமத்-தி. ம. பொன்னுசாமிப்பிள்ளையவர்கள். விஜயசந்தரன் என்னும் ராயகளைத் தலைவனாகப்பெற்ற இச்சரிதை, உருக்கமும் இனிமையும் வாய்ந்து கற்பவர் மனங்கவருங் காந்தம போன்றிருத்தலோடு, எண்ணிறந்த தர்மங்களும் நீதிகளும் வழக் கவொழுக்கங்களும் இனியநடையில் மிகக் அதுபவத்திறமையுடன் எழுதப்பட்டுள்ளது. இந்நூலினிடையிடையே, வியாபார டுட்பங் களைப்பற்றியும் பெண்கல்வி முதலிய அரிய விஷயங்களைப்பற்றியும் பிள்ளையவர்கள் எழுதியிருப்பவை, உண்மையில், அறிஞரெல்லாம் அறிந்து மகிழ்தற்குரியனவாம்.

சைவசித்தார்தசாரமாகிய இந்நூலின் கக-வது அத்தியாயம், இந்நூலாசிரியரது சமயஞானத் திறமைக்குத் தக்க சான்றாகின்றது. இவையன்றி இந்நூலினின்று அறியத்தகும் வேறு சிறந்த உண்மை கள்:—கல்வியறிவில்லா இளைஞரின் வார்த்தையைப்பெற்றோர் நன்கு மதிக்கலாகாதென்பதும், கல்வியொழுகக்கள் உடையோர் யான் டும சிறப்பிக்கப்படுவவென்பதும், மூர்க்கர் மூர்க்கரையே புகழ்ந்து நல்லோரைநிரித்தித்துத் துன்புறுவவென்ப ம், கற்புடைமங்கையர் எக்காலத்தும், தம்மைக்காத்துத் தம் கொழுநரைப் பேணுமியல் பினவென்பதும், நல்லொழுககமுடையார்க்கு இடைபூறுகள் தீயோ ரால் இயற்றப்படினும், கடவுள் அவரை முடிவிலே கைவிடாதருளு வவென்பதும் முதலியவைகளே. இவையெல்லாம் கதாபாகங்களோடு சேர்த்துப்படிக்கப்படுமேபோது, யாவர்க்கும் வியப்பு மூவப்பும் விளை க்குமென்பது திண்ணம். இவ்வாறு, தமிழ்ப்பெருமையைச் சிறப் பிக்கும் விதமாகவும், படிப்போர்க்கு இனிமையுடன் உயர்குணங்களை யூட்டக்கூடியவிதமாகவும், இக்கதையை யெழுதிய பிள்ளையவர்கள், நம்மவரது உண்மைப்புகழ்ச்சிக்கும் போற்றற்கும் உரியராவவென்ப தில் ஐயமில்லை. மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் ஒன்பதாம் வருஷோற்சவம் தஞ்சையில் நடைபெற்றபோது, இந்நூல் அச்சபையில் அரங்கேற்பெற்று, அறிஞர்களாற் கொண்டாடப்பட்டது. இத்த கைய நூல்கள் தமிழ்ச்செல்வியை மிகவும் அலங்கரிக்கத்தக்கனவாத லாற் பிள்ளையவர்கள் இவ்வாறே மற்றும்பல நூல்களியற்றித் தமிழகத்தைப் பெரிதும் மகிழ்வூட்டுவார்களென்றே நம்புகிறோம்.

பத்திராசிரியர்.

செந்தமிழ்

தொகுதி-அ.] சாதாரண-வரு ஆவணிமீ. [பகுதி-க0.

அருச்சுனனும் பாண்டியமரபும்.

ஸ்ரீ வியாஸபாரதம் ஆதிபர்வத்தே, தீர்த்தயாத்திரையின் பொருட்டுத் தேசாடனஞ்செய்த அருச்சுனன், நாககன்னியாகிய உலூபியை மணந்தபின், கலிங்கமுதலிய தேசங்களைக்கடந்து பாண்டியநாடு சென்று நிகழ்த்திய சரித்திரம் தென்னாட்டுப்பிரதிகளில் அடியின் வருமாறு காணப்படுகிறது.

*“ஸமர்த்தனான அவன் (அர்ச்சுனன்) கலிங்கதேசத்தைத் தாண்டி அழகான தேவாலயங்களையும் மாளிகைகளையும் பார்த்துக்கொண்டு சென்றான். மஹாபலசாலியான அவன் ரிஷிகளால் சோபிக்கின்ற மஹேந்திரபர்வதத்தைக்கண்டு, அதன்பிறகு கோதாவரியில் ஸ்நானம்செய்து, அதைத் தாண்டி ஸமுத்திரஸங்கமத்தில் பிரசித்திபெற்ற காவேரியையடைந்து ஸ்நானஞ்செய்து, தேவரிஷி யிதிர்தர்ப்பணஞ்செய்து, சமுத்திரக்கரையாலேயே கிரமமாக மணலூர் என்னுமிடத்துக்குச் சென்றான். ராஜாவே! சிறந்தகைகளையுடைய அர்ஜுனன் அவ்விடத்திலுள்ள புண்ணியதீர்த்தங்களையும் தேவாலயங்களையும் அடைந்து தாமந்தெரிந்தவனான சித்திரவாஹனென்னும் மணலூர் அரசனிடம் போனான். அவனுக்குச் சித்திராங்கதை என்னும் காட்சிக்கினிய பெண் ஒருத்தி இருந்தாள். அவள் அந்தப்பட்டனத்தில் தன்னிச்சைப்படி ஸஞ்சரிப்பதை அவன் கண்டான். சிறந்த பெண்ணாகிய அந்தச்சித்ரவாஹனன்மனைக் கண்டு அவன் விருப்புற்றான். ராஜாவிடஞ்சென்று “ராஜாவே! மஹாத்மாவும் கூத்திரியனுமாகிய எனக்கு இந்தப் பெண்ணைக்கொடு” என்று தன் காரியத்தைத் தெரிவித்தான். அவ்வரசன்

* ஸ்ரீ வியாஸபாரதம், தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு, (ஸ்ரீமத்-ம. வீ. இராமா வுஜாசாரியரவர்கள் பதிப்பு.) பக்கம்-அ168-அ169.

செத்தமிழ்.

அதைக்கேட்டு, நான் யாருடைய புதல்வன்? உன்பெயர் என்ன?" என்று கேட்க, அர்ஜுனன் "நான் பாண்டவன்; குந்திபுத்ராளுள் தனஞ்சயன்" என்று அவனுக்கு உத்தரஞ்சொன்னான். அதன்பிறகு அவ்வரசன், அர்ஜுனனைப் பார்த்துப் பிரியவசன்மாகப் பின்வருமாறு சொல்லலுற்றான்.

“பிரபஞ்சன் என்னும் அரசன் இத்தக்குலத்திற் பிறந்திருந்தான். அவனுக்கு ஸத்ததியில்லாமல் இருந்ததனால் ஸத்ததியை விரும்பிச் சிறந்த தவஞ் செய்தான். அர்ஜுன! அவனுடைய உக்கிரமான தவத்தினால் தேவதேவரும் பிராக்மென்னுந் தனுஸைத் தரித்தவரும் உமாபதியுமாகிய சுகரார் ஸாதோஷமடைந்தார். தேவர்களுக்குத் தேவரும் பகவானுமாகிய அந்த உமாபதி அவனுக்கு 'இருதக்குலத்திலு ஒவ்வொரு குழந்தைதான் பிறக்கும்' என்ற வரத்தைக்கொடுத்தார். அதனால் இருதக்குலத்தில் எப்போதும் ஒவ்வொரு ஸத்திதான் உண்டாகிறது. என்முன்னோர்களைல்லாருக்கும் புத்ரர்களே பிறந்தனர். எனக்கு இந்தக் கன்னிகை ஒருத்திதான். இவள்தான் என் துலத்தை முழுதும் விரத்திசெய்கிறவளென்பது நிச்சயம். புருஷச்ரேஷ்டனே! பாத்தச்ரேஷ்டனே! * புத்ரிகா தர்மமென்கிற சாஸ்திரவீதியினால் இவளைப் புத்ரனென்றே நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். பாதவம்சத்தவனே! எனக்கு இவளிடம் பிறக்கும் ஒரு புத்ரன் எனக்குக் கன்யாகுலக்கமாக இருக்கக்கூடவன். அவன் இங்கிருந்து என்சந்ததியை விரத்தி பண்ணுகிறவனாக இருக்கக்கூடவன். இந்த உடன்பாட்டின்படி இவளை நீ வீவர்களுக்கேய்துகொள்” என்றான். அர்ஜுனன் “அப்படியே ஆகுக” என்று பிரதிஞ்சொலிசெய்து அந்தக்கன்னிகையை வாங்கிக்கொண்டு, பதினமூன்றாவது மாதத்தில் விவாஹசடங்கைச்செய்து அவகே மூன்றுமாதகாலமிருந்தான்.” எனவும், பிறகு அர்ச்சுனன் செற்குசமுத்திரத்திலுள்ள தீர்த்தங்கட்குச் சென்று அவற்றில் ஸ்நானஞ்செய்து முடித்து சித்ராங்கதையைப் பார்ப்பதற்காக மதுபடியும் மணலூர்சென்று, பப்ருவாகனென்னும் ராஜபுத்ரனை அவளிடம் உண்டுபண்ணித் தன்மாமனிடம் அம்மகனைக் கன்யாகுலக்கமாகக் கொடுத்துத் தன்கடனைத் தீர்த்துக்கொண்டு தீர்த்தயாத்ரைக்குத் திருமபவம் புறப்பட்டானெனவும் கூறப்பட்டுள்ளமை காண்க.

இச்சரித்திரத்தால, சித்திரவாஹனென்னும் மணலூர் புரத்தரசன்மகளை, அர்ச்சுனன் தீர்த்தயாத்சிரையினிடையில மணம்புரி

* எவளுக்குப் பிறக்கும்புத்திரனை அவன் தந்தை தனக்குப் புத்திரனாக எடுத்துக்கொள்ளுகிறதென்ற உடன்படிக்கையோடு கன்னிகா தானஞ் செய்கிறானே அவளுக்குப் புத்திரிகையென்றும், அவளுக்குப் பிறக்கும் பிள்ளைக்குப் புத்திரிகாபுத்ரனென்றும் பெயர்களாம்.

நது, பப்ருவாஹனனென்னும் புத்திரனைப்பெற்று, தன்மாமனுக்கே அமமகனைப புத்ரிகாபுத்ரனாக அளித்துச்சென்றான் என்பது விளங்கும். இக்கதை நிகழ்ச்சி, ஆதிபர்வம், அம்சாவதரணபர்வத்தும், (அத்-க்ச.) “அவன், ஒருவருஷமுழுதும் மேலே ஒருமாஸமுடிவனத்தில் வசித்துத் தீர்த்தயாதிரையுஞ்செய்து நாககன்னிகையையும் பாண்டியன் பெண்ணையுமடைந்து அவர்களுடன் அங்கே வாஸஞ்செய்தான” என்று குறிப்பிக்கப்படுதலால், மணலூர் புத்திரசன் பாண்டியனாவனென்பது புலப்படும். இவ்வாறே, விஷ்ணுபுராணம் நான்காம் அமசம், ௨0-ம் அத்தியாயத்திலும், பாகவதம், ௧0-ம் ஸ்கந்தம் அக்-ம அத்தியாயத்திலும், பாரதசமபுனிலும் பிறவற்றிலும் மணலூரசனாகிய பாண்டியனாகையே அருச்சுனன் மணந்ததாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இனி, சபாபர்வததே, ராஜகுமாரகத்தின்பொருட்டுப் பாண்டவராற செய்யப்பட்ட திகளியுததில், தென்றிசையை வெல்லச்சென்ற சகதேவன், பாண்டியநாட்டு மணலூரையடைந்து, தனதமையன் அருச்சுனனுடைய மகனான பப்ருவாஹனைக்கண்டு மகிழ்ந்து, அவனுக்கு வேண்டிய வெகுமதிசெய்து திருமயினென்று கூறப்படுகிறது. அவ்விடத்தே, அருச்சுனன் மாமனாகிய பாண்டியன் பெயர் மலையத்வஜனென்றும், மறேரூரிடத்து சுவேதனென்றும் வழங்குகின்றது. இங்ஙனபாச, அருச்சுனன் மணந்த சித்ராங்கதை, மணலூரசனான பாண்டியன்மகளை என்பது, தென்னாட்டுப்பாரதப் பிரதிகளிலும் விஷ்ணுபுராணம் பாகவதமுதலிய புராணப்பிரதிகளிலும் தெளிவாகக் காணப்படுவதாய்.

இனி, வடநாடுகளில் வழங்கும் தெ பிரதிகளிலெல்லாம், மணிபுரத்திரசனாகிய சித்ரவாஹன் மகளையே விஜயன்மணம்புரிந்து பப்ருவாகனைப்பெற்றானென்று காணப்படுமென்பர். இங்ஙனம் வழங்கி வரும் வடநாட்டுப்பாடமே உண்மையுடையதாகவேண்டுமென்றும், பாண்டியன் மகளென்னும் தென்னாட்டுவழக்கு பிற்காலத்து இடைச்செருகலாகக் கொள்ளத்தக்கதென்றும் விதேச அறிஞரெல்லாம் கருதியதோடு, சுதேசரீபுணர் சிலரும் அங்ஙனமே எழுதிச்சென்றனர்.*

* காலஞ்சென்ற ஸ்ரீ கணகசபைப்பின்னையவர்கள் எழுதிய “1800-ஆண்டுக்கு முற்பட்ட தமிழர்” என்ற ஆங்கிலதூலின் 53-ம் பக்கம் பார்க்க.

இவ்வாறெழுதியதற்குக் காரணம், வடநாட்டுப் பிரதிகளில் அதிக மதிப்புவைத்ததேயன்றிப் பிறிதன்றும் ஆனால், தென்னாட்டார் வழக்கு, அன்றோர் கருதியபடி, இடைச்செருகலா? அன்றித் தொன்று தொட்டுவரும் வழக்கா? என்ற கேள்விபிறத்தலால், அவற்றை இங்கே ஆராய்ந்து உண்மையைக்கொள்வது ஆவசியமாகும்.

வடநாட்டுப் பிரதிகளிலே, அருச்சுனன் செய்த தீர்த்தயாத்திரையில், அவன், கலிங்கதேசத்தைக்கடந்து பற்பலநாடுகளையும் பரிசுத்ததலங்களையும் பார்த்துக்கொண்டே மலேந்திரபர்வதமடைந்து, பின் கடற்கரைவழியாகவே சென்று மணிபுரம் போய்ச்சேர்ந்தானென்று கூறப்படுகிறது.* இதனால், கலிங்கதேசத்துக்கும் பலநாடுகளாகும் மலேந்திரமலைக்கும் இப்பால், வெகுதூரத்தே மணிபுரம் இருந்ததென்பது பெறப்படும். இனி, இம்மணிபுரஞ்சென்று அந்நகரத்தரசன்மகளை மணந்து பபருவாஹனென்னும் புத்திரனைப் பெற்றபின், அருச்சுனன் மறுபடியும் யாததிரைக்குப் புறப்பட்டுச் சேர்ந்ததலம், தென்சமுத்திரக்கரையிலிருந்த தீர்த்தங்களு என்று அவ்வடபிரதிகளிலுங் காணப்படுவதால், தென்கடலையடுத்தே அம்மணிபுரமிருந்ததென்பது தெளிவாகும். இன்னும், தென்பக்கத்துத் தீர்த்தங்களிலெல்லாம் ஆடிமுடிந்தபின், அருச்சுனன் திரும்ப ஒருமுறை சித்ராங்கதையைப் பார்க்க மணிபுரம் சென்றான் என்று அவ்விடத்துக் காணப்படுவதாலும், தென்கடலுமணிபுரமும் அதிக தூரமாகாமை காண்க. இவற்றால், தென்னாட்டு வழக்காகிய மணலூர்புரமும் வடநாட்டார் கூறும் மணிபுரமும், இடவேறுமையின்றி, ஒரூர்க்கே இரண்டு வகையாக வழங்கிய பெயர்கள் என்றுகருதவும் இடந்தருகின்றது. ஏனெனில், மணிபுரமென்ற தனியானதோர் ராஜ்யம் தென்கடற்பக்கத்தி ருந்ததாகவேனும், அத்தேசத்தவர் அருச்சுனன் தமநாட்டுக்கு வந்துசென்ற வரலாற்றை வழங்கியிருப்பதாகவேனும் யாண்டுமே கேட்கப்படாமையால் என்க.

இனித், தென்னாட்டுப் பிரதிகளிற் கண்டபடி, அருச்சுனன் மணலூர் புருந்து சித்திராங்கதையை மணந்துசென்றான் எனனுஞ்சரிதம்,

* ஸ்ரீ பிரதாப சந்திரராய, மன்மதநாதத்தந்தர்களது வியாஸபாரத ஆறாவது மொழிபெயர்ப்புக்களைப் பார்க்க.

தென்னாட்டாராத் பன்னூற்றுண்டுக்கு முன்புதொடங்கி இன்று வரை வழங்கப்பட்டுவருவதோடு, மணலூர் என்ற நகரம் மதுரை உண்டாவதற்கு முன்னரே பாண்டியன் தலைநகராகநிறுத்தமையும் தமிழ்நூல்களாற் மெளரியப்படுதலால், அருச்சுனனது தீர்த்தயாதிரையைப்பற்றிய தென்னாடுவழக்குச் சிறிதும் ஐயுறத்தக்கதன்றும். சித்திராங்கைத் பாண்டியன்மகளாகவும், மணிபுரம் மணலூர் புரமாகவும் பிறகாலத்தவர்களொர கூட்டிவழங்கப்பட்டன என்று கூறுவோர், தங்குற்றிக்குத்தக்க ஆதாரங்காட்டாததோடு, பாண்டிய அருச்சுனர்களுது சம்பந்தம்பற்றிய பண்டைத் தமிழ்வழக்கை அறியாமலும் ஏழுதினராவர். பண்டிருாட்டில் சமீபத்தே அகப்பட்டதும் பன்னூற்றுண்டுக்கு முற்பட்டதுமான சின்னமணூர்த்தாயிரசாஸன மொனறில், * அருச்சுனற்குச் சித்திராங்கையிடம் பிறந்த பப்ருவாஹனனைப் பாண்டியரது முனோனர்களில் ஒருவனாகக் குறிப்பிக்கப்பட்டிருத்தல், தமிழ்நாட்டில் வழங்கிய அப்பண்டை வழக்கை மெய்ப்பிக்கினறது அச்சாஸனத்தில, “விஜயனுக்கு நேர்ந்த வசவின்சாபத்தைப் போகக்னவன” என்று பாண்டியனொருவன் வருணிக்கப்படுகிறான். இது பாண்டியர்க்கு முனோனாகிய பப்ருவாஹனனது வரலாற்றை, அவன் வழிவந்தவனாகுகேற்றிக் கூறப்பட்டதாகும். மஹாபாரதம் † அசுவமேதபர்வத்தில் (அத-அக.) யாக அசுவத்தின் பொருட்டு அருச்சுனற்கும் அவனமகன் பப்ருவுக்கு நடந்த பெருமபோரிலே அருச்சுனன் வீழ்ந்தாழ்ந்தசையடையவும், நாககன்னிகையாகிய அவனமனைவி உலூபி என்பாள் ஆங்குவிசைந்து வந்து தனகணவனை மூர்ச்சைதெனிலித்தது,—இங்ஙனம் அருச்சுனற்கு நேர்ந்த துன்பம், அவன் பிஷ்மரைப் பாரதப்போரில் வஞ்சகமாகக் கொன்றதைப் பொறுத்த வசவொருவனால் இடப்பட்ட சாபமென்றும், அச்சாபம், பப்ருவாஹனனென்னும் தன்புத்ரனால் போர்க்களத்தில விஜயன் வீழ்த்தப்பட்டபின் தீருமென்ற அவ்வசவின் நியமனப்படி இப்போது விலகலாயிற்றென்றும் அந்நாககன்னிகை கூறிய செய்தி விரிவாகச்சொல்லப்பட்டிருத்தலால் வசசாபத்தை

* Ep. An. Rep. for the year 1906--7.

† ஸ்ரீ பிரதாபசுந்தராயர் அவர்களது ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு--(சாந்தி பாவம்-205-6-ம் பக்கங்கள் பார்க்க.)

ரீக்கியவன் பப்ருவேயாதல் காண்க. ஆகவே, அருச்சுனன் மகளைப் பாண்டியன் முன்னேனாகப் பன்னூற்றாண்டுகட்கு முன்பே தமிழ் நாட்டார் வழங்கிவந்தமை தெளியப்பட்டது. இன்னும், அருச்சுனனால் மணக்கப்பெற்றவள் பாண்டியன் மகளே என்பதை—

“பூண்டாழ் மார்பிற் பொருப்பிற் கோமான்
பாண்டியன் மடமகள் பணைமுலைச சாந்தம்
வேறு தொடங்கிய விசய நெஞ்சத்
தாரழ லாற்றா தைஇ யோகியிற்
பொதியிற் சாந்த மெல்லாம் பொருதிரை
முத்தினு முழங்கற செநகீப்
பொத்துவது போலும் புலம்புமுந் துறுத்தே.” *

என்னும் பழஞ்செய்யுளுங் கூறுதல் காண்க. வில்லிபுத்தூரரும் இச்செய்தியை அருச்சுனன் தீர்த்தயாததிமைச் சருக்கத்தே அலங்கரித்துப் பாடியுள்ளார். இவையன்றி, புகழேந்தியார் ஒருசமயத்திற் பாடியதாக வழங்கும் அல்லியரசாணிமாலையிற் கூறப்பட்ட சரித்திரமுழுதும், பாண்டியன் மடமகளைப் பார்த்தன்மணம்புரிந்து பப்ருவாகனைப்பெற்ற வரலாறுகளேயாகும். இந்நூல், தமிழறிஞர்க்கேற்ற பாஷையமுடையதன்றியும், இதிற்கண்டவிஷயம்—தமிழ் நாட்டிற் பழங்காலமுதலே வழங்கிவரும் ஒருசரித்திர சித்தஞ்செய்யுள் பற்றியதென்பது, படிப்போராயர்வர்க்குந் தோன்றக்கூடியது. இம்மாலையில், சித்ராங்கதையின் பிறப்புள்ளர்ப்புகளும், அருச்சுனன் அவளைக்கண்டு காழற்று நிகழ்த்திய செய்திகளும், முடிவில் அவன் அவளை மணந்து பப்ருவாகனைப்பெற்றதுமாகிய கதைகள் விரிந்ததாகவும் புனைந்தும் கூறப்பட்டுள்ளன. சித்ராங்கதையை “அலனி” என்ற பெயரானே இந்நூல் வழங்கியிருத்தலுங் கவனிக்கற்பாலது. இவற்றுல், தென்னாட்டு வழங்கும் கணபரம்பரைகளும், அருச்சுனனால் மணம்புரியப்பட்ட சித்ராங்கதை பாண்டியன்மகளே என்பதை நன்கு விளக்குதல் காணலாம்.

* தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், இசை-ம் சூத்திரவுரையில், நச்சினூர்க்கினியர் காட்டிய மேற்கோள்.

இனி, தென்னாட்டுப் பாரதப்பிரதிகளிற் கண்ட மணலூர்புர மென்பது, மதுரையுண்டாவதற்கு முன்பே பாண்டியன் தலைநகராயிருந்ததெனத் திருவிளையாடற்புராணம் படித்தவரெல்லாம் அறிவர். இதனை, மணலூர், மணலூர், மணற்புரம் என்று மதுரையாமனியங்கள் வழங்குபர். இவ்வூர், மதுரைக்குக் கிழக்கேயுள்ளது. வடநாட்டார் வழங்கும் மணிபுரம் என்பதை மணலூர்புரமென்பதை திரிபாகவேனும, “அயிலிலங்கு மணற் புரத்தரசற் குவந்தறிவித்தனன்” எனவேமபத்தூரர் திருவிளையாடற்புராணத்திற் (படலம்-நூ. பாட்டு-க) கண்டவாறு, மணற்புரமென்பதன் திரிபாகவேனும கொள்ளுதலே முன் கூறிப்போந்த வியாயங்கனோடு பொருந்துமென்க. வியாஸ பாரதம் ஆதிபர்வம் தெலுங்குமொழிபெயர்ப்பில், மணிபுரமென்றே காணப்படுகிறதாயினும், அநநகரம் காவிரிக்குத் தெற்கேயிருப்பதாக அமமொழிபெயர்ப்பில் காண்டலால்,* மணலூர்புரம் அல்லது மணற் புரமென்பதன் திரிபே மணிபுரமென்பது வலியுறுகின்றது. இம் மணலூர்புரமெனும் பாரதவழக்கு, இக்காலத்தவர் சேர்த்ததன் மென்பது “மணலூர்புரமென்னுந் தமிழ் வியாசபாரதத்திற் சென்றது தேசிகம்” எனப் பிரயோகவவேகளுலார் கூறிச்செல்லுதலாலும் அறிக. (காரகப-...)

இனி, அருச்சுனன், மணலூரரசனிடம் சென்று அவனமகன் விரும்பிக்கேட்டபோது, அவ்வரசன், தன்மகனதுபிதருக்கும் புதரனைத் தனசந்ததி விடத்ததின் பொருட்டுப் புத்திரிகாபுதரனாக அளிக குராம டேட்டுநகொண்டபடி, அருச்சுனன் சாமதித்து அவ்வரசன் மகன்மணந்து பப்ரு நகனடைபெற்றதுப பாண்டியறுததனிசமொன் றுனென வளியுப தலைபிற் கூறப்பட்டது இச்செய்தி, மணலூரரசனாகிய தென்னவனது வமிசம் பாண்டவசாபநதம் பெற்றதைக் குறிப்பதோடு, பாண்டவனான அருச்சுனன் மகனுய்த தென்னா ண்டப் பருவா கனனுக்குப் பின்பே “பாண்டியர்” என்ற சிறப்புப்பெயரைத் தென்னவர் பெற்றாரென்பதையும் வெளியாகவுகின்றது. பாணினிபதவான அருளிய வியாகரணத்திற்கு வார்த்தைக எழுதியவரும் பிராசினுமாகிய காதயாயனமுனிவர், பாண்டியசப்தத்தை

விளக்கவேண்டி, “வாணொய்யுடன்” என்று வார்த்திகை
னர் (அத்-ச, பாதம்-க, சூத்-ககஅ). இதனற் போந்தபொருள்:
பாண்டவமிசத்தவனிடமிருந்து தோன்றியவர் யாவர் அவர் பாண்டி
யர்—என்பதாம். எனவே, பாண்டவனான அருச்சுனன் தன்மகன்
பப்ருவாகணைச் செழியன்வமிசத்துக்கு அளித்துச்சென்ற பின்
னரே, அவனை மூலபுருஷனாகவுடைய வமிசத்தவர், பாண்டியரெ
ன்ற பட்டப்பெயர் பெற்றனராவரென்பது பெறப்பட்டது. சித்ராங்
கதையிடம் அருச்சுனற்குப் பிறந்த பப்ருவாகணையன்றிப், பாண்டு
வமிசத்தவனான வேறு மூலபுருஷன் தென்னவர்மரபுக்கிருந்ததா
கத் தெரியாமையால், பாண்டியப் பெயருண்டானதற்குப் பப்ருவே
காரணமானவனென்க. பாண்டவசபதத்துக்குக் காத்யாயனர் முற்
கூறியவாறு வார்த்திகைபிட்டது, பாண்டவனான பப்ருவின் பாரத
வரலாற்றை உட்கொண்டே என்பதும் உய்த்துணரத்தக்கது.

இவ்வாறு, பாண்டவனிடமிருந்துதோன்றியவரே பாண்டியரெ
ன்று, பாரதசரித்திரத்தை உட்கொண்டு கருதிய காத்யாயனர்கொள்
கையைப் ‘கௌரியர்’ “பஞ்சவர்” எனத் தென்னவர்க்கு வழங்கும்
வேறுபெயர்களும் வலியுறுத்துகின்றன. இவற்றுள்முன்னது, “செரு
மாண்பஞ்சவரேறே” எனப் புறப்பாட்டினும், “பழியொடுபடராப்
பஞ்சவவாழி” எனச்சிலப்பதிகாரத்தும் பண்டுதொட்டே வழங்கு
தல் காண்க. இப்பஞ்சவரென்னும் வழககும், பாண்டவரதுசம்பந்தம்
பற்றித் தென்னவர்க்கு வழங்கியதென்பது எளிதில் விளங்கத்தக்க
தாம். இவ்வாறே கௌரியரென்னும் பாண்டியர் சிறப்புப்பெயரும்,
கௌரவனான அருச்சுனன அல்லது பப்ருவாகணனது வழியில் வந்த
வரென்பதைக் குறிக்கவல்லது. கௌரவர் அல்லது கௌரவவர்
என்பது கௌரியரெனத் தமிழில் திரிந்துபோலும். இவ்வாறு,
தென்னவர் பாண்டவருடன் சம்பந்தம்பெற்றவரென்பது, அவர்க்கு
வழங்கும் பெயர்களாலும் அறியப்படுதல் காண்க.

இனி, இற்றைக்கு 2300-ஆண்டுகட்குமுன், சந்திரகுப்தசகா
வர்த்தியிடம் ராஜதூதராய்வந்துசென்ற மெகாஸ்தனீஸ் என்ற யவன

* கௌரியாகிய ஸ்ரீமீனாகியின் திருக்குலத்தவாகிய பாண்டியர்
“கௌரியர்” எனப்பெயர் பெற்றனர் என்பது முண்டு.

ஆசிரியர், ஸ்திரீகளால் ஆளப்பட்டுவந்ததாகக் கருதப்பெற்ற தென்னாட்டரசியைப்பற்றித் தங்காலத்தில் கேள்வியுற்ற சிலசெய்திகளைக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். * அவை—“ஹேர்குலஸ்போன்ற பெரியவீரனாகிய அரசனொருவன், பாண்டியை என்று சொல்லப்பட்ட ஒரே புத்ரையைப்பெற்றான். அவ்வரசன், கடலவரையுள்ள தென்பக்கத்து ராஜ்யத்தை அவளுக்களித்தான். அந்நாட்டை 365-ஊர்களாகப்பிரித்துத் தன்கீழ்ப்பட்ட சிற்றரசரிடம் அவற்றை ஒப்புவித்து, ஒவ்வோருத் தலைவரும், தத்தம் திறைப்பணத்தை நாள்தோறும் அவட்களித்துவரும்படி ஒழுங்குசெய்து—இவ்வாறு அவ்வரசியானவள் எக்காலத்திலும் அவள் எவ்விதக்குறைவுமில்லா திருக்கவும் தக்கதிட்டங்களைச் செய்திருந்தான்—என்பதே. இச்செய்தியையே, பிற்காலத்துவந்த அரியன் முதலிய யவனாசிரியரும் வற்புறுத்துவதோடு, அவ்வரசியின் படைவன்மையையும் திறமையையும் பற்றித் தாமகேட்டிருந்த வேறுசில விஷயங்களையுங் குறிப்பிட்டனர். இங்ஙனம், பண்டைக்காலத்திருந்த அந்நியர்களும், தென்னாட்டு ராஜாங்கமுறையைப் பற்றிக் கேளவியுற்றதாக எழுதிய விஷயங்கள், அருச்சுனன் மணந்த சித்ராங்கதையைக் குறித்தனவாகவே கருதத்தக்கன. அல்லி என்ற தமிழ்ப் பெயர்பெற்ற அவ்வரசி, இளமையிற் பற்பல போர்களில் வெற்றியுற்றுப் பாண்டிநாட்டை மிகக் திறமையுடன் ஆட்சிசெய்த சரிதம், அல்லியரசாணிமாலையா லும நன்கறியப்படும். இதனால், பன்னூற்றாண்டுக்கு முன்னிருந்த யவனர்களேழுததாலும், பாண்டியன் மகளாகிய சித்ராங்கதையைப்பற்றிய வழக்குப் பிரபலமாயிருந்தமை தெளியப்படுகின்றது.

இவ்வாறு, பாரதமுதலாய நூல்களாலும் பழைய வழக்குகளாலும், சித்ராங்கதை என்பாள் பாண்டியன்மகளே என்பதும், அவளையே அருச்சுனன் மணந்து பப்ருவாகனென்னும் புத்ரனைப்பெற்றானென்பதும் தெளியப்படுதலால், தென்னாட்டுப் பிரதிகளிற்கண்ட செய்திகள் இடைச்செருகலென்று சிலராத் கூறப்படுவது எவ்வாற்றினும் பொருந்தாமை கண்டுகொள்க.

* Vincent. A. Smith's "The Early History of India" Second Edition. nn. 407.

சேர்த்தார் என்றது ஏகனாக இறைபணியின்றார் என்றபடி. ஏகனாகி நின்றலாவது “திரண்டாமபயனென்னுந் திருவருடெனியிற்—சென்று சென்றனுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந்தொன்று—மென்றிறையற்கையி யம்புதற்கும்” எனக் கூறியவாறு நின்றல். இறைபணி நின்றலாவது “நாமல்லகிர்திரிய நமவழியினல்லவழி—நாமல்ல நாமுமரணுடைமை” என்று உள்ளவாறுணர்ந்து செய்வனவெல்லாம் இறைவனருளின்வழி நின்றசெய்யுஞ் செயலாய்க்கண்டு நின்றல். இங்ஙனம் நின்றார்க்கே பிறவித்துன்பமறுமெனக் கூறு “எத்தனானினின்று மிறைபணியார்க கில்லைகினை—முற்செய்வினையுந்தருவான்முன்” என்பதனு னறியப் படும்.

எக்காலத்தும் என்றது இகத்தும் பரத்தும் என்றபடி. பிறவித் துன்பங்களென்றது ஈண்டுப்பிராரத்தகினைகளை.

உளவாகா என்றது, இங்குனிவாங்குக்கலம்போலப் பிராரத்த கினை வாசனைமாததிரையாய் மெலிதாய் (உடலுமாய்) வந்துதாக்குத லேயன்றி, உயிருமாய்வந்துதாக்காதென்றபடி. இதனை “இங்குனி வாங்குக்கலம்போல ஞானிபாணமுன்செய்வினைமாயை மூண்டிடி னும்” என்பதனுமும், “முற்செய்வினையிங்குத—தங்கிப்போம் பாத் திரமும் குலாலன் வினைதவிர்த சக்கிரமுக கந்தித்துச் சுழலுமபோ ன்—மங்கிப்போயவா தனியா லுழல்விக்கும” என்பதனுமறிக.

தன்னைப்பற்றிவருவன சரீரத்தாலும் மனத்தாலும் அடையுந் துன்பங்கள். இவற்றை ஆதிபாத்தியான்மிகமென்பர்.

பிறவுயிர்களைப்பற்றி வருவன குளிரும், வெப்பமும், மழையும், காற்றும், இடியுமென்றின்னோரென்ன வற்றாலடையுந் துன்பங்கள்; இவற்றை ஆதிபௌதிகமென்பர்.

தெய்வத்தைப்பற்றிவருவன மாதாவின் கருப்பத்தினாலும், சநந மரணங்களாலும், உபதண்டமுதலியவற்றாலுமடையுந் துன்பங்கள். இவற்றை ஆதிதானிகமென்பர்.

இவற்றின் விரிவை,—

ஆசிரியர், ஸ்திரீகளால் ஆளப்பட்டுவந்ததாகக் கருதப்பெற்ற தென்னாட்டரசியைப்பற்றித் தக்காலத்தில் கேள்வியுற்ற சிலசெய்திகளைக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். * அவை—“ஹேர்குலஸ்போன்ற பெரியவிராகிய அரசனொருவன், பாண்டியை என்று சொல்லப்பட்ட ஒரே புத்ரீயைப்பெற்றான். அவ்வரசன், கடல்வரையுள்ள தென்பக்கத் துராயத்தை அவளுக்களித்தான். அந்நாட்டை 365-ஊர்களாகப்பிரித்துத் தன்கீழ்ப்பட்ட சிற்றரசரிடம் அவற்றை ஒப்புவித்து, ஒவ்வொருத்திலாவரும், தத்தம் திறைப்பணத்தை நாள்தோறும் அவட்கனித்துவருமாடி ஒழுங்குசெய்த—இவ்வாறு அவ்வரசியானவள் எக்காலத்தும் அத்தலைவர்களுடைய உதவியோடு வாழவும், கொடியபஞ்சகாலத்திலும் அவள் எவ்விதக்குறைவுமில்லாதிருக்கவும் தக்கதிட்டங்களைச் செய்திருந்தாள்—என்பதே. இச்செய்தியையே, பிற்காலத்துவந்த அரியன் முதலிய யவனாசிரியரும் வற்புறுத்துவதோடு, அவ்வரசியின் படைவன்மையையும் திறமையையும் பற்றித் தாம்கேட்டிருந்த வேறுசில விஷயங்களையுங் குறிப்பிட்டனர். இங்ஙனம், பண்டைக்காலத்திருந்த அந்நியர்களும், தென்னாட்டு ராஜாங்கமுறையைப்பற்றிக் கேள்வியுற்றதாக எழுதிய விஷயங்கள், அருச்சுனன் மணந்த சித்ராங்கதையைக் குறித்தனவாகவே கருதத்தக்கன. அல்லி என்ற தமிழ்ப் பெயர்பெற்ற அவ்வரசி, இளமையிற் பற்பல போர்களில் வெற்றியுற்றுப் பாண்டிநாட்டை மிக்க திறமையுடன் ஆட்சிசெய்த சரிதம், அல்லியரசாணிமாலையாலும் நன்கறியப்படும். இதனால், பன்னூற்றாண்டுகட்கு முன்னிருந்த யவனர்களேழுத்தாலும், பாண்டியன் மகளாகிய சித்ராங்கதையைப்பற்றிய வழக்குப் பிரபலமாயிருந்தமை தெனியப்படுகின்றது.

இவ்வாறு, பாரதமுதலாய நூல்களாலும் பழைய வழக்குகளாலும், சித்ராங்கதை என்பாள் பாண்டியன்மகளே என்பதும், அவளையே அருச்சுனன் மணந்து பப்ருவாகனனென்னும் புத்ரனைப்பெற்றுனென்பதும் தெனியப்படுதலால், தென்னாட்டுப் பிரதிகளிற்கண்ட செய்திகள் இடைச்செருகலென்று சிலராகூறப்படுவது எவ்வாற்றானும் பொருந்தாமை கண்டுகொள்க.

* Vincent. A. Smith's "The Early History of India" Second Edition. pp. 407.

சேர்த்தார் என்றது ஏகனாக இறைபணிநின்றார் என்றபடி. ஏகனாகி கிற்றலாவது “திரண்டாமபயனென்னுந் திருவருடெனியிற்—சென்று சென்றனுவாய்த் தேய்ந்துதேய்த்தொன்று—மென்றிறையிறக்கையி யம்புதற்கும்” எனக் கூறியவாறு நின்றல். இறைபணி நின்றலாவது “நாமல்லநிந்திரிய நமவழியினலவழி—நாமல்ல நாழுமரணுடைமை” என்று உள்ளவாறுணர்ந்தது செய்வனவெல்லாம் இறைவனருளின்வழி நின்றசெய்யுஞ் செயலாய்க்கண்டு நின்றல். இங்ஙனம் நின்றார்க்கே பிறவித்துன்பமறுமெனக் கூறு “எததுவினின்று மிறைபணியார்க கில்லைவினை—முற்செய்வினையுநதருவானமுன்” என்பதனா னறியப் படும்.

ஏககாலத்தும என்றது இகத்தும பரத்தும் என்றபடி. பிறவித் துன்பங்களெனறது ஈண்டுப்பிராரத்தவினைகளை.

உளவாகா என்றது, உங்குளிவாங்குநகலம்போலப் பிராரத்த வினை வாசனைமாததிரையாய் மெலிதாய் (உடலுழாய்) வந்துதாகருத் லேயன்றி, உயிருழாய்வந்துதாகாதென்றபடி. இதனை “இங்குளி வாங்குநகலம்போல ஞானிபான-முன்செய்வினைமையை மூண்டிடி னும்” என்பதனானும், “முற்செய்வினையிங்குத—தங்கிப்போம் பாத திரமுந் குலாலன் வினைதவிர்த சக்கிரமுந் கருதித்துச் சுழலுமாயோ ன்—மங்கிப்போயவாதனையா லுழல்விகும்” என்பதனானுமறிக.

தனைப்பற்றிவருவன சீராததாலும் மனத்தாலும் அடையுந் துன்பங்கள், இவற்றை ஆதியாத்தியானமிகமென்பர்.

பிறவுயிர்களைப்பற்றி வருவன குளிர்ம, வெப்பமும், மழையும், காற்றும், இடியுபென்றின்னோரன்ன வற்றாலடையுந் துன்பங்கள்; இவற்றை ஆதிபொதிகமென்பர்.

தெய்வத்தைப்பற்றிவருவன மாதாவின் கருப்பத்தினாலும், சநந மரணங்களாலும், மாதண்டமுதலியவற்றாலுமடையுந் துன்பங்கள். இவற்றை ஆதிபொதிகமென்பர்.

இவற்றின் விரிவை,—

ஆதி தைவிக மாதி பௌதிக
 மாதி யாத்தியான் மிகமென வோதிய
 துக்க மூன்றினு ளாத்தியான்மிக
 மெய்யின் மனத்தி லையமி விரண்டே
 வளியிற் பிததின் விளியா வீரையி
 னூனு கு தொழுனையி னுதகக கொட்டின்
 வெப்பிற் குலையின் மக்களின் விலங்கி
 னலகையிற் களவரிற் பறவையி னிருதரின்
 மைந்தா மகளிர் மணந்திடை தணப்பிற்
 பேரதம் வளர்ப்பிற் பெருந்திரு துகர்விற்
 சீரிய யாக்கை மாதுயர் மாசு
 மனத்துறு துயர நினைப்பருஞ் சோக
 மறிவுருவாகக மடையுநர்ப் பொருமை
 மாண மாக்கலம் பூணது மறுத்த
 விச்சையி னிசைத லிருஞ்சின மிருத்த
 வினையவை முதல நினைவருந் திறத்த.
 ஆத் பௌதிகஞ் சீதமாமழை
 யுருப்பவிர் வேனி லுட்குவரு கடுககா
 லிருள்கிழி மின்னுப் பெருவிற் லசனி
 மன்னுயிர்க் குறுகண் டென்னியா றருந்த
 லாதி யாய வீவருந் திறத்த.
 ஆத் ஸைவகம் பேதையா வயினக
 கருக்குழி யழுங்க பிறப்பிற்றும பூது
 திரைவருந் தீமை வரைவில் பீபதைமை
 மடகை லாருயிர் தொடங்கினன் வெளவல்
 யாவரும விழையாக் கோளவாய் நாயத்து
 வீழ்ந்தன ரெழாஅ வான்கழி துன்ப
 வினைய மாலை துயரிடை வினைநகாக்
 கருங்கைக் கயமைக களிழுகைத் திரும்புலப
 பெரும்படை விரிந்து குழத் திருந்தா
 நாற்கதிப் பவனி யுலாஅ
 யார்த்தவீழ் திறம்பிற போற்றுமதி புரிந்தே.

நல்வசுவெண்பா.

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்ச் சுப்பிரமணியக்கடவுள்மீது
ஒரு பிரபந்தம். இதன்கண் நூறு செய்யுட்கள் உள்
ளன. அவைகளெல்லாம் சிலேஷடயாகவும், யமகமாகவும் பாடப்
பட்டிருக்கின்றன. இதனை இயற்றினோர், ஏறக்குறைய ஐம்பது
வருஷங்களுக்கு முன்னே யாழ்ப்பாணத்துள்ள இருபாலை என்னும
ணரிலே அதிகாரம், செல்வம், கல்வி, உயர்குடிப்பிறப்பு முதலியவற்
றும் பெருஞ்சிறப்புற்று விளங்கிய மஹானித்துவான சேனாதிராய
முதலியார். நல்லைத்திரிபந்தாதி, நல்லைக்குறவஞ்சி, நீராவிக்கவிவெண்
பா முதலிய நூல்களை இயற்றினோரும் இவரேயாவர். இவரார்
பாடப்பட்ட முத்தகசசெய்யுட்களும் எத்தனையோபல. இவர் தந்
தையார் பெயர் நெல்லைநாதபண்டிதர். இவர் உரியகாலத்திலே வித்
தியாரமஞ் செய்யப்பெற்று, அதிக ஞாபகசகதியும், அதிக நன்
மதியுமுடையராய் இலக்கியப்பயிற்சி செய்துவருங்காலத்திலே, தென்
னிந்தியாவிலிருந்து யாழ்ப்பாணமவந்த கூழங்கைத்தமபிரான் எனப்
பெயரிய தமிழ்ப்பண்டிதர் ஒருவரிடம் நன்னூல் முதலிய இலக்கண
நூல்களைப் பெருந்தொகைப் பொருள்கொடுத்த வினாவிற்கு கற்று
ணர்ந்தார் என்பது கர்ணபரமபரை. இவர், யாழ்ப்பாணத்துள்ள
நியாயசபையிலே நியாயப்பிரதிநிதியாக அமர்ந்திருந்தனராகலின்,
அவ்வுத்தியோகம்பார்க்கும் நேரமொழிந்த மன்றைக்காலங்களிலெல்
லாம், தாம் அரிதிற் கற்றுணர்ந்த செந்தமிழ்க் கல்வியை வளர்க்கக்
கருதி, அதனை இடைவிடாது மாணவர்களுக்குக் கற்பித்துவருவாரா
யினர். யாழ்ப்பாணத்துள்ள பல இடங்களிலுமிருந்துவந்து இவரி
டம் கல்விகற்றோர் அநேகர். அவருள்ளே, சிவபதமடைந்த பிரபல
வித்துவான்களாகிய நல்லூர் மணப்புகிமுதலியார் குமாரர் சரவண
முத்துப்புலவர், மறைசைக்கலம்பகம், நீர்வைவெண்பா முதலியநூல்
கள் இயற்றிய நீர்வை பிதாம்பரப்புலவர், தெல்லியம்பதி அம்பலவா
ண பண்டிதர் என்பார் சிறேட்டர். இவர்களும் தமது ஆசிரியர்போ

ஆதி தைவிக மாதி பௌதிக
 மாதி யாத்தியான் மிகமென வோதிய
 துக்க மூன்றினு னாத்தியான்மிக
 மெய்யின் மனத்தி லையமி விரண்டே
 வளியிற் பித்தின் விளியா வீனையி
 னூனுரு தொழுநையி னுதகக் கொட்டின்
 வெப்பிற் சூலயின் மக்களின் விலங்கி
 னலகையிற் கண்வரிற் பறவையி னிருதரின்
 மைநதர் மகளிர் மணநிடை தணப்பிற்
 பேரதம் வளர்ப்பிற் பெருநதிரு துகர்விற்
 சீரிய யாக்கை மாதூயர் மாசு
 மனத்துறு துயர நினைப்பருஞ் சோக
 மறிவுருவாகக மடையுர்ப் பொருமை
 மான மாக்கலம் பூணது மறுத்த
 விச்சையி னிசைத விருஞ்சின மிகுத்த
 வினையவை முதல நினைவருந திறத்த.
 ஆதி பௌதிகஞ் சேதமாமழை
 யுருப்பவிர் வேனி லுட்குவரு கடுகா
 லிருள்கிழி மின்னுப் பெருவிற் லசனி
 மன்னுயிர்க குறுகண டென்னியா தருந்த
 லாதி யாய வீவருந திறத்த.
 ஆதி தைவிகம் பேதையர் வயினக
 கருக்குழி யழுங்க பிறப்பிறும் பூது
 திரைவருந நீமை வரைவில் பேதையமை
 மடவக லாருயிர் தொடங்கினன் வெளவல்
 யாவரும் விழையாக் கோளவாய் நிரடத்து
 வீழ்ந்தன ரொழாஅ வான்கழி துன்ப
 'மினைய மாலைய துயரிடை வினைநகர்க்
 கருங்கைக் கயமைக் களிறுகைத் திரும்புலப்
 பெரும்படை விரிந்து சூழத் திருந்தா
 நாற்கதிப் பவனி யுலாஅ
 யார்த்தவிழ் திறம்பிற போற்றுமதி புரிந்தே.

நல்வசுவெண்பா.

இது யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்ச் சுப்பிரமணியக்கடவுள்மீது பாடப்பட்ட ஒரு பிரபந்தம். இதன்கண் நூறு செய்யுட்கள் உள ளன. அவைகளெல்லாம் சிலேசுடையாகவும், மமகமாகவும் பாடப் பட்டிருக்கின்றன. இதனை இயற்றினோர், ஏறககுறைய ஐம்பது வருஷங்களுக்கு முன்னே யாழ்ப்பாணத்துள்ள இருபாலை என்னு மணரிலே அதிகாரம், செல்வம், சலகி, உயர்குடிப்பிறப்பு முதலியவற் றும் பெருஞ்சிறப்புற்று விளங்கிய மஹாலிததுவான சேனாதிராய முதலியார். நல்லைத்திரிபந்தாதி, நல்லககுறவஞ்சி, நீரானிககலிவெண் பா முதலிய நூல்களை இயற்றினோரும் இவரேயாவர். இவராத பாடப்பட்ட முத்தகசசெய்யுட்களும் எத்தனையோபல. இவர் தந தையார் பெயர் நெல்லைநாதபண்டிதர். இவர் உரியகாலத்திலே வித தியாரமபஞ் செய்யப்பெற்று, அதிக ஞாபகசகதியுப, அதிக நுண் மதியுமுடையராய் இலக்கியப்பயிற்சி செய்துவருங்காலத்திலே, தென னிந்தியாவிலிருந்து யாழ்ப்பாணமடைந்த கூழங்கைத்தம்பிரான் எனப் பெயரிய தமிழ்ப்பண்டிதர் ஒருவரிடம் நன்னூல் முதலிய இலக்கண நூல்களைப் பெருந்தொகைப பொருள்கொடுத்தது விரைவிற் கற்று ணர்ந்தார் என்பது கர்ணபரம்பரை. இவர், யாழ்ப்பாணத்துள்ள சியாயசபையிலே நியாயப்பிரதிநிதியாக அமர்ந்திருந்தனராகலின், அவ்வுத்தியோகம்பார்க்கும் நேரமொழிந்த மந்தைககாலங்களிலெல் லாம், தாம் அரிதிற் கற்றுணர்ந்த செந்தமிழ்க் கல்வியை வளர்க்கக் கருதி, அதனை இடைவிடாது மாணவர்களுக்குக் கற்பித்துவருவார யினர். யாழ்ப்பாணத்துள்ள பல இடங்களிலுமிருந்தாவநது இவரி டம் கல்விகற்றோர் அநேகர். அவருள்ளே, சிவபாதமடைந்த பிரபல வித்துவான்களாகிய நல்லூர் மனப்புலிமுதலியார் குமாரர் சரவண முத்துப்புலவர், மறைசைககலம்பகம், நீர்வைவெண்பா முதலிய நூல் கள் இயற்றிய நீர்வை பிரதாம்பரப்புலவர், தெல்லியம்பதி அம்பலவா

லப் பலமாணுக்கர்களுக்கு கல்விதந்துச் செந்தமிழ்ப்பரிபாலனஞ் செய்து வருவாராயினர். சரவணமுத்துப்புலவர் சைவசிகாமணியாகிய ஆறுமுகநாவலர், உடுப்பிட்டி சிவசம்புப்புலவர், நல்லூர் கார்த்திகேய உபாத்தியாயர் முதலியோர்க்கு முறையாக நெடுங்காலம் கல்வி கற்பித்ததோடு ஒரு சிறந்த வேதாந்த நூலும் இயற்றிவைத்தனர். ஆங்கில திராவிட சம்ஸ்கிருத பண்டிதராய் அதிகாரபுருடராய் இப்பொழுது கொழும்புமாதகரில் வசிகும திருநல்லூர் வெள்ளியந்திருமலைகுமார் எனப் பரியாயநாம பூண்ட இலங்கைத் தேசாதிபதியவர்களின் தமிழ் முதலியார் ஸ்ரீமாந-சிம். கைலாசபிள்ளை அவர்கள், இச்சரவண முதலுப்புலவருக்குத் தெளவித்திராவர். முன்னாளிலே வாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட பரராஜசேகர மகாராஜாவுக்குச் சகோதரராகிய செகராஜசேகர மகாராஜாவினாலே சங்கநகாபித்து வளர்க்கப்பட்டுப் பிறழ்நான்று சற்றேகுன்றிய நம் செந்தமிழ்ப் பாஷையானது மீளப்பண்டைநிலை அடைவதற்கு முக்கிய காரணராய் விளங்கியவர் சேனாதிராய முதலியாரே என்பது பலரும் அறிந்த உண்மை. இவர் நல்லூர்ச் சுப்பிரமணியக் கடவுள்மீது மிகுந்த பத்தியுடைய ரென்றும், சுவாமிதரிசனத்துக்குச்செல்லுங் காலங்களிலெல்லாம் தோத்திரப்பாக்களைப் புதியனவா இயற்றுவாரென்றும், அவ்வாறியற்றப்பட்டன அளவிறந்தன என்றும் இக்காலத்து வயோதிகர் சிலர் கூறுவர். அச்செய்யுட்களெல்லாம் காலக்கிரமத்திற் சிதைந்தொழிந்தன. நல்லுக்குருவஞ்சி நல்லைத்திரிபந்தாதி முதலிய நூல்களிற் சிலசில பாகங்களே அடிகளும் சீர்களும் குறைந்தனவாகக் கேட்கப்படுகின்றனவன்றி முற்றாகக்கிடக்கப்பெற்றில. நல்லிவெண்பாவும் நீராவிக்கலிவெண்பாவும் முன்னரே இவர் மாணுக்கருள ஒருவராகிய அம்பலவாணபண்டிதரால் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் நல்லிவெண்பாவினுள்ள சில கவிதைகளை சுண்டு எடுத்துக் காட்டி விளக்கிச் செல்லுதல்.

தம்பி மருப்பொசித்துச் சூழ்ந்தவன மாலையினாற்
கம்பமருங் கையினனேர் நல்லையே—யும்பருறை
மாகனக வில்லார் மகனா டியருளக்
கோனக வில்லார் நலம்.

முதலடி விஷ்ணுவாகும் நல்லுருக்கும் சிலேடை. மூன்றாம் நான்கும் யமகம்.

துமசி-யானை; வண்டு. மருப்பு ஓசித்து-கொம்பை முரித்து. மருப்பொசித்து-தேனை உண்டு. வனமாலை - துழாய்மாலை; சோலையி னது ஒழுங்கு. கம்பு - சங்கு கனகவில்லார் - மேருமலையாகிய வில் லையுடையவர். உளக்கோகனகஇல் - இருதயகமலமாகிய வீடு.

நத்தழ நங்கயத்தா னன்கிளைகொள் பாடலத்தாற்
சித்தசவேள் போலுந் திருநல்லை—முத்திற்
றிருத்தணிகை மாமலையுந் தின்கோட்டிற் காட்டுந்
திருத்தணிகை மாமலையான் சேர்வு.

முதலடி மன்மதனுக்கும், நல்லுருக்கும் சிலேடை. மூன்றாம் நான்கும் யமகம்.

• நத்தம் ஊருங்கயம் - இருளாகிய ஊர்ந்து செல்லப்படும யானை; சங்குகள் ஊருகின்ற வாலிகள். கிளைகொள் பாடலா - கிளியாகிய குதிரை; கொம்பர்க்கையுடைய பாதிரிமரம். முத்திற்றிருத்து அணி கைமாமலை - முத்தினுற்செய்த ஆபரணத்தை அணிந்தயானை. கோடு- சிகரம்.

பொன்னங் கலையா விலோதனத்தான் மாதிரம்போய்த
துன்னியசீ ராலுமைநேர் துநல்லை—முன்னயினைத்
தாரகக் கடவினான் ருபரக்கட் லீலியைஞர்
போரகங்க கடவினான் பூ.

முதலடி உமாதேவிக்கும் நல்லுருக்கும் சிலேடை. மூன்றாம் நான்கும் யமகம்.

பொன் - இலக்குமி. கலை - சரஸ்வதி. “திருமகளவலக்கண் வாக்கின் சேயிழையிடக்கண்” என்பது திருவிளையாடற் புராணம். பொன்னங்கலை - பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வஸ்திரம். விலோ தனம் - கண்; கொடி. மாதிரம் - மலை; திக்கு. தாரகம் கடவினான் - பிரணவப்பொருளை கிணியர். தாபரம் - உடம்பு. பீலி - யலில். பூ- இடம்.

ஒங்கு வளைக்குழையா ரோண்கண்ணுஞ் செங்காழம்
தேங்குவளை காட்டுத் திருநல்லூர்—பூங்குறிஞ்சிக்
கார்த்திகையா ரும்பல் கணங்கிரியான் காயமுலாங்
கார்த்திகையா ரும்பல் களம்.

இரண்டாமடியிலே “தேங்குவளை” என்பது சிலேடை, மூன்
றும் நான்கும் யமகம்.

வளைக்குழை - வள்ளையிலேபோன்ற காது. வளை தொகுத்தல்
விகாரம். தேம் குவளை - தேன்பொருந்திய குவளைமலர். தேங்கு
வளை - நிறைந்தவளையல், கார்த்திகை ஆறும் பல் கணம் கிரியான் -
காந்தள் மலர்கள் பொருந்திய பல பெரியமலைகளையுடையவர். கர
யம் - ஆகாயம். கார்த்திகையார் உம்பல் - கார்த்திகைப்பெண்களு
டைய குமாரர். களம் - இடம்.

சிலம்புவளை யார்பதம்போற் செவ்விப் பறம்புஞ்
சிலம்புபுனை செயயதிரு நல்லூர்—வலஞ்சேர்
சதகோடியன் னுண்கைத் தாக்குமுக்க னுண்பொன்
சதகோடி யன்னுன் றலம்.

இரண்டாமடியிலே “சிலம்புபுனை” எனபது சிலேடை, மூன்
றும் நான்கும் யமகம்.

சிலம்புவளை யார் - ஒலிக்கின்ற வளையலையுடைய பெண்கள். பற
ம்பு - முலை. சிலம்புபுனை - சிலம்பை அணிகின்ற; மலையை ஒக்கின்ற.
வலம் - வலப்பக்கம். சதகோடி - குவிசம். நான்கைத் தாக்குமுக்கண்-
பன்னிரண்டு திருக்கண்கள். சதகோடி பொன் அன்னுன் - நூறு
கோடி பொன்னை ஒத்தவர்.

பாகனசொல் லார்நகையும் பன்னு சிலநூலும்
மாகதியைக் காட்டு மணிநல்லை—நாகவுரி
போர்க்குமான் சத்திதரப் போந்தசுரர் மாளவமும்
போர்க்குமான் சத்திதான் பூ.

இரண்டாமடியில் “மாகதி” என்பது சிலேடை, மூன்றும் நான்
கும் யமகம்.

மாகதி - முல்லைபரும்பு; மோஷம். நாகைரி - யானைத்தோல்.
சத்தி - உமை; வேல். போர்க்குமரன் - போரையுடைய குமரன்.

இரவலராய் வாய்மலர்வ தீர்ங்குவளை முன்னு
வரவலரே வாய்ந்தவெழி னல்லை—திரமா
முரவா குவையுய்த்தான் பின்னவ னெற்றோடு
வாரவாகு வையுய்த்தான் வைப்பு.

முதலடியிலே “இரவலராய்வாய்மலர்வது” என்பது நியமச்சி
லேடை. ஆன்றம நான்கும யமகம்.

இரவலர் - வறியவர். இரவு அலர் - இரவிலே மலருமபூக்கள்.
வரம - மேன்மை. திரமாம உரஆகு - நிலையான வலியையுடைய
ஆகுவாகனம். வாகு - வீரவாகுதேவர்.

ஐயமினார் சிற்றிடையே யன்றி யெவரிடத்து
மையமெனார் வாழு மணிநிலை—பையாவை
வாட்டுமொக ரத்தன் மகரவரை மாத்திரைசேர்
நீட்டுமொக ரத்த னிலம்.

முதலடி நியமச்சிலேடை. ஆன்றம நான்கும் யமகம்.

ஐயம் - சந்தேகம்; பிச்சை. எனார் - என்று கேளாதவர். அர
வைவாட்டு ஓகரம் - பாம்பைக்கொல்லுகிற மயில். மகர அரைமாத
திரை—மகரமெய். நீட்டும ஓகரம் - ஓகாரம். பிரணவப்பொருளா
யுள்ளவர் என்பது கருத்து.

இந்நூலாசிரியர் சிபைதமடைநதபொழுது வித்துவான்கள் பல
ரால் சரமகவிகள் பாடப்பட்டன. அவற்றுள் உடுப்பிட்டி குமார
சுவாமி முதலியார் கூறியது பின்வருவது.

“எனா திராவிடமு நன்னிலக்க னுறுற்செய்
சேனா திராயினையோ செத்ததென்றீர்—வானாதி
பொண்ணிலத்து முண்மை புகனூலுரைப்ப தற்கா
யிந்நிலத்தை விட்டெடுத்த தே.”

ச. கந்தையபிள்ளை,
தமிழ்ப் பண்டிதர்.

சு க் ர நீ தி .

—:(0):—

(வடநுன்மொழிபெயர்ப்பு.)

(முற்றொச்சி.)

இராஜ்யத்திற்கு எஜமானனாயிருக்கும் தன்மையென்ன, மந்திரி யாயிருக்கும் தன்மையென்ன, சுகிருத்தாயிருக்கும் தன்மையென்ன, பொக்கிஷமென்ன, ராஜ்யமென்ன, அரணென்ன, ஸைன்யமென்ன ஆகிய ஏழும் அங்கமென்று சொல்லப்படுகின்றன. அவற்றினுடைய சிரஸ்தானத்தில் அரசன் இருக்கிறானென்று ஸ்மரிக்கப்படுகின்றது. மந்திரிகள் நேத்திரமென்றும், சுகிருத் செவியென்றும், முகம் பொக்கிஷமென்றும், சைன்யமென்றும், அரண் கைகளென் றும், ராஜ்யம் கால்களென்றும் ராஜ்யத்திற்கு அங்கங்கள் வாகுகப் பட்டிருக்கின்றன.

அரசர்கள் உலகத்தில் யாதொரு குணங்களோடுகூடி விருத்தி படைகின்றார்களோ, அப்படிப்பட்ட அங்கங்களின் குணங்களைக் கிர மமாகச்சொல்லுகிறேன். கண்களின் ஆனந்தத்தைக்கொடுக்கக்கூடிய சந்திரன் சமுத்திரத்தின் விருத்திக்கு எப்படியாகின்றனோ அப்படி அரசனுமிவ்வுலகத்துக்கு, விருத்திக்குக் காரணமென்று பெரியோர்க ளால் நன்குமதிக்கப்பட்டிருக்கிறான்.

அரசன் பிரஜைகளை நன்றாக் காப்பாற்றுவதற்கு விருப்பமான கில், அவன் துடுப்பு இல்லாத ஓடம் சமுத்திரத்தில் தத்தளித்தாற் போலப் பூமியில் தத்தளிப்பான்.

அவனானைக்குட்பட்ட பிரஜைகள் தங்க ளொழுக்கத்தைக் கைவிடுகிறார்கள். அரசனும் நன்றாக் விளங்குகிறானில்லை.

நீதிவழியிலொழுகும் அரசன் தன்னையும் பிரஜைகளையும் திரி வர்க்கப்பலத்தையும் அறுபவிக்கக்கூடிய சிலைமையிலாக்கிக்கொள் கிறான். விபரீதனாகிற் கெட்டுவிடுகிறான்.

பவனன் என்ற அரசன் பூமியில் டம்பத்தினாலேயே பூமியை முதன்மையாயிருக்கும்படி அநுபவித்தான். நகுஷன் அதர்மத்தினாலேயே பாதாளத்தை யடைந்தான். அதர்மத்தினாலே வேனன் என்ற அரசன் கெட்டுவிட்டான்.

தர்மத்தினாலே பிருது என்ற அரசன் விருத்தியடைந்தான்; ஆகையால் அரசன் தர்மத்தையே முன்னிட்டு முயற்சி செய்யக்கடவன். எந்த அரசன் தர்மசிந்தையை யுடையவனாகின்றானோ அவன் தேவாம்சத்தை அடைகிறான். தர்மவிரோதியான அரசன் ராக்ஷஸாம்சத்தை யடைந்து பிரஜைகளை வருத்துபவனாக ஆகின்றான். அரசனானவன், இந்திரன், அக்ரி, யமன், வருணன், சூர்யன், வாயு, சந்திரன், குபேரன் ஆகிய எட்டுபேர்களுடைய நித்தியமாயுள்ள அம்சங்களாலே சிருஷ்டிக்கப்பட்டவனாகின்றான்.

ஏங்கமஸ்தாவரங்களுக்கு ஈசனாகிய அரசன் தன்னுடைய தவத்தினாலே உலகத்தைரக்ஷிக்கும் விஷயத்தில் சாமர்த்தியமுள்ளவனாக ஆகி இந்திரனுக்கு ஒப்பாகத் தர்பாகத்தை யநுபவிக்கக்கூடியவனாகின்றான். அரசன் நல்லகார்யம் கெட்டகார்யம் இவைகளையறிந்து அதர்மத்தைத் தொலைத்துத் தர்மத்தைநடக்கும்படி செய்கிறான். அரசன் துஷ்டர்களைச் சிஷ்டிக்கிறபடியால் எமனென்றும் பரிசுத்தனாயிருப்பதால் அக்ரி என்றும், ரக்ஷிப்பதினால் இந்திரனென்றும், எல்லாப்பொருள்களினுடைய பாகத்தையும் அநுபவிக்கக்கூடியவனாக ஆகின்றான். வருணனானவன், ஜலங்களின் ரஸங்களாலே எல்லாவற்றையும் எப்படி விருத்திசெய்கின்றானோ, அதுபோலவும், சந்திரன் தன் கிரணங்களாலே எப்படிச் சந்தோஷப்படுத்துகிறானோ அதுபோலவும், அரசன் தன்னுடைய குணம் தொழில் பொருள் ஆகிய இவைகளால் உலகத்தை விருத்திசெய்கின்றான். குபேரன் தன்னிதிகளையெல்லாம் எவ்விதம் காப்பாற்றிவைத்துக்கொள்ளுகிறானோ அவ்விதமே அரசன் பொருள்களுக்காக காப்பாற்றுவதில் சாமர்த்தியமுள்ளவனாக ஆகக்கடவன். சந்திரனுடைய அமசயில்லாமல் மற்ற எல்லா அம்சங்களையும் அரசன் உடையவனாயிருந்தாலும் விளங்குகிறானில்லை. அரசன் பிதாவாகவும் மாதாவாகவும் குருவாகவும் உடன்பிறந்தவனாகவும்

கவும் உறவினனாகவும் குபேரனாகவும் எமனாகவும் ஆகின்றான். வேறு விதமாய் நினைக்கக்கூடாது

தகப்பன் மகனைச் சினைகூழாதலியனசெய்து நல்லகுணங்களை யுண்பண்ணி எவ்விதம் சாமர்த்தியமுள்ளவனாக ஆக்குகின்றானோ அவ்விதமே பிரஜைகளைத் தீர்ச்செயல்களினின்றும் நீக்கி நல்கார்பங்களில் ஒழுகும்படி செய்வதால் அரசன் தகப்பனாகின்றான். தாயானவள் மக்களின் குற்றங்களைப் பொறுத்து ரக்ஷிப்பதிலேயே பெவ்வாறு ஊக்கங்கொண்டிருப்பானோ அவ்வாறே குற்றங்களைப் பொறுத்துப் பிரஜைகளை ரக்ஷிப்பதால் அரசன் தாயாக ஆகிறான். குருவானவர் எவ்வாறு மாணாககன் விஷயத்தில் ஹிதோபதேசத்தைசெய்து நல்ல கல்வியைப் பயிற்றுவிக்கிறாரோ அவ்வாறே ஹிதோபதேசஞ்செய்து நல்ல கல்வியையும் கற்கும்படி செய்வதால் அரசன் குருவாக ஆகின்றான். உடன்பிறந்தவன் தகப்பன் பொருளில் தனக்குரியபாகத்தை எவ்வண்ணம் அடைகிறானோ அவ்வண்ணமே பிரஜைகளிடத்தினின்றும் தனக்குச் சாஸ்திரவிதியா லேற்பட்ட திறையைக்கொள்ளுவதால் அரசன் உடன்பிறந்தவனாக ஆகிறான்.

(இன்னும் வரும்.)

வி. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்.

தமிழ்ச்சங்கமும் ஈழநாடும்.

முதற்சங்கமுதலாய முச்சங்கத்திலும் விளங்கிய புலவர் பல்லாயிரவர். அவர்கள் ஒருநூல்திரிதரும் ஒரு சமயத்தினரும் ஒருதேயத்தினரும் ஒரு தொழிலினரும்ல்லர். அவர்கள் பலநூல்திரிதரும் பலசமயிகளும் பலதேயத்தினரும் வேறுபட்ட தொழிலினருமாயே யிருந்தாரென்பது அவர்கள் பெயரார் முதலியவற்றால் நன்குதுணி

தமிழ்நாடு செந்தமிழ்நாடும் கொடுத்தமிழ்நாடுமென இருபாற்
படும். அவற்றை மருவிச் சூழ்ந்துள்ள நாடுகள் பதினேழு. அவை,
“ சிங்களஞ் சோனகஞ் சாவகஞ் சீனந் துளுகுடாகங், கொங்கணங்
கன்னடங்கொல்லந் தெலுங்கங் கலிங்கம்வங்கம், கங்கமகதங்கவுடங்
கடாரங் கடுங்குசலந், தங்கும் புகழ்த்தமிழ் சூழ்பதினேழ்புகி தாமி
வையே ” என்னுஞ் செய்யுளாலறியப்படும்.

அவற்றுள், சிங்களம் என்பது தென்பாண்டிபுனாடுகளுக்கணி
த்தாயுள்ளது. ஈழம் என்பது சிங்களத்தின் பரியாயமும் பகுதி
யுமாயடங்குமென்பது இலக்கணவிளக்கம்—“செந்தமிழ்சிலளுசேர்”
என்னுஞ் சூத்திரவுரையாற் கொள்ளப்படும். மண்டலப்பெயர்கொ
ண்டு வழங்கும் நாடுகளுள்ளே ஈழமுமொன்றாம். சேரமண்டலம்
சோழமண்டலம் பாண்டிமண்டலம் ஈழமண்டலம் தொண்டைமண்
டலம் எனவருதல் காண்க

சிங்களமென்னுந் பெயர் சிங்கவாகுவின் புத்திரன் ஆண்டமை
யால் வந்ததென்பது பொருந்தாது. சிங்கவாகுவின் புத்திரன் இலங்
கைக்கு வந்தது இற்றைக்கு இரண்டாயிரத்தைஞ்ஞாறு வருஷங்க
ளுக்கு முன்னராம். இற்றைக்கு ஐயாயிரம் வருஷத்துக்கு முன்னு
ள்ள பாரதத்திலே சிங்களமென்னுந் பெயர் கேட்கப்படுகின்றது.
இலங்கைக்குச் சிங்களமென்னுமபெயர் அங்குள்ள கறுவாப்பட்டை
யால் வந்தது. சிங்களம் என்பதன்பொருள் பட்டை. சிங்களத்து
வீடம்-பட்டைத்தீவு. (லக்ஷ்மன் ராமசசுந்திரன் வத்தியபண்டிதர் M.A.
செய்த சம்ஸ்கிருத ஆங்கில அகராதி பிற் 21-ன்ச.)

சிங்களத்தீவின் வடபாகமும் கீழ்ப்பாகமுமே பெரும்பாலும் ஈழ
மண்டலமென வழங்கப்பட்டது. இவ்வீழமண்டலம் இலங்கைக்கு
கிஐயராஜன் வந்த (543 B. C.) காலத்துக்குமுன், அந்தோவது இர
ண்டாயிரத்து ஞாறு வருஷத்துக்குமுன்னரும் பல்லாண்டுகளுக்கு
முன்னே தமிழ்மக்கள் குடிகொண்டிருந்த நாடாம். இவ்வுண்மை
கிஐயராஜன் வரும்போது திருக்கேதீச்சரம் கிலமாயிருந்ததென்றும்,
பின்னர்தான் அவன் சேரனோத்தாரணம் பண்ணுவித்தானென்றும்
வரும் வைபவமாலையாற் றுணியப்படும். (Britto's Vaibava malai.)

இன்னும் பாலாபி, மாதோட்டம், மாந்தை என்னும் தமிழ்ச் சொற்கள் இடப்பெயராய்ப் பண்டைக்காலம் தொட்டங்கே வழங்கு தலும், தேவாரத்திலே பாலாபி, மாதோட்டம், திருக்கேதீச்சரம் திரிகோணமலை என்னும் பெயர்கள் வருதலும், பேட்டோலக்கி, பென்னட் (Bertolucci, Bennet) முதலிய ஐரோப்பிய பண்டிதர் கள் எழுதிய இலங்கை வரலாற்றில் “விஜயன் வருதற்குப் பன்னெ டங்காலத்துக்கு முன்னே தமிழர் இலங்கையிற் குடிக்கொண்டிருந் தார்களெனக் கூறுதலும், “ராயல் ஏஷியாடிக் சொசைட்டி” (Jour- nal of the Royal Asiatic Society, Ceylon Branch 1848. p. 73.) பாரது பத்திரிகையிலே, “ரோமர் இலங்கையிலே வந்ததஞ் செய்த காலத்திலே தமிழர் மாதோட்டத்தை இராசதானியாகக்கொ ண்டு அரசுசெய்தார்கள்” என்றும் “அவ்வரசு விசயன்காலத்துக்கும் யாழ்ப்பாடி காலத்துக்கும் மிகவும முந்திய பழமையினையுடையது” என்றும் வருதலும், இதற்குப் பிரமாணமாம்.

இவ்வாறு இலங்கையில் அரசுகொண்டிருந்த தமிழரசர் சோழ பாண்டிமண்டலத் திராசபரமபரையினரும் அவரோடு கலப்புடைய வருமாயிருந்தார்கள். அவர்கள் மாதோட்டத்திலே கட்டியிருந்த கோட்டை மிக்க வலிமையும் அழகும் அற்புதமுமுடையது. பெரு மரக்கலங்கள் மன்னார்க்கடலில் வருமாயின் அவைகளைத் தன்மாட்டி முத்துக்கொள்ளும் கார்த்தப்பொறியுடையதாயிருந்ததென்பர். இத் துணைச் சிறந்தநாகரிகம் வாய்ந்த அந்நகரத்து மக்கள் தமிழ்க்கல்வியி லே பேரபிமானமும் பாண்டித்தியமுமுடையராயே விளங்கினராதல் வேண்டும். அவர்கள் காலம் முதற்சங்கமும் இடைச்சங்கமும் நடை பெற்றகாலம். அச்சங்கங்கள் நடைபெற்ற நகரங்களுமோ மிகச்சமீ பத்தே எதிர்க்கரையிலேயிருந்தன.

மாதோட்டத்துப் புலவர்க்கு அக்கரையிலேயுள்ள சங்கமும், அக்கரையிலேயுள்ள புலவர்க்கு இக்கரையிலேயுள்ள இராசசபையும், பிரபுக்கள் மிகுதியும், திருக்கேதீச்சர சிவாலயமும் காதற்பொருளா மன்றோ. அதனால் அங்குள்ளார் இங்கும், இங்குள்ளார் அங்கும் போக்குவரவுடையாயிருந்தனர். தமிழ்ச்சங்கத்திலே ஆசனம்பெ

ந்து வீற்றிருத்தற்குச் சிங்காசனம்பெற்ற அரசரும் விரும்பித்தம் புலமை நாட்டினரென்றால் அக்காலத்தில் அச்சங்கப்பலகையேற்றம் போலும் பெரும்பேறும பெரும்போகமும் வேறில்லையெனல் வேண்டும். எனவே சமுநாட்டுப் புலவரும் அரசரும் அதனைப்பெரிதும் விரும்பினராதல்வேண்டும்.

“யாதானு நாடாமா ஓராமா லென்னொருவன்

சாத்துணையுட கல்லாத வாறு.”

இத்திருவாக்குக் கொடுத்தமிழ் நாட்டிலே புலைக்குலத்திலே பிறந்தவரும் கடைசசங்கப்பலகையேறித் தமமைப் பிரமதேவரது அமிசாவதாரமென நாட்டினவருமாகிய தெய்வப்புலமைத் திருவன் னுவ நாயனரது சுவாணுபவமன்றே. இவவுண்மை முந்திய சங்கத தாருக்கு மொப்பாமன்றே. அதனை சமுநாட்டுமக்கள் கடைப்பிடி யாதிருந்தவரல்லர். ஆகவே சமுநாட்டுப்புலவர்களும் அரசரும் தநி ம்ச்சங்கமேறியிருந்தாராதல் வேண்டும்.

முதற்சங்கத்திலேயிருந்த முடிநாகராயர் என்பவர் சமுநாட்டு வேந்தராதல்வேண்டும். இலங்கையிலே விஜயராஜன் காலத்துக்கு முன்னே நெடுங்கால மரச்செய்தவர்கள் நாகராயரென்னும் பெயர் புனைந்திருந்தனர். முன்னொருகாலத்திலே இலங்கையிலே நாகர்கள் மிக்கநாகரீகமும் பராக்ரமமுடையராயிருந்தாரென்பதும், அவர்கள் இராச்சியம் ஒருகாலத்திலே இமயமவரைக்கும் வியாபித்திருந்ததென்பதும், நாகபட்டினம் நாகபுரம் நாகர்கோயில் முதலிய நகரப்பெயர்களால் அறியக்கப்படும். நாககன்னிகை வயிற்றிலே சோழராசனுக்குப் புத்திரனாய்ப்பிறந்து நாகபட்டினம்போய்த தந்தையைக்கண்டு தொண்டைநாட்டுக்கு அரசனாய் முடிசூட்டப்பெற்றவன் ஒருவனுள் ளென்பது பத்துப்பாட்டிலே கூறப்படுகின்றது அந்நாககன்னிகை இந்நாகர்குலக் கொடியாதல்வேண்டும். இந்நாகர்கள் பின்னர்க்காலத்திலே தமிழரால் அடிப்படுத்தப்பட்டு டாசிமுநது கருங்கினர்கள். அவர் வழிவந்தோரே இக்காலத்திலே விர்தனையிலுள்ளவேடரென்பது அநேகர் துணிபு. (See “Sketches of Ceylon History” by P. Arunachalam, M. A. Cantab.)

இன்னும் ஈழநாட்டிலே நாகர்கோயில் என்னும் பெயரால் ஒரு நுளது. யாழ்ப்பாணம் பூர்வம் சிங்களரால் நாகதீவு என வழங்கப் பட்டது. இதுவும் பூர்வம் நாகர்கள் இங்கிருந்தமைக்குச் சான்றும். அரசிழந்தநாகர்கள் ஒருகாலத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலும் வந்தனப்ப குதியிலும் வயினர் தீவிலும் போயொதுங்கி யிருந்தாராதல் வேண்டும்.

இன்னும் கடைச்சங்கத்திலி ருந்த இளநாகனாரும் இலங்கை அரசருளொருவராதல் வேண்டும். இளநாகன என்னும் பெயருடைய அரசன் ஒருவர் கிறிஸ்தாபதம் 38-ல் அரசுசெய்தவர். அவரின்னர் அரசிழந்து பாண்டிநாடுசென்று அங்கே சிறிதுகாலமவசிக்கதுப் பாண்டியன்கொடுத்த சேன்கொண்டு தமதரச மீட்டவர். அவர் அங்கிருந்தகாலத்தில் இறையனாகப் பொருளுரை கேட்டார்போலும். இறையனாகப்பொருளுரையை ஆசிரியபரமபரையாகப் பாடங்கேட்டாருள்ளே இளநாகருமொருவராகக் கூறப்படுவர். அவர் முசிறி யாசிரியர் லீலகண்டனார் நகுரத்தாரெனக் கூறப்படுதலால் லீலகண்டனார் அவர்களுடைய அனாகராவர். முசிறி என ஈழநாட்டகததுமோரு நுளது. ஆதலின் லீலகண்டனாரும் ஈழநாட்டுப்புலவராதல் வேண்டும்.

இன்னும் மாநகையிலும் மணற்றியிலும் பாண்டியர் போர்புரி நது பெற்ற கொற்றமும் இறையனாகப்பொருட்கோவையிற் கூறப் படுகின்றது. மாநகையென்பது மாதோட்டத்துக்குச் சமீபத்தே யுள்ளவர். மணற்றி எனபது யாழ்ப்பாணம். அது மணல் நாடு என்றும் மணற்றிடல் என்றும் ஒரு காலம் வழங்கப்பட்டது. அஃகொருகாலம் இலங்கையரசர் பாண்டியரோடும் சோழர்களோடும் எதிர்பொருதற்குப் போர்க்களமாகி ருந்தது. அதன்பகுதிகளுளொன்று இன்றும் கௌடியி எனும் பெயரால் வழங்கும். மாநகையிலும் மணற்றியிலும் கிறிஸ்தாபதத்துக்குமுன்னே (103. B. C) 103-ம் வருஷத்தில் ஒரு பெரியபுத்தம் நடந்தது. அதிலே பாண்டியர் வாலகம்பாருகுவப் புறங்கண்டு அவனமனினியையும் புத்தபாத்திரத்தையும் கவர்ந்துகொண்டெய்தோடு ஈழநாட்டையும் தமதடிப்படுத்திப் போயினர் என மகாவமிசம் கூறுகின்றது.

இன்னும் சிலப்பதிகாரத்துக்குரைசெய்த அடியார்க்கு நல்லாரும் ஈழநாட்டாரென்படுவர். அவர் குணபூஷண சிங்காரியாரா

வுக்கு மந்திரியாயிருந்து ஈழநாட்டில் அநேக தருமாலயங்களும் வித்
யாசாலைகளும் ஸ்தாபித்தவர். அவர் அமைப்பித்த திருக்குளம்
இன்றுமுளது. அஃதடியார்க்குநல்லார் குளமென வழங்குகின்றது.
அது வண்ணச்சிவாலயத்துச் சந்நிதித்தெருவினுள்ளது. அதற்கயலி
லே அவர்தமது அரசன்பெயராலே அமைப்பித்தகுளம் ஆரியகுள
மென இக்காலத்து வழங்குகின்றது. அவர் இருந்தமனிலிழை
அவர்பெயராலேயே வழங்குகின்றது. அவர்காலத்திலேயே தமிழ்
பாழ்ப்பாணத்திலே மிகவிருத்திபெற்றது. அவரே அறுபதாமுன்று
நாயன்மாருக்கும் ஆலபமும் பூசைக்கு சிபந்தமும் பாழ்ப்பாணத்தில்
முதன்முதல் வகுத்தவர். அவ்வாலயமிருந்தவிடம் நாயன்மார்கட்டு
என இன்றும வழங்குகின்றது.

முதிரம் மாந்தை என்னும்பெயர்க்கையும் தம்பிக்கஞ்சிக்காமொ
ண்டிருந்த பூச்சங்கபோதியினது சரித்திரத்தையும் நோக்குமபோது

“அந்தநான் வந்திலை யருங்கவிப் புலவோய்
இந்தநான் வந்தூர் கொந்தெனை யடைந்தாய்
தலைதனைக் கொடுபோய்த் தம்பிகைக் கொடுத்ததன்
விலைதனை மீட்டென் வெறுமைபோய் கனையே.”

“வெம்புகு காலை வெறும்பி விழுஞ்சிரம்
செம்பொன் கோடி விலையெனச் சித்தித்தான்
உம்பர்காடு முலகினுந் தேடினும்
எம்பி போலெமக் கியாவரி னியரே.”

எனக்கூறிய குமணனும் ஈழநாட்டிலுள்ளான் எனத் துணிதற கிட
மாக்கின்றது. பூச்சங்கபோதியினது இயறபெயர் குமணன்போலும்.
மகாவமிசத்திலே கூறப்படும் பூச்சங்கபோதி சரித்திரமும் புறநானு
ற்றிலும் பிறவற்றிலும் வருங்குமணன் சரித்திரமும் காலமும்பெரிது
மொத்திருக்கின்றன.

பாழ்ப்பாணத்திலேயுள்ள செயபியன்பற்று, பல்லவராயன்கட்டு,
தொண்டைமாளாறு, பாண்டியன் குறுவு முதலிய இடம் பெயர்களை
நோக்குமிடத்துத் தமிழ்நாட்டுவேந்தர்கள் பாழ்ப்பாணத்தொடர்பு
டைபராயிருந்தாரென்பது நன்கு துணியப்படும்.

இன்னும் மாதோட்டத்துக்குத் தெற்கேயுள்ள குதிராமலிம்க்க பழமையும் பவனதேசம்வரையும் பார்த்த ழீர்தீயுமுடையது. அஃ தொரு காலம் சிற்றரசர்க்கு இருக்கையாயிருந்தது. இதற்குத் தலைவராயிருந்த சிற்றரசருள்ளே எழினியும் பிட்டங்கொற்றனும் புறநானூற்றிற் பாடப்பட்டோர்.

இங்ஙனம் வருமேதுக்களால் தமிழ்ச்சங்கப் புலவருள்ளே ஒரு சிலர் ஈழநாட்டுப்புலவராதல் வேண்டும் எனவும், தமிழ்ச்சங்கப்புலவ ரார் பாடப்பட்டிருள்ளும் ஒரு சிலர் ஈழநாட்டாராதல் வேண்டுமெ னவும் அவரே ஈழநாட்டிலே முதலில் தமிழ்வளர்த்தாராதல்வேண்டு மெனவும் அதுமிக்க இடமாகின்றது.

ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை.

உ

சிவமயம்.

முத்தமிடலின் வரலாறு.

~~~~~

HISTORY OF KISSING.

—o()o—

எசசில், தீட்டு, அநாசாரம், முதலியவற்றை முழுவதும் தமக்கா காதென்று வெறுத்து, ஆசாரதர்மமே ப்ரதமமாகக்கொண்டிருக்கும் இப்பரதகண்டத்தில், ப்ரமம், ஷுத்ரிய, வைசியர் என்னும் இருபிறப் பானரினுங்கூட தொன்றுதொட்டு, எச்சலிட்டு முத்தமிடும் வழக்கம், அதுஷ்டானத்திலிருப்பதைப் பிரத்தியக்ஷமாகவும், புத்தகப்பிரமா ணங்கள் மூலமாகவும் நாமருக்கு அறிவோம். கடலிற்சிப்பிகளிலும், மலை, மதி, கரி, சங்கம், கரும்பு முதலிய இருபது இடங்களிலும் அகப்பட்டகூடிய விஷபேறப்பெற்ற முத்தங்களைக்காட்டிலும், நம்ம வர் இம்முத்தமிடலை அதிகம் விஷயுள்ளதெனவே கருதுகின்றனர் போலும். இம்முத்தமிடும் வழக்கம் ஐப்பாஸ்தேசத்திலும், மற்ற

முன்ன பல ஜேசுடிகளிலும் இன்னதென்று அறியப்படாத தன்மையிலும், இதனவசியம் குழந்தைகள் வளர்ப்பதில் இன்றியமையாத தென்று இவர்களுக்குத் தோன்றும்போயினும் அமெரிக்கா, ஐரோப்பா முதலிய எண்ணிறந்த தேசங்களின் நாலா மூலைகளிலும் இவ்வழக்கம் பிரபலமாய்க் கையாளப்பட்டு வருகிறதெனத் தெரியவருகிறது. பூலோகவிஷயங்களை தீக்ஷணமாய்ப் பரிசோதித்தறிவதிலேயே காலங்கழியாநிற்கும், மேலாட்டு சிபுணர்கள் பல்லோர் இம்முத்தமிடலின் வரலாற்றிலும் தம் கவனத்தைசெறித்து செலுத்தாமற் தாரிலர். குசாக்ரபுத்தியுள்ள மேலாட்டு விதவாநொருவர் இம்முத்தமிடும் வாடிக்கை, பூர்வத்தில, மனிதர்கள் மாமஸபக்ஷணிகளாய் (Vannibals) இருந்தகாலத்தில், புருஷன் தான் ஸ்திரீயொருத்தியினிடம் கொண்ட விசேஷப்பிரியத்தை அவளுகுசுசெவ்வனே தெரிவிப்பதற்காக தன்னுடைய பறகளினால் அவள் உதடுகளிலும், கதுப்புகளிலும் (Cheeks) நடித்து, அவளை ரஸமுள்ள மாம்பழம்போல் விழுங்கவேண்டுமென்ற தன்னுடைய அவாவைக்காட்டும் அவ்வாடிக்கையிலிருந்து மாறி நாகரீகத்தினால் உண்டான அறுஷ்டானமே இம்முத்தமிட்தல் எனக் கூறுகின்றார். மற்றும் பிரகயாதிபுள்ள ஒருவர், தென அமெரிக்காவின் தெனபாகத்திலுள்ள டெரெடெல் பியூயகோவில், (Tierradel Faego in South America) இது நாள்காறும் நடந்து வருகிற ஒருபிராசின வழக்கத்தினின்று குழந்தைகளை முத்தமிடல் ஜனித்ததென்று ஆதாரங்காட்டி வரைகிறார் அந்நாட்டில் தண்ணீரெடுத்தருதும் கோப்பைகளுட, கிண்ணங்களும், பாத்திரங்களு இன்றும் உபயோகியாமலே, குழந்தைகளைப்பெற்ற தாய்பாரன், ஆடுவாடுவாடிய சதுஷ்பாகங்களேபோல், தண்ணீரையிடக்கூடிய ஆற்றோரங்களிலும், நீர்நிலைகளிலும் சென்று தமவாய்சிறையத் தண்ணீர் உறிஞ்சி, தமதம் குழந்தைகளின் வாடிற் புகட்டித் தாஹுசாநதிசெய்வது இன்றும் வழக்கமாயிருந்து வருவதாகக் காணலாம். மாதுஷீகத்தின் இருதப்பாழைய வழக்க வாஸனையைக் கொண்டே இன்றும் இம்முத்தமிடல் அறுஷ்டானத்தில் நிலைநின்று நீங்காதாகிறது என்றும் அவர் கூறுகிறார். ஓர் ஆண்புற தன் பேடையினிடத்தண்டாய அன்பின மிகுதிபற்றி மூக்குடன் மூக்குச்சேர்த்து உராய்ந்து கொண்டி ருந்ததைப்பார்த்த நிலைவனும் நிலையும் அவ்வாறே

தம்முடைய உதட்டுடன் உதட்டை அன்புறச்சேர்த்து வைத்துக்கொண்டனர் என னும் விஷயம் இங்கு ஞாபகப்படுத்திக்கொள்ளத்தக்கதும். பக்தி, விசுவாஸம், மரியாதை, முதலியவைகளைக் காட்டுமறி குறியாகப் பழைய காலத்திய யூதர்களில் (Jews) இம்முத்தம்கொடுக்கும் வாடிகையை விடுத்து அவர்களிடத்திலிருந்து கிறிஸ்தவமதத்தினை யதாரணிகளும் மேனாட்டாருக்குப் போனதாகவும், இன்னதாகும் கிரீக்கச்சர்ச் (Greek church) என னும் வகுப்பினராகிய கிறிஸ்தவர்கள் இக்காலத்தும் எஸ்டர் கிஸ் (Easter kiss) என்ற மதஸம்பந்தமான கோட்பாட்டை அதுஷ்டானத்திற் கொண்டுவந்திருக்கிறார்களென்றும் நன்றாய் விளங்குகிறது. அராபிய பாரவீக் கிரந்தங்களினின்று இவ்வழக்கம் அவ்வதேசங்களில் பிராசீனமேயென்று தெரியவருகின்றது. மகம்மது தீர்க்கதரிசியின (Mahomed the Prophet.) ஸந்ததியராகிய ஸயிட்ஸுகளும் (Sayyids) தம்மதஸ்தர்களில் ஒருவருக்கொருவர் பரஸ்பர மரியாதையைக் காட்டுவதற்காக ஒருவருக்கொருவர் கரங்களை முத்தமிட்டுக்கொள்ளுகின்றனர். நாம் முன்னே கூறியவாறு நம் பரதகண்டத்தில், தமிழ், ஸம்ஸ்கிருதம், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் முதலான பதினெண் பாவையிலுள்ள செய்யுள் பிரபந்தங்களில் இம்முத்தமிடுதலைப்பற்றி ஏராளமான உதாரணங்கள் காணப்படுகின்றன. இம்முத்தமளித்தலைப்பற்றிப் பிள்ளைத்தமிழ் முதலான சிறுகரந்தங்களிலும், மஹாபாரதம், இராமாயணம் முதலான இது ஹாஸங்களிலும் எண்ணிறந்த பாகங்கள் காணக்கிடைத்தபோதிலும், நாம் முத்தவகொடுத்ததற்கு ஸஹஜமாயுள்ள இரண்டொரு ஸந்தர்ப்பங்களுக்கறி குறியாக இரண்டொரு பாக்களையும் அவற்றினடிகளையும் சுண்டு வரையததுணிவேம்.

“வள்ளியானிகழ்ந்தடு மதுநல்லிதழ்த்
தள்ளநுங்குகளைத் தான்மறைக்கிய
தெள்ளமிழ்துறழ்மொழித்தேவசேனைமுன்
கின்னியொன்றே தினுன்றீர்த் திபாடுவாம்.”

“..... தளவம்,
போன்முனைத்தரு றவற்செவகனியாப்முத்தநருகமுத்தமே.”

முருகுவிரியுறங்களைபமுலையாப்முத்தநருகவே.”

“ .....
முனிவர்களுமார்தவந்தரிதாழ்பவன்முத்தமளித்தருளே”

“ .....
செங்கழுநீர்மதக்கனிதருகனிவாயின்முத்தமருளே.”

“ .....
முத்துநிறைத்தகனிவாயான்முத்தத்தருகமுத்தமே.”

“ .....
முத்திலளித்தமுத்தமருள்முத்தேமுத்தநருகவே.”

“ .....
மொய்வானறுமீனுவத்தளித்தமுத்தேமுத்தநருகவே.”

“ .....
முதிருஞ்சுவையமுதொழுதுவரிதழ்முத்தமளித்தருளே.”

ஆனால் நம்மதஸ்தர்களுள் எங்கேயாயினும் குருபக்தி மர்யாதையைக்காட்டுவான்வேண்டி சிஷ்யகோடிகளாகிலும் பிறராகிலும் முத்தமிடும் வழக்கம் கொண்டிருக்கிறார்களென நாம் அறியக்கூடவில்லை. இம்மாதிரியான குருபக்தி மர்யாதையை நமமவர் எதிர்கொள்ளல், நமஸ்கரித்தல், அர்க்கயபாத்யாசமனீயங்கள் கொடுத்துபசரித்தல் முதலியவற்றினால் செய்வதை நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். ருசேஸருக்குக் கிருஷ்ணபகவான் இம்மர்யாதைகளைச் செய்துபசரித்ததாக நாம் பாகவதகர்த்த பூர்வமாய் அறிகிறோம். மேனாட்டு நாகரீகர்கள் காலைத்தொட்டு முத்தமிடுதல் (Kissing the feet) இந்தியாவில் அதுஷ்டிக்கப்படுவதொரு வழக்கமென்று சொல்லினும், விசுவாசத்தைக் காட்டுவதற்கு, காலினை எச்சலிட்டு முத்தமிடுவதை நாம் கேட்டதாயில்லை; கண்டதாயில்லை.

மேனாட்டு மேதானிகள் நாம் முன்னமே சொல்லியிருக்கிற இரண்டொரு ப்ராசனை வாடிக்கைகளிலிருந்து முத்தமிடுதல் ஜனத்திருக்கலாமோவென்ற காரணத்தைச் சொல்லிவிட்டு, பரிபூர்ணமாய் புத்தியையும் இவ்விஷயத்திற் செலவழித்துத் தங்கனாள் முடிவானதொன்று இவ்விஷயத்திற் சொல்லமுடியாதென்று தீர்மானித்துவிட்டார்கள். பூர்வகாலத்தில் ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் தலை

வலிக்கொருமருத்து அழகியமாதாரிலகமொன்றை முத்தமிடல் வந்தி ஆங்கு அகப்படக்கூடிய பழைய ஓளவுத சாஸ்தரங்கனிலிருந்து உறு பங்கிடக்கின்றது! தலைவலியினின்றும் கஷ்டப்படும மாறுஷிகந்தாடிக் கண்டு பரிதாபித்து இவ்வைத்யத்தைப் புனர்ஸ்தாபனம் ஏன் வேண் வது செய்யலாகாது? இம்மருத்தின் விசேஷ குணத்தைப்பற்றி உத் ஸந்தேஷிக்கவேண்டுமோ? இந்த ஓளவுதபரயோகத்தின் மலிசுழ பபன் முதலாயவற்றை உலகம் முழுவதும் அறியுமானால் தலைவல யிலிருந்து வருந்துபவர்களுடைய சங்கைய அதிகமாகுமென்பதில் ஐயமேயில்லை. இவ்வியாதியினால் வருந்துபவர்களுக்கேற்றபடி அழ கிய மருந்தகப்படுவதுதான் கஷ்டலாப்யமாகும்.

ப்ரியத்தை முத்தமிட்டுக் காட்டுமீவ்வாடிக்கை நமமை ஹிட்டக லாத பேய்ப்போற் பிடித்திருந்ததாயினும், எல்லா நாட்டிலும் இவ் வாடிக்கையை வெறுக்கும் புத்திமான்களைக் காண்கிறோம். நாள டையில் இம்முகத்தமிடும் வாடிக்கையே மனுஷஸமூகத்தினின்றும் கொஞ்சங்கொஞ்சமாக நீங்கவருமாயின், அவ்வனுஷ்டானத்திற்குப் பிரதியாக எது ஏற்படக்கூடியதோ என்று மேனாட்டுப்புத்திமாண்க ளிலொருவர் ஆலோசனைகடலிவாழ்கிறார். கை குலுக்கலும் (Hand Shake) வணங்குதலும் (Bowling) பூரணப்ரியத்தைக் காட்டக் கூடியவல்லவே என்றும் விசாரப்படுகிறார். ஈஜிப்டில் (Egypt) அனுஷ்டானத்திலிருக்கிற வழக்கத்தை யேற்றுக்கொள்ளலாமோ வென்றும் ஸந்தேஷிக்கிறார். அவ்வாடிக்கை தன்கையைத் தானே முத்தமிட்டு, பிரகு அக்கரத்தினைச் சிரத்தினில் ப்ரியத்திற்குறியா கச் சூட்டிக்கொள்ளுகலேதான், முதத நடுதலை யொழித்தும் எச்சலா கதும் இவ்வாசாரம் அநாசாரமாயிருக்கிறதே! அபிஸ்ஸினியாவில் (Abyssinia) மண்டிபோட்டுட்டார்தது பூயியை முத்தமிட்டு அவர்களுள் உள்ள அதயந்த விசுவாஸத்தையும் அன்பையுங்காட்டுகின்றார்கள். இன்னும் டாக்டர் கைரப் (Nyrop) முத்தமிடும் வழக்கத்தைத் தள் ளினால், அதற்குப் பரிதாபப் பின்னால் சொல்லப்படும் வழக்கங்களி லென்றை நம்மேனாபிஷ்டப்படி அனுஷ்டிக்கவாமென்று கூறுகிறார். பரஸ்பரம் கைபொடு கைதட்டல், தோளோடுதோள் தொட்டிடித் தல், காதொடு காதுறைத்தல் முதலாய பலவேறுவகைப்பட்ட முஷி

கனிவுள்ள பல்வேறு வகைத்தான விசித்ரமான தேசாசாரங்களி
லொன்றை அங்கீகரிக்கச்சொல்லுகிறா. முத்தமிடும் அவச்யத்
தையும், அனுஷ்டானத்தையும் பாராட்டாத தேசங்கள் பல இப்பூ
மண்டலத்திலிருப்பதினால், மாறுஷீகத்திற்கு இம்முத்தமிடல் அத்
யாவச்யமானதல்லவென்றும் அஃது அறவே நமமினின்றும் நீக்கப்
படுவதற்கு முநாநதிரங்கள் பலவுள்ளனவென்றுங் கூறுகிறார், உலகத்
தில் இவ்வாடிக்கை பற்பல தேசங்களில் இல்லை என்னும் விஷயம்
அனேகருக்கு இன்றையவகையில் தெரியாமலிருக்கலாம். மாடகாஸ்கர்
(Madagascar) பாஸினீஷ்யா (Polynesia) என்னுமிடங்களி
லும், நீகரோ ஜாதியினரில் பலபேர்களுள்ளும், இன்னும் மற்றவிடங்
களிலும் முத்தமிடல் இன்னதென்று தெரியாது. ஆப்பிரிக்கா நீகி
ரோஸ்தீரியைத்தான் முத்தமிட்டவுடன அதனைப் பரியத்தினால் செய்
கிற கார்யமென்றறியாது அவள் பயந்தது கதறினா என்று ரீட் என்ற
(Mr. Read, a Traveller) யாதீகர் ஒருவர் கூறுகிறார் பின்லாண்டு
(Finland) தேசத்து ஸ்திரீயொருத்தி, ஸ்திரீபுருஷர் பரியத்தினால்
முத்தமிடும் விஷயத்தைக் கேட்டபொழுது “என் புருஷன் இவ
வாறுசெய்ய எண்ணினால், அன்னுடைய காதனை ஒரு வாரம் வரை
யில் நோகும்படியாகக் கையினால் பிசைந்து கிளளியிடுவேன்.” என்று
கூறினனாம் ஆறுமாதம் பதலும் ஆறுமாதம் இராததிரியுமாய், பனி
யால் ஸதாஸர்வகாலமும் மூடப்பட்டு மஹாமேருவேண்டும், ஹிந்து
பௌராணிகளால் சொல்லப்பட்ட உதகரமஹாஸமுத்ரத்திலிருக்கும்
(Arctic Ocean) கீன்லாண்டிலும் (Green land) ந. இநதயாபிற
குத் தென்கீழ் பாரிசத்திலுள்ள மலேயாநிலும் (Malaya) இன்னும்
பிறஜாதியார்களிலும் ரோஜாமுத்தம் (Rose Salute) என்னும் வழக்கம்
ஸஹஜமாயிருந்து வருகிறது. டார்வின (Mr. Darwin) எவ்
வர் பின்வருமாறு ரோஜாமுத்தம் அல்லது மலேயா முத்தத்தைப்
பற்றி விவரிக்கிறார். ஸ்திரீகள் தமமேல் நோக்கிப் பார்த்த முகங்க
ளுடனுட்கார அத்தேசத்துப் புருஷர்கள் பக்கத்தில் நின்று அவர்
கள் பாரிசத்தில் சாய்ந்து தங்களது முககிணுச்சியை அவர்கள் முக்கு
களுக்குக்குறுக்கேவைத்து சற்றேரம் ஹுங்காரசப்தத்துடன் தேய்
த்து ஆநந்திக்கிறார்கள்.

ஸூர்யோதய ஸூரியென்றழைக்கப்படுகிற ஜப்பான் தேசத்திலும் மேனாட்டு நாகரீகம் பரிபூர்ணமாய் தங்களுக்குவந்துள்ளதென்று தற்புகழ்ச்சி செய்துகொள்ளும் அநராட்டினரும் முத்தமிடும் வாடிக்கை இன்றுங்கிடையாதென்று மிகவும் திருப்தியுடன் நோக்கவேண்டியதாயிருக்கிறது. அத்தயந்த பிரியத்தினைதன குழந்தைகளிடத்திப பாராட்டும ஜப்பானியத்தாயும், தன் குழந்தையை ஒரு பொழுதேனும் முத்தமிடுவதில்லை யென்பதற்கு நல்ல ஆதாரமிருக்கின்றது. ஆனால் அதற்குப்பதிலாக ஜப்பானியத்தாய் கனகுழந்தையின் சிறிய கன்னங்களைத் தன் கன்னத்தோடுசேர்த்து அழுத்தி கூவென்றபுறாச்சபதத்துடன் மெதுவாகச் சப்தம் செய்கிறாள். காதரின் சாலடிஸ் (Katharine chaldis) என்னும் ஐரோப்பியமாதா தன்னுடைய ஜப்பானிய அநுபோஹங்களைச் சொல்லிவருங்கால், தான் பால்யமுதற்கொண்டு அத்தேசத்திலிருந்ததாகவும், தாய் குழந்தையை முத்தமிடக்கூணாது அந்நியர்களினெதிரில் அமமாதிரியாகச்செய்ய ஸங்கோஜத்தினால் என்ற யூக்த்த அநேகதடவை ஒன்றிதுபார்த்துக்கடைசியில் அத்தேசத்தில் குழந்தைகளை முத்தமிடுவதே கிடையாதென்பது தெரிந்தாகொண்டு, தாய்க்கு முத்தமிட்டுச் சீராட்டிச்சொல்லிக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கருதி, தாயின் கையிலுள்ள குழந்தைக்கு முத்தமிட்டுக் காங்குககாட்ட, அதற்கு அந்தக்குழந்தை பயந்து வீறிட்டுக்கதறியதும், தாய் அதிசயித்த மயங்கிநின்றதும், தான் என்னைக்கும் மறக்கமுடியாதென்றும், அன்றுதொட்டு மறுபடியும், குழந்தையைச் சீராட்டிப் பாராட்ட ஜப்பானிய ஸ்திரீகளுக்காக கற்றுக் கொடுக்கத்தான முயல்வதே இல்லையென்று தீர்மானித்ததாக வேடிக்கையாகச் சொல்லியிருக்கிறாள்.

வீ. சுப்பிரமணிய ஐயா,

தமிழ்ப் பண்டிதர்.

விவசாயக்குறிப்புக்கள்.

நெல்லிக்குப்பத்துக்கடுத்த பாலூர் விவசாயப் பண்ணையிற்செய்யும் பயிர்களைப் பார்ப்பதற்குரிய காலங்களாவன.

செப்டம்பர் 1-20 தேதிவரை, புன்செய்திலங்களில்,

- (1.) பலவிதக்கதிர் தானியப்பயிர்களுடன் மணிலாக்கொட்டை (நிலககடல்) கலந்துசெய்யும் பரிசோதனைப்பயிர்களும்.
- (2.) நஞ்சையில் பசுந்தழைக்காக விதைபெடுக்கவேண்டிப் புன்செயில் பயிராகும் பசுந்தழைப்பயிர்களும்.
- (3.) பல மணிலாக்கொட்டை வகைகளும்.
- (4.) நன்செயில் ஒற்றை அலகு நட புன்செயில் தெளிவாக விட்டிருக்கும் நெலநாற்றங்கால்களும் பார்வையிடலாம்.

நன்செயில்,

மத்தியமாகாணத்திய அநேகவித முதற்போகத்துக்குரிய நெல் தினிசுப் பயிர்களும்.

பசுந்தழை எருவிட்ட பூமியில் செழிப்பாய் நெற்பயிர் வளர்நதி ரூப்பதையும் பார்க்கலாம்.

கரும்புப்பயிர் செய்பவர்கள் அநேக கரும்புதினிககள் பயிராயி ரூப்பதைப் பார்க்கலாம்.

நன்செயில் பசுந்தழைக்கென்று பயிராகுவதும் சில பசுந்தழை எருத்தினிசுகளும் பார்க்கத்தக்கவை.

ஜனவரி, பிப்ரவரி மாதங்களில்,

ஒற்றை அலகு நடும்பயிராகிக் கதிரினிருக்கும் அநேகவித சம பா நெல் தினிசுகள் பார்க்கத் தகுந்தவை.

அப்பொழுது நன்றாய் வளர்ந்த கரும்பையும் பார்க்கலாம்.

இறைப்புப்பூமியிற் பயிராகும் பரிசோதனைப் பருத்தி வகைகளும் பார்க்கலாம்.

தென்னார்க்காடு ஜில்லாவிற்கு கம்போடியா பருத்தி மிக சிலாகியமானதும் லாபகரமானதுமாகக் காணப்படுகிறது.

மே, ஜூன் மாதங்களில்.

நன்செய்நிலமுள்ள தாலூகா தாலித்தார்கள் வந்துபார்த்தால் நன்செய்ப் பூமிகளில் பசுந்தழை எருவழைகள் சாகுபடி அவர்களது மனைதக கவரும்.

நெல்லிக்குப்பத்துக்கடுத்த பாஜூர் கிவசாயப்பண்ணை மாணேஜருக்கு முன்னமே தெரிகித்தாற் பண்ணைக்கு ஒரு மைலிலிருக்கும் பாஜூரில் தங்குமிடத்திற்கும் ரயில்மார்க்கமாய் வரப்பட்டவர்களுக்கும் நெல்லிக்குப்பத்திலிருந்து கிவசாயப்பண்ணைக்கு வரவண்டி முதலானவைகளும் ஏற்பாடு செய்யப்படும்.

(Sd.) H. C. SAMPSON,
Dy. Director of Agricultural.

உ

சங்கீதசாஸ்திரம்.

—:(X):—

சங்கீத சாஸ்திரம், வேதப் பிரவசன காலமுதல் தற்காலம்வரையில, நம்மவர் உடைத்தாயிருந்த விதத்தைத் தெரிந்துகொள்வது நலமாதலால், அவ்விஷயத்தைச் சுருக்கமாய் இங்கெடுத்துக் கூறுவோம்.

நமது முன்னோர்களான ரிஷிகள் ஆதிகாலத்தில் வேதகீதங்களை இசைப்படுத்திப் பாடிக்கொண்டிருந்தார்களென்றும், ருக்வேதத்தில் அர்ச்சினோகாயத்தி, கந்தினோகாயத்தி, ஸாமினோகாயத்தி என்று அர்

க்ஷ, காத, ஸாமதேவதைகள் பாடுவதாக அடிக்கடி சொல்லப்பட்டிருக்கிற தென்றும் சாஸ்திரங்களிற் கூறப்பட்டிருக்கிறது. பின்னால் பாணினி முதலான வித்தியா சாரியர்களாலும் சாஸ்திரமுறைகள் கிரந்தங்களில் எழுதப்பட்டு வந்தன. அர்க்கமுறையாவது-ஒரு சுவரத்தை ஆதாரமாக வுடையது. காதிக முறைக்கு இரண்டு சுவரமும், ஸாமிக முறைக்கு மூன்று சுவரமும் ஆதாரமாயுள்ளன. பிறகுநான்கு சுவரத்தை அனுசரித்திருக்கிற சுவராந்தரம் என்று மற்றொருமுறை இதனுடன் சேர்க்கப்பட்டது. ரிஷிகளா லனுசரிககப்பட்ட முறைகளும், ஆசாரியர்கள் அனுசரித்த முறைக்கும் முக்கியமான வித்தியாசமுண்டாயிருந்தது. பாணினியானவர்-தாம் செய்த விபாகரண சூத்திரங்களில் உதாத், அதுதாத், சுவரிதமென்று மூன்று சுவரங்கள் எடுத்திருந்தபோதிலும், சினைஷு என்கிற கிரந்தத்தில் மூன்று சுவரங்களாலான முறைக்கும் சப்த சுவரங்களாலான முறைக்கும் சம்பந்தம் அடியில் வறுமாறு காட்டியிருக்கின்றனர். அதாவது-உதாதத்தில நி, கா என்கிற இரண்டு சுவரங்கள் சேர்ந்தனவென்றும், அதுதாதத்தில ரி, தா என்கிற இரண்டு சுவரங்கள் கூடினவென்றும், சுவரிதத்தில் ஸா, மா, பா என்கிற மூன்று சுவரங்கள் சேர்ந்தன வென்றும் அவர் சொல்லுகிறார்.

ஷட்ஜசுவரத்தின் குறிப்பு ஸா என்றும் ரிஷபசுவரத்தின் குறிப்பு ரீ என்றும், காந்தாரசுவரத்தின் குறிப்பு கா என்றும், மத்தியமசுவரத்தின் குறிப்பு மா என்றும், பஞ்சமசுவரத்தின் குறிப்பு பா என்றும் தைவத சுவரத்தின் குறிப்பு தா என்றும், நிஷாதசுவரத்தின் குறிப்பு நி என்றும், காட்டுகிறது. இவ்விதமான சப்த சுவரங்களில் ஷட்ஜசுவரம் நாதமாததிறையாக வைத்துக்கொள்ளப்படது ஏனெனில், மற்ற ஆறு சுவரங்களும் அதிநின்று புறப்பட்டு அதன் மாததிறையை உயர்த்தி கீட்டுவதால் உண்டாகின்றன. நிஷாதமும் காந்தாரமும் சேர்ந்து ஒன்றாய் உதாததமென்றும், ரிஷபம்-தைவதம் இரண்டும் சேர்ந்து அதுதாததமென்றும், ஷட்ஜ பஞ்சமங்கள் கூடிச் சுவரிதமென்று உண்ணவேண்டியது. மத்தியமமானது பஞ்சமத்துடன் கலக்கிறதமன்றி எல்லாச்சுவரங்களுடனும் கலக்கிறபடியால் அது தனியாயிராமல் அவற்றுடன் கூடினதாகக் கொள்ளவேண்டியதாயிற்று. இதனால் அர்ச்சிக, காதிக, ஸாமிக தேவர்கள் மூன்று சுவர

ங்களால் பாடப்பட்டன வென்றும் இம்முன்றும் பிற்காலத்திய சப்த சுவரங்களின்கலைப்பென்றும் கொள்ளவேண்டியது. இவ்வாறு பாணினி முதலான ஆசாரியர்கள் காலத்தில் ஸாமமுறையை அனுசரித்து சப்த சுவரங்களாற் பாடப்பட்ட சங்கீதம் நான்கு பாகமுடையது. அதாவது—பிரஸ்தாவம், உத்கீதம், பிரதிஹாரம், நிதானமாகும். தற்காலத்திய துருவபதமுறையும் அஸ்தாயி, அந்தரம், ஸஞ்சாரம், அபோகம் என்று நான்கு பிரிவுகளுள்ளது. இதனால் இவ்விரண்டு முறையு மொன்றென்றும் பின்சொன்ன முறைககு ஆதிகர்த்தாவாகிய தனசேனன் வேத முறையை நன்றாய் அறிந்தவரென்றும் தோன்றுகிறது. துருவபதமுறை ஏற்படுவதற்குமுன் சங்கீதசாஸ்திர மடைந்த மேற்சொன்ன நான்குவிதப் படிக்கெல்லா மொருங்கு கூடியதைத்தான் சமஸ்கிருத கிரந்தகர்த்தர்கள் “மார்க்கம்” என்கிற முறையென்று வகுத்திருக்கிறார்கள். சமஸ்கிருத கிரந்த கர்த்தர்கள் இச்சாஸ்திரத்தின் அபிவிருத்தி காலத்தில் ஏற்படுத்தி வகுத்திருக்கிற முறைகளைப் படிப்படியாய் அறிபவென்கூடியது அவசியமானது. ஆனால் எண்ணிறந்த கிரந்தங்கள் இச்சாஸ்திர சம்பந்தமாய் ஏற்பட்டிருந்தனவென்றும், இந்நூலின் ஒழுங்கு தக்கமுறையுடன் உண்டானதென்றும், இரது தேசத்தில் தற்காலத்தில் கிடைத்த கிரந்தங்களின் பிரதம பாகத்திற் கூறியிருப்பதால் தெரியவருகிறது. மேற்சொன்ன பெயர்களுமே கிரந்தங்களையும் தவிர மற்றப்படி அவர்களின் சரித்திரம் சிறிதேனும் தெரியாது. கிரந்த கர்த்தர்களின் பெயர்களில் முக்கியமானவை அடியில் வருமாறு காட்டப்பட்டன:—

சதாசிவன், சிவன், பிரமமா, பரதன், காகியபர், மதங்கன், பார்ஷிங்கன், துர்க்கை, சுகதி, சார்த்துலன், கோஹலன், விசாகிலன், தந்திலன், கம்பலன், அச்வதரன், வாயு, விசுவாசு, ரம்பை, அர்ச்சுனன், நாரதன், துமபுரு, ஆஞ்சநேயன் (ஹனுமான்), மாத்ருகுபதன், வருணன், கந்திகேசுவர், சுவாதிரக்கணன், தேவராஜன், கேஷத்திராஜன், ராஹலன், துர்ஜயபூபாலன், போஜன் என்கிற பூவல்லபன், மாமந்தி, சோமேசன்.

மேற்சொன்னவர்களால் செய்யப்பட்ட கிரந்தங்களைப் பிரவர்த்திப்பித்து அவற்றிற்கு வியாக்கியான முதலானவைகள் செய்து வின

கனெவர்கள் - லோல்லடன், உதபடன், சங்குடன், பத்திராபிகவருப்
தன், கீர்த்திரான், ஹா ஹா, ஹரி ஹரி, இராவணன், வாணசரன்
பெண்ணாசிர உதை, ஆதிசேஷன் முதலானவர்களாம். சார்ங்கதே
வனம் செய்யப்பட்ட சங்கீதரத்தொகை என்கிற கிரந்தத்தான் இப்
போது சங்கீத சாஸ்திர விசாரஞ்செய்கிற வித்தியார்த்திக்கு மிக முக்
கியமானது. இச்சாஸ்திர விஷயமாய் இரந்த தேசத்தில் அகப்படும்
கிரந்தங்கள் பலவற்றிற்கும் இதுவே ஆதாரமானது. இந்த புராதன
கிரந்தத்திற்சான் மேற்சொன்ன பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. பிற
பட்ட கிரந்தங்கள் எல்லாம் ரத்தொகைத் தொடர்ந்து எழுதப்
பட்டதும் அல்லது அதன் சங்கிரகமுமா யிருக்கின்றனவேயன்றி
வேறன்று.

சமஸ்கிருத கிரந்தகர்த்தர்கள் எல்லாம்-சங்கீதம் மூன்றுபாகு
பாடுடையதென்பதில் ஒரேவித அபிப்பிராயங்கொண்டிருக்கிறார்கள்.
அவைவாய்வன:-1-வது தேம் அல்லது வாயினாற்பாடுவது, 2-வது
வாத்தியம் அல்லது ஆயுதங்களால் நாதம் எழுப்புவது, 3-வது நிருத்
தனம் அல்லது இசைக்குத்தக்கபடி நடனஞ்செய்வது. அவற்றின்
தன்மையையும் ஒன்றற்கொன்றுள்ள சார்பையும் போசித்தேதான்
இவ்வரிசைக்கிரமமு மேற்பட்டதாகவிருக்கிறது. இம்மூன்று பாகு
பாடுடைய ஹல்-மார்க்கம் என்றும், தேசி என்றும் இரண்டு முறைப்
பாடுள்ளதாய்ப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இதில் “மார்க்க” முறை பிரதமத்தில் பிரமாணஞல் அப்பிபகிக
ப்பட்டு பரதனுக்கு உபதேசம்பண்ணப்பட்டது. பிறகு பரதர் தாம்
அப்பிபகித்ததைக் கந்திருவர்களைக்கொண்டு ருத்திரனுக்கு முன்னே
பிரகாசிப்பித்தார். இதுதான் ரிஷிகளாலும் கந்திருவர்களாலும்
முதல் முதல் ஏற்பட்டு வரன்முறையாய் ஆரியர்களிடத்தில் வழங்கு
கிற முறை. இவ்வாறு “மார்க்க” முறையின் ஆரம்பமும் சரித்திர
மும் சொன்னபடியால் “தேசி” முறை என்பது இப்படிப்பட்டதென
விசாரிக்கப்படுவது அத்தியாவசியமானதெனத்தோன்றுகிறது. இந்
த முறை நானு தேசங்களிலுள்ள நானு வர்ணத்தாரும் தங்கள் தங்
களுக்கு ஏற்றபடி செவிக்கு இனிப்பாய் பலருக்கும் கருண்டாகும்
படி ஏற்படுத்திக்கொண்டது. இது இடத்தைப் பொருத்தினதான

படியால் அங்கங்குள்ள ஜனங்களின் நடக்கைக்கும், வழக்கங்களுக்கும், ஆசாரங்களுக்கும், உல்லாசத்துக்கும், ஒத்த அவரவர்களுக்கு ஏற்றபடி கர்ணனைந்தம் கிளைவிப்பது. மார்க்கமுறை சமஸ்கிருத கிரந்தங்களில் கிவரித்துக்காட்டி யெழுதப்பட்டிருந்தபோதிலும், அப்பிபாசமின்மையாலும் ராச்சிபாதரணை குன்றினதாலும், மற்றுமுள்ள அனேகமாததல்களினாலும், பெரிதும் வழக்கத்தினின்று நீங்கிவிட்டதென்றே சொல்லவேண்டியதாயிருக்கிறது. இந்து தேசத்தில் தற்காலத்திலே வழங்குகிறமுறை தேசியந்தான். மார்க்கமுறை “நிபத்தம்” என்றும் “அநிபத்தம்” என்றும் இரண்டுவிதமானது. நிபத்தமானது-கீதம், வர்ணம் என்று ஏற்பட்டுப் பெரியவர்களாலே குறிக்கப்பட்ட மெட்டுக்குட்பட்டபடி பாடுவது. அநிபத்தமானது-கீதவார்ணங்களைத் தொடர்ந்து மனதுக்குச் சுகமானபடி ஏற்படுத்திப்பாடுவது.

தேசிமுறை முதல்முதல் புத்தசமயத்துப் பாடகர்களால் உண்டாகப்பட்டு ஹிந்துஸ்தானிபாஷை பேசும் துருஷ்கர்களால் விசேஷ விரித்திக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. ஹிந்துக்கள் ஏற்படுத்திய துருவபத முறையிலிருந்தெடுத்து துருஷ்கர்கள் “கியால்” என்று ஒருவிதமும அதினின்று “டப்பா” என்னும் விதமும உண்டாக்கினார்கள். இதுதவிர தென இந்தியாவில் “கர்நாடகம்” என்று மேற்கொன்னவற்றிற்கு வேறு மற்றொருபாகம் சங்கீத சாஸ்திரத்தில் பிரிவுப்பட்டிருக்கிறது. ஆலாபனை செய்வதில் ஹிந்துஸ்தானிமுறையில் வழக்கத்தினுள்ளவைகள்.—துருவபதம், தில்லானா, சுரவர்த்தனம், கியால், டப்பா, தம்பாரி, கஜஜல, ஹோரி, ரித்தா, தாதிரா, சத்திரநாக், லாவணி என்பவைகள். கர்நாடகத்தில் வழங்குகிறவை பல்லவி, கிரீதநனை, பதம், தானவார்ணம், சவுக்கவர்ணம் ஜாவளி, கேத, ராகமாலிகை என்பவையாம்.

நமது தேசத்தில் ஆதிசாஸ்திர முதற்கொண்டே வாத்தியங்களைக் கொண்டு இசை மீட்டுவது வழக்கமாயிருந்தது. யாகஞ்செய்யும் காலங்களில் இரண்டு பிராமணர்கள் விளையை மீட்டியும் ஒருவர் வாயிற்றுப் பாடிக்கொண்டு மிருந்தாலல்லது பலனில்லை யென்று கொள்ளப்பட்டிருந்தது. இவ்வாறு மூன்று பிராமணர்கள் வாத்தியங்களில் இசை

மீட்டியும், வாயினுற் பாடிக்கொண்டு மிருந்தால்தான் (தர்ம அர்த்த காம மோகம்) அறமபொருளின்பம் வீடென்கிற நான்கு புருஷார் தத்தங்களையும் பெறலாமென்றெண்ணப்பட்டிருந்தது. பரமசிவனுக்கு மிகப்பிரியமான வாத்தியம் வீணைதான். நாரதர் சரஸ்வதி தம்புரு முதலானவர்களும் யாழ் நரைபிடுத்து கானம் பண்ணினார்கள். திரு மதுரையில் வீற்றி ருக்கும் சோமசுந்தரககடவுள் செய்த திருவிளையாடல்களுக்குள்ளே கிறகுவிற்ற படலத்தில சிவபெருமான் ஒரு கிறகுக் கட்டைத் தூக்கிக்கொண்டுவந்து அதை யிறகவிட்டு தெருத திண்ணைமீதமாந்திளைப்பாறி இன்னிசை தொடுத்துப் பாடினதாயும், ஏமநாதன் என்னும் பெயருள்ள இசைவல்லானொருவன் கிறகு விற் பவன் கோலங்கொண்ட சிவபிரானைச் சுருட்டு மடுத்தபாபமும் நீர் யாரென்று கேட்கத் தான் “ பண்டருவிபஞ்சிபாணபத்திரனடிமை” என்று சொல்லவும் பாடினவிசையையும் ற்றொருகாற் கேட்க கிறும்பு கிறேனென்று ஏமநாதன் கூற சுந்தரேசர் பாடினதாயும் அது அனை வருக்கும் கர்ணனந்தத்தையும் நயத்தையும் உண்டாக்கிப் பெரும வியப்பை விளைவித்ததாயும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இனி தாளம், பரதம் ஆகிய இவ்விரண்டையும்பற்றி ஒருவாறு கூறி முடிப்பது நலமெனத்தோன்றுகிறது. தாளமென்பது யானையை யடக்குவதற்குப்பயோகமான இரும்புத் துண்டென்று காததியாயன ராற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பிறகு தாளம் என்பது கையைத் தட்டுவதால் காலத்தை கிர்ணயிக்கிறதென்று பொருள்பட்டது.

இசை யாரம்பமுதல முடிசிறவரையில் தாளத்துக்கு ஆதாரமாக மாயுள்ள மாததிரையின ஏற்பாட்டுக்குட்பட்டு சந்தஸ்சையொத்து நடக்கும் அளவுக்கு லயம் என்று பெயர். இது மூன்றுவிதமானது அதாவது-விளம்பிதம், மத்தியம், துருதம். காணாமாதிரை யென்பது கிர்ணயமாக வைத்துக்கொள்ளப்பட்ட அளவு. அதற்குக் குறைவா யிருப்பதில் லயம் தோன்றாது. காலம், கிரியம், மானம் (நிறத்துதல்) இவை கலந்து உண்டாகும் செய்கைக்குத்தான் தாளமென்று சமஸ்கிருத சாஸ்திரங்களில் கூறியிருக்கிறது. கேதம், வாத்தியம், நிருத் தம் இவைகளெல்லாம் தாளத்தினுற்றண் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பரதசாஸ்திரமாவது பிரமாவின் பரதரிஷிக்கு முதலில் கற்
பிக்கப்பட்டுப் பரமேசுவரன் நிருததம் பண்ணுங்காலத்தில் அவர்க்கு
எதிரில் தெரிலிக்கப்பட்டது. பிறகு சிவன் தன் சிஷ்யராகிய நரதி
கேசுவரருக்குப் போதித்தார். பரதர் பிறகு நரதிசேசரிடத்திலிருந்து
புருஷர்கள் அப்பியசிக்கும் தாண்டவம் எனும் லீத்தையைக்கற்று
ரிஷிகளுக்கு உபதேசித்தார். ரிஷிகளால் மனிதர்களுக்கு கற்றுக்
கொடுக்கப்பட்டது. ருத்திரனால் பார்வதி தேவிகு ஸ்திரீகள் அப
பியசிக்கும் பாகம் போதிக்கப்பட்டது. அந்த பாகத்திற்கு லாஸ்யம்
என்று பெயர். தாண்டவம் என்பது ஆண்மையும் செளரியமுமுள்
ளது. லாஸ்யமென்பது மிருதுவும் நயமுமுள்ளது. பார்வதி தேவி
யானவள் வாணசுரன் பெண்ணாகிய உடைவுக்குக் கற்பித்தாள். லாஸ்ய
மமானது உடையினால் துவாரகாவாசிகளான கோபிகளுக்குப் போ
திக்கப்பட்டு அவர்களால் துவாரகைக்கு வெளியிலிருந்தவர்களுக்குக்
கற்பிக்கப்பட்டுப் பின்னால் எங்கும் பரவியது. இப்பரத சாஸ்திரம்
நாட்டியம், நிருததம், நிருதம் என்று மூன்று பிரிவுடையது. இவை
களின் பேதங்களை விவரித்து அந்தந்த சாஸ்திரங்களிற் கண்டு கொள்
ளலாம்.

அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களுக்குள்ளே ஆனாயநாயனர்
என்பவர் வேயங்குழலைக்கொண்டு வாசித்தபோது சராசரங்கள்
யாழும் இயக்கமற்று அவ்வினிய சூசை யென்னும் தேனையுண்டு திவங்
கிய பிரமரங்கள்போல் சலனமற்று நின்றுவிட்டதாகச் சொல்லப்படு
கிறது. சங்கீதத்துக்கு நுகாத கன்னெஞ்சமுடையான மானிட
இயல்புடையவனல்லவென்றும் சுகல நூர்குதுங்களுக்குமே அவன
மனம் இலேசாய் இணங்குமென்றும் இவ்வினிய தேசத்தின காளி
தாசரென்று பெயர்பெற்ற ஷேகஸ்திரியர் என்னும் நாடககவி கூறு
கின்றனரென்றால் சங்கீதத்தின் பெருமையை இன்னும் என்னென்று
வியப்பது! — ஜனவிநோத்தி.

இசைத்தமிழன்.

சீவமயம்.

ஓர் ஆசங்கை.

இப்பூவுலகின் கண் மனிதரால் எய்தற்பாலன அறம் பொருள் இன்பம் வீடுனபன. இவற்றையடைவதற்குக் கல்வி இன்றியமையாததாம். இக்கல்வி தமிழ்நூல்களில் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்னும் இலக்கணங்களும் இலக்கியங்களுமாக. இவற்றைக் கற்பதற்கு எழுத்துக்கள் இன்றியமையாதன. இவ்வெழுத்துக்களை அகரமுதல் னெள, ஈறாக ஒன்றன்பின்னொன்றாக வைத்ததற்கு நன்னூல் விருத்தியுரையில் காரணங்கூறப்பட்டுளது. இதுபோல வடநூலெழுத்துக்களுக்கும் காரணம் இருக்குமென்பது திண்ணம். இவைகளில் தமிழ் எழுத்துச்சுவடியில் ஹரி: ௩ மொ த்து சி ௩ த ம என்றும், வடவெழுத்துச்சுவடிகளில் ஹரி: ௨௫ ௩ ரோ னா ரா ய ணா ய என்றும் எழுதப்பட்டு சைவம் வைணவம் எனனும் இருமதத்தினர்க்கும் பிரதமத்திற கற்பிக்கப்படுகின்றன. இவைகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொருவாககியமாக ௩௩௩ அங்கு பதங்களாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன. அம்முதல் னெளஈறாக உள்ள எழுத்துக்கள் முறையே வைத்ததற்குக் காரணம் புலப்படுவதுபோல் இப்பதங்களும் ஒன்றன்பின்னொன்றாக வைக்கப்பட்டதின் காரணமும் அவற்றின் பொருள்களும் என சிற்றறிவிற்கு எட்டாமையால் இவற்றை அறிஞர் யாவரேனும் நிவர்த்திசெய்வார்களாகில் எம்போலியர்க்கு ஓர் பேருதவியாகும். அன்றியும் அவாபால நன்றிபாராட்டக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

இராமநாதச்செட்டி,

கண்டனார்.

சில தனிப்பாக்கள்.

—(110)—

பழனித்தலம் முத்தமிழ்ச் சக்கரவர்த்தியாகிய ஸ்ரீமத-மு. மாம்பழக் கவிச்சிங்க நாவலரவர்கள் இயற்றியருளிய பாககளை யெல்லாம் முதற்பாகம் இரண்டாம் பாகமாக மார்க்கயன்கோட்டை ஸ்ரீமத்-M. P. பழனிச்சாமியாசாரியார் அச்சிட்டதைக் கண்ணுற்றனன். மேற்படி கவிராயரால் இயற்றிய தனிப்பாக்களில் சில மேற்படி புத்தகத்தில் இல்லை. ஆகையால், அததசைய பாக்களும் பொன்னுவண்ணம் தமது பத்திரிகையில் ஒரு பாகம் இடம்தந்து உபகரிப்பீர்களென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அப்பாக்கள் வறுமாறு:—

மாட்சிமைதங்கிய இராமநாதபுரம் சமஸ்தானம் ஸ்ரீமான்-பொன்னுச்சாமித தேவரவர்கள் மீது அஷ்டநாகபந்தனம்.

வேண்பா.

காதலதிக கடின மெனமேவு
சேமதி தாவு சினமாமா—நீதங்க
ஞா கம்போத சோதி வதனகன
மாராமச சுந்திரபூ மா

ஸ்ரீமான்-திருமலையப்பன் என்பவர்பேரில் சதுரங்கயானையடிக்க

கலித்துறை.

கன்னு தருமமகலா மனக்கா னேவரத
தென்னு மனுமுறை மன்னுகத் தாயச் சீருலவும
பொன்னு வதனசொல் மானு பராபரா பூப்பாவு
மன்னு கனக திருமலை யப்ப வகேசனே.

ஸ்ரீமத-மு. மாம்பழக் கவிச்சிங்க நாவலர் அவர்கள் ஓர்தரம் இராமநாதபுரம் சென்றிருந்த போழ்து ஸ்ரீமான்-பொன்னுச்சாமித்

தேவரவர்கள் ஷெ கவிராயருக்கு ஒரு பிராமணர் வீட்டில் உண்டிக்கு ஏற்பாடுசெய்தார்கள். மேற்படி கவிராயர் ஆங்கு உண்டிபின்னர் தேவரவர்களிடம் பொழுது போக்காகப் பேசிகொண்டிருக்கச் சென்றபொழுது, தேவரவர்கள் கவிராயரைப்பார்த்து “இன்று சாப்பாடு எப்படி இருந்தது” என்று வினவ,

இப்புவியே லாம்புக்கு மெங்கள்பொன்னுச சாமிமன்னு
விப்பிரங்கைச் சோறின்று வேகவில்லை—அப்படியே
கததரிககா யுப்பேபோக் கங்காய பருபயுமணல்
வைத்தாசம் வாநதி வரும்.

என்ற வெண்பாசுவச சொல்லி விடைபகர்ந்தார்.

அ. சிதம்பர முதலியார்.

மது விலக்கு.

சகோதரரே!

இவ்வுலகின்கண்ணுள்ள ம மானிட ஜன்மத்திலே, வாழ்வடையக்கூடிய சாதகமான வழிகள் அநேகமும் தாழ்வடையக்கூடிய பாதகமான வழிகள் அநேகமும் இருக்கின்றன. கடவுள் மனிதருக்குத் தந்தருளிய சுவாதந்திரியத்தால் புத்தியுற்றவர்கள் நல்லமுறைகளைக் கைக்கொண்டு வாழ்வுபெற்றோடுங்கவும் புத்தியற்றவர்கள் கெட்டமுறைகளைக் கைக்கொண்டு தாழ்வுபெற்றோடுங்கவும் காண்கின்றோம். மேலும், நன்மையான காரியம் இன்னின்னவென்றும், தீமையான காரியமின்னின்னவென்றும் மனச்சாட்சியுள்ளார் ஒவ்வொருவரும் அறிந்தேயிருக்கிறார்கள். ஆயினும், ம மானிட சிருஷ்டிக்குச் சபாவமாய் ஏற்பட்டிருக்கும் பெலவீனத்தினால் மனச்சாட்சியுள்ளவர்களுக்கூட சன்மார்க்கத்தை நெகிழ்ந்து ஒரோர்வேளை துன்மார்க்கத்திற் பிரவேசிக்க நேரிடுகிறது. நேர்த்தாலும் அத் துன்மார்க்கத்தினின்றும் தன்னை அப்புறப்படுத்திக்கொள்ள மனிதன் மனத்திட

முடையவனாயிருக்கின்றனென்ப தன்மை. இப்படி அப்போதைக் கப்போது தமையம் திருத்திக்கொள்ளும் குணமுள்ளவரைத் தங்கள் வசமாக்கி அவர்களைக்கொண்டே உலகத்திற்கு அநேக நன்மைகளைச் செய்துமுடிக்க அறிவுடைபார் பலர் சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். அங்ஙனமிருக்க அறியில்லாணுகிய நானே அவ்வறிவாளரைப்போல் தகுந்த சமயத்திற்கெதிர்பார்த்துக் கொண்டிராமலும் அயலாமைத் திருத்தும் ஆண்மையற்ற எனது புல்லறிவைச் சற்றும் ஆலோசியாமலும் இந்நேரத்தில திடம்பிரவேசமாய் வெளிவந்ததற்குச் “சகோகர நஷ்டம் ஸர்வ நஷ்டம்” எனப்பெரியோர் சொல்லி வைத்த சூத்திரமும் அதன்மேல நான்கொண்ட சூத்திரமுமே காரணமென்னலாம்.

சகோதரரே! நேசமானது ஒருவரையொருவர் பார்த்தவுடன் பலகைகாட்டிச் சிரிப்பதன்று. அப்படி வெறிதாய்ச் சிரிப்பது முகநட்பேயாகும். வேறென்னெனக் கேட்பின, காலமாறுபாட்டால் ஒருவர் கெடுதியானவழியில் பிரவேசிக்கக்கண்டால் மற்றவர் உடனே அவருக்கு இடித்துப் புத்திசொலனிக் கெடுதியானவழியிலிருந்தும் அவரை நல்வழிக்குத் திருப்பிக்கொளவதுதான் நேசம். இதுவே உண்மையான சகோதரவாஞ்சை. இதைத்தான் அகநட்பென்பர். அவ்வகநட்பின வசப்பட்டு உத்திரருபவரில் நாம் இன்னின்ன முறைகளைக் கொள்ளவேண்டுமென்பாரும் இன்னின்ன குறைகளைத் தள்ளவேண்டுமென்பாரும்உண்டு. இவையிவை நற்காரியங்களென்று ஆதாரங்காட்டுவதைப்பார்க்கிலும் இவையிவை துர்க்காரியங்களென்று ஆதாரங்காட்டுவது எளிதெனல் நமயிற பெருபாலார்க்குத் தெரியும். இவ்வுறுதியைக்கொண்டே நற்கிரியைகளைக்கொள்ளுவதிலும் துர்க்கிரியைகளைக் கள்ளுவது எவருக்கும் இலகுவென்பது திண்ணம். நான எடுத்துக் கொண்டதும் நம்மைவிட்டு நீக்கவேண்டிய துர்க்கிரியை இன்னதென்று கூடிய அளவு விரித்துக்கூறி அதனுர்க்கிரியை இனிமேல் நமக்குள் லவலேசமும் இருக்கக்கூடாதென வெகு தாழ்மையோடு கெஞ்சிக் கேட்பதுதான். ஆகவே, அப்படிக்கெஞ்சிக் கேட்பது, கேட்கும் எனக்கு மாத்திரமல்ல; அதைப்படி அநுசரிக் தயவு செய்யப்போகும் உங்களுக்கும் சலபமானது. எவரும் வெறுக்கவேண்டிய இத்

துர்க்கிரியையைச் சித்தபலங்கொண்ட நம் சகோதரர் வெறுத்துவிடுவது எளிதேதெய்வன்றும் அப்படி வெறுத்துவிடுவதால் உண்டாகும் பிசியோஜனமோ மிகவும் பருவானது. முழு உலகத்திற்கும் நன்மை தரக்கூடியது. விசேஷமாய் நம் சகோதரர் சகலரையும் சம்மூரண பாக்ஷித்திற்கு ஆளாக்கிவைப்பது. அந்த மகத்தான பாக்ஷித்தை நாம் அனுபவிக்க இற்றைவரை நமக்கு இடையூறாயிருக்கும் அத்தூர்க்கிரியையையின்விஷயந்தான் இப்பொழுதுதென்தோதப்போகிறேன்.

இத்தூர்க்கிரியையின் கொடுமையையும் குரூரத்தனத்தையும் அதனால் நமக்கு விளைந்துவரும் சங்கடங்களையும் விளக்கக்காட்டும் படி தேர்ந்த அறிவும் திடகாதிர தேகமுமுடைத்தான மாதிரிய பிரசங்கியொருவன் தலைப்படுவனயினும் அவன் ஜீவியகாலமெல்லாம் அதனைச்சொல்லியும் முடிவுபெறாமல் அககஷ்டநஷ்டங்களை விரித்துரைக்கத்தனது வாழ்நாள் பற்றாதுதென அவனும் ஒய்ந்துவிடவேண்டியதுதான். அப்படிப்பட்ட கருமத்தை எளிய அறிவும் இளைத்த தேகமுமுடைய என்போல்வார் சொல்வதென்றால் முடியாததேயாம். மேலே சொன்னபடி நாம் நீக்கவேண்டிய தூர்க்கிரியையைத் தூண்டு வதென்றால் நீக்கவேண்டிய கிரியையோ கொடிய கிரியை. கிரியை கொடிதென்பது மாதிரமல்ல; அதற்கு இலக்காகும் வஸ்துவும் கொடியது. அது விஷம் போன்றது. போன்றதல்ல இயல்பிலேயே விஷநான்; இது மறுக்கப்படாத சதத்யம். அது யாது? சகோதரரே! அதன் பெயரைச் சொல்கின்ற நாவும், கேட்கின்ற செவியும், அதனைக்காண்கின்ற கண்ணும், தொடுகின்ற உறப்பும் தீங்குறுமென்பர் பெரியோர். நான் சிறியேனாகையால் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். அதுதான் மதுபானம். பரிக்ஷித்துப் பார்க்கின் பாஷாணம் என்பதும் இதுவே. இது சாராயம், கள், பிராந்தி, விஸ்கி முதலிய லாகிரி வஸ்துக்களேயாம். என்ன இது பாஷாணமா? பாஷாணமென்ப பல்லாயிரரும் பல்லாயிரமுறை பகருகிறார்கள். அப்படிச் சொல்லுவதற்கு அநேக ஆதாரங்கள் ஆங்காங்கிருக்கின்றன. அவற்றிற் சிலவற்றை இங்குத் தருகிறேன்.

மேற்சொன்னபடி, இலாகிரி வஸ்துக்களாகிய அவற்றைப் பாஷாணமென்று ஸ்தாபிப்பதற்கு ஆன்றோரால் அதற்கிடப்பட்டி

நூக்கும் காரணப்பெயரொன்றே போதுமென்றெண்ணுகிறேன் அப்படி அக்காரணப்பெயரைக் கண்டுபிடிப்பதற்குமுன் இப்போது நமக்குள் வழங்கப்பட்டிருக்கும் 'வெறி தருவதும்' 'வெறி தராததுமான' இரண்டுவகைப் பானங்களுள் இம்மதுபானம் எவ்வகுப்பைச் சேர்ந்ததென்று பார்ப்போம். பார்க்குமிடத்து, மதுபானம் முன் சொன்ன இருவகுப்பில் வெறியைத்தரும் பானவகுப்பைச் சேர்ந்ததென்ப பட்சபாதமில்லாத புத்திமான்கள் சகலரும் ஒப்புக்கொள்வர். இதற்கு அப்பாஷணப் பழக்கமுடையாரும் சாட்சி தருவார்கள். இவ்வனம் நிற்கும் 'வெறி புள்ளவை' என்னும் தமிழ்ப்பதத்திற்கு 'இண்டோக்ஸிக்கெண்ட்ஸ்' (Intoxicants) என்ற ஆங்கிலேயமொழி பிரயோகிக்கப்பட்டு வருகிறது. இண்டோக்ஸிக்கெண்ட்ஸ் என்னும் இந்த மொழி ஆதியில் 'டோக்ஸிக்கன்' "Toxicon" என்னும் 'கிரீக்' வார்த்தையினின்று உற்பத்தியானது. இத்தகைய கிரீக் பாஷையை மூலோற்பத்திகொண்ட 'டோக்ஸிக்கன்' என்னும் சொல்லிற்கு அப்பாஷையிலேயே பாஷாணமென்பதுதான் பொருள். அதனை ஆங்கிலேய ஆசிரியர்களும் ஆமோதிக்கின்றனர். அதுவே உலக சம்மதமும். ஆதலால், அருந்தியதும் இலாகிரியைக் கொடுக்கக்கூடியதெதுவோ அவையெல்லாம் விஷ சத்துடையவென்பது. இதுவே வைத்திய நூலுடையார் துணிபு. இதனை ஒவ்வொருவரும் ஞாபகப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். ஏனென்றால் மேலே கூறிய இருவித பானங்களுள் நாம் உபயோகித்துவருவது வெறியைக் கொடுக்கக்கூடியதா? கூடாததா? அதாவது விஷ சத்துடையவா அல்லவாவெனத் தெரிந்துகொண்டால் அப்படி யுபயோகிக்கும் வஸ்துவினால் நமது தேக சுகத்திற்கு ஏதேனும் விரோதமுண்டா இல்லையாவென்பதையும் அவ்வாறே தெளிவாய்த்தெரிந்துகொள்ளலாம்.

நல்லது ; இத்தமட்டும் வெறியைக் கொடுப்பதனைத்தும் நச்சுப் பண்டமெனக் கிரந்த வாயிலாய் ஒப்பித்தது சரிதான். ஆயினும் இத்தோடு 'மதுபானம்' என்கிற வஸ்துவையும் பாருபாடு செய்து அது உண்மையாகவே பாஷாணநானென்று காட்சிப்பிரமாணமாய் ககாட்டவேண்டாவோவென்பார்க்கு இலாகிரி வஸ்துககளெல்லாம்

‘மல்து’ அல்லது ‘மதுசாரம்’ என்கிற விஷத்தைக்கொண்டல்லாமல் வேறெவ்வித மூலகருவிபாலும் உற்பத்தி பண்ணமுடியாதென ஆன்றோர் யாவரும் ஆதியோடந்தமாய் அறிந்த பின்னர்த்தான் அதற்குப் பாஷாணமென்ற பதத்தை வழங்கினாரெனச் சொல்லிவிடுவது இங்கு அநேகருக்குப் பொருத்தமுடையதே. என்றாலும் சித்தவைவராகியமுள்ள மற்றம் சிலருக்கோ அவ்வஸ்துவை அவர்களே சீர்நுக்கிப்பார்த்துத் தெளிந்தனாகொண்டா லொழியச் செப்புவதையெல்லாம் ஒப்புக்கொள்ளுதல் சிறிதும் கூடாதாகையால் அம்மதுபானத்தை நாமே சிறிது சோதித்துப்பார்க்கலாம்.

சோதிப்பதில் அது பிரீர், வயின், ஸ்பிரிட் என மூன்று வகைப்படும். இது ஒவ்வொன்றும் வெறியைத்தரக்கூடியதே. ஏனென்றால் இதில் மதுசாரம் என்கிற விஷம் அதனதன் இனத்திற்குத்தக்கவண்ணம் சேர்ந்திருக்கிறது. ‘பார்லி’ கஷாயமென்றும், ‘கூஸ்பெரி’ சத்தென்றும், ‘முந்திரிகை’ இரசமென்றும் சொல்லப்படுகிற அம்மேனாட்டுக் குடிவகைகளுக்கு இந்நாட்டுப் பணமபாலும், தென்னங்களும், சாராயமும் முறையே ஒக்குமெனச் சித்தபூர்வமாய்ச் சொல்லலாம். ‘மதுசாரம்’ என்கிற விஷத்தை அந்நாட்டு மதுபானங்களுக்குச் செயற்கையில் சேர்க்கவேண்டியிருக்க நம் நாட்டு மதுபானங்களுக்கோ தாதிர்ஷ்டமாய் அவ்விஷம் இயற்கையிலேயே அமைந்து விடப்படுதென்பதைப் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காண்கின்றோம். இதற்கு முக்கிய திருஷ்டாந்தம் அவற்றைப் பருகியதும் வெறியைக் கொடுப்பதொன்றே. மேலும் “நஞ்சண்பார் கள்ளுண்பவர்” என்றும் திருக்குறள் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. இன்னமும் வெறியைக் கொடுப்பதெல்லாம் விஷ சத்துடையவென்று ஏற்கனவே ஒப்பித்தாயிற்று. அப்படியானால் அம்மதுசாரம் என்பது என்ன? இது எவையெல்லாம் சேர்ந்துண்டாகிறது என்பார்க்கு இது பிராணவாயுயும் ஜலவாயுயும் கரியும் சேர்ந்துண்டாய ஓர் திராவகம் என்பது. இதை ஆங்கிலத்தில் ‘ஆல்கஹால்’ (Alcohol) என்பார்கள். இம்மதுசாரம் திராட்சப்பழ முதலியவற்றைப் புளிக்கவைத்துப் பக்குவமாய்ச் சேர்க்கப்படுகிறது. இது பார்வைக்கு சுத்த ஜலத்தைப்போல் தெளிவாயிருக்கும். ஆனால் ஜலத்தைவிட இலகுவானது. பின்னும் இந்

திராவகம் மூக்கில் சுளீரென்று ஏறத்தக்க மிகக் காரமான நாற்றமுள்ளது. மீளவும் நெருப்பினால் எரியத்தக்கது. எரியும்போது புகையையும், எரிந்தகிடத்தில் புகைக்கறையையும் காணுவதாயிராது. இது சிலகிடங்களில் அடுப்புகளுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் விளக்குகளுக்கு உபயோகித்துவருவது பார்க்கலாம். இப்படி யுபயோகிப்பது சுத்த திராவகமல்ல. சுத்த திராவகமோ சிறிது சாப்பிட்டாலேபோதும் ஒரு மனிதனைத்தொலைக்க. மீண்டும், உண்ட உயிரைப் பெரும்பாலும் தண்டாடகிடில்தான் இம்மதுசாரத்தின் தொழில்.

இக்கொடிய விஷத்தை மதுபானங்களில் ஏன் சேர்க்கவேண்டுமெனின், இது சேராதேபோனால் மதுபானம் மதுபானமாயிருக்கமாட்டாது. மண்பானமாய் மாறியிடும். அதாவது அதனைத் தெருவில் கொட்டிகிடவேண்டியதே. ஏன்? மஸ்து இல்லாத மதுபானம் வெகு விரைவில் கெட்டுப்போம். இக்காரணத்தால்தான் “மதுசாரம்” குறைந்த அளவில் சேர்ந்த ‘பீர்’ ‘போட்டவயின்’ ‘ஷெரி’ ‘வினாரெட்’ இவைகளை மிகுந்த அளவில் சேர்ந்த ‘பிராந்தி’ விஸ்கி முதலானவற்றைப்போல் நெடுநாளாய் இருப்பில் வைக்கமுடியாது. அப்படியே நம் நாட்டுக் கள்ளில் விஷம் குறைந்தஅளவும் சாராயத்தில் மிகுந்த அளவுமிருக்கின்றன. இப்படியிருப்பது செயற்கையல்ல இயற்கையேயென்று முன்னரே சொல்லப்பட்டது. ஆகவே நம் நாட்டுக் குடிவகையாகும் இவ்விரண்டு சாக்குகளிலும் விஷமிருக்கிறது வாஸ்தவமென்பதற்கு இன்னமும் ஆதாரம் தேவையிலலை. இந்நவாறு, மயக்கத்தைக்கொடுக்கும் மதுபானமெல்லாம் நசுப்பொருளே பெனச் சாஸ்திரோகதமாய் ஸ்தாபிததபின்னர், நஞ்சுகளில் அநேகம் மருந்தாகப் பிரயோகிக்கப்பெற்று அதனால் பலவாகிய பிணிகளும் குணப்படவில்லையோ. அங்ஙனமாயின் நஞ்சாகிய இம் மதுபானமும் மற்ற மருந்துகளுக்குத் துணைமருந்தாகவோ அல்லது அதையே மருந்தின் அளவாகவோ பயன்படுத்தல் பொருந்தாதோ வென்பார்க்கு அம்மதுபானமாகிய நஞ்சு மற்ற நஞ்சுகளைப்போலவே கிரம்பவும் கற்றுத்தேர்ந்த வைத்திய சாஸ்திரிகளிடத்திலும் அவ் வைத்திய சாஸ்திரிகள் வெகு ஆராய்ச்சியோடு உதவிய அறமதியுடையாரிடத்திலும் இருந்து வரலாமெயொழிய மற்றையோர்க்கு

கிஞ்சித்தும் கூடாதென்பதாம். உண்மையில் தேர்ச்சி பெற்ற வைத்தியர்கள் ஓர் பிணிக்கு அதற்கிசைத்த தங்கனிடத்திலுள்ள கிஷஞ்சேராத ஓளஷதம் முழுவதையும் உபயோகித்தும் குணப் படாமல் பிணி முற்றி அப்பிணியாளர் திடீரென மரணவேதனைப் பட்டு உயிர் பிரிவதற்கு சில நிமிஷங்களுக்கு முன்னுல்மத்திரம் மது பானம்போன்ற கிஷமருநதைப் பிரயோகிக்கப் பார்ப்பாரேயொழிய அதற்குமுன் ஒருபோதும் அவைகளைக் கையாடமாட்டாரென்பது போகர் முதலிய சித்தர்களின் கொள்கை. இச்சித்தநாதம் மேல் நாட்டு வைத்தியர்களுக்கும் உடன்பாடே. இவ்வண்ணம் 'நஞ்சு' என்று ரூபிக்கப்பட்டமதுபானமானது மற்றப்பாஷாணங்களைப்போல மருந் திற்காக உபயோகிக்கக்கூடியதுதான் எனன்றபோதிலும் முன்சொன்ன கிதமாய் வைத்திய சாஸ்திரிகள் உத்தரவில்லாமல் தனிமதுபானத் தையே உபயோகிப்பதால் அப்படி உபயோகிப்பவருக்கு அமமது பானமாகிய பாஷாணம் வேறு பாஷாணங்களைப் போலத் தேகத் தின் மற்ற பாகங்களில் அதன் நச்சுத்திறனைக் காட்டாமல், உட் கொண்ட தும உடனே மூளையையும் அதைச்சேர்ந்த பிரதான நரம்பு களையுமே தாக்கி மயக்கத்துகளுள்ளாக்ருவதுடன் வளரும் பருவத் திருக்கும் நமதறிவைத் தளரும் பருவத்திற்குக் கொண்டுவருகிறது.

பாஷாணமானது அதனை உண்டவரை மாத்திரம் உபாதிக்கின்றது. மதுபானமோ அதனை உண்டவருடன் அவர் உற்றார் பெற்றார் மறறும் சகலரையும் உபாதிக்கின்றது. பாஷாணம் ஒரோர்வேளை இடமை இன்பத்தைமட்டுமே போக்குவதாகலாம். மதுபானமோ மறுமையின்பத்தையும்கூடப் போகக்கூடியதாயிருக்கிறது. பாஷாணம் அருந்தினரைப் பிறிதோர் அகிழ்த்தத்தின மூலமாய் மீட்டுக கொள்ளலாகும். மதுபானம் அருந்தினரையோ அம்மதுபானமயக்கம் தாணய் நீங்கினாலெழிய பறநோர்மருந்தால் மீட்கமுடியாமற் போய்விடுகிறது. பாஷாணம் உட்கொண்டவரை மானிடவகுப்பிற சேர்த்துகொள்ளலாம். மதுபானம் உட்கொண்டவரையோ அந்தோ! கிலங்குகள் வகுப்பிலேனுமே சேர்க்கவழியில்லை. பாஷாணம புசித்தாரை நித்திரச் செய்வார்க்கு ஒப்பிடலாம். மதுபானம் பருகினரையோ கேவலம் செத்தவர்க்கே ஒப்பிடக்கூடும். இதுபற்றியன்

ரோ “துஞ்சினார் செத்தாரின் வேறல்ல ரெஞ்ஞான் றும், நஞ்சுண்பார் கள்ளுண்பவர்” என்னும் நிகரற்ற வாக்கிற்கு நிரனிமைப் பொருள் கோள் புணர்த்தி நஞ்சுண்டவரையும் தூங்குகின்றவரையும் ஒருபாற் படுத்திக் கள்ளுண்டாரையும் செத்தாரையும் மற்றோர்பாற்படுத்திப் பொருள் கூறுகின்றார் உரையாசிரியர் சிலர்.

இவ்வண்ணம் மதுபானத்தைப் பாஷாணத்தினுங் குருமுடையதெனக் காட்டுவதற்குச் “சித்தமும் அவசமாம் செயல் விகற்பமாம், நித்தமு மரணமாம் நெய் துன்பமாம், அத்தமும் நாசமாம் அவிழ்தமின்மையால், பித்தினும் நஞ்சினும் பெரிது கள்ளரோ.” என்னும் நீதிநூலசெய்யுளும் நிறைந்த சான்றாகும். இவ்வுத்தமகுத்திரத்தில “பிதது” என்ற மொழியைக்கண்டதும் அன்றொருகால் தோபியாஸ் என்பவரின குருட்டுக்கண்ணைப் பிரகாசமுடையதாய்ச் செய்த அருமருந்தன்ன மீன்பிதது அநேகரது ஞாபகத்திற்கு வரலாம். அந்தப்பிததுக் குருடனைப் பார்வையுள்ளவனுக்கிய தெப்படியோ அப்படியே மதுபானமாகிய இந்தப்பித்து பார்வையுள்ளவரைக் குருடராக்கிவைக்கிறது. நன்று! இவ்விரண்டும் அதனதன் வேலையில் பரபரப்புடன் திரிமிருது நிரம்பவும் மெச்சத்தக்கதே. ஆயினும், பிததுஎன்பதற்குப் பயித்தியமென்பதுவே இவ்விடத்தில் பொருள். இத்தகைய நியாயங்களைக்கொண்டு மதுபானம பாஷாணத்தைப் பார்த்தாலும் பன்மடங்கு துஷ்டத்தனம் பொருநதயதென்பது பசுமரத்தாணிபோல் நாட்டப்படுகின்றது.

இப்படியிருக்க இத்துணை யோகநயதையின்மேல் ஆசைங்கொண்ட இம்மதுபானத்திற்குத் தேன என்று ஒரு பிரதிபதம் வழங்கப் பெறுவதால் இது சிலவேளை தேன்போலும் தித்திப்புடையதோவெனத் தேடிப்பிடிவர் சிலர். தேன்போலவோ பால்போலவோ தித்திப்புடைய தென்றால் மதுபானிகள் மதுவை வாய்க்குள் போட்டபோதே முத்துறுதடவை முஞ்சியைச் சளிப்பதம் தொண்ணூறுதடவை தப்பித்தொலைப்பதம் நானூறுதடவை நாக்கை அழுததுவதும்என்னத்திற்கோ? வாய்க்குள் புகுந்ததும் மதுபானியை இம்மட்டுத்திக்கு முக்காட்செய்யும் இம்மதுபானம் வயிற்றுக்குள் தழைந்துவிட்

டால் எம்மட்டு ஆரவாரமெல்லாம் இயற்றுமோ இது ஈசனுக்குத் தான் வெளிச்சம். ஆகவே வெறியைத்தரும் மதுவைத் தேனென மொழிதல் உயிரைக்கவரும் பயனைத் தரும்வென்று மொழிதலை சிகர்த்கும்.

நாம் உண்கின்ற ஒவ்வோர் ஆகாரமும் நமது உள்நுறுப்புக்களி னால் மாறுதலடைந்து நம்மை மென்மேலும் போஷித்துக்கொண்டு வருவதாயிருக்க மதுசாரத்திற்கு மாறுதல் பெறும் குணமில்லாத தால் அது உடலை வளர்க்கின்றதென்பதற்கும் போதிய ஞாயமில்லை. ஆயினும் அஃது அறவே நமது இரத்தத்துடன் கலந்துவிடுகிறதுன் மைதான். அப்படிக்கலப்பதால் அது நமக்கேதுமோர் நன்மையை யும் செய்கிறதில்லையென்பதுமட்டுமோ? இல்லை. இல்லை. இம்மதுபா னம் இரத்தத்தின் சத்தைக்குறைக்கிறது. தீவிர இரத்த ஒட்டத னைத் தாமதப்படுத்துகிறது. ஜீரணக்கருவிகளைத் தளரவைக்கிறது. இறுதியில் இரத்தத்தையே ஒன்றுக்குமுதவாமல் நீறிப்போகப் பண் ணுகிறது. இதனால்நேரே மதுபானப் பழக்கமில்லாருக்கு யாதே னும் படுகாயங்கள், இரணங்கள் நேர்ந்துழி வெகு விரைவில் குண மாகிப்போகிறதும் மதுபானப் பழக்கமுள்ளாருக்கு அப்புண்கள் பெரும்பாலும் ஆறாமலிருக்கிறதுடன் ஒருவேளை அன்னார் மாணத் திற்குங்கூட அந்தப்புண்களே ஏதுவாயிருப்பதும நாம் பலதரமும் பார்த்துவருகின்றோம்.

மதுபானத்தால் தேகத்திற்கு ஒருவித உஷ்ணம் பிறப்பித்துக் கொள்ளலாமென நம்பி வருகின்றார் சிலர். இதற்கு நாம் பசைமா யிருக்கும்பொழுது வாடைகாலத்தில் கூதிர்காயும் வழக்கமுண்டே அதற்கான நெருப்பினால் நமது உடலிற்கொள்ளும் வெப்பத்தைக் காட்டிலும் அதிக வெப்பத்தை இம்மதுபானத்தால் பெற்றுக்கொள் ளமுடியாதெனத் திட்டமாப்ச் சொல்லலாம். மதுபானம் இத்தனை சிற்றளவான குட்டைக்கொடுத்த பின்னால் என்ன செய்கிறது தெரி யுமா? “உள்ளதம்போயிற்று கொள்ளைக்கண்ணு” என்றபடி அதனை உபயோகிப்பதற்கு முன்னால் நமது தேகத்தில் இயல்பாயிருந்த உஷ் ணத்தையுங்கூட அளவுக்குமிஞ்சியே தணித்து விடுகின்றதென்பதற் குச் சந்தேகமில்லை.

பிரான்சியநாட்டின் சக்கரவர்த்தியான முதல் நெப்போலியன் சென்ற 1812-ஆம் ருஷியதேசத்தை கோக்கிப் படையெடுத்துப் போனதை வாசித்திருப்பீர்கள். பட்டாளம் பெருந்தொகைகொண்டதும் மிக விராவேசம் உடையதுமானது. குளிக்காலமாயிருந்ததால் “மோஸ்கோ” பட்டணம் வரையும் போன இராணுவம் அதற்கப் புறம் செல்லக்கூடவில்லை. சிதளமிருதியால் சேனாவீரர் தேகம் நடுங்கினார்கள். பலர் நடக்கமுடியாமல் தள்ளாடினார்கள். அநேகாயிரம் பேர் மாண்டும்போனார்கள். உலகத்தின் பலத்த சைனியங்களுள் ஒன்றாக மதிக்கப்பெற்ற இச்சேனை ஏறக்குறைய நிர்மூலமாகவே போயிற்று இப்பெண்ணம்பெரிய நஷ்டத்தால் பிரான்சியமண்டலம் கொண்டகவலை சிறிதல்லவே? இந்நஷ்டம் எவ்வாற்றால் விளைந்ததென்பீர்கள்? எதிரிகளது சசனாதி பலத்தினாலேயோ? அவர்கள் பொழிந்த குண்டுகளினாலேயோ? அல்லது சுழற்றிய வானினாலேயோ வேலினாலேயோ? ருஷியர் பிரான்சியரைக்கண்டு ஒட்டடபிடித்தார்களேயொழிய முன்னிழுந்து எதிர்த்தார்களில்லை. அப்படியிருக்க நஷ்டம் வந்த காரணம் என்ன? இதற்கு தற்செயலாய் அநநாட்டிலிருந்த சகிக்கமுடியாத குளிரே காரணம். ருஷியரைப் பிடிக்காத குளிர் பிரான்சியரை எப்படிப் பிடித்ததோ எனின், இப்படைவீரரிற் பெருமபாலார் மனம்போனபடி குடிக்கும் மதுபானிகளாயிருந்ததே அக்குளிரைப் பொறுக்கக்கூடாமல் அந்தச்சிறந்தசேனை சின்ன பின்னமாதிப் போகக் காரணமெனச் சரித்திராசிரியர் சரியாய் எழுதிவைத்தார்கள்.

(இன்னும் வரும்.)

M. P. மால்சுரன்ஹால்.

கலிங்கத் துப்பரணியாராய்ச்சி.

(முற்றொச்சி.)

எ. இந்திரசாலம்.

[இது “காளிக்குப் பேய் சொல்லல்” என்று காணப்படும்.]

இவ்வண்ணத் திருநிறமும் தொழுதிருப்ப
வெலும்பின் றிசைச் சூடர்மென் கச்சிற்
செவ்வண்ணக் குருதிதோட் சிறுபூதத்
துபக்காற் றொட்டி விட்டே.

என்பது ஏட்டுப் பிரதியில்,

இவ்வண்ணத் திருநிறமும் தொழுது நிற்ப
ஏறம்பினகைத் தொடர்சூடரா ினிய கச்சிற்
செவ்வண்ணக் குருதிதோய சிறுபூ தக்காற்
சில்லரிய பலமனவு கட்டி விட்டே.

எனக் காணப்படுகின்றது. முன்னிப்பாடத்துப் பின்னிரண்டடிகளும் பொருட்பொருத்தம்பெறுமையும், பின்னையபாடத்தில் அவை பெறுதலுங்காண்க. ஏறம்பி - யாணை. யானையின் ஒழுங்குபெற்ற சூடராகிய கச்சினையுடைய பூதக்காலில் மனவுகட்டிகிட்டென்க. சில்லரிய பலமனவு - சிலவாகிய பரலகள் வாய்ந்த பல அக்குமணிகள்.

சு. அப்பேயி னொருமுதுபேய் வந்து நின்றிங்
கடியேனை கிண்ணப்பஞ் செய்க வென்றது.

என்பது—

அப்பேயி னொருமுதுபேய் வந்து நின்ற
தடியேனை கிண்ணப்பஞ் செய்பக் கேண்மோ.”

எனக்காணப் படுகின்றது.

எ. “பிழைக்கவந்தனம் பொறுத்தெமக்கருள்செய்” என்பது “பிழைக்கவந்தனப்பொறுத் தெமக்கருள்செய்” என்றுளது; இதுவே பொருட்பொருத்தமாமாறு கண்டுகொள்க.

கஉ. “வெம்மைபார்” என்பது “நன்மைபார்” எனவும் “கடக்க பென்றபயன் வென்றி வென்றிகொள்” என்பது “கடக்க வின்ற பயன் வென்று வென்றிகொள்” எனவும் காணப்படுகின்றன. இவற்றிற் பிற்கூறிய பாடங்களே பொருந்துவன.

கக. “எயிற்றையதுக்கி நிணத்திடு பேய்க - னிரைத்து நிரைத்தனவே” என்பது—“எயிற்றையதுக்கி நிரைத்திடு பேய்கள் இரைத்தன மேல்கிழவே” என்றுள்ளது.

உ௦. “முதுகுந் திறம்ப லிலாகிறல் யோகினிமாதர் சிரித்து முலாவுவரே” என்பது—முதுகுந், திறம்பலிலாகிறையோகினிமாதர்” எனப் பொருத்தமாக அமைந்துள்ளது.

உஉ. கொற்றவர்கோன் வாணபய னறிய வாழுக
குவலயத்தோர கலையனைத்துங் கூற வாக்கே
கற்றுவந்தார் கற்றவவன காணு மாபோற்
கடைபோக்கக் கண்டருளென் கல்வி யாரே.

என்பது.

கொற்றவர்கோற் றவணபய னறியு மென்று
குவலயத்தோர கலையனைத்துங் கூற வாக்கே
கற்றனகற் றனகண்டே யருளு மாபோற்
கடைபோக்கக் கண்டருளென் கல்வி யீவகே.

என நயம்படக் காணப்படுகிறது.

உ௩. “மாயப்பாவி” என்பது “வெரீஇமாமாவி” எனவும், “வணங்குமிப்போது” என்பது “வணங்கியிப்போ”தெனவும் காணப்படுகின்றன.

அ. இராசபாரம்பரியம்.

[இது “தலைவன் கீர்த்திசொல்ல” எனக் காணப்படும.]

ச. பாரதத்தினுள் வாகிய பவிதா கதையெம்
பாம நற்சரிதை மெய்ப்பழைய நான்மறைகளே
கோதற்கினை நான்மொழிய நீயு மெழுதி
கெடிய ருன்றின்மிசை யேயிசைவ தான கதையே.

என்பது—

பாரதத்தினுள் வன்றிது பவித்திர கதை
பழைய வச்சி தான்பாவு நான்மறைகளே
கோதற் கினை நான்மொழிய நீயெழுதுமுன்
கெடிய ருன்றின்மிசை யேயிசைவ தான கதைகளே.

எனவும், “அதன் முதற்கண் வரு” என்னும் ஐந்தாவது தாழிசை—

“அதன்முதற்கண்வரு மாதிரிமுதல் மாயவனெனு
மைய னும்பிரணவ மாகவடை வேதமும் தன்
பதம்வகுக்கவரு பா தமதுவும் பதமுடன்
பா தமானசில வந்தபல வந்தவகையும்.

எனவும் காணப்படுகின்றன சிறந்தவறறை ஆராய்ந்துகொள்க.

சு. “வாய்மை வேதியர்கடாமவிதி யெனுமவகையுமே” என
பது “வாய்மை வேதியர்கள் சாமவிதி போலும் வகையும்” எனக்
காணப்படுகின்றது.

எ. “அமலவேதமிது காணுமிதிலாரணநிலத், தமலனையபய
னாகி வருகென்றருளியே” — எனபது, “அமலவேதம்து தானுமிதிலா
ரணபதத் - தமலனையபயனாக வறிகென்றருளியே” என உள்ளது.

சு-ம் பாட்டு—

ஆதிமா லமல காபிகம லத்தி னிடையே
யயனுதித்தவன் மரீசியை யளித்த பரிசு.
காதல்கூதரு மரீசமக னாகவருமக
காசிபனகதி ரருக்கனை யளித்த பரிசு.

என்று வேற்றுமை கொண்டுள்ளது.

கக. “இகலுவோ னிகலுரஞ்செய்து புரந்தரனெனுஞ்சகரு
வாயிரமுடைக்களிற் வாகனமென” என்பது “இகலுரஞ்செய்வருஞ்
சய புரந்தரனெனுஞ்சகருவாயிர முடைக்களிற் றும் வாகனமென”
எனக் காணப்படுகிறது. போராற்றனக்கு வலியுண்டாகுஞ் சயத்
தையுடைய இரதிரனையும் வாகனமாகக் கொண்டவன்” எனப் பின்
னையபாடம் பொருட் பொருத்தமுறல் காண்க.

கரு. “காலனுக்கிதுவழக்கெனவுரைத்தவவனும்” என்பது,
“காலனுக்கிலை வழக்கென வுரைத்தவவனும்” எனவும், “மேலனைத்
தலகுயிவ்வகில லோகமுமெலாம் வென்றுகொண்டவனும்” என
பது, “மேலனைத்துலகும் விவதிலை யாக நமனமேல் வென்றிகொண்
டவனும்” எனவும் காணப்படுகின்றன.

கஎ-ம் பாட்டு அடியில்வருமாறு காணப்படுகிறது:—

தகரு மூன்றெயி லெறிந்தவனு மிந்திரன்மணிச
சுடர் விமானமது வான்மிசை யுயர்த்த வவனுங்
தாங்கள் பாரத முடிப்பளவு நின்று விசயன்
றருமனுக்குண வளித்தருள் மொழிந்த வவனும்.”

கஅ-ம் பாட்டில்- “தளவழிக்குகைமேல்விழி பிலத்தின் வழியே” என்பது “தளவழிக்குகை யானிழி பிலத்தின் வழியே” எனப் பொருட்பொருத்தமுறக் காணப்படுகிறது.

உ௦. “தொடரவந்திலா முகரி என்பது—தொடரவந்திடா முகரி” என்றுள்ளது பொருத்தமாம்.

உச. “உதயபாநுவொத் துககை வென்றகோன்” என்பது, உதயபாநுவொத் துககைவென்ற கோன்” என்றுள்ளது. உதகை-ஒருர்.

நச-ம் பாட்டு அடியில் வருமாறு உள்ளது—

உலகையெலாங் கவிகின்ற வெருகவிகைச

சயதானன் மரபு கீர்த்தி

யலகையெலாங் கற்றறுமி னகிலபுவ

னவகாபபா னவனே பென்ன.

(தொடரும்.)

பத்திராசிரியர்.

புத்தகக்குறிப்பு.

—:(X):—

மதுரைக்கலம்பகம்:—இந்நூல், இரங்கோன் நகரத்திற் பெரிய பிரபுவாகவும் ‘ஹானாரி மாஜிஸ்ட்ரேட்’டாகவும் விளங்கும் பூநீமாந்-மதுரைப் பிள்ளையவர்கள் மீது இயற்றப்பெற்ற பிரபந்தமாகும். இப் பாட்டுடைத்தலைவர், அறிவாற்றல் பெருமை முதலிய சீரிய குணங்கள் வாய்ந்த சிமானாக விளங்குதலோடு, கற்றூர்க்கும மற்றூர்க்குங் கைமமாறு கருதாதுதவும் கடப்பாட்டாலும் புகழ் பெற்றவர். இப் பிரபுளின் பெருநதக்கமைக்கைத் தமிழ்க்களிகள் பலர் அறிந்து வியந்து, பலவகைப் பிரபந்தங்களையும் பாடல்களையும் அன்றோர்மீது பொழிந்து பயன் பெற்றுள்ளார். இங்ஙனம் வேறறப்புலவர்க்கே பிள்ளையவர்களது அருமை பெருமைகள் வியப்புட்டுமாயின், சிறு பிரபமுதலே அச்சிமானது ஆதரவுமன்புங்கொண்டு கள்ளிமுதலியவை கவினப்பெற்ற பண்டிதரொருவர்க்குத் தம்பிரபுளினிடம் எத்துணை யிடுபாடிருத்தல வேண்டும! இங்ஙனமாக ஆதரிக்கப்பெற்ற புலவர்கூறும் புகழ்ச்சிகளோ உள்ளுருக்கமுடையனவாகவும், தந்தலை வரினியற்கைகளைத் திறமையோடு கூறுவனவாகவும் விளங்குமெனலாம். கவிச்சக்ரவர்த்தியாகிய கம்பநாடர் முதலியோர் தம்மையாத

ரித்த அருமை வள்ளல்களைப் பற்றிப்பாடிய பாக்களை நோக்குவார்க்கு இதனுண்மை புலப்படும். இவ்வாறு, உள்ளன்புமிக்கு உதித்ததே இக்கலம்பகமும் என்பது இதன் வாக்காலும் போக்காலும் நன்குணரப்படுகின்றது. இந்நூலியற்றியவர், சாஹிப் பஹதூர் : எம். கே. எம். அப்துல்காதிர் ராவுத்தரவர்கள். இவர்க்கு இரங்கோனிலுள்ள தம ஆங்கில கலாசாலையில் ஆங்கிலப்பயிற்சியும், அககலாசாலைத் தமிழ்ப் பண்டிதரார் தமிழ்ப்புலமையும் பெருகுமாறு செய்வித்தவர் ஸ்ரீமாந்-மதுரைப்பிள்ளையவர்களே. இவ்வாறு ஆங்கிலத்திறமை பெற்றதன் பயனாக, ராவுத்தரவர்கள், மதுரைநிலை இளையான்குடி ஸ்பெஷல் மாஜிஸ்ட்ரேட்ஷிப், ஷெட்யூர் யூனியன் செயர்மென்ஷிப், டிஸ்ட்ரிக்ட் தாலூக போர்டுகளின் மெம்பர்ஸ்தானம், சென்னை கவர்ன்மெண்ட் கரஸ்பாண்டெண்டர் முதலிய உத்யோக வரிசைகளையும், தமிழ்ப் புலமை படைத்ததன் பயனாக—மதுரைத்தமிழ்ச்சங்க வித்வான்களிலொருவராகவும், இளையான்குடி தமிழ்ச்சங்கஸ்தாபகராகவும், தமிழ்ச்சங்கமானியம், இந்தியாவிதைமாட்சி, நெல், சாகை, கற்பு முதலிய நூல்கட்கும வியாசங்கட்கும ஆசிரியராகவும் விளங்குவருதல் பலரும் அறிந்ததே. இப்பெருமைககெல்லாம் காரணமானவர்கள் ஸ்ரீமாந்-பிள்ளையவர்களேயாதலால், ராவுத்தரவர்களது புகழ்கள் அச்சீமானது புகழ்களேயாகுமா. இத்தகைய உதாரததைத் தம்மிடமவைத்தபிமானித்த பிரபு விஷயத்தில், தம் புலமைத் திறமையெல்லாம் உபயோகித்து ராவுத்தரவர்களை இக்கலம்பகத்தை இப்போது பாடியிருப்பது, இவரது செய்க்கன்றியறிதல் என்னும உததமகுணத்தை உலகற்கு உணர்த்துகின்றது. இப்பிரபந்தம் பலதிறப்பட்ட முப்பது செய்யுள்களிற் கலம்பகவுறுப்பெல்லாம் அமையவும், சொற் செறிவும் பொருட்பொலிவும் பொருந்தவும் பாட்டுடைத்தலைவரின் அருமைபெருமைகள் நன்குவிளங்க அமைக்கப்பெற்றுள்ளது. இதன் முதலுறுப்பாகிய ஒருபோகு, செவ்விதினமைநது இந்நூற்குத் தலை யணிபோற் றிகழ்கின்றது. சுருங்கவுரைககுமிடத்து, இக்கலம்பகத்தை, பிள்ளையவர்களது “புகழ்க்களஞ்சியம்” என்னத் துடயில்லை. இந்நூலைப்பற்றித் தமிழறிஞர் பலர் சிறப்புகளிகள் பாடியிருத்தலோடு, இரங்கோன் அககெளண்டண்டு ஜெனரல் ஆபீஸ் அவரிஸ்டெண்டு குப்பிரின்டெண்டெண்டு ஸ்ரீமத்-T. பாலசுப்பிரமணிய முதலியார் (B. A.) அவர்களால் ஆங்கிலமுகவுரையும், நூலாசிரியரால் தமிழ்முகவுரையும் எழுதப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு, செந்தமிழ்ச்சீமானாகிய பிள்ளையவர்களது அருங்குணங்களையும் பெருந்திறமைகளையுஞ் சிறப்பித்து “நன்றியறிதல்” என்னும் நற்குணத்தை விளக்கிய ராவுத்தரவர்கள், எம்மவரது புகழ்ச்சிக்குரியரென்பது திண்ணம்.

பத்திராசிரியர்.

கட்டவுள் தருண்.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-அ.] சாதாரண-இல புரட்டாசிமீ. [பகுதி-கக.

பிரமதேவரும் திருவள்ளுவரும்

தெய்வபுலமைத் திருவள்ளுவனரை நான்முகன் மிசுமென்று கூறும் வழக்குப் பண்டுதொட்டே வழங்கிவருகின்றது. திருவள்ளுவமாயிலே,

“ நான்மறையின் மெய்ப்பொருளை முப்பொருளா நான்முகத்தோன்
முன்மறைத்து வள்ளுவனாய்த் தந்துரைத்த - நான்முறையை
வந்திக்க சென்னிவாய வாழ்த்துத நன்னெஞ்சஞ்
சிந்திக்க கேட்க செலி ”

என உக்கிரப் பெருவழுதியாரும் (ச)

“ ஐயாற நூறு மதிகார முன்றறா
மெய்யாய வேதப் பொருள்வினவகப் - பொய்யாது
தந்தா னுலகிற்குத் தான்வன் னுவனாகி
பந்தா மரைமே லவன் ”

எனக் காவிரிப் பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனாரும் திருவள்ளுவனரைப் பிரமதேவ ரவதாரமாகக் கூறுதல் காண்க. “ வேதப் பொருளை விரகால் விரித்துலகோர் - ஓதத் தமிழா னுரைசெய் ” நமை பற்றித் திருவள்ளுவர் முன்னோரால் இவ்வாறு பசரித்துக் கூறப்பட்டார் என்பது ஒரு கொள்கையாயினும், இதுகணிசுஞ் சிறந்த காரணமொன்று இப்போது அறியப்படுகின்றது. அஃதாவது பிரம

தேவர்திரிவர்க்கம் அல்லது தண்டீதி என்று வழங்கும் மஹாசாஸ்திரத்திற்கு ஆசிரியரென்னும் செங்கியேயாம். மஹாபாரதம் சாஸ்திரபர்வம், 58-ம் அத்தியாயத்தில், உலகம் ஒரு காலத்தே தர்மங்கூற்றி அதர்மம் தலையெடுத்தாடியபோது தேவர்கள் பிரமதேவரிடம் சென்று முறையிட, அப்பகவான் தேவர்களெல்லாருக்கும் ஆறுதல் சொல்லிவிட்டு, லக்ஷம் அத்யாயமுள்ள சாஸ்திரத்தைத் தம்புத்தியால் வுயற்றினரென்றும், அதனில தீர்வர்க்கம் என்று பிரவித்திபெற்ற அறம்பொருளின்பங்கள் அவரால் விஸ்தாரமாக உரைக்கப் பட்டிருக்கின்றன என்றும் மறமும் அம்மஹா சாஸ்திரத்தில் அடங்கியுள்ள விஷயங்களின்னின வென்றும் மிகவிசிவாகச சொல்லப்படுகிறது. பின்பு, அத்தீர்வர்க்கமென்னுந் தண்டீதி சிவ பிரானால் கிரகிக்கப்பட்டு, பதினாயிரம் அத்யாயமுள்ள “வைசாலக்ஷம்” எனனும் சாஸ்திரமாகவுட, அது தேவேந்திரனால் ஐயாயிரம் அத்யாயமுள்ள “பாஹுதந்தகம்” எனனும் நூலாகவும், அது பிரகஸ்பதியால் “பார்ஹஸபத்தியம்” என மூவாயிர அத்யாயங்கொண்ட கிரந்தமாகவும், சுசகிரபகவானால் ஆயிரம் அததியாயமுள்ள நூலாகவும் சுருக்கிச் செய்யப்பட்டன என்றும் ஐத அத்யாயத்தில் விரித்துக் கூறப்படுகின்றன.

இதனை நோக்கின், பிரமதேவரியற்றிய மஹாசாஸ்திரம் முப்பாலாக ஆதியில பிரவர்த்தித்ததெனபதும், அதன்னினதே ஏனைய நீதி சாஸ்திரங்களெல்லாவும் கிளைத்தன எனபதும் நன்குவிளங்கும். இவ்வாறே, வளளுவனார், தமஅரிய பெரிய நூலை முப்பாலாக (திரிவர்க்கமாக) வகுத்துப் பிரமதேவாகூறிய திரிவர்க்கப் பொருள்களைச் சுருக்க அருணியமைபற்றி முனனேர், “நானமுகன அவதாரம்திருவள்ளுவர்” எனக் கூறினார் எனறல் பெரிதும் பொருத்தமுடையதாதல் காண்க.

பத்திராசிரியர்.

ஸ்ரீ: கதாசரித் சாகரம்.

*****

நி-வது சதுர்த்தாரிகாலம்பகம் உ-வது தரங்கம்.

[ஸ்ரீமத்-வீராசாய ஐயங்காரவர்கள் மொழிபெயர்த்தது.]

(முற்றோட்சி.)

அதேயிரினிளில் அமரிகாதேவிபானவள் பிசுதுமதிபினதுசகோ
கரர்களின் கணவியுநதோன்றி அவர்களைநோக்கி, இந்த சகதி
தேவனை உங்கள் சகோதரிக்குக கணவனுக்கப்போகின்றான் ; நீங்கள்
எதற்காகஇவளை வீணில் கொல்ல நினைக்கின்றீர்கள். இவன் உங்கள்
பிதாவைக் கொன்றவனல்லன் என்று கூறியிருந்தமையால் அவர்க
ளும் வந்து சகதிதேவனை மண்புடன அழைத்துச்சென்று தங்கள்
சகோதரியை அவனுக்கே சந்தோஷத்துடன் மணமபுரிவித்தனர்.
பின்பு அந்நகரசகதிதேவனும தனது புண்ணியத்தினாலேற்பட்ட இன
பமேவேற்று நுவததுடன் வந்திருக்கின்றதுபோலத் தோற்றுகின்ற
அத் தெய்வங்களிருடன் அங்கு சுகமாய் வசித்தனர்.

இப்படியிருக்கின்ற சமயத்தில் ஒருநாள் அரமணமேனமாடியிலி
ருக்கின்ற சகதிதேவன் கோமாமசபாஃததைச சுமந்துகொண்டு வழி
யில்வருகின்ற சண்டாளனொருவனைக்கண்டு தன் மனைவியைக்குறி
த்து வடிவமுதுடைய பாவாய்! எவ்வ பசுக்களென்றிருக்கின்றன
வே அவைகள் மூவுலகத்தாரா லும வணங்கப்பெற்றவைகள்! அவற்
றின் மாமசத்தைத் தினைகின்ற இவன் எத்தகையபாவசெய்கையை
புடையவன் பார என்றுசொல்ல, அதனைக்கேட்ட பிசுதுமதி பென்
பவள் அப்பொழுது தன் கணவனை நோக்கி, நாதா இப்பாவம் இத
தன்மைததென்று கருதுவது முடியாது. ஆதலால் இஃதென்னவென்
று சொல்லுவது. யான் பசுக்களின் பரபாவத்தினால் சுவல்ப அப
ராதஞ் செய்த நிமித்தத்தா லிக்குலத்திற் பிறந்தேன். ஆதலாலித்
தகைய பாவத்திற்குப் பராயச்சித்தமே கிடையாது என்றனள்.

அதைக்கேட்ட சக்திதேவன் தன் மனைவியைப் பார்த்து ஹே ப்ரியே! இஃதென்ன ஆச்சரியம்! நீ யார்? இந்த ஜன்மம் உனக்கெப் படி வந்தது? அதனைச் சொல்லவேண்டுமென்று அதிக நிர்ப்பந்தஞ் செய்து கேட்க, அவள் சக்திதேவனைக் குறித்து ஹே நாதா! யான் ரகசியமான விஷயமொன்று சொல்லுகின்றேன். அதை நான் சொன் னபடி நீர் செய்வீராகில் என் விருததார்த்தத்தை உம்மிடம் கூறுகின் றேன் என்றனர். அதற்கந்த சக்திதேவன் நானப்படியே செய்கி றேனென்று சபதத்துடன் சொல்ல, அப்பொழுதுவன் ப்ராணநாதா உமக்கிதத்திப்பத்தில் இன்று மொருமனைவி கிடைக்கப்போகின்றான். அவள் காலதாமதமின்றிக் கர்ப்பவதியாவாள். கர்ப்பமாயிருக்கின்ற எட்டாவது மாதத்தில் நீர் அவள் வயிற்றைக்கீறி அந்தக்கர்ப்பத்தை இழுக்கவேண்டும. விதற்சற்று மிரக்கமவைக்கக்கூடாதென்றனர்.

அதைக்கேட்டசக்திதேவன் இஃதென்ன ஆச்சரியமென்றுநினை த்து ஒன்றமபேசாது இரக்கக்குறிப்புடனிருக்க மறுபடியும் அந்த பிந்துமதி என்பவன் நான் சொல்லியபடியே நீர் செய்யவேண்டும். இதற்கொருகாரணமிருக்கின்றது. யான் இன்னொருன்பதையும்எனக் கிந்த ஜன்ம மெப்படிவந்ததென்பதையும் கேளும் சொல்லுகிறேன். யான் முற்பிறப்பில் விஷ்ணுதர ஸ்திரீயாகவிருந்தேன். இப்பொழுது ஒருசாபத்தினால் இம்மானிடவுலகத்தில் வந்து பிறக்கும்படிசம்பவித் தது. யான் விததியாதரத்தன்மையுடனிருக்குங்கால், வினாகானஞ் செய்யுந்தருணத்தில், வீணையிற் பூட்டியிருந்த பசுவின் நரம்பாகிய தந் தினைப் பற்களாற்கடித்து வீணைகளில் இசைத்தேன். அதனால் தான் இந்தச் செம்படவரவீட்டிற் பிறந்தேன். பசுகளின் உலர்ந்த நரம்பை வாயில்லைத்துக் கடித்ததினாலித்தகைய தாழ்ந்தகதி எனக் குக் கிடைத்ததென்றால் அப்பசுகளின் மாம்சத்தையே புஜித்கால் சொல்லவேண்டுமெ தென்னகிருக்கின்றது? என்றிவ்விதம் அவள் சொல்லிக்கொண்டிருக்குமபோது அந்த பிந்துமதியின் சகோதரர்க ளில் ஒருவன் பரபரப்புடனொடிவந்து சக்திதேவனைப்பார்த்து நீர் சீக்கிரமெழுந்திரும். மிகப்பெரிய சரீரத்தினையுடையதொரு பன்றியா னது எங்கிருந்தோ வெளியேறி அநேக ஜனங்களைக்கொன்றுவிட்டுக் கொழுப்புடன் இவ்விடத்திற்கே நேராக வருகின்றதென்றனர்.

அதனைக்கேட்டவுடன் சக்திதேவன் தானிருந்த மேன்மையி னிருந்திறங்கி சக்தியென்ற ஆயுதத்தைத் தன்கையிலெடுத்துக்கொ ண்டு குதிரைமீதேறிப் பன்றியை நோக்கிச் சென்றான். அந்த வீர னான சக்திதேவனென்பவன் தன்மீது எதிர்த்து வருகின்றதைக் கண்ட அப்பன்றியானது திருப்பியோடத் தலைப்பட்டது. அவனும் அதைப் பின்னொடர்ந்து சென்று தனதாயுதத்தினாலெறிந்து அந்தப் பன்றியின் சரீரத்தில் புண்படுத்தி அதை ஒருமலையினதுகுகையிற் பிரவேசித்தது. சக்திதேவனும் அந்தப்பன்றியைத்தேடிக்கொண்டு அந்தப்பிலத்துவாரத்தினுட் பிரவேசிக்க அங்கொரு மாளிகையுடன் கூடியிருக்கின்ற பெரிய உத்தியானவனத்தைக்கண்டான்.

அவ்விடத்திற் சக்திதேவன் மிகவுமத்புதமான வடிவமுடன் கூடிய ஒரு கன்னிகை அன்புடனங்குள்ள வனதேவதையே பரபரப் புடன் தன்னினோக்கி வருகின்றாளாவென்று தோன்றும்படி தன் சமீபத்தில் வா அவளைப்பார்த்து ஹே கல்யாணி! நீ யார்? உனக் கென்ன இவ்வளவு அவசரம் என்றான். அதற்கவள் அந்தச் சக்தி தேவனைப்பார்த்து, நல்லமுதைய நண்பா! சண்டவிக்ரமனென்ற ஓர் அரசன் தென்றிசைக்கதிபதியாக விருக்கின்றான். யானே அவ்வரசன் புதல்வியான கன்னிகை. பிரதூரேகையென்ற பெயரையுடையவள்.

இவ்விடத்தில் வரிகின்ற கண்களையுடைய பாஸியான அரசன் ஒருவன யாதுகாரணத்தினாலோ என் பிதாவினது கிரகத்தினின்றும் எனனை அபகரித்துக்கபடத்தாலிப்பொழுதிங்கே கொண்டிருக்கின் றான். அவ்வரசன் பசியினற்பீடிக்கப்பட்டு மாம்சதையுண்ணக் கருதிப்பன்றியிருவகத்தை யெடுத்துக்கொண்டு வெளியேறிச்சென் றவன் எவனோ ஒரு வீரனாற் சக்தியென்ற ஆயுதத்தினால் இப்பொழு துதான் அடிக்கப்பட்டான். அவன் அடிபட்டமாதிரத்திலிங்கு ஓடி வந்து வீழ்ந்து மரணமடைந்தான். ஆதலால் யான் கற்பழியாதவ ளாய் வெளியேறப்பெற்றேனென்று கருதி வெளியேறியோடிவரு கின்றேனென்றான்.

அதைக்கேட்டு சக்திதேவன் ஹே ராஜகுமாரி! நீயேன் பயத்து டன் அவசரப்படுகின்றாய். யானே அந்தப்பன்றியைச் சக்தியென்ற

ஆபுதத்திலெறிந்து கொன்றேனென்றான். அதற்கவள் அப்படி யானால் நீர் யார்? எனக்குச்சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க, அவன் யான் பிராமணன்; சக்திதேவனென்ற பெயரையுடையவென்று விடையுரைத்தான்.

அதைக்கேட்டதுமவள் ஆனால் நீரே எனது பர்ததாவாகின்றீர் என்று சொல்ல உடனே அந்தவீரனான சக்திதேவனும் அதற்குணங்கி அவனைத் தன்னுடனழைத்துக்கொண்டு அந்த பிலத்துவாரத்தினின் றும் வெளியேறிக்கிரகமவந்துசேர்ந்து, தன்பாரியை பிரதமதிபிடம நடந்த விருத்தாநதமனைத்தையும் சொல்லி அவள் முன்பு தன்னிடம் சொல்லியதில் நம்பிக்கையுடையவனாக அந்த பிந்துரேகை யென்பவ னையும் விவாகம் செய்துகொண்டான்.

பின்பு அவனவ்விருமனைவிகளோடும் கூடிச் சுகத்திருக்குங்கால் அவ்விருவர்களில் பிந்துரேகையெனற பாரியை கர்ப்பவதியாயினள். ஆகவே அவளுடைய எட்டாவது கர்ப்ப மாசத்தில் முதல் மனைவி யான அந்த பிரதமதி தானாகவே சக்திதேவனிடஞ்ஞென்று நேம வீர! நீர் எனக்கு வாக்களித்ததை நினைத்துப்பார்க்கவேண்டும். உம் முடைய இரண்டாவது பாரியை பிந்துரேகையென்பவள் கர்ப்பவதி யாயிருக்கின்றன. எட்டாவது மாசமிகு: ஆதலால் நீர்ப்பொழுது சென்று அவளுடைய வயிற்றைக்கீறி அந்த கர்ப்பத்தைக்கொண்டு வரவேண்டும்; ஏனெனில் நீர் முற்கூறிய சத்தியவசனத்தைத் தள்ளக் கக்கடாதென்றான்.

அவள் சொல்லியதைக்கேட்ட சக்திதேவன் தன் மனைவியிடத்தி லுள்ள சிறுத்தால் கலக்கமுற்றவனாகவும், தான் செய்திருந்த பிர திக்கினியினுற் பாரதினனாகவும் கூடினாராம் பதிற்சொல்லாமலிருந் தான். பின்பு வருத்தத்துடன் கூடியவனாகவே அவ்விடத்தினின்ற மவன் வெளியேறி பிந்துரேகையின் சமீபம் வந்துசேர அவளும் வாட்டமுற்றவளாகத் தன்சமீபத்தில் வந்திருக்கின்ற சக்திதேவனைக் கண்டு, நேம! * ஆரியபுத்திர, ஏனிப்பொழுது சேர்ந்து நிற்கின்றீர்.

* ஆரியபுத்திர என்று ஸ்திரீகள் தம்கணவனை அழைப்பது வடநால் வழக்கு. ஆரியபுத்திரன் என்பதற்கு மாமன் மகனென்று பொருள்.

எனது கர்ப்பத்தைக் களையும்படி பிந்துமதியினால் சீயமிக்கப்பட்டிருக்கிறீரென்பதை மானறிவேன். நீர்வ்விதஞ்செய்யவேண்டியதும் அவசியந்தான். அதற்கொரு பிரயோஜனமு மிருக்கின்றது. இப்படிச்செய்வதில் குரூரத்தன்மையென்ப தொன்றுமில்லை; இரக்கம் வைக்கவேண்டாம். இதற்கு நிதர்சனமாக ஒரு கதை உண்டு சொல்லுகிறேன் கேளுமா நாதா:—

நாதா, முற்காலத்தில் கம்புகமென்னும் பெயருள்ள நகரத்தில் ஹரித்தத்தென்னெரு பிராமணனிருந்தான். நிரம்பிய செல்வதையுடைய அந்த அநகணனுக்கு தேவதத்தென்னெரு புதல்வனிருந்தான். அவன் பாலியதசையிற கல்வியனைத்துக்கற்றவனுயிருந்தும், மௌவனவயதில் நூதாடுந்தொழிலையே கைக்கொண்டிருந்ததில் ஒருநாள் நூதாட்டத்தில் தன்னையிலுடுத்தியிருந்த வஸ்திர முதலினைத்தையும் ஸ்ரீமூர்து பிதாவின் கிரகத்திற்குச் செல்ல அஞ்சிக் கவலையுடன் அநநகரத்திற்கு வெளியிலிருக்கின்ற பாழங்கோவிலிற் பிரவேசித்தான்.

ஏகாங்கியாய்ச்சென்ற அந்ததேவதத்தன் அவ்விடத்தினில ஜால பாதமென்று பெயரையுடைய ஒரு மஹாவிரதி, அநேகத்தொழில்களைச் சித்திசெய்து தனித்தவராகவிருந்து ஜபம் புரிந்துகொண்டிருக்கக்கண்டு மெல்ல அவருகிற்சென்று அவரை நமஸ்கரிக்க அவ்விரதி மௌனத்தைவிட்டு தேவதத்தனை நவ்வரவுகூறி மகிழ்ந்தது அந்தக்ஷணத்தில் தேவதத்தனைப்பார்த்து நீ பிவவிடத்திற்குத் தனிமையாய் வந்ததன் காரணமென்னென்று கேட்க அவன், நூதாட்டத்தினுற பொருளனைத்துத் தொலைந்து தானடைந்த விபத்தை அவரிடம் சொன்னான்.

பின்பு அந்த மஹாவிரதியானவர், குழந்தாய்! உலகத்திற் நூதாடுகின்றவர்களுக்கு அவர்கள் மனக்குறையை நிரப்புவதற்குப் பொருள்கள் கிடையா. ஆனாலிப்பொழுது உனக்கு நேர்ந்திருக்கின்ற விபத்தை நீக்கவேண்டுமென்ற எண்ணமிருந்தால் யான் சொல்லுகிறபடிசெய். அஃதாவது யான் வித்தியாதரத் தன்மையை அடைவதற்காகவேண்டிய சமாரம்பம் செய்திருக்கின்றேன். ஆதலால் நல்ல

வடிவிலக்கணங்களமைந்திருக்கின்ற ரீபும் என்னுடன் இதனைச்சித்தி
செய்ப்பவேண்டும். எனது ஆக்கிணையைப் பரிபாலிப்பாயாகில் உனது
விபத்துகளினைத் தும் நீங்கிவிடும் என்றனர்.

அதற்கந்ததேவதத்தன் ஸ்வாமி! தங்களுத்தரவின் படியே செய்
கிறேனென்று பிரதிக்கிணையெய்து அன்றுதினம் அவர் அருகிலிருந்
தனன். மறுநாளந்தவிரதியானவர் தேவதத்தனைத் தன்னுடனழைத்
துக்கொண்டு அதி பவங்கரமாயிருக்கின்ற ஸம்சானத்தின் சமீபத்
திற்சென்று, அங்குள்ளதோர் ஆலமரத்தின்கீழ் அன்றிரவின்னில
அநேகவிதமான பூஜைகள்செய்து பாயசம் முதலியவற்றை கிவிவேத
னஞ்செய்து திருக்குளிற் பலிகளெறிந்து, அவ்வாலமரத்தின்பூஜையை
முடித்துவிட்டுத் தன்பககத்திலிருக்கின்ற தேவதத்தனைப் பார்த்து
நான் செய்தபடியே நீ பிரதிதினமும் பூஜை செய்யவேண்டும். பூஜை
செய்தவுடன் ஹே விதயுத்பம்பே! நீ யிர்த்தப்பூஜையை யேற்றுக்
கொள்ளென்று சொல்லவேண்டும். இப்படி நீ நடத்திவந்தால் பின்பு
நமமிருவருக்கும் நிலைபெற்ற சித்தியுண்டாகும்--என்று தேவதத்த
னிடம் சொல்லி அவர் அந்த தேவதத்தனைத் தாமிருக்கு மாலயத்
திற்கழைத்துச் சென்றனர். அவனும் அவர்சொல்லியபடியே தினந
தோறும் சென்று அவ்வாலமரத்தின்கீழ் அவர்செய்த முறைப்படி
பூஜைசெய்துவந்தான்.

இவ்வண்ணம் பூஜைசெய்துவந்தபின் ஒருநாள் பூஜையின்முடிவில்
திடீரென்று அவ்வாலமரம் இரண்டுகூறாய்ப் பிளக்க, அதிலிருந்தும்
அவன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே சிஷ்காரணராய் திவ்ய
வடிவுடன்கூடிய ஒருஸ்திரீ வெளியேறிவந்து தேவதத்தனைப்பார்த்து
ஹே மங்களவடிவுள்ளவரே! உமமை எங்கள் எஜமானியானவள்
அழைத்துவரும்படி உத்தரவளித்திருக்கின்றனள் : வானுமென்று
சொல்லி அவனையழைத்துக்கொண்டு அந்த கிருஷ்ணத்தின் நடுகிற
பிரவேசித்தனள். அவ்விருவரும் உள்ளே சென்றதும் அவ்விடத்
தில் அவன் இரத்தினமயமான மாளிகையொன்றைக் கண்டான்.

அந்த மாளிகையின் உள்ளே மிகவுகமுகிய சுவர்ணரயமான
கட்டிசின்மீது சர்வாலங்காரபூஷிக்கையாய் உத்தமலக்ஷணங்களமைந்

அள்ள ஒரு ஸ்திரீ வீற்றிருக்க அவளைக்கண்டு அந்த தேவதத்தன். நாம் செய்த பூணையின்பயனே உருவெடுத்து வந்திருக்கிறதோவென் றெண்ண, அதற்குள் அவ்வழகிய நடிக்கை தனதவயவங்கனிலணிக திருக்கின்ற ஆபரணங்கள் கலீர் கலீரென்று ஒலித்ததால் அவ்வவ யவங்களும் தேவதத்தனை நல்வரவுகூறி விசாரிக்கின்றனபோல் தோன்ற அக்கட்டிலினின்றும் எழுந்துவந்து அதிதிகட்டுசுச் செய்த வேண்டிய உபசாரமனைத்துஞ்செய்து அந்த தேவதத்தனைத் தான் வீற்றிருந்த மஞ்சத்தில் உட்காருமபடி செய்தனர்.

உடனே தேவதத்தன் அவளைப்பார்த்து நீ யார்? உனது விருத் தாகதம் யாதென்று கேட்க, அதற்கவள் யான யகூழ்கடக்கெல்லாம் அதிபதியாகிய இரத்தினவருஷன் என்பவருடைய கன்னிகை; என் பெயர் வித்யுதபிரபையென்று சொல்லுவார்கள். என்னை ஜாலபாத ரென்ற மஹாவிரதியானவர் நெடுநாள் ஆராதித்து வந்ததனால் அவ ருக்கு வேண்டிய சித்தியைக் கொடுக்கின்றவளாக விருக்கின்றேன். ஆனால் நீரோ எனது பிராணனகட்டும் எஃமானுயிருக்கின்றீர். ஆதலாற்றாணுமமைக் கண்டமாத்திரத்தில் உமயிடத்திற் காதுற்ற வளாயினேன் என்னை நீரே விவாஹஞ் செய்துகொள்ளவேண்டு மென்றனர்.

அதற்கிணங்கியதேவதத்தன் சந்தோஷத்துடன் அந்தயகூழ்கன னிகையை மணம்புரிந்துகொண்டு அவளுடன் அங்கே சிலகாலம் சுக மாய் வசிகுதுவகால் அவள் கர்ப்பவதியாயினள். இப்படியிருக்குஞ் சமயத்தில் அந்த தேவதத்தன் மறுபடியும் அந்த மகாவிரதியான ஜாலபாதரிடம் செலலக்கருதி அங்கிருந்து புறப்பட்டுவந்து அவ்விர தியைக்கண்டு பயத்துடன் நடந்த விருத்தாந்தமனைத்தையு மவரிடம் தெரிவித்தனன். தனது சித்தியையே கருதுகின்ற அந்த ஜாலபாத னும் தேவதத்தா! பயப்படவேண்டாம்; நன்கு செய்தனை; நீசெய்தது தவறன்று; ஆனால் நானிப்பொழுது சொல்வதைக்கேள்; நீ போய் அந்தயகூழஸ்திரீயினுடைய வயிற்றைக்கீறி அதற்குள்ளிருக்கிற கர்ப் பத்தைபெடுத்துச் சீக்கிரம் கொண்டுவரவேண்டும். நான் சொன்ன படி கேட்பதாக முன்பே நீ பிரதிகூனை செய்திருக்கின்றாய். ஆதலா

விப்பொழுது நான் சொன்னபடியே செய்பென்றேவ அந்த தேவதத் தன் மறுபடியும் தன் காதலியான யக்ஷஸ்திரீயினிடம் சென்று அவ் விரதி சொல்லிய கொடுநொழிலை நினைத்து மனவருத்தமுற்றவனாய் அவளருகில் நிறக அதற்குள் அந்த வித்யுத்பரபை யென்பவன் தன் கணவனுன தேவதத்தனை நோக்கி, ஆரிய புத்திர! ஏன வாடியிருக்கின்றீர் : ஜாலபாதர் எனது கர்ப்பத்தைச் சிதைத்ததுக கொண்டுவரும் படி உமக்குத்திரவு செய்திருப்பதை யானறிந்தேன். எனது வயிற் றைக்கீறி இரத்தக்கர்ப்பத்தை எடுத்துக்கொள்ளும். இல்லாவிட்டால் யானே இவ்விதம் செய்கிறேன். இப்படிச் செய்வதில் உமக்குமொரு பிரயோஜனமிருக்கின்றது என்று அவள் சொல்ல அப்பார்ப்பான் தேவதத்தன் அதனைச் செய்வதற்கு மனஞ்சுசியாதவனாய் நிற்க, அப பொழுது அவள தானாகவே தன் வயிற்றைக்கீறி கர்ப்பத்தைக்கைகாற் பிடுங்கி முன்னே வைத்துவிடும் இரத்தக்கர்ப்பமாமசத்தை உண்கின றவன் வித்யாதரத்தன் மையை அடைவான் : இதை எடுத்துக்கொள் ளும் : யானமுன்பு வித்யாதரஸ்திரீயாயிருந்தவள ஒரு சாபத்தினால் யக்ஷஜாதஸ்திரீயாய் வந்து பிறந்தேன். இப்படிச்செய்தபின் சாபம் நீங்குமென்றிருந்தமையால் எனதுசாபம் நீங்கிறது. யானே பூர்வ ஜென்ம விருத்தாரத்ததை அறிந்தவளாயினேன். ஆதலாலிப்போது எங்களிருப்பிடமாகிய வித்யாதரஸ்தானமபோய்ச் சேருகின்றேன். ஆனால் மறுபடியும் நமமிருவருக்கும் அவ்விடத்தில் தான் சேர்க்கை நேரிடுமென்றசொல்லிவிட்டு அந்த வித்யுத்பரபை எனபவள எவ் விடத்திலோ மறைந்துபோயினள்.

அங்கிருந்த தேவதத்தன் வருந்திய மனதைபுடையவனாய் விய சனத்துடன் அந்தக்கர்ப்பமாமசத்தைத் தன் கையிலெடுத்துக்கொ ண்டு அந்த ஜாலபாதரென்னும் கிரதியின் சமீபஞ்சென்று சித்தி பைத்தரத்தக்க அந்தக்கர்ப்பமாமசத்தை அவரிடம் கொடுத்தான்.

உலகத்திற் கிடைத்தற்கரிய பதவி கிடைப்பதாகவிருந்தாலும் சாதுக்கள் தங்கள் காரியத்தைப் பெரிதாக நினைவார்க ளன்றோ. அந்த மாம்சத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட ஜாலபாதன் சந்தோஷத்து டன் அதனைப் பக்குவஞ்செய்து தன்னிடம் வைத்துக்கொண்டு பை ராவதேவனைப் பூஜித்துவரும்படி சொல்லி தேவதத்தனைக் காட்டுக

கணப்ப அவனங்குச்சென்று அவ்விரதியின் அனுமதிப்படி பைரவணப்பூஜித்துப் பனி முதலியவற்றைக் கொடுத்துவிட்டுத் திரும்பி வருவதற்குள் அவ்விரதி அந்த மாம்சமனைத்தையும் தானே தின்றனன்.

பைரவணப் பூஜைசெய்துவிட்டுத் திரும்பிவந்த தேவதத்தன் மாம்சம் யாவையும் ஜாலபாதர் தின்றாரென்பதை அறிந்து அவரைப்பார்த்து ஐயா, எனக்குச் சிறிதும் கொடாது நான் கொணர்ந்த மாம்ச மனைத்தையும் நீரே பெப்படித்தின்றீ ரென்று கேட்ட அக்கபடியான ஜாலபாதன் ஆகாயம்போற் சரியநிறமுள்ளகத்தியையுடையவனாகவும் ஹாரகேபூங்களுடன் பிரகாசிக்கின்றவனுமாய் வித்திபாதர வடிவத்தையடைந்து ஆகாயத்திற் கிளம்பிச் சென்றனன்.

(தொடரும்.)

நமது பூர்வகாலக் கப்பற்ஞெழில்.

சீன வியாபாரம்.

முன்னாளில் இந்தியாவினின்றும் சமய வுணர்ச்சிகள் அக்காலத்தில் மற்றநாடுகளில் பரவ இடமுண்டானபோது, சமுத்திரமே பெரிபராஜபாட்டையாக விருந்தது. கீழ்க்கரையில் சீன, ஜப்பான் தேசங்களும், மேல கரையில் அரேபியா எகிப்து தேசங்களும் இதற்கிடையே சமுத்திரத்திலிருக்கும் பல சிறு தீவுகளும் இந்திய வர்த்தகர்களாற் கட்டுப்பட்டிருந்தன. மிஸ்டர் சகா அஞ்ஞா குரா எழுதிய தி-ஐடியல்ஸ் ஆப்தி ஃஸ்டி (The Ideals of the East) எனனும் புத்தகத்தில் 1-2 பக்கங்களில் “முகமதியப்படையெடுப்பு வரையில் வங்காளக்கரையிலுள்ள அதரியசாலிகளான மாலுமிகள், லங்கை, ஜாவா, சும்த்ரா முதலிய தீவுகளிற் குடியேறியும் சமுத்திரக்கரை யோரமாக வசிக்கும் பர்மர்கள்கீழ்த்தாளுள் ஆரியவிரியம் பிரவேசிக்கும்படிக்கும், சீனவை இந்தியாவுடன் பரஸ்பரநேசத்திலும் கட்டுப்படுத்தி

* முதன்முதலாக “கதேசமித்திர”னில் வந்த ஒருபாகத்தை வைத்துக்கொண்டு வரிசையாக எழுதப்படும்.

னர்” என்றெழுதுகிறார். கீழ்சமுத்திரங்களில் ஐரோப்பியர் புகுந்து வியாபாரத்தைக் கைக்கொள்ளும் வரையில், இந்தியர் மகோன்னதமாக வியாபாரஞ் செய்த நாடுகளில் சீனதேசமுமொன்று. சீனாவில் கப்பல்வழியாகத்தான் இந்திய நாகரீகமும் கல்வியும் சென்றன. எப்படியெனில், கரைவழியை விட்டு சமுத்திர வழியாகவே, புத்த குருமார் சீனதேசத்தில், அதன் ராஜர்களும் மன்னர்களும் எதிர்த்தபோதிலும் இளைக்காது, தமது மதக்கொள்கைகளை உபதேசித்து தம் வசப்படுத்தலாயினர். இன்னும் ஐத்ஸாங்போன்ற யாத்திரிகர்கள் சீனாவினின்றும் இந்தியாவை யடைந்து அதனிலுள்ள சிறப்புற்ற ஸ்தலங்களையும் சமணர்களையும் கண்டு அவர்களைப் பின்பற்றி நடந்ததும் தம்நாட்டிற்கும்பப்போய் இவ்விந்தியதேசவழக்கவொழுக்கங்களைக்காட்டி நடக்கும்படி செய்ததும் இந்தியர்களுடைய கப்பல்மூலமாகத்தான். இவ்விதமாய்ப்பரவிய எண்ணநான்கு சீனர்களுள் இன்னும் எதைத் தொடரலும் இந்திய நடவடிக்கைகளாகக் காணப்படுகின்றது. இதுவரையில் சீனர்களுடைய புத்த கிரந்தங்களில் எதைப்பார்க்கலும் அந்நிய (சமஸ்கிருத) பாஷையினின்றும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டனவாகவே காணப்படுகின்றன வென சீனப்புத்த கிரந்தங்களை ஆராய்ச்சிசெய்த ஒரு ஜெர்மன் நியுணர் சொல்லுகின்றார். ஒவ்வொரு புத்தகத்திலும் சமஸ்கிருத வாக்கியங்கள் நிறைந்திருப்பதையும், ஒவ்வொரு ஸ்தோத்திரமும் சமஸ்கிருதத்திலுள்ளதை யுள்ளபடியே சீன பாஷையில் எழுதியிருப்பதையும் இன்னும் நாம் நன்கு காணலாம் இதுவன்றியும் சீனக்கோயில்களில் இந்தியப் பெரியோரது பிம்பங்களைவைத்து ஆதரிப்பது சகஜமாக விருக்கின்றது.

சீனாவுடன் புத்தகாலத்திற்கு முந்திய உறவு.

—❧—(o)—❧—

இந்தியாவின் மகத்தான ஆன்மலாபக் கொள்கைகளும், தேசக்ஷேமத்திற் குரித்தான வியாபார முறைகளுந்தான், வெகு தூரதேசங்களிலெல்லாம் வியாபாரம் செய்யவும், அதனால் ஒருவருக்கொருவர் நேசப்பான்மையோடு வாழவும், அதிலும் சீனாவோடு மிகப்பழையகாலமுதற் சிறிதுகால முன்வரையில் அந்நியோந்யமாப்

உறவாடவும் காரணமாயின. இவ்விதமாய்ப் போக்குவரத்து ஏற்பட்டதால் சீனாவின் ஒரு பாகத்திற் கூட இந்தியர் குடியேறி இருந்ததாகச் சொல்லக்கூடிய அநேக ஆதாரங்களிருக்கின்றன. சர் ஹென்றி யூல் C. B. K. C. S. I. தாமெழுதிய ‘காதேயும் அதற்கு வழியும்’ * என்னும் புத்தகத்தில் “வானசாஸ்திரத்தின் ஒரு பகுதியில் இரு தேசத்தினரும் கிறிஸ்து பிறக்க 3000-வருடங்களுக்கு முன்னரே போக்கு வரத்துடையவர்களா யிருந்தன ரென்பதற்கு உற்ற பலமான அறிகுறிகள் இருந்தனவென்றும், புராதன கிரந்தங்களுடைய சீனாவிற்கு கூட அதன்மூலம் தெரியாதபடி காலமாகவிட்டது” என்றும் எழுதுகிறார். சம்ஸ்கிருத கிரந்தங்களில் சீனர்களைப்பற்றியும், சீனவைப்பற்றியும், பட்டு, கர்ப்பூரம், சுக்கு, மஞ்சள் முதலியவைகளைப் பற்றியும் அநேக விடங்களில் கூறப்பட்டிருப்பதைத் தவிர்த்து, மனுஸ்மிருதியிலேயே † சீனர்கள் பிராமணர்களைக் கையாளுவதையும், கூத்திரிய பரம்பரைக்குரிய நித்திய கர்மானுஷ்டானங்களை விட்டதின்றும் கீழ்த்தர கூத்திரியர்களாகக் காலக்கிரமத்தில் சூத்திரர்களானார்கள், என்றும் காணப்படுகிறது. இந்த விஷயத்தைப்பற்றியே கீர்த்திபெற்ற பிராஞ்சியவிதவானான முசியே (பிராஞ்சிலுள்ள பிசானசன என்னும் ஊரில் பிறந்தவர் 1801-1873.) போத்தியர் தாமெழுதிய “மர்க்கோ போலோவின் யாத்நிரைகள்” என்னும் புத்தகத்தில் “மனுஸ்மிருதியில் எழுதியவை பொருபாகம் உண்மையான. இந்தியர் சினதேசவியாபாரத்தின் ஆசையால் ஷெனவி என்னும் கோடியான பாகத்தில் குடியேறிச் சீனா என்ற பதத்தைப்போன்ற திசை (This) என்ற எட்டை உண்டாக்கினார்கள்” என்றெழுதுகின்றார். ருக்வேதத்தில் ‡ வெகு இடங்களில் இந்தியர் மரக்கலத்தொழிலில் வெகுபெயர்பெற்றவர்களென்றும், மரக்கலங்களிற் சென்று அந்நியரோடு வியாபாரம் செய்தனரென்றும் காணப்படுவதைக் கொண்டு இந்த கூத்திரியரில் ஒரு பாகத்தினராவது சமுத்திர வழியாகச் சென்றன ரென்று கொள்ளுதல் தவறாகாது.

* Kathay and the Way. By Sir. Henry Yule. Vide pXXXIV கதே என்பது சீனம்.

† மது அத் X, 43, 44 ஸ்லோகங்கள்.

‡ இதைப்பற்றி தனிமையாக எழுதப்படும்.

சீனாவுடன் கிறிஸ்துநீதிமுதல் அதிகமானபோக்குவரவு

—:(X):—

புத்த காலத்தில் இந்தியாவின் இன்றும் வரவர அதிமான கப்பல் போக்கு வரத்து இருந்தது என்பதற்குச் சாதனங்கள் சீன கிரந்தங்களிலும் இராச்சிய பரிபாலன தஸ்தவேசுகளிலும் இருக்கின்றன. அன்றியும், கி. பி. ஐந்தாவது நூற்றாண்டுவரையில் சீனர் * மலேய நாடுகளில் பிரவேசிக்கவில்லை என்பதைக்கேட்ட ஆச்சரியப்படாதார் ஒருவருமிரார்கள் என்பது திண்ணம். 1895-ம் வருஷத்து ராயல் எலியாட்டிக் ஸொசைடியின் † பத்திரிகையில் “இந்தியர்களும் பாரதீசர்களும் தமது கப்பல்களில் சீனாநீருக்கு இந்த சகாப்த ஆரம்பத்திற்போனதோடு அதேமாதிரியாகவெகுநேரம் சென்றுவந்தனர். சீனர்கள் மலேய நாடுகளில் ஐந்தாவது நூற்றாண்டுக்கு முன்னரே பிரவேசிக்கவில்லை; பிறகு ஒரு நூற்றாண்டு வரையில் இந்தியா, அரேபியா, பாரதீசம் முதலிய தேசங்களுக்குச் செல்ல வில்லை” என்றொழுதுகின்றனர். இந்தக்காலத்தில் தான் சீனாவில் புத்தமதம் தேசமன்னனால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதென்பதும், அதனால் உண்டாவ அனுதாபமும் சொந்தமும் இந்தியர் கிருத்திக்கு ஏதுவாயிற்றென்றும் நாம் சொல்ல வேண்டியதில்லை. இந்தியாவைவாண்ட பெரிய சக்கிராதிபதியான அசோகனது நானில் புத்தகுருமார தங்கள் சக்கிராதிபதியம் மாத்திரமன்றி, நாட்டுக்குபுறம்பிலுள்ள கீழ் ஐரோப்பா, மேல் ஆசியா, ஆப்பிரிக்காவின் வடபாகமெல்லாம் தங்கள் மதத்தைப்பற்றிப் பிரசங்கித்தும் வந்தனர். கி. மு. 250-ல் 18-பேர்வரையில் புத்த குருமார சீனதேசம் சென்றுபோதிக் அவர்சனது பிம்பம் இன்னும் கோயில்களில்வைத்துக் கொண்டாடப்படுகிறது. (புத்தசமயம் Dr. E. J. எசுயல்) சிலர் புத்தமதம் சீனாவில் கி. மு. 117-ல் பரகிற்மென்றும் வேறசிலர் 22-ல் பரகிற்மென்றும் சொல்லுகிறார்கள். ஆயினும் கி. பி. முதல்நூற்றாண்டு வரையில் புத்தமதம் பரவ

* மலேய நாடுகள் இப்பொழுதைய பினாங்கு, செங்கப்பூர், பொராக், சிலாங்கர் முதலியவை.

† ராயல் எலியாட்டிக் ஸொசைடி யென்பது பூர்வீக ஆசியர்களுடைய விசேஷங்களைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்யும் சபை.

கில்லை என்பது நிச்சயம். ஏனெனில் கி. பி. 67-ல் தான் சீனசக்கர வர்த்தியின் வேண்டுகோளுக்கிரங்கி காசுபுதங்கர், கோபரணர் என்னும் இரண்டு புத்தசநியாசிகளும் புத்தனிககரங்களுடனும் கிரந்தங்களுடனும் சென்று புத்தமதத்தை அதிகமும் மரமாக போதிக்க ஆரம்பித்தனர். இந்தக்காலமுதல சீனாவானது இந்தியாவுக்கு நல்லசீடனாயேற்பட, மரக்கலப் போக்குவரதும் அதிகப்பட்டது.

சீனாவுடன் கப்பல் வியாபாரம்.

—:0:—

இதற்கு முன் இந்தியாவுடன் சீன வர்த்தகம் கப்பல் மூலமாய் எப்படி இருந்தபோதிலும் இந்தக்காலமுதலே, அதிகப்பட ஆரம்பித்தது. கி. பி. ஒன்று இரண்டாவது நூற்றாண்டுகளில், சீனதேசத்தில் அந்நியருடன் வியாபாரஞ்செய்தல் இராஜாங்க சதந்தரமாக இருந்தபடியால் இந்தியாவிலுள்ள மருட மன்னர்களிடமிருந்து பண்டங்கள் நிறைந்த மரக்கலங்கள் காணிக்கையாக வந்ததாகச் சீனத்தந்தாவேஜுகளில் காணப்படுகின்றன. இவைகளைக் கொண்டுவரும் வியாபாரிகள் தூதர்கள் என அழைக்கப்பட்டனர். இந்தத்தூதுகள் என்று சொல்லப்படுபவையெல்லாம் கப்பலமார்க்கமாகப்போனதாக ஏற்படுகின்றனவேயொழிய வேறன்று. இப்படி மொகலாய பண்டையபுவரையில் நடந்து வந்தது; இந்தத் தூதுகளில் இருக்கும் சீனோதமென்ன வெனில், சாதாரணமாக ஓர் அரசனிடமிருந்து மற்றொரு மன்னனுக்கு ஷேமாதிசயங்கள் விசாரிக்க அனுப்பப்படும் தூதுகளையும் நிகர்க்கவிலை; மத சம்பந்தமானதாகவும் ஏற்படவில்லை; அல்லது ராஜ்ய விஷயமாகவும் ஏற்படவில்லை; அப்படி யொன்று மில்லாமல் தூதர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்ளுவதும் காணிக்கையென்று சொல்லிக்கொள்ளுவதும் அக்காலத்திய சீன வியாபார முறையென்றேற்படுகிறது. இந்த வழக்கமான வியாபார முறை இவ்வளவு உயர்விலிருந்ததென அறிய இதனுடைய உள் அந்தரங்கங்களை முதலில் தெரிந்து கொள்ளவேண்டியது அவசியமாகிறது. இதைப்பற்றிச் சகிந்தாரமாக ராயல் ஏஷியாட்டிக் சொசைட்டியின் 1896-ம் வருடத்திய ரிப்போர்ட்டுகளில் சொல்லப்பட்

டிருக்கிறது. “ அந்நிய வியாபாரம் என்பது வெகு காலமாக ‘ கப் பம் ’ என்ற பேரால் வழங்கி வந்தது. ‘ கப்பம் ’ என்ற பதத்திற்குச் சரியான ‘ குங் ’ என்ற சீனப்பதத்திற்கு ‘ பண்டமாற்றல் ’ அல்லது ‘ வியாபாரம் ’ அதாவது இராஜாங்கத்தாரால் புற நாட்டாருடன் செய்யும் வியாபாரம் என்று அருத்தமாகும். சீனர் இந்நத மாதிரிசெய்ய இஷ்டமில்லாவிடில் அதாவது அந்நியர் தங்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்து அதன் பலனாக காணிக்கை செலுத்துவது போலவும், இவர்களைப் பார்த்து ஆனந்த முறவதாகவுஞ் செய்யாவிடில் வியாபாரஞ்செய்ய ஒப்புவதில்லை, ஒவ்வொரு தடவையிலும் அதற்குப் பெறுமான முள்ளதாக மாற்றுச் சன்மானங்கள் செய்யப்பட்டு வந்தன. இப்படி மாற்றுச் சன்மானங்கள் ஏற்படாம லிருக்குமாயின் வெகுதூரமான இந்தியா, அரேபியா, பெர்ஷியாவின்னிறும் வியாபாரிகளைக் காணமாட்டோம். ஆகையால் சிலவற்றைத் தவிர்த்து, இந்தக் கப்பம் கொண்டுவந்தவர்களுள்ளும் உண்மையில் வியாபாரிகளே யொழிய வேறல்லர். அவர்கள் வெகுதூரத்திலிருக்கும் அரசர்களிடமிருந்து காணிக்கை கொண்டுவருவதாகச்சொல்லி வாணிபம் செய்தல் இயல்பு. அப்படிக்கப்பம் கொண்டுவருவதாகச் சொல்லும் வர்த்தகர்களுக்குப் பிரதியாக அளிக்கப்படும் சம்மானங்கள் இன்னினனவையென ஒவ்வொரு சமயங்களில் இராசாங்கத்து சரித்திரகாரர்களால் எழுதி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளைப் பார்க்கும்போது தற்காலத்தில் வியாபார உடன்படிக்கைகளின் பேரில் செய்யப்படும் வியாபாரம் எவ்வளவு லாபம் தரக்கூடியதோ அவ்வளவு லாபம் தரக்கூடியதாக அந்நத நாளிலேயே இருந்திருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட சம்பந்தம் சீனவிற்கும் அதனை யடுத்த நாடுகளுக்கும் வெகு காலந்தொடங்கியே இருந்திருக்கிறது. .... அதாவன்றியும் இது மாதிரி கிரமமாக நடந்து வந்ததால் இதற்கென்று சொல்லி இராஜாங்கத்திலு உத்தியோகஸ்தர்கள் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர்.” ஆயினும் கி. பி. ஏழாவது நூற்றாண்டில் நான்கு திசைகளிலிருந்து வரும் தூதர்களை வரவேற்று அவர்களுக்குத் தகுந்தபடி நடத்தவும் பண்டமாற்றல் செய்யவும் நான்கு உத்தியோகஸ்தர்கள் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர்—என்பதைக் கொண்டும், இந்த அந்நியரோடு ஜனங்கள் ஒரு பணமேனும் வியாபாரம் செய்

வார்களாயின் தகுந்த தண்டனை விதிக்கப்பட்டு வந்தனரென்பதைக் கொண்டும், அந்த நாளில் அந்நிய வியாபாரம் முழுவதும் இராஜாங்கத்தாராலேயே செய்யப்பட்டு வந்த தென்பதும் நிதரிசனம். லங்கைத் தீவைப்பற்றி யெழுதிய சர் எம்ர்ஸன் டெனன்டு கூட, லங்கையினின்றும் சீனாவிற்குச் சென்ற அநேக தூதுகளைப்பற்றி யெழுதும்போது அவை வியாபாரத்திற்குச் சென்றபோதிலும், சீனர்கள் வியாபாரமென்பதை அவ்வளவு கேவலமாக நினைத்ததால் வியாபாரம் என்றெழுதாமல் கப்பம் கட்டியதாகவும், அதற்குப் பதில் சன்மானம் செய்ததாகவும் சீன சரித்திரக்காரர்கள் எழுதியிருக்கின்றனரென அபிப்பிராயப்படுகிறார் இதே மாதிரி சீனசக்கிரவர்த்திகளும் லங்கைமுதலான விடங்களுக்குப் புத்த விகிதங்கள் முதலியவை சேகரித்தவை அனுப்பிய தூதுகளுள்ளும் வியாபாரத்தை விடாது விருத்தி செய்வதற்கெனவே அவர் அபிப்பிராயப்படுகிறார்.

பூர்வீக இந்திய அந்திய வியாபாரத்துக்குச் சில பழைய ஆதாரங்கள்

சீனவுடன் நடந்த பழைய வியாபாரத்தைப்பற்றி எழுதியிருந்ததில், இருக்குவேக முதலியவற்றில் ஆதாரங்க ளிருப்பதாகச் சொன்னோம். அவற்றை இங்கே எடுத்துக் காட்டுகிறோம். இருக்குவேதத்தில் வேதாயோ என்ற 1-25-7-ல் சமுத்திரவழிகளை வருணன் நன்றாயறிந்ததாயும், “யே அஸ்யா ஆதரஷேஷ” என்ற 1-48-3-ல் ஆசைமேலிட்ட வியாபாரிகள் கப்பலனுப்புவதைப்பற்றியும் “தகுர்த்தயோ என்ற 1-56-2-ல் வியாபாரிகள் கடல்வழியாக பல விடங்களுக்குச் செல்வதைப்பற்றியும் சொல்லப்படுகிறது. ஆயத்ர ஹாவலருணஸச என்றற் றொடக்கத்து V11-88 324 ஸ்லோகங்களில் வசிஷ்டரும் வருணனும் செம்மையாகச்செய்யப்பட்ட கப்பலொன்றில் ஏறிச்சென்றதும் அது அலைகளில்மோதுண்டதா லுண்டான ஆட்டத்திலுண்டான சந்தோஷத்தையும் பற்றிச் சொல்லப்படுகிறது. துயோஹ என்ற (1) 116, 3-ல் இராஜ ரிஷியான துகர்ன் தூரதேசத்திலுள்ள பகைவனொருவனை ஜயிப்பதற்காக தன்மகனைக்கப்பற்படையொன்றுடன்னுப்பியதைக்குறிப்பிடுகிறது.

இராமாயணத்தில் கிஷ்கிந்தாகாண்டத்தில் சீதாதேவியைத்தேடும் பொருட்டு சக்ரீவன் தன் வானரசந்நியங்களுக்கு இராவணன் இன்னின்னவிடங்களில் வைத்திருக்கக்கூடுமெனச் சொல்லுவதை வாசிக்கிறோம்; மேல்போக ஒரிடத்தில் சீதையை கோஷ்கிர தேசத்தில் பார்க்கும்படி சக்ரீவன் சொல்லுகிறான்; இந்தக் கோஷ்கிரதேசத்தை உரைகாரர்கள் பட்டுப்பூச்சி பட்டு இழைக்கும் ஸ்தலமென்கிறார். அதாவது சீனதேச மொன்றே பூர்வமுகதல பட்டுத்தொழிலில் பேர்போனது. பத்ரவந்தி என்ற மற்றொரு சுலோகத்தில் பவததீவு, சுவர்ணதீவுகள் குறிக்கப்படுகின்றன. இவைகள் தான் ஜாவா, சமத்திராதீவுகள். மற்றொருசுலோகம் லோஹித சாகரம் அல்லது செங்கடலைப் பற்றிக்கூறுகிறது, அயோத்தியாகாண்டத்து சுலோக மொன்றில் கப்பற்சண்டைக்கு தயாராகும்படி ஆக்ஞாபிப்பதாகக் காணப்படுகிறது. மஹாபாரதத்தில் திகவிஜயம் செய்தபோது சகதேவன் இந்தியாவிற்குப் புறம்பாயுள்ள தேசங்களிற் சென்று மிலேச்சர்களாயுள்ளோரையும் ஜயித்ததாகக் கூறப்படுகிறது.

இதைத் தவிர்த்து தர்மசாஸ்திரங்களிலும் ஆதாரங்களிருக்கின்றன. போதாயனதர்ம சூத்திரம் II. 2-2-ல் பிராமணர்கள் சமுத்திரயாத்திரைசெய்யக்கூடாதென்றும் செய்வதற்கு பிராயச்சித்தமும் கூறுகிறது. இன்னும் I. 18-14-ல் கடல் வழியாக வரும் பண்டங்களுக்கு தீர்வை குறிக்கிறது. இதேமாதிரி கௌதமராலும் IIx33-ல் கூறப்படுகிறது. மனு சாஸ்திரத்திலும் III. 158ல் கப்பலேறிவந்த பிராமணன் சிரார்த்தத்திற்கு அருகனல்லென்று கூறுகிறது. இதைத் தவிர்த்து ஆற்றைக்கடக்கவும் கப்பலேறுவதற்கும் இவ்வளவுதான் விசிறம் எனச் சொல்லுவதோடு, சமுத்திரத்திலுண்டாகும் நஷ்டத்திற்கு ஈடு செய்வதைப்பற்றிக்கூடச் (VIII 408-9) சொல்லுகிறது. லாபத்தின் பொருட்டு கப்பலிற் செல்லுவதுண்டென யாக்குவல்லிய சம்ஹிதை மிகாகூடம் விபவகாராத்யாயத்தில் கூறப்படுகிறது. இன்னும் இதைத்தவிர்த்துப் புராணங்களிலும் எதேஷ்டமான ஆதாரங்களிருக்கின்றன. தமிழ் ஆதாரங்களைப்பற்றி மற்றொருமுறை கூறலோம்.

ஒற்றன்.

திருவலஞ்சுழி

—:(0):—

திருக்குடந்தைக்கு பேற்கில் நான்கு மைல் தூரத்தில் அரசு லாற்றின் நென்கரையில் தஞ்சைபிளிருந்து திருக்குடந்தைக்குப் போகும் பாட்டையின்மேல் திருவலஞ்சுழி என்றோர் சிவகேசுத்திர மிருக்கிறது. அதுவே சிறந்த தொரு விக்ணேச்சுரத் தலமுமாம். சிவபிரான் பெயர் கபர்த்தீச்வரர் (கற்பகத் தீசர்) உமாதேவியார் பெயர், ப்ருகநாயகி (பெரியநாயகியம்மை) விநாயகர்பெயர், சுவேத விக்ணேச்வரர் (வெள்ளைப்பிள்ளையா ரென்றும், வெண்ணைப்பிள்ளையா ரென்றும், தமிழில வழங்குவது.)

இத்தலத்தின் பெருமை யனேகர்களுத் தெரிந்திராததனின், (புராணத்திற் கூறியபடியே முழுது மெழுதுவது, மிகவிரியுமாத லால்), இங்கு அவசயமாய்ச் சொல்லவேண்டிய வறறை மட்டும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன் இதை எழுத எனக்குநேர்ந்த ஏது வை இவ்வியாசத்தின் முடிவிற்பெரிந்து கொள்க.

திருவலஞ் சுழி என்ற பெயர்வரக் காரணம்:— பூர்வத்தில் சோழ தேயத்தரசர்களிற்சிறந்த அரித்துவசன் என்பான், தன்னாட் டிலாறு ஒன்று வெட்டுவிகக வேண்டுமெனக் கருதி, மேற்றிசையை நோக்கித் தன் சையைத்திரளுடன் சென்ற வளவில், குடவரையி னின்று பிரவசித்து வந்த காவிரிநதியைக்கண்டான். தானினைத்த காரியமினிது முடிபுமென்பதற்கிதுவே அறிகுறி யென்றகழகிழ்ந்து, அந்நதி ஓடிவந்த பாதையில், மரங்கொடி செடி முதலிய விடையூறொன்று மில்லாமல் அகற்றிக் கொண்டு வந்தான். காவிரியோ இத்தலம் வந்ததும் கோயிலுக்குள்ளிருக்கிற ஒருபெரிய பிலத்திற் குள் முழுதும் வலமாய்ச் சுழித்துக்கொண்டு பிரவேசித்து விட்டது. இதைக் கண்ணுற்றவரசன், அநேகவிதத்தில் அடைத்துப்பார்த்தும்

பயன்படாதது கண்டு, ஆற்றைச் சமுத்திரத்திற் சேர்ப்பிக்கக் கூடாமற் போயிற்றே யென்று துயரமுற்றுத் தன் மந்திரிகளிடத்தில் ஆலோசித்தான். அவர்கள் “இப்பெருங்காரியம் பிராம்மனோத்தமர்களினுதனியாலே ஆகவேண்டு” மென்று சொன்னார்கள். நான்கு வேதம், ஆறுசாஸ்திரம், கலைக்ஞானம், மனுவிக்கஞான முதலியவற்றிற் தேர்ச்சியுள்ளவராய், நித்திய கருமங்களை முறைவழுவாது நடத்தி வருமொரு வந்தணரைத்தேடிச் சென்ற அரசன், இத்தலத்திற்கு வடகிழக்கில் மூன்று மைலதூரத்தில் காவிரி யாற்றின் வடகரையில் இருக்கிற திருக்கொட்டையூர்த் கொட்டைமரத்தடியிற் றவஞ் செய்து கொண்டிருந்த ஏரண்ட விருடிபைக கண்டான். தனக்கு நேர்நதிருந்த மனக்கவலையை அரசன் அவரிடத்திற் றெரிவித்துக் கொண்டதூர், அத்தவச செல்வர், தம் ஞானத்திற் றேன்றிய வற்றைப் பின் வருமாறு கூறினார். “அரசனே! முப்பத்திரண்டு இலக்கணங்களும, அஷ்டைச்சுவரியாமும் பொருந்தி, இராஜ தர்ம மனைத்தையும்றிந்து அதற்கேற்பச் செங்கோல் செலுத்திவருகின்ற ஓர் அரசனாவது, வேதத்திற் கூறப்பட்டுள்ள சகலதர்ம கருமங்களும விதிப்படி செய்து வரும் ஓர் அநதணச்சேஷ்டராவது அப்பிலத்தி லிறங்கினால், அடைபடும” எனார். அக்காலத்தில், சோண்டடி லெல்லாநீதியும் பொருந்திய அரசன், அரித்துவச னொருவனே. அநதணர்களிற் சிறந்தவன் ஏரண்ட னொருவன் றான். ஆதலின் இவ்விருவரி லொருவர் இறங்கவேண்டு மென்று கொள்ளப்பட்டது. அரசன், காவிரிநதியைச் சமுத்திரத்திற் சேர்ப்பிக்க வேண்டு மென்ற கருத்துக்கொண்டவ னாதலின், தானிறங்கினால்வெண்ணம் கிடைவேறுதே யென்று கலங்கி, ரிஷியை நீரிற் றகு மென்றால் கோபித்துச் சபித்துவிடுவரோவென்று அச்சமுற்று, நீர் றோலப் பிலத்தைப் பார்த்துச் சொன்னால் மிகுந்த திருபதியடைவேனென்று பிரார்த்தித்தான். இவனது உட்கருத்தவயிற்றைத் தவசி “அப்படியே ஆகட்டு” மென்று அரசனோடு இத்தலத்திற்குவந்து கோயிலுகளுள் ளிருக்கும் பிலத்திற்குக் கீழ்ப்புறத்தில் மேற்கு முகமாய்ச் சிவ பிரானுக் கெதிரில் நின்று கொண்டு, தன் உயிரைத்துறந்தாகிலும் பிறருக்குத் தவிசெய்து அவனை மகிழ்விப்பது தர்மமாகும்.

தாண்டகத்தின் இறுதியிலும் “கொட்டையூரில் கோபிச் சரத்து
றையுங் கோமானாருனே” என்று பிரயோகித் திருப்பதாலுமினிது
விளங்கும்.

கபர்த்தீச்வரரென்று பெயர்வரக் காரணம்:—உமாதேவியார்
மணலால் ஓர் இலிங்கம் பிடித்து, அபிஷேகஞ் செய்யும் பொழுது
அது கரையாதிருக்குமாறு தமசடைப்பின்னலால் சுற்றிக்கொண்டு
நீராட்டினாள் என்றும், அவளால் தோண்டப்பெற்ற “புஷ்கரணி”
ஐடாதீர்த்த மென்றும், சடையால் சுற்றிக்கொண்டு அபிஷேகஞ்
செய்த காரணத்தால் கபர்த்தீச்வரரென் றழைக்கப்பட்டாரென
றும் புராணங்கூறுகிறது. (கபர்த்தம் - ஐடை) இவரது பெருமை
நான்கு உபகதைகளால் விளங்குகிறது. அவைகளை ஒவ்வொன்றாய்
விஸ்தரித்து எழுதுவது விரியுமாதலால், சுருக்கை மட்டும நான்கு
வாக்கியங்களிற் றெரிவிக்கிறேன்.

- (1) மாதர்கமணஞ்செய்த ஒரு மகாபாதகனை, தன்னைச் சரண
மடைநது சேவித்ததினால், மன்னித்து மோட்சங்கொடுத்
தாரென்றும்,
- (2) ஒரு ஸ்திரீ, கணவனைத் தன்வசமாக்கிக்கொள்ள நினைத்து
பிரயோகித்த ஒளஷதம், அவனை அவள் நினைப்பிற்கு
மாறாய்க் கொன்றுவிட்டது. அதனால் அவள் தேகமுழ
துங் குட்டநோயுண்டாகிப் புழுத்து, ஊர்க்கோடாறுமலைநது
திரிகையில், இத்தலத்துக்குத் தற்செயலாய் வந்து சிவ
பிரானைத் தெரிசித்தவுடன் வியாதி நீங்கி, சுய உருவத்
தோடு தோன்றினாள். பிறகு, அவளுக்குத் தன்னிடத்தி
லிருந்தபகதியைக்கண்டு, கபர்த்தீச்வரர் அவளை மோட்ச
த்திற்கு அனுப்பினாரென்றும்,
- (3) ஒரு வணிகனுக்குப் புத்திரப்பேறுண்டாகவினாரென்றும்,
- (4) அற்பாயுளுள்ள ஒருவனுக்குப்பூரணவயசு கொடுத்தா ரெ
ன்றும், நான்கு கதைகள் சொல்லப்படுகின்றன.

சுவேத விகநேச்வரரது வரலாறு:—தேவர்கள் திருப்பாற் கட
லைக் கடைந்த காலத்தில், அமிர்தமுண்டாகாமல் விஷமவரவே, இது

யாது காரணத்தா லுண்டாயிற்றென்று ஆலோசித்தவளில், விக்
 னேச்சுர பூசை செய்துகொள்ளாமல் இக்காரியம் ஆரம்பித்தமை
 யால் வந்த தீங்கென்று தெரிந்துகொண்டு, மந்தரகிரியாகிய மதநீ
 லிருந்து சிறிது வெண்ணையத்திரட்டி, ஒருவிராயகராய்ப் பிடித்துப்
 பூசித்து பிறகு கடைந்தார்கள். உடனே அமிர்தமுண்டாயிற்று,
 அக்காலத்திலுண்டான விராயகர், தேவேந்திரனது ஆத்மபூஜையி
 லிருந்துகொண்டிருந்தார். இந்திரன் கைலைக்குச் சமானமான சிவ
 கேஷத்திரங்கள் பூலோகத்தில் எங்கிருக்கின்றனவென்று நாரதரைக்
 கேட்க, நாரதர் திருவலஞ்சுழியையும் ஒன்றாய்ச்சொன்னதால் சுவாமி
 தெரிசனத்திற்குப் பூஜையோடு திருவலஞ்சுழிக்குவந்தான். சிவா
 லயத்திற்குள் ஆத்மபூஜையை யெடுத்துப்போவது சாஸ்த்ரவிரோத
 மாதலின், வெளியிலிருந்த பஸிபீடத்தில் வைத்துவிட்டுப்போவோ
 மென்று இந்திரன் நினைத்தபோது, கோயிலுக்குள்ளிருந்து வந்த
 ஒரு பிரமமசாரியைக் கண்டான். (அவர் கபர்த்தீச்சுவரர்.) அவ
 ரைப்பார்த்து இந்திரன், “சிறுவ! இப்பூசைச் சமபுடத்தைக் கீழே
 வைப்பது உசிதமன்று: சிறிதுநேரம் இதை நீ தாங்கிக்கொள்வாயா
 கில், சுவாமி தெரிசனமுடித்துக்கொண்டு வாங்கிக்கொள், ஞகிறேன்.”
 என்று கேட்க, பிரமசாரியான கற்பகத்தீசர் “நான் மூன்றுதரங்
 கூப்பிடுமுன நீர் வந்து பெற்றுகொள்ளானிடில் கீழே வைத்து
 விடுவேன்” என்று சொன்னார். இந்திரன் அதற்குடன்பட்டு, கோயி
 லுக்குள் புகுந்தான். அவன் மறைந்தவுடனே கபர்த்தீச்சுவரர் மூன்று
 தரங் கூப்பிட்டுங் காணாமையால், பஸிபீடத்தில் பூசைப்பெட்டியை
 வைத்துவிட்டுத் தம் இருப்பிடத்தை யடைந்தார் இந்திரன் சுவாமி
 தெரிசன முடித்துக்கொண்டு வெளியில்வந்து பார்த்தபோது கீழே
 வைத்திருக்கிற பூசையைமட்டுங் கண்டான். அதற்காக மனமவருந்தி
 அவன் பூசையைக் கையிலெடுத்தான். அஃது எடுபடாது வேரூன்றி
 விட்டது. உடனேயிந்திரன் குதிரைகள் யானைகள் முதலியவைகளி
 னுதவியால் நிலத்தோடு இழுக்கப்பட்டனித்தும் பயன்படவில்லை. செய்
 வதின்தென்று அறிந்துகொள்ளக்கூடாத இந்திரன், பூமியில் விழு
 ந்து இறக்க யத்தனித்ததைப்பார்த்து விராயகர் கிருபைகூர்ந்து,
 “இந்திரா, இஃதுலர் சுயம்புத்தலமாதலின் எனக்கு இக்கேயேஇருக்க
 இஷ்டம் இன்று ஆவணிமீ வளர்பிறை சதுர்த்தியா தலால் இன்றைக்கு

எண்ணப்பூசிப்பாயாகில் வருடமுழுதும் உணக்கு அளிக்கும் பயனைத் தருவேன். என்று திருவாய்மலர்ந்தருள, இந்திரன் அவரது கட்டளைபைச்சிரமேற்கொண்டு, அன்றுபூசித்து தன் இருப்பிடஞ்சேர்ந்தான். அதுமுதல் நாளிதுவரையில், விராயகசுதர்த்தியனறையதினம் தேவேந்திரனது பூசையென்று வெகு விமரிசையாய் நடத்தப்படுகிறது. (பதினாறுவகைக் கணபதிகளுள் இவர் பச்ய கணபதி) இவரது பெருமை கீழ்க்கூறிய ஐந்து கதைச்சுருக்கங்களால் வெனியாகிறது.

- (1) ஊமையாய் இருந்த ஒருவனைப் பேசுமபடி செய்தது.
- (2) முழுமுடனாக இருந்த ஒருவனை மகா பண்டிதனாகச்செய்தது.
- (3) ஓர் அரசனுக்கு அவனிழந்த பட்டத்தை மீட்டுகொடுத்தது.
- (4) ஓர் தட்டானுக்கு நல்ல பதவியளித்தது.
- (5) ஓர் ஏழைப் பார்ப்பானுக்கு மிகுந்த செல்வத்தையளித்தது. ஆகிய ஐந்து முகவுரையோடு கூறப்பட்டுள்ள கதைகளால் தெரிகிறது.

நிற்க, கோயிலுக்குள் புகுந்தவுடன் இருக்கிற சந்நிதி, விராயகர் சந்நிதி. அச்சந்நிதியில், ஒரு சதுரமான அறைக்குள், இரண்டடி உயரமும், ஒன்றரையடி அகலமுள்ள ஒரு மாடத்திற்குள், வெண்ணிறமான ஒரு விராயகரது உருவம் சுவரோடு ஒட்டிக் காணப்படுகின்றது. அபிஷேகம் எக்காலத்திலுஞ் செய்வதில்லை. அனுதினமுஞ்செய்கிற அர்ச்சனையில் உபயோகிக்கிற புஷ்பத்தின் வேகமான காற்றுப்பட்டால் அங்கங்களுக்கு குறைநேருமோவென்று நினைத்து அவ்விராயகர் இருப்பிடத்திற்கு முககாற்சாணுக்கு முன் நான்கு விரலுயரத்தில் ஒருதடு பதித்திருக்கிறார்கள். அர்ச்சனைப்புஷ்பமும் அச்சிறு தகட்டைத் தாண்டுவதில்லை. அவ்வளவு துட்பமானசிலை. பச்சைக்கர்ப்பூரமே சாத்துவார்கள். நாஸ்திகனும் எதிரில்வந்தமாத் திரத்தில், மயிர்க்கூச்சிலையும், தானறியாதுண்டாகிற பயபக்தி விசுவாசத்தையுமடைவான் என்பதற்சந்தேகமேயில்லை. இவரது கோயிலைச் சுற்றிலும் புராணத்திற் கூறியதையொத்தது, இந்திரனுடைய விமா

ன்ம்போலவும், விராயகரை நிலத்தோடே பெயர்க்க யத்தனித்துக் குதிரை, யானை முதலியனகட்டிக் காலாள் இழுப்பதுபோலவும் கல் லிற் செய்தவைத்திருக்கிற உருவந் தோன்றுகிறது. மேண்டைச் சுவருக்குப் பிரதியாக அமைத்திருக்கும் பலகணி (ஜன்னல்) பார்ப் போரது மனதில்மிஞ்ந்த வியப்பை உண்டுபண்ணும்.

தேவகோட்டைசெட்டிமார்கள் திருப்பணிசெய்வதற்கு முன் எழுதச்செய்கிற உடன்படிக்கையில் “திருவலஞ்சுழிப் பலகணி, ஆவு டையார்கோவில் கொடுங்கை, திருவீழிமழலை வெளவால் மண்டபம் தவிர்த்து பாக்கிசெய்துகொடுப்போம்” என்றெழுதுவது வழக்கமாம். 15 அடி உயரமும் 10 அடி அகலமுமுள்ள ஒரு கருங்கல்லிற் செய் திருக்கிற துட்பமான வேலைத்திறமை, வேறெங்குங்காணமுடியாதது. தேக்குமரத்திலும் செய்யக்கூடாததான அவ்வளவு பெருமைவாய்ந் திருப்பதால், தேவதாசசனான மயனாள் நிருமிககப்பட்டதென்றே சொல்லவேண்டும்.

இவருக்குப்பத்தினிகளிருவர்—பிரமனின்புத்திரி வாணியும் (புத்தி) விஷ்ணுவினபுத்திரி கமலாமபாளுமாம (சக்தி) மார்கழிமாதம் வளர்பினைச் சஷ்டியன்றையதினம் மகாவிஷ்ணுபூஜையென்று ஆக மங் கூறுகின்றது. இவ்விநாயகர்பேரில் காளமேகப்புலவர் பாடிய துதிகள் வருமாறு:—

“பறவாத தும்பி கருகாத வெங்கரி பண்புரண்டே
யிறுகாத தத்தி யுருகாத மாதங்க மித்துததல்
நிறவாத சிந்தரம் பூசாக்களபம் லெஞ்சுனையிற்
பிறவாத வாம்பல் வலஞ்சுழிக்கே வரப்பெற்றனனே.”

துமபி, கரி, தந்தி, மாதங்கம், சிந்தரம், களபம், ஆம்பல் முத லியன யானையின் மறுபெயர்கள். அடியார்கள் எததலத்திற்குச் சென்றாலும், ஆங்காங்குள்ள கடவுளையே சிறப்பாகக்கூறுவது இயல் பாயினும், எல்லாத்தலங்களிலும் இதுமிகச் சிறந்ததென்று கீழ்க்கூ ரிய செய்யுட்களானினிதுவிளங்கும்.

“என்னபண்ணியஞ் செயதனை லெஞ்சமே யிருங்கடல் வையத்துள்
முன்னை நீபுரி லல்வினைப் பயனினை முழுமணித் தாளங்கள்
மன்னு காவிரி சூழ்திரு வலஞ்சுழி வாணனை வாயாரப்
பன்னியாதரித் தேத்தியும் பாடியும் வழிபடு மதனாலே.”

“கயிலை நாதன் கறுத்தவர் முப்புர
மெயில் க டையெழு வெவ்வல வித்தகன்
மயில்களாலும் வலஞ்சுழி யீசனைப்
பயில்கிலார் சிலர் பாவித் தொழும்பரே.”

“இலங்கை வேந்த னிருபது தோளிற
வலங்கொன் பாதத் தொருவிர லூன்றினான்
மலங்குபாய வயல்குழ் வலஞ்சுழி
வலங்கொன் வாரடி யென்றலை மேலவே.”

முதற்செய்யுளில், தனமனத்தைப்பார்த்துப், பூர்வசென்மத்தில் எத் தனை மேன்மையான புண்ணியஞ்செய்ததால் இத்தலத்துக்குவரநேர்ந் ததென்றும், இரண்டாஞ்செய்யுளில், திருவலஞ்சுழியிலெழுந்தருளியிருக்கிற சிவபிரானைத் துதியாதவர்கள் பாவிக்கோ என்றும், மூன்றாஞ்செய்யுளில், திருவலஞ்சுழியை ஒருநிரதக்ஷணம எவன்செய்வானோ அவனது பாதம் என்சிரசினமீதிருக்கவேண்டுமென்றும் துதித்திருப்பதைப் பார்க்குமிடத்து இஃது ஒப்பற்றதலமென்று துணியப்படும்.

காவிரிசூழ்வலஞ்சுழி என்றமையால், இக்காலத்தில் அரசலாறு என்று வழங்கப்படுவதே காவிரியென்று தெரிகிறது. மேலும் திருவேரகமென்ற சுவாமியைத் தலமானமியத்தில், இப்போதுகாவிரியென்று வழங்கப்படுகிற ஆற்றை குமாரதாமையென்றுங் கூறியிருக்கிறது. திருக்குடந்தையில் நடத்தப்படுகிற சப்தஸ்தானஉற்சவத்தில் சுவாமியை எழுந்தருளச்செய்கிற ஏழுர்களில் இஃதொன்று. இத்தலத்திற்கும் இஃதச்சுற்றிலுமிருக்கிற தாராகுமம், திருச்சத்திமுற்றம், பட்டிச்சுரம், பிருமம் நந்திச்சுரன்கோயில், திருப்பாற்றறை முதலியஸ்தலங்களுக்கும், நான்கு காலம்பூசைக்குக்கூடப்போதாததான சிறிதளவுபொருள் இருப்பதை ஆலோசிக்குமிடத்து, இவை யாவும் இவ்வூர்க்குத் தென்கிழக்கில் அரைமைல் தூரத்திலிருக்கிற சோழன்மாளிகையென்ற ஊரிலப்போது இந்த அரசலுடைய நேர் விசாரணையிலிருந்தனவென்று கர்ணபரமபரையாய்க் கேள்வியுறுவதை நம்பவேண்டியிருக்கிறது.

சென்னை பிரலிடென்சிகாலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதராகிய மகாமகோபாத்தியாயர் ஸ்ரீமத்-உ. வே. அய்யரவர்களும், திருக்குடந்தையி

விருக்கிற நேட்டிவ்ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதராகிய பூர்மத்-ம. வி. ஆசார்யரவர்களும் (Editor, Tamil Translation of Sri Mahabharatam), அவ்வூரிலிருக்கிற மாஜி தாசில்தார் மகா-ரா-நாபு ஐயா சாமி சாஸ்திரிகளவர்களும், அவ்வூரிலிருந்த சிவசாமிபுடையாரவர்களும் அடிக்கடி சுவாமிதரிசனத்துக்கு வருவதுண்டு. அவர்களே இததலத்தின் பெருமையை உள்ளபடியறிந்தவர்கள்.

கடைச்சங்கத்துப் புலவர்களுள் ஒருவராகிய நக்கீரர், தமக்கு நேர்ந்த சாபத்தை அகற்றிக் கொள்ளுமாறு, சிவதலங்களைத் தேடிச் சென்றபோது இவ்வூரிற்றங்கி முமமணிகளோவை பாடியிருக்கிறார். (பகிளோராததி நுமுறையிலுள்ளது.)

கோவிலுக்குள்ளிருக்கின்ற பிடாரி அம்மையும், பைரவனையும் அவசியம் ஒவ்வொருவரும் பார்க்கவேண்டியது. இவர்கள் ஒரு காலத்தில் மகா வரப்பிரசாதிகளாய் இருந்ததாயும், தங்களை ஆசிரியித்து வந்த பூசகரிலொருவர் (குருக்கள்) தமக்கு நேர்ந்த ஓர் அபகாரத்தைச் சகிக்காமல், மந்திரததால் இவர்களை சக்தியை கிரகித்து அவயவங்களையுங் குறைத்து விட்டதாகக் கேள்வி. சமீபத்தில் போய்ப்பார்த்தால் உயிரோடுகூடிய ஒரு மனிதன், ஸ்திரீ, பேசுவதுபோலத் தோன்றும். இது சனிபகவான் சுயம்பு கேஷத்திர மெனறுங் கூறப்படுகிறது. சனிபகவான், இவ்வூரிலிருப்பது போல் ஐந்தராஜதானியில் திருநள்ளாறு என்ற ஊரில் தான் காணக்கூடும். கோயிலுக்குள் அனேக சரங்கங்களிருக்கின்றன. பூமிகுன்மார்க்கமாய் நெடுநூரம் போவதாயும், அச்சரங்கங்களில் முக்கியமான ஒன்றில், சிறிதுதூரம் போனவுடன் தூர்வாசமென்ற ரிஷியுடைய இன்றம் அகோரதவளுசெய்துகொண்டிருப்பதாயும் சொல்லுகிறார்கள். உள்ளே எவ்வாறு இருக்கிறதென்று பார்க்கக்கூடாதுபடி இருட்டாயும் பயங்கரமாயுமிருக்கிறது. இன்னும் இந்த கேஷத்திரத்தைப்பற்றித்தெரிந்துகொள்ளவேண்டியவைகள் மூன்றுவிஷயங்கள்

- (1) அட்டதிக்குப்பாலங்கள், ஒவ்வொருவரும், தாமதாம் தம் தாமமுடைய திகில் தத்தம்பேரால் ஓர் இலிங்கமும் ஒரு புஷ்கரணியும் பிரதிஷ்டை செய்திருக்கிறார்களென்று புராணத்திற்குறியிருப்பதை யொத்து, எல்லாபகவங்களி

லும் இன்றைக்கும், தீர்த்தமும், லிங்கமும் காணப்படுகின்றன.

(2) மாணகாலத்தில் ஒவ்வொரு சீவனுடையவலது காதிலும், சிவபிரான் உமையவள் சக்திமாகவந்து பீஜாக்ஷரத்தையுப தேசிககூறொன்று புராணத்திற் சொல்லியிருப்பதால் ஜீவன் முக்திக்ஷேத்திரம்.

(3) திருவிடைமருதூரில் இருக்கிற மகாலிங்கத்துக்கு பஞ்சமூர்த்திகளும் அவரவர்கள்திண்கில் அமைந்திருக்கிறார்கள் என்பர்; அதாவது தென்மேற்கில் விராயகரும், மேற்கில் சுப்பிரமணியரும், வடக்கில் சண்டிகேசுவரரும், கிழக்கில் நாததேவரும், தெற்கில் தக்ஷிணமூர்த்தியும் முறையே திருவலஞ்சுழி, ஸ்வாமிமலை, சேயனூர், திருப்பங்குர், ஆலங்குடி முதலிய தலங்களில் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். சிவபிரானுக்கு இடதுபாகத்தில் உமையவளிருப்பது பெரும்பான்மை வழக்கம். இததலத்தில் வலப்புறத்திருக

இவ்வளவு மகிமைதங்கிய ஊர் பாழடைந்து நாளுககுநாள் கோயிலும் க்ஷணகதியடைந்துவருகிறது. ஆதலின் ஒவ்வொரு சிவனடியாரும் தமவாணுளில் ஒருமுறையேனும் இவ்வூருக்குப்போய்சுவாமி தெரிசனம் செய்யவேண்டியது இன்றியமையாத ஒரு காரியம். தமமாலான பொருளுதவிசெய்து இவ்வூர்ப்புராணத்தைத்தமிழில்மொழிபெயர்த்து அச்சிடச்செய்யவேண்டியதுடன், கோயிலுக்கு அவசியமாகச்செய்யவேண்டிய சில கட்டிடப்பழுதுகளையும் திருத்தவேண்டும்.

மடாதிபர்களான தம்பிரான்களும், தேவகோட்டைச்செட்டிகளும் சாதாரணதலங்களைக்கூடத் தம் நேர்பார்வையில் வைத்துக் கொண்டு நடத்திவருவதைப்பார்க்கிறபோது, இதை இதுவரையில் ஒருவரேனும் கவனியாதிருப்பதற்கு, இதைப்பற்றிக்கேள்விப்பட அவகாசமில்லையென்பதைத்தவிரவேறு காரணமிராது.

இவ்வூரில், பரம்பரையாய்ச் சிவபிரானுக்குத் தொண்டுசெய்வதி லேயே தம்பொருளைச் செலவிடுகிற இயல்பினராய் வாழ்ந்துவருகிற பூநீமார்-கல்யாணசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள், இக்கோயிலைக் கவனியா திருநதிருப்பார்களாயின், நெடுநாளைக்குமுன்னரே க்ஷீணத்தையடைந் திருக்கும். அவர்களுடைய பக்தியும் ஈச்வரகார்யத்திலவர்களுக்கிருக் கிற சிரத்தையும் யாவராலும் கொண்டாடத்தக்கவை. நெடுநாளாக நடத்தப்படாமலிருந்த சில உற்சவங்களைச் சிலகாலமாய் நடத்திவரு கிறார்கள்.

இது சமபந்தமாய் இன்னங்கேட்க ஆவலுடையவர்களை நான் தெரிந்துகொண்டால் அவர்களது மனோபைகூழையை உடனே எவ் விதத்திலும் நிறைவேற்றுவேன.

தி. ப. சுப்பிரமணியன்,

தென்னிந்தியா ரெயிலவே, ஆடிட்டர் ஆபீஸ், திருச்சி.

சிவமயம்.

ஸ்பென்னிஸா.

அவுரங்கலீப் தர்பாரில் ஒருபண்டித சிரோமணி.

-❀-

மொஹலாய வமசத்தில பிரகயாதிபெற்ற மனனர்களில் ஒருவ னாகிய அவுரங்கலீப் அரசன் லிவாஜி என்னும் மஹாராஷ்டிரத்தலை வனை அவமானப்படுத்த எண்ணுகொண்டு ஒருகால் அவனைத் தர் பாருக்கு வரக்கட்டளையிட்டான். அவுரங்கலீபின் ஆணையைச் சிர மேற்கொண்ட லிவாஜியரசனோ தன் மன்னனுக்கு நஸராக (Nazar) ச்செலுத்தவேண்டிய ரூ. 30,000-ததுடன், தனிமையிற்போயினான். ஸபாமண்டபத்தில் பட்டவர்த்தனர், மகுடவர்த்தனர், மந்திரிகள், பிரபுக்களினவருடனும் கோலாகலமாய்க் கொலுவிற்றிருந்த அவுரங் கலீப், இவனைப்பங்கம்செய்விக்கவும், தன் உன்னதபதியை லிவா

ஜிக் கறிவிக்கவும் கருதி, அம்மஹாராஷ்டிரத்தலைவனை லக்ஷ்யம்செய்யாது, தன் பின்புறத்தே நிற்கும் மன்னர்களில் மூன்றாவது வரிசையில் நிற்கவைத்தனன். இம்மானக்குறைவ ஸஹிக்கமாட்டாதவனாக விவாஜிக்குக் கண்களில் தீப்பொறிபறந்தது. மிகவும் கோபித்துக்கொண்டு உரத்தகுரலில் வாயில் வந்தவாறெல்லாம் வைதுகொண்டே தர்பார்மண்டபத்தை விட்டுச்சென்றான். அவுரங்கவீபும் அதன் மீது கோபமிக்கோளும் “இனிக் கூப்பிடப்பட்டாலல்லது விவாஜி தர்பார்மண்டபத்திற்கு வருதல் தகாது” என்று மற்றொரு கண்டிப்பான திட்டமுமிட்டான். இது கேட்டும விவாஜி இவ்வார்த்தைகளுக்குச்செவிகொடாதவன்போலவும், மனனஞ்சிய அவுரங்கவீபையாகிலும், அவன் ஸபையோர்களுையாகிலும் மதியாதவன்போலவும், மிக்க அலட்சியத்தோடும் கம்பிரமாய்ச் சென்றான்.

இவன் செய்கையை மன்னன் முற்றும் கவனித்திருந்தா னாயினும் யாதொன்றும் பேசிலன். மஹாராஷ்டிர மன்னனின் வீரதீரசெளர்ய பராகரமத்தைப்பற்றி ஆங்கிருந்தோர்யாவரும் வியந்துமெச்சினர். விவாஜி அவனுடைய அடாதவார்த்தைகளின் நிமித்தமெங்கு அவுரங்கவீபினால் பிடிக்கப்பட்டிருக்கொல்லப்படுவானோ என்று ஐயப்பட்டனர் சிலர்.

ஆனால் அக்காலத்தில் அவுரங்கவீபின் குமாரத்தியின் வேண்டுகோளே கில்லாமற் போயிருந்தால், விவாஜி அப்போதே கொல்லப்பட்டுப் போயிருக்க வேண்டியவன்தான். அவுரங்கவீபின் தர்பாரில் அக்காலத்திய வழக்கப்படி திரை மறைவில் தன்னுடைய தாதிமார்களுடன் இனிதிருந்து அம்மஹாராஷ்டிர மன்னனின் அபூர்வமானதையத்தை மெச்சிப் பாராட்டிய அவுரங்கவீபின் குமாரி, விவாஜியை உயிருடன் விடுப்படி தன் தந்தையை மிகுதியும் மன்றாடிக் கேட்டுக் கொண்டாள்; அவளது வேண்டுகோட் கிசைந்து அவனை மன்னன் யாதும் செய்யாது விட்டனன்.

இத்தகைய தயாளகுணமும், அதிமேதைபான புத்தியும் வாய்ந்த மாதர் திலகத்தின்பெயர் ஸெபன்னிஸா (Zebunnisa) அப்பெயரின் பொருள் மாதர் திலகமே. பூவும் மணமும் போல புத்தியும்

யுத்தியுங்கொண்ட ஸெபன்னிஸா வீடத்தில் முாட்டுள்வ பரமுள்ள அவள்தந்தை அவுரங்கவீப் அத்யந்தம் விசுவாசமுள்ளவன். 1839-ம் வருஷத்தில் அவுரங்கவீபுக்கு ஜனிக்கத் தவீமந்தபுத்ரியாகிய ஸெபன்னிஸாவைப்பற்றிச் சரித்தரக்காரர்கள் மிகுதியும் புகழ்ந்து உறுதிபுறம் தனர். இம்மாதிரி ரோமணி மனோக்யமான மனோபாவங்களையும் ஸ்வதந்திர யுகமும், பொது நோக்குள்ள உறுதியான அபிப்பிராயங்களை வெளியிட்டு அவற்றினபடி எவற்றையும் நடத்துங்கருத்தும் கொண்டவன். ஸ்திரீகள் நம் நாட்டில் நடத்தப்படுவதை ஒப்பாமல் தன் ஸ்வதந்திரத்தை நாட்டிக் காலகவழித்து வந்தவள்; பொம்மை கல்யாணங்கள் போற்செய்யும், தற்கால வழக்கத்திற் கேற்ற விவாகங்களைச் செய்துகொள்ள ஸெபன்னிஸா ஒருநாளும்ஸமமதிக்க வில்லை. அக்காலத்தில் அநநகையர் திலகம் பாரவீக பாவையில் வித்வக்குழாங்கள் போற்றிப்புகழும் பண்டிதை சிரோமணியாக விளங்கினாள். கனிகள் புனைவதில் தன்னினும் வல்லவர் இப்பழமண்டலத்தில எவருமில்ர் என்ற பேரும் படைத்தாள். தன்னிஷ்டப்படி வலிகுமாறு தன்னுடைய பிதாவிடமிருந்து அநமதியும் பெற்றாள். இநதியாவிலும் பாரவீகத்திலுமுள்ள பாவலர் பலருக்கும் நிருபம் போககி, டிலலியில் ஒரு வித்வத்ஸபை ரமணீயமாய் ஏற்படுத்தினாள்.

அந்தர்யாமி (The Hidden one) என்னும் அரும்பெயர்தானே புனைந்து கண்திறந்து எவரும் எதன்பொருட்டும் தனனைப் பார்க்கா திருக்கும வண்ணம் எப்போதும் முகபடாமணிநதிருந்தாள். தர் பாருக்கு வந்து ஸ்பாயில் மணித ஸமுகத்துடன் கலந்து இராஜகார்யங்களில் ஸமயோசிதமாய்த் தன் தந்தைக்கும், பிறருக்கும் புத்தி புகட்டுவாளே யாயினும், இவர்களை அவள்ளக்காலும் கண்ணெடுத்துப் பாராமல் முககவசத்துடனேயே பேசி ஸபாரஞ்சிதம் செய்து வந்தாள். பொம்மைக்கு ஸ்ருங்காரம் செய்வதுபோல் தன்னை நகைகளினால் அலங்கரித்துக் கொள்வதை வெறுத்தவளானபடியால், அவள் வாழ் நாளில் அவளணிந்த ஆபரணங்கள் மிகச்வல்லபேம்.

அவள் கொண்ட காதலின் கோரமான முடிவு

அவள் அபிமானித்த ஆசை நாயகனின் சரித்தரம் மட்டும் தக்க கரமானது.

பால்ய வயதுடைய அகில்கான் (Akilkhon) என்னும் கனியொருவன் ஸெபன்னிஸா விடத்துவருவதும் போவதும் அன்பாய்ப் பேசுவதும் குலவுவது மாயிருந்தான். கடைசியில் அவனே ஸெபன்னிஸாவின் மனதைக் கவர்வதில் வெற்றி பெற்றான். அவரங்கவீழ் இதற்கிடையில் ஸெபன்னிஸாவைக் கல்யாணஞ்செய்து கொள்ளக்கட்டாயப் படுத்தினான். அப்போது தன்னுடைய தந்தையிடத்திலிருந்து ஸ்வயமவரம் தனக்கு வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டான். அவள் விருப்பினைபடியே நாட்டிலுள்ள தகக கனதனவான்கள் படங்களெல்லாம் அவள் கையின்கணிதப்பட்டன. அப்படங்களில் அகில்கானையே அவள் தன் கணவனாக விரித்தாள்.

அவரங்கவீழும் அகில்கானுக்குச் சொல்லியனுப்புகிறதான். தன்னைத் தனக்கு மிஞ்சின இராஜனின் பெண்ணை விருமபிணதற்காகத் தன்னைத் தண்டித்து விடுவான் மன்னன் என்று அவளை மனந்துகொள்ள வினாய் ஆவல கொண்ட மற்றொருவனிடமிருந்து கேட்ட அகில்கான் கோழைத்தனமுள்ளவனாய், தனக்குக் கல்யாணம் வேண்டாமென்று ராஜஸேவகதையும்விட்டு, டில்லிநகரினின்றும் தப்பியோடினான். ஸெபன்னிஸாவும் மிகுதியும் வருத்தம் முற்றாள். பயத்தினால் அவளை விட்டு நீங்கின அகில்கானும் காமவசத்தினால் இழுக்கப்பட்டு மீட்டும் டில்லிநகர் சேர்ந்தான். இருவரும் ஸந்தித்தார்கள். ஓர் நாள் இவர்கள் அரண்மனை அருகப்படுத்தி வஸந்தச் சோலையில் தனித்திருக்கும் ஸமயத்தை எப்படியோ அறிந்த அவரங்கவீழ் திடீரென அவ்விடம் தோன்றினான். மன்னன் வருகிறான் என்பது கேட்டுணர்ந்த ராஜகுமாரத்தி தனக்கு நேரக்கூடிய அகௌரவம் ஒன்றையே பெரிதெனக்கருதி தன் ஆசை மனனனை, ஆங்கிருந்த டெக் (Deg) என்ற நீண்ட சமையல் பாத்திரத்தில் புகுத்து மறைத்தாள். அயோக்கியமுள்ள வேலைக்காரனிடமிருந்து இது செய்தி உணர்ந்த அவரங்கவீழ் ஆங்குத் தோன்றியதும், சமையற் பாத்திரத்திலுள்ள தென்னென்று தன்மனைக் கேட்டான். கொதிப்பிக்கவைத்திருக்கிற நீர்தான் என்று அவள் மறுமொழி பகர்ந்தாள். மன்னனும் ஆனால் அந்நீரை அடியில் நெருப்பிட்டுக் கொதிப்பி என்று உத்தரவிட்டான். அவ்வாறே அப்பாத்திரத்தின் அடியில்

தி மூட்டப்பட்டது. அப்போதும் ஸெபன்னிஸா தன்னுடைய மன னுள்ளும் தன்மானமே பெரிதென்று கருதி, அப்பாதரத்தருகிற் சென்று, “என்னுடைய மனா! என்னின்னுயிர் நண்ப! எனனுடைய கௌரவத்தை உத்தேசித்து நீ வாய்திறவாதொழி” என்று முணு முணுத்தாள். அகில்காணும் அச்சமயற்பாதரத்தில் பகருவமாய்மாண் டான். பாரவீக பாஷையில் கவிர்யவத்தில் வல்லவளாகிய இவள் தன்னுடைய பாடல்கள் ஒன்றில் “ஓர் ஆசை நாயகனின்கதி எனகொலோ? மற்றொருவனினது திருபதிகாகப படுகொலை புரிய ப்படுவதே” என்று எழுதியிருக்கிறது. இவளால் செய்யப்பட்ட பாரவீகப்பாடல்கள் இன்றும் எல்லோரானும் மிகுதியும்போற்றிப் பாராட்டப் பட்டுவருகின்றன.

இவள் இராஜாங்கக் குற்றமொன்றின் பொருட்டு நெடுங்காலம் வரையில் ஓர் கோட்டையில் அடைக்கப்பட்டிருக்கிறாள்.

இதற்கைய ஸெபன்னிஸாவின் சரிதரத்தினால், முற்காலத்திய பிடிவாதமும் மூர்க்குமுக்கொண்ட கீழ்நாட்டு மன்னர்களுக்கிட மேதையர்களான நங்கையர் மணிகளின் ஸ்வதந்திர யுகத்தினையும், பின்னும் அவருக்குள்ள மேனமைக் குணங்களையும் மிகுதியும் விய நது பாராட்டிப் போற்றி வருதார்கள் என்பது பெறப்படுகின்றது. ஸாதாரணமாய் அக்காலத்தில் தங்கள் கல்யாணவிஷயங்களில் ஸ்வ யம் வரம் என்னும் ஸ்வதந்திரம் அவர்களுக்கு கொடுக்கப் பட்டிருந ததோடு, நாட்டின் நான்குமூலைகளினின்றும் பாவலர் குழாங்களைத் தருவித்துச் சேர்த்து விதவனைபகளிற் சேர்ந்த பழகி நல் வித்தை கற்று பண்டிதர்களாகவும் கவிதைகளாகவும் விளங்குவருமபடி பூர்வ காலத்து மன்னர்கள் அவர்களை விட்டிருந்தார்கள்.

முற்காலத்தில பாஷா ஞானம் மிகுதியும் வாந்த தன்னிடத்து வித்யாவிஷயங்களில் வாதித்து ஐயித்தேனையே விவாகம் செய்து கொள்வேன் என்று தருக்கச் சபதங்கூறிய, பூர்வகாலத்திய இந் திய இராஜ கன்னிலையின் சரிதரத்தை ஞாபகப் படுத்திகொள்ள லாம். அன்னவனைக் கைப்பிடிக்கக்கருதி நாட்டின் எல்லா மூலைகளி னின்றும் விதவான்கள் இராஜகுமாரர்கள் பலரும் வருது வாதித்துத்

தோல்வியுண்டனர். அப்பண்டிதையும் நெடுநாட்கள் காறும் தான் நினைத்த மாதிரியான கணவனை வாய்க்கப் பெறாது, கன்னிகையாக வே யிருந்தனர். பின்னர் அவ்வரசாங்கத்தின் மந்திரிகள் அவள் நடத்தையை நோக்கி வெறுப்புறறவர்களாய், அவளை அவமானப் படுத்தக்கருதி, ஹரி எனற அக்ஷரங்கூடத் தெரியாத இடைப்பையனை அவளுக்குக் கணவனாகச் செய்கிக். அவளே பிற்காலத்தில் பூர்வஜன்மார்தர வினைப்பயன்முதிர்ச்சியினால் மஹா கவியாக உலகம் புகழும் காளிதாஸனுடன் எனபது உலகப்ரஸித்தம்.

வீ. சுப்பிரமணிய ஐயர்.

உ

சிவமயம்.

தணிகைப்புராண

அருஞ்செய்யுள் விளக்கம்.

கடவுள் வாழ்த்து.

சுப்பிரமணியக்கடவுள்.

ஓங்கொளியாய விசம்பாதி தொறுமியலுந்தனதியல்பையுருவின்மாட்டும், பாங்குபெறத்தெரித்ததுபோற்பல்பொறியாப்பரமர்விழிபயந்தஞான்று, தேங்கொளியாய் வெளியடர்ந்து வளிதொடாந்தொள்ளொளி படாந்து தெளிநீர்ப்புக்கு, நீங்கிவிளையாட்டயாந்து தணிகையமர்பெருவாழ்வைநினைந்து வாழ்வாம்.

இதன் பொருள். பேரொளியாய் ஆகாயமுதற் பிருதிகியீறைய பூதங்கள் யானினும் வியாபித்தியலுந்தமது சொருப விலக்கண வியல் பினையேனைத்தடததவடிவின் மாட்டும் உரிமை பெறத்தெரித்தாங்கு சிவபிரான் றிருதுதல் விழி பலபுலிக்கங்களாகக்கான வஞ்ஞான்று நிரம்பு மொளியாய் வெளியினையடர்ந்து, வளியினிற்றொடர்ந்து, ஒளியி வொளியினிற் படர்ந்து, நின்மலமாய நீரின்கட்புகு, அதனினைக்கி, நிலனின்கட்புகு விளையாட்டினைப்புகுந்து, தணிகைவரையின் கண்விற்றிருக்கின்ற பெருவாழ்வாய் சுப்பிரமணியப்பிரானே நினைந்துவாழ்வாம் என்றவாறு.

பரமர் விழிப்பயந்தஞானு என்று பாடமாயின் பரமர் விழி யாற்பயந்தவஞ்ஞான்றென்று பொருள் கூறுக.

அடர்ந்து, தொடர்ந்து படர்ந்து, புகுது, நீங்கி, அயர்ந்து, அமர்வாழ் வெனவியையும்,

“ஆதிநடுவந்த மிலாவளவில் சோதி” எனவும், “ஓங்கொளியாய்” எனவும், சிவஞானசித்தியினும், சிவப்பிரகாசத்தினும், பதிவணக்கங் கூறிப்போந்த முறையானே யீண்டுமாசிரியர் “ஓங்கொளியாய்” என்று விதந்து கூறினர் என்க.

“அநுவமுமுருவுமாகி யநாதியாய்ப்பலவா யொன்றாய்ப் பிரம மாய் நின்ற சோதிபிழம்பு” என்று கச்சியப்பசிவாசாரியரருளிச் செய்ததூஉம இப்பொருட்டெனவுணர்க.

இனி, இவ்வொளியேனைய பூதவொளிகள்போலாது சுத்தகைச தன்னியமாயபவொளியென்பார் ஓங்கொளியென்றும், அஃதணுக் கட்கருள் செய்வானிங்ஙனமாய வடிவினைக்கொண்டதென்பார் ஒளி யாயென்றும், அவ்வொளியாகாய முதலாய பூதங்கள்யாகினும் வியா பிக்குமியல்பினதென்பார் விசுமபாதிதொறுமியலுமென்றும், அங்ங னமியலுமச்செயறானுஞ் செயற்கையானன்றி யியற்கையானேயுள தென்பார் தனதியல்பென்றும், அகரமேனையவககரங்களின் கண் ணும் வியாபிதது தின்றுவகு அநுவமாயவற்றிற்கண் வியாபித்தொழு குந்தாமுருவினகண்ணு முளராதல வேண்டுமென்பார் உருவின்மாட்டு மென்றும், உலகெலாமாகி வேறாயுடனுமாய் நிறறலானேயங்ஙன மருவன் முறையென்பார் பாங்குபெறவென்றும், நம் மனோரதனை யறிந்துய்வானென்பார் தெரித்தென்றும், அது தமக்குளதாய நியதி யன்றென்பார் போலவென்றும், அவ்வியல்பினர் தோனறற்குத தா ரகமாவரொவரினும் மிககாரகவேண்டுமென்பார் பரமரென்றும், அப் பரமரது பாலவிழிவனைய ஆதிததன் அம்புலியாவியிழிகள்போலாது ஞானநாட்டமாய அங்கிவிழியென்பார் பரமர் விழியென்றும், ஐந்து முகத்தோடீதாமுகமுமாய் தொலைத்திருமுகங்களாறன்கண்ணு முளவாய வாறுநுதல விழிகளினுத்தோன்றியனவென்பார் பலபொறி யென்றும், ஞானநதானுருவாகிய வென்பார் பொறியாவென்றும்,

அப்பெருந்தனாகியினரைப்பயக்குமியல்பினது மங்ஙனமாய விழியே யென்பார் விழிப்பநதவென்றும், எஞ்ஞான்றமன்று வேண்டுமவதிக கணென்பார் ஞான்றென்றும், யாங்கணுமிடையீழின்றி நிறைந்தென் பார் வெளியடர்ந்தென்றும், வளியினுற்றொடர்ப்பெற்றமையின் வளி தொடர்ந்தென்றும், படருந்தாய்மைநீனயுடைத்தென்பார் ஒள்ளொ ளியென்றும், அதனகட்பரந்து படர்ந்தாரென்பாரொளிபடர்ந்தென் றும், தமமாட்டுமூழ்குலோரையுந தூய்மைசெய்து தாமுமெஞ்ஞா ன்றந தூய்மைமுடையவென்பார் அவர் புக்க கங்கையினையும் அதன் மருங்கினதாய சரவணத்தினையுந் தெளிநீரென்றும், மேலவருமுறை ககியைப்பவாண்டுபுக்காரென்பார் புக்கென்றும், அங்ஙனமே நில னினகண்ணு நிலவவேண்டுமென்பார் நீங்கியென்றும், அலக்லாட லையாண்டுபு புரிந்தகையின் விளையாட்டயர்ந்தென்றும், அவர் செங்க ண்வெய்ய சூர்ச்செருத்தொழிலினுஞ் சிலைவடர்ந்தங்களிற் செயுஞ்செ ருத்தொழிலினுந் தணிகுது வந்தெழுந்தருளிய கிரியெனபார் தணிகை யென்றும், அககிரியே பிரமன் நந்தி அகத்தியன் நாரதன் முதலிய சத்திரிபாதர்க்கருள செயுந்தரத்த தாகலினதீனையமர்ந்தென்பார் அம ரென்றும், அழிதன் மாலையவாய நம்போலிகளது சினனுட் பலபினி வாழ்வு போலாது நித்தமாய நிரதிசய வாழ்வென்பார் பெருவாழ் வென்றும், அங்ஙனமாயவாழ்வின் யுடையாரை நினைநதழியன்றி யவ்வாழ்வு வாராதென்பார் நினைந்தென்றும், அங்ஙனமப்பெருந்தகை யினரை நினைப்பவரதீனையடைதலொருதலை யென்பார் வாழ்வாமென றுங் கூறினாரெனவறிக.

இனி : ஓங்கொளியாய் விசும்பாதிதொறுமியலுந் தனதியல பெனவே சத்தசிவன், சதாசிவன், மகேசன், உருத்திரன், மால், அயன் எனனுமாறுகர்த்தர்களுவா ரிவரென்பதூஉம, அவரியற்றுஞ் செயல்வளைதையு மியற்றா தியற்றுமியல்பின ரிவரென்பதூஉம இறைக்குளவாய குணங்களாறுமே சேய்க்கு முகங்களாயமைந்தவெ ன்பவாகலின் அக்குணங்களாறுமையும்குமங்களாறுமுளவாவன வெ ன்பதூஉம, தணிகையமர் பெருவாழ்வெனனித்த மையானே இக்கா ப்பியம இப்பெற்றியினையுடைய தன்னிகரிலாத தலைவனையுடைத் தெ ன்பதூஉம, கடவுள்வாழ்த்து முதலாகப்பெருந் காப்பியத்திற்கு வே

ண்டப்படுமிலக்கணங்கள் பெரும்பாலும் கூறப்படவினிது பெருங் காப்பியமாமென்பதாலும், இந்நூலாசிரியரது துண்ணறிவு விரிதன் மான இதன்பொருளும் மொருங்கேவிரித்துரைப்பதாலும் பெற்றும்.

இனி: வெளிமுதலிய பூதங்கட்குளவாய தொழில்களனைத்திற் கும் காரணராதலானே வெளியடர்ந்து, வனிதொடர்ந்து, ஒள்ளொளி படர்ந்து, தெளிநீர்ப்புக்கு, நீங்கி, விளையாட்டயர்ந்து என்பனவற்றி ற்குமுறையானே யுளவாயசெயல்கடமையுங் கொள்க.

“பெருங்காப்பியசில பேசுககாலு, வாழ்த்துவணக்கம் வருபொருளிவற்றி னென், தேறபுடைததாகி முன்வரவியன்று, நாற்பொருள்பயக்குடைநெ றித்தாகித், தன்னிகரில்லாத தலைவனையுடைத்தாய், மலைகடனாடி வளநகர் பருவம், இருசுடாததோற்றமென்றினையனபுனைந்து, நன்மணம்புணாதல் பொன்முடிகவித்தல், பூம்பொழினுகாதல் புனல்வியளாடல், தேம்பிழிமது க்கழி சிறுகரைப்பெறுதல், புலவியிறபுலத்தல் கலவியிற்களித்தலென், நின் னனபுனைந்தன்னடைத்தாகி, மந்திரந்தாதுசெலவிகல்வென்றி, சந்தியிறநொ டர்ந்து சருக்கரிலம்பகம், பரிசுசேத மென்னும் பான்மையின் விளங்கி, நெ ருங்கிய சுவையும் பாவமும்விரும்பக, கற்றோபுனையும் பெற்றிய தென்ப.”

சமயகுரவர்.

முன்னொலுத்துளைககரத்தோன்முருகவேள்பிடித்தெழுந்துமொயம்பிற்றுவப் பினொலுங்குதிரச்சடிப்பிஞ்சுகரைத்தொண்டின்பெருக்கவீறு பொனொலும்பெண்ணொலும்பிவழத்திவ்வுலகினிடாபொன்றியாண்ட வநால்வர்பதகமலமகத்தழீஇப்புக்கழந்திறைஞ்சியரகைத்தோவாம்.

இ - ள். முன்னொலுக்காநின்ற புழைக்கையினையுடைய மூத்த நாயனாரும் முருகவேளும் பிடித்தெழுந்து மொயம்பின்கட்டாவப் பினொலுக்காநின்ற கதிர்ச்சடிப்பிஞ்சுகரைத்து திருவடித்தொண்டின்பெருக்கவீற்றினைப் பொன்னினாறு பெண்ணினாறு தெரித்திருநில வுலகின்கண் வாழ்வாரது இடரினைப்பொன்றுவித்தாண்டருளிய வவ் வியல்பினையுடைய ஆளுடையபிள்ளை, ஆளுடையவரசு, ஆளுடைய நம்பி, ஆளுடையவமைச்சு என்னுஞ் சமயகுரவர் நால்வரதுபாததாமரையினை மனத்தின்கட்டழீஇப்புக்கழந்து வணங்கித் துன்பினீங்கு வாரம். எ - று.

நாலல் - ஊங்கல், முருகவேள் இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை; என்று மிளமையினை யுடைய வேட்கப்படுவோன் என்பது பொருள். இடர்பொன்றுவித்தென்பது இடர்பொன்றியென விவ்விசுதி தொக்குகின்றது. “குடிபொன்றிக் குற்றமுமாங்கேதரும்” என்புழிப் போல.

திருத்தொண்டினபெருக்கவீறு “கல்லிற்கமரில்” என்னுந் திருக்களிற்றுப்படியார்ச் செய்யுளாற் பெறப்படும்.

இனி, ஈண்டுதிருத்தொண்டின பெருக்கவீறு பொன்னாலும் பெண்ணாலும் மறிவுறுத்தமை, ஆளுடையபிள்ளை ஆவடுதுறையினும் வீழிமிழலை இனும் பொற்குழியும் படிக்காசும் பெற்றமையானும், மயிலைக்கணென்பைப் “பெண்ணுக்கியமையானும், ஆளுடையவரசு வீழிமிழலையிற படிக்காசு பெற்றமையானும், புகலூரின் கணுழை வாரபபணிசெயுங்காற்பெறும் பொன்னைப் பெருக்கைக்கற்களினோடுமொருங்கே விசியமையானும், அரம்பையராடலா னிடர்ப்படாமையானும், ஆளுடைய நம்பி பலபதிகளினும் பொன்னினைப் பாடிப் பெற்றமையானும், பராவ சங்கிலியென்னும் பாவையரைப் பால்வகையாற் பெற்று மணந்தமையானும், சிங்கடி வனப்பகைக்கட்கப்பனாயினமையானும், ஆளுடைய வமைச்சு, அரிமர்த்தனவழி யளித்தவாபொனையின நாற்பாடுபைது ஈடியின் நம்பனடியினையந்தளித்தமையானும், பொளத்தா னியை வினாகுடகு மூங்கைமகளா னையெதிர்பொழி மொழிவித்தமையானும், முறையே புணரக்கிடக்கமையறிக.

இனி, ஆளுடையபிள்ளை அழகுத்திறையினமிசமாகலானும், ஆளுடையவரசு முன்னமே மூனிராகலானும், ஆளுடையநம்பி அரனது விமபத்தாடியினையுநீதோராகலானும், ஆளுடைய வமைச்சு நந்திகணத்தலைவ ராய்ந்ததவரினதிகரித்தோராகலானும், ஆற்றலு மறிவுங் காதலுமிலாத பிராகிருதர் அவநிகர்போலாது முற்செய்தவனிடேததானே சாமுசித்தராய்த் தோன்றிச் சாக்கிரத்தே யறிதத்தைப் புரிந்த தபோதனர் என்க.

இனி, முன்னாலு னுனைக்கரத்தோன் எனவே, சகத்தினதுதோற்றத்திற்குக் காரணமாய் குடிபைப்பொருளாயுள்ளார் மூத்தநாயனு

ரென்பதூஉம், முருகவேளெனவே, முகத்திலொன்றதாமவ் வெழுத் துடைய முருகவேளும்ங்ஙனமாவாரென்பதூஉம், பின்னாலுங்கதிர்ச் சடிப்பிஞ்சுகளுரெனவே, எஞ்ஞான்றமுத்யாத வெள்ளியஞான மாயசடையினையுடைய சர்வஞ்ஞரென்பதூஉம், நடுவெணவைத்துக் கூறியமையிற் சுத்தமத்திய நிட்களநிருத்த சோதியென்பதூஉம், பின்னர் அடித்தொண்டைக் கூறியமையானே, பசுபதியாகிய வச் சிவத்தினை முனனாகக்கொண்டு ஆன்மாவாகிய தன்னைப் பின்னாகக் கொண்டு அவரது அடிக்குச்செய்யுந் தொண்டானன்றி முத்திசித்தி யாதென்பதூஉம், அத்தொண்டுகடாமு மளவிடற்கரிய வென்பார் பெருக்கமென்று கூறியதென்பதூஉம், பிறரொவர்க்குமில்லாத பெருமை யென்பார் விற்றென்றநுளியதென்பதூஉம், பொன்னாலும் பெண்ணாலும் எனவே, உலகியலவற்றோடு விளியல்லது கடை போகாதென்பதூஉம், அறிவுறுததெனவே, அவறுதுடன்சிரவியும் சிரவாத பெருந்தகையினரே அவற்றையறிவுறுத்து மியல்பின ரென்பதூஉம், ஐவ்வுலகினிடர்பொன்றியெனவே, அவைமுதலிய பலவற்றாலு மிநிலவுலகினகண் வாழ்வாருக்குவந் துன்பினைப் பொன்றுவிகும வனமையினையுடையார் இவர்தாமேயென்பதூஉம், ஆண்டவெனவே, அங்ஙனஞ்செய்து ஆண்டருளியவருமவரே யென பதூஉம், அ என்னும் பண்டறி சுட்டானே யங்ஙனமவர் செய்கரு ளிய வறபுதங்களினைத்திணையும் யாவருமறிவாரென்பதூஉம், நால்வ ரெனவே, வேதநான்கினையுஞ் செந்தமிழின்கட்டநது நிலைஇயினு ரிவரென்பதூஉம், பதகமலம் அகந்தழீஇ எனவ்வு, அரனடிபாரது அடியினைப் பாரனடிபோல நினைததல சாலுமென்பதூஉம், புகழ்நதி றைஞ்சியெனவே, அவரது மெய்மையமைந்த சீர்த்தியினை யெஞ்ஞா ன்று மிறைஞ்சல வேண்டுமென்பதூஉம், அரநதைதீர்வாமெனவே, அங்ஙனமிறைஞ்சபவர் பிறவிததுன்பினைக்குதலொருதலை யென்ப தூஉம் பெற்றும்.

திருநாட்டுப்பலம்.

சிலையலங்கணிச சிவெண்ணைய தெவ்விவானியிர்ந்துவாரி
நிலைபுருநதுழக்கியொல்குந்கெனநீத்திருவியண்ட
ருலைதாவெறிக்கொண்டெற்றியுறுகலிமுடிவுதோற்றித்
தலைவருமாயோனென்னத்தவழந்ததுபுறவத்தம்மா.

இ - ள். வில்லிநாயுடும், கலப்பையினாயுடும், மழுவினாயுடும், வெண்ணையினாயுடும் கவர்ந்து, வானின்கணைமுநது நிமிர்ந்து, நீர்நிலையின் கட்புகுந்துழக்கி, நவிலையொலகாநிற்கு நிலத்தினையெடுத்திருத்தி முல்லைநிலமாகக் குலைவினையடைய மதாப்பினைக்கொண்டெறறி, மிகு தியாயவாரவாரத்தினுக்கு முடிவினைத் தோற்றுவித்தது அந்நிலத்தினுக் கதிதெய்வராய மாயோனை நிகர்த்து முல்லைநிலத்தின கண்ணே பெருகியது. எ - று.

கவி - நிரப்பெனினுமமையும்.

மாயோனுக்குக் கொள்ளங்கால, சிலை அலம் கணிச்சிவெண்ணைய் தெவளி - தசரதராமனாய் வில்லிநாயுடும், பலராமனாய்க் கலப்பையினாயுடும், பரசராமனாய் மழுவினாயுடும், கிருட்டினனாய் வெண்ணையினாயுட்கோடலானும், வான்நிமிர்ந்து - வாமனராய்ச்சென்றதாற்றிநிகர்கிரமராய் வானின்கணைமுந்து நிமிர்ந்தலானும், வாரிநிலைபுகுந்து - மீனமாய்ச் சமுத்திரத்தின் கட்புகுந்தலானும், (வாரிநிலை) யுழக்கி - ஆமையாய்ச் சமுத்திரத்தினுட சென்றழகலானும், ஒல்குமநிலன்எடுத்தது ஐநுனி- வராகமாய்ச்சென்ற ஐநிங்கும பூமிநிலைக்கோட்டானெடுத்திருத்தலானும், அண்டர் உலைதரவெறிகொண்டெறறி- நரசிங்கமாய்தோன்றித்தேவநுலைவினையடைய வெறியினைக்கொண்டு இரணியனைக் கிண்டெறித்தலானும், உழக்கிமுடிவுதோற்றி - கற்கியாய்த்தோன்றிக் கவிக்கு முடிவினைச்செய்தலானும், தலைவருமாயோன் என்ன—தேவராயரினுந் தலையாயவா திராராயண மூர்த்தியினைநிகர்த்து, என இவ்வனங்கொள்க. இது சிலைநடையுமமையணி.

மாயோன்முல்லை நிலத்திற்குத்தலைவராதலை, “மாயோன் மேயகாடுறையுலகமும” என்பதனுன்றிக். இனி, மாயோன் தேவரிற்றலை வராதலை “தேவிறறிருமால்” என்பதனுன்றிக்.

இனி, சிலையினை, பூராமசுந்தரனுக்கு வென்றியிகக் கருவியாகலானும், கலநிபிற்பெரியன் கம்பனென்று கூறாய் கனிச்சசுகிரவர்த்தியுடும், இராமாவதாரத்தின பயனைக்கூறுஞ்செய்யுட்கண் “வாகைக்குடிய சிலையிராமன்” என விசேடித்தவ் விராகவனுக்கேயடையாக் கலானும்,

முன்னரும் பின்னருந்தோன்றிய விராமரினுமிடையிற் றேன்றிய விவ்வவதாமமே “நடையினின் றுயர்நாயகன்றோற்றத்தி-னிடையிற் றதவிராமாவதாமம்” எனபதனாற்சிறந்ததாகலானும், அவர்க்குரிய சிறந்த கருவியாகலானும், அதனை முன்னரும், ஏனையவற்றையும், திணைமுறையானுரியார்க்கமைந்தவாறே பின்னரும் முறைமேவைத்துக் கூறினரெனவுணர்க.

(தொடரும்.)

ஆ. மு. சோமாவஸ்கத்கபிள்ளை.

மதுவிலக்கு.

(மும்மேடிக்சி.)

மேலும் 1870—71-ஆம் ஆண்டு நடந்த பிரான்ஸ் ஜெர்மானியா யுத்தத்தில பிரான்ஸ் முறியடிக்கப்பட்டதற்கும் பிரான்சிசு சேனையுள் அநேகர் குடியிருக்கின்றதே காரணம். இதனை மேற்சொன்ன பேர்க்களததில் உதவிசெய்துகொண்டிருந்த பெரிய வைத்தியர் ஒருவர் “எங்களிடத்தில் ஒவ்வொரு வகைகளிலும் மிகுதியாக மதுபானமிருந்தது. இது தடுதலையில்லாமல் தளவீர்க்குள் பரிமாறப்பட்டது. நாங்கள் “பார்ஸ்” நகருக்கு வெளிப்புறத்தில் படுக்குகொள்ளவேண்டியதாயிருந்தது. சீதளமோ பொறுக்கமுடியவில்லை. மதுபானத்தை திடமில்லாமல் மாந்தமாந்திப்பார்த்தோம்; ஒன்றும் சாயவில்லை. எமது உடலின் இயற்கையான உஷ்ணத்தை யுங்கூட கொடியபானம் கொள்ளுகொண்டுபோனதே மிச்சம். விடியற்காலம் எழுந்திருக்கக்கூடவில்லை. மரத்துண்டங்களைப்போல அசைவிலலாமல் படுத்தபடுக்கையிலேயே கிடக்கவேண்டியதாயிருந்தது. இவ்வகையாய் மதுபானப்பழக்கம் உள்ளதையும் கொள்ளுகொண்டு அரசாங்கம் வைத்ததென” ஒலமிட்டுச்சொல்லி உறுதிபண்ணுகிறார்.

முத்துச்சலாபங்களில் அராபியரும் சோனகர்களும் சிப்பிகுளிக் குறர்கள். இவர்களுடன் இதரஜாதியரையும் அநேகமாய்ப்பார்க்கலாம். முன்சொன்ன இருதிமத்தாரும் குடிசாரர்களல்லர்; ஆனால் குளிகாரர்கள்; அவர்கள் சிப்பிகுளித்தலைக காலை 5-மணிகு முன்னரே தொடங்கிவிடுகிறார்கள். மற்றவர்களோ காலை 9-மணிகுமுன் ஆரம்பிக்கிறதில்லை. அராபியரும் சோனகர்களும் குளிகுளும் இடத்தைக் கண்டமாததிரத்தில் மதயானையினமேலபாய்ந்து அதன் மததகத்தைப் பிளக்கும் வீரசிங்கங்கள்போல விழுந்து விளையாடி வெண்முத்துச்சிப்பிகளை வேண்டியமட்டுமே கொண்டுவந்து நிறைக்கின்றார்கள். பின்சொன்னவர்கள் கடல் முகடெழுந்த காரதிபொருந்திய சூரியன் தன கதிர்களாகிய கரங்களால் அடித்தடித்துப் பார்த்தும்தமது கடுங்குகததையும் சோமபலையும் ஈட்டுக்கிளம்பாமல் செத்தபிணம்போற் கிடக்கின்றனர். ஆயினும் தொந்தரவு சகியாது தலையைத் தூக்கிப்பார்க்கிறார்கள். உடல் நடுங்குகிறது. வாடைவாய்திறக்க முடியவில்லை. வாயில் கொள்ளிக்கட்டடை (சுருட்டு) வைக்கவேண்டுமென்று சைகைகாட்டுகின்றனர். குளியாளுக்குக் குறமேவலசெய்யுமுன் தோடையும் மண்டகமும் துவண்டுபோக நேரிடுகிறது. குளியாள் சுருட்டும் புகைத்தார், வெறுவாய்க்கு மெலலிலையும் போட்டுக்கொண்டார். குளிர் இங்கேயும் முடியுமாவென்கிறது. குளியாள் கோழிக்குஞ்சுபோல குழைந்து சாய்கிறார். பசுபுக்கு ஆற்றமல் கடலிலும் விழுந்தார். தாமே விழ்ந்தாரோ தோடைமண்டககுத் தூக்கித்தொப்பென்று போட்டாரோ தெரியாது. ஒருவர் தரையைத் தொட்டார். மூச்சு முட்டினிடது. மேலே ஓடிவந்துவிட்டார். மற்றொருவர் சிப்பி இரண்டோ மூன்றோ எடுத்தார். வெளிக்கு வந்துவிட்டார் இன்னொருவர் நிலத்தைத்தொட்டார் மூச்சில்லை; வெகுபரபரப்புடன் கைநிலகப்பட்ட கல்லை யோகரட்டையோ கட்டியிறுக்கிக்கொண்டு கயிறறைசுண்டிவிட்டார். இப்படியாகக் கிடந்து திண்டாடுகிறார்கள் இவர்கள். இன்னும் மதுபானம் வாடையைப் போக்குமென முந்தினநாள காலை 3-மணிதொடுத்து இரவு 12 மணிவரையும் குடித்துத் திரிந்தார்கள். பிந்தினநாள் காலையிலேயோ இத்தனை அல்லோலகல்லோலப்படுகிறார்கள். முன்சொன்னவர்கள் மதுபானிகளல்லராகையற்றான் கொக்கரிக்கின்ற கொந்த

ளிப்பான சமுத்திரத்திலும் கும்மாளம் போடுகின்றனர். பின்சொன்னவர்கள் மதுபானக்கடலிலேயே மூழ்கிக்கிடப்பதால் தோடை மண்டககு செய்தபாவம் இரவுகளில் தோணிமட்டும் தூக்கிச்சுமக்க வேண்டியிருக்கிறது. இதற்கை மண்டககு மார்பிலும் தொடை தோளிலும் இரவெல்லாம் பட்டணப்பிரவேசப் பவனியில்வந்து தோணியில் படுததுக்கொண்ட இவர்கள் மறுநாட்காலை அமைதியான கடலிலுங்கூடப் பானஞ்செய்கின்றனர்.

அராபியரின நடையுடை பாவனையெப்பற்றித்தான் நமக்குச் சரியாய்ப் புலப்படாதென வைத்துக்கொள்வோம். இக்கரைததுறைகளில்வசிகுமசோனாக்களில் பெருமபாலார்சிறிதுகாலத்திற்குமுன் தமிழாக்களாயிருந்தவர்தானே; இதனைத் “தினள்ளக்கம்” முதலிய கிரந்தங்கள் தெளிவாய்ச் சொல்லுகின்றன. அங்ஙனம் சிறிதுகாலத்திற்குமுன் மரபுமாரிய சோனாக் குளியாள்கள் வாடை குளிர்தோன்றாமல் வளிமையோடி நப்பதற்கும மரபுமாறுதமற்றவர்கள் வாடை குளிரால் வருத்தப்படுவதற்கும விவரமென்னை? அவர்கள் குளிகாரர்:ஆனால்இவர்களோ குடிசாரர்-இம்மட்டுத்தான் விததியாசம். ஏன்? இவர்கள் குளிரைப்போக்கவன்றோ குடிக்கிறதாய்ச் சொல்லுகிறார்கள். அப்படியானால் இரவுமுழுகங் குடித்த மதுபானத்தால் சேகரித்த வெப்பம் எங்கேபோய்விட்டது? யார் கொண்டுபோனார்கள்? இப்போதாவது காரணத்தைக் கண்டுபிடித்தீர்களா சகோதரரே? கண்டுபிடித்தீராயின் மிதமிஞ்சின வாடைக்கும குளிருக்கும் மதுபானமே காரணம் மதுபானமே காரணமென்று தெஞ்சினமேல் கையைவைத்து அஞ்சாது கூறுங்கள். நமமையடுத்த சகோதரருக்கு எடுத்துச்சொல்லுகங்கள். மேலும் இடித்துச்சொல்லுகங்கள். இப்படிச் சொல்வதுதான் சகோதரவாஞ்சையென்று முன்னமே சொல்லியிருக்கிறேன். ஆகவே மதுபானம் வெப்பத்தைக்கொடுத்துக் குளிரைப்போக்காதென்பது மாததிரமனது, சுகதேகிகளின் உபாவமான உஷ்ணத்தையுங்கூடத் தொலைத்துத் துண்பத்திற்காளாகக் விடுமென்பதை வெள்ளிடை மலைபோல் விளக்கவும் காணலாம்.

மதுபானமானது, உள்ள உஷ்ணத்தையு கொள்ளையாடிச் சொல்லுமென்பது சென்றபகுதியில் நனது கூறினேன். இதற்கேற்ற

துணையாய், லூயிஸ் பார்க்ஸ் என்னும் சிறந்தவைத்தியரின் வாக்கு மூலம் வருமாறு கேளுங்கள்:— “ மதுபானிகள் மிகுந்தகுளிர் தேசத்தில் இருப்பவரெனினும் மிகுந்தஉஷ்ண தேசத்தில இருப்பினும், அவர் தேகசம்பந்தத்துக்குரிய வேலைசெய்ப்பவரெனினும் மூளைசமநாதத்திற்குரிய வேலைசெய்ப்பவரெனினும், மதுபானம் எத்தேசத்தாருக்கும் எத்திறத்தாருக்கும் கெடுதியை விளைவித்தேநீரும். எந்தக் காரணங்களைக் கொண்டேனும் மதுபானத்தை ஆகாரங்களுள் ஒன்றென்று சொல்வதற்கில்லை. நிலையான வெப்பத்தையேனும் நீடிய உற்சாகத்தையேனும் கொடுக்காததுமில்லை. இளைத்த தேகத்தைப் பெலகத்திலேக்குக் கொண்டுவருவதில்லை. அது இரத்த வேட்டத்தினால் கலந்து (பீனியேறி விழுந்தவனைக்கடாவேறித் துவைத்த உதப்பிப்போலக்,) கஷ்டவேலைசெய்து களைத்துப்போன ஒருவனைத் திரும்பவும் கஷ்டவேலையாற்றுகளைத்துப் போகப்பண்ணுகிறது. இஃதெப்படி யென்றால், தேவசித்தத்திற்கு ஒத்தமேதையாய்த் தக்க அளவோடு நடந்துகொண்டிருக்கும் நொய்மையான நமது இறுதயக் காலத்தை, இம்மதுபானம் பாகனிலலாத குதிரையைப்போலமுறை தவறி வரம்புகடந்து ஓடச்செய்து அப்படி ஓடுவதால் நேரிடக்கூடிய சிரமத்திற்குப் பரிகாரம் பண்ணவும் திறமை இல்லாததாய், நமமானிடவாழ்வுக்கு இன்றியமையாத தாயிருக்கும் அவனிருதயத் தைமிகவே பயங்கவும் தயங்கவும் வைக்கிறது. இவ்வண்ணம், மித் மிஞ்சினவேலையால் தவிரந்துபோன இறுதயத்தின் வெப்பமானது, படிப்படியாய்த் தகைக்கும் தகைக்குவந்த வெப்பம் தோலுக்கும் வந்து அவ்வாறே தோலுக்கு வந்த வெப்பம் உடலுக்குடன் வெளியேறிவிடுவதால் இருந்த வெப்பத்தில் பெரும்பான்மை இருதய நயையாயும் நாளடைவில் வெளியேறிக் கொண்டிருக்க, அதனால் அநேகர் அகால மரணத்திற்கு உள்ளாகின்றனர். இரவில் நிறைய மதுஉண்டு பனியில் படுத்துக்கொண்டவர்களிற் பலர் விடியற ஊலையில் பிணமாய்க்கிடந்ததை அதுபவத்தில் நாம் காண்பதே இதுணைமெய்ப்பிக்கும்.

இவ்வுண்மையெல்லாம் பதல் வெளிச்சமாயிருக்க, மதுபானம் குளிரைப்போக்குமென்றும் களைவைப்போக்குமென்றும் நம்சகோத

ரருட்சிலர் எந்த ஆதாரங்களைக்கொண்டு சொல்லிவருகிறார்களோ யானறியேன். நோவுக்கும் குளிருக்கும் மதுபானப்பழக்கமே காரணமாயிருக்க, அந்நோவையும் குளிரையும் போக்குவது மதுபானமேயென்பது குதிரைக்கும் கொம்புண்டு என்பதுபோலாம்; அங்ஙனமின்றி நானும் இவரோடு ஒத்துப்பாடுவதென்றால், மதுபானம் அதனை உண்ணமுன்னரே உணரக்கூடியதாயிருந்த குளிரையோ வலியையோ, அதனை உண்டபின்னால் உணரக்கூடாதவிதமான அம்மட்டு மழக்கத்தைத் தருகிறதென்று மாத்திரம் சமமதிக்கக்கூடுமெய்யழிய மாறப்படியல்ல. ஆகவே மழக்கத்தாலேயே குளிர் தெரியாமலிருப்பதும், அம்மழக்கத்தாலேயே வலிதெரியாமலிருப்பதும் என்போம். உதாரணமாக நமது ஐம்பொறிகளினவளர்ச்சியையோ தளர்ச்சியையோ, நுகர்ந்து கொள்வதற்கு அவ்வவம்பொறிகளின் உதவியோ வேண்டுமென்று அவ்வவ்மே மெய்யுணர்ச்சியையறிவதற்கு மெய்யுணர்ச்சியே தேவையாயிருக்கிறது அப்படியானால் மெய்மறந்திருக்கும் ஒருவனுக்கு ஸ்பரிசுவுணர்ச்சி யிருத்தல் கூடாது. எப்பொழுது ஒருவனுக்கு ஸ்பரிசுவுணர்ச்சி யில்லையோ அப்பொழுதே அவனுக்கு உடலின்குளிர் முதலியவற்றை அறியக்கூடிய உணர்ச்சி கிடையாது. இதுபண்டிதர்மட்டுமல்ல பாமரரும் அறிந்த விஷயம் ஆகவே மதுபானம் சரீரத்தின் நோவுமுதல் பல துன்பங்களையும் போக்குகிறதென்பதல்ல, அவற்றைத் தெளளிதில் உணரும் சக்தியைப் போக்குகிறதென்பது நினைம். அப்படியானால் மதுபானத்தால் நோவு குளிர் அகன்றதெனல்கூடாது. அந்நோவு குளிரை அறிந்தது கொள்ளும் அன்மையானது நமமை விட்டு அகன்றுபோனதென்பதே உண்மை.

சகோதரரே! தேர்ந்த வைத்தியரின சிறந்த சாட்சிகளைக் கொண்டு, மதுபானம் ஆகாரமில்லை யென்றும், தேகபுஷ்டிக்கு உதவி செய்கிறதில்லை யென்றும், இளைத்ததேகத்தை பலத்தநிலைக்குக் கொண்டுவருகிறதில்லையென்றும், இயற்கை வெப்பத்தைக் கெடுக்கிறதொழிய அதிகப்படுத்துகிறதில்லை யென்றும், அது பாஷாணமே யென்றும், பாஷாணத்திலுங்கொடியதேயென்றும், இதுவரை அறிந்து கொண்டா லும்கிலர், ஆயின மதுபானமெல்லாம் எவ்வளவுமே பிர

யோசனம் இல்லாதனவோ எனக்கேட்பார்கள் போலும்; இல்லை, இல்லை. உலகத்தில் உண்டான ஒன்றேனும் உபயோகமற்றதாயில்லை. ஒவ்வொன்றுமே தகுந்த இடத்தில் தகுந்த பிரயோசனத்தைத் தந்து கொண்டு வருவது சத்தியமே. ஆனால் இம் மதுபானம் எந்த இடத்தில் என்ன பிரயோசனத்தைக் கொடுக்கிற தெனின், அது வீரம், பூரம், வெள்ளைப்பாஷாணம், அபின், இரசம், புருசிக திராவகம் முதலிய பாஷாண வகுப்பினுள் ஒன்றாய் வைக்கப்பட்டு, மேற சொன்ன வீரம் முதல் ஒவ்வொன்றுமே வைத்தியசாஸ்திரிகளாலன்றெந்த விடத்தில் எவ்விதப்பயனுக்காக எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறதோ அது போலமதுபானமும் தேவையான பிரயோசனத்திற்காக ஆளப்படவேண்டியதாயிருக்கிறது. இப்படி மருந்திற்காக உபயோகப்படுத்துவது நல்லபாண்டித்யமுடைத்தான வைத்திய சிரோமணிகளின் இஷ்டத்தைப்பொறுத்து அவ்வைத்தியருக்குரியவேலையாயிருக்கிறது. இதனை முன்பே சிறிது விளக்கியிருக்கிறேன். உண்மைஇப்படியிருப்பதால், மதுபானம் வைத்திய முறைமைக்கு மற்றப் பாஷாணங்களைப்போல மருந்தாக உபயோகப்படுகிறதே தவிர அளவைத்திய முறைமையை அனுசரியாத மற்றவர்களுக்கோ அது இமயியளவும் பொருத்தியதேயன்று. அவ்வாறு மருந்தின் முறையிலுங்கூட அது மதுபானப் பழக்கமில்லா நகரு சிலவேளை திருபதிகரமான பலனைக்கொடுக்கலாமன்றி உத்தமவைத்தியரின் சித்தாந்தப்படி, மதுபானப் பழக்கமுள்ளாருக்கோ, அம் மதுபானமாகிய மருந்து அவரது உயிரைவாங்குமயமானவையிருக்கிற தென்னலாப.

இத்தகைய நியாயங்கள் கொத்துக் கொத்தாயிருத்தால் “அளவிற்கு மிஞ்சினால் அமுதமும் விஷம்” எனவும் அருமை வசனத்தை ஆதாரமாய் வைத்துக்கொண்டு, எதுவும் அளவுகடந்து பாவிப்பது கெடுதியாம். ஆனால், நாங்களோ அளவுக்குமிஞ்சிப்பாவிக்கிற தில்லையென்று சிலர் தாங்களே சொல்லுகிற வண்ணம் சிறறளவாய் மதுபானத்தை யதுபவித்து வருகிறார்கள். இவர்களுக்கும் மனம் போனபடி குடிக்கும் மற்ற மதுபானிகளுக்கும் நிச்சயமாகவே பாரதூர வித்தியாசமிருந்து வருவதால் தாங்கள் அளவுகடலாமல் நடக்கிறோமென்னும் தற்கால உறுதியைக்கொண்டு தங்களை உலகத்தார் “பெரும் மதுபானிகள்” என்றழைத்தல் தங்கட்கு ஒவ்வாதென்

றாலும் அவர்கள் “மித மதுபானிகள்” என்றாவது ஓர் நாமமருடிக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால், மித மதுபானிகளாகிய இன்னார் சொல்லிவரும் “மித மதுபானம்” என்னும் வார்த்தைகளுக்குப் பொருள் கூறுவதுதான் எவது கஷ்டத்திலிருக்கிறது. ஏன்? “மிதம்” என்பது எந்த அளவு கொண்டது? மலையளவா? அணுவளவா? அல்லது சொக்கனுகஞ்ச சட்டியளவென்பது போலவா? இந்நேரத்தில் நான கர்ணபரம்பரையாய்க் கேட்டுள்ள அரிய சமபலம் ஒன்று ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. அதாவது:— நமது வீரமாமுனிசவாமிகள் ஒருநாள் உலாவப்போய்க் கொண்டிருக்கும் வேளையில் சில விதவான்கள் ஒருங்குகூடி அவரைக் கேள்வியில் மடக்க நினைத்தவராய், ஐயா! புலவர் பெருமானே! அநோ தெரிகிற பணற்குன்று எத்தனை பெட்டிமணற் பிடிக்கு மென்று தாங்கள் ஓர் அளவிட்டுச் சொல்ல முடியுமாவெனக்கேட்க, சுவாமிகள் அமமணல் முழுவதும் அடக்கக்கூடியவிதமாகப் பெட்டி யொன்றிருந்தால் ஒரு பெட்டியளவிற்கு மென்று விடைவழங்கவும், கேட்ட விதவனுர் நாணித்தலைகுனிந்தன ரென்பதே. மணற் குன்றைக் காட்டி எத்தனை பெட்டியளவிற்கு மெனம்கேட்டவர் பெட்டியின நீளம அகலம் ஆழம் இவ்வளவென்று சொல்லியிருக்கவேண்டுமன்றோ? ஆகையால் மடக்கநினைத்தவர் தாமே மடங்கினது மெத்தச்சரி, அவ்வாறே இங்கேயும் “மிதம்” என்பதற்கு ஓர் அளவு வேண்டிய தவசியம். ஆனால் ஒருவர் காட்டுகின்ற அளவை மற்றொருவர் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டுமென்பது வேதவீதியன்று; ஒருவருக்கு ஆழாகக் கொண்டது மிதமாயிருக்கும்; மற்றொருவருக்குப் படி கொண்டது மிதமானது; வேறொருவருக்கு குடங்கொண்டதுதான் மிதம்; பிறிதொருவருக்குப் பீலைப் பக் கணக்கே மிதமென்பது; இவ்வொருவருக்கு இதுவும் பற்றாததாகும். அங்ஙனமாயின ‘மிதம்’ என்ற பதத்திற்கு எல்லையற்றது, அளவுக்கடந்தகென்பதா பொருள்? ஆகவே அளவுக்கு அளவில்லாததே அளவாய் முடிகிறது. ஆயினும் “மிதம்” என்கிற வார்த்தை மட்டில் நம்மை ஒருவகையில் சமாதானப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டுமானால் உபயோகப்பாருக்கு வெறியைக் கொடுக்கக்கூடாதவோர் அளவென்பதாம். இக்கருத்தை மேற்சொன்ன

மிதமதுபானிகளும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதைத் தவிர வேறு வகையிலில்லை.

வெறிகுது ஆளாகாத மிதமதுபானிகள் ஒரு புறமிருக்கட்டும். அவரையிட்டு இந்நேரத்தில் நான் ஒன்றும் சொல்லவரவில்லை. சமயம்வரும்; அப்போது பேசிக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால் அவர்களிடத்தில் என் சகோதர உரிமைகாட்டிச் சில கேள்வி கேட்கவேண்டியது என் கடமையும் அதற்கு விடையளிக்கவேண்டியது அவர்கடமையுமாயிருக்கிறது. அதாவது:—இப்போது பெருமதுபானிகளா யிருப்பவரெல்லாரும் முன்னொருகாலத்தில் மிதமதுபானிகளாயிருந்தவர்தானே? முன்னொருகாலமென்றால், அதிகதூரமென்று நினைப்பார்கள். இரண்டொரு வருடங்களுக்கு முன்புதான் எத்தனை பேர் தங்கள் மதுபானப்பழக்கம் தம் பத்தினிகளுக்குங்கூடத் தெரியாதிருக்கவேண்டுமென்று வெகு ஜாக்கிரதையாய் ஏலம் கிராமப்புறத்திலுள்ள வாசனைத் திரவியங்களை வாயில்போட்டுக்கொள்ளும் மிதமதுபானிகளாயிருந்தார்கள். எத்தனைபேர் நகரமத்தியிலிருக்கும் கிடங்குகளென்றால் மிகவே கூசச்சப்பட்டுக்கொண்டு அடர்ந்த பனங்காடுகளிலும் ஆள அதிக நடமாட்டமில்லாது வெளியிடங்களிலும் உருவம் தெரியாமல் முக்காடுபோட்டுக்கொண்டு புசிக்கும மிதமதுபானிகளாயிருந்தார்கள். எத்தனைபேர் பகிரங்கமண்டிகளிலேபோய்க் குடித்தல் கேவலமென்று சீசாககளில் வாங்கி வீட்டில் வைத்துக்கொண்டு அவ்வங்காட்டாமல் அதுபனிகளும் மிதமதுபானிகளாயிருந்தார்கள். தவறானையே பெரியவாயிலவழியாகப்போக நாணமுற்று ஈனலை ஓரத்தில் மறைந்திருக்கும் மறைவிடங்களில் சீனமுகொண்டு பலகணிவழியாய்ப் பறக்கும் மிதமதுபானிகளாயிருந்தவர் எத்தனைபேர். நாடகங்களில் காப்பிக்குடிக்கப்போகலாமென மககளையும் இட்டுக்கொண்டு போய் மக்கள கோப்பையில் காப்பியும் தமதுகோப்பையில் மறந்து விட்டு அருந்தும் மிதமதுபானிகளாயிருந்தவர் எத்தனைபேர்! இன்னமும் சொல்லவேண்டுமா சகோதரரே! கேள்வியில்லையென்று நினைக்கிறேன். அக்காலத்தில் மிதமதுபானிகளாயிருந்த பலரையிட்டுப் பலவாறாய் நீங்களை கண்டுக்கேட்டுமிருப்பீர்கள். இவர்களெல்லாம் அளவுக்குமிஞ்சி உபயோகத்தல கூடாதென ஒருகாலத்

தில் பெருந்த ஆணையிட்டுத் தமமைத இருப்திப்படுத்திக் கொண்ட வர்களன்றோ? ஆதலால் நாகசன் மிதமதுபானிகள்; எங்களுக்கு ஒருமோசமும் வாராதென இறுமாப்புடன் இருப்பவர்க்கி இனி என னாகப்போகிறதோ? இறறைகது மிதமதுபானிகளாகிய இவர்களை நான் பெருமதுபானிகளாகாட்டார்களைப்பதற்கு எனை ஆதரம்? “மிதம் மிதம்” எனச்சொல்லிய அநேகர் ஏமாந்து போகவில்லையோ! இன்று பெருமூச்செறிந்து ஏக்கமுறுகின்ற இவர்கள் அன்று மிதமதுபானிகளாயிருந்தவரன்றோ? புத்தியை விறறுப்போட்டோமெனத் தங்களைத்தாங்களே நின்று சொத்துகொள்ளுகிற இவர்கள் அன்று மிதமதுபானிகளாயிருந்தவரன்றோ? இப்பெருமதுபானிகள், இப்பெருமதுமமை மிதமதுபானிகளென்று பெச்சிக்கொள்ளுகிறவர்களாய் பார்க்கினும் மனத்திடையில் ஒரு சிறிதுவடக்குவதற்கவராயிருந்ததில்லையே. அப்படியிருக்கத் தற்காலத்து கம்மம் மிதமதுபானிகளின் உராரத்தை எவ்வளவு நிரம்பப் புகிறதோ? மடிவதற்குடமில்லை.

(தொடரும.)

M. P. மாவ்கரனஹால்.

உ

மதுரைநாயக்கர் ஸம்ஸ்தானம்.

[மதுரைநாயக்கரை ராஜதானியாகக்கொண்டு, பாண்டிநாட்டை மிக்க திறமையுடனும் நீதியுடனும் ஆட்சிபுர்த்துவந்த நாயக்க அரசர்களின் சரித இரம், கோயம்புத்தூர் “சுலாந்தி” பபத்திராசிரியா ஸ்ரீமான்-புகடால். நா சிம்மலு நாயடுகாநுவால் செவ்வையாக ஆராய்ச்சி செய்யப்பெற்று “பலஜ வாரு புராணம்” என்னும் நூலினை ஒருபகுதியாக வெளியிடப்பட்டவற்றை, செந்தமிழிமாணிகளும் அறிந்து மகிழுமாறு, நாயடு அவர்கள் உத்தரவின் மேல் பதிப்பிக்கலாயினேம்.—பந்நராத்திரி.]

மதுரையில் (பாண்டிநாட்டில்) நாயடுகாநு சபஸ்தானத்தை ஸ்தாபித்தவர்களில் முதன்மையானவர் ஸ்ரீ விசுவநாத நாயடுகாநு

என, ஸ்ரீஸ்தலபுஸ்தகத்தினாலும், மிஸ்டர் டெயிலர் (Mr Taylor) கிரந்தத்தினாலும், கவர்ண்மெண்டு ரிசுக்கார்டுகளினாலும் தெளிவாகின்றது. இந்த விசுவநாத நாயடு மதுரையில் நாயக்க சம்ஸ்தானத்தை ஸ்தாபித்ததால்ம. கி. பி 1559-ல். இவருடைய தந்தை விஜயநகர ஸம்ஸ்தான உக்கிராணகர்த்தராயும், பிறகு ஸம்ஸ்தான தளகர்த்தராயுமிருந்த கோட்டய-நாகம் அல்லது நாகப்பநாயடு. அவர் அப்போது விஜயநகரசம்ஸ்தானத்துக்கு இருந்த 50-இராஜ்யங்களில் நாதபதினாயிரம் குதிரைப்படாளாயும், நாலாயிரம் யானைப்படாளமும், பத்தாயிரம் ஓட்டகைப்படாளமாயும் பெரிய சேனைகளுக்கு சிரேஷ்ட தளகர்த்தராக இருந்ததோடு, தமொருக்க காப்புக்கு ஆரயிரம் குதிரைப்படாளத்தையும், 20,000 பதாதிக்களையும் வைத்துக்கொள்ளவும், அவைகளின் செலவுக்காக, ஆர்க்காடு முதல் திருவந்குபுரம் உட்படவிருந்த குறுநிலமன்னர்களிடம் கப்பம் வாங்கிக்கொள்ளவும் அதிகாரம் பெற்றிருந்தார். இவ்ருடைய தம்புதலவராய விசுவநாத நாயடு.

அந்தக் கோட்டய-நாகம்நாடுகளுக்கு புத்திரசந்தானமில்லாத கவலையால், அநேகவிதங்களைப்பூண்டு, கடைசியாக காகிஷேத்திரத்திறகுப்போய் கங்காநதிக்கரையில் அகோர தபசுசெய்துவந்ததின்பயனாக ஓர் ஆண்துழைத்தபிறகுதான் அக்குழந்தை ஸ்ரீகாகிஷிசுவநாதருடைய கிருபையாற் பிறந்தமையால், தம்மகனுக்கு விசுவநாதன் என்று பெயரிட்டார். இந்த விசுவநாதன் பிறந்த வருஷம் 1500 என்று சிலசாதனங்களிற் காணப்பெற்றினும், வேறு சிலசாதனங்களால் 1510-ம் வருஷம் என்று தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி இவாபிறந்த வயததபற்றி வித்தியாசம் பெற்றிருக்கினும், இவர் மதுரைக்கதிபதியாப்போது உத்தேசம் நாதபதி வலதுக்குள் இருக்கவேண்டும்.

இந்த விசுவநாதர் சிறுபிள்ளையாயிருக்கும்போதே கலவிகேளங்களில் அதிக விருப்பமுள்ளவராக இருந்ததன்றித், தனத்தையையப்போலவே யுத்தத் தொழிற்பயிற்சியிலும் சிறந்து சத்தவிரனாக, அப்போது விஜயநகரத்தைநாடிவந்த மகமதியரைத் தாக்கித் தன் தோள்வலிமையைக் காட்டியதனால், 1535-ம் வருஷம் அச்சம்ஸ்தானத்தின் சேனைத்தலைவராக நியமிக்கப் பெற்றார்.

மதுரையைப் பாண்டியருடையவமிசத்தில ஒருவராகிய சந்திர சேகரபாண்டியன் ஆண்டுவரும்போது, தஞ்சையிலிருந்த வீரசேகர சோழன் படையெடுத்ததுபேராய்ப் போர்செய்து, ஜயித்துப் பாண்டிய நாட்டைச் சோழநாட்டேயே சேர்ந்துகொள்ள; அப்போது சக்திசகாயமற்ற சந்திரசேகரபாண்டியன் இயிச்சைப்பட்டு, விஜய நகர சமஸ்தானதிபதி அச்சுத தேவராயனு அவர்களிடம்போய் முறையிடவும் விஜயநகரஸம்ஸ்தானபதி அப்பாண்டியன் விஷயத்தில் பரிதபித்து, 1564-ம் வருஷம் கம தளகர்த்தர் நாகமநாயகராவைத் ததாஸித்து, தக்கதண்டு தளதிடாக கொடுத்தது தெறமே தஞ்சைக்குப்போய் வீரசேகரனுடைய கொட்டத்தை யடக்கி, மதுரையைச் சந்திரசேகர பாண்டியனிடம் கொடுத்தது வருமபடி சொன்னார். அந்த நாகமநாயகம் ஸம்ஸ்தானத்தின் உத்தரவின்படி சாலிவாகன சகாபதம் 1400-ம்(1590 காலயுகதி(1590-ம்) பங்குனிமாதம் 15-ம்மேதித் தஞ்சைக்குவந்து வீரசேகரசோழனைத் தாக்க மதுரையைப்பிடித்து சந்திரசேகர பாண்டியனுக்குக் (கட்டளைப்படி) கொடுக்காமல், பேராசையினால் தாமே பாண்டியனென்ற பட்டத்தைக் கொண்டு ஆண்டுவரவும், அச்செய்தி விஜயநகரசமஸ்தானபதிக்குத் தெரிந்ததில், அதிகவிசனப்பட்டு, தமது ஸம்ஸ்தான மந்திரி பிரதானி போர்வீரர் கூடியசபையைக் கூட்டி, அச்சபைக்கு முன்பாக நாகமநாயுடு செய்த ராஜதரோகத்தையும், அக்கிரமத்தையும் பற்றிப் பிரஸகாபிதனும், இப்படிப்பட்ட இராஜதரோகியின சிரசைக்கொண்டுவந்து எனது பாதத்தண்டையில் வைக்கும் வீரன் இச்சபையில் இல்லையோ? என்று பலகரம் வீரோகாபத நாடன கச்சித்த தஞ்சை சொன்னார்.

அப்போது அங்கச் சபையில் ஒருவராக இருக்கவரு, பாண்டியனைப் பேராசையெய்து விட நாகம நாயுடின் குமாரமுகிய உத்தரவிசுவநாதநாயுடு எழுத்து வணங்கி, “பிரபு அவராகியும், எனதுபிதாவாகிய நாகம நாயுடின் சிரசைக் கொண்டுவந்து, தங்கள் பாதத்தடியில் வைத்து, தங்கள் புகழைப் பாண்டியநாட்டுக்கு மேலாகும்படி செய்வீராக இதோ சித்தமாக இருக்கிறேன், உத்தரவு தரவேண்டுமே” என்று கேட்ட; விஜயநகர சமஸ்தானதிபதி கேட்டு இந்த விசுவநாதன், நாகம நாயுடின் குமாரனாகையால், அவனும்தனது தந்தை

தையோடு சேர்ந்துகொண்டு, பின்னும பலவித வம்புகளைப்பாண்டிய நாட்டிற்குச் செய்துவந்தவரோடு என்று சந்தேகமுற்றாராம், பின்பு, விசுவநாதன் சிறுபிராய முதல சததியம், சுவாமி பகதி, இராஜ பகதி களிற் சிறந்தவனென்று நேரிலே கண்டிருந்தவராகையால், அவரிடமிருக்கவேண்டிய சந்தேகத்தைவிட்டு, பூரண நம்பிக்கை வைத்துத் தக்க நடந்திதனாதிகள் அவர்க்குக் கொடுத்து அனுப்பினார்.

இராஜவிசுவநாதன் சிறந்த விசுவநாதரும்தெற்றோராகவுவந்து, கமது தகப்பனாகிய நாகர நாயுடுவை பிரமாதயுகத்து செய்து அவரைப்பிடித்துச் சிறையில் வைத்தும், ஊர்க்கல்கத்தை யடக்கிச், சந்தீர சேகர பாண்டியனைச் சிங்காசனமேற்றியும், இப்படி நடந்த சிங்கள யாவறையும் விஜயநகர ஸம்ஸ்தானத்துக்குத் தெரிவித்த; இராமனுட்கு, விசுவநாதருடைய வீரநீர்த்தையும், இராஜ விசுவநாதனையும் பற்றிப்புகழ்ந்து, இவ்விசுவநாதரால் சிறைபாகப் பிடிக்கப் பட்டிருந்த நாகமநாயுடுவை விசுவநாத நாயுடுமேலிருந்து விசுவநாதனைப் பொருட்டு விரிதலைசெய்யுமாபடியாகவும், விசுவநாதரைப் பாண்டியனுக்குக் கொஞ்சகாலம் உதவியாகளிந்து சகாயம் செய்யும்படியாகவும் சொல்லியனுப்பினார்.

இப்படிப்பட்டமபெற்ற இந்தச்சந்திரசேகர பாண்டியன், வைபவாடிக மகன் என்றும், அன்றியும் இராஜ்ய பரிபாலனம் செய்யும் சகதியும் சேனையுமு அற்றவனென்றும்; ஆகவே, மதுரையில் மறுபடியும் கலங்களுண்டாதுமென்றும், அப்போது விசுவநாதரிடம்போதுமான தனித்தனாதிக் கிருப்பதோடு அவருடைய இனத்தார் இத்தென்னாட்டில் இரண்டு மூன்று நூற்றாண்டுக்கு முன்பு குடியேறி இருப்பதால், அரசருக்கு அவர்களுடைய சகாயமும்கிடைக்கமென்றும், கருடசியாக விசுவநாத சததியம், நாகரம், சுவாமிபகதி, பிரமபகரம், குடிகளிடத்து பச்சாததாப முதலான குணசிறப்புகளை இயற்கையாகவே பெற்றிருப்பதால், இப்படிப்பட்ட பெற்ற விசுவநாதனை உதவியும் மதுரையிற் சில காலம் தங்குமாபடி செய்வதென்கொண்டும், மதுரைக்குட்குள் திரண்டு விஜயநகரத்தாிடம் முற்றாவிடக்கொள்ள; அவ்விஜயநகரத்தாரைச் சந்தித்துவிட்டது, விசுவநாதரை மதுரையிலிருந்து பாண்டியனுக்கு

வேண்டிய உதவியையும், குடிகளுக்கு வேண்டியசகாயத்தையும் செய்யுமபடி உத்தரவனுப்பினர். விசுவநாதரும் சமஸ்தான உதரவின படி பாண்டியனுக்கு உதவிகள் செய்துகொண்டும், அப்போதுபழனி திண்டிக்குல் மதுரைக்கடுத்த பயங்கரமான காடுகளைக் களைந்து விவசாயம்செய்து ஜீவனம் செய்யுமபடி தமமினத்தாருக்கு நிலங்களைக் கொடுத்தும், குடித்தனத்துக்குவேண்டிய சாதனங்களைச் செய்தும வருகையில்; சந்திரசேகரபாண்டியன் காலஞ்செல்ல, அவனுடைய பாலய குமாரன் வீரபாண்டியனைச் சிங்காசன மேற்றினார். அந்த இளம் பாண்டியனும் அற்பாயுசாக இறந்துவிடப், பாண்டிய நாட்டிற்கு சங்கதிகளிலலாத துறையப்பற்றி விஜயநகரத்தாருக்கு அறிவிக்க; அவர் விசுவநாதருடைய உண்மையையும், உகரத்தைப் பற்றி நது அவரையே பாண்டியநாட்டிற் கதிபதியாக்கிச் சிங்காசனமேற்றி ஆண்டுவரச் செய்பவேண்டு மென்று கீரமானிந்து, மகுடாபிஷேகத்துக்குக் கவனக் ஐந்ததோடும், விஜயநகர தூர்க்கையின் பிரதிமையோடும், பிராமணபண்டிதர்களையனுப்ப அவர்களுடைய மதுரைவந்து விசுவநாதருக்கு ரொஷத்திரிபாடம் வருஷம், கார்ந்திகை மாதம் 15-ம் தேதி கூடிய சபதினத்தில விசுவநாதநாயக்கரவர்களைப் பாண்டிய நாட்டுக்குப் பட்டங் கட்டி வைத்தார்கள்.

விசுவநாத நாயக்கரது சமஸ்தானம்

கி. ௧. 1559)-(௧௭) முதல் 1563-வரை.

இப்படிப்பாண்டியநாட்டிக் குடிபட்டங்கட்டப்பெற்ற விசுவநாதநாயக்கரது சிங்காசனமேற் பிராஜபராகலத்த தாமே நேரில நடத்த வாய்தக்கவே; பாண்டிய நாட்டிக் குடிகள் இவருடையதும், குடிகளும், சத்த வீரத்தனத்தையும் கண்டு இவரிடம் நம்பிக்கையுண்டாகி நாட்டுப்புறவகளுக்கு வலிசையாகப் பேரயிருந்த பெரும் பாண்மையான பாண்டியன் குடிகளெல்லே; நம் மறுபடியும் நாட்டில் வந்த விசுக்க ஆரம்பித்தார்கள் குடித்தனம் விவசாயம் செய்யும் கிருஷிகர் குதூகலமடைந்து கிருஷிக்கு வேண்டிய காடு நிலங்களைத் தர்காஸ்துசெய்து தருபபடி தேடிக்கொண்டுவந்தார்கள். பிர

ம்மஞானத்திற் சிறந்த பிராமணர்களெல்லோரும் தங்களுக்கு வேண்டிய அக்கிரஹாரங்களையும், கோயில் குளங்களையும் நியமித்துத் தரும்படி தோததிரஞ் செய்துகொண்டு வந்தார்கள். விசுவநாதர் சோழன்மீது படையெடுத்து வந்தபோது அவருக்குத் துணைநின்ற உதவி செய்த உற்றுநுறவினர் முதலானவர்கள் தங்கள் விசுவாசத்துக்கும் உதவிகளுக்கும் தகட்படியாக பிராசு மானியங்களைத் தருமபடி கேட்க எதிர்பார்த்தார்கள். மேலும் புராதன பாண்டியர்களுடைய வைபவாடடி மகக்ளிற சிலர் களளர் பறவர் முதலான சிலருடன் கூடி நாட்டிலே குடிககலகங்களைச் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். இப்படிப்பாண்டிய நாடு தலைவிரிகோலமாக இருப்பதையறிந்தவிசுவநாத நாயடுகாரு, இக குறைகளை நீக்கிக் குடிகளுக்குச் சுகவாழ்வை உண்டாக்கவேண்டிய வன்மையைத் தரும்படி தமது இஷ்டத்தேவையை வணங்கவேண்டி; அதேதேவையின் அருளால் அப்போது அரியநாயகம் எனலும் உததம மந்திரி அவர்க்கு அகப்பட்டார்.

அரியநாயக முதலியார்.

—:(X):—

இந்த அரியநாயகம் யாவரென்றால், காஞ்சீபுரத்துக்கு அருகில் மெய்ப்பேடு என்னும் கிராமத்தில் ஓர் ஏழைவேனாளர் குடுமபத்திற் பிறந்தவர். இவா சிறு குழந்தையாக இருந்தபோது, பெற்ற தாயா இவரை ஓர் பாயினமேற் படுக்கவைத்து ஜலத்துக்கு வெளியே போயி நுக்குமபோது, ஒரு பெரிய நாகம் வந்து இக்குழந்தையின் உடலைச் சுற்றிகொண்டு தன் பட்டத்தைக் குழந்தையின் தலைக்குமேல் குடைபோல மறைத்து நிற்க; மாதா வந்துபார்த்துப் பயந்து பாம்பைப்போடடிப் பிள்ளைகுதுண்டான பயங்கரத்தை பெரியோரிடம் சொல்லவும், அப்பெரியோரேட்டு, இந்தப்பிள்ளை பிரபல பிரபுவாக வாழ்வானென்று சொல்லினராய். பிறகு பிள்ளைக்குப் பதினைந்து வயதானபோது ஒரு பிராமமண ஜோசியர் கண்டு “நீ பிரபல பிரபு ஆவாய்! அப்போது உனக்குண்டாகும் சொத்தில் கால் பாகம் எனக்குத்தமவேண்டும” என்று ஜோசியம் சொன்னாராய்.

இப்படி அரியநாயகம் சிறுபிள்ளையாக இருந்தபோதே இவருடைய பிற்காலத்துப் பிரபலத்தைச் சொல்லுவதற்குத் தகுந்தபடி, இவர் கல்லியில முக்கியமாகக் கணிதத்தில் நிபுணராயும், மல்யுத்தம், வில்யுத்தம் முதலான யுத்தப்பயிற்சிகளிற் சிறந்தவராயும் இருந்தபடியால், விஜயநகரசமஸ்தானபதியினிடம் ஏதாவது ஒருவேலையைச் சம்பாதிக்கலாமென்று போக; அங்கு இராயலு சமஸ்தானத்தில் ஓர் சிக்குமுக்கலான கணக்கைப்பற்றிச் சபையார் சர்ச்சித்துக்கொண்டிருந்ததை இந்த அரியநாயகம் கண்டு, உடனுக்குடனே அக்கணக்கின் விவரத்தை வெட்ட வெளியாக்கியும், இராயருடைய ஜாதகத்தைப் பரிசோதித்து ஜோசியம் சொல்லியும்; நவராததிரிகாலத்தில் கொல்லுமா என்று கருதுகருத்தினை குறிப்பான இடத்தைக் காட்டியும் வந்ததினால் இராய நகுதச் சந்தோஷமுண்டாகி, தமது அரண்மனையில் ஒரு கணக்குப்பாளியைவேலையில் ஆமர்த்திக்கொண்டார். இவ்வாறு இவா அரசு சிறுவேலையில் ஆமர்த்திருக்கும் நாளில், இவருடைய புத்தி யூகத்தை இராயலுக்கண்டு இவரைத் தமது மந்திரிகளில் ஒருவராகியும் இவருக்குப் பலலக்கு மரியாதையையும், முதலியாரா என்ற பட்டத்தை யும் கொடுத்தும் மரியாதையெய்தார்.

அதாவது விஜயநகர ஸம்ஸ்தான பிரபுகள பிரதிவருஷமும் காடடிற்ருள் வேட்டைக்குப்போய், ஒருகாட்டெருமையை வலைவீசிப் பிடித்துவந்து, தமது சமஸ்தானத்தில் ஆண்டுதோறும் நடக்கும் நவராததிரிக கொலு உற்சவகாலத்தினை பத்தாம்நாள் கோட்டைக் காவல காளிகாதேவியின் முன் ஒரேவெட்டில் சிரம்வேறு முண்டம்வேறாக வெட்டிப்பலிக்கொடுப்பது புராதன வழக்கமாம். அவ்வழக்கத்தை அனுசரித்து அந்த வருஷம் காடடிற்ருடசென்று கம்பீரமான ஒரு காட்டெருமையைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்து, கோட்டைக்காவல காளிகாதேவியின்முன் பலிக்கொடுக்க வந்தபோது, அந்தக் காட்டெருமையின் கொம்புகள் அதிகமாகிண்டும் விரிந்தும் இருந்தமையால், அப்படிப்பட்ட பயங்கரக் கொம்புகளையுடைய எருமையை ஒரேவெட்டில் வெட்ட முடியாமல் காவலாளிகள் மனோராச்சியம் செய்தார்கள். அந்தஎருமையின் சிரம் ஒரேவெட்டில் துண்டிக்கப்படாவிட்டால், சமஸ்தானத்துக்கே கெடுதியுண்டாகுமென்ற

சகுன பயமிருப்பதால், அந்தப்பயத்தைக் கருதி இக்கருமத்தைச் செய்ய இராயலு முதலானவர்கள் எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணி எண்ணி ஏககமுற்றிருக்கையில்; இச்செய்திகளையறிந்த அரியநாயகம் ஓடிவந்து அந்த எருமையை, எப்படி நிற்கவைத்து எந்தவிடத்தில் எப்படிவெட்டினால் துண்டாகும் என்னும் உபாயத்தைச்சொல்ல; அந்த உபாயத்தின்படி காவற்காரர்கள் வெட்ட, எருமையின் கழுத்து ஒரே வெட்டில் வெட்டப்பட்டுத் தக கண்டு, இராயரும் மற்றுமுள்ள ஸமஸ்தானத்தாரும் அரியநாயகத்தின் ஆழ்ந்தயுகதிக்கு ஆநந்தித்து, அவரை அரண்மனையில் மேம்பையான உத்தியோகத்தில் அமர்த்தினார்கள். இந்த விருத்தாந்தத்தைப் பற்றி ஈனம் டெய்லர் (W. Taylor) வேறுவிதமாக எழுதியிருக்கிறார். அதாவது அப்போது 16-வயதையுடைய இந்தவிசுவநாத நாயடுகாரின் சொப்பனத்தில் காளிகாதேவியாரா வந்து அந்த எருமையின் கழுத்தை வெட்ட வேண்டியவிடத்தைக் குறிப்பாகத் தெரிவித்துச்சொல்ல அந்த சொப்பனத்தின்படி விசுவநாதநாயடு எழுந்து சமஸ்தான ஆயுதச்சாலையிலிருந்த 2, முதல் 8 அங்குல அகலமுள்ள கத்தியைக்கொண்டு வந்து எருமையின் கழுத்தை வெட்டிக் கீர்த்திபெற்றாராம். (Vide Pages 7. 15 Vol 2 O. H. N. by W. Taylor)

(இன்னும்வரும்.)

பிழைதிருத்தம்.

சென்ற ஆவணி மாதச் “செந்தமிழி” விலே பிரகடனஞ்செய்யப்பட்ட “நல்லவென்பா” என்னும் விஷயத்திலே, பின் வரும் திருத்தங்களைச் செய்து வாசிக்க.

பக்கம்.	வரி	பிழை.	திருத்தம்.
௪௬௪	௪	யமகமாகவும்	யமகதிரிபுகளாகவும்
”	௫	ஐயபது	எழுபது
௪௬௬	௩	யமகம்	திரிபு
”	௨௪	”	”
௪௬௮	௭	வாரவாரு	வரவாரு
”	௯	யமகம்	திரிபு
”	௧௭	”	”

ச. கந்தையபிள்ளை.

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

PUBLIC LIBRARY

தொகுதி-அ.] சாதாரண-ஸ்ரீ ஐப்பசிமீ. [பகுதி-கஉ.

தொல்காப்பியத்துக்கண்ட

பழைய வழக்குகள்.

(முற்றோட்சிச்)

சுட்டெழுத்தை முதலாகவுடைய ஆவ, இவ, உவ என்பவை
 வகறவிற வரபெயர் ஏன் றம, ஆவவழியில் வவவிற
 சுட்டி முதலாகிய வந்த புண நுமிடத்து ஆயதாரதா என்பது, “ஈவ
 யகா ஸீரு”
 புணரக றும மவவழி யாய்த மாதம்” (எழுத-உளக) என
 னுந தொல்காப்பிய சூத்திரத்தாற் பெறப்படுகிறது. ஆவ+கடிய=
 ஆல்கடிய என்பன முதலாக உராரணவகாண்க. இவவாய ஆல்க
 டிய, இல்கடிய, உல்கடிய என்ப புண நும வழக்கு இக்காலத்திய
 என்பர் நச்சினாக்கினியா

ஆசிரியா தொல்காப்பியனை “சிறப்பி னாகப் பெயர் கிலை கிள
 விககு-நிற்பெயர் கிளவிமுற்படக கிளவா” (சொல-
 சிறப்புப்பெயரும் சக) எனனுஞ் சூத்திரத்தால்—அரசராத் பெறும்
 உயர் பெயருந்
 ஸோடரு முறை ஏனெதி காளிதி முதலிய சிறப்புப்பெயர்களுந், சுவம
 கலவி குடி பறக்கலியவற்றை உரைத்திய புலிகன
 ஆசிரியன் பாண்டியன் புகலிய பெயர்களுந் பிறப்பெயர்களைந்
 சேர்த்து வழங்குகதால், சிறப்புப் பெயரை புன்னும இவ் பெயரை
 பபினனுமாகவே வைத்துக் கூறலவேண்டுமென்றும், மாற்றிவழங்
 கின் வழுவாமென்றுங் குறிப்பிட்டார். இவ்விதிப்படி, ஏனெதி நல
 னுதடன்; முனிவன் அருத்தியா, தெய்வப் புலவன் சிநவனாருள்,
 பாண்டியன் குலச்சேகான் என உராரணவகாண்க.

எனவே, அகத்தியமுனிவன், திருநீரவாசிரியன், குலசேகரபாண்டியன் முதலாக இயற்றெயர் முன்னும சிறப்புப்பெயர் பின்னுமாகப் பிற்காலத்தார் வழங்குமுறை தொல்காப்பியராளரில் வழவாகக் கருதப்பட்டமை விளங்கும். நச்சினர்க்கினியரும் “திருநீரவாசிரியன் என்றழைப்போல இயற்றெயர் முதகூறுவனபிறவும். “கடிசோலில் டு” என்பதனாற் கோள்க” என்றமையுங் காண்க. சேனாவையா திருநீரவாசிரியன் முதலியவை தொல்காப்பியரால்தலாற் ‘பண்புத தொகையாராய்ச்சிக்குட பெறுதும்’ என வேறுகாரணங்கூறுவர். நன்னூலாரோ “இயற்றெயர் மேற்றியுற் பின்வரல் சிறப்பே” எனக்கூறி முன்வரல் வழுவமைததுகொண்டார்.

வேறுமுறை மயங்கியனில், இரண்டாம் வேற்றுமைப்பொருளுள் ஏழாமவேற்றுமைப்பொருளுடைய மயங்குமயங்குங் கூறு ‘தூண்கட மிடத்த’ “கரும மல்லாச சார்பென தூணிக - தூணிகாரதான்” என வாயு முடைத்தே கண்ணின் வேற்றுமை” (தொல்காப்பியம்) என்றார். இதன் கருத்து.—[இரண்டாம் வேற்றுமைக்கு ஆசிரிய சார்பு எனனுப் பொருளுமை, கருமாராய்ச்சி கரும மல்லாச சார்பு என இரண்டினைக் கையாண்ட; அவற்றுள் கருமசார்பாவது தூணைச் சார்ந்தான் என ஒன்றையொன்று மெய்யுறுஞ் சார்பாகும்; கருமமல்லாச சார்பாவது அரசரைச் சார்ந்தான் என அங்கு நம மெய்யுறுதலிலலாத சார்பாகும். இவ்விருவகைச் சார்புகளில்,] அரசரைச் சார்ந்தானென்னும் கருமமல்லாதசார்புப்பொருளுக்கு ஏழாமவேற்றுமை உரித்தாயவருதலு முடைத்து—என்பது. கருமம் என்று மெய்யுறல்.

இதனால், கருமசார்பாகிய தூணைச் சார்ந்தான் என்றழைப்போல வனவற்றை, தூணின்கட் சார்ந்தான் என ஏழாமதற்கும் உரியதாகி இக்காலத்தார் கூறுமுறை, தொல்காப்பியரால்தலாற் வழங்குநபெயர்பதும், அரசரைச் சார்ந்தான் எனனுங் கருமமல்லாச சார்பையே அரசர்க்குச் சார்ந்தானென ஏழாமதுடனுங் அக்காலத்தார் வழங்கினா என்பதற்கு தெளிவாம். இதுபற்றிக், சேனாவையா, “தூணின்கட் சார்ந்தான் என உலகத்தார் வழங்குதல இடைத்தேரிலின்றி வழங்குகின்றாரெனவே படும், ஆசிரியர் ‘கருமமல்லாச சார்பென்களின்’ என்னிதது கூறினமையானென்பது” எனவும், நச்சினர்க்கினியர் “தூணின்கட் சார்ந்தான் என்பது வழக்கறினம், ஆசிரியர் மறுத்தலின்” எனவும் கூறினமைகாண்க.

எல்லாம் என்னுஞ்சொல், அஃறிணையிலன்றி உயர்திணைகண்
வருங்கால், தன்மைப்பன்மை யொன்றுக்குமே வரு
எல்லாம் என் மென்பது “சன்னு நு மூத்த பன்மைக கல்லது - உ
குஞ்சொல் உயா
தினையி, சன் யர்திணை மருங்கி னாகக் கிலை” (சொல்-௧௮௯) என்ற
மைப்பன்மை
ஒன்றற்கே நுகசிவத்தால் அறியப்படும். இதனால், தொல்காப்பி
வருகல் யா காலத்தே, எல்லாமென்பது அஃறிணைப்பன்மை
யோடு உயர்திணையில் தன்மைப்பன்மை யொன்றற்குமட்டும் வழங்
கியமையும், ஏன் முன்னிலைபடாகதைப் பன்மைகட்டு அது வழங்
காமையும் பெறப்படுவனவாம். சேனாவரை “நெறிதா நுகங்குந்த
னினபென்றி ரெல்லாம்’ எனப்படர்கதைககண்ணும் வந்ததாலே
னின; எழுத்தகிராததுள் (எல்லாமென்பதொருது) “உயாதிணையா
ரின்மநிடை வருமே” எனத்தனமைககேதந (௧௮௮௪) சாரியை கூறி
னையயாஹும் பாடு திப மத்தலாஹும், அஃது இடவழுவமைதியாம்”
எனகூறி, படாகதைககண நிறைந்ததா வழங்குதலை அமைத்தது
கொண்டா. சேனாக்கிரியா, உருத்தகிரத்தனா ஆககமென்ப
தறநுப் பெருமபன்மை எனக கருத்துக்கொணந், “எனவே, சிறு
பான்மை முன்னிலைப்பன்மைகதும் படாகதைப் பன்மைகதும் வரு
மாறிற்று” என்று உதாரணங்காட்டினா. நன்னுலாரோ, “எல்லாமெ
னல் பொது” (௨௮௫) “எல்லாததாதா னினன்ன பொதுப்பெயா”
(௨௮௨) என இந்திணைகதுழிப பொதுப்பெயர்களுள் லன்னதவே
இகனை எண்ணினர். இவையெல்லாம், “உயாதிணையாபின் நமமிடை
வருமே” (எழுத்தத-௧௮௮) தன்மைப்பன்மைககல்லது” உயர்திணை
மருங்கி னாகக் கிலை” எனனுஞ் நுகசிவகனால் எல்லாமென்னுஞ்
சொல்லியலபை நனதுவினாகைய தொல்காப்பியனார் காலத்துக்குப்
பெரிதும் பிறபடடகொளகைகள் எனபது தெளவிது.

எண்ணிடை சொற்கள் ௩௭ என்று என ஒந் எனப் பவழரிடத
சிறுமே டுனந், பிழவழியும் பிந்ததுசெனம், எண்ணப
எண்ணிடைச
சொற்களசொற்
குழிமநாற் பதம்—“என்று பொறுவு யொந்வுநதோன்றி - யொன
மவழி யுடைய எண்ணினுட பிந்ததே” (சொல்-
௨௯௯) என்ற தொல்காப்பிய நுகசிவத்தால் விளங்கும். ‘வினைபகை
என்றிரண்டினெச்சம்’ ‘கண்ணிடை சொடியேன்’ ‘பொருள் கருவி
காலம் வினையிடனோடைந்தம்’ என்றவிடங்களில்—வினையெனறு,
கண்ணிமையென, பொருளொடு கருவியொடு காலத்தொடு வினை
யொடு என்று, அச்சொற்கள் பிழவழியுஞ் சென்று லன்றியவாறு

காண்க. இச்சூத்திரத்தே “ஒன்றுவழியுடைய” எனச்சிறுபான்மையே. வருமெனக் குறிக்கப்படுகலை நோக்கி, சேனாவரையரும் நச்சினூர்க்கினியரும் “ஒன்றுவழியுடைய வென்றதனால், சொற்றொறுநிற்பதே பெரும்பான்மை; சொற்றொறுநின்ற எண் இக்காலத்தாய்” என்றனர். எனவே, வினையென்று பகையென்றிரண்டினெச்சம், பொருளொடு கருளியொடு காலத்தொடு வினையொடு இடவொடு ஐந்தும் என்று கூறுவதே கொல்காப்பியர்காலத்துப் பெருவழிக் கெனபதும், முறகூறியபடி ஒரிடத்துநின்று பிரிந்துசென்றியைதல அககாலத்துச் சிறுபான்மையே வழங்குபது என்பதும் அறியப்படுவனவாம். பின்வரும் “கண்டிரென்று” முதலிய சூத்திரங்களுமே இதனை வற்புறுத்தும்.

கண்டிர், கேட்டிர், சொறது, போயிறறு என்னும் சொற்றொறும் வினாவொடு பொருந்தினை விடத்தும்;
வினாச்சொற்றொறும் கேட்டடை, நின்றை, காத்தை, கண்டை எனனும் முனாசை நிலையா நிலைவினை சொல் நானதும் முன்னிலைப்பொருள் உணர்த்தாது விடத்தும் அசைநிலைநானதும் என்பது:—

“கண்ட மென்று கேட்ட மென்று
சொற தென்று போயிற தென்று
வனற் யனைத்தும் வினாவொடு சிவணி
நின்றபடி யசைகருங் கிளவியெனப்” (சொல்லி ௪௦௩)

“கேட்டை யெனறு நின்றை யென்று
காத்தை யென்று கண்டை யென்று
வனற் யனைத்து முன்னிலையல்லபடி
முன்னுறக் கிளந்த வியல்பா குமே” (வடி-௪௨௯)

என்ற சூத்திரங்களாற் கூறப்பட்டது. இவை கண்டிரே கண்டிரே என அடுக்கியும், அடுக்கினறிததனித்தும் வரும். இவற்றுள் வினாவொடு பொருந்தின்று அசைநிலைகளாகுஞ் சொற்களுள் கண்டிர் கேட்டிர் என்ற இரண்டிடமே வழக்கிலுள்ளன. ஒருவன் கூறிய சொல்லிறகு உடம்படாதவன் கண்டிரே, கேட்டிரே என்றால், அச்சொற்கள், வினைச்சொற்பொருண்மையும் வினாச் சொற்பொருண்மையுமினயி நிறகுமென அறிக. இவ்விணைச் சொற்கணிங், ஒழிந்த சென்றது போயிறறு என்பவை வினாவொடு பொருந் அசைநிலையாதலும்; அடுத்த சூத்திரத்துக்கண்ட கேட்டை, நின்றை, காத்தை, கண்டை என்ற வினைச்சொல் நானதும் முன்னிலைப்பொருள் உணர்த்தாது அசைநிலையாதலும் தொல்காப்பியர்காலத்தே வழங்கியவாயினும், உதாரணங்காணாயின் இக்காலத்தாய்வாயின என்பார், சேனாவரையரும் நச்சினூர்க்கினியரும். (தொடரும்.)

பத்திராசிரியர்.

இந்திய அரசர் போர்வீரம்.

முற்காலத்தில் நம் இந்தியாவிலுள்ள அரசர்கள் செய்த போரைக் குறித்துக்கூறிய நூல்களை நாம் ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்து, அவர்களதும அவர்கள் படைவீரர்களதும போர்வீரம் மிகவும் எவர்களாலும் ஸியந்து பாராட்டத்தக்கனவேயாம். அவற்றுள் மிகவுஞ் சிறப்புடையவானவீரங்களை இங்கே எடுத்துக் காட்டுதும்:—

அவர்கள் போர்செய்யாநகாலதில் தமது வீரத்திற்கும் அறத்திற்குமிழககானவறறைசெய்யமாட்டார்கள். அது;

வீரின்மையின் விலகாமென மதவேழமு மெறியா
னேறுண்டவா நிகராயினும் பிறாரசிசிலென் றெறியான
மாநன்மையின் மறமவாடுமென நினையாரையு மெறியா
னறன்மையின் முதியாரையு மெறியானயி லுழவன.

எனபதனூன்றியபபடும.

கையிற் படையிலலாதவர்கண்மீது படைசெலுத்தலும் கொல்லுதலுஞ் செய்யமாட்டார்கள். அது;

கைப்படை யொன்று மினறிக கைகொட்டிக குமர னாப்ப
மெய்ப்படை வீழ்தத நாணி வேழமு மெறிதல் செல்லான
மைப்படை ரெடுங்கண் மாலை மகளிர்தம் வனப்பிற் சூழ்ந்து
கைப்படு பொருளிலாதான் காமம்போற் காளை மீண்டான்.

எனபதனூன்றியபபடும.

கண்ணிமைததாரையும் புறங்கொடுத்தாராக்க கருதிகொல்ல மாட்டார்கள். அது;

வந்தறன் கண்கள் வெயய விமைத்திட வெறித லோம்பி
நாந்தக வுழவ னுணி நக்குநீ யஞ்சல் கண்டாய்
காயநதிலே னென்று வல்லே கலினமாக் குன்றிற் பொங்கிப்
பாயந்ததோர் புலயின் மற்றோர் பகட்டின்மேற் பாய்வித்தானே.

என்பதனுன்றியப்படும். இதனை: வள்ளுவனாரும் “ விழித்தகண்
வேல் கொண்டெறிய வழித்திமைபரி - னோட்டனறோ வன்கணவர்
க்கு” என விதந்து கூறுதல் காண்க.

எம்மைப்பொருவாய் என்று எதிர்சுதார் மீதும முற்படமாப்பு
கொடுத்தார் என்னும் புகழைப் பெறுவர் என்று படைவழங்கார்.
அது;

புடைதாழ்குழை பொருவில்லுயர் பொன்னேலையொ டெரிய
வுடைநாடுநெடு கடவுட்டினு டொளிரவாளினு டொருவ
னடையாநிக ரெறிநீயென வதுவேயென நககான
கிடையாயின னிவனேயெனக கினரானழ குடையான்.

என்பதனு ன்றியப்படும். இதன்கண்; “ ‘அதுவேயெனநககான’
என்றது முற்படமாப்பு கொடுத்தானெனனும் புகழை நீயெய்தக நரு
தியோ’ அப்புகழைத்தார்வெனென்று நககான என்றவாறு” என நச
கினூர்க்குரியர் கூறுதலால் அது அறியப்படும்.

பகைவன் செலுத்தியவேலுக், கெதிர்சென்று ஏற்குநதிறமு
டையவர்கள். அது;

நின்றவப் படையு ளானே யொருமக னீலக குஞ்சி
மனறல் மாலென்றி மழகளி நன்றி வீழான
வென்றியநு களிறும் வெளவேன மினனென வெகுண்டு விட்டான்
சென்றவேல் விருந்து செங்கண மறவனக கெதிரகொண்டானே.

என்பதனுன்றியப்படும்.

மார்பிறைறத்த வேலைப் பறித்துததாம் செலுத்துதற்கு வைத
திருப்பர்கள். அது;

மான்வயி ரூந்து கோக்கும வெருவுறு மருளி னோக்கிற்
தேனவயி ரூந்த கோதைத தீஞ்சொலார கண்கள் போலு
மூன்வயி ரூந்த வெளவே லொய்யெனப் பறித்து நககான்
கான்வயி ரூந்து தேக்கிக களிவண்டு கனைக்குந தாரான.

என்பதனுன்றியப்படும். இதனை; திருவள்ளுவனாரும் “ கைவேல்களிற்
றொடுபோக்கிவருபவன் - மெய்வேல் பறியா நஞும் ” என விதந்து
கூறுதல் காண்க.

ஒருவேலன் திப பலவேலைத் தம்மார்பிடுந் நு நிற்குந்திறமுடை யவர்கள். அது;

விட்டழல் சிந்தி வென்வேல் விசும்பின்வீழ் மின்னி னெய்தாக்
கட்டழ னெடுகண் யாது மிமைத்திலன் மகளி ரோச்சு
மட்டவீழ் மாலை போல் மகிழ்துபூண் மார்பத் தேற்றக்
கட்டழ லெஃகஞ் செல்லக கானெறி யாயி னானே.

என்பதனையறியப்படும.

வாளின் வளைவைப் போக்குமபடி மார்பென்றுகருதாது வேல்
தைத்தபுண்ணிற் பல பூசுறசெலுத்தும் இயல்புடையவர்கள். அது;

குஞ்சாங் குனிய நூறித் தடாயின குருதி வாடன்
னெஞ்சு நுழைந்த வேலைப் பறித்துவான புண்ணு ணீட்டி
வெஞ்சும னோக்கி நன்று மிறைக்கொளி திருத்து வாற்கண்
டஞ்சி மற்றாசா யானைக் குழாத்தொடு மிரிந்திட டாரே.

தோட்டுவண் டொலியை மாலைத் துடியிடை மகளி ராயநத
மோட்டுவெண் முத்த ரின்னு முகிழ்முலை யுழுது சாந்தங்
கோட்டுமண் கொள்ள நின்றான குரிசின மண் கொள்ளநின்றான்.

என்னுஞ் செய்யுள்களானறியப்படும.

இவ்வாறான வீரமுடையவர்களாயிருந்தாலும் பகையரசனொரு
வன் படைமுதலிய இழந்து தனித்தவனாகுங்காலத்து அவன் மீது
இரங்கிப்போரொழிந்து அவனை உய்யுமபடி புத்திகூறுவார்கள். அத
ற்கு மவன் உடன்படானாயின் அவனைக்கொல்லாது படையாதிய
வற்றோடு மீளவருமபடி கூறிவிடுபவர்கள். ஆஃது; இராவணன் முத
னாட்போரில் படையாடிய விழந்து தனித்துநின்றமை கண்டு ஸ்ரீ ராம
பிரான அவனைநோக்கி,

அறத்தி னாலன்றி யமரர்க்கு மருஞ்சமா கடத்தல்
மறத்தி னாலரி தென்பது மனத்திடை வலித்தி
பறத்தி நின்னெகும் பதிபுகக் கிளையொடும பாலி
இறத்தி யானது நினைக்கெவன் தனிமைகண் டிராவகி.

உடைப்பெ ருங்குலத் தினரொடு முறவொடு முதவும்
படைக்க லங்களு மற்றுநீ தேடிய பலவும்
மடைத்து வைத்தன திறந்துகொண் டாற்றுதியாயின்
கிடைத்தி யல்லையே லொளித்தியாற் சிறுதொழிற் கீழேய.

சிறையில் வைத்தவ டன்னைவிட் டிலெனிற் றேவர்
முறையில் வைத்துநின் றமபியை யிராககதா முதற்பே
ரிறையில் வைத்தவற் கேவலசெய் திருத்தியே லின்னுந்
தறையில் வைக்கிலெ னின்றலை வாளியிற் றடித்து.

அல்லை யாமெனி னுரம ராற்றெனுந் தேற்ற
வல்லை யாமெனி னுனக்குள வலியெலாங் கொண்டு
நில்லை யாவென நோகின்று பொனறுதி யெனினு
நல்லை யாகுதி பிழைப்பினி யுண்டென நயவேல.

எனக்கூறி அவன கருத்தைக் குறிப்பான றிருது,

“ஆளை யாவுனக் கமைந்தன மாருத மறைந்த
பூளையாயின கண்டனை யின்றுபோய்ப் போக்கு
நாளை வாவென நல்கினு னாகிளவ கமுகின்
வாளை தாவுறு கோசல நாடுடை வள்ளல்.”

எனக்கூறி விடுத்தமையா னறியப்படும். இதனை; “பேராண்மையெ
ன்ப தறுகெனா னுற்றககா—ஊராண்மை மறந்த னெஃகு ” என்
னுங் குறளின் விசேடவுரையினகண, பரிமேலழகரும எடுத்துவித
ந்து கூறுதல் காண்க. இவற்றால் நம இந்திய அரசர்களது போர்
விரம நீதி அருள் முதலியன நன்குணரக கிடத்தல் காண்க.

சி. கணேசையர்.

‘பக்தி’.

இத்தகு நித்து அசித்தாந்நவரண என்னும் க்
சித்து என்னும் ஜீவாதமா அசித் எனனும் பிரகிருதி சம்பந்தததா
லுண்டான அனாதி கன்ட பாசமநீங்கி ரகவரனாகிய பரமாத்மாவோடு
கலந்துரின ரு இன்பம் அனுவிததப முறையினை உணர்த்துவது
கருத்தாம்.

பக்தி, அன்பு, காதல் பற்று எனபன ஒருபொருட் சொற்கள்.
பற்று என்றவிடத்து, பற்றுப்படுவதற்கொருபொருளும், பற்றுபதற்
கொருபொருளும், பற்றுதலாகிய ஒருநொழ்வுமவேண்டப்படுவன.
இனி இவற்றை முறைபே விசாரித்தல் இதன விரிவுரையாம்.

இனி, பற்றுதல் எனபது கன்னெடுதொடர் புடையார்மாட்டு
திகழும் உள்ளக் கிளர்ச்சியாம். கன்னன்னும் சொல்லுகுததேகமே
பொருளாகக்கொண்டு அதன் சம்பந்தமான பெணடு பிள்ளைபண்ட
பதார்த்தங்களாகிய, பிரபஞ்சப்பொருள் ஒன்றும், அங்கத்தான
என்னும் சொல்லுகு ஜீவாதமாவைப்பொருளாகக்கொண்டு, அதன்
சம்பந்தமான பரமாத்மா ஒன்றும், ஆகப்பற்றுப்படும பொருள்கள்
இரண்டாம். பற்றும பொருள், தீவன. பற்றுதல் செய்வதற்குக்
கருவியாயுள்ளது, உள்ளம் அல்லது மனம். ஆகவே ஜீவாத்மா, மன
கைக கருவியாகக்கொண்டு பிரபஞ்சப்பொருள்விடத்து, பரமாத்
மாவிடத்து, பற்றுதலச் செய்வதற்குப் பற்றென்று சொல்லப்
பெறும்.

இப்பற்று, பாசவிஷயமாகிய, பிரபஞ்சப்பொருளைப் பற்றுக்கை
யால், “மாநிமாநிப பலபிறமாய பிறந்ததுஞ்செத்தம்” என்றபடி,
பிறந்ததற்குமுன்னுவுநாயு, “துகாசசுழலையிற் சூழ்ந்ததுகிடந்தவலை”

* இது தஞ்சையில் 1910-ஐஸ் மேம் 24-வயில் கூடிய மதுரைத்
தமிழ்ச்சங்கத்தது ஒன்பதாமவருஷ மகோற்சவத்தில் சாலியமங்கலம் போஸ்ட்
மாஸ்டர் ஸ்ரீமத்-T V கோபாலசாமி எய்கொருவால் வாசிகாப்பெற்றது.

என்னலாம படியான துன்பமும், பரமானமாவைப் பற்றுகையால், அத் துன்பங்களினின்று நீங்கி, “அததமில்பரினப்”மான நிதயானந்தப் பெருவாழ்வடைதலாகிய இன்பமும், பெறுவது பயனும் ஆகலால், பெறுசுதற்கரிய மானிடவகுப்பில் அறி நிகத மக்களாய்ப்பிறந்த நாம், “பிறந்தேன பெற்றப நகன பெண்டிற்சென்றிவர் பினைதுவா, தற்ந்தேன நீ பணிதத அந்நென்னும ஓள வானுநுளி, எற்ந்தேன ஐரபுலங்களினிடா நீரவெந்ததுவதது, செற்ந்தேன சின்னடி நகே திருவிண்ணகமேயவனே” என பரமபூர்வமான நியாய சாசனொருதளின்படி பிரபஞ்சவிஷயத்தில் பற்றுதலைத் துறந்து “துறந்தவாயால் சிறந்தேன நின்னடிக்கே அடிபை” என, பரமாதமானிடத்தில் பற்றுதலைச்செய்ய முயலவேண்டும.

கலவிலா முக்கம், நெல்லா முக்கம், கூடாவொ முக்கம் என ஒழுக்கம் பலவகையாறினும், அடைகொடாது ஒழுக்கம் என்று கூறுதலினுனை நெல்லா முக்கம் ஒன்றையே குறிப்பிப்பதுபோல, நான் அடையினதிக கூறும பத்தி எனனும் சொல்லுமதுப் பரமாதமானிடத்துப் பத்திசெய்வதாகா, அசுவரபத்தியையேயொருநாகக்குறிக்குப், இநத அசுவரபத்தியில் உறைந்து நிற்பதினாறன, அனாதியாய் ஜனமங்கடோடாறு, தொடர்ந்துவரும் பாசபற்றுகீங்கவேண்டி. இதுபற்றியே, “பற்றுப் பற்றறறன பற்றனை யப்பற்றைப் பற்றுப்பற்றுளிடறகு” எனத் தெய்வப்பல்லமத திருவள்ளுவனாரும் திருவாய்மல நகருளிய தூமெனக. இப்பாசப்பற்று, அறறவிடத்தே பிறப்பற்று, வீடுபேற்றும். இதனை, “பற்றறறனைப்பிறப்பறறகும்” எனவும், “அறறுபற்றுறையில் உற்றதுவீடு” எனவும், கூறியுள்ளவைகளால் தெளிவிதினுணர்க.

ஒருவர் பற்றுநுள்பால் பற்றுவைக்குக்கால் அவ நுகும், இவரிடத்துப் பரஸ்பரம் பற்றுணடாவது இயல்பே. அங்குணம் பற்றுண்டாகாதிருக்குமாயின், அவரையா நம் பதியுடையாரென மதியார். இது போலவே, எல்லாப் வல்ல சீபரறிவுடைய அசுவரவிடத்துப் பத்திவைக்குக்கால் அவரும் நமமிடத்துப் பத்திவயாதிருப்பதில்லை. ஆனால் நாம் அவரிடத்துவைக்கும் பத்திக்கும் அவர் நமமிடத்துவைக்கும் பத்திக்கும், வித்தியாசமுண்டு. யாகங்குணமென்ற கூறுதும்

நாம அவிரிடத்துவைக்குப் பததிக்கு, அன்பு என்றும் நகவரன் நம் மிடத்துவைக்குப் பததிக்கு அருள் என்றும் பெயராய். இன்னும் இதனை உண்மையாக நுகங்கூறுமிடத்துத் தாழ்ந்தோர் உயர்க டோரிடத்துவைக்குப் பததி அன்பென்றும், உயர்கடோர்தாழ்கடோரி டத்து வைக்குப் பததி அருள் என்றும் சொல்லப்பெய்த. இதனை “அருவொடுமனவொடுப வாப்பொருளாகக் கயிலாரபுறனனிடல்” எனனும திருக்குறளுக்கு, உறையசெய்யா உரைகூறுமிடத்து, அரு றொடு மெனனும் பதகசிறுது அசான ருபுகளிடத்துவைக்கும் பததி யையும, அன்பொடுமென்னும் பதகசிறுது குடிகள் அசனிடுகது வைக்குப் பததியையும, துறிகதுப்பொருளாகுறி வலிபு மததினமை காண்க

இவற்றின பததி என்பதும், அன்பு என்பதும் ஒருபொருள் பரப்பானவாய் நுபயிற்றுப். பகவானி ததில விநததிதேயாடுகடி சிறை கிலைக துப் பததிடு உய்யும், விநததி றறகதுகிலை ததிலைக்கு அன்பு என மும், அனுபவப் பததித் துலகே டகூறுவா. அவற்றின பததி விநத திப்பாடு கடி சிறைமகனாய்க “முதகதெந்நிறிபாதலூககரொடு முயல்கிலைப்பததிதெந்நிறித்தது” என்றும் அன்பு விநததி இவற்ற திலை என்பதனை “அன்பிலிவிளங்கஆமுதே” என, நூலாணிகக வாசகப்பெருமாமும், “அன்பாவாய ஆரமுதமாயாய் அடியேனுக்கின் பாவாய் வெலாழுநீயாவாய்” “அறவழிகே அடியேனுடலம சின்பா ளன்பாடுப நிரயலைத்து கரைபச நுககுனைமகெநியாலே” என ஆழ்வா ரும் திருவாய்மலர்ந்தருளினவென்க.

இனி அவரபகதி என்னவாகுபாதும, அன்பு துணைமகவுட, அந் துணைபதுவாய்பாதுகூறுவா அவற்றின, பத்தி எண்ணவகமாய்க:—

1. சிரவணம் 2. சித்தனம். 3. ஸ்மரணம் 4. சேவனம்
5. அபாசனம் 6. வந்தனம், 7. சாஸ்தனம், 8. சூலைபதனம்

இவற்றின,

1. சிரவணம்:—சுவரவனுடைய அநததகலயான குணகணங களை ஆனேறார்முதமாகக்கேட்டு மகிழ்தல்.

2. கீர்த்தனம்:—அத்தகைய கல்யாணகுணங்களை, இடைவிடாமல் துதித்துப் பாடி ஆடி அனலிலிட்ட வெண்ணெய்போல உளளம் மெக்குருகுகச் செய்து நிறுதல்.

3. ஸ்மரணம்:—புறக்கரண வியாபாரநின்றி, அக்கரணங்களினால், “என்னெங்குததினை முதர் துழைந்தர் வாயமுதர் கண்ணமுதா கொப்பூழில் கழுநாலைப்பூவழி” என்றபடி, ஈசுவரனுடைய அபராகிருத தேஜோமய திவ்யமங்கலவிகரஹ செவநந்திய செவஸ்ய வடிவமுகில், ரகுபட்டி உருகிக் கசிகந்து தியானிதது நிறுதல்.

4. சேவனம்.—ஈசுவானுக்கு உவப்பாகப் பூராலகட்டல நகரவனம் வைத்துப் பாடிவந்ததல் ஆவ்யமங்களில் “கடைத்தலைச்சீக்கப பெற்றால் கடுகினைக்களையலாசே” என்றபடி சித்தல, திருமெழுகிடல், கோலமித்தல முதலிய வைகர்யங்களைச் செய்தல்.

5. அர்த்தனம்:—ஈசுவரபூர்வமாக, “மாயவன நனைவனங்க வைத்தகரணமிவை” என்றபடி புறக்கரணங்களினாலும், அக்கரணங்களினாலும், “மாதாமலந்தாடி நாடோறும் நாரணநனை மலரடிக்கீழ்” என்றபடி, மலராலும், பாவனையாலும், அர்ச்சித்தல்.

6. சந்தனம்:—புறக்கரணங்களினால் அக்கரணங்களுமொவ்வ, “என்னெங்குததினைமுதனைக் கண்டகன்கள் மறநெனநிறைககாணவே” என எம்பெருமானது திவ்யமங்கலவிகரஹ அர்ச்சாவதாரத்திருவுருவமகண்டு சாஷ்டாங்கபாதி வந்தனம் செய்தல்.

7. தாஸ்யத்வம்:—சர்வவசத்தால் தானரெய்யும் செயல்களையும் தனக்குப்பிறாசெய்யும் செயல்களையும் செய்யும் சுகந்தரம் தனக்கும பிறர்க்கும் இல்லையென்றபடி, அச்சுத்தரமுடைய ஈசுவரன்திருவருளானே அமைதிக்குவனவென்றபடி தன்னறிநிறைவி, பாரதந்தரிய விருத்திவிநாது ஈசுவானுக்குவப்பாய், அடிமைசெய்தல்.

8. சினேகத்வம்:—“அன்பினுமார்வமுடைமைஅதுவீனுமநன்பென்னும நாடாசிறப்பி” என்னும திருக்குறளினப்படி, அன்பினிலே, ஈசுவரனிடத்துப் பிரேமையுண்டாகி அதன்வழியே நடப்பபாவனை முதிர்ந்து நடப்பிற்குரிய சிறந்தகுணங்களுள் தங்குறையகையெல்

லாப மறையாது கூறிப் பரஸ்பரம் நட்பாங்கிழைக்கொண்டு மகிழ்தலும், நடபுக்கொண்டாகுவரநிறை தேட்டவிடத்தாச சுகமானபயமாம். இவ்வாய் பததி எணவகை முடிந்தன.

இனி அவைபுகை ஒன்றும் : அதமரீ வேதனமாய். அதமதிவேதனமாவது:—மேற்கூறிய, பத்திவழிபாடுகளைப்பற்றிக் கண்மரபாசவலிமை முன்றித், திருவருள வியாபித்திருக்கப்பெற்று அததிருவருளே துணையாக அவ்வருளோடு சிரிப்பின்றி திறதம ராகவரவிடத்தத், அவனவேறு தானவேறெனும் பேசுமற “ஊடுதெய்வ சினதென்னுயிரிதகலந்து” என்றும், “காணுமாய் நுமளலலாய் தன்னுள்ளே கலந்தொழுகோம்” என்றும்,

“எனதாவியுளகலந்த பெருநல்லதவிக்கைமமாய்
எனதாவிததெழிந்தன இனிநினைவதொன்றனடே
எனதாவியாயுந் பொழிசெழுமுண்டவெந்தாய்
எனதாவியாய் நூர் தந்தந் கொண்டாங்கினையே”

என்றும், நானது பரமகம் தணிதான் கம்மாழ்வாரருளிச்செயல்களின் படி தீவிரோதம் சிறிதும் எழாமல் ஆறப் பேரானந்தப்பெருங் கடலில், அமிழ்ந்து திறுலம்.

இங்ஙனம் திறுநகரல் தொடக்கத்தின் தானும் தீவனமும், தான தீவனமும் கூடுதலாகிய தொழிலும் காணப்படுகின்றும், முடிவில் வேறற்றமை ஒன்றும் காணப்படாததாயும், அவ்வேறற்றமைக்குரிய பொருள்கள் இல்லவென்று சொல்லுபபத்தாய்திறமும், திறவேமையைத்தான், “தானுதன்மயமோயல்லொன்றைத்தலைவாடுக்கவொட்டாது கண்ணொட்டாதே, போயுதவகாபபூர்த்திபரபோலப் போயொளிப்பதலலாது புலாவேறின் தும், ஞானுகரத்திடுநிவேயமற்ற ஞானநும கருவாமல்கழனிதிறதும், ஆனையிசைபெருமையெவரகமரொலலார அதுவா லைதுவாவர் அதுவேவொல்லும்” என்ற திருவாகால, ஸ்ரீ தாயுமான கவாமிகளும, திருவாய்மலந்தருளினரெனக.

இனி பத்தகைய ஒன்பதுவகைப் பத்திசெய்து முத்திபெற்றார் பலராவர் அவர்களுள்;

“விஷ்ணோஸ்தஸ்ரவணே பரீக்ஷிதஸ்கிருத், வையாசுசீ கோததனே, பிரஹ்
லாசஸ்மரணே, ததவகரிபஜனே, லக்ஷ்மீம், ப்ருதுப்பூஜனே, அக்ஷராஸவபி
வந்தனேசச, ஹனுமான் தாஸயேசச, ஸக்யே யாஜுஜானஸி, ஸாவஸவாதம
நிவேதனே பஸ்பூத, கைவல்ய மேஷாம் சமம்.”

என்ற பசுவத வாக்கியப்படி, ஸ்ரீயப்பதியினது, திவ்யததாஸவ
ரணம பண்ணுதலினால் பரீக்ஷித்து மகாராத நம், எமதநுடகடலாகிய
எமபிரானது, அதிரானுஷ சேஷ்டித ஸீஸரஸ ப்ருசங்களைச சகா
கீர்த்தனம் பண்ணுதலினால், ஸ்ரீ: சுகப்ரிம நிஷ்டம். அப்ராக்ருத
திவ்யமங்கனவிகரஹ் செனநதர்பததிநீதிபதி, சாவமா, ஸ்பரணம்
பண்ணுதலினால், ஸ்ரீ: பிரக்லாதாழ்வாரும், அகத சாவேஸவரனது சே
வனம் பண்ணுதலினால், ஸ்ரீ: மஹாலக்ஷ்மியும், ஸ்ரீ: சாவேசவரனுக்கு
அர்ச்சனம் பண்ணுதலினால், ப்ருது சகாவர்தநிஷ்டம், பரமதயாநுஸா
க்ய ஸ்ரீ: கிருஷ்ணபகவாஹுக் தவகனம்பண்ணுதலினால், அக்ஷரஸ்வா
மியும், ஐகதஸ்வநுபிராய ஸ்ரீ: ராசசந்நிஷ்டாததிநது அபுஸ்யெய
தலினால், ஸ்ரீ: சித்யதிருவடிபடி, வெண்ணையுடை கண்ணப்பரானு
க்கு இடைவிடாத பரஸ்பர விசுவாசததுடன் சினேகநிநுததிபண்
ணினமையால், அச்சன்னும், அந்த பரமாதமாயுக்குத தன்னுடைய
சர்வவொததுடன், ஆதமசமர்ப்பணம் செய்ததிலால், பலிச்சக்கரவாத்
தியும், முகதிபெற்றமை பிரசித்தம். இதை விரிவஞ்சி விதிதிலை

குறுபத்தி:—மேற்கூறிப்போந்த இவ்வொன்பது வகைப்பாது
பாட்டினையுடைய பதநிறைகளை நூலுபகராய்க் கண்டா ஹா இவறு
நினுண்மமகா ஆசிரியன் உணர்ந்த உணர்நகனமைய. ஆதலில்,
அவ்வாறுணர்ந்த “அம்பொரைநகாததம் அவிததும் அந்தாங்க-
சம்பநகந்நாட்டித் தடைகாட்டி- உமபா- நிரவென்னும் வாழ்வு
குச் சேர்ந்தநெறி காட்டும்- அவனன்றோ அபாரியன்” என்று ஸ்ரீ
விளாஞ்சோலை பிள்ளையார் அருளியபடியுள்ளது, இலகனமமைநா
நல்லாசிரியனாய்நிததுப், பததிபுரிதலும் புத்திக்குயழியாம். இதனை
யே, “நீங்கேதுமில்லாததேசிகனறன் சிதைதகுப பாங்காகநேபே
பரிவுடையோர்-ஒங்காரத் தேரின்மேலேறிச செழுங்கதிநிறுநிபே
ய்ச்-சாருவரேயந்தாமந தான்” எனப்பிள்ளையார் விளக்கினது”
மெனக.

இனி அக்குருபத்திமுறையாவன:—அங்கம், தானம், சத்பா
வம், குற்றேவல் என நான்கு வகையாகும். அவற்றுள் ஆசிரி
யனுக்கு, அனுசுலிந்ததி புரிவது அங்கம். தனக்குரியபொன்
மணி முதலிய, சர்வவசாததையும், “பொருளுமுயிரும் உடம்பும்
புகலும்- தெருநுங்குண்புஞ்செயலும்- அருளபுரிந்த- தன்னுரியன
பொருட்டாக சங்கற்பஞ்செயப்பவா தெரு - செருநாளுமா லுக்கிடம்”
எனவும் அநுநாளப்பெருமான எப்பெருமானார் திருவாய்மொந்
தருளியபடி, ஆசிரியனுக்கார்ப்பணஞ்செய்தல் தானம். அவ்வாசிரி
யனை, “மாணுடவ மென்னுந் குருவை மலாமகனாகோன் - முனு
கந்தகோலமுலோகமெனமுய - ஏனமதாய், என்னுகிறநீசர் இருவ
ருமேயெக்காளும், நண்ணிவாகிழாநாரு” என்றஞானசாகரத்திரு
மொழியையும், “குருவுருவங்கொண்டிக குவலயத்துடனோன்றிப்,
பருவரலைநீகந்தாபரன்” என்று வகுனலா வாகுகளையும், “அருபரத்
தொருவன் அவனிடில் வந்து, குருபரனாகியருளியபெருமைச்செயு
ரைபென்றிகழாதே” என்றமான்சுவாசகதையையும் கருத்திறகொ
ண்டு அப்பாசிரியனை எச்சமயங்கனிதும், பாண்டிசிரியென்று
சொல்லாது, “தேனாகவலத்தி நுமாமகவண்ணவன், தானேகுருவாகித்
தன்ன நூல- மானிடாககா, இந்நிலத்தேதோனறுதலால்” என்ற
படி, “பித்தவாடைபயிரா ஞாயிரம குருவாகி” வரகதாய்ப்பாவித்தல்,
சத்பாவம். அவ்வாசிரியனை சமுகத்திருந்து, “ஞானநெறிகேற்ற
குருநண்ணியிசுத்திமுத்தி, தானந்த நமந்தழைத்தகுரு-மான்மொடு,
காபெனவும்கவந்தென்கை கந்தகுருவென்கிந்தை, தோயிலெனவா
முறுகுரு” எனமுத்திது அவ்வாசிரியன், “கூசியிடாநிட்டப்பணிசெய
துகுருபத்தி குறைபிலாபரமரி வாய்த்துமோமொன் றுமின்றி -
மாசிலராய் மனவாகுகுக் காயத்தால் குருவிலவாககய பரிபாலனஞ
மொம்மதிமஹுமாயே” என்றபடி, அவனுக்கற்பணிமயசெய்தல்,
குற்றேவல். அவ்வாறு ஆசிரியனிடக்குப பத்திசெய்யுறை சுருங்க
முடிந்தது.

அடியார பக்தி:—இங்ஙனம் ஆசிரியனிடக்குப பத்திபுரிந்து,
அவன் நூலாகவரனிடக்குப பத்திபுரியு முறையமை தெரிந்தும்,
அமுமுறை, தன்னினைநிடத்தழகுவுவதற்குப் பண்புறமும்கேட

செச் சிந்தித்துப் பழகவேண்டுமாதலாலும், “இறைவன் றொண்டருள் ளத்தொடுக்கம் எனவும், “தொண்டர்தங்கள் அகமேபொற்கோயி லெனமகிழ்ந்தேமன் றளாடியகற்பகம்” எனவும், “பத்துடையடிய வர்க்கெளியவன பிறர்களுக்கரியவிததகன்” எனவும், கூறியபடி ஈச வரன் அடியார்கள் வசப்பட்டவனுடையாலும் அவ்வாகிரியனையன் றி “குற்றங்குறைத்து துணமேலிடுமனபர்கூட்டதையே முறறுந் துணையெனமடி” என்றபடி ஏனமெய்யடியார்களின சகாயமும வேண்டப்படும. ஆகலால் அடியார் பத்திபுரிதலும வேண்டும்.

(தொடரும்.)

கதாசரித் சாகரம்.

இ-வது சதுர்த்தகாரிகாலப்பகம் உ-வது தரங்கம்.

[புரீமத-வீரசாமி ஐயங்கார் மொழிபெயர்த்தது.]

(முற்றோடீச்சி.)

இவள்தம் செல்கின்ற ஜாலபாதனைகண்ட தேவதேவன், இதை ன்ன கஷ்டம் சம்பளித்தது, கெட்டவெண்ணதையுடைய இவன நமமைவஞ்சிதுளிட்டான, உலகத்தில் ஒருவன் சற்றேனுங் கபட மில்லாது உண்மைவழியில் நடப்பானாகில் அது அவனுக்குமாய்ந்த திறகே இடமா துமென்பது சரியாய் முடிந்தது; ஆகலால் இவனசெ ய்த அபகாரத்திற கெவனிதம் பிரதிசெய்வது; வித்தியாதரனாய் பளித்த இவனை யெப்படிச்சென்றடைவது; ஆளுவிவனை வெல்வதற்கு வேதாளத்தைச்சித்திசெய்து அந்தக்கருவியாகக் கைக்கொண்டால் லது வேறுபாயமில்லையென்று நிச்சயித்து அங்கிருந்தும் அவன் அந் திறவில் ஸம்சானம் பிபாய்ச்சோகது அங்கொரு விருகூத்தின்கீழ் பணிதனுடைய பிரேதசீரத்தில வேதாளத்துத் தவாவென்றழைத்து ஆவாகனம் செய்து பூஜித்து அதற்கு நாயாமசபுலி கொடுத்தார்பா ணம் செய்தனன்.

அவனவ்விதம் செய்தும் அவ்வேதாளம் திருப்தி அடையாத தாய்த் தன்னை மற்றொருவனைழுததுத் தான் செல்வது தகாதென் றெண்ணிச் செருக்குடன் பிரததியக்ஷமாகாதிருக்க, மறுபடியும் தே வதத்தன் வேதாளத்தைத் திருப்தியெய்யக் கருதித் தன் சரீர மாட்ச த்தையே சிதைத்துப்பலிகொடுக்க ஆரம்பித்தனன். ஆரம்பித்த அக் கணமே அவ்வேதாளம், பெரிப முயற்சியையுடைய தேவதத்தனை நோக்கி நேற தேவதத்தா! உன் மனஉறுதியைக்கண்டு மகிழ்ந்தேன். இனிமேற் சாகசத்தொழில் செய்பவேண்டாம், உனதெண்ணத்தை நிறைவேற்றுகின்றேன், நீ நினைத்திருக்கின்றதைச் சொல்லென்று கூற அவ்விபான தேவதத்தன் வேதாளத்தைநோக்கி நமசிஷ்டேர்மளை வஞ்சிக்கின்ற ஜாலபாதனைன்றவிரதிகளுத் தக்க சிஷ்டேர்மையவே ண்டிமாதலால் என்னை அவன் ஓன்றிருக்கும் வித்தியாதரஸ்தானதநி ற்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கவேண்டுமென்று சொல்ல, உடனே அவ்வேதாளமும் அப்படியே செய்கிறேனென்று தேவதத்தனைத் தன்தோளிலேற்றி வைத்துக்கொண்டு வித்தியாதரஸ்தானம போய் சசேர்த்தது. அவ்விடத்தில் அப்பொழுது அந்தஜாலபாதன் அதிரம ணீயமாயமைந்துள்ள ஒரு கட்டிடத்தின் மேன்மாடியில் இரத்தினம் யமான ஆசனத்திலிருந்துகொண்டு வித்தியாதரர்களுக் காசனாவி னோமென்ற கர்வத்துடன் முன்பு யக்ஷஸ்திரியாகவிரூந்து அப்பொ ழுது வித்தியாதரஸ்திரீயின பதவியையடந்தது அங்கிருக்கின்ற அந் த வித்யுத்பரபை பென்பவளைத் தான் மனைவியாக அடையவேண்டு மென்று கருதி அவள் தன்மீது விருப்பமில்லாதிருக்கின்றதைத் தா னறிந்தும் அவன் அவளைப்பற்பலவிதமான பேச்சுக்களால் வஞ்சிக்க அதனைக்கண்டதும் வேதாளம் ஜாலபாதன்மீது பாய அப்பொழுது சூதேதாஷிகுகின்ற வித்யுத்பரபையினது கண்களாகிய சகோரங்கட் கு அமுதத்தை வருஷிக்கின்ற சந்திரன்போற் காணாமலும் வேதா ளம் நினைப்பின்றி வரத்தைக்கண்டதும் ஜாலபாதனும் பங்கு தன் னிடத்திலிருந்த கத்தியைப்போட்டுவிட்டு ஆசனத்தினின்றும் கீழே யிறங்கினன்.

அப்பொழுது தேவதத்தன் அந்த ஜாலபாதனாற் கிழேபோட ப்பட்ட கத்தியைத்தான் பெற்றிருந்தும் அக்கத்தியினாலவைக்கொ

ல்ல நினைக்கவில்லை. ஏனெனில் உலகத்தில் நல்லமனதையுடையவர்கள் தமது சத்துருக்களிடத்திலும் தயவுடன் கூடியவர்களாகவிரும்புபார்களன்றோ. இப்படியிருக்கும் சமயத்தில் அவ்வேதாளமானது அடங்காத கோபாவேசத்துடன் ஜாலபாதனைக்கொல்வதற்காக எத்தனம் செய்ய தேவதத்தனுடனே வேதாளத்தை நோக்கி இப்பாஷண்டியான அற்பனைகொன்றதனால் நமக்கென்ன பயனிருக்கின்றது: வீணிலிவனைக்கொல்ல வேண்டாம். ஆனாலிவனைக்கொண்டுபோய் இப்பொழுதே பூலோகத்திலிவனி நந்த இடத்தில் மறுபடியும் விட்டுவிட்டு என்று சொல்ல, அதற்குணத்தில் ஆகாயத்தினின்றும் சாக்ஷாத் பார்வதீதேவி பிரததியகூழ்மாய் வந்து தோன்ற தேவதத்தன் அவளைகண்டு பதறிபுடன் வணங்கி நின்று, அப்பரமேசுவரியான பார்வதீதேவி அவளைப்பார்த்து ஹே புத்திரா! இப்போதுனது ஒப்பற்ற சத்துவத்தினால் மகிழ்வுற்றேன, உனக்கப்பொழுது இவ்விடத்திலேயே வித்தியாதரர்கட்கெல்லாமரரனாபிருக்கும் தன்மையை அளித்தேனென்று சொல்லி அவனுக்கு வித்தியாதர்களுகருவிய வித்தியையையுமுபதேசித்துவிட்டு அர்ச்சுணமே அவள் அப்படியே கண்ணிறகுக் காணாது மறைந்தனர். உடனே வேதாளம் ஜாலபாதனைன்னும்விரதியைத்தனது சித்தியெல்லாமிழந்து பரிதபிக்குமபடி பூலோகத்திற்கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தது. ஏனெனில் அதர்மமானது உலகத்தில் ஒருவனுக்கு நெடுநாள் விருததிக்குக் காரணமாகாததன்றோ. பின்பு தேவதத்தன் அந்த விதபுத்ப்ரபை என்பவளுடன் வித்தியாதர்களைவைவர்க்கும் அதிபதியாகி மிகவும்மேன்மையை அடைந்தனன்-என்று இக்கதையை பிரதாரைகை தன் கண்ணனு சுகதிதேவனிடம் சொல்லி விரைவுடன் மறுபடியும் தனது பர்த்தாவைப்பார்த்து ஹே நாதா! இப்படிப்பட்ட காரியங்கள் உலகத்தில் பற்பலவிருக்கின்றன. ஆதலால் பிரதாரைகை சொல்லியபடி நீர் எனது கருப்பத்தைச் சற்றும் விசரனமில்லாது கீறியெடுத்தாகுகொள்ளுமென்று மிருதுபாஷிணியான அந்த பிரதாரைகையென்பவள் சொல்ல சக்திதேவன் இதனை யெப்படிச் செய்வது, செய்தாற் கொடியபாவமன்றோ நமமை வந்து குழமென்று சந்தேகிக்க அப்போது ஆகாயத்தினின்றும் ஹே சக்திதேவ! நீ சற்றும் சந்தேகிக்கவேண்டாம். இவள் வயிற்றைக்கீறி அதிலுள்ள கர்ப்பத்தையெடுத்து அக்குழந்தையின் குழ

த்தை உன் கையாற் பிடிப்பாயாகில் அஃது உனக்கு வெற்றியைத்தர
த்தக்க ஒரு கத்தியாய்ப் பவிசுகும் எனது ஒரு வாக்குண்டாயிற்று.
அதைகமேகட்டதும் சக்திதேவன் துணிவுடன் விரைவில் அவன் வயி
ற்றைக்கீறி அறிலுள்ள கர்ப்பத்தைத் தன் கையாலிழுத்து அதன்
கழுத்தைப்பிடிக்க உடனே அஃது அவன் கைபிணிற் கத்தியாய்ப்
பளித்தது. நீண்டதும் கரிய நிறத்தினைமுடையதுமான அக்கத்தி
யானது அவன் தன் பெலத்திறும்கைப்பற்றிய சித்தியாகிய மங்கை
யினது நேச பாசம்போலிருந்தது.

பின்பு அப்பார்ப்பான் சக்திதேவன் வெகு சீக்கிரத்தில் வித்தி
யாதரவடிவத்தையுடையவனாக ஆயினன். அந்தக்ஷணமே அந்த பிற
துரைகையெனபவன் கண்ணிறகுத்ததோன்றது மறைந்து போயினன்.
அவன் வயிற்றிலிருந்த கர்ப்பம் ஒரு கத்தியாய் பளித்ததையும் அவ
ள்தன் கண்களுக்கும் தோன்றது மறைந்து போனதையும் கண்டு
வித்தியாதரனான சக்திதேவன் ஆச்சரியத்துடன் சென்று தனது
மற்றொரு மனைவியான பிந்துமதியிடம் விருத்தாந்தமனைதையும்
சொல்ல அவன் சக்திதேவனைப்பார்த்து ஹே பரணராத! நாங்கள்
வித்தியாதர ராஜனது புத்திரிகள், மூன்று சகோதரிகள், கனகபுரியை
விட்டுநீங்கிச் சாபத்தினால் வருது பிறந்தவர்கள். எங்களில் வந்த
மானபுத்தினில் அரசன் புத்தவியாய் ஐணித்திருந்த கனகரேகையெ
ன்பவன் ஒருத்தி சாபத்தினின்றும் நீங்கினென்பது நீரே ப்ரத்ய
க்ஷமாய்க் கண்டிருக்கின்றீர், அவரும் தன்னிருப்பிடமாகிய கனகபுரி
யைச் சென்றடைந்தனள்.

தெய்வவரத்தினால்வருங்கு ராபரதின் முடிவு விசித்திரமாயே
நடைபட்டது. ஆனால் யானேயிவாநனில் மூன்றாவன். இப்பொழுதே
யெனக்கும் சாபம் தீர்ந்து விட்டது. ஆதலால் யானும் இப்பொழு
தே எமகருகிய அக்ஷணபுரிக்குக் கொல்லவேண்டும, எங்களுடைய
வித்தியாதர சரிசங்களும அவ்விடத்திலேயிருக்கின்றன எங்கள் மூவ
ருக்கும் மூத்தசகோதரி சந்திரபிரபை யென்பவளு மவ்விடத்திலே
யேயிருக்கின்றாள். ஆதலால் நீரும் சீக்கிரம் உமது கத்தியினது சித்
திப்பிரபாவத்தால் அவ்விடம் வந்துசேரும். வனாதரம்சென்றிருக்கி
ன்ற எங்கள் பிதாவினால் விவாஹம் செய்து கொடுக்கப்பட்ட எங்க

ள் நால்வரையும் பாரியைகளாக அடைந்து சந்தோஷத்துடன் அக்க நகர்புரியிலேயே அரசாட்சி செய்யப்போகின்றார்—என்று அவர் தனது விருத்தாந்தத்தினுண் டையைச் சொல்லிவிட்டு அப்படியே ஆகாயத்திற் கிளம்பிச் செல்ல அந்த சக்திதேவனுமவன்; சொல்லியதற்குணங்கி அவளுடன் கூடவே ஆகாயமார்ந்தத்தாற் கனகபுரியை அடைந்தான்.

அக்கனகபுரியினில் சக்திதேவன் தான முன்பு வந்திருந்தபொழுது அழகிய ஒரு கட்டிடத்தின் மேன்மாடியிலுள்ள மூன்று மண்டபங்களில் சுவர்ணமயமான கட்டில்களில் திவ்விய வடிவழகுள்ள எந்த ஸ்திரீசமுடைய சரீரங்களை உயிரில்லாதவைகளாகக் கண்டிருந்தானோ அதே சரீரங்களில் தனது பாரியைகளான கனகரேகை முதலிய மூவரும் தங்கள் ஆக்துமாக்களுடன் அதுப்பிரவேசம் செய்து எழுந்த வந்து அவர்களே மறுபடியும் தன்னை வணங்கி நிற்கக் கண்டான்.

அன்றியும் அந்த மூன்று மங்கையர்கட்கும் மூத்தவளான சந்திரப்பை பென்பவரும் மங்களகரமான அலங்காரததையுடையவளாய் அவனருகில் வந்து ரெடுகளாய் அவனைப்பார்க்கவேண்டுமென்று விருப்பமுற்றிருந்த கண்களாற்பருகி மகிழ்வதையும் கண்டான். அப்போது அனாதிடத்தில் சந்திரப்பிரபையினுத்தரனின்படி தங்குமா தமசன் வேலையைச் செய்துகொண்டிருந்த ஸ்திரீதனங்களைவரும் சக்திதேவன் வருதலைக்கண்டு மகிழ்ச்சியடைப அவன் சந்திரப்பை வசிகின்ற மானிகைக்குள் ப்ரவேசித்தான். உடனே சந்திரப்பை சத்திதேவனை உபசரித்து ஆராதனையில் வீற்றிருக்காரெய்து அவனைப் பார்த்து நற்புகழுடன் கூடியவரே! நீ இராஜ புத்திரியான என்க றோகைவென்றவளை அந்த வந்ததமானபுரத்தில் கண்டோ! அவள தான இதோ நிறுந்ந என் சகோதரி; இவள் சந்திரமேகையென்ற பெயரையுடையவள். செம்படவன் புத்திரியாகிய பிந்துமதியென்றவளை நீர் முதலில் உத்தமலதவிபத்தில் விவாஹம் செய்துகொண்டோ? அவளதானிகோ இருக்கின்றவள்; இவள் என்னுடன் பிறந்த மாற்றொரு சகோதரி; சகிரேகையென்றபெயருள்ளவள் இவளை மணம் புரிந்த பின்பு ராஜ கன்னிகையான பிந்துமேகையென்றவள் அந்த

பிலத்துவாரத்தினிற் பன்றிருபத்துடன் சென்றிருந்த அகரவிடத்தினின்றும் கொண்டுவரப்பட்டு அப்பொழுதே உமக்கு பாரியை ஆயினளே ; அவள்தானிதோ நிற்கின்றவள; இவள என மற்றொரு சமோதரி, சசிபரபையென்று பெயருள்ளவள். ஆதலால் நானொன்று சொல்கின்றேன் கேளும், நீரெங்களுடன் எங்கள் பிதாவான விதயாதரபதியிருக்கிற விடம் வந்து சேர்ந்தால் அவர் எங்களை உமக்கே விவாஹம் செய்து கொடுப்பார்.—என்று இவ்வாறு அங்கிருந்த சந்திரப்ரபையென்பவள் மனம்தாஞ்ஞாபிதா பெருந்தகைமையுடன் விரைவினிற் சொல்ல அதற்கிசைந்து சுகதிதேவன் அம்மங்கையர் நால்வருடன் அவர்கள் பிதாவிருக்கின்ற வனமத்திபம பேரய்ச்சேர்ந்தான். அவ்விடத்தினில் அபபெண்கள் நால்வரும் தமது பிதாவை கண்டதும் சரதோஷத்துடன் அவர் சரணாவிர்த்தங்களில் வீழ்ந்து வணங்கித் தங்கள் விருதாதரத்ததை அவரிடம் தெரிவிக்க அதற்கு னங்க ஆகாயத்தினின்றும் ஒரு வாககுண்டாயிற்று. அதனைக்கேட்டதுமபபெண்கள் பிதாவான விததியாதரேந்திரன் சந்தோஷித்து அந்த சுகதிதேவனுக்கே தன் புத்திரிகள் நால்வரையும் ஒரே காலத்தில் மணமபுரிவித்து வித்தியாதரர்கட்குரிய சமஸ்த விததைச்சோபுமவனுக்குப்பேசித்து அகனகபுரியினில் வித்தியாதர அரசாட்சியையும் கொடுத்தது. தம்மினத்தவர்களான வித்தியாதரர்கட்கிசைந்த சுகதிவேகனைவர பெயரையும் மேனமைத்தவரையுந்த சுகதிதேவனுக்குக் கொடுத்தான்.

மறுபடியும் வித்தியாதரேந்திரன் சுகிவேகனைப்பார்த்து இவ்வுலகினில் உண்கொருவராவும் ஐயகாழுடிபாது; ஆனால் இருந்தபராவததைபுடைய உதயன மகாராஜவிடத்தினின்றும் நாவகனத்தனைன்ற பெயரையுடைய ஒரு புத்திரன் உங்குள் சுகிரவர்த்தியாக உண்டாகப் போகின்றான்; அவனதானைக்கு வந்தானாவான், அவனை நீ வணங்கவேண்டுமென்று சொல்லி வித்தியாதரபதியான பெருமைபெய சசிகண்டபதனைப்பவன் தன் மாபயிள்ளை சுகதிவேகனை உபசரித்து அவன் மனைவிகளுடன் அவனைத்தானிருந்த அத்தபோவனத்தினின்றும் தமது ராஜதானியாக கனகபுரிக்க னுப்பினன். பின்பு அந்த சுகதிவேகனுமகனகனைத் தன் மனைவிய

ர்களுடன் சென்று வித்தியாதர உலகங்கட்கெல்லாம் பதாகைபோலிருக்கின்ற அக்கனகபுரியிற் பிரவேசித்தனன்.

சுவர்னத்தினுமைக்கப்பட்டு விளங்குகின்ற மாளிகைகளுடன் கூடியதும் மிகவும் உயர்ந்திருத்தலால் உக்கிரமாய் வீழ்கின்ற சூரிய கிரணங்களுடன் கலந்திருப்பதுபோற் காணப்படுகின்றதுமான அக்கனகபுரியினில் அரசாட்சி புரிகின்ற சக்திவேகன் இரத்தினமயமான படிக்களையுடைய வாவிகளால் மனமகிழ்ச்சியை உண்டுபண்ணுகின்ற உத்தியானங்களில் அழகிய கண்களையுடைய பிரியநாயகிகளான மங்கையர் நால்வருடன் கூடி ஆரந்தத்தை அனுபவித்தான்—என்று இவ்விதம் விசித்திரமான தன் சரித்திரத்தையே அப்பொழுது அந்த சக்திவேகன் உதயனராஜனிடம் சொல்லி மறுபடியும் அவன் வத்சராஜனை நோக்கிச் சந்திரகுலத்திற்கணியாய்விளங்கு மரசே! உமது புத்திரனைக் கனித்திருக்கின்ற குழந்தை எங்களனைவர்க்கும் புதிய சகரவர்த்தியாய் வரப்போகின்றார்; ஆதலால் அவரது சரணாவிரதங்களோ தர்கிப்பதில் ஆவலுற்றவனாய் வந்திருக்கின்ற என்னை இதுவரையான் கூறிவந்த சரித்திரத்திற்குரிய சக்திவேகனென்றே கீளையும்; இவ்வுலகினில் யான் மனிதனாகவிரும்பும் திரிபுரங்களையும் வென்ற பரமேசுரனது ப்ரபாவத்தால் இவ்விதம் வித்தியாதரர்களுக்கதிபதி ஆயினேன். அரசே! யானிப்போது எனதிருப்பிடம் போய்ச்சேர்கின்றேன்; எங்கள் ப்ரபுவான உமது புதல்வனைப்பார்த்துவிட்டேன்: உங்கட்குடையூழின் றி மங்களமுண்டாகவேண்டுமென்று, கைகளைக்குளித்துவனங்க உதயனராஜனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு வித்தியதானான அந்த சக்திவேகன் சந்திரன்போல் பரகாசத்தையுடையவனாய் ஸூன நோகதில் ஆகாயத்திலெழுந்தசெல்லத், தன் பாரியைாருடனுமபாலனான புத்திரனுடனும மந்திரிகளோடும் அங்கிருந்த உதயனராஜன் அப்பொழுது மிகவும் களிப்புற்றனன்.

மஹாகவியான சோமதேவ பட்டராவியற்றப்பட்ட கதாசரித சாகரத்தில் சதூர்த்தாரிகாலம்பகத்தில் மூன்றாவதுதரங்கம் முடிந்தது.

இந்த ஐந்தாவதான சதுர்த்தாரிகாலம்பகம் முடிந்தது.

(தொடரும்.)

மதுரை நாயக்கர் இலட்சுமீஸ்வரர் தாழ்வாரம்.

[புரீமத்-சே. ப. நரசிம்மலு நாயகோரு எழுதியது.]

(ருக்ஷ-ய் பக்கத்தோடீச்சி)

இப்படி அரண்மனையில் உயர்ந்த உத்தியோகத்தில் அமர்த்தப் பட்ட அரியநாயகம், மற்றொருநாள் அதிவிரதீரரென்ற சில மல் லக செட்டிகளோடு மல்லபுத்தம் செய்து ஜயித்த சங்கதி யறிந்த இராயலு, அவரை ஒரு தளகர்த்தராகவும் நியமித்துக் கொண்டிரு நது, நாகம் நாயடுக்கு விசுவரதமாக விசுவரத நாயடு தெற்கே தண்டிடன் போனபோது இந்த அரியநாயகத்தையும் துணையாக அனுப்பினார்.

இப்படித் துணையாகவந்த அரியநாயகம் பாண்டிநாட்டை ஜயி த்தபிறகு, கேவலம் தண்டுதளாதிக்களை விசாரணை செய்துகொண் டிருந்தார். இவருடைய மனோவலிமையையும், தேக தாருட்டியத் தையும், தீரத்தன்மையையும், சத்தியம், சாந்தம், சுவாமிபகதி, பரோபகாரம், இராஜவிசுவாசம் முதலான குணச்சிறப்புக்களையும் நன் கறிந்திருந்த விசுவரதநாயகோரு தாம் சிங்காசன மேறிய பிறகு தமது தருமராஜ்ய பரிபாலனதனுக்கு உண்மையாக உதவிசெய்ய இந்த அரியநாயகத்தைவிடத் தக்கவர் கிடையாரென்று தெரிநது, இவரையே தமது முதல் மந்திரியாகவும், தளவாய் தளகர்த்தராக வும் நியமித்து, இவருக்கு “முதலியார்” அஃதாவது பாண்டி நாட்டு நாயடு சமஸ்தானத்திற்கு முதனமையானவரென்று பட்டஞ்சூட்டிப் பெருமைப்படுத்தினர்.

இப்படி முதலியார் என்று மகுடம்பூண்ட அரியநாயக முதலி யாரை மந்திரி தளகர்த்தராக நியமிக்கவே; முதலியாரும் உடல் வேறு உயிரொன்றாக விசுவரதநாயக்கருடன் கூடி, அவருடைய ஸம்ஸ்தான காரியங்களை யெல்லாம் ஆழ்நீள ஆராய்ந்து தீர்மானி த்துப் பாண்டிநாட்டிற்கு நன்மை செய்யவேண்டிய காரியங்களைக் கையாண்டு வந்தார்கள்.

விசுவநாத நாயகோருவும், அரியநாயக முதலியாரும்
பாண்டிநாட்டிற் செய்த காரியங்கள்.

—:(௧):—

மஹாமதியூகியாகிய அரியநாயக முதலியாரை மந்திரியாகக்கொண்ட விசுவநாத நாயகோரு, முதலில் மதுரை மீனாக்கியம்மன் கோயிற் சுவரின் ஓரமாகக் கட்டப் பெற்றிருந்த புராதன பாண்டியருடைய கோட்டை கொத்தளம் அகழி இவைகளை இடிப்பித்து; அவ்விடத்தில் இரட்டைச் சுவர்க் கோட்டையைக் கட்டுவித்தனர். புராதனக் கோயில கோபுரம் குளங்களைச் செப்பணிட்டுப் பிராமணர்களுக்கு வேண்டிய அககிரஹங்கள், வீதிகள், வாசல்கள், குளங்கள், குட்டைகளை உண்டாக்கினர். கிருஷித் தொழிலுக்குப் போதுமான பாசன வசதிகள் தக்கவாறு இல்லாமையால், வைகை நதியின் மேல் பேரணை சிற்றணைகளைக் கட்டி நதியின் மேற்பாகத்தில் அநேகங்கூலவாய்களை வெட்டியதோடு, அவ்விடங்களிலுள்ள நிலங்களை உழுதுபயிரிட்டுக் குடிகளவசிக்கத்தக்க கிராமங்களையும் கட்டுவித்தார்கள். இததையை செலவுகளுக்கு ஸமஸ்தானத்தில் போதுமான திரவியமில்லாமையால், விசுவநாத நாயகோரு தமது தந்தை நாகம் நாயகினுடைய சொந்தப் பொக்கிஷத்திலிருந்து மிகு பொருளைத் தருவித்தும், மந்திரி அரியநாயக முதலியாருடைய யுக்தியோசனையின்படி பணத்தைச் செலவழித்தும் குடிகளுடைய சுகத்தை விருத்தியாக்கினார். இப்படிச் செய்யவே, இதற்கு முன்பு ஒரு காணியூம்பைக்கூடக் கிருஷிசெய்யாதவர்களெல்லோரும், கிருஷி வேலை ஆரம்பித்ததில் நாட்டுப்புரத்தில் பயிரிடாத பூமியைக்காண்பது அபூர்வமாக விட்டது; அன்றிபும்; அக்காலத்தில் தஞ்சை ஸமஸ்தானத்தைச் சார்ந்திருந்த திருச்சிராப்பள்ளிவரைக்கும் பயிரிட்டுச் சில சமயங்களில் தஞ்சைமன்னருடைய பூமியிலும் பயிரிடேரந்ததால் இரண்டு இராஜாக்களுக்குள்ளும் (பாண்டிய தஞ்சைராஜர்கள்) எல்லை வழங்கும் உண்டாகச் சம்பவித்தது. அன்றிபும் அக்காலத்தில் இராமேசுவரம் ஸ்ரீரங்கம் யாத்திரை செய்யும் சாதுக்களுக்குத் தக்கவழிகளும் வசதிகளும் இல்லாமையால், யாத்திரைக்காரர் காடுகரடுகளிலும் உள்ளர் மறவர் கைகளிலும் சிக்கித் தத்தளிப்பதை நீக்கக்

கருதித் திருச்சிராப்பள்ளி நாட்டை மதுரைக்கும் மதுரையைச் சார்ந்த வள்ளங்கோட்டையைத் தஞ்சாவூருக்கும் மாற்றிக் கொண்டால் நலமெனத் தகுந்த நியாயங்களுடன் தஞ்சைமன்னருக்கு அறிவிக்க, அவரும் தமது கேவலஸ்திபைமகருதிச் சம்மதித்துக் கொண்டார்.

இப்படிச் சம்மதித்துத் திருச்சிராப்பள்ளியைக் கொடுக்கவே, அங்கிருந்த புராதனக் கோட்டையை நீக்கி, அதே இடத்தில் புதுக்கோட்டையைக் கட்டியும் அந்தரத்தைச் சுற்றிலும் இரட்டைமதற் சுவரெழுப்பியும் அதன்கீழ் அகன்ற வாய்க்கால்களை வெட்டிக் காவிரி ஜலத்தால் நிரப்பியும், கோட்டைக்குள் அநேக அகரஹாரங்கள், விடுகள், வீதிகள், கிணறுகள், கோயில்கள், கடைகள் பண்டசாலைகள் முதலானவைகளை நியமித்து, என்னுடைய துணைக்கு, கிருஷிகர், வந்தகர், கைத்தொழிலாளிகள் வந்து செல்கும் படியான வசதிகளை ஏற்படுத்தியும், காவிரிநீரின் இருபக்கங்களிலுமிருந்த பயங்கரமான காடுகளை வெட்டி யாத்திரைமகாரர் தீர்ப்பயமாகச் சஞ்சாரம் செய்தற்கு அவர்களுடன் துணைபாடப் போய் வரச் சில சிப்பாய்ச் சேவகர்களை நியமித்தும் ஸ்ரீரங்க ஜெத்திரத்தில் அநேகவேலைகளைச் செப்பணிட்டுப்பூதுப்பித்தும் மானியங்களைக் கொடுத்தும் வரவே, பற்பல நாட்டுப் பணக்காரரான யாத்திரிகர் பண்பயம்பிராணபயமுறு யாத்திரை செய்யவும், இந்நாட்டின் செழிப்பையும் சுதந்திர சுகவாழ்வையும் கண்டு இந்த ஸம்ஸ்தானத்தில் வந்துங்கி வந்தக வியாபாரம் முதலானவை செய்யவும் ஆரம்பித்தனர். இப்படி விசுவநாதராயர் திருச்சிராப்பள்ளியிலே சீர்திருத்தமாய் செய்துவருமபோது, தெற்கே திருநெல்வேலியைச் சீர்திருத்தப்போயிருந்த அரியநாயக முதலியாரைப் “பஞ்சபாண்டியர்கள்” என்ற சிலர், தாங்கள் பழைய பாண்டியர் வமிசத்தவரென்றும், ஆதலால் விசுவநாதருடைய ஆதனைக்குத் தங்கள் அடங்கு நடக்கமாட்டோமென்றும் சொல்லிக் காயத்தட்டுரில் எதிர்த்தார்கள். அவர்களுக்கு அரியநாயகம் பலவிதமான புத்திமதினைச் சொல்லியும், தந்திரங்களைச் செய்தும் வெல்லக்கூடாமைபாலும், அப்போது தம்மோடு இருந்தசேனை கொஞ்சமாக இருந்தபடியாலும் இக்கஷ்டத்தை விரைவில் விசுவநாதருக்கு அறிவித்தார்.

விசுவநாதர் இச்சங்கதியைக் கேட்டவுடனே காலதாமத மின்றிக் காலாள் குதிரைப் பட்டாளங்களுடன் திருநெல்வேலிக்கு வந்து அந்தப் பஞ்சபாண்டியர்களைக் கண்டு பகரங்கச் சண்டைக்கு வரும் படிக்கேட்க, அவர்கள் விசுவநாதராயநிவின் பட்டாளவல்லமையைக் கண்டு அவருடன் எதிர்த்துச் சண்டை செய்யச் சேனையும் திரவியமுமில்லை யென்றும், விசுவநாதர் ஒருவருடனே ஒரே காலத்தில் மல்லயத்தம ரெய்யமாத் திரம தங்கள் ஐவருக்கும சகதி இருக்கின்ற தென்றும் சொல்லியனுப்ப, விசுவநாதரும் அத்தஞ்ச சமமதித்துச் சதமது சேனையையும், ஆயுதத்தையும் அரியராயகரிடம் கொடுத்து விட்டு, அவருக்கு எதிராகவேவந்த அந்த ஐந்து பாண்டியரோடும் தாம தனிமாமகின்று மல்லயத்தஞ் செய்து எதிரிகளில் முக்கியமான வனைக்கொன்று ஒழித்ததில், மற்றநால்வரும் விசுவநாதருடைய தோள்வலையைக்கு மெச்சி திருநெல்வேலியையும், அனாதயடுத்த நாடுகளையும் விட்டுப்போய்விட்டார்கள். (Vide the History of Carnatic (Governors)) இப்படி ஒழிந்த விசுவநாதராயமொரு திருநெல்வேலியைப்புகுதிய கட்டிடங்களினாலும், கோயில்களையும், குளங்களினாலும் புதுப்பித்தும், நாமிரபர்ணி நதிக்கரை யோரமாக விருந்த அசங்கியமான குடிசைகளை நீக்கிப் புதுவிதிக்களைக் கட்டு வித்தும், தாம்ரபர்ணி நதியின் ஜலத்தைக் குடிசுகளும், கிருஷ்ணர்களும் உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளக் கால்வாய், வாய்க்கால் முதலிய பாசன வசதிகளை கியமித்தும், பிராமணருக்கு வேண்டிய கோயில்களையும், அக்ஷரமாவங்களை நிமித்தமும் குடிசைகளை நல்ல புசாரையும் பிரதிஷ்டையையும் பெற்றார்.

விசுவநாதர் இப்படித் தெருவே திருநெல்வேலியிற் சிந்திநுத் தங்களைச் செய்து வருகையில், திண்டுக்கலில் யடுத்த சமயம் கூட ஸூர்த்தலைவன், சோழன் தன்னைத்தாக்கியபோது, பாண்டியருதவி செய்யாமல் விட்டுவிட்டபடியால், தான் விசுவநாதருக்குக் கிராம பிரகாரம் கப்பம் கட்டுவதில்லையென்று கலாஞ்செய்ய ஆரம்பித்தபடியால், உடனே தமது தண்டுகளுடன் திண்டுக்கல் சார்புக்குப்போய்க் கலக்காரனுடன் போர்செய்து அவன்கோட்டையைப் பிடித்து அவன்கொட்டத்தை யடக்கினார்.

இப்படித் தென்னுகுளின் கலகங்களை யடக்கி நாட்டை நல்ல ஸ்திதிக்குக் கொண்டுவந்தாலும், வேறொரு கஷ்டம் சம்பவித்தது. அதாவது, விசுவநாதராயர் மதுரைக்கு வரும்போது அவர் கடவந்த நாயகிமார்களுக்கும், கன்னடியர்களுக்கும், வேறுசிலரும் வேண்டிய உதவிகளை யுண்மையோடு செய்துவந்தமையால், அவர்கள் விசுவநாதராய டே பாண்டியராட்டி மதுரைக்கு வந்ததினால்தான், தமக்குத்தக்க சிறு சமஸ்தானங்களையும் சம்பத்தங்களையும் வெகுமானங்களையும் கொடுப்பாரென்று பொறுப்பையோடு காத்திருக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்குத் திருந்தியாகக் கொடுத்துக் கௌரவிப்பது கஷ்டமாகவிருந்தது. ஆயினும், விசுவநாதராயரும் அரியநாயக முதலியாரும் இக்கஷ்டத்தை நீக்க ஒருபாயம் செய்தார்கள். அதாவது, பாண்டியராட்டைச் சந்திரனும் 72-கொத்தளங்களிருந்தமையால், அக்கொத்தளங்களுக்குத்தக்க வீரரைத் தேர்வு அல்லது பாளையக்காரராக நியமித்து, அவர்கள், இராஜாவதத்துக்கு உதவியாக வருஷாந்தரம் இவ்வளவு ரொக்கம் கப்பமாகக் கட்டுமபடிக்கும் ஸம்ஸ்தானத்தின்மேல் எதிரிகளின் சண்டைசெய்ய வரும்போது தக்கதனைத் தவிர்த்துக்கொண்டுதவி செய்யுமபடிக்கும், இத்தக செலவுகளுக்குச் சிலபல கோமங்களையும் பட்டினி நுகளையும் அப்பாலை காரர்களுக்குக் கொடுத்துக் கௌரவித்தால், அவர்கள் ஆனந்தமடைந்து இராஜ விசுவாசமாகவும், தமையின் சத்தியபாருக்கு உதவிபாகவும் இருக்கக்கூடுமென்று எண்ணியதேயாம்.

பாண்டியநாட்டின் பீர்ப்பாட்டிப்பட்டுக்கள்.

இக்க எண்ணத்தின்படி 72-பாளையப்பட்டிகள் நிர்மாணிக்கப்பட்டன. அவைகளுக்குத் தமையின் தாரிலே உழவிவெய்த வீரர்களையும், பற்றுப்படி பொதுவாகப் பாண்டிய நாட்டிற்குதவிசெய்தவர்களையும் பாளையகாரர்கள் அல்லது ஜமீந்தாரர்களாக நியமித்தார்கள். அவர்களுக்கு இனாமாக அநேக சொமங்களையும், விநாடிகளையும் கொடுத்தார்கள். மதுரைசீமைநில விநாடிகளில், மதுரைமேயச் சந்தியும் அம்மையசாயகனூர், நிலக்கோட்டை, வடகரை, போடியாயக்கனூர், கோம்பை, தேவாரம், கண்டப்பராயக்கனூர், தோட்ட மநாயக்கனூர்

காமனாபக்கனூர், மாதவநாயக்கனூர், தும்பிச்சிநாயக்கனூர், சந்தை
பூர், ஏழுமலை, பாவாணி, தவுண்டன்கோட்டை, கன்னிவாடி, விரு
ப்பாக்கி, ஆபக்குடி, எமக்கலாபுரம், ஒன்பதூர், கூளப்பநாயக்கனூர்,
நிலக்கோட்டை, இராசக்கநாயக்கனூர், சத்திரப்பட்டி, மாநீரு, மருங்
காபுரி, செங்குறிச்சி, பிள்ளைசிழிங்க, இராமகிரி, இடையகோட்
டை, தோகைமலை, வீரமலை, வெள்ளியகுன்றம், சிறுபாலை, மாம்பா
ரை, பள்ளியப்பநாயக்கனூர், எரியோடு, சொக்கம்பட்டி, மாறனூர்
று, தவசுமடை, அம்பட்டரை, தேவதாவப்பட்டி, புதுக்கோட்டை,
சிவகங்கை, இராமநாதபுரமாகிய 47-பாளையப்பட்டுக்களை மாத்திரம்
குறித்திருக்கின்றன. மற்ற 25-பாளையப்பட்டுக்கள் மறைந்திருக்கும்
காரணம் தெரியவில்லை.”

இப்படிப்பட்ட 72-பாளையப்பட்டு ஜமீந்தார்தனக்கு பிரபுவாக
வும், பாண்டியநாட்டு குடிகளுக்கு பிதாவைப்போல இருந்தும், சாஸி

எட்டைய புரநாக லாபுரம் மணியாச்சி யிரசக்க னூர்கோட்டையூர்
ஏழாயி ரப்பண்ணை சந்தைபூ ருற்றுமலை யெழுமலை மருங்கை நல்லூ
ரிலகும்ன் னூர்கோட்டை பாவாணி சிவகிரி யிலகங்கை னூராமல் லையூ
ரிடையகோட்டைப்பதி னிலைக்கோட்டை தேவாரம் ராமகிரி கன்னிவாடி
தொட்டப்ப னூர்கம்பை காகைவா ராப்பூரு தோகைமலை யளகாபுரி [மாத்
சுரண்டைசலை வன்கோட்டை பழனியாய்க் குடிசமுத் தூவிரூப் பாச்சிபட
தூர்கடம் பூபெத்த ண்ணனூற்று நகர்குளத் தூராகாமனூர் சாப்பிடு
தும்பிச்சி நாயக்கனூர் நத்தமூர்க் காடுசேற் றூரவெள்ளி குன்ற வலைய
பட்டிவட கரையமைய நாயக்க னூர்கொல்ல பட்டிசக் கந்தி கோலார்
பட்டிமத வானையூர் மேன்மாநகை ரோசலைப் பட்டிவீ ராமலை சிங்கம
பட்டிநெற் கட்டுசெவல் நற்பெரிய குளமாத்தி பட்டிகுரு விஞ்ஞ மதுவார
பட்டிகிரி சற்பட்டி நெடுக குறிச்சிகோம் பைகவண் டன்கோட்டையூர்
கட்டபொம் மன னூர்கு மாவாடி கவினினகை கடுவூரல் லுதயப்பனூர் [மூ
கனகொலம் கொண்டானெ டெழுபத்தி ரண்டின கருதுமண்ணெழ்தேச
கவியருமை யறிப்பவாக ஞண்டதினு நினபோற் கவித்திறி ரியாவறிவார
கனமேவு புனக்குழும் வயல்கீடு மலைமேவு கதிர்காம வடிவேலனே.

இக்கவியிற் பாண்டிய நாட்டிலுள்ள ௭௨-பாளையப்பட்டுக்களும்
கூறப்பட்டுள்ளன. (செந்தமிழ்-தொகுதி-௫; பகுதி-௨; பக்
கம்-௩௦௬.)

சிவராத்திரிபுராண அரும்பதவிளக்கமும் பாடபேதமும். ௯௨௩

வாகன சகாப்தம் 1380-வருஷம், பரீதாபி நாம வருஷம் முதல், ஈச வர நாம வருஷமாகிய 26-வருஷங்கள் வரையில், தருமராஜ்ய பரிபாலனம் செய்துவந்த புகழ்மடமபினராகிய ஸ்ரீ விசுவநாத நாயடுகாருகி. பி. 1563-வருஷம் டிசம்பர் மீ பெருங்கீர்த்திமானாய் பூத உடலைவிட்டுப் புகழ்மடமபைப்பெற்றுப் பரமபதமடைந்தார். அவர் மரணத்தைப்பற்றி அந்நகரத்துக்குடிகள் அழுதகண்ணும் சிந்தியழுக்குமாகக் கவலைப்பட்டவராயினர். இக்காலத்தாரும் மதுரைசுந்தரேசுவரர்கோயில வசந்தமண்டபத்தில சிலாருபமாக வைத்திருக்கும், இந்த உத்தமன விக்கிரகத்துக்குமேலாக மகா-ரா-ாஸ்ரீ விசுவநாதநாயுனி ஐயலு காரு என்று எழுதிவணங்கி வருகிறார்கள். இம்மட்டோ, இவருடைய குமாரர் முதலான பின் சந்ததியார்களும் இவர் பெயரை மறைக்க மனமில்லாமல், அவர்கள் செய்துவந்த தருமசாசனங்களுக்கு மேல், இந்த விசுவநாத நாயடுகாரு பெயரை மகுடமாக முன்னம் எழுதி, பிறகு தபபெயர்களை எழுதிவைத்தார்கள். இவர் உருவத்தில் நீண்டு ஆஜாலுபாகுவாகவும், சற்று கறுத்தமேனிய யுடையவாகவும், நீண்டமுகமும், நெரித்தபுருவங்களும், துடிக்கும் மீசைகளை உடையவராகவும், பார்வைக்கு பாங்கு புருஷராகவும் இருக்கிறார், ஜீவதன்மை, பசுசாதாம, தருமம், தானம், சத்தியம், சாக்ரம், சவாமிபக்தி முதலான குணபூஷணங்களை உடையவராக இருந்தார்.

இர்படிப்பட்ட பஹாநுபாவராகிய விசுவநாதநாயடு காருக்குப் பிறகு பாண்டிய நாட்டித இவர் குமாரராகிய கிஷ்டைப்ப நாயடுகாரு அரசராவார்.

(தொடருங்.)

தழுச்சிற்றம்பலம்.

சிவராத்திரிபுராண அரும்பதவிளக்கமும்

பாடபேதமும்.

சிறப்புநாயிரம்.

(௧) கரதராசனையமொழி - கையிலுள்ள தராசுபோன்ற நடுவு நிலைமொழி. (2) இங்கம் - அறிவு.

கடவுள் வாழ்த்து.

(சு.) ரூர் - தெய்வமகவுரி. (சு.) வேரலைவாய் - மூங்கிலின் அழகியகித்தத்தை. (எ.) இனன் - சூரியன். ஊர்கா - ஊர்குழ்சோலை (அ.) சிவசத்தி தருசத்தி - உமையமமையினுற் கொடுக்கப்பட்ட வேல்; அத, “வேல்கொடுத்தாய்திருசரெந்துரற்கு.” என்னுந் தனிப பாடற்செய்யுளானறிந். (கஉ.) அமலம் - பரிசுத்தம். (கசு.) சண்டேசுரர் எனப்பாடங்கொள்க. (கசு.) சந்து - தூது. (கஎ.) கடவுளர்காச்சென்று எனப்பாடங்கொள்க. (சஅ.) உடல்சுமக்கும் எனப்பாடங்கொள்க. (உ௦) கண்டுகை - ஒரு சொல்.

பாயிரம்.

(க.) பந்தமறுத்திடு சிவராதநிரிஎனப் பாடங்கொள்க. (உ.) ஆல்விதது - ஆலமரத்தின் வித்து; இந்தபேறுஎனது புகழ்பபடும நிலை பேறுபொருதிய இடமாக நன்குமதிக்கப்படுஞ் சிவலோகத்தின்கண் (என்னை) இருத்தும் எனும் விருப்பானது (எனது) உள்ளத்தையிந்த தலினுல் அனதநாடிச சற்றும் பேணிலன் என்க. பேணுதல் - பொருட்படுத்தல்

சிவராதநிரியுற்பவச் சருக்கம்.

(சு.) கருதுமகருதைதங்கிய காரணமதனால் எனப்பாடங்கொள்க. (எ.) இறைஞ்சி - மரவுரி. (அ) அம்புதம் - முகில். பாதகங்களைகளை நதிநிபபடிவர் என்றும் பாடம். (சரு.) வழுதை - யானை. உழுதை - புலி. (கசு) சிவனிசியென்பதுபாடம். இங்ஙனம் வருநிடநேறும் சொள்க. (உசு.) உமா அருசனை புரிந்தான் என்புடிகுந். உமா - உளம். (உசு.) பரமனிரவினினேற்றற்கு இன்னுமோ காரணமுளதெனது எனப்பாடங்கொள்க. (உஅ.) முன்னமே மொழிந்த பிராபப்பினல் எனப்பாடங்கொள்க. (உசு.) வேறினானகண்ட பூரணமானவெறுவெளி எனப்பாடங்கொள்க. வாழ்நாட்டிலிலாமுதல் வன் என்றும் பாடம். (உ௦.) கரியமேலிபனழிந்த சராசரமனைத்தும் எனப்பாடங்கொள்க. மீதெடுத்துயர்த்ததற்பின் என்பதும் பாடம். (கஉ.) உந்தியம்போருகத்துதகி என்பது பாடம். (கஉ.) அமலனங் கறிதுயிலமர்ந்தான் என்பது பாடம். (கசு.) இரவிகுளர்கதிரமதி

சிவராத்திரிபுராண அரும்பதவிளக்கமும் பாடபேதமும். ௯௨௫

யந் தோற்றுவித்தனன் என்பதுபாடம். (௩௬.) “என்னினுமுதல்
வரினிப்பிறரொருவ ரிலரெனவிருஞ்செருக்குற்றான்” என்பதுபாடம்.
(௩௭.) தவன் - நாயகன். தாமத்துளவணிமருமத்திரி எனப்பாடம்.
(௩௯.) சகலங்களுமுதவுமபொருள் என்பதுபாடம். (௪௨.) அடன்
மாயையென்பது பாடம். கண்ணன் குனிவித்து என்பது பாடம்.
(௫௧.) வண்டு - அம்பு. (௫௨.) ‘அரியம்புயர்’ என்பதுபாடம். (௫௭.)
“மணிமுடி தருவிப்போனான்” என்பதுபாடம். (௫௮.) ‘சேவடிமுடி
கங்காணர்’ என்பதுபாடம். (௫௯.) “வெற்பினமைந்து” என்பது பா
டம். (௭௨) “சலத்தானைமுசலபுயாசலத்தானை தனைசமுத்தருககி
வாழ்தென்புலத்தானை” எனப்பாடங்கொள்க முசலபுயாசலத்தானை
தனைச்சூழ-முடல்படையைத் தாங்கிப் புயமாகிய மாலையையுடைய
சேனைகள் தன்னைச் சூழ்ந்து சேவிக்க. (௭௫.) ‘நின்றவிராசுவனி
சிபந்திசுவருநாரினில்’ என்பதுபாடம். (௭௭.) பூதி - நரகம். (௭௭.)
வாமக்கோவிந்தன் - இடக்கண் சூத்திரனாகவுடையவன். கோ - கண்.
இரது - சந்திரன். (௭௯) திணைத்தமனப்படிபடைதது - சந்தரபத்
தாலேபடைத்து.

சிவராத்திரிமாலையிற் சருக்கம்.

(௧.) “பன்னமாமலர்” என்பது பாடம். பன்னம் - பத்திரம்.
(௩.) பைத்திரபரமனை என்பது பாடம். (௮.) மான்மதி - மகாமா
சம். (௯.) குடத்திங்கள் - மாசிமாதம். (௧௭.) நாழிகையின்பின
கூசும் என்பது பாடம். (௧௮) தொட்டத்தோடு என்புழி அது என்
னுஞ்சுட்டு அத்து என நின்றது. அது என்றது சதுர்த்தசியை.
(௨௦.) கூசநகங்கடமிற்கொடிய ரொளவமதிநிற்குளிப்பர் என்பது
பாடம். (௨௧.) தூதில் கிருகநதருக்கு என்பது பாடம். (௨௨.) இர
ண்டும் படில் என்றற்பாலது மகரந்தொக்கு இரண்டு படில் என
நின்றது. விரத்தர் என்பதற்குச் சைவர் எனப்பொருள் கோடலே
இவ்வாசிரியர்கருத்து. (௨௩.) அற்றை - அத்தினம். (௨௪.) சைவ
நெறித்துறை நின்றோர்க்கே என்பது பாடம். (௨௬.) தேத்திரம்-பட்
டுவஸ்திரம். (௩௦.) சந்திரி என்றது பரார்த்தலிங்காலயத்துர சந்திரி
யை. (௩௫.) சித்ததந்திரநூல் என்பதுபாடம். (௩௬.) கூவிளமுத்
தளக்கினை என்பது பாடம். (௩௭.) சாத்தனன்றும் என்பது பாடம்.
(௩௯) “சதுவனேயுக்கிரணை” என்பது பாடம். (௪௩.) செய்தார்

என்பது பாடம். (சச.) சிவகதியிற் சேர்வதன்றி என்பது பாடம். (சஅ) பன்னல்வேண்டும் என்பது பாடம். (சக) கருதுஞ்சாந்தி பேரணங்கில் எனவும் பாடம். (ருஉ) நானிலம் என்பது பாடம்.

சுதுமாரகீரநுக்கம்.

(ரு.) புகல்வதோர் நகரம் எனவும் பாடம். (கக) பரபுரஞ்சயன் எனப் பாடங்கொள்க. (உஉ.) கொழுந்தினதருள் பெறப்பிறந்தான் என்பது பாடம். (உரு.) ஓரை - முகூர்த்தம். (உஎ.) மாறநுந்தனங் காட்டி என்பது பாடம். மாறு - ஒப்பு. (உ௦.) சொன்னம்பொன், விண்டு - மூங்கில். நாமநாவினில் என்பது பாடம். (உச) ரடுவாடைமற்றிலே பனமெனுமருதியற்றி - இடுமருந்து மணமருந்து பூசுமருந்து என்பவைகளையியற்றி. (உரு) உலக்கு நாளணிதநாயினர்க் கொழிக்குமீன் - அருந்ததி. முல்லையாந்தருககளை என்பது பாடம். முல்லை - சுற்பு. (உ௭.) படியு - வஞ்சமாகிய தூர்த்தநடை. உணர்த்த வததனைமனைக்கூவி என்பது பாடம். (உ௬.) கைவித்தமகைப்பொருள். (௫௦) மரத்தூரி - புல்லுருவி. (சக) உபலம் - கல். (சஉ.) கப்பி - குறுணல். (சச.) தமருநேயநீதகனர் என்பது பாடம். (சஎ.) முத்தம் - அதரம். (சக.) மாதர்நம்மொழிப்படி என்பது பாடம். (ரு௦.) கலிக்கரி ஆடை-பாவமாகிய கரிய ஆடை. (ரு௧) மானவேல்வழிகண்டெஞ்சார் - மானமாகிய வேல்வழிகாணாத துளைத்துப் புறம்போய மனதினையுடையார். (ருச.) அகல்கரவு - போனிக்கரவு, அகல் - அல்குல். (ருஅ.) முரசுநாண என்பது பாடம் (கக) உகத்தி - ஊழித்தி. (கஉ.) ஆறெனக்கனிழ என்பது பாடம். (கச.) கோடுதல் - வீளைதல். பனைக்கைமால் யானை எனவும் பாடம். (கஅ) முளரி - நீர். துழனிகேட்டெழுந்து என்பது பாடம். (எஉ) சிரலை வெங்கு என்பது பாடம். சிரலை - மீன்கொத்தி. (எஉ.) ஒண்டழை சிறைப்பாலன்னம் என்பது பாடம். (எரு.) அவன்வந்தான் என்பது பாடம். (எக) வேறுலகிலொன்றுண்டென்றவன் என்பது பாடம். (எஎ.) ஆர்பதம் - வண்டு. (கச.) பச்சை - தேரால். (கக.) புன்மலைதனில் என்பது பாடம். மாலை - மாலைக்காலப். (க௦௨.) போதா கொக்கு என்பது பாடம். (க௦ரு) உடற்பொறைசோர்த்துவிழும் என்பது பாடம். (ககச.) முரிதரையெறிவாரிதிப்பிறந்த என்பது பா

சிவராத்திரிபுராண அரும்பதவிளக்கமும் பாடபேதமும். ௯௨௭

டம். செதுக்கை - தழும்பு. (௧௨௩) சீயமுயலென்றது என்பது பாடம். முடுக்கர் - குகை. (௧௨௨) கையரிக்கொண்டிடுசேனைக் கணங்கண்டு - கொள்ளைகொள்கின்ற சேனாசமுதத்தைககண்டு. நெய்யரியிற்றிக்கொண்டு நன்ககற்றும - பன்னாடையப்போலத் திபவைகளைத் தாங்கி நல்லவைகளை ஒழுகவிடும். நெடி - சிளவண்டு. அரில் - சிறு தூறு. (௧௨௩) ஊணவதேயம் - ஒருதேசம். (௧௨௪) நாகைககர் என்பது பாடம். (௧௨௭) ஐபனுறைந்தருடரு நாகேச்சுரத்தில் என்பது பாடம். (௧௩௩) திபத்தட்டேநதிப் பணிமாறுஞ்சமயத்தன்னில் என்பது பாடம் (௧௩௨) சின்னஞ் சுழித்தபின்னர் என்பது பாடம். (௧௩௩) காலதூதர்பலர் கடுகினா என்பது பாடம். (௧௩௪) வளைத்ததாமேன வளைத்தரோ எனவும் பாடம். (௧௩௫) மெய்பிடிப்பர் என்பது பாடம். (௧௩௬) பெருக்கறபேறணிந்து என்பது பாடம். (௧௪௧) புய மெனும்பெரியகரியிழந்து என்பது பாடம். (௧௪௨) இனையராயிது செய்ததீரெவர் யாவரே வலினெய்தினீர் என்பது பாடம். (௧௪௪) கங்கைமாரதி என்பது பாடம். (௧௪௫) ஒலோலபேமென என்பது பாடம். (௧௪௬) திரிகோணாசலமனை என்பது பாடம். (௧௪௭) மானவர்க்கிடையூறுறாமல் என்பது பாடம். (௧௪௮) பறகட காத்துளஞ்சாலு மாமதிவிட்டு என்பது பாடம். (௧௫௦) வவமாமிவ னெய்துகின்றனம் என்பது பாடம். (௧௫௨) வெந்நூறெகரிந்தனர் என்பது பாடம். (௧௫௪) மானம் - விமானம். ஆரம் - சந்தனமரம் (௧௫௬) இறைமளவுமில்லெனப்பின் என்பது பாடம். (௧௬௦) கைலை என்பதற்கு மனோரஞ்சிதமான இடம் என்பது பொருள். (௧௬௨) ஆதிநெயிற் றிவியாயான்பெணலிப்பகுபிவியாயவையுமாகி என்பது பாடம். (௧௬௪) பராபரனேயம்பொற்றேட்டுச சலசமலர் என்பது பாடம். (௧௬௬) தண்டமெனப்பரிதி என்பது பாடம். (௧௬௮) குதர்க் தங்ஊவடனக் கீனபுதல்வியரைப புணர்ந்து என்பது பாடம். (௧௭௧) வனவரிவா லுக்கங்கடமை என்பது பாடம்.

(௧௭௫) கள்ளான் என்பது பாடம். சொனகுலர் - சொன்ன கூட்டத்தவர். தினகரணியராத்தீண்டுதினமேகாதகி என்பதும் பாடம். (௧௭௬) விள்ளல் - சொல்லல். பன்னல் - பருத்தி. (௧௭௭) பயன்றாவே என்பது பாடம். (௧௭௮) என்னுந்நந்தனங்களுடன்கூடு

கின்ற விற்பமுத்தியெய்தப் பெற்றான் என்பது பாடம். (௧௮௬) புனிதநீர் படிந்தாடி என்பது பாடம். மற்றிவரெவர்க்கு முதல்வராவர் என்பது பாடம்.

அங்குலக் கருக்கம்.

(௩௮) உடுக்குமின்றிருந்திடை - உடுக்கையுமின்னலையும் போலுந் திருந்திய இடை. (௨௪) வருதல்போல்வந்ததுமலை என்பது பாடம். (௨௭) தடி - மாமிசம். குழி - வானி. (௩௪) சரி - வழி. (௩௬) உலகிளீடிநூள் கடிபகற்கதிரு மொத்தளவால் என்பது பாடம். (௪௧) செப்பம் - வழி. (௪௩) சிலாதரன்மகன் - நந்திபெருமான். (௫௦) சேவவுணுமினிவிடாமென என்பது பாடம். உவண் - உவவிடம். (௫௬) சாலமொழிமாதர்பலர் என்பது பாடம். சாலம் - குடிப்பு. (௬௦) அனைவருக்கும் - எவ்வனைவருக்கும். (௬௩) உள்ள மொத்தது உயர்ந்து ஓராணு எனப்பிரிக்க. (௬௪) வசி - கூர்மை. சம்பம் - வாசிரம். (௬௮) மறைக்கொடி - வேதவல்லி. (௭௨) நாம் - நஞ்சு. நயகல் - விழுங்கல். குதித்தெழுமற்றேராககி என்பது பாடம். (௭௩) கால்வரை - செவ்வரை. (௭௮) முந்தையாட்சரின் என்பது பாடம். (௮௫) கொன்று, மாய்த்தது என்பது பாடம். (௮௭) சரியாவெண்ணில் என்பது பாடம். (௯௩) கண்கடம்மின் என்பது பாடம். அதிற்பன்னமபண்ணி - அவ்வில்வத்தினிலைகளைக் கிள்ளியிட்டு. (௯௪) பசிதம் - நீறு. (௯௫) யாமவனாவன் என்பதற்கு அவன்யாம் ஆவன் எனப்பொருள் கொள்க. (௧௦௨) அரும்பெரும் பொருள் என்று முத்தியை. இது இவர்க்கு அரன் மருது தந்தருள எனப்பிரிக்க.

சவுமினிச்சருக்கம்.

(௧) பின்னும் என்பதும் பாடம். (௯) வடிவாடுத்த எனப் பாடம் (௨௭) கொச்சை - வெள்ளாடு. நாகு - ஏருமை. (௨௯) புள் - வண்டு. புள்ளம் - அரிவாள் (௩௦) வடிவான்மென்கிழக்கன்றினை என்பது பாடம். (௩௨) பொய்ச்சமைமின்னிடை - பொய்யாலாகிய முகலினிடத்துள்ள மின்போலுமிடை. மை - மூங்கல். மச்சம் - மீன். (௪௧) கண்ணிணையன்றி என்பது பாடம். (௪௩) களத்துஅமர்ஐழு திரந்திட எனப்பிரிக்க. ஐ - சிலேற்பனம். (௪௬) அடிசிலேற்க எனப் பது பாடம். (௫௦) கொளுத்திய என்பது பாடம். வெந்துயர்க்களவி

சிவராத்திரிபுராண அரும்பதவிளக்கமும் பாடபேதமும். ௯௨௯

லைப்பின் என்பது பாடம். (௫௪) மதிக்கடவுள் பூஞ்சலச நட்புடைய என்பது பாடம். (௫௫) உழலை - நாகம். உபயக்கழலை என்பது பாடம். (௬௦) கூறுமிததனிமடநதை என்பது பாடம். (௬௨) புனைநெடுஞ்சடைச் சூதமாமுனிவரன் புகன்றன் என்பது பாடம்.

கன்மாடபாதச்சுருக்கம்.

(௨.) பைமபுலி பசிம சந்தனக்கோலமெனக்கொங்க. அரசம் புலி - பம்பம்பொருந்தி. (௧௩) ஏனினர் விரைவார் என்பது பாடம். (௧௮) சாலிதவனறையமழைத்தத தாவிற்றழந்தான் என்பது பாடம். சாலிதவன் - வசிட்டன். (௨௩) மாடமென - உழந்தைப்போல. கன்மாடபாதன் என்பதற்கு கலவடிவமான கறுத்த பாதன் என்பது கருத்து. (௨௫) தோன்றன்மான் என்பது பாடம். (௨௬) ஆரக்கன்றிரிதருதலை என்பது பாடம். (௩௧) முனிதரல - காய்தல். மதிமென்றிரந்தே என்பது பாடம். (௩௨) ஸுழந்திரிநங்கி என்பது பாடம். (௩௮) குஞ்சரமுவிவனபிடுகடிரிசிக்மெரிதநிறு நவும் என்பது பாடம். கரமுனி என்பதில், முனி - விஷ்ணு. (௩௫) மலர்க்கனகன் றிச சிவப்பூரனபதும் பாடம். (௩௮) தருபொருளாய்கதைத்த விதது என்பது பாடம். (௪௮) லோனபுகளுன்மேலாம் என்பது பாடம். உணர்ந்திலேபோலுமனதே என்பது பாடம். (௫௧) தந்திடுசடி நி என்பது பாடம். (௫௩) திகழுமுகததோன்றல் என்பது பாடம். (௬௩) சிவை - லோர். (௬௪) பனைக்கரத்தால் என்பதும் பாடம். (௬௫) தேர்தனிலத்தவமகளை என்பது பாடம்.

விபரிதநூட்டம்.

(௧) கதைவினம் தற என்பது பாடம். (௨) கைநிலையாளர் மலாடெனக்கடிகுதிட என்பது பாடம். (௧௦) பிறகுதனபுனியே என்பது பாடம். (௪௨) வந்தகறநிற்கடொழும் என்பது பாடம். (௨௧) துணைவியாவாய் என்பதும் பாடம். (௨௬) மண்டபங்கோடித்து என்பது பாடம். கோடித்தல - ஷலங்கரித்தல.

குபேரச்சுருக்கம்.

(௩.) கவரி - எருமை. முட்புறப்பழப்பானசம் என்பதே பாடம். (௪) முதுக்குறைவு-பேரறிவு. (௧௦) நாடொழுகதோற்பான் என்பது பாடம். (௧௬) சூலை - பரதகை. (௧௭) புட்டகம் - சேலை. (௧௮)

கொடுசென்றிடு யமதுதர் என்பது பாடம். (௪௪) அரன்றிருக்கை யான் மற்றவன் என்பதும் பாடம்.

ரால்கோத்திரச்சுருக்கம்.

(க.) இதுகாறுஞ் சிவராத்திரிவிருத மறுமைப்பயன்கூறி இசு சுருக்கத்துள் இமமைப்பயன் கூறப் புகுகின் றுராகலின், முதற்செய் யுளால் வழிபடுதலுள் வணக்கங் கூறினானென. கழனி - வயல். மலை - பொருகின்ற. அமுனிமலை - பிணமாகிய மலை. (ரு) காலிகோத திரத்தியல்பிற் புரந்தருளுங்கண்ணன்-நிரைகலை இடைபர் கோத்திர முறையையாற் காத்தருளுங் கண்ணன். நிரைகலைக்கொவர்ததன்கிரியினுலே முறையாகக்காத்தருளுங் கண்ணன், கோத்திரத்தவர் - மலைவில். கோத்திரவருள் - தலைமையாகிய நிலைபெற்ற அருள். கோ - தலைமை. (௩) விண்மணி - சூரியன். (௪) சிறுமைசேர என்பதும் பாடம். (அ) கொண்டுமுனங்குடிக்க என்பது பாடம். (கூ) உளத்தருள் கூர்ந்தருளை என்பது பாடம். (கக) ஒதிபயிலறிஞ் என்பது பாடம். ஒதியென்றது ஈண்டுப் பொதியமலை; ஞானமுமாம். (கஉ) இருட்டுண்டனிறம் என்பது பாடம். (க௩) தன்னுருவநருமதனாலதலத்துக்கண்ணை புகலதலமொன்றுண்டோ என்பது பாடம். (க௪) முனி - வில்லு. (௨௦) வீரகத்திசசேதகன என்பது அத்தலவிராயகநக்குப்பெயர். அருச்சிததற் கெழுவாய் நானமறையென்க. அருச்சிதத என்னும் பெயரெச்சவீறு தொக்கது. யாழைப்பழித்தமொழியம்மை வீணான விதாஷணியென்பது வடமொழிப்பெயர். களங்கோலம் - களங்கனியினது கோலம். குறிக்குங்கோலுடையானே - குறிக்கப்படுதற்கை வஸ்திரமாகவுடையவனே. (௨௧) குகரத்தடி பன்றியிறரசி. (௨௪) கிளையின்கிளை - குதிரைகூட்டம். கிளையினை யெனநின்றது. கயக்கமபுகுதழையானே - துன்பம் புகப்பெற்று வருந்தாதவனே (௨௮) குளிப்புள் என்பது பாடம். அககு - சங்குமணி. அச்சு - சாரம்.

சிவராத்திரிபுராண அரும்பத விளக்கமும் பாடபேதமும்,

முற்றுப்பெற்றன.

சே. ரா. சுப்பிரமணியக்கவிராயர்.

உ

தஸ்யுக்களும் திராவிடர்களும்.

PUBLISHED FOR THE
LIBRARY

திராவிடர்களின் ஆர்யோதபத்தி.

[ஸ்ரீ. க. சுந்தரராமையரவர்கள் எம். ஏ. ஹிந்து பத்திரிகைக்கு எழுதிய விஷயத்தின் மொழிபெயர்ப்பு.]

மஹேசகுமாரசாமா மொழிபெயர்ப்பு.

— (0). —

பண்டைக்காலத்து ஆரியர்கள் தஸ்யுக்கள் என்றும், தாஸர்கள் என்றும் சொல்லப்பட்டவர்களுடன் அடிக்கடி போர் செய்து அவர்களை வென்று துரத்துவாராயினர். இந்த தஸ்யுக்கள் அல்லது தாஸர்கள் என்பவர்கள் என்பதைப்பற்றி பண்டிதர்களுக்குள் பெரிதுமதர்க்குமடந்துவந்திருக்கிறது. காலஞ்சென்ற ஸ்ரீயுச-ரமேச சந்திரதத்தரின் கொள்கைப்படி இவர்கள் கரியமேனியும் சபைமுகமும் உள்ள பூவகுடிகளாவர். இந்தப் பூவகுடிகள் இந்தியாவின் மீது படையெடுத்ததுவந்த ஆரியர்களுட்குத் தாழ்ந்தடங்கிப்போனவர்கள்; அல்லது காடுகளுக்கும் குன்றுகளுக்கும் ஒடிப்போனவர்கள். இந்தக்காடுகளிலும் குன்றுகளிலும் இவர்களின் சமூகத்தினங்கள் இன்றுவரையில் வசித்து வந்திருக்கிறார்கள். இந்தக்கொள்கையின்படி இவர்கள் முன்னாள் நாலாயிரக்கணக்கானவரென்று பிரதேசங்களில் வசித்தவரென்று, பின்னர் ஆரியர்கள் போர்மூலமாக வந்தபையாலும் அவர்களின் அதிகப்பாட்டில் நிலபெற்றமையாலும் மஹாத்மியை கொள்ளையர்களையென்றி வேறல்லவென்று ஏற்படும். ஆர், மொரெஸிபா, மாகஸ்முலஸ், உலோபர் முதலிய பேற்றிசைப்பண்டிதர்களிடம் இவர்கள் இந்தியாவின் அநாதிக பூவகுடிகளும் அநாயர்களுமான ஜனசத்திரவென்றே அழைக்கப்பட்டிருக்கிறனர். பரஸிபென்ஸி காலேஜசார்வத ப்ரொபெஸ்ஸர் ரங்காசார்யாவரவர்களும் 'ஜனசமுஹம்ரம் விகாசத்திலே மதம்புரியும கார்யம்' என்னும் தமது பிரசங்கத்தின் 22-வது பக்கத்தில், "பஞ்சாப் நாட்டில் ஆரியர்கள் எவர்களுடன் போர் புரிந்தனரோ அந்த தஸ்யுக்கள் எல்லோரு

ம் த்ராவீடர்களைப் பாவர் என்னும் அபிப்பிராயத்தைப்” பற்றி ம்ராஸ்வம் செய்துவிட்டுப் பிறகு “த்ராவீடர்கள் வெல்லப்பட்டமை”யைப் பற்றிப் பேசுகிறார். இந்தக்கொள்கைப்படி, ஆரியருக்கு முற்பட்ட அபிப்பிராயத்தான காலத்தில் இந்தியாவின் ஜனங்களெல்லாம் த்ராவீட மூலவம்சத்தைச் சேர்ந்தவராய், மனித நூல் தத்வரீதியாய் ஒரே தன்மையுள்ளவராவர். சிறிது காலத்துக்குமுன் கூட தமிழ்ப்பாஷா பிமானிகளான கல்விமான்கள் சிலர் நவீனமாகத்தோன்றிய இந்தக் கொள்கையை முற்றிலும் தழுவா நின்றனர்; இதனால் சிற்சில இடங்களில் ஒரு சிறிது உள்ளக கிளர்ச்சியும் உற்சாக உதவேகமும் தலைக்காட்டா நின்றது.

இவ்விஷயத்தில் முக்கியமான பிரமானங்கள் வேதங்கள், ராமாயணம், மஹாபாரதம் முதலிய நூல்களாம். இந்த நூல்கள் இந்தியாவின்மேல் படைபெற்றது வந்த ஆரிய அரசர்களை எதிர்த்து அந்த முயற்சியில் அவர்களால் பங்குமுற்று வெற்றி கொள்ளப்பட்ட தஸ்புக்களைப்பற்றிப் பேசும்போது த்ராவீடர்களுையே குறிக்கின்றன என்னும் அபிப்பிராயத்தைத் தழுவி நிற்க நாம் முயலும் பக்கத்தில் அந்நூல்களுக்கு நாம் சரியானபடி பொருள் கூறினவராவோமாவென்று மிகு ஐயமுறுகின்றோம். கீழ்க்கண்ட மொழிவல்லவரான ரோத் என்னும் ஐர்மன் பண்டிதர் ‘தஸ்புக்களென்போர் தேவருக்கும் மக்களுக்கும் கேடுகூழும் இயல்பினரும் முக்யமாய் இந்திரனும் அக்நியினும் வெல்லப்பட்டவருமான ஒருவரை அதிமநுஷ வர்க்கத் தவராவார்’ என்று ஒரு தவறு வெளிப்படையாய்த் தவறேயாம். தஸ்புக்கள் என்னும் வார்த்தை அஸ்வர ராக்ஷஸ் முதலிய அதிமநுஷ வர்க்கிகளுக்கு பாததிரமல்லாமல் மனிதர்களுக்குகூட பிரயோகப்பட்டு வந்ததென்பது—அவர்கள் விச்வாமித்ர ரிஷியின் வம்சத்தின் ஜனத்தவர்களென்றும், ஆரிய அரசர்கள் அவர்களுடன் ஒருக்குறேர் சமர்ப்புரிந்து பற்பல யுத்தங்களில் அவர்களைத் தோற்கடித்தனவென்றும் கூறும் வேத வாக்கியங்களால் ஸ்பஷ்டமாய் ஏற்படுகிறது. அல்லாமலும், மதுஸ்ம்ருதி பத்தாம் அத்தியாயம் 45-ம் சுலோகத்திலே, “இவ்வுலகத்தில் எந்த ஜாதியார்கள் (சிருஷ்டி கர்த்தாவின்) முகம், தோள், ஹடை, பாதங்களினின்றும் தோன்றிய வர்

ணங்களின் வரம்புக்குப் புறம்பானவர்களோ அவர்கள், மிலேச்சர்களின் பாஷையைப்பேசினும், ஆரியர்களின் பாஷையைப்பேசினும் அவர்களெல்லோரும் தஸ்யுக்களேயாவர்” என்னும் புராதன ஐதிகம் கண்டோக்தியாய்க் காணப்படுகிறது. ஆகவே, தஸ்யுக்கள் என்னும் வார்த்தையானது அஸுரர், ராக்ஷஸர் முதலிய அதிப்ராக்குதல்யக்திகளை மாத்திரமன்றி, நரவர்க்கத்தாரைக்கூட சாதூர்வார்ணியத்தின் எல்லைக்குப் புறம்பான சகலரையும் குறிப்பதாக அதற்குப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். அன்றியும், பாண்டவர்கள் “பர்வத வாசிகளான எழு தஸ்யுக்கூட்டங்களைவென்ற”தாக மஹாபாரதமுங் கூறுகின்றது.

இனி, சில கல்விமான்கள் கருதுவது போல், தஸ்யுக்களென்பார் தென் இந்தியாவிலுள்ள திராவிடர்களிலும் வேறெல்லர் என்று துணிய முடியுமா என்னும் விஷயத்தைக் குறித்துப் பரியாலோசிப்போம். அப்படித் துணியமுடியாதென்று கருதுவதற்குத் தக்க ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன வென்பது எமது கொள்கை. ஏனெனில், முதறநன், ஐமரேய ப்ராஹ்மணமானது “தஸ்யுக்களில் பெரும் பாணமையோர் விச்வாமித்திரரிடத்திலிருந்து தோன்றியவர்” என்று கூறுகின்றது. இந்த வாக்கியம் காணப்படுகிற ஸுநசரேப உபாக்யானத்திலே, விச்வாமித்திரர் பரதவம்சம் அல்லது கௌசிக கோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவரென்றும், ஹரிசசநத்தர மஹாராஜாவின் ஹோத்ரு புரோகிதராயிருந்தவரென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. விச்வாமித்திரர் ஸ்வயமாகவே ரிஷி; ரிகவேதம், மூன்றாம் மண்டலத்தைச் சேர்ந்த மந்திரங்களைக் கண்டறிந்தவர் (மந்த்ர - த்ருஷ்டா) ராமாயணத்திலோ அவரை ராக்ஷஸர்கள் புரியும் கொடுஞ்செயல்களினின்றும் ராயர் ரக்ஷிக்கின்றார். (ரிக்வேதம்) முதல் மண்டலத்திலுள்ள ஒரு மந்தரத்திலே, கௌசிகன் அல்லது குசிக புத்ரன் என்னும் விசேஷணம் இந்திரனுக்குப் பிரயோகித் திருக்கிறது. இதற்கு ஸாயண சார்யர் பாஷ்யம் எழுதும்போது இந்திரன் விச்வாமித்திரரின் பிதாவாகிய காதியாகப் பிறந்திருந்தான் என்று பொருள் கூறுகிறார். விச்வாமித்திரர் ஆதியில் கூடித்திரியர் என்பதும் நமதேசத்து ஐதிகங்களெல்லாவற்றிலும் நன்கு கிளைநாட்டப் பெற்றிருக்கிறது தஸ்யுக்கள், விச்வாமித்திர வம்சத்தில் உண்டானவர்

களா யிருப்பின், அவர்களும் வம்சக்கிரமத்தில் ஆர்யர்களும் கூடத் திரியர்களும் ஆதல்வேண்டும். இது மஹாபாரதத்தைச் சேர்ந்த ஸபா பர்வத்திலுள்ள ஒரு வாக்கியத்தினாலும் ஸ்தாபிக்கப் படுவதாகத் தோன்றுகிறது; அந்த வாக்கியத்திலே ‘தஸ்யு’ என்னும் வார்த்தையானது கிருஷ்ணனுடைய ஸாரதியாகிய சைனேயனால் கொல்லப்பட்டதாக அதற்குமுன் எடுத்துக்கூறப்பட்ட காம்போஜர், சகர், சபரர், கிராதர் முதலிய ஜாதியார்களைக் குறிக்கும் ஜாதிப் பொதுப் பெயராகப் பிரயோகம் செய்யப் பட்டிருக்கிறது. இந்தக் கூட்டத்தார்களில் சிலராவது ஒரு வேளை எல்லோருமாவது ஆர்யர்களாகப்பட்ட கூட்டத்தாராவர். இனி வட திசையிலிருந்து வெற்றி வீரர்களாய் வந்த ஆர்யர்கள் தங்கள் மதத்தையே சோந்த ஆர்யர்களென்ன, தங்கள் மதத்தையனுசரியாத தஸ்யுக்களென்ன ஆகிய இருராராருடனும் சண்டையிட வேண்டியிருந்ததென்பது ப்ரசித்தமானதேயாம்.

அவ்வாறாயின், மதுஸ்மருதி, பத்தாம் அநுபாயம், 45-ம் சுலோகத்திலே அவர்களை ஆரியர்களின் நானு வானாக்களிலிருந்து விலக்கியதன் கருத்தென்ன? அவர்களை யப்படி விலக்கியதற்கு அவர்கள் ஆர்யதர்ம பாஹ்யர்களா யிருந்தமையே காரணமென்று எமக்குத் தோன்றுகிறது. தஸ்யுக்களென்பார் ஆர்யர்களின் யாகயஞ்ஞாதி வேத விஹித கர்மங்களை அனுஷ்டிக்காம லிருந்தவர்கள். அவர்களுக்கு அவ்ரதர்கள் எனவே, புண்யகர்மங்களாகிய விரதங்களற்றவர்கள் என்று பெயரிடப்பட்டது; அது காரணமாகவே அவர்களுக்கும் ஆரியர்களுக்கும் இடையில் சண்டை மூண்டிருக்க வேண்டும். ஆரியர்கள் அவர்களது தேவர்கள் ஆகிய இருவகையானதும் சத்துருக்களா யிருந்தவர்கள் தஸ்யுக்களெனப் பட்டனர்; இந்த தஸ்யுக்கள் விஷயமாக பிரயோகிக்கப் பட்டிருக்கும் ‘அநாஸ’ என்னும் வார்த்தைக்கு ஸாயணசார்யர் விளக்கியுள்ளபடி (ஆஸ்யரஹித) ‘முகமற்ற’ என்று அர்த்தமாகுமே யன்றி “மூக்கற்ற” என்று அர்த்தமாகாது. ஒரு மனித வகுப்பார் பேசும் பாஷையைக் கொண்டே அவர்கள் இன்ன ஜாதியாரென்று துணிய முடியாது; ஒரே வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்களே பரஸ்பரம் சம்பந்தமற்ற பாஷைகளைப் பேசுவருவதற்குப் பல திருஷ்டாந்தங்கள் உண்டென்பது

ப்ரலித்தம். ‘அநாஸ’ என்பதற்கு ‘மூக்கற்ற’ என்று மாக்ஸ் முல்லர் பொருள் கூறுகிறார்; ஆனால் வில்ஸன் பண்டிதர் “ஸாயணர் சொல்வதே வெகுவாய்ச் சரியாயிருக்கிறது” என்று எண்ணுகிறார்.

தென் இந்தியாவில் ஆர்ய தர்மத்தை ஸ்தாபிப்பதற்காக யுகதங்கள் எனவையும் நடக்கவில்லை யென்பதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். “ஹிதே மதத்தக்குள தராவிடர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டவிதம் ஆர்யர்கள் அவர்களை யுத்தத்தில் வென்றதனால் அன்று; ஆனால் யுத்தமில்லாமல் தேசம் நிமமதியாயிருக்கையில் நடந்தேறிய குடியேற்றத்தினாலும் நாகரிகாபிவிருத்தியினாலும் யென்று தோற்றுகிறது” என்று டாக்டர் கால்டுவெல் அபிப்பிராயப்பட்டிருக்கிறார். ஆகவே, தென்னிந்தியாவில் த்ராவிடர்களை அடக்கியானும்பொருட்டு ஆர்யஜபந்தாபங்களைக் காட்டும் யுகதம் நடந்திருப்பதற்கு இடமில்லையாயின், வடதேசத்து த்ராவிடர்களை யடக்கியுத்தம் நடந்ததென்று நம்புவதற்குள்ள காரணம் இன்னும் துரப்படாமையிருக்கிறது. ஏனெனில், ஆர்யர்கள் எவர்களுடன் போர்புரிந்தார்களோ அந்த வட தேசத்து தஸ்யுக்கள் தாங்கள் வையகொண்ட பூதாக்கரமங்களிலும் பேசினபாஷைகளிலும் ஆர்யர்களினின்றும் வேற்றுமைப்பட்டிருந்தாலும், வமசக்கரமத்தில் பின் சொன்னவர்களுடன் சம்பந்தப்பட்டவர்களாகவே யிருந்தனர்.

இனி, தென் இந்தியாவிலுள்ள திராவிடர்கள் யார்? திராவிடர்களென்பார் “புண்ணிய கர்மங்களைச் செய்யாது விட்டதனாலும் பிராமணர்களைப் பாராமையினாலும்” அதாவது பிராமணர்களுடன் வைதிக லௌகிக ஆசார விவஹாரங்களில் ஸம்பந்தமவைத்துக்கொள்ளாமையாலும் “சூத்திரர்களின் நிலைமைக்கு இவ்வுலகத்தில் தாழ்ந்துவிட்ட” பதினொரு கூத்திரிய வம்சங்களில் ஒரு வமசத்தார் என்று மதுஸ்மருதி பத்தாம் அத்தியாயம் 43, 44-வது கலோகங்களிலே காணப்படுகிறது. இஃது எப்படி நேர்த்திருக்கலாம் அல்லது நேர்த்தது என்பதைக் குறித்து நாம் இங்கே தர்க்ககவ வேண்டியதில்லை. ஆயினும் மதுஸ்மருதியில் காணப்படும் ஐதகவரலாற்றைத் தள்ளிவிடுவதற்கு யாதுகாரணமும் காணோம். அந்தஐதிகத்தால் திராவிடர்களென்பார் ஒரு காலத்தில் கூத்திரியர்களாயிருந்து பிறகு செ

ன்ற காலசரித்திரத்தின் சில அபூர்வமான நிலைமைகள் காரணமாக சூத்திரஸ்திதியை யடைந்தவர்களேயன்றி வேறல்லர். ஆதலின், அவர்களை ஒரு ஜனமாக நோக்கிப் பேசுமிடத்து, அவர்கள் ஒருகாலத்திலும் ஆர்யதர்மதத்துக்கும் ஆசாரவ்யவஸ்தைக்கும் புறம்பாயிருந்ததில்லை. ஆகவே, அவர்கள் எக்காலத்தும் தஸ்யுக்களைச் சேர்ந்தவர்களாயிருந்திருக்க மாட்டார்கள். அன்றியும், ஸகல கூத்திரியர்களும் வம்சத்தினாலும் மதத்தினாலும் ஆரியர்களான படியால், திராவிடர்கள் கூட, ஒருகாலத்தில் அந்த ஆர்யசமுதத்தில் அடங்கியிருந்த காரணத்தினால், சென்ற காலத்தில் ஆர்யர்களாயிருந்ததுமாதிரி மல்லாமல் இன்றும் ஆர்யர்களாகவே யிருக்கிறார்கள். இப்போது எடுத்துக்காட்டப்பட்ட செய்திகளைக்கொண்டு பார்க்குமபோது, பூரிமத்-விவேகானந்த ஸ்வாமிகள் சென்னையிற் செய்த மஹோபநயாஸங்க ளொன்றிற் காணப்படும் அடியிற்கண்ட பொருள் பொதிந்த வார்த்தைகள் கருத்துடன் சிந்திப்பதற்குரியனவாயிருக்கின்றன:-“மானுடவர்களுக்கில் த்ராவிடரென்னும்பெயருடைய ஒருவம்சத்தார் தென இந்தியாவில் இருந்தார்களென்றும், அவர்கள் வட இந்தியாவிலுள்ள ஆரியர் என்னும் இன்னொருவம்சத்தாரிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டவர்களென்றும், தென் இந்தியாவிலுள்ள பிராமணர் மாத்திரமே வடக்கேயிருந்து வந்த ஆரியர்களென்றும், தென்னாட்டிலுள்ள மற்ற மானுடவர்க்கமெல்லாம் தென் இந்திய பிராமணர்களினின்றும் வர்ணத்திலும் வம்சத்திலும் முற்றிலும் வேறுபட்டவர்களென்றும் ஒருகொள்கை நடமாடிக்கொண்டிருக்கிறது. இது முற்றிலும் ஆதாரமற்றது. இதற்குள்ள ஒரே அகத்தாட்சி என்னவெனில், வடதேசத்துக்கும் தென்தேசத்துக்கு முள்ள பாஷை வேற்றுமையைத் தவிர்த்து வேறொரு வித்தியாஸமும் எனக்குத் தெரியவில்லை. நாங்கள் இத்தனை பேர் வட நாட்டார் இங்கே இருக்கிறோம். இந்தச் சபையிலே வடதேசத்தார்களையும் தென் தேசத்தார்களையும் பிரித்துப் பொறுக்கி யெடுக்கும்படி என் ஐரோப்பிய நண்பர்களைக் கேட்கிறேன். அவர்களாலாகுமா? அந்த வேற்றுமை எங்கே யிருக்கிறது? கொஞ்சம் வேற்றுமைதான் பாஷை. ஆனால் ப்ராஹ்மணர்கள் ஸம்ஸ்கிருதம் பேசிக்கொண்டு இங்கே வந்தவர்களல்லவா? அதனாலென்ன? இங்கே வந்தவுடன் அவர்கள் தமிழ் பேசத்தொட

ங்கி ஸம்ஸ்கிருதத்தை மறந்துவிட்டார்கள். மற்ற வர்ணத்தார்களும் ஏன் அப்படியே செய்திருக்கக்கூடாது? மற்ற எல்லா வர்ணத்தார்கள் கூட அவ்வாறே வட இந்தியாவிலிருந்து ஒருவர்பின் ஒருவராய் வந்து தங்கள் பாஷையை மறந்து த்ராவிட பாஷையைப் பேசத் தொடங்கியிருக்கக்கூடாது? இந்த வாதம் இருபக்கத்துக்கும் பொருந்தும். ஆகையால் அப்படிப்பட்ட விஷயங்களை நம்பவேண்டாம். இங்கிருந்து மறைந்துபோய்விட்ட ஒரு த்ராவிடஜனம் ஒருகால் இருந்திருக்கலாம், அவர்களுள் எஞ்சியிருக்கிற சிலரும் காடுகளிலும் மற்ற இடங்களிலுமே இருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களுடைய பாஷையைப் பின்வந்தவர்களாகிய த்ராவிடர்களென்பார் எடுத்துக் கொண்டிருக்கலாம் என்பது முற்றிலும் சாத்தியமே; ஆனால், அவர்களின்வருங்கூட வடக்கேயிருந்துவந்த ஆரியர்களே; இந்தியா முழுவதுமே ஆரிய ஜனமயமே யன்றி வேறன்று.”

த்ராவிடர்களை நமது ஆர்யவர்களுடைய தர்ம ஸம்பிரதாயத்தைச் சேர்ந்த கூத்தரிகளுடன சமஸ்தப்படுத்தும் தென்னாட்டு ஐதீகங்களும் இருக்கின்றன. மதுரை நாய்க்கால் தமிழ்ச்சங்கத்தாரால் பிரசுரிக்கப்படும் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையின் கல்விகேள்விகளிறதேர்ந்த ஆசிரியர் இப்போது வெளிவந்துள்ள மேற்படி பத்திரிகைப் பகுதியிலே அர்ஜுனன் ஒரு பாண்டிய அரசன்மகளை மணம்புரிந்துகொண்ட செய்தியை பிகப பழைப் தமிழ் நூலாகிய தொல்காப்பியம் * எடுத்தோதுகின்றதென்றும் விஷயத்தை எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார். மேற்படி பாண்டியர் மேற்ண்ட பதிரிகையில் நாம் எழுதியுள்ள முந்திய பாகத்த மொன்றில் கூத்தரிக் குலத்தைச் சேர்ந்த (கண்ணபிரான் வம்சமாகிய) வருஷணி வபசத்துக்கும தென்னாட்டு வேளாணர்களுக்குமுள்ள தெருங்கிய உறவைப் பழைப் தமிழ் நூல்களில் நின்றும பிரமாணங்க னெடுத்துக்காட்டி நிரூபித்திருக்கிறார். நிச்சயமாகவே, இவைகள், த்ராவிடர்கள் ஒருகாலத்தில் கூத்தரியராயிருந்தவர்களென்னும் மனுவின்உரையை வலியுறுத்தும் செய்திகளாம்.—கதேசமித்திரன்.

* தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், ௩௬-ம் சூத்திரவுரையில் கச்சி னார்க்கினியர் காட்டிய “பூண்டாழ்மார்பின்” என்ற பழைய செய்யுள்—ப - ௩.

தமிழர் சீனரா?

ஆரியனொருவனையும், சீனனொருவனையும், மலாயனொருவனை யும், அமெரிக்கவேடனொருவனையும், காப்பிரியொருவனையும் நிறை யேறித்துத்தி, இவரெல்லாம் ஒரு சாதிமக்களா பல்வேறு சாதியினரா வென்று எவனாயினுமொருவனை ஈனினினல், அவன் இவ்வைவரும் ஐ வேறு சாதியினரென்று கூசாது கூறுவனன்றோ. உலகத்துமனுஷ வர்க்கமெல்லாம் வடிவம் குணமுதலியவற்றால் இவ்வைந்து கணங்களி லடங்குவர்; ஐரோப்பியருள் வடநாட்டிலுள்ள சிலரொழிய ஏனைய ரெல்லாம் வடிவொப்புமையால் ஆரியரின் வேறல்லர். ஐரோப்பிய ரும் சீனரும் தம்முள் வடிவத்தால் ஒருசிறிது மொவ்வார். அது போலவே தமிழ்நாட்டுமக்களும் சீர அமைவால் ஆரியரின் வேறல் லர். அவருஞ் சீனரும் வடிவத்தால் ஒரு சிறிதும் ஒவ்வார்; இது சா மானிய சிவ்வார்க்கும் வெள்ளிடைமலைபோற் புலனாவதோருண்மை யாம்.

இங்ஙனமாகவும், “தமிழர்மங்கோலியவகுப்பைச் சார்ந்திருத்த லாலும், சீனதேயத்திலுள்ள மேட்டுத்தரையில் வசிப்பது பற்றிச் சீனர் தம்மை வானவர் (Celestials) என வழங்கும் பெயரையே அங் குகின் றுமிக்குவந்த தமிழரசருனொருவராய் சேரரும் பெற்றிருத்த லாலும், சீன பாஷையில் முகரப்பிரயோகமுண்மையாலும், சோழ வகுப்பில் திரையரிற்சிலர் தம்மைச் சீனத்திரையர் என்னும் பெயா புனைந்து சாசனங்களில் வழங்குதலாலும், நீ, நான் யாம், பெண் முத லிய தமிழ்மொழிகள் சீனபாஷையிலுங் காணப்படுதலாலும் பிறவற் றாலும் தமிழரின் ஆதிநாடு சீனமேயாகும்” என்பது தமிழ்ச்சரித காரர் சிலரால் மேற்கொள்ளப்பட்டது. அதனை எண்டாராய்வாம்.

1. தமிழர் மங்கோலியவகுப்பைச் சேர்ந்தவரல்லரென்பது. மங்கோலியராகிய சீனருக்கும் தமிழருக்கும் தம்முள் வடிவொப்பு மை சிறிதுமில்லையென்பது பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணத்தாற் றுணியப் படும. தட்டைமுகமும் சாய்ந்தகண்ணும் முகரோமக்குறைவும் மங்

கோலியருக்குச் சிறப்பியல்பாம். தமிழருக்கோ இச்சின்னங்கள் சிறிதும் பொருநதாமையால் அவரை மங்கோலியவகுப்பிலே சேர்த்தல் வியர்த்தமாம். (Encyclopaedia Britanica) “என்சைக்ளோபீடியா பிரித்தானிக்கா” என்னும் வித்தியாகோசநூலாகிரியருக்கு மிதுவேகருத்தாம்.

2. வானவன் என்னும்பெயர் சேரனுக்குவந்தது தனது நாட்டில் மழைப்பெயல் மிகுதியுடையதலின். மேகங்கள் படியும் மலையை எல்லையாகவுடையதலின் வானவரம்பன் என்றும் பெயர்பெறுவன். மேல்கடலை எல்லையாகவுடையதலின் வானவரம்பன் என்பாருமுளர். மழையிக்குதியால் சேரனுக்கு வானவன் என்னும் பெயர் வந்ததுபோலச் சோழனுக்குப் புனல்மிகுதியாற் புனனுடன் என்னும் பெயர்வந்தமையுங் காண்க. இவ்வாறன்றிச் சீனதேசத்திலிருந்து வந்தமையால் வானவன் என்னும் பெயர்வந்ததன்று.

3. சீனபாஷையில் முகரப்பிரயோக முண்மையை ஒரேதவாகக் கொண்டனர். முகரப் பிரயோகம் பிராஞ்சுப்பாஷையிலு முண்டனறே. Logic “லாஜிக” என்பது பிரான்சு பாஷையில் “லொழிக” எனறும், General என்பது “ஜெனரால்” எனறும், Journal என்பது “ஜூர்னல்” என்றும் பெருவழக்காய் வருதலால் பிராஞ்சு பாஷையும் தமிழினமெனல சாறுமோ? ஆதலால் அது போலி பேதுவெனக.

4. சீனகுதிரையன் என்பது சீனதேசஞ்சென்று மீண்டதிரையன் என்னும் பொருள் பொய்க்கு மாறெனையோ? இவ்வாறன்றிச் சீனகுதிரையன் என்பதற்குச் சீனதேசத்திலிருந்து வந்ததிரையனென்ப பொருள் கொள்ளற்கு சாதனமயாதோ?

5. “நீ, நான், யாம், பெண் முதலிய தமிழ்ச்சொற்கள் சீனபாஷையிற் காணப்படுதலாலும்” என்றனர். நீ நான் யாம் பெண் என்னுஞ்சொற்கள் அவ்வப்பொருளோடு சீனபாஷையில் வழங்குதலை நிரூபித்தல் அத்தமிழ்ச்சரிதகாரர் கடனாம்.

பாஷைகளுக்கிடையேயுள்ள சம்பந்தமெடுத்துக் காட்டுவார் அப் பாஷைகளுக்குப் பொதுவாயுள்ள சொற்களும், சொற்பகுதிகளும், பால், காலம், வேற்றுமை இவற்றினைக்காட்டும் விருதிகளும், கருத் தொப்புமையும், திரிபு சிதைவுகளும், அப்பாஷையாளர் ஒழுக்கவழக்க வொப்புமையும் எடுத்துக்காட்டி நிறுவுதல்வேண்டும்.

தமிழர் சினதேசத்திலிருந்து வந்தவரேயானால் அவரோடுவந்த சினபாஷை சிறிதாவது தமிழென இப்போதுவழங்கும் பாஷையில வழங்கல்வேண்டும். அஃதில்லாமற்போனமைக்குக் காரணங் காண்க லம். தமிழர் பூர்வததற் சீனராயின் இன்றும் சீனராகவேயிருப்பர். அவர் சீனர்தாம், அவர்வந்து பூர்வக்குடிகளோடு கலந்தமையால் பாஷைவேறுபாடும் நடைவேறுபாடுங்கொண்டாரென்னில், அவரோடு கலப்புற்றபூர்வக்குடிகள் யாவர்? அவர் வழங்கியபாஷைதான் யாது? ஆங்கனமில்லையாயின், அவர் தம் பாஷை நடைபுடையோடு இன்றுஞ் சீனராகவே யிருத்தல் வேண்டுமன்றோ. தேசவேறுபாட்டால் அத்தேசவியல்புகேற்பத் தமதுதடையை மாற்றிக்கொண்டாலும், பாஷையைமாற்றிக்கொண்டமை யாது பற்றியோ? இங்கிலாந்திலிருந் தோடிப்போய் நெடுங்காலத்துக்குமுன் அமெரிக்காவினே குடிக்கொண்ட ஜனங்கள் பேசும்பாஷை இன்றும் இங்கிலீஷாகவேயிருக்கின்ற தன்றோ. இற்றைக்கிராயிர வருஷத்துக்கு முன்னே தமிழ்நாட்டை விட்டு யாழ்ப்பாணத்திலே குடியேறிய தமிழர் இன்றை தமிழ்மக்க ளாகவே இருக்கின்றார்களன்றோ. அவர் பேசும் பாஷையுந் தமிழே யன்றோ. தற்கால ஆங்கில பாஷையிலே கட்டுமாம், கறி, கூலி, காசு முதலிய தமிழ்ச்சொற்கள் காணப்படுதலால், ஆங்கிலேயர்க்கு ஆதரவி தமிழ்நாடெனப் போமா? இன்னும் ஐந்துமாறு வருஷங்கு சொறபின் வரும் ஒருபாஷாளிற்பனன் எமது பாஷையில் இப் போது அளவினறிக் கலந்து வழங்கும் “களியர்” “கைஸ்” “கோடு” முதலிய ஆங்கில பதங்களைக் கண்டு தமிழர்க்குப் பூர்வரோடு ஆங்கில தேசமென்றால் யாது செய்யோம்?

இந்தியாயம்பற்றியே தொல்லாசிரியர்கள் தமிழில் அந்தியமொழிகளைப் பெரிதும் எடுத்தாளாமலும், அவசியம்பற்றி எடுத்தாண்ட விடத்து இது தேசியம், இது பாகதம், இது வடசொல் எனக்கூறி

யொதுக்கியும் போவாராயினர். செந்தமிழைச் செந்தமிழாகவைத்துப் போகவிரும்பும் தற்காலத்து முதறிஞரும் தாமெழுதும் நூல்களிலேயே இயன்றமட்டுங் காத்துப்போதலைக் கடனாகக்கொள்ளக்கடவர்கள். தமிழ்மாத தன்னரசிழந்த அந்நிய பாஷையாளராயவேற்றரசர்கள் பலர் கைப்பட்டும தன் தூய்மை குன்றுவண்ணம் தன்னைப் பாதுகாக்கவல்ல நல்லபிமான புத்திரரை யீன்று வைத்தமை யால் அவரால் இதுகாறும் நனகு காக்கப்பட்டன. அது நிற்க,

சீனபாஷையில் நான் நாம பெண் முதலிய தமிழ்ப் பதங்களுண் டென்பது ஆராயத்தக்கது. சீனபாஷையில் “உலோ” (wo) என்பதன் பொருள் நான். “உலோமம்”—நாங்கள். “நெயு” (Neu) - பெண். இவ்வாறிருக நான் நாம பெண் முதலிய பதங்கள் சீனபாஷையில் வழங்குகின்றனவெனறல் எங்ஙனமோவறியேம். இன்னும் சீனபாஷையில் வழங்குஞ் சாதாரணசொற்கள் சிலவற்றை எடுத்து நோக்கி அவற்றுக்கும் நம் பாஷைச் சொற்களுக்கும் சிறிதாயினு மொப்புமையுண்டோவென வராய்வாம்.

சீனபாஷை.	தமிழ்.	சீனபாஷை.	தமிழ்.
ஜிஃ	ஞாயிறு (சூரியன்)	லுஃ	ஆறு
யிஃ	ஒன்று	த்செய்ஃ	ஏழு
உர்ஃ	இரண்டு	பா	எட்டு
சான்	மூன்று	கியு	ஒன்பது
ஸ்ஸை	நான்கு	வீஃ	பத்து
ஊ	ஐந்து		

இவற்றுள் எள்ளளவேனும் ஒசையொற்றுமையுளதோவென்ப பாஷாவிற்பன்னர்கள் ஆராய்ந்து கூறுவாராக. பாஷையொற்றுமை ஆராய்வாரெல்லாம் முதலில் ஆராய்வது இயற்சொற்களின் ஒற்றுமையேயாம். அச்சொற்கள் கல்விப்பயிற்சியால் அறியப்படுஞ்சொற்கள் போலாகாது, கற்றார் கல்லாதார் சிறுவர் பெரியர் ஆண்பெண்கள வரானும் மழலைப்பருவமுதலாகச் சாமானிய வியவகாரத்துக்கின்றியமையாது வழங்கப்படுவனவன்றோ. தந்தேசத்தைவிட்டுத் தங்கு

லங்குடியோடு அந்நியதேசம் புகுந்து வாழும் சனங்கள்பால் அச் சொற்களிலேயே ஒப்புமைதோன்றல் எளிதன்றும். அச்சொற்களிலேயே ஒப்புமைதோன்றல் இயல்பாம். அவைகளிற்காணப்படாத ஒப்புமை மற்றைச் சொற்களிலே காணப்படுமா? தங்குலங்குடியோடு வேற்றுநாடுபுகுந்த சனங்கள் தமது பாஷையை விடுத்துவேறு பாஷை தழுவுதல் இயல்பன்று. வேறு சாதியோடு கலந்து வாழுங் காலத்து மாத்திரம் அவர் பாஷைதிரிந்து சங்கரபாஷையாகும். அங்ஙனமின்றி நவீனதமிழ்ச்சரிதகாரர் மதப்படி, சினதேசத்தை விடுத்துக் கங்கைகாட்டிற் குடிகொண்டு, பின்னர் அங்குதின்றுத் தென்னாட்டிற் புகுந்து வாழுஞ்சீனர், குலங்குடியோடு புகுந்தவராதலின் தம் பாஷை சினமணஞ் சிறிதேனுமின்றி மாறப்பெற்றமைக்குக் காரணம் இதுவெனக்கூறாது வாளாமொழிதல் சரிதவன்மைககழகன்று. தமிழ்நாட்டில் வந்துவழங்கும் பல அந்நியபாஷைச் சொற்களுள்ளே பிங்ஙான் என்பதொன்றுமே சீனபாஷைச் சொல்லாம்.

இதுகாறங் கூறியவாற்றால் தமிழர் சரிதகாரர் சிலர் தமிழர் சீனரேயென மேற்கொண்ட விஷயம் போந்தவலியுடையதன்றென்பது இனிது துணியப்படும்.

ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை.

நமது பூர்வகாலக் கப்பற்ஞெழில்.

சீனவியாபாரம்.

சீனாவில் இந்திய வியாபாரிகளின் குடியேற்றம்.

(முற்றோடீச்சி)

சீனாவில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பழமையான நானயங்களாலும், சீன கிரந்தங்களாலும் கி. மு. ஏழாவது நூற்றாண்டுக்கு முன் இந்தியர்கள் சீனாவில் தனிமையாக ஒரிடத்தில் குடியேறி முதன் முதலாக நானயம் இன்னதென அங்கு வெளியிட்டு ஒப்புயர்வற்று வாழ்ந்து தம் தாய்நாட்டுடனும் சீனவுடனும் வியாபாரம் செய்ததுமன்றி சீன நாகரீகத்தில் ஒருவிதமான செல்வாக்கையும் உண்டுபண்ணினார்களெ

ன்றும் ஏற்படுகிறது. இந்து சமுத்திரத்திலுள்ள சமுத்திர வியாபாரிகள், இப்பொழுது ஜர்மானியர்கள் தங்கள் கடற் படைககு இருப்பிடமாகக் கொண்டிருக்கும் கயாசோகுடாவைச் சுற்றிலும் ஒரு நாட்டினை யுண்டாக்கிக் குடியேறினார்கள். அவ்விடத்து அரசன் கி. மு. 680-ல் அவர்களை எதிர்க்க அவனை ஜெயித்ததும், அந்நப் பிரதேசத்தைத் தெற்கிலுள்ள லங்காபுரியின்பேரால் லங்கா என்றழைத்தும் அவ்விடத்திற் சந்தையும் நாணயமுத்திராசாலைபுட உண்டாகிக்கொண்டும் சுயேச்சையாக வாழ்ந்தனர். கி. மு. 631-ல் குட்லு என்னும் ஓர் இந்துத் தலைவனுக்கு அவனுடன் ஒருபசு வந்தது எனனும காரணத்தால் அக்காலத்து அரசனால் வெகு மரியாதைகள் செய்யப்பட்டன வென்றும், சீன விஷயங்களில் பேர்போன*தெரியன் தெலககூப்பரி Ph. D. I. I. D. தமது “பூர்வீக சீனநாகரீகத்திற்கு மேல்நாடு ஆதாரம்” எனனும புத்தகத்தில் (Western origin of the Early Chinese civilization) இந்நககுடியேற்ற நாடு சுயேச்சையாகவிருந்த தென்றும், சீனர்கள் அக்காலத்தில் அங்குப் பரவவில்லை யென்றும், அவர்கள் சீனர்களுக்குக் கப்பங் கட்டும் திபந்தனைப்படி வியாபாரம் செய்யவில்லை யென்றும் ஊகிகக இடமிருக்கிறது என்று எழுதுகின்றார்.

இந்திய வியாபாரிகளைத் தலைமையாகவுடைய இந்நக்குடியேற்ற நாட்டினருக்கு மிக்க செல்வாக்கிருந்ததென நாணய பரிசோதனையால் ஏற்படுகிறது. அவர்கள் ஒரு பலமான கூட்டமாகக் கூடியிருந்ததும்ன்றி, கி. மு. 675, 670-ல் முதன் முதலாக அந்நாட்டில் உலோகத்தில் எழுதது வெட்டப்பட்ட நாணயவாரிகளை யுண்டாக்க, அது சிநேகப்பான்மையையுடைய பக்கத்திலுள்ள சீன இராசசியங்களிற் பரவிற்று என்று சொல்ல எப்பஷ்டமான சாசுத்யங்களிருக்கின்றன. ஆறும் நூற்றாண்டின பிற்காலத்தில், அதாவது 580-550-ல் அநேக உள்நாட்டுச் சீனராசசியங்களுடன் ஒன்று கூடி எல்லோருடைய பெயர்களாலும், நாணயம் அச்சிட்டனர். மறுபடியும் லங்கை வியாபாரிகள் இரண்டு சீனவியாபாரக கூட்டங்களுடன் சேர்ந்து சதுரமான நாணயங்கள் அச்சிட்டனர். இந்ந நாணயங்களின்

பலமாதிரிகள் கண்டெடுக்கப்பட்டு அவைகளில் நாணயசாலை (Mint) யிருந்த விடமான த்விமோ (Tis-moh) என்ற ஊரும் அச்சடிக்கப் பட்டிருப்பதாக 'T. தேலக்கப்பரி தாமெமுதிய “கி. மு. ஏழாவது நூற்றாண்டு முதல் கி. பி. 621 வரையிலுள்ள சீன நாணய ஐர்ப்தா” என்னும் புத்தகத்தில் சொல்லியிருக்கிறார். கூட்டுப் பெயரால் வெளியிடப்பட்ட நாணயங்களைக் கொண்டு இருத வியாபாரிகள் அநேக உள் நாடுகளுடனும் சமுத்திர ஓரமாக விருந்த சினதேசங்க ளுடனும் வியாபாரம் செய்ததுமன்றி அதிகச் செலவாகருடையவர்க ளுமா யிருந்தெனவென வெளியாகிறது.

ஆதியில் இந்தியர்களின் கப்பல்கள்.

இந்தியாவின் அஞ் சென்ற தடிகள், பக்ஷிசனோபபோல் செய்யப் பட்டதும், அணியில் கணிகள் எழுதப்பட்டதுமான மரக்கலங்களிற் சென்றனவென்றும், அவை போனியிப்பரைப் பினபற்றிச் செய்யப் பட்டனவாயிருக்கலாமென்றும் லக்கப்பரிசிற்துவான் அபிப்பிராயப் படுகிறார். அதற்குப் போதிய ஆதாரமில்லை. தொன்று தொட்டு நம் நாட்டு மரக்கலங்கலின் முன்னும் பின்னும் மயில், மகரம் முதலிய வை தீட்டப்பட்டும், கண்கள எழுதப்பட்டிருந்தன. வடக்கேயி ருக்கும் சஞ்சியில் முதல்கோபுரத்தில் வரையப்பட்டிருக்கும் கப்ப லொன்றில் மகரமும் ஒரு புறம் மச்சமும் வெட்டப்பட்டுள் ளன. இது கி. மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் கட்டப்பட்டது. இன்னும் அஜண்டாகுளத்தில் வெட்டப்பட்டிருக்கும் உருவங்களில், லங்கையில் முதன்முதல் விஜயன் கப்பலில் இறங்குவதைப்போல் வெட்டப்பட்டிருப்பதற் கூட முன்னும் பின்னும் பக்ஷிகள் வெட்ட ப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னும் அதே இடத்தில் எழுதப்பட்டிருக் கும பெருமரக்கலமொன்றிலும், உல்லாசகப்ப லொன்றிலும் முன் புறம் பக்ஷி மாதிரியும் பின்புறம் மத்தகமாதிரியும் எழுதப்பட்டிருக் கின்றன. நம் நாட்டிலும்கூட போட்டுளில் அப்படி கண்கள் வரை யப்படுவதைக் காண்கிறோம். சிலப்பதிகாரம், புறஞ்சேரியிறுத்த காதையில் “பரிமுகவம்பியும் கரிமுகவம்பியும், அரிமுகவம்பியு மருந் துறையியக்கும், பெருநதுறை” என்ற அடிகளால் (௧௪௬-௮) குதிரை

முகவோடும், யானைமுகவோடும், சிங்கமுகவோடங்களும் முற்காலத் தே தமிழ்நாட்டில் உபயோகிக்கப்பட்டமை விளங்கும்.

இந்தியரது அதிர்ஷ்ட வசங்கள்.

-:0:-

அநேக குப்பைகளைக்கொண்டு, வெகு சாவதானமாக லாங்யா (Lang-ya) வித்துவான எழுதிய “பூர்வ சினர்களின் நாகரிகத்திற்கு மேலநாடு ஆதாரம்” என்பதை ஊன்றி வாசிக்கமுடிகிறது, சீனதேசத்திலுள்ள லங்யா (Lang-ya) த லிமோ (Thsi-moh) நாடுகளிற் குடியேறிய இருதியர்கள் கி. மு. ௭17-வது நூற்றாண்டு முதல் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டு வரையிலும் விடாது மரக்கலங்கொண்டு சென்றுவந்தாலும் முடிவாகக் கம்போடியா * நாட்டையுண்டாக்கிக் குடியேற்றுவரை இவர்கள் பட்டினப்புகளும் இடப்பெயர்ச்சியும் கொஞ்சமல்லவென ஏற்படும். அவர் எழுதுவதாவது:-ஆரம்ப முதற்கொண்டே இந்தக் குடியேற்றநாடுகள் சுயேசசையுடையவாயும் சீன ஆட்சிக்குப் புறம்பாகவுமே இருந்தவந்தன. சீனராஜ்யம் பலததுவாவே இவர்கள் வியாபாரத்துக்கு செளகரியமாயும் முதன்மையாயும் வைத்திருந்தவிடங்களை விடும்படியேற்பட்டது. அவர்கள் எப்பொழுதும் கடலோரமாயும், சீனதேசத்திற்குச் சமீபமாயும், ஆனாலும் அவர்களாட்சிக்குப் புறம்பாயுமுள்ள பட்டினங்களுையே உண்டாக்கிவந்தனர். சீனவியாபார ஸ்தலங்களோடு செளகரியமாக வியாபாரம் செய்யும்படியாயும் தங்களுடைய சுயேசசையை இழக்காமலும் தங்கள் ரொத்த களைப் பிடித்துச்சீனர் அதிகத்தீர்வை வசூலிக்காமலுமிடங்களுமையுள்ள வழிகளை அநுசரித்தேவந்தனர். முதலில் சீனாரசன ஹவாங்க்டோ (Hw-ang-Ho) லாநாட்டில் தங்கியபோது அதனைச் சுற்றிக் காடுகளும்பா யிருந்த நாடுகளைத்திருத்தி கயோரோகுடாவினிருக்கும் ஷான்டூங் (Shan-Tung) நிலநற்பத்துக்குத் தெற்கில் குடியேறினர். அதனில் கி. மு. 675—375-வரையிற் றங்கினர். கி. மு. 517-ல் அவர்கள் பக்கத்திலிருந்த சீனா - - - - - யெத்தின் ஆதிபத்தியத்துக்கு உட்

* கம்போடியா என்பது செய்கோன் என்று வழங்கும் பிராஞ்சிய கொச்சின் சைனாவாகும்.

படவேண்டியதாயிற்று. அந்தச் சீன இராச்சியம் கி. மு. 493-ல் மற்
றொரு இராச்சியத்தாலும், அது ஓயுவே (Yueh) என்னும் வமிசத்
தால் கி. மு. 472-லும் ஆளப்பட்டது. இந்த உள்நாட்டுக் குழப்ப
ங்களால் இவர்கள் லங்கா தீவுமோ நாடு பட்டினங்களைவிட்டு குவேகி
(Kwei-ki) துங்யே (Tung-yeh) என்ற துறை முகங்களையடைந்த
னர். இவைகளிலும் முன்னதை 207-லும் துங்யேயை 140-110-ல்
நடந்த உள்நாட்டுக் குழப்பத்திலுமவிட நேர்ந்தது. இவைகளைவிட்
டுகூடையாக அனனாமதேசக்கரைகளில் குடியேறினர். இவர்களு
டைய குடியேற்றநாடான லங்யாவைச் சீனர் அவர்களுக்கு ராஜஸ்த
லமாகக் கொண்டனர். அக்காலத்தில் அங்கே வியாபாரத்தின்பொரு
ட்டு வந்திருந்த மரகதலங்களை இந்தியர்கள் அவர்களுக்கு உதவ,
அவைகளில் 2800 சிப்பாய்கள் கொண்டிப்போகப்பட்டனர். இதற்கு
(அதாவது 425-375-ல்) சீன வியாபாரம் முழுவதும் செய்த இந்திய
கப்பல்களில் இந்தியமாலுமிகளே இருந்து நடத்திவந்தனர். ஆயி
னும் இவர்கள் யாதுகாரணம்பற்றியோ நேராகப்போய்க் கொண்டிரு
ந்தவர்கள் சுமத்திரா சாவகத்தீவுகளுக்குத் தென்புறமாக, சுற்றுப
பாதையாகவிறுபினும், அதனை உபயோகப்படுத்திவந்தனர். †

இந்தக் காலங்களில் சீனாதேசத்திலும் சுற்றுவட்டங்களிலும்
கண்டுமிகேட்டுமறியாத அநேக சாமான்களைக் கொண்டுவந்து சேர்
த்தனர். 324 - 310-ல் வடஇந்தியாவினின்று காண்டா மிருகமும்
படாசூரிவிருந்து இந்தியினங்களும் கொண்டுவந்தனர். முததுகை
ளும் எதேஷ்டமாகக் கொண்டிப்போகப்பட்டன. கி. மு. 3-ம் நூற்றா
ண்டில் தான் முதன்முதலாகச் சர்க்கரையும் கறகண்டும கொண்டி
ப்போகப்பட்டன. அந்தக் காலத்தில் இந்தியா ஒன்றுதான் சர்க்க
ரை கற்கண்டுசெய் உண்டாககுமதேசம்.

* அனனாமதேசம் சீனாவுற்குத் தெற்கிலுள்ளது; செய்கோனுக்கு
வடக்காம்.

† சீனாதேசத்தினின்றும் இந்தியாவுக்கு வரும் நேரவழி சிங்கப்பூர்மார்க்க
மாய பிளாவை வந்துவரவேண்டும. இவர்கள் சென்றவழி சிங்கப்பூரை மேற்
கேவைத்து நேரே தெற்கேசென்ற சாவகத்தீவை (Java)யடைந்து சுமாத்ரா
வுக்கு மேற்கேபோய்ச் சுற்றிவந்திருக்கின்றனர்.

இரண்டாம் நூற்றாண்டில் செங்கடலினின்றும் அநேகர் தோன்றியபடியால் இந்தியர்கள் தங்களுக்கு லாபகரமாயுள்ள ஸ்தலங்களை யெல்லாம் பிடித்துக்கொள்ளவேண்டியிருந்தது. பூர்வம் பூர்வமாக வியாபாரம் செய்துகொண்டிருந்த மயில் அப்பொழுதுதான் சீனா விற்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. பவளமும் வந்தது. இவர்கள் ஏற்கெனவே இலங்கைத்தீவுப்புறத்தில் முத்துச்சலாபம் குளிப்பதறிந்தவர்களாகையால் ஹேநான் ஹைக்குப்பகத்தில் முத்து இருக்கக் கண்டனர். இன்னும் வரவர அதாவது 111-ல் சீனச்சக்கரவர்த்தியின சிங்கராவனத்தில் அதாவரையிற் பார்த்திராத அநேக புதிய மாதிரியான இந்தியச் செடிகள் மரங்கள் வைக்கப்பட்டுப் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்தன. இதற்குப்பிறகு ஒருவர்த்தகன் சக்கரவர்த்திக்கு நல்ல ஆணிமுத்துக்களும் இரத்தினங்களும் இப்போது ஆப்கானிஸ்தான மெனவழங்கும் பழயகாரநாதேசத்திற் செய்யப்பட்ட வருணக் கண்ணாடிகளையும் கொடுக்கப்பார்த்த சக்கரவர்த்தி, அநாதகண்ணாடிகளில் இன்னும் கொஞ்சமவாங்க இந்தியக் குடியேற்றவியாபாரஸ்தலத்திற்கு ஒரு தூது அனுப்பினார்.

கிறிஸ்தாப்தத்தொடக்கத்தில்-அதாவது கி.மு. 53-ல் கம்போடியா இராசசிபத்தை ஸ்தாபிதக குந்தியன் என்னும் இந்திய வீரனும் அவனது நோழிகளும் இறங்கியதைத் தனித்து வேறென்றும் காணவில்லையென்று புனம் டியு சுயூ த்துவன் (Funam-Tu-Sub-Tehu-an) என்னும் கிரந்தத்திற் காணப்படுவதாக லாகுபாரிளித்துவான் அபிப்பிராயப்படுகிறார்.

இதேமாதிரியாக சரீபகாலம் வரையில் இந்திய வர்த்தகர்கள் கூட்டங்கூட்டமாக வசுதததாகத் தெரிகிறது அந்நியரின்வர்த்தமான பெண்பொருள்பெறும் சவோ-போ-சிஹ் (Chau-Fau-Chih) என்னும் கிரந்தத்தை எழுதியவரும், பூ-கியான் (Fu-kien) துறைமுகத்தில் அந்நியவியாபார பரிசோதகருமான சவோ ஜூயுகுவா (Chao-Jukua) என்பவர் பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டில் சுவானுக்குத் தென்புறமாய் மலையாளத்தினின்றும் சீலப்பசலுக்கன் என்ற தகப்பனும் பிள்ளையும் வியாபாரம்செய்துகொண்டிருந்ததாக எழுதுகிறார். அதே ஆதாரத்தில் அந்நியக் குடியேற்றநாட்டுக்குத் தென்புறமாக

ஒரு புத்தாலயம் லோகுநாவால் கட்டப்பட்டதாகத் தெரிவிக்கிறார். 984-988-ல் நாகுலன் என்னும் புத்த சந்நியாசி அவ்விடம் செல்ல அவருக்கு வந்த காணிக்கைகளைக்கொண்டு ஒரு புத்தாலயம் கட்டினதாகத் தெரிகிறது (J. R. A. S. 1896-P. P. 75, 486, 489).

இப்பொழுது சர்வசங்கிரகம் எனப்பொருள்படும் என்னைக்கிளோபேடியா என்றெழுதப்படுகிற ஐரோப்பிய அகராதிகளுக்கு அடிப்படையான சீனகிரந்தகர்த்தா மாதுவான்லின் (Ma-Tudn-Lin) தாமெழுதிய நூறுபாகமுடைய என்சைக்கிளோபேடியாவில் “அந்நியரின் கோரிக்கையின்பேரிலும் அவர்களுக்கு அங்கூலமாகவும் இன்ஸ்பெக்டர்கள் சீனதுறைமுகங்களில் கி. பி. 999-ல் நியமிக்கப்பட்டார்கள்” என்றும் “அக்காலத்தில் அரேபியர், பாரசீகர், இந்தியர்கள் தங்கள் தங்கள் ஜாதியாரையே நியாயாதிபதிகளாகக்கொண்டு அடங்கியிருந்தனரென்றும் ராயல் ஏஷியாடிக் சௌஸைட்டியின் சஞ்சிகையில் (1896-p-69) டாக்டர் ஹிர்த்து கூறுகிறார்.

(வரும்.)

ஒற்றன்.

வியாழமண்டலம்.

—(0)—

மரணிடர் பசு பசுந் மிருகம் முதலிய ஜீவவர்க்கங்களும் செடிகொடி முதலிய விருக்ஷவகைகளும் வாழ்வதும் வளர்வதுப இப்பூமண்டலத்திலேமாதிரியன்று; இப்படியே செவ்வாய் முதலிய கிரகங்களிலும் பலவிதமான உயிர்களும் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் பிரகஸ்பதி மண்டலத்தில் உயிர்வாழ்க்கை உண்டென்று சொல்லச் சிறிது ஸ்ரோதம் தோன்றுவதனால் முதலில் அதைச் சற்று விசாரிப்போம்.

சோதிடசாஸ்திரத்தில் சொற்பொருள்முள்ள சிலர், இவ்வுலகத்தைப்போலப் பல உலகங்களுண்டென்பதைமட்டும் உறுதியாய் நம்பியிருந்தாலும், பிரகஸ்பதி மண்டலத்தில் உயிர்வாழ்க்கை உண்டா இல்லையா என்பதைப்பற்றி விசாரிக்கும்போது அதற்குச் சில

விரோதங்களும் ஆரோக்ஷபங்களும் உளவென நினைக்கிறார்கள். மேற் பார்வையாய்ப் பார்க்கும்போது அந்த ஆரோக்ஷபங்கள் சகஜமாகவே தோன்றுகின்றன. சூரியமண்டலத்திலிருந்து பிரகஸ்பதிமண்டலம் வெகுதூரத்துக்கப்பா லிருக்கின்றமையால், சூரியனிடத்தினின்றும் வருகின்ற வெளிச்சமும் உஷ்ணமும் அந்தக் கிரகத்தில் எப்படி நன்றாய் உறைகதும்? அப்படிச் சூரியகிரணம் செம்மையாய்ப் படாமற்போனால், இப்பூமியில் உற்பத்தியாவதுபோல் அங்கே ஜீவ வர்க்கங்களும் விருக்ஷவாகங்களும் எப்படி உற்பத்தியாகும்? எந்தக் கிரகத்திற்காகட்டும் உஷ்ணமழுதும சூரியகிரணத்தினாலேயே உண்டாகவேண்டுமென்றிருந்தால், பிரகஸ்பதியினிடத்தில் குளிர்ச்சி மிகவும் அதிகமாயே இருக்கவேண்டும்; அது காரணமாக அந்தக் கிரகத்திலிருக்கிற தண்ணீரும் திரவமாயிருக்கக்கூடாது; அதிலுள்ள நதி சமுத்திரம் முதலியவெல்லாம் உறைந்து கட்டியாய்ப் போயிருக்கவேண்டும். ஆயினும் உண்மை அப்படியில்லை; கிரகங்களின் சீதோஷ்ண நிலைக்கு வேறுகாரணங்களுமுண்டு: அந்தந்தக் கிரகத்தைச் சூழ்ந்திருக்கும் வாயுமண்டலத்தின் நிலைமையினாலும் அந்தக் கோளத்திற்குள்ளேயிருக்கும் உஷ்ணத்தாலும் சீதோஷ்ண நிலை மாறுகின்றது. இப்பூமியின் சீதோஷ்ணநிலை எப்படிப்பட்டதெனில், வாயுமண்டலத்திலேறிச் சூரியனுக்குச் சமீபமாய்ப் போகப்போக உஷ்ணம் குறைந்துபோகிறது; பூமிக்குள் பள்ளத்திலிறங்கிச் சூரியனுக்குத் தூரமாய்ப் போகப்போக உஷ்ணம் அதிகமாகின்றது. ஆதலால், ஆகாயத்தில் வெகு தூரத்திலிருந்து புகைக் கூண்டில் பூமியைக் கிட்டிவரும்போதும், ஒரு பெரிய மலையின் உச்சியிலிருந்து இறங்கிவருமபோதும் உஷ்ணம் அதிகரிப்பது இப்பூமியைச் சுற்றியிருக்கும் வாயுமண்டலத்தின் நிலைமையால்; அப்படியே பிரகஸ்பதி கிரகத்திலும், சூரியகிரணம் வெகுதூரத்திலிருந்துவந்தாலும் அதன் வலிமை அதிகமாய்க் குறைவுபடாதபடி, அதை ஒருவாறு காக்கத்தக்க தன்மையோடு அதைச் சுற்றிய வாயுமண்டலம் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கலாம். மேலும் பிரகஸ்பதி கோளத்திற்குள் அடங்கிய சூடு, அதிலுள்ள ஆறு ஏரி முதலியவை உறைந்துபோகாமல் திரவமாகவே இருக்கும்படி செய்யவும், நமது பூமியில் வளருவதுபோல் ஜீவவர்க்கங்களும் விருக்ஷ

வர்க்கங்களும் செழிப்பாய் வளர்வதற்குப் போதுமான சமசீதோஷ்ண நிலையைக்காக்கவும் போதுமானதாய் அமைக்கப்பட்டிருக்கலாம். ஆயினும் வெகுதூரத்திலிருந்துவருவதனால் மந்தமாய்ப் போகிற சூரியகிரணத்தை இந்த ஏற்பாடுகள் அதிக பிரகாசமாய்ச் செய்யமாட்டாவென்றாலும், பார்வைக்கு அதிக இருளாயிருக்க வேண்டவதில்லை; கண்ணுக்குள்ளிருக்கிற பாபா கொஞ்சம பெரிதாயிருந்து கருவிழிக்கும் உணர்ச்சி அதிகமாய் அமைக்கப்பட்டிருக்குமானால், சூரியகிரணம் நமக்குத் தெரிவதுபோல் அவ்வளவு பிரகாசமாய் அவர்களுக்கும் தெரிவிப்பதற்கு அதுவே போதுமானது. இப்படிப்பட்ட ஏற்பாடுகள் இல்லாமற் போனாலும், பிரகஸ்பதி மண்டலத்துச் சந்திரனிடத்தில் பிரதிபலிக்கின்ற மந்தமான சூரியகிரணங்கள், நமக்கு நமது சந்திரனொளி எப்படித் தோன்றுகிறதோ, அப்படியே அவர்களுக்குத் தோன்றமாட்டும். அதன் விவரத்தை இவரு எடுத்துரைக்கப்படுகின் வளரும; சூரியகிரணங்களின் செயலினால் உபக்கிரகங்களுக்கு உஷ்ணமில்லாத உயர்ந்த ஒளி உண்டாகும்.

பிரகஸ்பதிமண்டலத்தில்தினங்கள் மிகவும் குறுகியிருக்கின்றன வென்று ஒரு ஆக்ஷேபமுண்டாகின்றது. ஆயினும் அது அவ்வளவு முக்கியமானதன்று. அங்கே பத்துமணிநேரம் ஒரு தினமாயிருப்பதால், நாம் நமது உயிர்வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய வேலைசெய்து அதனால் உண்டாகும் சரீரசிரமத்தை ஆற்றுவதற்குப் போதுமான தருணம் அதில் வாய்ப்பதுகடினமென்று ஆக்ஷேபமுண்டாகிறதென்றாலும் அதற்குச் சமாதானம் சொல்வது எளிதுதான்; ஐந்து மணிநேரம் வேலைசெய்தால் அதற்கு இளைப்பாற ஐந்துமணி நேரம் போதுமானதன்றோ? நமது பூமியில் சமசீதோஷ்ண தேசத்தார் அநேகர் சுதேசத்தைவிட்டுத் துருவதேசங்களுக்குப் போய் அங்கேயே வெகுகாலம் வாசம்செய்கிறார்கள். அங்கே இரவும் பகலும் ஒருபோதும் ஒரு அளவாயிருப்பதில்லை; ஆயினும் அவர்கள் தங்கள் சுதேசத்தில் எப்படியோ அப்படியே அங்கும் தமது வேலைகளைச் செய்துவருகிறார்களல்லவா?

அதைப்பற்றி இன்னொரு ஆக்ஷேபமுமுண்டு. அந்த ஆக்ஷேபம் முதலில் கொஞ்சம் கடினமாகவே தோன்றும்; பிரகஸ்பதி நக்சத்

திரம் மிகப் பெரிதாகையால் அதற்குள்ள இழுப்புக்கவர்ச்சியும் (force of gravity) அதிக வலிமையுடையதாயிருக்கும்ல்லவா? அதனால் எந்தப்பொருளும் அதிக பளுவாயிருக்குமதாலால், விருகூவகைகளின் அடிமரங்களும், கட்டிடத்துச் சாமான்களும், இவைமாத் திரமேயல்லாமல் மனிதசரீரமுங்கூட அவ்வவற்றிற்குள்ள பளுவினாலேயே நசுங்கிப்போகவேண்டுமல்லவா? இந்த ஆகூபம மேற்பார்வைக்குக் கொஞ்சம் கொடியதாகவே தோன்றினாலும், வியாழனுடைய இழுப்புக்கவர்ச்சியின் வலிமை இவ்வளவென்று சரியாய்க் கணக்கிட்டபார்ப்பதனாலும், அல்லது அந்தக்கிரகத்திலுள்ள வஸ்துகளின் பளுவுக்கும் அதற்குமுள்ள வாசி இவ்வளவென்று கண்டு கொள்வதனாலும் அடங்கிப்போம். வியாழன் இப்பூமியைப்போல் 1230-மடங்கு பருத்திருக்கின்றது. ஆதலால் வியாழனும பூமியும் ஒரேதன்மையான பொருளினால் உண்டாகப்பட்டிருக்குமாயின், இப்பூமியில் எட்டுமணங்கு எடையுள்ள மனிதன் பிரகஸ்பதி கிரகத்திலே, பூமியின் மையத்திலிருந்து அதன் மேற்புறம் எவ்வளவுதூரமோ, பிரகஸ்பதி கோளத்தின் மையத்திலிருந்து அவ்வளவுதூரத்தில், அதாவது பிரகஸ்பதியின் மையத்திலிருந்து சுமார் 4000-மைல் தூரத்தில் $(8 \times 1230) = 9840$ மணங்கு எடையுள்ளவனாயிருக்கவேண்டும. ஆயினும் பிரகஸ்பதியின் மையத்திலிருந்து அதன் மேற்புறம் வரையுள்ளதூரம் பூமியைப்போலப் பதினொருபங்கு இருப்பதனால் அதன் மேற்புறத்திலிருக்கிற பொருள்களின் பளுவு அந்தத் தூரத்தின் சதுரவளவிற்கேற்றபடி குறைவுபடும்; அதாவது, ஒன்றுக்கு $(11 \times 11) = 121$ மடங்கு குறைவுபடும். ஆதலால் 9840-தை 121 னால் வகுத்தால் 80 ஆகின்றது. இதனால் இப்பூமியில் எட்டு மணங்கு எடையுள்ள மனிதன் வியாழனில் சுமார் 80 மணங்கு எடையுள்ளவனாயிருப்பானென்றாகின்றது. அதாவது, ஒன்றுக்குப் பத்துபங்காகின்றது. மேலும் வியாழனிடத்திலுள்ள பொருள்கள் இப்பூமியின் பொருளைப்பார்க்க மிகவும் இலேசானவை. பூமியின் பொருள் 100 மணங்கு எடையுள்ளதானால் வியாழனுடைய பொருள் 24 மணங்கு எடையுள்ளதாயிருக்கிறது. ஆதலால் இப்பூமியில் 80 மணங்கு எடையுள்ளபொருள் வியாழனில் 19 மணங்கு தான் எடையுள்ளதா

யிருக்கும். அதாவது, கொஞ்சம் ஏறக்குறைய ஒன்றுக்கு இரட்டிப்பாகிறது. இது ஒரு பெரிய வித்தியாசமன்று. இப்பூமியிலேயே இந்த வித்தியாசம் வெகுவாயிருக்கக்காண்கிறோம். ஆதலால் நம்மைப்போல் உருவம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிற மனிதன் ஒரு வருத்தமுமில்லாமல் வியாழனில் வசித்துக்கொண்டிருக்கக்கூடும்; இழுப்புக் கவர்ச்சியைப்பற்றி விசாரிக்குமளவில் மரஞ்செடி முதலியவெல்லாம் இப்பூமியிலிருப்பவைபோலவே அங்கும் செம்மையாய் வளரக்கூடும்; கட்டிடங்களும் ஸ்திரமாயிருக்கலாம்.

P. G.

புத்தகக்குறிப்பு.

ஸ்ரீ "வியாசபாரத மொழிபெயர்ப்பு:—ஸ்ரீ வேதவியாசபகவான் வடமொழியில் அருளிய மஹாபாரதமானது தக்கபண்டிதர்களால் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பெற்று, சும்பகோணம் நேடிவ் ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீமத்-ம. வீ. இராமாநுஜாசாரியரவர்களால் சஞ்சிகைரூபமாக வெளியிடப்படுதல் தமிழ்பிமானிகள் பலரும் அறிந்தது. இம்மொழிபெயர்ப்பில், ஆதிபர்வமும் சபாபர்வமும் முற்றுப்பெற்றிருத்தலோடு, அடுத்துத் தொடங்கப்பெற்ற சாந்திபர்வத்தில் கசக-அத்தியாயங்கள் வரை இப்போது நடந்திருக்கிறது. இது காறும் வெளிவந்துள்ள ஒன்பது சஞ்சிகைகளையும் முறையே படித்து வருந் தமிழ்பிமானிகள் எண்ணிறந்த உபாக்யானங்களும், அக்காலத்து வழக்கவொழுக்கங்களும், ஐகிக ஆமுஷ்மிக தர்மங்களும், நீதிகளும், ராஜ்யதந்திரங்களும், அழகிய பாரதக்கதையுடன் அறிந்திருக்கக்கூடுமென்பது திண்ணம். இவ்வாறு ஸர்வசாஸ்திர சாரமாய் மகருஷிகளால் அருளப்பெற்ற இமமகாகிரந்தத்தை அபிமானித்துப் பாராயணஞ்செய்வோர், புண்யவான்களாவதேயன்றி, லௌகிக வைதிக விஷயங்களில் ஏறக்குறைய எல்லாவற்றினும் சநாதனதர்மத்தை யறிநனுவிகரிக்கத்தக்க ஞானவன்மையுமுடையராவர் என்பதில் ஐயமில்லை. இப்போது நடைபெறும் சாந்திபர்வம், சும்பகோ

ணம், வேதாந்தகேசரி ப்ரம்மஸ்ரீ: கணபதிசாஸ்திரிகளால் மொழிபெயர்க்கப்படுகின்றது. இம்மொழிபெயர்ப்பு, முன்னவைபோலவே, இனியதும் எளியதும் சுத்தமுமான தமிழ்நடையில் அமைந்துள்ளது. இத்தகைய அரிய பெரிய முயற்சியில் ஊக்கத்துடன் உழைக்கும் ஸ்ரீமத்-இராமாநுஜாசாரியரவர்களைத் தமிழ்நாட்டாரெல்லாம் தக்கபடி அபிமானித்தல், கடமையும் புண்ணியமுமாகுமென்பதை நாமும் வற்புறுத்துதல் மிகையாகாது. இந்நூற்பகுதிகளொவ்வொன்றையும் எமதுபார்வைக்கு அனுபுடன் அனுப்பிவரும் ஆசாரியரவர்கட்குப் பெரிதும் நன்றியறிதற் கடப்பாடுடையேம்.

ஸ்ரீமத்-விவேகானந்த சுவாமிகள் உபந்நியாசங்கள்:—சில வருஷங்கட்குமுன் இவ்வுலகிற் றம்புகழ்பரப்பிச செனற இசுவாமிகளைப் பற்றி அறியாதார் யாவர்? இம்மாஹானது உபந்யாசங்களிலே முககியமான சிலவற்றைத் தமிழ்நாட்டார்க்கு உபயோகமாமபடி மொழிபெயர்த்து, திருத்தருபபூண்டி ஸ்ரீமத்-R. நாராயணசாமி ஐயரவர்கள் தனித்தனிப் புத்தகங்களாக இப்போது வெளியிட்டு வருகின்றனர். இவ்வாறு அவர்களால் இதுவரை வெளிவந்தவை:— (1) சிகாகோ ஸர்வமதசபையில் சுவாமிகள் செய்த உபந்யாசங்கள், (2) கர்மயோகம்-முதற்பாகம், (3) என்னுடைய குருநாதர் என்ற உபந்யாசம், (4) வேதாந்த தத்துவம் என்ற நான்கு சிறு புத்தகங்கள். இவைகளைப் படிப்போர் வேதாந்த விஷயமான அரியவிஷயங்கள் பலவற்றை எளிதில் அறியவல்லவராதலோடு, சுவாமிகளின் அபாரமான ஞானவன்மையும் நாவன்மையுங்கண்டு, வியப்புறவும் கூடுமென்பது திண்ணம். இம்மொழி பெயர்ப்புகள், ஸ்வாமிகளின் ஆழ்ந்த கருத்துக்களை ஆங்கிலமறியாத நமமவர் அறிந்த மகிழ்தற்குரிய கருவியென்னத்தடையிலலை. இவ்வுபந்யாசங்கள் நான்கின்விலை அனா 12-ஆகின்றது. புத்தகங்கள் கிடைக்கும் விலாசம்.—ஸ்ரீமத் R. நாராயணசாமி ஐயரவர்கள், 241. தமபு செட்டித்தெரு, சென்னை.

புத்தலோலன்:—இது ஷேகஸ்பியர் என்ற ஆங்கில மகாகவியின் அற்புதநாடகங்களின் ஒன்றாகிய “ஒதெல்லோ” வை அநுசரித்து நம்நாட்டு இடம்பெயர்களுடன் அமைக்கப்பட்டதோர் நாடகமாகும். ஷேகஸ்பியரின் அருமை பெருமைகளைத் தமிழ்மக்கள் அறி

ந்து மகிழ்தற்கு இந்நூல் ஒருதக்க கருளியேயாம். இந்நூலினடை, ஆங்கில மூலத்தின் ஆழந்த கருத்துக்களைக் கூடியவரை தெளிவுபடுத்திச் செலவின்றது. கதாசந்தர்ப்பங்களின் அமைப்பிற்கும் அவ்வப்பாத்தரங்கள் தத்தம் நிலையினின்று கூறுங் கூற்றுக்களும் பெரிதும் அருமைப்படத்தக்கனவாம். இதனை இயற்றிய ஸ்ரீமத்-P. S. குரைசாமி ஐயங்காரவர்கள் தமது தலை, கனம். ஜஸ்டிஸ் என். கிருஷ்ணசாமி ஐயவர்கட்கு ஸமர்ப்பித்திருக்கின்றனர். இதன் விலை அணு 8. புத்தகவிலாசம்:- “ஸ்ரீமத்-P. S. இராஜகோபால ஐயங்காரவர்கள், 101. சைநாபசார் வீதி, சென்னை” என்பது.

சத்தியவல்லி —இப்பெயர் புனைந்த கற்பனைக்கதையைப் பார்வையிட்டு மகிழ்ந்தேம். மிகவும் அருமையான மாதிரியில் எழுதப்பட்டுள்ளது. அன்பு அடக்கம் வாய்மை முதலிய அருங்குணங்களின் பெருமையையே இக்கதை முழுதும் அழகாக வருணிக்கின்றது. சத்தியவல்லி, தன் தந்தைபால் வைத்த அன்புவிசேஷம் படிப்பவர் மனதைப் பரவசப்படுத்த வல்லதாம். சிலவற்றிற் போலக, கதாசந்தர்ப்பங்கள் அதிகமில்லையாயினும், உயர்ந்த தர்மங்களும் வருணனைகளும் இந்நூலிடை மிகுதியாகக் காணப்பட்டு மனதிற்கு ஒரு வகை மகிழ்ச்சி விளைகின்றது. இதனை யெழுதியவர், மகா-ரா-ஸ-ஸ்ரீ R. P. குழைந்தைசாமிப்பிள்ளையவர்கள் B. A. L. T. இது சென்னை மைலாப்பூர் ஜனரல் ஸ்பைன்ஸ் கம்பெனியாரால் பதிப்பிக்கப்பட்டது. இதன் விலை அணு-12

பாங்குமதி:—இஃது ஒரு நாடகம். சேதுமான்மியத்துள்ள வேதாள வாதீர்த்த மகிமையிற கூறப்பட்ட சரித்திரத்தை நாடகப்போக்கிற்கேற்ப அமைத்து, அலகரை, திரு. அ. சுப்பிரமணிய பாரதியா ரவர்களால் இயற்றப்பட்டது. இந்நூல், பழைய புரானகதையைப் பற்றியதேயாயினும், கதாசந்தர்ப்பங்கள் அழகாக அமைக்கப்பட்டிருத்தலால், படித்ததற்கு இனிமைதருகின்றது. இதனைப்படிக்கும்சிறுவர் சிறுமியர்க்கு உபயோகமாக ஆசிரியர் இந்நூலினிடையிடையே விருத்தம், தரு, கண்ணி, கீர்த்தனம், பத்தியம், கும்மி முதலியவைகளை அமைத்திருக்கின்றார். இதன்விலை அணு-12. புத்தகவிலாசம்:—சென்னைத் திருவல்லிக்கேணி, எஸ். ஜி. ஐயர் அண்டு கம்பேனி.

கமத்தொழிற்போதம்:— “கமத்தொழிற்போதமாவது பயிர்ச் செய்கையைப் பற்றியபோதனையாகும்” இது, யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீ C. M. சின்னையமுதலியாரவர்களால் இயற்றப்பெற்றது ; பொது வியல் சிறப்பியல் என இரண்டு பகுதிகளுடையது. முதற்பகுதியில்—முகவுரை, மூலப்பொருள், தரை, நிலக்கசிவு, தரையின் தன்மையை மாற்றல், தரையைப் பண்படுத்தல், மரம், நீர்ப்பாய்ச்சல், பசளை, பசளையிடுங்காலம், தூர்வைப்படுத்தியும் பசளையிட்டும் திருந்தாத நிலத்தைத் திருத்துதல், மாற்றுப்பயிரிடல், வித்துத்தெரிதல், கமவாயுதங்கள், பயிரின் நோய்கள் என்ற விஷயங்களும் ; இரண்டாம் பகுதியாகிய சிறப்பியலில்—முகவுரை, நெற்செய்கை, புகையிலைச்செய்கை, தென்னமாச்செய்கை என்ற விஷயங்களும் அடங்கியுள்ளன. இவற்றுடன் இததேசத்துக்கேற்ற கலப்பைகளைக்காட்டும் படங்களும் வேறுசில படங்களும் அதுபரதமாக நூலிறுதியிற் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இந்நூல், சீரிய செநகமிழ் நடையில் விவசாயதுட்பங்கள் பலவற்றை விளக்கிச்செல்லுதலால், நம்மவர், இதனைப் படித்து ஏற்பனவற்றைத் தழுவிக்கொள்ளுதல் ஆவசியமாகும். இப்புத்தகம், யாழ்ப்பாணத்து, நாவலர் அச்சககூடத்தில் நன்குபதிப்பிக்கப்பெற்றதாம். விலை சதம்-30. இப்புத்தகம், ஆககியோரிடத்தும் ஓசை நாவலர்ச்சககூடத்தும் கிடைக்கும்.

மதுரைப் பிள்ளைத்தமிழ்:—இந்நூல், ரங்கோன நகரத்திற் பெரிய பிரபுவாகவும் ஹானாரி மாஜிஸ்டிரேட்டாகவும் விளங்கும் ராவ்பஹதூர்: ஸ்ரீமா-மதுரைப் பிள்ளையவர்கள் மீது இயற்றப்பட்ட பிரபந்தமாகும். இப்பாட்டுடைத்தலைவர், அறிவு ஆற்றல் பெருமை முதுவிய சீரிய குணங்கள் வாய்ந்த சீமானாய்த் தித்தழ்வேடு, தம் விதரண சீலததாற் சுற்றார்க்குமற்றார்க்கும் பெருங்களைகளையும் விளங்குபவரென்பது தமிழ்நாடு நன்கறிந்தது. இப்பிரபுவின பெருநதன்மைகளை வியந்து தமிழறிஞர்பலர் ஏறக்குறைய எல்லாப்பிரபந்தமாலேகளாலும் இன்னேரை அலங்கரித்திருக்கின்றனர். சமீபத்தில் இவ்வாறு பாடப்பெற்ற பிள்ளைத்தமிழ்ப் பிரதியொன்று எமது பார்வைக்கு அனுப்பப்பட்டதுகண்டு களிப்புற்றோம். இது, மதுரை: வித்தியாபாதுபத்திராதிபர்—ஸ்ரீமத்-மு. ரா. கந்தசாயிக்கவிராயரவர்கள் ஓசை

பிரபுவினமீது பாடியது. இப்பிரபந்தம், பலவகை விருத்தங்களினும் சந்தங்களினும் ஆண்பாற் பிள்ளைக்கவிக்குரிய பத்துப்பருவங்களும் வருணிக்கப்பட்டு, பருவமொன்றுக்கு ஐந்துபாடலாக சடு-செய்யுள்களில் முடிந்துள்ளது; சொற்செறிவும் பொருட்பொலிவுந்கொண்டு, பாட்டுடைத்தலைவரின் அருமைபெருமைகளை மிகவழாகப் புகழ்கின்றது. முற்காலத்து வள்ளலாகிய குமணனதுசரித்திரத்தைப் பிரபந்தரூபமாகப் பாடித் தம்வாக்கினிமையால் தமிழகத்தை மகிழ்வுட்டிய கவிராயரவர்கள், இக்காலத்து விளங்கும் விதரணசீலரொருவரையும் அவ்வாறு பிரபந்தவகையாற் சிறப்பித்திருப்பது, பெரிதும் கொண்டாடத்தக்கதேயாகும். சுருங்கவுரைக்குமிடத்து, இப்பிள்ளைத்தமிழ் பெருந்தமிழாகவே விளங்குதலால், பாவலர்க்கு ஒருநல் விருந்தென்னத் தடையிலலை. இப்பிரபந்தத்திதழியில், பிள்ளையவர்கள்மேற் கவிராயரவர்கள் பாடிய தனிக்கவிகள் சிலவும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் சொற்பொருணங்களும் அறிஞர் அறிந்துசுவைக்கத்தக்கனவாம். இப்பிரபந்தப்பிரதியொன்றை எமது பார்வைக்கு அனுப்பிய ஷை. பிரபுஅவர்களதன்பு எமமால் என்றும் மறக்கத்தக்கதன்று.

தசகாரியம்:—இந்நூல், சைவசித்தாந்தத்தில், ஆன்மா முத்தியடைதற்குரிய நெறிகளாகக் கூறப்பட்ட, தத்துவரூபமுதற் சிவபோகமிறுதியாய் தசகாரியங்களின் இலக்கண முதலியவற்றை உணர்த்துவதாம். இது, தூத்துக்குடி ஸ்ரீமத்-போ. முத்தையபிள்ளையவர்களால் இபற்றப்பெற்றது. சைவசாத்திரங்கள் பலவற்றை நன்காராய்நது தசகாரியவியல்புகளைச் சுருங்கவிளங்க, நல்ல தமிழ்நடையிற் பிள்ளையவர்கள் எழுதியிருந்ததால் சமயஞானம் விரும்புவோர்க்கு இந்நூல் தக்க சாதனமாகத் தடையில்லை. இப்புத்தகம், சிறிய வடிவில் சிறக்க அச்சிடப்பட்டுள்ளது. விலை அனா-8. இப்புத்தகம், தூத்துக்குடி மேலூர் பங்களாததெரு, மு. பொன்னம்பலம்பிள்ளையவர்களிடத்து, தஞ்சை ஸ்ரீபால்சுவாமிமடத்தின் அதிபரிடத்தும் கிடைக்கும்.

குலோத்துங்க சோழன்கோவை:—இக்கோவை நம்நாட்டிற் பிரபலமாக வழங்கிய நூல்களில் ஒன்றென்பதற்கு, இதன் பாடல்கள்

பல எங்குங்கேட்கப்படுதலே போதிய சான்றாகும். இக்கோவையிற் சிலபல செய்யுள்களன்றி, நூன்முழுதும் ஒருசேர இதுவரை அச்சிடப்பட்டிலது. இப்போது இந்தநூலைப் பல பிரதிகளைக்கொண்டு நன்காராய்ந்து சேற்றார்: ஸ்ரீமத் மு. ரா. அருணாசலக்கவிராயரவர்கள் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இக்கோவை ஒட்டக்கூத்தரார்பாடப்பட்டதென்னுங்கொள்கை தவறென்பது, செந்தமிழ்ப்பத்திராசிரியராயிருந்த ஸ்ரீ. ரா. இராகவையங்கார்வர்களால் தக்க காரணங்காட்டிமுன்னரே எழுதப்பட்டது. இக்கொள்கையினுண்மையைத் தழுவி, கவிராயரவர்கள் இதன்முகவுரையில் அவ்விஷயத்தை விளக்கியுள்ளார்கள். இந்நூலின் சொன்னயம் பொருணயங்கள், அறிஞரெல்லாம் அறிந்து மகிழத்தக்கனவாம். இப்பதிப்பினிறுதியில், இந்நூற்களும் பதவுரையொன்று கவிராயரவர்கள் எழுதிச்சேர்த்திருப்பது, இதனைப்படிப்போர்க்குப் பேருதவியேயாகும். இக்கோவை, மதுரைஜில்லா முறையூர் ஸ்ரீயான்பழ. சி. சண்முகஞ் செட்டியாரவர்கள் விருப்பத்தின்படி, அவர்களுதவியால் அச்சிடப்பெற்றது. இதன் விலைஅரை-12. இப்புத்தகம்—மதுரை விவேகபாது அச்சுக்கூடத் தலைவர்க்கெழுதிப் பெறத்தக்கது.

பத்மாவதி:—(மூன்றாம்பதிப்பு) ஸ்ரீமத்-அ. மாதவையரவர்களால் இயற்றப்பெற்ற “நாவல்”களில் ஒன்றாகிய இச்சரிததிரம், முன்பு அவர்களால், இருமுறை, இரண்டுபகுதிகளாகவெளியிடப்பெற்று நம் நாட்டாரால் விரும்பிப்படிக்கப்பட்ட செய்தி,¹ “நாவல்” அபிமானிகள் பலரும் அறிந்ததாம். இப்போது, அவ்விரண்டுபகுதிகளும் ஒரே புத்தகத்தில் அமைக்கப்பட்டு, மதுரைப் புதுமண்டபம் புகுஷாப்-ஸ்ரீ இ. மா. கோபாலகிருஷ்ணக கோரூரால் அழகாக அச்சிடப்பட்டுள்ளன. இப்பதிப்பின் மற்றொருவிசேஷம், கதாசந்தர்ப்பத்துக்கேற்ற சித்திரபடங்கள் அங்கங்கே அமைக்கப்பட்டிருத்தலாம். இக்கதை, எளிய செந்தமிழ்நடையில், உலகவியல்புகளையும் பல தர்மங்களையும் இனியகதைகளுடன் கலந்துட்டுகின்றது. மற்றும் இதன் அமைப்பினிழகு பலரும் நன்கறிந்ததாதலால், நாம் அதனைப்பற்றிக் கூறுவது மிகையேயாகும். இப்புத்தகவிலை ரூ. ஒன்று. வேண்டியோர், மேலே குறித்த கோரூரவர்கட்கு எழுதிப்பெறுக.

கல்லியே கருந்தனம்:—“ஓராணுவாசகவரிசை” என்னும் சிறு பதிப்புத்தொகுதிகளில், கக-வது புத்தகமாக, சென்னை-வேப்பேரி. எஸ். பி. ஜி. ஐஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீமத்-கா. நமச்சிவாய முதலியாரவர்கள் எழுதியது. கலனிப்பெருமையை விளக்கி, அதற்கு திருஷ்டாந்தமாக கம்பரைப்பற்றி விநோதரசமஞ்சரி முதலியவற்றிற்கண்ட கதை எழுதப்பட்டுள்ளது. இக்கதையில், செந்தமிழ்ப்பத்திரிகையிலே ஆராய்ச்சியுடன் வெளிவந்த கம்பர்செய்திகளில் ஒன்றும் காணப்படாததன் காரணம் என்னையோ? இத்தகைய பதிப்பை மாதமொருமுறை வெளியிட்டுவருவதாக, இதனாகையோர் எழுதியுள்ளார். இப்புத்தகம் ஷையாரிடம் கிடைக்கும்.

மதுரைப் பிரமஞான சங்கத்தில் (Madura Hall of Theosophy) பதிப்பிக்கப்பட்ட துண்பெய்திரிகைகளில், (No-26) ஸ்ரீமத்-சங்கராசாரியஸ்வாமிகள் சரித்திரச்சுருக்கம், (No-27) மடங்கள், மடாதிபதிகள், அவர்களின் கடமை, (No-29) சுகீர்தம் பயக்கும் வாழ்நாள் முறை, (No-16) அனபு-அதனுண்மை-என்ற விஷயங்களைப்பற்றி விரிவாகப் பல ஆதாரங்காட்டி எழுதப்பட்ட பத்திரிகைகளை, எமது பார்வைகளுப்பிய ஷை சங்கத்தார்க்குப் பெரிதும் நன்றியறிதற்கடப்பாடுடையேம்

பத்திராசிரியர்.

பிழைதிருத்தம்.

+XOX+

செந்தமிழ் தொகுதி ௮-பகுதி கக-ல் கதாசரித்சாகரம்.

பக்கம். வரி. பிழை. திருத்தம்.

௫௪௨ கூ இன்றுமொ இன்னுமொ

௫௪௪ ௨௭ வாட்டமுற்றவளாக வாட்டமுற்றவனாக

௫௪௫ கக ஏகாங்கி ஏகாகி

உ

சீவமயம்.

ஞானமீர் தக்கட்டவளா.

பதி, பசு, பாசங்களுக்கிலக்கணங்கூறுவாம்.

பசுக்கள் சுதந்திரமில்லாதவைகளாதலாலும், பாசங்கள் சடமாயிருக்கையினாலும், பதி சுதந்தரஞான முடைமையாலு முதலிற் பதிக்கு, மிரண்டாவது பசுக்களுக்கு, மூன்றாவது பாசங்களுக்குமிலக்கணங்கூறத் தொடங்கி, முதலிற் பதியிலக்கணங் கூறப்படுகின்றது.

பதி - சொரூபமென்று, தடத்தமென்று மிருவகைப்படும். சொரூபமாவது-முதனடு விறுதியிலலாததாய்த், தூலசூகசூகம் சூநியரூப மில்லாததாய்க், குணங்குறி யிலலாததாய், ஒன்றாய், அசலமாய் அகண்டாகார சச்சிதானந்த பரிபூரண சாதியாய்ப், பஞ்சகிருத்தியத்திற்குத்தீதப்பட்டு நின்மலவடிவாய் விளங்குவது.

இனித்தடத்தவிலக்கணமாவது - சிருட்டி, திதி, சங்காரர், திரோபவம், அறுககிரகமென்னும் பஞ்சகிருத்தியங்களைப் பண்ணுவதாம்.

பதியாகிய சிவத்தை பக்கினிக்குஷ்ணமபோலப் பிரிவற்றிருக்குஞ் சத்தியானது - நித்தமாய், ஒன்றாய், இச்சாஞானககிரியா சொரூபமாயிருக்கும். இது காரியபேதத்தினாலே பரைமுதலாகவநேகபேதப்படும; சத்தியுடைய பேதத்தினாலே சிவனுஞ்சத்தநர் யுத்தியுத்தர், பிரிவிருத்தரென மூவகையாய்ப் பேதப்படுவர்.

சத்தரென்பவர் காரியத்தைப் பண்ணவுத்தி யோகியாமற், காரியம் பண்ணாததொடங்காமலிருக்கற் சத்திமாத்திரமாயிருக்கிறவர்; இவர் சத்திக்லையற்றிருக்கிறவராகையால், கிட்களாராயிருப்பர். இவருக்கு ஞானமாத்திரமே திருமேனி; இவருக்கு இலையரென்றுஞ், சத்தரென்றும் பெயர்.

இனியுத்தி யுத்தராவார் காரியம்பண்ணவுத்தியோகிக்கிற சத்தியுடையவர்; காரியம்பண்ண வுத்தியோகிக்கிறபொழுது ஞானக் கிரியா சத்திகளொப்பிலுண்டானவர்; பரையாதித்யச்சை ஞானக்கிரியை யென்னும் பஞ்சசத்திகள சத்தமாயையிலே பதிந்தபொழுதுண்டாகிய வீசாநாதி பஞ்சபிரமங்களுையே திருமேனியாகவுடையவர் பாசகலைகளுடன்கூடியிருத்தலாற் சகளமுஞ், சத்திகலைகளுடன கூடியிருத்தலால நிஷ்களமுமுடைமையாற் சகள நிஷ்களராம்; இவர்க்குச் சதாசிவரென்றும் போகரென்றும் பெயர்.

இனி பிரஸிருத்தராவார் காரியங்களைப் பண்ணத்தொடங்கிய சத்தியை யுடையவர், காரியம் பண்ணுகிறவேளையிற் கிரியை யதிகமாகவேண்டுமாதலான் ஞானசத்தி கொஞ்சமுங், கிரியாசத்தி யதிகமுமாகவுடையவர்; இவர் பாசகலைகளுடனே கூடியிருக்கையாற் சகளராம்; இவர்க்கு மகேசுரரென்றும் அதிகாரரென்றும் பெயர்.

இந்தப்பதி, சிவம், சத்தி, நாதம், விக்ரு, சதாசிவன், மகேசுரன், உருத்திரன், விட்டுணு, பிரமா என்னுந் திங்களும், சகளத்திங்களும், சகளமாக வொன்பது பேதப்படும்; இவர்களிற் சிவத்திற்குச் சத்தியும் நாதத்திற்கு விக்ருவும், இவ்விரண்டுமொழிந்த மூர்த்திகளைவர்க்கு முறையே, மகேனம்மனியென்றும், மகேசையென்றும், உமையென்றும், இலக்குமியென்றுஞ், சரசுவதியென்றுஞ் சத்திபேதமைவாகப்படும்; காரியபேதத்தினாலே சத்திசிவங்களும் பேதமாயின வென்க. பதிக்கு இரதச் சிற் சத்தியே தேகங்கரணமிட மெல்லாமெனவறிக. இப்படிக்கர்த்தவுண்டென்பதற்குப் பிரமாணமாவது:—

ஆன், பெண், அலி முதலான தேகாதி பிரபஞ்சங் காரியமாதலாற் கடாதிக்களைப்போலக் கர்த்தவையுடையன.

மாயை சடமாயிருத்தலாலும், ஆன்மாக்கள் தடைபட்ட ஞானக்கிரியைவுடைமையாற் சுதந்தரவினமுடையராயிருத்தலாலும், இவ்விரண்டையுநதொழிற்படுத்துங் கர்த்தாவுண்டென்பது புலப்படும்.

ஆன்மாக்கள் மலத்தையுடைமையினாலுங் கர்த்தா நிர்மலரானதாலும் ஆன்மாக்களுக்கு வேறாகியும், எள்ளக்குள் ளெண்ணெய்

போலப்பிரிவற்றிரண்டற நின்றும், கன்மத்துக்கிடாகத் தனது *சமவாய சத்தியினுலே சுத்தாசுத்த மாயைகளைச்சேர்த்துத் தனுசுரணை திகளையுண்டாக்குவர்.

இவ்வாறுதலாம் கர்த்தாவானவர் குலாலனைப்போலச் சரீர முதலானவைகளையுடையவராகவேண்டுமெனில்? அற்றன்று. காலம் போல அருபியாயிருந்து சிருட்டியாதிகளைப் பண்ணுதல்கூடும்; அவர் தேகத்தையுடையவராகில், அவருடைய தேகத்தை யுண்பண்ண வேறேயொரு கர்த்தாவேண்டுமென்ற அவத்தை வருமாதலாற்றேகா திசுலவுபாதிபுமற்றவ ரேகர்த்தாவாம். தேகாதிகளையுடைய †அனந் தேசுரர் முதலானவர்கள் அவாந்தரகர்த்தாககளாம்.

அவ்வாறன்றிச் சூரியனின் விகாரியாயிருந்து அவன் சன்னிதா னத்திற்குமரை மொட்டலரவும், ஆமபல் குவியவுஞ், சேசிறுகவும், வெண்ணையிலகவும் பண்ணுமாறுபோலககர்த்தா காரியத்திலே யுன் முகமாயிருக்கிற சத்தியுடனே கூடியிருப்பவராதலாலவர் சநநிதிமாத் திரத்திலே சிருட்டியாதிகளைப் பண்ணுவரென்க.

இநதக்கர்த்தா சத்தராயிருந்து பண்ணுங்கிருத்தியமாவது தீவி ராசசத்தி நிபாதத்தையுடையவர்களை யனுககிரகித்துப் பரமுத்தியி ல் விடுவதுந, தீவிரசத்தி நிபாதத்தையுடையவர்களை அபரமுத்திதா னத்தில் வைப்பதுமாம்.

இவர் சுத்தமாயையத்தனது சத்தியாற்கலக்கிச் சத்தரூபமா கிய நாதவிந்துக்களையும், அர்த்தரூபமாகிய நாதவிந்துவென்றும் பெ யரையுடைய சிவதத்துவஞ் சத்திதத்துவங்களையும், இநதத்தத்துவங் களிலே புவனங்களையும் இநதபபுவனங்களிலேயிருக்கிறவர்களுக்குத் தனுசுரணைதிகளையும், வீந்து தத்துவத்திலே நின்றஞ் சதா சிவதத்து வத்தையுமுண்டாக்கி, அந்தசசதாசிவ தத்துவத்துக்குச் சதாசிவரை நாயராகப்பண்ணி, யவரை வேரறக்கூடிகின்ற சிருட்டியாதிகளைப் பண்ணுவரென்க.

* சமவாயம் - விட்டுப்பிரியாமை.

† மகேசுரரென்றும் பாடம்.

இனியுகதியுத்தராகிய சதாசிவராயிருந்து பண்ணுங் கிருத்திய மாவது:—சதா காலமு மதுக்கிரகித்து மிகுந்திருக்கிற விஞ்ஞானகலரி லே தீவிரசத்தி நிபாதமுடையவர்களை யதுக்கிரகித்துப் பரமுத்தி யில் விடுவதும், தீவிரசத்தி நிபாதமுடையவர்களை யதுக்கிரகித்து மல பரிபாகத்துக்கீடாகச் சிவதத்துவ முதலான பஞ்சதத்துவங்களிலும், ஞானக்கிரியைகளை விளக்கிய பரமுத்தராகவுஞ் சிவசமனாகவும, அணு சதாசிவர்களாகவும, வித்தியேசுரர்களாகவு, முருத்திரர்களாகவும வைப்பதும், நாதரூபமாகிய அநாதப்பரஞானத்தை யீசாநாதியை நு முகவகளால் வேதங்களாகவும் பிரணவர் முதலியோர்க்குக் காமி ஞாதியாகமங்களாகவும் பிரித்து அதுக்கிரகிப்பதுஞ், சாதாகிய தத் துவத்திலே நின்று ஈசுவரதத்துவத்தையும் அதிலே புவனங்களையும் அநதப்புவனாய்கான அனந்தர் முதலான அட்டவித்தியேசுரர்களு க்குத் ததுகரணதிகளையுண்டாகுவதும், இந்த ஈசுவரதத்துவத்துக்கு நாயகராகமகே ஈரரைப்பண்ணுவதும், இநதத்தத்துவத்திலே நின்றுஞ் சுத்தவித்தியாதத்துவத்தை யுண்டாகுவதுஞ், சுத்தவித்திதையிலே யிருக்குஞ் சுத்தகோடி மகாமுத்திரர்களுக்குத் ததுகரணதிகளையுண் டாகுவதும்.

இனிப்பிரவிருத்தராகவிருந்துபண்ணுகிருத்தியமாவது:—பிர ளயாகலரிலே தீவிரதாசத்திநிபாதத்தை யுடையவர்களை அதுக்கிர ணித்துப் பரமுத்தியுடையப் பண்ணுவதும், தீவிரசத்திநிபாதமுடையவர்களைச் சகல கனமங்களையும் பேராகிய திகாரமலமாதிரிமாக நிறுத்தி யுருத்திரராகப்புவனேசுரர்களாகப் பண்ணுவதும், அநத தமாயையைய கலக்கி மாயை காலம் நியதி கலை யென்னும் தத்துவங் களை யுண்டாகுவதும், இவைகளிலே புவனங்களையுண்டாகுவதும், இநத நான்கு தத்துவங்களிலே பிருத்திவர்களுக்குத் ததுகரணதிக ளையுண்டாகுவதும், ஸ்ரீ கண்டபரமேசுரனை யதிட்டித்து நின்று க லையிலே பிரகிருதியையும் விதைப்பையு, பிராகத்தையுமுண்டாகுவ தும், காலாதிகளின் கூட்டத்திலே புருட தத்துவத்தையுண்டாக்கு வதும், பிரகிருதியைக் கலக்கிக் குணங்களைப் பிரிப்பதும், தமமுடைய வலப்பாக மிடப்பாக மாற்பென்ற வகங்களிலே யுண்டான பிரம விட்டுணு நீலருத்திரரென்னு மும்மூர்த்திகளையும் ஸ்ரீ கண்ட பரமேசு

ரனால் நாளடைவிலே இராசத சாததுவிக தாமதங்களாற் சிருட்டிப் பித்தககுணமுதலாகப் பிருதிவீரூன விருபதது நான்கு தததுவங்க னிற் சிருட்டித்தி சங்காரம் பண்ணுவதுமாம்.

இனிககர்ததாவானவர் சுததாத்துவாவுக்குச் சத்தரும யுத்தி யுகதரும, அசுத்தாத்துவாவுக்கு அநநதேசுரராகிய பிரவிருத்தருமா க வருவாடுென வறிக.

பதீயிலக்கண முற்றிற்று.

பாசு வலக்கணாட.

—:(0):—

ஆனமாவிலல்பென்று சிலாசொலலுகினை நமயாலதையுண்டெ ன்று நிருபிக்கப்படுகின்றது.

அஃதாவது சூரியமென்பதின்றி; என்னுடைய தேகமென்று சொல்லுவதுமின்றி, இந்நிரியங்கொழிந்திருக்கிற சொப்பனுவததை யினாலுமறிகையா விந்நிரியங்களு மல்லவாய்ச், சுழத்தி துரியந் துரி யாதீதங்களிலே யந்தக காரணங்களும் பிராணவாயு மற்றிருக கையா லந்தககரணங்களுக்கும் பிராணவாயுவுக்குமநிரியமாய், விளித்தபோது முன்பண்ணின காரியக்குறங்களைப்பண்ணவும் அறியவுஞ் செய்கை யாறகணிகலுமல்லாமத, மேதகத்திறகப்புறத்திலேயிருக்கின்ற பதார்த் தத்தததக கிபக்தகையா ல்லுபரிமாணலு மகதியபரிமாணலுமல் லாமத, றுளே பொனவறாடி மறிடமாட்டாமலிருக்கையாற சுதந்தா லுமல்லாமத, சுதததககரணாற பல்விக்கப்பட்டிருக்கையா லொரு வலுமல்லாமத, சுததுகக பததததப புசிக்கையாற சுதததாவுமல்லா மல, நித்தியனாய் வியாபகனாய் அசுதந்தரனாய் அநேகனுமா யகர்த் தாவாய் மலத்தினுலே தடைபட்ட ஞானசொருபியா யிருக்கிறவ னெனவறிக.

இந்த வானமா அத்தககரணங்களுக கநியனயிருந்தாலும் இரா சாவும் மநதிரியுங் கூடியிருக்குமாறுபோல அநதககரணங்களுடன் விடயபோக சிமித்தங் கூடிக்கொண்டிருப்பன்; மலத்தாற் தடைப

ட்ட ஞானசொருபியாகையால் ஐந்தவத்தையைப் பொருந்தியிருப்பன்; இவ்வாறொரு ஆன்மாவுண்டென்பதற்குப் பிரமாண்ம தொழிலைப் பொருந்தியிருக்குந் தேகாதிகள் சடமாகையாற் கடாதிகளைப் போலத்தானே சேட்டிக்கமாட்டா; இவற்றைச்சேட்டிக்கிறவனெவனோவவனே யான்மாவென்பதாம்.

இனி யான்மாக்களுக்குக் கேவலஞ், சகலஞ், சுத்தமென ஆணவமாயை சிவசத்தியான் மூன்றவத்தையவரும்.

இவற்றுட் கேவலாவத்தையாவது:—தேகாதிக ளொன்றுமற்றுக், குணமற்றுத், தொழிலற்றுப், போகமற்றுக், கர்த்தாவாகையற்று, மைக்குண்மணிபோல ஆணவமலத்தினாலே மூடப்பட்டு ஓர் நிபுறமறு, வியாபியாயிருக்குமவதரமெனவறிக.

சகலாவத்தையாவது:—பஞ்சகோசபெத்தனாய், அதனாலே பரிச்சினனனாகிக், கிஞ்சிக்கனாய் அநாதிகன்மத்துக்கிடாய், அநேக யோனிகளி லுஞ் சஞ்சரித்து விடயங்களைப் புசிக்குமவதரமெனவறிக.

சுத்தாவத்தையாவது—இருவினையொப்பு மலபரிபாகமுஞ்சத்திநிபாதமும் வந்தகாலத்துச், சரியை கிரியை யோகஞான பாதங்க ளாயுணர்ந்த குருகடாக்ஷத்தினாலே முமமலங்களைப் பீங்கிச் சச்சிதானந்த சிவமாக விளங்குமவதரமெனவறிக.

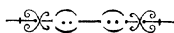
இனியிந்தவான்மாக்கள் அதமரான சகலர், மத்திமரான பிரளயாகலர், உத்தமரான விஞ்ஞானகலரென மூவகைப்படுவார்கள். இவருட் சகலராவார் ஞானக்கிரியைபாத தடுக்குமானவ மலத்தையும், அது சிறிது நீங்குதனிமித்தமாக மாயாகாரியமாகிய கலாதிகளையும், போகத்தின்பொருட்டுக் கண்மழுமாகிய மும்மலத்தையுமுடையவராக விருப்பார்கள்.

பிரளயாகலராவார்:—ஞானக்கிரியைகளைத் தடுக்குமானவமலத்தையுடையவர்களாய்க், கண்மபரிபாகத்தினாலே காலாதிகளைத் தங்கள் வசம்பண்ணிக்கொண்டு ஈசுரத்துவாவிற் போகத்திற்கேதுவான கண்மத்தையுமுடையவர்களாய் இவ்வாறானவகண்மமென்றிருமலபந்தராயிருக்கிறவர்கள்.

விஞ்ஞானகலாவார் ஆணவமலத்திலே தடைபட்ட ஞானக்கிரியையுடையவர்களாதலாலில்லை யென்பதற்கொத்த ஞானக்கிரியையுடையவர்களா யொரு மலத்தராயிருக்கிறவர்கள்.

இந்த மூவகையான்மாக்களும் மாஸ்யினுடைய வடிவென்னு மான்மத்தவமிருபத்து நான்கினும், நடுவென்னும் வித்தியாதத்து வமேழிலு, முடிவினுமிருப்பார்கள். விஞ்ஞான கேவலரறுக்கிரகம் பெற்றதற்குப் பின் சிவதத்துவங்களிலே யிருப்பார்களெனவறிக.

இனிப்பாசவிலக்கணம்.

பாசம் ஆணவந், திரோதாயி, சுததமாயை, அசுத்தமாயை, கன் மமென ஸ்வந்தாம்.

இவற்றுள், ஆணவமலமாவது:—நித்தியமாயொன்றாய், விபுவா, யநாதியா, பாண்மாக்கடோறுஞானத்தைத் தடுக்குமெண்ணிறந்த சத் திகளையுடையதாய்ச் செம்புக்குக் களிமப்புபோலச் சகசமாயிருக்கும்; இதற்குப் பரியாய நாமமாவன:— பசுநீகாரம், பசுத்துவம், மலம், அஞ்சனம், அவித்தை, ஆவிருதம், மூலமலம், மிருத்தியு, தமசு, சென்மபீசம், ஆவரணம், அசுத்தி, மோகஞ், சகசமலம் எனப்பல வாம்.

இவ்வாறுகிய ஆணவமலமுண்டென்பதற்குப் பிரமாணம் ஆன் மாவொன்றினாலே யாவிரிக்கப்பட்ட சர்வஞ்ஞானகவேண்டும்,

அற்பவறிவனாகக் காண்கையால் அற்பவறியில்லாதவன் மலர கிதனுமல்ல, சிவனைப்போலவானமாவுக் கற்பவறியியல்பல்ல, எல் லாருக்கு மொருபடித்தன்றாய் ஞானமிருக்கையாலு, மோகத்திலே சர்வஞ்ஞானக் கேட்கப்படுகையாலும், இவையன்றியும்; அருசி யாய்த் துக்கமயமாயிருக்கிற விடயபோகங்களிலே யாசை வருவ தும் ஆணவமலத்தினாலே யென்பது பிரமாணமாம்.

இனித்திரோதாயியாவது:—ஆணவஞ்சடமாகையாலிந்த வாண வசத்தினைச் சேடிப்பது, ஞானசொருபியாகிய வாதிசத்தியேயாம்;

இந்த வாதிசத்தியானது பாசகன் மத்துக்குப்பின் சொல்லுகையா
லிதையும் பாசமென்று பசாராகச் சொல்லப்படும்.

இனிச் சுத்தமாயையாவது:— நித்தியமா, யொன்றாய்ச், சடத்
துவாவையும் வியாபித்திருப்பதாய்ச், சடமாய்ச், சுத்தமாய்ச் சூக்
ருமை முதலிய என்னு வாகுக்களுக்குஞ் சடத்துவாககளுள்ளே
மந்திரம் பதம் வன்னங் கல் பென்னு நான்குக்குஞ்சிவத்ததுவ
முதலிய சுத்த தத்துவங்களைநதுக்கும் அவைகளிலுள்ள புவனங்க
ளுக்கும் அநதப்புலனங்களிலுள்ள விஞ்ஞானகலருக்கும் அநதப்புல
னநாயகராகிய மந்திரமேகசுரர் மந்திரங்களைனனு அனுசதாசிவரா
தியோர் தனுவாதிகட்கு முகற்காரணமாய்ச், சிவனுக்குவைப்புச்சு
தியென்று சொல்லப்படும் பரிக்கிரகசத்தியாபிருப்பது; இதற்குக்
குண்டலி, குடிலை, மகாமாயை, ஊரகதுவராயை, லிங் வென வினை
போலப் பரியாயநாமங்களுமுண்டு; இஃதுண்டென்பதற்குப் பிரமா
ணம் இவ்வனங் கூறிய காரியங்கள் நாரணமன்றி யுண்டாகாவென்
பதாம்.

இனி ஊர்த துவராகமாகிய சுத்தமாயையினுடைய அநேகபாக
மாகிய அசுத்தமாயையாவது:—நித்தமாய், ஒன்றாய்த் தன்னுடைய
காரியங்களைக் காரணமின்றி வியாபித்திருப்பதாய், வஸ்துருபமாய்க்
கன்மத்துக் கிருப்பிடமா, யசுத்தமாய்ச், சகலப் பிரளயாகலர் என
னுமான்மாக்களுக்குப் பொதுவாய்ப், பிரளயகாலத்திலே தேகாதிக
ளற்றிருக்கிறவான்மாகளுக்குச் சிருட்டி காலத்திலே காலாதி தத்து
வங்கள் தூல சூக்குமமுதலானவைகளுண்டாவதற்குப் பிறப்பிட
மாய்ச், சிவனுக்கு பேரகசத்தியாகிய பரிக்கிரகசத்தியாகியிருப்பது.
இதற்கு அநேகமாயை, மோகினி முதலான வனைப் பரியாய நாமங்
களுண்டு. இவ்வாரோசுத்தமாயை யுண்டென்பதற்குப் பிரமா
ணம் இந்தக்கலாதிகாரியங்கள் மாயையாகிய வுபதானமின்றியுண்டா
கா; மண்ணுண்டையின்றிக் கடமுண்டாகாததுபோல வென்க. கன்
மஞ்சடமாகையாலான்மாளினிடத்திலிராது; இருக்கில், ஆன்மாச
சடமாகத்திரியும்; சுத்தமாயை கன்மத்துக்கு மேற்பட்டிருப்பதாற்
சுத்தமாயையிலுமிராது; ஆகவே சங்கரகாலத்திலே இதிலிருக்க
வேண்டுமென்பதற்கு.

இனி கண்மலமாவது:— மனோவாக்குக் காலங்களாற் பண்ணப்படுகையுட்படும் கண்மலமென்றும், பண்ணின கண்மம் நடித்துப்பலமுண்டாகுமட்டும் புலனத்திலும், மருத்தெண்ணை வாசனையோட்புத்தியிலுந்தங்கிக் கண்ணுக்குக் காணப்படாதிருக்கையால் அடித்தமென்றும், தேகதிகளைப் பலவகையாயுண்டாக்குகையாற் சனநமென்றும், எல்லாவற்றையுந் தரிக்கையாற்றாகமென்றும், புதிக்கப்படுகையாற் போக்கியமென்றுஞ் சொல்லப்படுவதாய், அத்தியான்மீகமுதலிய துக்கத்திரயத்திற்குக் காரணமாய், ஆன்மஞானமுமாயாகாரியங்களுங் கூடினவிடத்திலே, யுண்டாகுகையாற் மன்மாதன்மசொருபமாய்ப், பிரளயகாலத்திலே பக்குவப்படுவதாய்ச், சிருட்டிகாலத்திலே தேகதிகளுக்கேதுவாவதாய்ச், சங்காரகாலத்திலே மூலையிலே யிருப்பதாய்ப் புசித்தாலொழியாத தொலையாமலிருப்பது; இது காலிகம், வாசிகம், மானசமென மூவகைப்படும்.

இவற்றுட்காரிகமாவது:—தெய்வங்களைப் பூசித்தல், ஒருவனையடித்தன் முதலிய புண்ணிய பாவங்களாம்.

வாசிகமாவது:—வேதாகம ஞானசாத்திரபுராணவடங்கன்முறை முதலிய திருமுறைகளை யோதுதல், ஒதுவித்தல், பொருளைக் கேட்பித்தல், வேதாகம மந்திரங்களை வாக்கு, மந்தம், மானதமாடிச் செபித்தல், ஒருவனை வைதன்முதலிய புண்ணியபாவங்களாம்.

மானசமாவது:—முக்கூற்றறுவகைச் சமயத்திற்குத்தீதப்பட்டவகச்சமயமாரினுட் னைவர்கள் பண்ணும் அதோபாகமாகிய தியானரீக்கிச் சைவசித்தாந்திகள் ஐந்தெழுத்தார், திருநீறுங், கண்டினை யும் பொருளாகக்கொண்டு, பரசிவத்தின் மடத்தலக்கண சொருபலக்கணங்களையறிந்து தியாமித்தன் முதலிய தியானமும், பிரருடைமையை யபகரிக்கச் சிறுதித்தன் முதலியனவுமாகிய புண்ணிய பாவங்களாம்.

இந்தக்கன்மஞ் சாதி யாயுப் போகங்களைக்கலந்து அகந்தைபுண்ணி நிற்கும்; அஃதொழிந்து ஒருவர்க்காயினுந் தீர்க்காயுவும் நல்ல சாதிபு நல்லபோகமும் பண்ணுது; புண்ணியத்தினாலே பாவமும் பாவத்தினாலே புண்ணியமு மழியாது.

ஆகம புராணவிதிப்படி பிராயச்சித்தம் பண்ணினால் புகிப்பியா மற்போதும்; அவ்வண்ணம் பரிசாரஞ்செய்யாவிடில் ஆன்மாப்பாவ கன்மங்களுக்கு ரௌரவங் குமபிபாக முதலிய துக்கக்கிலேசங்களை யறுபவித்துப் பாடாணம்போற் கிடகமன்றிப் புசித்தாலொழியத தொலையாது; புசிக்குமிடத்து இதாகிதங்களான் மேலைக்குக்கட்டுப பட்டிருப்பதும், மனோவாகுக் காயங்களா லுண்டாகையா லுற்பத தியையும், புசித்துத் தொலையப்படுகையாலே நசுத்தையுமுடைய தாம்; இதுதொன்றதொட்டு வருதலால் லாறறொழுக்குப்போலப் பிர வாக நாதியாம்; இந்தத் தன்மாதனம் சொருபமான கன்மத்துக்கு மூலகாரண கன்மம் ஆணவமாயைகளைப்போல நித்தியமாய்ச் சகசமா யிருக்கும்;

இப்படி யொருகன்ம முண்டென்பதற்குப் பிரமாணமாவது:— இருவர் ஒத்த சிலத்திலே திருவள்ளுவர் குறளினபடி உழவ முதலி யன சரியாகச்செய்து பயிரிட்டிருக்க ஒருவனுக்கு விளைகின்றது மற்ற றொருவனுக்கு விளையாமற்போகின்றது; இதற்குக்காரணமியாது? “பண்ணிய பயிரிற் புண்ணியந் தெரியும்” என்றபடி, புண்ணியபாவ வன்மை மென்மையெனக் கூறநிற்குங் கன்மமாம்; அன்றியும், ஒரு வன் சுவர்க்கத்திலே சுகமனுபவிக்கின்றான்; மற்றொருவன் நரகத்தி லே துக்கமனுபவிக்கின்றான்; இதற்குக் காரணமியாது? அதுவே கன்மமாமெனவறிக.

இனிச்சிருட்டி வரலாறுவது:—சுத்தமாயையிலேநின்று சூக்கு மை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரியென நான்கு வாகுகளும், சிவஞ் சத்தி, சாதாக்கியா, ஈசுரம், சுத்க்விததையென்னுஞ் சுத்த தத்துவங் கள் ஐந்துமுண்டாம்.

அசுத்தமாயையிலே நின்று, மாயை, காலம், நிமிதி, கலை, வித தை, அராகம், புருடன் என ஏழு தத்துவங்களுண்டாம்.

பிரகிருதி மாயையிலே சித்தம், புத்தி, அகங்காரம், மனம், சோத் திரம், தொக்கு, சட்சு, சிங்நிவை, ஆக்கிராணம், வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயு, உபஸ்தம், சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம், ஆகா யம், வாயு, தேயு, அப்பு, பிருதிவியென்னு மிருபத்தினுன்கு தத்து வங்களுண்டாம்.

இனிச், சத்தமாயையிலே வாக்குகள் தோன்றுமாறு:—சத்த ருடையசத்தி சத்தமாயையையக கலககிக் காரியவுன்முகமாய்க் கூடி நின்றபொழுது சந்திரகிரணங் கூடும்போது சமுத்திரமூப்பி யொ லியுண்டாவதுபோல ஒருநாதமுண்டாம்; அநநாதம் பரசரீரத்தி னுள்ளாக நாதமாததிரையாய் விளங்குவதா யெல்லா அர்த்தத்தை யுஞ் சாமானியமாய் விளக்குவதாய் மூவகை யான்மாக்களுக்கும் ஞானப்பிரகாசத்திற் கேதுவாய், சூகதுமையென்றும் பேர்பெற்றி ருக்கும்; அது தானே விருத்தியாய்ப் பஞ்சவர்னங்கனையுஞ் சூக்கும் ரூபமா யொடுக்கிநின்ற மயின்முட்டைகளுள்விருக்கிற நீர்போலப் பிரிக்கப்படாத வர்னங்களை யுடைததா யுன்முகமா யர்த்தவிசேடச தைப் போதிக்கப்படாமற் சிந்தையிலிருக்கிற சத்தம் பைசநதியாம்.

அது தானே விருத்தியாய், விருதுவிலதோ பாகத்திலுண்டாகிய அம்பிகை, வாஸம், சேட்டை, ரொளத்திரியென்னும், நான்குசத்திகளி னாலும் ஐயை, விஜயை, அசுதை, பராசுதை, சீவர்த்தி, பிரதிட்டை, வித்தை, சாரதி, இரத்திகை, தீபிகை, ரோசிகை, மோசிகை, வியோம ரூபை, அநந்தை, அநாதை, அனாசிருதையென்னும் பதினாறுசத்திகளி லுமுண்டாகிய புத்தியிலிருக்கும் அகாரமுதலிய ஐம்பத்தோர்க்கரங கனையும் அவற்றின் நடவையுமுடைத்தாய்ச்செவிக்குகேட்கப்படாத தாய், உள்ளேயுணரப்படுவதாய், உதானவாயுவின றொழிற்பாடுபற்றி யிருப்பதாய்க் கண்டத்திலடங்கியிருக்குஞ் சத்தம் மத்திமையாம்.

பிராணவாயு வியாபாரமாய், மேலே யெழுந்து தன்செவிக்கும் பிறர் செவிக்குங் கேட்க யோக்கியமா யர்த்தத்தைச் சொல்லுவதா யிருக்கிற சத்தம் வைகரியாம்.

இந்த நான்கு வாக்குகளும் நிவிர்த்தி முதலிய பஞ்சகலைகளைப் பற்றுக்கோடாகச் சார்ந்து ஐவகைப்பட்டுச் சிவதத்துவ முதலிய பஞ்ச தத்துவங்களிலுமிருக்கும்; மூவகை யான்மாக்களிடத்திலும பந்தித்திருக்கும்; இந்த வாக்குகள் தனக்கநரியமாக ஒருவன் சிவ ஞானத்தாற்கண்ட காலத்திலே ஆணவமலததுடனே நீங்குமல்லது ஒருவருக்கும் நீங்காது; இந்தவாக்குகளை ஞானவான் யாவன் அந்நிய மாகக்காண்கின்றான் அவன் நித்தியனாகி நினைப்பு மறப்புமற்றவனாகி விகாரமில்லாதவனுய்ச் சதந்திரனாகி ஞானானந்த சொரூபியாவன்;

எவ்வாறென்னில், சூரியவுத்தபத்திலே நட்சத்திரப் பிரகாசமும் அந்தகாரமும்போலச் சிவஞானப்பிரகாசத்திலே அஞ்ஞானமாகியவாண்மையுத்துடனே இந்தவாக்கு ரூபமாகிய அஞ்ஞானமும் போம். இது சுத்தமாயையிற் சுத்தமுண்டாமாறு சொல்லப்பட்டது.

சுத்தமாயையிற் றத்துவங்களாகிய அர்த்தவடிவென்றும், ஒளிவடிவென்று மிருவிதமுடையவத்துவாக்களி லர்த்தவடிவாகிய சிவஞ்சத்தி, சாதாக்கியம், ஈசரம், சுத்தவித்தை யென்னுமைந்திற் சிவதத்துவ மாவது:—சுத்தமாயையினுடைய முந்தினவிகாரமென வறிக. இதிலே சூக்குமையென்னும் வாக்கு மிகுத்துக் காமிகாதி சொரூபமாயிருக்கிற சிவாகமவழி முத்தியையிச்செய்கிறவரிடத்திற் சிவஞான விளக்கமதிகம், அதிலுஞ்சிறிததிகம், மிகவுமதிகம் என்பதை விளக்கும்; இன்னும் அவ்வாக்கு ஈசரசக்திக்கு ஏவல் செய்துகொண்டிருக்கும்; இன்னும்ச் சிவதத்துவம், மலத்தைப்போக்குஞ் சத்திக்குஞ் சிவபதத்தையடைவிக்குஞ் சத்திக்கு முபாதியாயிருக்கிற, இந்திகை, திபிகை, ரோசிகை, ரோசிகை, ஊர்த்தவகாமியின்பென்னும் கலைகளுக்கு மிருப்பிடமுமாய், ஈதமென்று சொல்லப்படுவதாய்த் தன்ம ரூபமாயிருப்பதெனவறிக.

இனிச் சத்திதத்துவமாவது காமிகாதி அபரஞானத்தையுடைய பைசந்தி வாக்குவிருத்திக்குக் காரணமாய்; ஆன்மாவுககுச் சமுசார விவர்த்திக்குப் பகையாயிருக்கிறதிலே பிரவர்த்திக்கை, இதிலே விஷயகோசரமாயிருக்கிற பசுஞானத்தை விடுத்துச் சிவஞானத்தைச் சாட்சாந் காரமாய்ப் பிரகாசிப்பிக்கிறதற்குத் தாபத்திரய முதலான சர்வதுக்கங்களையும் போக்குகை ஆகிய இவற்றைப் பண்ணுமையால் நிறிந்தி, பிரதிட்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்தியாதீதையென்னுஞ் சத்திகளுக்கிருப்பிடமாய், விந்துவென்று சொல்லப்படுவதாயிருக்கிற சிவதத்துவ காரியமாம்.

இனிச் சாதாக்கிய தத்துவமாவது:—காமிகமுதலான வபரஞானத்தையுடைய மத்திமையென்னும் வாக்கு விருத்திக்கிருப்பிடமாய்க், காமிகமுதலான தந்திரங்கள் வேறுகிறதற்குக் காரணங்களாயிருக்கிற பிரணவாதிக்குஞ் சாயீப்பிய முதலானவற்றை யுடைய தோர்க்குந் ததுகாவிதிக்குக் காரணமாகிய சத்திதத்துவ காரியமாம்.

இனி ஈசுர தத்துவமாவது:—அநந்தேசுராதிகட்கு மவர்களைப் பாசிக்கையா லவர்களுடைய பதத்தை யடைந்திருக்கிறவர்கட்குத் தறுகரணபுவநாதியை யுண்டாக்குவதான சதாசிவதத்துவ காரியமாம்.

இனிச், சுத்தவித்தியா தத்துவமானது:—காமிக முதலான வாகமங்களுடைய வைகரி வாக்குவிருத்திக் கிருப்பிடமாய்ச், சுத்த கோடி மகாமந்திரங்களுக்கும், கணேசுரர்களுக்கும், இந்திரன் முதலான திக்குப்பாலகர்களுக்கும், தனுசுரணபுவன முதலானவற்றிற்குக் காரணமாய்; ஈசுவரதத்துவ காரியமாயிருப்பதாம்.

சிலபெயர் வருமாறு:—

பரமான்மா ஞானமாத்மிரத்துடன் கூடியிருக்கிறபொழுது, அவர்க்குச் சிவமென்று பெயர். அவரிருக்குந் தத்துவத்திற்குஞ் சிவமென்றுபெயர். தொழின்மாத்மிரத்துடன் கூடியிருக்கிறபொழுது அவருக்குச் சத்தியென்று பெயர். அவரிருக்குந் தத்துவத்திற்குஞ் சத்தியென்று பெயர். ஞானக்கிரியைகள் சரியாயிருக்கக் கூடியிருக்கிறபொழுது அவர்க்குச் சதாசிவமென்று பெயர். அவரிருக்குந் தத்துவத்திற்குஞ் சதாசிவமென்று பெயர். கிரியையதிகமாய் ஞானங்குறைந்திருக்கக் கூடியிருக்கிற வபொழுதவர்க்கு ஈசுரரென்று பெயர். அவரிருக்குந் தத்துவத்திற்கும் ஈஸ்வரமென்று பெயர். ஈஸ்வரரெனினுட மஜேஸ்வரரெனினு மொக்கும். ஞானமதிகமாய்க் கிரியை குறைந்திருக்கக் கூடியிருக்கின்றவபொழுது அவர்க்குச் சுத்தவித்தையென்று பெயர். அவரிருக்குந் தத்துவத்திற்குஞ்சுத்தவித்தையென்று பெயர். அப்பரமான்மாவுக்கு இவ்வவகைச்சத்தாவ முஞ் சுத்திரவடிவமாம்.

மாயா தத்துவமாவது:—ஆன்மாவுக்கு மயக்கவறிவைப் பண்ணுவது.

கலையாவது:—நியதியின்பின் மாயையினின்றுந் தோன்றுவதாய் ஆணவத்தை யேகதேசத்திலே நீக்கி ஆன்மாவின் கிரியாசத்தியை விளக்குவதாய் மாயாகாரியமாயிருப்பது. இதுவுண்டென்பதற்குப் பிரமாணம்; இதுவே ஞானக்கிரியைகளை விளக்கும் பின்னையொன்றி னாலே யவ்வின ககம் வராதினபது.

வித்தையாவது:—கலையிலேயுண்டானதாய் ஆன்மாவுக்கு ஞான சத்தியை விளக்குவதாய்ப் போகத்தைக் கிரகிக்கிறதற்குக் காரணமாயிருப்பது.

இராகமாவது:—வித்தையிலே யுண்டானதாய் ஆன்மாவினிச்சா சத்தியை விளக்குவதாய்ப், புத்திதருமான அந்தந்தவிஷயங்களி லாசையை யுண்டாக்குவது.

காலமாவது:—மாயையினின்றுநோன்றி, இலவந்துடி யென் பது முதலியவற்றிற்குக் காரணமாய், இம்மட்டென்று போகத்தை யளகிடுவதாய், எல்லை, பலம், புதுமைகளைப் பண்ணுவதாய்ச் செல் கால நிகழ்கால மெதிர்காலமுதலாக வநேக பேதப்பட்டிருப்பது.

நியதியாவது:—காலத்தின பின் மாயையினின்றுந் தோன்றி ஒருவன்செய்தகன்மபலத்தை விஷயன்னுயிருக்கிறதென்று புசியாம லுந், தான்செய்த கன்மபலத்தை விஷயன்னுயிருக்கிலையென்று புசியாமலிராதபடியும், ஒருவர் தேகாதிகன்மற்றொருவருக்குப்போக வேதுவாகாதபடியும், அவரவர்செய்த கன்ம மவரவரேதருமபடி இராசாக்கின்போல, நிச்சயமபண்ணி நிறுத்தவது.

புருடதத்துவமாவது:—இங்ஙனங் கூறிய கலைமுதலான பஞ்ச தத்துவங்களையும் பொருந்திப் பஞ்சகஞ்சகமுடைய வுயிரே முற் கூறிய இச்சா ஞானக்கிரியை மருவிப் புருடதத்துவமெனப் பெயர் பெற்று போகததுன்முக்கமாய் நிற்பது.

இனிப் பிரகிருதியாவது:—கலையிலே ினறும ஸ்ரீகண்டபரமே சுவாஸுண்டாக்கப்பட்டதாய்க், குணமுதலான விரூபத்துநான்கு தத் துவங்களுக்குக் காரணமாய்ப், பிரிகற்பபடாமற் குணங்களைச் சரியாகக் கூட்டி யிருப்பதாய், விபரீதவுணர்வை யுடையதாகிய அவிச்சை யைத் தோற்றுவிப்பது; இதற்கு மூலப்பிரகிருதியென்றும் பெயர் கூறப்படும்.

இனிக், குணதத்துவமாவது:—பிரிக்கப்பட்ட குணங்கள் சரியாய்க் கூடியிருக்கு மவதாம் ஆகையாற் பிரகிருதிக்குங் குணதத்து வத்திற்கும் பேதமில்லை; இக்குணதத்துவஞ் சாத்துவிகம், ராசநா

தாமதமுதலிய மூன்றாய் ஒவ்வொன்று முததிறப்பட்டு ஒன்பதுவகையாயிருக்கும்.

* சித்தமாவது:—பிரகிருதியினதோ பாகமே; அதுபாகத்திலே சாமானியமாயிருக்கச் சிந்திக்கப்பண்ணும்; குணஞ், சித்தம், பிரகிருதியென்ற மூன்றுமவதர நாமங்களாம்.

இனிப்பகுதியாவது:—குணத்தவத்திலே நின்ற முண்டானதாய், உயிர்கள்செய்த புண்ணியபாவங்கள் தன்பாற் சாரப்பட்டும், இருவினைக்கிடாகவந்த விடயத்தை யஃதின்னதென நிச்சயித்தும், நிற்பது; இது தன்மம், ஞானம், வைராகியம், ஐசவரியம், அதன்மம், அஞ்ஞானம், அவைராகியம், அநைசவரியம், என்னுமெட்டி னுக்குங் காரணமாயிருப்பது.

இனி, அகங்காரமாவது:—என்னோடொப்பவர் ஒருவருமில்லை யென அகநதைக்குக காரணமாய், யான எனதெனது மபிமானத்துக்குக காரணமாய்ப், புத்தியிலே யுண்டானதாயிருப்பது; இது சாதனவிக முதலிய குணங்களுடைய மிகுதியினாலே தைசதம், வைகாரிகம், பூதாதிகமென மூன்றுபேதப்படும; இவைகள் மன முதலிய வற்றிற்குக் காரணமாயிருக்கும்.

மனமாவது:—தைசதவகங்காரத்திலுண்டானதாய், விகற்பமென்னுஞ் சரதேக நினைவுஞ், சங்கற்பமென்னு நினைவும், இந்திரியங்கள் வழியாய்வந்த பொருள்களைப்பற்றி யறிபுமறிவாம்; இந்த விசேடணத்துடனே கூடினது விசேடிபமென்ன விஷயிகரித்துவரும நிச்சயத்தையும் பண்ணுவது; இதுதான் சுரோத்திராதி யிந்திரியங்களுளிலே கூடினவடைளிலே சத்தாதிஞானங்களையுண்டாகும்; ஆகையால், விபுவுமல்ல, பஞ்சாவதானியிடத்திலே யொருங்கே ஞானம் வருகையால் அனுபுமல்ல; விரிதல் குவிதலையுடைய மகத்துவமாம்.

இனிச், சுரோத்திராதியாவன:—முற்கூறியதைசத வகங்காரத்திலேயினதுஞ் சுரோத்திராதி யிந்திரியங்களுண்டாம்; தன்னை வந்த

* இச்சித்தமானது மனத்தின் பின்னதாய்தன்கண டங்குமெனச் சித்தியார்சுபக்க பிரண்டாங்குத்திரம் ௫௮-ஆம் கவியுரையிற் கூறினார்.

டைந்த சத்தத்தைக் காதுவெளியிலாகாசமிடமாயிருந்து, கிரகிக்குந் தத்துவஞ் சுரோத்திரம்.

தன்னை வந்தடைந்த பரிசத்தைத் துவக்கில் வாயுவினிடமாக விருந்து கிரகிக்குந் தத்துவம், துவக்கு.

கோளகையிலே யக்கினியினிடமாக வந்தநயனவொளி வழியாகப் பாய் ரூபத்தைக்கிரகிக்குந் தத்துவம் சட்சு.

நாக்கிலே அப்புவினிடமாக வந்தடைந்த ரசத்தைக்கிரகிக்குந் தத்துவம் சிங்ஜுவை.

மூக்கிலேயிருந்து பிருதிவியினிடமாக வந்தடைந்த கந்தத்தைக் கிரகிக்குந் தத்துவம் ஆக்கிரணம்.

காது முதலான தானங்களிருக்கவுஞ் செவிடர் முதலோர்களுந் குச் சத்தாதிசுளறியபபடா திருக்கையா லந்தத தானங்களிலிந்திரிய மில்லையென்க.

இவற்றிற்கந்நியமாய், வைகரி யகங்காரத்திலே வாக்கு முதலான கன்மேந்திரியங்களுண்டாம்.

இவற்றில், நாக்கினிடமாக நின்று சொற்களை வசனிக்குந் தத்துவம் வாக்கு; கால்களிடமாக நின்று நடத்தல் ஓடன் முதலியவற் றைச் செய்விக்குந் தத்துவம் பாதம்; கைகளினிடமாக நின்று ஈதலேற் றன் முதலிய தொழில்களைச் செய்யுந் தத்துவம் பாணி; குதத்திலே நின்று மலனிசர்க்கங்களைப் பண்ணுந் தத்துவம் பாயு; குய்யத்திலே நின்று ஆனந்தத்தைப்பண்ணுந் தத்துவம் உபஸ்தம்.

இனிப்பூதாதி யாங்காரத்திலே நின்று பஞ்சதன்மாத்திரையுண் டாம்; அர்த்தந்தரும் விசேடமின்றியிருக்குஞ் சாமானிய சத்தம் சத்ததன்மாத்திரை; குளிர்ச்சி யுஷ்ணமுதலான விசேடணமற்றுச் சாமானிய சத்தமும் சாமானிய ப்ரிசுமூமாயிருப்பது பரிசதன் மாத் திரை; வெண்மை, கருமை, செம்மை முதலிய விசேடங்களற்று ரூபசாமானியச் சத்தபரிசுரூபமாயிருப்பது ரூபதன்மாத்திரை; மது ரமுதலான விசேடமற்று ரசசாமானியமாய்ச் சத்தபரிசுரூபரசமாயி

ருப்பது ரசதன் மாத்திரை; நற்கந்தந தூர்க்கந்தமாகிய விசேடமற்றுக கந்தசாமானியமாய்ச் சத்த பரிசு ரூப ரச கந்தமாயிருப்பது கந்ததன் மாத்திரை.

இவ்வாறாகிய பரிசுமுதலான தன்மாத்திரைகளிலொவ்வொரு குண மதிகமதிகமாகக் கூடியிருக்கையால், வாயுவாதி பூதங்களிலுமொவ்வொரு குணமதிகமெனவறிக.

இந்தச்சத்ததாதி தன்மாதிரைகள் ஆகாசாதி பூதங்களுடைய குக்குமாவத்தைச் சத்தாதிதனமாசத்திரையிலே நின்றும ஆகாசாதி பூதங்களுண்டாம்.

ஆகாயம சத்தத்தன் மாதிரையிலேயுண்டானதா, யிடங்கொடுப்பதாய்த், தூலமாய்ச், சுத்தமாய், வன்னரூபமாய்ச், சத்தத்தைக் குணமாயுடையதாயிருக்கும்.

வாயு, சத்தத்தாகுபு பேரிமுதலான நிமித்தமொழித்து குணியல்லதாய்ப், பரிசுதன்மாதிரையிலே யாரம்பிக்கப்பட்டதாய், உஷ்ணமு மதுஷ்ணமுமல்லாத பரிசுத்தையுடையதாய்ச், சத்தத்தையுடையது; இது பிராணன், அபானன் முதலாக வநேகபேதமுடையதாய்த் திரட்டுதலெனினுந் தொழிலுபபண்ணும்.

அக்கினி, ரூபதன்மாதிரையிலுண்டானதாய்ச், சிவந்தரூபத்தையுடையதாய்ப், பிரகாசரூபமாய், உஷ்ணபரிசுத்தையுடையதாய்ச், சத்தத்தையுடையதாய்ப், பாகத்தைப் பண்ணுவதாயிருக்கும்.

அப்பு, ரசதன்மாதிரையிலுண்டானதாய், வெண்ணிறத்தையும ரசத்தையுங்குன்றாத பரிசுத்தையுஞ் சலசலசத்தத்தையுமுடையதாய், நெகிழ்ச்சியாய்ச், தூள முதலியவற்றை வலியவுண்டையாகப் பண்ணுவதாயிருக்கும்.

பிருதுளி, கந்ததன்மாதிரையிலுண்டானதாய்ச், சுகந்த தூர்க்கந்தங்களையு மதுரமுதலானவாறு ரசங்களையும் வெண்ணிறமுதலிய நானாவித வன்னங்களையுந் சூரியன் அக்கினி முதலியவைகளின் கூட்டுறவின் பாகத்திலுண்டானதாய், உஷ்ணமுமதுஷ்ணமுமல்லாத

பரிசுத்தையுங்கட கடசுத்தத்தையுமுடையதாய்க், கடினதாரகரூபமாயிருக்கும்.

இந்த பஞ்சபூதங்களொன்றி லொன்றுண்டாகாது காரணகுணங்காரியத்திலே வரவேண்டுமென னும வாக்காலென்க.

தத்துவமாவது, பிரளயமட்டாக விருக்கிறதாகையாற் சரீராதி கள் தத்துவமல்ல பூதவிகாரமாம்

இச்சிவ தத்துவமுதற் விருதுவிதத்தவமீறான முப்பத்தாறுஞ் சாதாரண மசாதாரணமென்றிருவகைப்படும்; சாதாரணமாவது புவனத்திறகாதாரமாய்த தூலமாயிருக்கும்; அசாதாரணமாவது, சூக்குமரூபமாய் ஞானக்கிரியையை விளக்குவதாக வானமாக்கடோறும் வெவ்வேறாயிருக்கும்.

இனிச், சுத்தமாயாகாரிய மைநதிற்குஞ் சிவதத்துவமென றுஞ், சுத்தத்தத்துவமென றுஞ், சுத்தாதத்துவாவென்றும், பிரேரககாண்டமென்றும் பெயர்.

மாயாதிகளேழுகடும் வித்தியாதத்துவமென்றும், ஈசுவரத்ததுவமென்றும், போக காண்டமென்றும், மிச்சிராதத்துவாவென்றும், சுத்தாசுத்த தத்துவமென்றும் பெயர்.

சித்தமுதலான விநுபத்துநான்கு தத்துவங்களுக்கும்மானமத்ததுவமென்றும், அசுத்தத்தத்துவமென்றும், போக்கியகாண்டமென்றும் அசுத்தாதத்துவாவென்றும் பெயர்.

இந்தத்தத்துவங்களால் வருங்காரியங்கள் சாதாரணமென்றும், அசாதாரணமென்றும், பொதுச்சிறப்பாகிய உபையரூபமென்றும் புவகைப்படு; இவற்றிற் புவனங்களெல்லார்க்கும் போகவேதுவாகையாற் சாதாரணமாம். பஞ்சதன்மாத்திரைகள், மனவகங்காரபுத்திகளிறத வெட்டுத்தத்துவங்கள் கூட்டுறவினாறுண்டான புரியட்டக தேகம் அவரவர்களுக்குப் போகவேதுவாகையால் அசாதாரணமாம். இந்தப்புரியட்டக தேகத்திலே நின்றுமானமாவொருலோகத்திலே போக்குவரவுடையவனாவன். ஸ்திரீமுதலியவருடய தூலதேகம் அவர்

களுக்குப் போகத்துக்கு ஏதுவுமாய்க் கணவனுக்குப் போக்கியமுமாயிருக்கையாலுடையபுருபமாம். இவ்வாறு மற்றைத்தேகங்களுமுடையபுருபமெனவறிக.

இனித், தூலதேகமானது சூக்குமபூதங்களைவிட்டு நீங்காமன் மாதாபிதாக்களுடைய சுரோணித சுகநிலங்களுடனேயுண்டாம்.

அவ்வாறு ண்டாகுமாறு, எலும்பு, மாமிசம், மயிர், துவக்கு, நகம், தந்தம், நரம்பு இவை முதலியன சூக்குமபிருதுவியிலும்; மூத்திரம், ரத்தம், கபம், வேர்வை, சுருக்கியவை முதலியன சூக்குமமானவப்புவியிலும்; இருதயதாபங் கண்களிற் பித்தபாக முதலானவை சூக்குமமான வக்கியியிலும்; பிராணன், அபானன், உதானன், வியாணன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிருகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன் இவைபததுஞ் சூக்குமவாயுயிலும்; ஆகாசமானது, சூக்குமவகாசத்திலுமுண்டாம். இவ்வாறு சூக்கும பூதத்தினின்றும் தூலதேகமுண்டாமெனவறிக.

இவ்வாறுணவமாயை கன்மங்களாலே தத்துவதாததுவிகமானசு கலபநதங்களுடனுங் கூடினசு கலருக்கு முனசொன்ன கேவலாதியவத் தைகள் சாகசிராதியாக வொவ்வொன்றைந்து வகையாகப் பதினேறது பேதப்படும்.

கேவலாவத்தையெந்நிற் சகலாவத்தையெந்நிற்ரு மிலக்கணம் வருமாறு;

கேவலத்திற் சாகசிரஞ், சொப்பனஞ், சுழத்தி, துரியந், துரியாதித மென்றெதுவகையாகும்.

கேவலத்திற் சாகசிரமாவது; ஆன்மா முப்பத்தாறு தத்துவங்களுடனுந் தாத்விசங்களறுபதுடனுங் கூடசு சகலவிதயபோகங்களை யுமதுபவித்துக்கொண்டிருக்கும் வேளையிலே போகவேதுவான கன்ம மில்லாதிருக்கையாற் பிேரககாண்டமாகிய சுத்தத்தத்துவங்களைநதும், போககாண்டமாகிய காலாதிகளேழும், பிருதிவிமுதலான பூதங்களைந்துமாகப் பதினேழு நீங்கசு சுரோத்திரமுதலாகிய ஞானேந்திரிய

ங்களைந்தும், வாக்குமுதலாகிய கன்மேந்திரியங்களைந்தும், சத்தமுதலாகிய தன்மாதிக் காரகர் ஐந்தும், வசனமுதலாகிய தாத்விகமாகிய வசனாதிகளைந்தும், பிராணன் முதலாகிய தாத்துவிகமாகியவாயுக்கள் பத்தும், மனமுதலாகிய வந்தககரணங்கள் நான்குமாகிய முப்பத்துநான்கு கருவிகளுடனுங்கூடிக் கேத்திரிகனாகிய வான்மாவங்கூட முப்பத்தைந்தாய்ச்சாக்கிரதானமாகிய லலாடத்திலேநின்று மேற்கூறிய பிரேரிககிற தத்துவமும் புசிககிற தத்துவமுந் தாரகமாகிய பூதங்களுநீங்குகையால் ஆணவமலமேலிட்டுக் கண்டுங்காணாம்கேட்டுங்கேளாமன்பங்கி யிருக்குமவதரமாம். இது அறிவில்லாச்சாக்கிரம.

புறமேபவிடயங்களைக்கடிகரு ஞானேந்திரியமைந்துங், கன்மேந்திரியங்களைந்தமாக இப்பத்து நீங்குகின்ற சத்தாதியைந்தும், வசனாதியைந்தும், பிராணாதியவாயுபத்தும், மநாதியந்தககரணநான்கும், கேத்திரிகனுமாகிய விருபத்தைந்துங் கண்டத்தானத்திலேநின்று சாக்கிராவத்தையிலே நின்றுபுவித்த போகத்தை நினைக்கவுந் தற்காலத்திலே வருஞ்சூகமதேகபோகமாகிய ஆணையறிமாலேகுதன் முதலிய வற்றையனுபவிப்பது கேவலசொப்பனம்.

முற்கூறிய சொப்பவைத்தையிற் கூடியிருந்த விருபத்துநான்கு கருவியில் இருபத்திரண்டு நீங்குகின்ற சித்தமும பிராணவாயுவுங்கேத்திரிகனுங் கூடியிருந்ததானத்திலே நின்று சுகமாய்த்துங்குவது கேவலசமுத்தி.

சித்தமுநீங்கவுச்சவாச நிச்சவாசம் பண்ணிக்கொண்டு தேகத்துக்குக் காவலாயிருக்கிற பிராணவாயுவுடன் கேத்திரிகனுங் கூடிநாடித்தானத்திலே நின்று, ஒன்றுநதெரியாமற் றாங்குவது கேவலதுரியம்.

பிராணவாயுலைநீக்கிக் கேத்திரிகனாகிய ஆனமா வொருவனே தனித்து மூலாதாரத்திலே யாணவமலத்துடனே கூடியோரறிவுமறறிருப்பது கேவலதுரியாதீதம். இந்தவழிதவவத்தை தானே நித்திய கேவலவவத்தையாம்; இவற்றிற்குக் கீழாலவத்தையென்றும் பெயராம்.

சகலத்தின் மத்தியாலவத்தையாவது:—இலாடத்தானத்திலே நின்று ஆன்மாச் சகல விடயங்களையும்னுபவிகிற வேளையிலே கல் லெறி முதலியவைகளாலுஞ் சிசுமரணங்கேட்பது முதலியவைகளா லுந் திடுக்கிடப் பிராணவாயுஞ் சீவியாமலொன்றையுமறியாமன் மூர்ச்சித்து மயங்கி நின்றவவதரஞ் சாக்கிராதீதம்.

அற்பமாகப்பிராணவாயு சீவித்துப் பெருமூச்செறிவது சாக்கிரத்திற் றுரியம்.

சித்தத்துடனும் பிராணவாயுவுடனும் கேத்திரிகள் கூடித் துக கமாத்திரத்தையறிவது சாக்கிரத்திற் சமுத்தி.

ஞானேந்திரியங்களைந்தும, கன்மேந்திரியங்களைந்தும, பிராணதி வாயுக்கள் பத்தும, அந்தகரணநான்கு, மாகவிரூபத்துநான்குடன் கேத்திரிகனுங்கூடியிருபத்தைந்தாய்த் துக்கமிதனாலே வந்ததென்ற தூர்ச்சிந்தையுடனே துககத்தைபனுபவிப்பது சாக்கிரத்திற் சொப் பனம்.

தத்துவ தாததுவிகவகௌலலாவற்றினுங் கூடிச்சர்வவிடயங்க ளையு மனுபவிப்பது சாக்கிரத்திற் சாக்கிரம்.

சகலாவதையுடையவனாக கலையினாலே விளங்கப்பட்ட ஞானக்கிரியா சொரூபமான சைதனியத்தையும் வித்தையினால் விளங் கப்பட்ட விடய ஞானத்தையும், இராகத்தினாலே விடயத்திலேயிச் சையும், குணரூபமான பிரதானத்தினாலும் புத்திமுதலான கரண சமூகத்தினாலும் அவற்றின் காரியங்களாற் போதிக்கப்படும் புருட னாகி, நியதியுடன் கூடுகையாற்றான புகுகப்பட்ட போகங்களிலே நியமிக்கப்பட்ட காலத்திலே அந்தககாலத்தி லெண்ணப்பட்டபோ கத்திலே மோகிதனாகி, பிவ்வாறு தத்துவகலாபந்தங்களுடையனாய்க், கஞ்சித்துவமுள்ளவனாய்த், தூலசூக்குமதேகங்களுடன கூடின வனாய், மாயாபோகங்களிலே கூடித் தன்வயனாகித், தேகாதிகளே தானென்று விசாரித்து மூடனாகித்திரிகிற காலத்தில, வேதபாகிய மான சமயங்களிலேயிருந்து பண்ணின புண்ணிய விசேடங்களினால் வேதத்துக்குள்ளாயிருக்கிற சமயங்களையடைந்து, அவைகளிலிருந்து பண்ணின புண்ணிய விசேடங்களினாலே, அவற்றின் விசிட்டமா

ஹனுமீர்த்தக்கட்டிணி. சமயவிசேடதிக்கை பெற்றுச் சாலோதிகாதிக்கையடைந்து, அங்கே கிரத்திலந்து, புண்ணியபூமியிற் செனிந்துக், கிரியைமுதலிய வற்றையறுஷ்டித்து அவைகளினுலே யிருவினையொப்பு மலபரிபாகம்வர, நிவிர்த்திமுதலிய மந்திரசத்தியும் பதிய, நல்லாசிரியனைத் தேடுங்கால, வாக்குமனத்தையிருக்கிற சிவ மே கிருபையினுலே கிருதகாடிநதியமபோல் ஆசாரியனாகக்காணப் பட்டுத் திருநோக்கமுதலியவற்றால் மந்திராதி பஞ்சாத்துவாகற்பித நிவிர்த்தியாதிக்கைகளைச்சோதித்துத், பாசசமயம்பண்ணிப், பரிபாகத் துக்கிடாகச் சத்தாத்துவிலே யிருக்கயோக்கியனாகச்செய்துசச்சிதா னந்த சிவமாகப்பண்ணும்.

உத்தமவிலக்கணனான ஆசாரியன் உத்தமவிலக்கணனாயிருக்கிற சீடனுக்குச் சாததிரத்திலே சொன்னபடி சமயவிசேட நிருவாண வபிடேகங்களைப் பண்ணுவன்; அவன் ஆலோகனஞ்செய்தமாதிரத் திலே பரமானந்தமுண்டாகும்; அவனே ஞானாசாரியனெவ்வறிக.

ஆவ்வாசாரியன் சத்திரிபாதமுடைய தீவிரதரபககு லனுக்குச் சாமபவதீக்கை பண்ணுவன்.

சாமபவதீக்கையாவது:— ஞானதிக்கை கிரியாதிக்கை யென வநேக பேதயயிருக்கிற நிருவாண தீக்கையினும் வேறாய்ச் சிவ சீவர் களுடையதா தான்மியத்தை விளக்குவதெனவறிக.

இவ்வாறு சாமபவதீக்கை பெற்றுச் சிவ சொரூபமான ஆசாரி யனுலே இந்திரிய வேடருடன் கூடி நமமிலநதியானவனுது சொரூப த்தையறிந்தாயில்லை நாமே நீயாவாயென்று போதிக்கப்பட்டவன் றான் சிவனைக்காட்டினு மந்தியனென்றசிறத்ததல் தெளிதல்செய்து, ஆணவாதிபாசங்களை நீக்கிச், சச்சிதானந்த சொரூபமான சிவத்தையே யநதியமாகச் சாட்சாத்திரித்து, அதிலே யமுநதி யதுவேயாய்க், காசமற்றகண் குரியப்பிரகாசத்துடன்கலந்து பின்னொன்றுங் காணு ததுபோலப் பசுரணஞ் சிவகரண மாகையாலே நின்மல சாக்கிராதி யான சத்தாவத்தைகளைப் பொருநதுவன்; அவை வருமாறு?

நின்மல சாக்கிராமாவது:— நின்மலசாக்கிராவத்தைக்குத் தான மாகிய இருதயத்திலே சிவசத்தியுடனே கூடுதலால், உட்பணத்திலே

விழுந்தது உப்பாமாறுபோல, ஜீவீபூதமாய், அகர வகர மகார விர்து நாதங்களுடன் கூடிய மனம், அகங்காரம், புத்தி, சித்தம், உள்ளம் என்னும் அந்தக்கரண மைந்துடன் கூடினவாகிய இந்திரியங்களாற் காணப்பட்ட சத்தாதி விடயங்களைச் சிவாகாரமாகவும் விடயசுகங்களைச் சிவானந்தமாகவுமனுபவிப்பது நின்மல சாக்கிரமம்.

நின்மல சாககிராவத்தைக்குக் காரணமான அகாரம் உகாரத்திலும், புறமபே விடயங் களப்பற்றமனம் அகங்காரத்திலுங், கிரியாசத்தி ஞானசத்தியிலுமொடுங்க, அகங்காராதி நான்குடனும் அதற்குப் பிராணனாகிய ஞானசத்திமுதல் நான்குடனுஞ் சொப்பனவத்தைக்குத் தானமாகிய கண்டத்தானத்திலே அந்தக்கரண விருத்தியுடன் சிவோகம்பாவனை பண்ணி நிற்பது நின்மல சொற்பனம்.

நின்மல சொப்பனவத்தைக் காரணமாகிய உகாரம் மகாரத்திலும், நானெனறுகிரிக்கிற வகங்காரம் புத்தியிலும், ஞானசத்தி இச்சாசத்தியிலும் ஒடுங்குபுத்திமுதன மூன்றும் அவற்றைப் பிரேரிக்கு மகாராதி மூன்றும் அவற்றிற்குப் பிராணனாகிய இச்சாசத்தி முதன் மூன்றுடனுஞ் சுழத்தித்தானமாகிய மூலத்திலே தேகவிர்திரிய வியாபாரமற்று வாசாமகோசரமாய ஞாதுருஞான ஞேய மூன்று மூன்றுகச் சுகத்தை யனுபவித்து நிற்பது நின்மல சுழத்தி.

நின்மல சுழத்தியவத்தைக்குக் காரணமான மகாரம் விர்துவிலும், பகுத்து நிச்சயிக்கிற புத்தி சித்தத்திலு மொடுங்கச், சித்தமுதலாகிய விரண்டும அவற்றைப் பிரேரிக்கிற விர்துநாதங்களும் அவற்றிற்குப் பிராணனாகிய ஆகி பரை பென்னு மிரண்டு சத்திகளுடனுந்துரியாவத்தைத் தானமாகிய புருவமத்தியிலே நின்று, தேகேந்திரியவந்தக்கரண வியாபார மொன்றுமற்றுக்கேவல ஞானமாத்நிரமாயிருப்பது நின்மலதுரியம்.

நின்மலதுரியாவத்தைக்குக் காரணமான விர்துவும் அர்த்த நாதமுங் குடியிலுஞ், சித்தம் 'பிரகிருதியிலும்' ஆதிசத்தி பராசத்தியிலுமொடுங்க, நின்மல துரியாதீதவவத்தைக்குக் காரணமாகிய அநாத நாதமென்னும் பராசத்தியுஞ் சிவானந்தனுபவியாகிய சொருப ஞானமாகிய வுள்ளமுடங்க, நின்மல துரியாதீத வவத்தைக்குத்தான

மாயிய பிரமரந்திரத்திலே அகண்டாகாரசச்சிதானந்த பரிபூரண சிவானந்தானுபோகத்தை யிரண்டறப்பெற்றிருப்பது நின்மலதுரியாதிதம்; இதுவே, உன்மனைக்குமேற்பட்டிருக்கிற மோக்ஷம்.

இந்தரின்மல சாக்கிராஜீதத்தைப்பெறவே நிவிர்த்திமுதலான பஞ்சகலைகளும், அன்னமய முதலான பஞ்சகோசங்களும், அகாராதி சூகசுமபஞ்சாக்ஷரமும், நகாராதிதூலபஞ்சாக்ஷரமும், சத்தியோசாதாதி பஞ்சமந்திரங்களும், பிரமாமுதலான பஞ்சகர்த்தாக்களும், சத்தவித்தைமுதலான பஞ்சதத்துவங்களும், உள்ளத்துடன் மனமுதலான வந்தக்கரணங்களைந்து, வைகரி முதலான வாகுகுகளைந்து, கிரியாசத்தி முதலான பஞ்சசத்திகளும், ஆணவாதிபஞ்சபாசங்களும், சர்வவுபாதிகளுநீங்கும்.

இவ்வாறு நின்மலதுரியாஜீதவதையை யொருபசுக்கறக்கிற நேரமாயினும், வில்லம்பு பூமியில் விழுந்த நேரமாயினுங் கண்ணிமை பொருந்துநேரமாயினும் பெற்றவர் பூமியின மீளப்பிறவார்; இவ்வாறு சிட்டைகூடியவர்க்கு விதிந்தேத புண்ணியபாவ மொன்றுமில்லை; இவ்வுச்சய்தபுண்ணிய பாவமிவர்க்கிதாசுதாது செய்பவனுக்குச் சாரும். இவ்வாறு நின்மலசாக்ஷிராஜியனுபவித்துக்கொண்டு சீவன் முத்தராயிருந்து தேகாநதிரத்திலே பரமமோட்சததையடைவர்.

இனி, பரமதத்தை நிராகரி யாதிருக்கிற நன்மதம் பிரதிட்டையாகாதென்கிற சியாயத்தாற் பரமது மோக்ஷத்தை நிராகரித்துச்சிததாந்தத்திலே முத்திசொருபங் கூறுவாம்,

சாருவாகன் முதலானவர்கள், தங்கடங்குள் புத்திக்குத் தக்கதாக வெவ்வேறேமோக்ஷம் நிரூபிப்பார்கள்; சொத்திராந்திகன் சகலமாயிருக்கிறதுக்கங்களுக்குங் காரணமாயிருக்கிற தேகமென்கிற அவானிடயநாசமே பரமுத்தியென்றும், பெளததரிலே சிலர் உபத்திரமற்றிருக்கிற சித்தசநத்தியே மோக்ஷமென்றுஞ், சிலர் சித்தசந்தான மற்றுப்போவதே பரமமோக்ஷமென்றும், ஆருகதனெப்போதுமேலேபோகிறதே பரமமோக்ஷமென்றுஞ், சாங்கியர் பிரகிருதியின்

விகாரங்களுடைய வியாபாரமற்ற வளவிற புருடனுக்குச்சொருபமாயிருக்கிறதே பரமமோக்ஷமென்று கூறுவர்.

யோகர் சாத்துவிகமாயிருக்கிற பிரகிருதி யோகமே பரமமோக்ஷமென்றும்; அவரவர்கள் பத்தர்கள் கணபதி, இர்திரன், சூரியன், பிரமா, விட்டுணு, நுத்திரானிவர்களுடைய சாலோக்கியஞ் சாமீப்பியஞ் சாருபபியஞ் சாயுச்சியமே பரமமோக்ஷமென்றும்; சிலர் சிவான்மாவுக்குப் பரமான்மாவிலே லயிக்கிறது பரமமோக்ஷமென்றும்; நையாயிகர் அத்தியந்தமான துக்கமறறுப்போகிறது பரமமோக்ஷமென்றும்; பாட்டாசமயிகள் நித்தியமான சுகம விளங்குவதே பரமமோக்ஷமென்றுஞ்சொல்வர். சிலர் முத்தியிலே யானமாக்களுக்கெல்லாங்கிரியாததிலிளங்குகிறது மாத்திரமன்று, பினைன்னெனிறீ? கிருத்தியம் பண்ணுகிறது முண்டு; சிவன் தனக்கொத்திருக்கிற முத்தான்மாவிலே சுகத்துண்டாகுகிறது கூடுமென்றும், மறைகையினுலே கர்த்தாவல்லவாகையாற் கர்த்தாவாயிருக்கிற சிவனைக் காட்டினும் அதிக கிருத்தியம் பண்ணுகிறது பரமமோக்ஷ மென்றுஞ்சொல்வர்; சிலர் சர்வக்கியனாயிருக்கிற வீசுரணைக்காட்டினும் முத்தனக்காதிகக மிருக்கப்பெற்றுச் சர்வகர்த்தாவாயுஞ் சர்வக்கியனாயிருக்கிற சிவனுடனே சரியாயிருக்கிறது முத்தியென்றுஞ் சொல்லுவார்.

இன்னுஞ் சாமீப்பியத்தை நானாகாகச் சொல்வார்கள்; எவ்வாறெனில்? பாசுபதர்கள் ஈசுரனிடத்திலேயிருக்கிற சருவக்கியத்துவம் ஆன்மாவினிடத்திலே சங்கிரமிருக்கிறது பரமமோக்ஷமாமென்றும்; மகாவிரதர் தமக்கு அப்போது சர்வஞ்ஞத்துவமுண்டாகிறது பரமமோக்ஷமென்றும்; சிலர் சர்வக்கியனாகையின் சமாவேசமே பரமமோக்ஷமென்றும்; சைவ ஏகதேசிகள் சத்தியமாய் மலத்திலே யாவரிக்கப்பட்டிருக்கிறதினாற் சர்வக்கியனாகைக்குஞ் சர்வகர்த்தாவாகைக்குந்தடையான மலம் போகையினுலே விளங்குகிறதே பரமமோக்ஷமென்றும்; மாயாவாதிகள் அநிர்வசனமான அநிர்ந்தியா நிவிர்த்தியினுலே ஆந்தத்தைப் பெறுதல் பரமமோக்ஷமென்றுங் கூறுவர்; இவைகளெல்லாம் பரமமோக்ஷமல்ல.

சரீரநாசஞ், சித்தசந்தானங்கெடுதல், சீவலயஞ், சொரூபாவத்தா
 னம், அத்தியந்தமானதுக்கங்கெடுதல் இவைபரமபுருடார்த்தமல்ல,
 அறியப்படாதிருக்கையால்; அறியப்படாதது புருடார்த்தமல்லா
 தது; ஆகையாற் சரீரநாசஞ், சித்தசந்தானங்கெடுதல், சீவலயமெ
 ன்னு மூன்றுமறிகிறவனே யிலலாமற்போகையால், மற்றைச்சொரு
 பாவத்தான முதலான மூன்றிலுஞ் சரீரமுதலானவைகள் அங்கீகரி
 யாதிருக்கையாற் சுயம்பிரகாசமாக வங்கீகரியாதிருக்கையால், அறி
 கிறது கூடாதிருக்கையால், காணுபத்தியமுதலான சாஸூப்பியாதி
 களுக்கும்புராணங்களிலு மாகமங்களிலு மோக்ஷமென்று சொல்லப்
 பட்டாலுஞ் சரீரபந்த முண்டாகையால்துள்ளபொழுதே துக்கமுத
 லானவையும் அவசியமவேண்டுகையால், அச்சரீரங்காரியமாகையினு
 லே, அவசியங்கெடுதல் கூடுகையால், முததனுக்குத் திருமபச்சென்
 மம் வர்த்திக்கையினுலே, திரும்பச்செனியாதிருக்கிற பரமபுருடார்த
 தமான பரமமோக்ஷமாகைகூடாது; பிணையாதெனில்? குணமுத்தி
 யாதல் கூடுமாகையினுலே அதுவும், காணையெப்பொழுதும் ஊர்த்
 துவ கமனஞ் சாத்தியமாயிருக்கிற பிரகிருதிபோகமும், பரமமோக்ஷ
 மாகை கூடாது; இவைகளிரண்டுஞ் சரீரமாகையினுலே முன்சொ
 ன்ன பக்ஷத்திலேயுள்ள தூடணங்களிவற்றிற்கும் வருகையால், உப
 த்திரவமற்ற சித்தசந்ததியும் அப்பிரமாணியமாகையினுலும், புருட
 னுலே யபேக்ஷிக்கப்படாதிருக்கையினுலும், பரமமோக்ஷமல்ல; சிவ
 ணைக்காட்டினுமதிகமாகை யொருக்காலுங்கூடாதாகையாற், சீவா
 திக்கமும் பரமமோக்ஷமல்ல; சங்கிரந்தரூபமாகிய சாமியிய சீவனி
 டத்திலே ஞானமில்லாமற் போகப்பண்ணுகையால் அதுவும் யோக்
 கியமல்ல; ஆதலாற் பரமமோக்ஷமல்ல; உறபத்திசாமியியமும், அநித்
 தியமாகத் தெரியையாற் கூடாது; ஆகையால் பரமமோக்ஷமல்ல,
 ஆட்சேபமான சாமியியம் முத்தனுடைய ஞானத்தைத்தெரியாதபடி
 பண்ணுகையால், அபேக்ஷிக்கப்படாதிருக்கையாற், பரமமோக்ஷ
 மல்ல; சைவ ஏகதேசிகள் சொல்லுகின்றவேறையொரு படித்தான
 சாம்மியம், ஏகதேசத்திலே யொப்பாகி எல்லாருக்குஞ் சாதாரண
 மாகையால், சாமியம் ரூபமல்ல, எல்லா மொத்தார்த்தமாயிருக்கிற
 முத்தியென்கிறதற் சங்கையேயில்லை; சித்தியமானசுகம் விளங்குமெ
 ன்கிற பக்ஷத்திலே விளங்குதலாவது ஆணவம் அபிபலப்படுவது

மாத்திரமாகில் அப்போது நமது மதத்துதப்பிவிடுவதெனத் தோனம் அப்போதாகில் அநாதியாகிற புருடார்த்தமல்ல; உண்டானதா கில் அநித்தியமாகும்; அநிர்வசனீயமான அவித்தியையிலே பிரமா ணமில்லாதிருக்கையால் மாயாவாத்சொல்லுகிற முத்தியும் பரமமோ கூழமல்ல; பின்னைப்பரமமோகூழ்ம் யாதெனில்? ஆவாரகமாயும், விட் சேபமாயுமிருக்கிற மலமாயாத்பாசச்சயத்திலே பரமானந்தமான சிவதா தான்மியத்தினுடைய அபிவிநியாப்தியே பரமமோகூழ்மாம்.

இனி, யோகூசாதனம், ஞானம், பிரபத்தி, வைராக்கியமென மூன்று. இவற்றின்ஞானமாவது—தத்துவரூபந், தத்துவதெரிசனந் தத்துவசத்தி, ஆன்மரூபம், ஆன்மதெரிசனம், ஆன்மசத்தி, சிவ ரூபஞ், சிவதெரிசனஞ், சிவயோகஞ் சிவபோகமிந்தத்தசவிதத்தை யுங் குருகடாகூத்திகிலேயறிந்து அநநியமாயிருக்கிற சிவபோகமே யெனவறிக.

இவ்வாறு கூடுவதரிதாகில், எங்குஞ்சிவம் வியாபகமாயிருக்கிற தையு, மவனிடத்திலே யெல்லாமிருக்கிறதையு மவனருள்வழித்த ன்றி யொன்றாயினுமறிய முடியாதென்பதையு மறிந்து, அவனேவற் படி செய்கிறோமென்று எல்லாப் போகத்தையுஞ் சிவாற்பணம் பண் ணி நாமொருவனேவற்பணிசெய்கையால், நமக்குப் புண்ணியபாவ மென்று தன்னைப்பின்னிட்டுச் சிவனை முன்னிட்டுக்கொண்டு அவனு டைய வாநீனனாகிப்பஞ்சாக்கரத்திலே திரிபதார்த்தத்தினுண்மை யையறிந்து பாசத்தைக கீழாககிப பரசிவத்தை முன்னககி விதிப் படியுச்சரித்துக கொண்டு வாசனாச்சயம்பண்ணி, விற்பன்னனாகியி ருப்பதாகப் பாகித்துத் தான்செய்கின்ற கிரமத்திலே முன்சொன்ன சிவானுபவங்கடும். இதுவுமரிதாகிற் குருநிங்கசங்கமத்திலே வழி பட அஞ்ஞானம்போய்ச் சிவஞானம் பிரகாசித்து, முன்சொன்ன சிவானுபவம் பெற்றிருப்பன.

திருச்சிற்றமபலம்.

மெய்கண்டதேசிகன் றிருவடி வாழ்க.

௮-வது பக்கத்திற் கூறிய ஜனாவத்தின் பெயர் வேறுபாடும் பொருளும்.

ஆவிருதி - பிரச்சன்னபடம் போல மறைப்பது. ஆவா
ணம் - பித்திகைபோல மறைப்பது. அவித்தை - அறிவின்மையு
டையது. மிருத்தியு - மரணக்குறியைக்காட்டுவது. மூர்ச்சை - செய
லற்று கிடத்தலைச்செய்வது. பசுத்துவம் - ஆன்மாவின் ற்றமையாயி
ருப்பது. மலம் - அழுக்குடையது. அஞ்சனம் - களங்கத்தையு
டையது. பாசம் - கயிற்றையொத்திருப்பது. தமசு - தன்னையுஞ்
சிவத்தையுமறியவொட்டாமல் அந்தகாரம் போன்றிருப்பது. ஜெ
ன்மபிசம் - ஜனிப்பதற்கு மூலமாயிருப்பது. மூலமலம் - அடிவேர்
போல மலமாயிருப்பது. போகம் - மயக்கத்தைப்பண்ணுவது. பந்
தம் - கட்டுவது. அசுத்தி - சுத்தமில்லாதது. அஞ்ஞானம் - அவித்
தை. சகசமலம் - இயற்கையாயுள்ளது. திமிசம் - தமசு. கயம் -
குறைவுசெய்வது. வியாகதம் - கேடுசெய்வது. சடம் - அறிவில்லா
தது. நிரோதம் - தடையாயுள்ளது. கிலாணிபாவம் - வாடுதன்
மையைச் செய்வது. ஆணவம் - வியாபகமாகிய வுயிரையணுதனை
மைப்படுத்துவது. இவ்வாற்றினாலுறுதியிலெழுதப்பட்டிருக்கிறது.

—❧—(0)—❧—

இந்நூல்செய்தார் பெயர் காலமுதலியன எழுதப்படவில்லை.
திருக்கைலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை யாதீனத்தில் எனக்குக்
கிடைத்தகால முதலிதுவரை யிருப்பத்தைந்து வருடமாக வைத்தி
ருந்து வேறுமொரு பிரதிதேடிக்கொண்டிருந்தேன்; கிடைக்கப்பெறு
மையால் இன்னும் காலத்தைக்கழிப்பதுசிதமன்றென்று நினைத்துச்,
சைவசித்தார்த நூல் கற்கப்புகுவோர்க்குச் சிவப்பிரகாசக்கட்டளை,
திருவாலவாய்க்கட்டளை முதலிய கட்டளைகட்கெல்லாஞ் சிறப்புடை
யதாயிருத்தலாற் பேருபகாரமாகுமென்று கருதிச் செந்தமிழ் வாயி
லாக வெளியிடுகிறதேன். இனி, யிகனினுஞ் சிறந்தபிரதி கிடைப்ப
தாயின் ஒப்புநோக்கித் திருத்தங்களை வெளியிடுகின்றேன்.

இங்ஙனம்,

சே. ரா. சுப்பிரமணியக்கவிராயர்.

௯௦. மகருவு மாரமுந் தென்றலா மமபொற்
சிகரி விரைகமழச் சேர்த்திப்—புகரிகந்த
௯௧. தண்ணந் திரிபுண்டர் வெண்ணிலாத் தையலார்
கண்ணஞ் சகோரக் கணமாரப்—பண்ணமைத்த
௯௨. காலப் படிமக கலத்துக் கலாமதிய
மாலேப் பொருவும் வகைநோக்கி—மேலைமதி
௯௩. யொன்று தவழ்பவளக குன்றை யுலகனைத்துஞ்
சென்று கவிந்ததொரு செவ்வாணைத்—தொன்றுதொட்
௯௪. டோதிச் சுருதி யுத்திதரு மெப்பொருட்து
மாதிப் பொருளை யடிவணங்கிச்—சோதி
௯௫. படைக்குந் தடமகுடம் பல்சோடி தமயிற்
புடைக்கும் புறங்கடை போந்து—கடைககணிப்ப
௯௬. ஆதோ ரணர்கொணர வர்க்கு மணிக்கருணி
மீதோய் முகடுதொடும வெங்கைமா—வோதமபோ
௯௭. யப்புறத்து மிப்புறத்து மாமா றிறைத்திறைத்துக்
குப்புறப் பேராழிக் குன்றத்தே—துப்பு
௯௮. மகர திமிங்கலகு லாதி வருக்கங்
குகர விடைமடுக்குங் கூற்றம்—புகர்முகக்கை
௯௯. நீட்டுந் தொறுமனங்க னினறுறங்காக் கண்ணோடும
பூட்டுஞ் சிலகராகும் போருவா—நீட்டியகை
௧௦௦. காண்டா வனப்பகைபண் டுண்ட கடவுட்காய்
வேண்டா தெழுவில விட்டதி—யீண்டிலகத்
௧௦௧. தெக்கயமு மெக்களத்துங் கைக்கொண் டிருநான்கு
திக்கயமு மாறழியச் சிறிபரி—னெக்கயத்தும
௧௦௨. பொங்கு குழுதமுடன் புண்டரிக மென்கினு
மங்கும் புனலகலககு மாலால—மெங்கும்
௧௦௩. பலகங் கிடறிப் படுகடா வெள்ள
முலகங் கரந்துபார் தோடிப்—பிலனுட்
௧௦௪. டிருப்புவன மும்பொற் சிவப்புவன மாற
கிருப்புவனஞ் செய்த விபக்கோச்—செருப்போய்ப்
௧௦௫. பயந்தவரை யெல்லாம் பருவருகை தீர்க்கு
நயந்தவரை யொத்தெல்லா ராட்டு—முயர்ந்தமதில்

- எசு. வாரி யிடித்து மணிக்குவடு தன்கடத்து
வாரி மடுத்த மதவாரி—மேருக்
- எஎ. கனநாகக் கோடன் நெருநாட்கடிந்த
மனநாணக் காற்றை மலைப்பத்—தினமுங்
- எஅ. கிரிககோடு கோடி கிளருமொரு கோடி
கரிக்கோ டெடுத்தெறியுங் காற்றுப்—பெருக்கருனித்
- எக. தண்பொருந்த மாடித் தமிழ்மலையாய்க் கங்கையங்
கண்பொருந்த மூழ்கிக் கயிலையாய்—விண்பணிந்து
- அ0. போமே நுவைவலந்த சாம்புனதம் புக்கந்த
மாமேரு வெற்பாய் வருமேருக்—கோமகன்
- அக. வஞ்சிக்கு மோதை மகோதைககு மாமதுரை
யிஞ்சிககுங் கொற்கைக்கு மேறுதொறும்—வெஞ்சமத்து
- அஉ. முன்னின்று கோட்டு முனைபட் டிறந்திறந்து
கன்னின்று வர்க்குலகு காப்பணிந்துஞ்—சொன்னலத்திற்
- அங. சேர்த்தும பொருளிற் சிறந்து கவிவேந்த
ரேத்தும பரணி யெழுதியும—பூத்தரச்
- அச. குடிய பரண்டியனுஞ் சேரனுஞ் குடாது
கோடி பொழிலழிககுங் கொலயாணை—யாடற்
- அரு. பணைககு மயிரா பதம்புக கதனை
யிணைககும புரசையெருத் தேறிக—குணிக்கரிய
- அசு. தாணப் புணரி தருங்குமிழி யோங்கியென
வாணக் கவிகை மதிகனிப்பச்—சேனை
- அஎ. புவரி மரக்கலமுன் னேதமலைத் தென்னக்
கவரி கரிமூற் கறங்கப்—புவனியோர்
- அஅ. பண்ணருஞ் சித்திர காயப் பதாகைசுரும
புண்ணரும் போதலரி யோடாட—மண்ணிரந்து
- அக. தென்னர் கனவட்டஞ் சேர்லர் பாடலம
பின்னர் பணித்தபணி பெற்றியங்க—முன்னொருநங்
- க0. கோரக கதிசெல்லக் கொல்லத்தர் பல்லவத்தர்
பாரத்தர் மக்கர் பரத்தார்—மாரட்ட
- கக. ரீழத் தவர்முதலோ ரெண்ணிறந்த மாக்கடனும்
வேழத் தெறிகடனு மேற்போத—வாழி

௯௨. மழுத்திரி சூலமயில் வாட்குவிசுள், சாப
மெழுத்திர ளாதியிவை யாவுந்—தொழிற்சூச்
௯௩. சாரெடுத்த வென்றித் தொடுபடையீட்டத்து
நரெடுத்த வெல்லா நடப்ப—வரனெடுத்த
௯௪. மானத் துடிபு நெடியோன் லம்புரியுங்
கானத் தியக்கர் கரநரம்பும—
௯௫. முனைத்த தருமன் முரசுமு னிற்ப
வனைத்து மியமியமபி யார்ப்ப—நனைப்போ
௯௬. திறைவன் மதிமக நெண்புயத்த னல்லால்
மறையர் புதர்பொருநர் வாழ்தத—நிறையும்
௯௭. புயலைப் பிரானென்று பூமான் புகப்போ
மியலைப் படுத்துளி யேய்ப்ப—ளியன்மறுகில்
௯௮. மன்னர் முடியடர்ந்து வீழ்ந்த மணித்துகளை
யன்ன தொடலைத்தே னுறடக்க—விண்ணம்
௯௯. பன்மா டகயாழ்ப பணிமொழியார் மாணிக்கப்
பொன்மாட வீதிவாய்ப போதுதலு—மென்மலை
௧௦௦. சிறதக கலைந்த செழுங்குழன் மீனுகுத்த
வந்தக கருங்கவகு லாகியுந்—தந்த
௧௦௧. நிரையுடை யஞ்சன நீக்குங் கயற்கண்
கரையுடை வாரி கடுததுஞ்—சரியுடை
௧௦௨. வீங்கிய முனகை ஸ்சுத்த தவவுப்பாய
நீங்கிய வீணை நிலைமலைதும்—பாங்கியர்
௧௦௩. யாத்த மணிக்கச சுகந்த முலைபுயங்கன
கோத்த பணமகன்ற குன்றாயும—நீத்தன
௧௦௪. காஞ்சித் திரளல்குல் காய்கிரணத் தோரணம்
போஞ்சித் திரததேர் பொருவியுங்—காஞ்சன
௧௦௫. மாடமும பீடிகையு மன்றமு மங்கணமுங்
கூடமு மூழ்கக் குழீஇக்கொள்வா—ராடகப்
௧௦௬. பூரண சும்பத்தும பூகக் கனவனத்துங்
காரண விற்கருப்பங் கானத்துஞ்—சேரு
௧௦௭. மரமபைக் குலத்து மவன்பவணி வீதி
நிரம்பப், புனைந்தென்ன நிற்பார்—அருமபு

௧௦௮. நகைபார் முகிலி னகைக்குமின் னென்னப்
புகைபா ரகின்பொதிப் போவா—தகையோன்
௧௦௯. குடையிடைப் பாய்ந்த கொழுநிலா வெள்ளத்
திடையிடைப் பாயமுதுமேய்ப்பார்—கடமார்
௧௧௦. தனிர்விடு மாமலையச் சாமரைத் தென்றற்
கொளியிடு மாந்தளி ரொப்பா—ரளியொடுங்
௧௧௧. தீனர்க் குதவச் சிதறிய பொன்மறுகி
லேனற் களக்கினியி னெய்துவார்—தாணப்
௧௧௨. பெருதிரை வாரிப் பெருநதூரக மென்னத்
திரிதிரை யோதிமத்திற் செல்வார்—அரிவைமீர்
௧௧௩. பொன்னு டீனத்தாணும் புத்தேட் புனிதவனத்
தொன்னு டீனநாந் தொழுவாரீர்—பொன்னி
௧௧௪. நதிராச ராச திவாகாணைநாகைப்
பதிராச சேகரனைப் பாரீர்—முதுதவஞ்
௧௧௫. சங்கர வேந்தன் சரணந் தொடவிநதச்
செங்கர மேருச் செயல்பாரீர்—எங்கோன
௧௧௬. நனிக்குடைககிழ் வாழத் தனிததனி யேழு
பணிக்கடலும் பெற்றவா பாரீர்—கனிக்கிளவிப
௧௧௭. பல்லார மொபபிரிப் பாணுகுலப் புண்ணிய
மெல்லா மொன்றாய திவனென்பார்—தொல்லைநா
௧௧௮. ளவ்வேந்தர் யாரு மொருதிவலை பத்திவலைக்
கிவ்வேந்தன் பவவமோ ரேழென்பார்—தெய்விகத்
௧௧௯. தன்னற்கு நாளாய தத்தனையு மித்தரணி
மன்னற்கு நாளாக வாழ்கென்பார்—மின்னார்க்குத்
௧௨௦. திக்குக் கடப்பினு மிக்கோன றிருவழகை
மிக்கு கடவா விழியென்பார்—வைக்கு
௧௨௧. மவணித் திகிரிக கரிதிகிரி யேந்தா
னிவணித் திகிரிதரித் தென்பார்—பவனிககா
௧௨௨. யித்தலைபர் கண்ணேகண் னாகியேழுக்கிறையா
வத்தலைபர் கண்ணேகண் னாகென்பா—ரித்தாம
௧௨௩. கோர்பனை கோரன் கோரின் பழினைக்
குரியனை யேற்போந் தொழுகென்பார்—பார்முழுத

சங்கராஜசாமுலலா.

- கஉச. மாதா தசியாய் வணமனைத்தூந் தோற்றிடினும்
போதா துதவுகைக்கிப் போதென்பார்—வேதாவுக்
- கஉரு. கெண்ணற் கருந்தவ மெத்தருவு மித்தருவாய்ப்
பண்ணற் கிழைத்திலோட பண்டென்பார்—கண்ணழகாற்
- கஉசு. கொற்றக் கரடதட மன்றிக் கொலைக்களிற்
முற்றக் களிவண்டாய் மூய்க்கொள்வார்—கொற்றமனு
- கஉஎ. துங்க னுறுப்பிற் சிலவல சூழ்ந்தெலலா
வங்கமும பங்கயக்கா டாகருவார்—திங்களுந்
- கஉஅ. தென்னர் நிமித்த மறைநதென்னச் செம்முகழு
முன்னர் விழக்கலுழி மூழ்குவார்—தென்னர்மால்
- கஉக. மீனிருககை செய்கலா வெம்புலிக கம்புலிய
மானிருககை யென்ன மூறக்கிலார்—வேனிலா
- கஉஓ. னிகஞுவளை எல்லால் நருநருவளைக் கேங்கித்தம்
மைகஞுவளை திகஞுவளைப்பார்—கைகஞுவளை
- கஉக யில்லேமெம பாவி யினிச்சுணந காழ்க்கினு
நில்லேமென றுண்மை நிகழ்த்துவார்—மெல்ல
- கஉஉ. விழையு மிளந்தென்ற வென்கின்ற தீயிற்
குழையு மெழுகிற் குழைவார்—யமாழியிழப்பார்
- கஉங. மேதை யிழப்பார் பசந்துதம் மெய்யிழப்பார்
கோதை யிழப்பார் குழைத்தொருத்தி—பேதை

பேதை.

- கஉச. உருவத் திளைஞர்க் குறுகண் விழையாப்
பருவத் தடுக்கப் படியே—யருகோம்பும்
- கஉரு. அன்ன மயிற்றிள்ளைக் கெல்லாம் பலவருகைக்
கின்ன மவயவத் திட்டலாள்—நன்னிறச்
- கஉசு. செந்தேன் கடன்முகந்து சேர்த்ததொரு புயலை
வந்தே கலைத்தன்ன வார்துழலாள்—பிந்தா
- கஉஎ. தடையும் பெருநிறத்தா ராடம ராட்டின
மிடையும் பகழி விழியா—ளிடையிடையிற்
- கஉஅ. போயனவும் போகா தனவும் புடைத்துட்டு
தாயர் முலைபூற்றிற் சாற்றுவாள்—துயவாள்

௧௩௯. துண்டத் திகிரிக் குருகு தொகுத்தபே
ரண்டத் தினையினைய வாசத்தாள்—வண்டல்வாய்ச்
௧௪௦. சேயும் வதுவை முலைனிலையுஞ் செய்வதுவைக்
கேயு முறுநர்க் கிடுஞ்சோறுஞ்—சேயிழைதன்
௧௪௧. மாற்றவ ளென்ப துணராது மன்னிருதோ
ளேற்றவள் பாலேற்ற மெல்லைக்கண்—மாற்றவர்
௧௪௨. காலனைச் செங்கமலை காந்தனைச் சக்ரபரி
பாலனைச் சோனாடர் பார்த்திபனைச்—சிலனைச்
௧௪௩. சங்கர ராச தயாநிதியைச் சங்காழிச்
செங்கர ராச சிகரமணியை—வெங்கரமாக
௧௪௪. கொண்டு புகப்புகுந்து கோடாயர் போதப்போய்க்
கண்டு தொழத்தொழுது காமுறாள்—விண்டோயும்
௧௪௫. நாவலர் தீவெல்லா நாதகடல காக்குமொரு
காவலன் பூண்ட கடித்துவத்தே—யாவலளாய்
௧௪௬. வானகுமின் வண்டற் குழவி மணவணிககென
றாங்கு மடியலைப வண்ணமார்—தாங்கலராய்த்
௧௪௭. துண்டிய மாவைத் தொழுது முழுதளந்த
பாண்டிய ராரத்தின் பல்கலமோ—விண்டிப்
௧௪௮. பொரவிட்ட சேரர் மலாடு புறந்தந்து
வரவிட்ட வச்ர வடமோ—நிருபர்
௧௪௯. முழங்கிய போர்தொலைப மூதண்ட லோகம்
வழங்கிய சிந்தா மணியோ—கொழுங்குதலைப்
௧௫௦. பண்ணிறந்த நாகர் மகள்மணத்துப் பாரித்த
வெண்ணிறந்த மாணிக்க ராசியோ—நண்ணுமிது
௧௫௧. வைவ மளிப்ப மனுகுலத்து பால்வந்த
செய்ய வறிகுறிச் செய்கைகாண்—கைவருநதத்
௧௫௨. தானோர் கிரிதிரித்துத் தன்றிருப் பாற்கடலின்
வாலோ ருடன்கடைந்து வந்ததுகாண்—தேனளினத்
௧௫௩. தேவியு மீது முடன்பிறந்த செல்வங்கா
னோவிய மற்றோர்க் குறுதுகாண்—டேவி
௧௫௪. பிறியாமை பொக்குமிப் பெய்மணிக் கென்றென்
றறியாமை பாவைக் கமைத்தார்—தெறுகாமன்

- கருடு. மாணவந் தெய்யாது போத மனுவேந்தன்
சேனையுந் தானுந் தெருக்கடந்தான்—கோணை
- கருள. யெழுபங்கி னோர்பங்கு வென்றோருண் டென்னத்
தொழுபங் கயக்கைத் தொடியும்—பழவடிவுஞ்
- கருள. சிற்றிடையுங் கொண்டு திருமீண்டா ளீதொருத்தி
பெற்றுடைய தப்பாற் பிறிதொருத்தி—முற்றுக்கை

பெதும்பை.

- கருடி. கூடாச சகோடந் தனிபாடிக் கூட்டமுடன்
பாடாப பெதுமபைப பருவத்தாள்—ஓடாது
- கருக. ஞன்மெட்டு நாமெழுந்து கோவிததா லாற்றுங்கொ
லென்மெட்டிப பார்க்கு மிளமுலையாள்—மன்றத்து
- கருக. மண்ணணிந்தார் தங்கண்ணு மண்ணி யணிகலக்
கண்ணணிந்தார் தங்கண்ணுங் கண்ணணிவாள்—தண்மதி
- கருக. கோடித் திரிதிமிர பாற்றா துடன்புணரக
கூடித் திரண்டனைய கொண்டையாள்—பாடு
- கருக. குறுகநாட் கொள்வன கொங்கையென் றுள்ள
மறுகநாட் கொள்ளு மருங்காள்—மறுகிற்
- கருக. பொருந்த விரண்டு புடையு மடைய
விருந்த திருந்திழையா ரெல்லாம—விரிந்த
- கருக. வவனிபர் சிங்க மனகனை பாயன்
பவனி தொழத்தொழப் பல்கா—லவனே
- கருடு. யிருங்கட் கடையடைந்தா னேகவிடோ மென்னக்
கருங்கட் கயல்முடக கண்டும்—ஒருங்கின்னம்
- கருக. நேற்றுப் படுகனா நேர்க வெனத்தெய்வ
நோற்றுப் பராவெடுப்ப னோக்கியுந்—தூற்று
- கருள. விசம்பின மழைகடுப்ப மெய்க்குறஞ்சொன் னாட்குப்
பசுமபொன் மழைபொழியப் பார்த்துங்—கசிந்த
- கருடி. கிளிக்குங் குயிற்கு மடமயிர்குங் கேண்மை
பளிக்குங் குறையறைவ தாய்ந்துங்—களிக்கு
- நிவப்போடு தூதுதரு நேரியன் மாலைக
குவப்போடு முன்செல்வ தோர்ந்து—மிவைக்கயலாய்க்

- கஎ௦. தூரிற் சருகேனுஞ் சூடுது மென்றந்த
வாரிற் பொழிலுமீப்ப தாராய்ந்தம—போரிற்
- கஎ௧. சினக்கு மதகனிற்றுச் சென்னிவரச் சேனித்
தெனக்கு மிதுவருங்கொ லென்று—மனத்தின்
- கஎ௨. வளையாடுங் கைத்தோகை வாஞ்சித்தா யத்து
விளையாடுஞ் சோலைப்போம் வேலை—வளவ.
- கஎ௩. னுபய குலோத்தம னுத்துங்க துங்க
னபயனக ளங்க னபங்கன்—புவிவனிதை
- கஎ௪. காந்த னனந்த கலாகரன் மென்னுநறதை
வேந்த னுலாப்போத மின்போநது—சேந்த
- கஎ௫. னிருப்புறு மஞ்ஞை வரினுமிள மஞ்ஞை
விருப்புறு மல்லான் மிகுமே—திருப்பதம
- கஎ௬. னன்னம புகிணு மடாத விளமபேடை
தன்னன் பலது தழுவமே—பொன்னுலகிற்
- கஎ௭. கோலக் களிற் பெறினுங் குழைவொழிந்த
வாலப பிடிபோய் மணக்குமே—நீலிதன்
- கஎ௮. வெங்கட் பரியுறினும் வேட்கை சிறிதனறிச்
சிங்கத திளம்பிணவு செல்லுமே—யெங்கோனைத்
- கஎ௯. தாய ரொடும்வணங்கித் தாதகியில் வீழ்ந்தெழும்
பாய சுருமபெணப் பார்த்தொழிந்தாள்—நாயக
- க௮௦. னாளுந் திருக்கண்ணு மாணமுஞ் செவ்வாயுந்
தாளுங் கரங்களுமாந் தாமரையிற்—கேளிர் போய்
- க௮௧. மெய்க்குமெய் தம்மிற் றழுவி விடுதகாங்கு
வைக்கு முளமுளரி வாங்கினுள்—தைக்குஞ்
- க௮௨. செயலைச் செயக்காமன் றீட்டிய வானிப
புயலைத் தொடைமடக்கிப் போனான்—அயலகலா
- க௮௩. வண்டடுத்த கையார் நடுக்கடற்போ மாணிக்கங்
கண்டெடுத்த தென்னக கனிசிறப்பார்—மண்டி
- க௮௪. வெறித்த கடவேழங் கைக்கொண்ட வேழம்
பறித்த மகிழ்ச்சி பயப்பார்—பொறித்தழலிற்
- க௮௫. றீதாய திங்களுந் தென்றலுந் தேண்ணுது
வாதா யனத்தை வலிதடைத்தும்—போதாய

௧௮௬. பாயல் படுத்துப் படுத்துப் பசும்பனீர்த்
தோய மிறைத்திறைத்துத் தோள்சோர்ந்து—மாயிரமும்
௧௮௭. மங்கைப் பருவத்தர் தாயரின் மாயாமே
நங்கைக்குத் தாயர் நனிபிழைத்தா—ரிங்குதன்
௧௮௮. பின்கொண் டகன்றது பெண்ணரசைப் பெண்குழா
மன்கொண் டகன்றது மால்யாணை—மென்காற்

மங்கை.

௧௮௯. பரிபுர மங்கைப் பருவத் தொருத்தி
யரிபுர வெள்ளத் தழுதந்—திருநா னும
௧௯௦. வேயுங் குழலு மிகமிகத் தான்சிறிது
சாயுங் கிரீபத் தமனியஞ்—சேயவா
௧௯௧. நன்றிக் கணிய தவததை நனிமுனிந்த
வென்றிக் கணிய விழிமுத்தம்—ஒன்றொடொன்று
௧௯௨. கூடத் தொடங்கிக் குவிதலு முத்தரிய
மூடத் தொடங்கு முலைத்தோகை—வாடி
௧௯௩. யிடைபோங் குடிபினி யென்று தடையாகப்
புடைபோம் விரிசிகைப் பூவை—பிடிநடைப்
௧௯௪. பாவையர் வாயால் வளர்க்கும் பசுங்குளிக்குக்
கோவை யடவிக் குழாமேயந்துந்—தூவி
௧௯௫. யணிபூத்த மாமயிலுக் கம்பொற சுணங்கிற்
கணிபூத்த காடு கடுத்துந்—துணைபிரியா
௧௯௬. வன்னக் கணத்துக் கடிதொடிக் கைவதன
வன்னக் கமல வனநேர்ந்தும—பன்மையா
௧௯௭. யெய்துழை மாலைக் கிடைப்பசிய காஞ்சியிற்
கொய்தழை வல்லிக் குலம்போன்றுஞ்—செய்ய
௧௯௮. திருமா னிறத்துச் சிறக்குங் குயிலுக்
குருமாந தளிக்கான மொத்து—மருகே
௧௯௯. விருப்ப மொடுதிரண்டு வெண்ணிலா முற்றத்
திருப்ப விருந்ததோ ரெல்லை—யொருத்தி
௨௦௦. யதிர்ந்தது பேரிய மார்த்தது சங்க
முதிர்ந்தது பூமாரி யோரை—யெதிர்ந்த

- 20க. திரவி குலனபைய னிப்பவனி யிற்போய்ப்
பரவி யிழக்கப் படுமுன—னிரைவனையைத்
- 20உ. துன்ன நெருக்குமின் னூக்கிக் துகிலுடுமி
னின்ன மணிக்கச் சிறுககுமின்—மின்னனைக
- 20ங. கென்றா ளிவள்பண் டிழந்தறி யாதகுன்ற
சென்றாண் மதிததொன்றுஞ் செய்கலாள்—முன்றிற
- 20ச. கடைகடந்தாள குழ்போங் கடலாய வெள்ளத்
திடைகடந்தாள் தானே யெதிரந்தா—ளடையப்
- 20ரு. புரந்த புலனசைத கோடியு மோடிப்
பரந்த திகிரிப் பகலோ—னிரம்பு
- 20ஈ. மழுத நிலவெறித் தாழியோ ரேழுங்
குழுத மலாத்துங் குடையோன்—கடைதராக
- 20எ. கந்தாளை யுந்தானு மேருக கதிர்கடுப்ப
வந்தாளை வந்து வணங்கினுள்—நந்தா
- 20அ. தழகுவழி வெள்ள மங்கட் குடங்கை
யொழுக முகந்துமுகத் துண்டாள்—முகளிற்றை
- 20ஊ. நின்றி யெனத்தொழுதாள நித்தில விலகிக்கு
வெற்றி வினையும வினாவறிந்தா—ஞற்றொருத்தி
- 20ஓ. சொற்ற படியே தொடியீடு மாடையும்
பொற்ற பொலங்கச்சம் போக்கினுள்—கொற்ற
- 20க. முரசு மணிகழு முததக குடையு
மரசு முடனடந்த தப்பாற்—பரிசனத்தார்
- 20உ. கண்டு தரியாக கருத்தாற் றிருததுழாய்
மண்டு மரசுத மால்வரையே—பண்டு
- 20ங. புடவிசூழ் பாதமுதற் பூந்தா மரையி
னடவிசூழ் மேகா டனியே—முடிய
- 20ச. வகிரும வலம்புரித் திங்களு மாழிக
கதிரு மிலங்குங் கடலை—பெதிரு
- 20ரு. மணியேறு கட்டிய நின்கைக கமலை
மணியேறு கட்ட வலிதோ—பணியின
- 20ஈ. குழல்விட மூடப் பயின்றாய் குழலவாய்த்
தழல்விட மூடத் தகாதோ—பனமுயரா

- உக௭. ளாய்மணிக் கோவை யளித்த திவளணிந்த
காய்மணிக் கோவையுங் காவாதோ—வாய்மணியின்
- உக௮. விண்டுண்ட பாலுடன் விற்கரும் பையுஞ்சாறு
கொண்டுண்டக கால்மதுரங் கூராதோ—வொண்டொடிக்காய்
- உக௯. விண்ணிற் பொழில்பெயர்த்த வீரங் குயில்பயிலு
மண்ணிற் பொழில்பெயர்க்க மாட்டாதோ—வண்ணலே
- உஉ௦. முன்னர்ப் பொறுதவுன் மோகா நலம்பொறுத்தா
ளின்னற் பொறுதெமக கென்றேத்திப்—பின்னருஞ்
- உஉ௧. சேப்பி னுகாநத திவாகர வாதைக்குக்
காப்புநவ நீதக கனிகையோ—சேப்பகலா
- உஉ௨. மாதுபபு வாயிர் மழைவழங்கத் தாங்குவது
மூதுப்பு வெற்பு முழைகொலோ—மேதக்க
- உஉ௩. வானிற் படுமூழி யாழி மறிப்பது
தேனிற படுவண்டற சேதுவே—காடுனெத்த
- உஉ௪. செந்நெற் கவரத் திசையானை வந்தெய்திற்
கன்னற புறவேலி காவலோ—மன்னன
- உஉ௫. கொடுத்த மயற்குக் குழியெளிய மெல்லரங்
தடுத்த புரவுந் தடையோ—கொடுத்தோன்
- உஉ௬. விரைததா ரிறப்பினும் வேண்டுதுமென் றிண்டி
யுரைத்தா ரயல்மற் றொருத்தி—கரத்தினால்

மடந்தை

- உஉ௭. மேரு நடுப்பொன் கடுவளர் வீற்றிருக்கு
மூரி நடுப்பொன் னுருக்கியும்—பாருமகன்
- உஉ௮. பாணிககத் தாங்கும பணமா யிரத்திரண்டு
மாணிககச் சோதியை வாரியும்—பாணிக்
- உஉ௯. தடத்து மதித்த சலதி யழுதக்
குடத்து நடுவெடுத்துக் கொண்டு—மடுத்த
- உஉ௦. மதுவாய தேனாய வாரி யிரண்டிற்
பொதுவாய் நடுமுதந்து போந்து—மதவேள்
- உஉ௧. குழைததள்ளி யள்ளிக் கொடுப்பக் கமல
னிழைத்துள்ளி யுள்ளியுறுப் பெல்லங்—கொழித்து

- உ௩௨. மிகுத்த வெழுபருவத் தின்னுநடு மின்ன
வகுத்த வடிவ மடந்தை—தொகுத்த
- உ௩௩. படைத்தலை மாரன் பணிகேட்பச் செம்பொற்
கடைத்தலை போந்திருந்த காலைப்—புடைத்தலை
- உ௩௪. யாயச் சிலதிய ரன்பகத் தோராறுய்த்
தேயப் பரரச சேகரன்—சாயகத்தை
- உ௩௫. வெங்கரன மோகர னீங்கு விடுங்கரன்
சங்கரன் வீர தனாகர—னிங்கு
- உ௩௬. வருங்காறு மென்செய்து மென்றிறைஞ்ச மன்ற
விருங்காவும் வல்விரைத் தேகி—மருங்கே
- உ௩௭. வணந்தநவ ரத்ன லகைக்கோரோ ருசல்
புணந்தநல ரோக்கிப் புகழ்ந்தாள்—நினைந்து
- உ௩௮. செழுநீலச் சோதி திசையனைத்துங் கோத்த
கொழுநீலத் தூசல்கைக கொண்டாள்—தழுவி
- உ௩௯. நிருப னிருபாபி டேகனில மேழக்
கொருவ னுருவென் றுவந்தாள—பெரிதேறி
- உ௪௦. மேகோதயத்தொரு மின்னொத்தாள் மாலாகப்
போகோதை யத்தொரு பொன்னொத்தாள்—மாகங்
- உ௪௧. குதிக்கு முததிக் குரைதிரை நாப்ப
ணுதிக்கு மிளஞாயி றொத்தாள்—துதிக்கடங்கா
- உ௪௨. நேரியுங் காவிரியுங் காவிரி நீர்நாடு
மாரியன் கோரமு மாரமும்—பேரிய
- உ௪௩. மூன்றுங் கொடுவரியு மூரியயி ராபதமு
மான்ற புகாரும்பே ராணையுந்—தேன்றுளிக்கப்
- உ௪௪. பாடினாள் பாடற் குலகுருகப் பல்காலு
மாடினா ளாடு மமையத்தே—கோடியர்
- உ௪௫. பாணர் கிறனியர் பாங்கியர் கைகூப்பி
யாணர்த் திருவிரும்பு மின்பமே—வா னுதலே
- உ௪௬. கூந்தல் கலைந்து பகலிரவுக் கொக்குமெல்
வேந்தன் மரபினுக்கு வென்றியோ—காந்தி
- உ௪௭. முழுது மறைய முகவேர் மறைத்து
வழுதி குலஞ்சிறத்தல் மாண்போ—முழுதாள்

௨௪௮. செயற்கை வளவன் திருவுள்ளங் கொள்ளா
வியற்கை நமக்கே ரியல்போ—கயற்கண்ணாய்
௨௪௯. போது மினிப்போது மென்றிரப்பப் போதகலா
மாது மணக்கும் மணவாளன்—சேதுக்குந்
௨௫௦. தஞ்சைக்குங் கோழிக்குந் தாமப் புகாருக்கு
முஞ்சைக்கு மேனை யுதகைக்கும்—வஞ்சிக்குங்
௨௫௧. கொற்கைக்குங் கூடற்குங் கோசலைக்குங் காஞ்சிக்கும்
விற்கைக்கு நிலலா மிதிலைக்கும்—சிந்தி
௨௫௨. மரச னரச குலாந்தக னூரப்
பிரச னபையர் பெருமான்—புரிசை
௨௫௩. யனுவரச மாபுரியோ ராணைகொண்டு கொண்ட
மனுவரச ராசன் வரலுங்—கனிமொழியுந்
௨௫௪. துண்ணென் நிழிந்து துணைவியருந் தானும்போய்த்
தண்ணென்ற செங்கோற் சயதரனை—யண்ணலை
௨௫௫. கண்டாள் பணிந்தாள் கழிகாம முள்வழியக் [யும்
கொண்டாள் மடநான் கொடுத்தொழிந்தா—ளொண்டொடி
௨௫௬. பேரோதை மேகலையும் பெண்ணமுதை விட்டகல
விரோதை யன்விதி விட்டகன்றான்—காரிகையை
௨௫௭. யேந்திப் பலரு மிசைத்தேன் பசைத்தேனை
மாந்திப் பயிலு மலர்க்காவிற்ப்—போந்தளவிற்ப்
௨௫௮. காணகாணி யன்றிக் கனலு மதிப்புக்கு
மான்காள் வினைறுமக்கு வாய்த்ததே—தேன்காள்
௨௫௯. கணினிட் டெனவுமக்குக் காமன் பகழி
யணினிட் டிடவு மடாதோ—பிணிமுகங்கள்
௨௬௦. சென்று தழுவவழங்குந் தென்றன் மலையமுமக்
கென்று மடைய வெளிதிற்மே—யன்றில்காள்
௨௬௧. வேலை யடுத்தலது வெம்பா தகப்பனையஞ்
சோலை யயலுமக்குத் தோன்றாதோ—பாலனங்காள்
௨௬௨. பாவி மலர்க்கொத்து முத்தும படுமடுவின்
வாவி யொழிந்துமக்கு வாயாதோ—மேவுமது
௨௬௩. நன்றிப் புறவங்காள் நாகுமணிப் புறவ
மன்றிப் புறவமுமக் காக்கோ—வொன்றிமக்குக்

- உகச. கொள்ளையா ரங்கள் குடியிருக்குங் காலிருக்கக்
கிள்ளைகாள் பாவங் கிடத்ததென்று—பன்னியினிற்
- உகரு. போயினான் தந்தனையி னோமே புலர்ந்துட
லாயினு ளெவ்வாற்றி னாறுவீர்—நீயிருந்
- உகசு. தஞ்சாவிரோ துய்ப்பனவுந் துய்ப்பிரோ தூற்றுவார்க்
கெஞ்சவிரோ வித்தனிமைக கென்செய்வீர்—வஞ்சித்துக
- உகஎ. கூறுமை கூறுமின் கோதையிர் கோதையை
யேறுமை பெண்மைக் கழிபெனறாள்—வேறுருத்தி

அரிவை.

- உகஅ. காமக கரும்பிற் கணிந்த கனியமிர்தம்
வாமச சிகரியில வைத்ததென—நேமி
- உகக. பரவிந் திரைதோட பருமுத்தங் கோயி
லரவிந்த வேரி யரிவை—பிரவுபகற்
- உஎ௦. சேடியர் தோழியர் சென்னியர் பன்னியர்
கோடியர் பாடற் குழையெலாஞ்—சூடிய
- உஎக. வார னனக னனுபம னங்கதிக
கோரன் மனுகுலக கோனென்று—மாரித்
- உஎஉ. தனகர சங்கம சங்கர சோழ
தினகடி னென்றுந் தெளிப்ப—வினவுதொறுங்
- உஎங. கம்மிபர் பூட்டுங் கயில்விண்டு விண்டுதன
கிம்பிய, கெய்வீழ வீழ்தலுஞ்—செம்மணிய
- உஎச. கொத்தா பரணம புகழ்ந்த குழாங்கவரப்
புத்தா, பரணப் பொறைபொறுப்பாள்—மொய்த்தாயம்
- உஎடு. பகக மெறிக்கும பளிக்கறை வேதிகையி
னொக்க வுறைய வுறைவாளைப்—புக்கொரு
- உஎசு. சேய் ஹிலி திருவாழி வாழியெனத்
தூய வளைகதைத் துணைகூப்பி—வாயில்
- உஎஎ. செறிமணிப் பாவாய் திமிர்பரந்தீர
வெறி மணிப் பாம்புன் னிடையோ—ஹிலி
- உஎஅ. தொகுமணி வீதியெங் கோவைத் தொழினு
மிருமணிக் கோவை கிடாதோ—மகர

௨௭௧. மதிரார் கலிமடுத்த வாடலான் குன்ற
முதிரா கினக்கு முலையோ—வதுவாகில
௨௮௦. வீசிய தென்றற் றிரிதரினும வேவாதாய்ப்
பூசிய சாந்தம பொருநதுமோ—பேசிற்
௨௮௧. பொலம்புரி காமபுநின் பொற்புளகத் தோளோ
வலம்புரி கண்ட வனப்போ—நிலம்புரநது
௨௮௨. வீரம பிரியாப புயம்பிரிந்த வேட்கையினு
மாரம பிரியா தடுக்குமோ—வாரி
௨௮௩. படர்ந்த கமலம் படுகட லேழுங்
கடந்த பெருந்தடங் கண்ணோ—கொடுங்குளத்
௨௮௪. தோடா வனிகத் தொருதனிச் சேவகனைக்
கூடா விரவுங் குவியுமோ—விடாச
௨௮௫. செழுமலை யென்பது சேண்கரமோசந்தக
கொழுமலை நீலங் குழலோ—வழுவா
௨௮௬. முறைதுற வாதான் முயங்காத போதும்
பிறைதுற வாமற் பெறுமோ—வறைகென்
௨௮௭. றிருவரு மெங்ங் னெதிர்நிலந்த காலை
வெருவரு கண்ணிரடடை மீண்டும்—திருவே
௨௮௮. கருதிய வாரினிக காண்டி யெனலும்
பருதி மரபா பரணன்—பெருவளவன்
௨௮௯. கைதவன் வானவன் கையம்பில் மையமபை
யெய்தவன சோனாட் டிறையவன்—வையம்
௨௯௦. பதகரட வாடாப் படிமுடியக் காக்கு
மதகரட மேருமேல் வந்தா—னுதகை
௨௯௧. மதுரை பொருதிட்ட வார்முரசு லோதை
வெதிரை யடுதோளி வேட்டாள்—பதறி
௨௯௨. யெழுந்தாள் நடந்தாள திகந்தமிரு நான்குந்
தொழுந்தா ளரசைத் தொழுதாள்—செழுந்தேன்
௨௯௩. கடல் போய்த் திருப்பாற் கடலைக் கடந்த
வடல் போற் பிராண யடுத்தாள்—கொடைவேந்தும்
௨௯௪. ண்ணத்து வல்லி படர வரவிருந்த
ண்ணம் கடவுட்கா வாயினுன்—பெண்ணணங்குஞ்

௨௬௫. குழிக் கடகளிற்றுத் தோன்றலைத் தன்விழி
யாழிக் கொருதிருமா லாக்கினுள்—தாழார்
௨௬௬. கருவைத் துடைத்தோனுங் கட்டா மரைக்குத்
திருவைத் திருவாய்த திழைத்தான்—சரிவளைபின்
௨௬௭. பாணிக் கமலமும் பார்த்தவன் கேயூர
மாணிக்க நீல மலர்வித்தாள்—நீணிலத்தை
௨௬௮. பாக்கிய மன்னனும் பார்த்தான் முலை நீலம்
விக்கிய மாணிக்க மெய்ப்சந்தாள்—நோக்கா
௨௬௯. லுருகி யிருவரு மொள்ள முகின் வெள்ளம
பருகி நெகிழ்ந்த பதத்தே—முருகுயிர்க்கு
௩௦௦. மார்மலை நிச்ச மமொலை யோயொடுக்க
கார்மலை யோதிக்குக கைதந்தான்—கூர்மலை
௩௦௧. நீத்தா னுவகையி னீத்த மகமபுறம்
பூத்தாள் கலனகலம பூரித்தா—ளேத்தி
௩௦௨. முருங்கனக வட்ட முலைநறங்க கமம
பெருங்கனக மாமாரி பெய்தாள்—கருங்க
௩௦௩. ணிவளு மிருசெங்கண் டானுமுள ரென்கை
திவளு முருவழியிற் செய்தாள்—தபனகுல
௩௦௪. மன்னெஞ்சம் பின்னேக மன்னெஞ் சகலாத
மின்னெஞ்ச முன்னகல வேந்தனரா—மின்னொருத்தி

தெரிவை.

௩௦௫. வாரி முளரி வலாரி குடிபடிச்
சேரிபெனக் கொள்ளுந் தெள்ளமுதம்—மாரன்
௩௦௬. தொழுந்தீப மேனகைத் தோற்றம் பகலைச்
செழுந்தீபு செய்யுந் தெரிவை—தொழுந்தகையோன்
௩௦௭. கொற்கொடி வைகுங் குவட்டா யிரமாற்றப்
பொற்கொடி மாணிக்கம் பூத்தநீனயாள்—பிற்கடைநாட்
௩௦௮. பாய்ந்த கடலிற் பதினா லுலகமு
நீந்த வரிய நிதம்பத்தா—ளேந்திய
௩௦௯. வாரைவிட் டோடி வளர்க்களி மெட்டும்
பாரைவிட் டோடும் பனைமுலையாள்—பூரணனாக்

பாங்கன் தலைவனோடொழுங்கற்குச்செய்யுள்:— “என்மேலறைவதியானிங் குறின்கெவிக்கென்சொல்லெல்லாம், வனமேலடர்கொங்கைகாரணமாய்த்தஞ் சைவாணன்வெற்பா, கன்மேலறைகின்றமென்முனைபோலுங்கடல்வெறும் பிற, தன்மேல்விளாவவுண்டோதரைமேலொருதண்புனலே” (தஞ்சை-௪௭) எனவரும்.

பாங்கனெவ்விடத்தெவ்வியற்றென்றற்குச்செய்யுள்:— “முகத்திற்பகழி யிரண்டுகடையார்க்கிடமுரிமுநீர், ரகத்திற்பிறந்தவரவிந்தமோவடையார்தம க்கு, மகத்திற்சனியன்னசந்திரவாணன்நென்மறைவெற்போ, நுகத்திற்பக லினையாயதன்மையேதுதுவெனென்கே.” (தஞ்சை-௪௮.) எனவரும்.

தலைவன்திவ்விடத்திவ்வியற்றென்றற்குச்செய்யுள்:— “கனமேகுழல் செங்கயலேவிழிமொழிகார்குயிலே, தனமேமுகையென்றறிநெஞ்சமேயி டைதன்பகைக்கு, வனமேயருளியவாணன்நென்மறைமணிவரைகுழ், புன மேயிடமிங்ஙனையென்னைவாட்டியபூங்கொழிக்கே.” (தஞ்சை-௪௯.) எனவும், “கடற்கோடுசெறிந்தவனைவார்முன்கைக, கழிப்பூத்தொடர்ந்தவிரும்பல்கடந் தற், காணன்ஞாழற்கவின்பெறுதழையன், வரையாம-ளிரினரியளென், னிறையருநெஞ்சுகொண்டொளித்தோளே.” (ஐங்குறு-௧௬௭.) எனவும் வரும்.

பாங்க னிறைவனைத தேற்றற்குச் செய்யுள்:— “மழைவளாமாளிகை மாறைவரோதயன்வாணன்வெற்பி, னிறைவளர் வார்முலையேரிளந்தோகை யையிக்கனம்போய்க், கழைவளாசாரவிற்கண்டெனயான்வந்துகாண்பளவுந், தழைவளர்தாரண்ணலேதணிவாயினற்கவின்மையே.” (தஞ்சை-௫௦.) என வரும்.

பாங்கன் குறிவழிச்சேற்றற்குச் செய்யுள்:— “பாரித்ததிண்மையெம்மண் ணலுண்ணீரைப்பருகின்று, பூரித்தசெவ்வளநீர்களுநதாங்கியப்பூங்கொழி தான், வாரித்தலம்புகழ்வாணன்நென்மறைவரைப்புணஞ்சூழ், வேரித்தடம் பொழில்வாயவினையாகுகொன்மேலின்தே.” (தஞ்சை-௫௧.) எனவரும்.

பாங்கனிறைவியைக்காண்டற்குச்செய்யுள்:— “கானேயளக்ககருமபுய லேயியல்கார்மயிலே, மானேவிழிமுகமாமதியேதஞ்சைவாணன்வெற்பிற், தேனேய்தொடையலச்சேயினையான்சொன்னசேயிழையன், தானேயிவளி துவேயிடமாகியதண்புனமே.” (தஞ்சை-௫௨.) எனவரும்.

பாங்கனிகழ்ந்ததற்கிரங்கற்குச்செய்யுள்:— “கொலேகாலயிற்படைநேரி யர்கோனகங்கோடவங்கைச், சிலைகால்வனைத்துத்திருத்தியவாணன்நென்மா றைவெற்பின், முலேகால்வகொள்கண்டினைத்ததண்ணலிடைமுற்றிறழகன், வலைகால்பிணிப்பவந்தார்வருந்தாசல்லர்மாலுழந்தே.” (தஞ்சை-௫௩.) என

வும், “இரவினனுமின்றுயிலறியா, தரவுறுதுயாமெய்துபதொண்டித், தன்னுறநெய்தனாறும், பின்னிருகூந்தலணங்குற்றோரே. (ஐங்குறு-௧௭௩.) எனவும் வரும்.

பாங்கன் தலைவனையியத்தற்குச்செய்யுள்:— “தலங்காவலன் தஞ்சைவாணன் முநீர்பொருத் தன்பொருத்தத், திலங்காவல்வடக்கெங்கைவெற்பாவினை நிலவுண்கண், பொலங்காமவல்லிகடைநதவப்போதுபுடைபெயர்ந்து, கலங்காதிருத்தெவ்வாறெம்பிரான் தன்கலைக்கடலே.” (தஞ்சை-௧௮.) எனவும், “தாழைதவழ்த் துலாம்வெணமணற் தண்கானன், மாழைதுளையர்மடமகனேழை, யினைநாடிவல்லாவிருநதடங்கண்கண்டுந, துனைநாடினன்னோமிலன்.” (தினைமா-௪௫.) எனவும் வரும்.

பாங்கன் தலையையியத்தற்குச்செய்யுள்:— “வெங்கோன் மழைபொழிவானவர்போவென்ற மின்னவர்தஞ், செங்கோன் முறைமைசெலுத்தியவாணன் றென்மாறைவெறயில், நெகோன் மெலியாலிகின்றகாமவெநஞ்சினையிப், பைங்கோன் மணிவளையார்தணியா ரல்லாபா வைவொண்டே.” (தஞ்சை-௧௯.) எனவும், “துறைமேயவலம்புரிதோயது மணலுழுததோற்றமாயவான், பொறைமலிபூப்புன்னபபூவுதாதுதுண்டாதுபோககுங்கான, னிறைமதிவாண்முகத்தநேர்கயற்கண்செய்த, வுறைமலியுயயானோயூசணங்கின்மென்றுலையேதிர்க்கும்போலும்.” (சிலப்-காணல்-௮.) எனவும் வரும்.

பாங்கன் தலைவன் தனக்குத் தலையிலிலைதற்குச்செய்யுள்:— “வளங்கனிமாறையவோதயன்வாணன்மலையவெற்பா, வளங்கனிகாதலுடனின் ததானின்னுடலமெல்லாங், களங்கனிபோலக் கருகிவெண் கோட்டுக்களிறுண்டதோர், விளங்கனிபோல்வறிதாநிறைவாகியமென்கொடியே.” (தஞ்சை-௧௯.) எனவரும்.

தலைவன் குறிவழிச்சேறற்குச்செய்யுள்:— “புறங்கூரிருட்கங்குல்போன்றகண்பகல்போன்றபொங்கர், நிறங்கூர்படைக்கண்ணினின்றனளேநிழலசுகளித்து, மறங்கூர்களிற்றண்ணல்வாணனென்மாறையிலவாணுதலா, னறங்கூர்மனத்தருளானின்றதாமெனதாருயிரே.” (தஞ்சை-௧௯.) எனவரும்.

தலைவன் தலையையக் காண்டற்குச் செய்யுள்:— “பாகையுத்தேனையும் போன்மொழியாநமிழ்ப்பைத்தொடையும், வாகையுஞ்சூடியவாணன் றென்மாறையவன்முமவ, னீகையும்போலுமெழிலியைநோக்கியிரகடுபுள் ளுந், தோகையும்போனின் தவா தனியேயிநதச்சோலையிலே.” (தஞ்சை-௧௮.) எனவரும்.

தலைவன் கலவியின் மகிழ்தற்குச்செய்யுள்:— “யாருமபர்தம்பதமென்போலவெய்தினரிம்பரம்பொன், வாருத்துறைவையெழுத்தஞ்சைவாணன்மலய

வெற்பிற், நேருந்தொறுமினிதாந்தமிழ்போன்றிவன்செங்கனிவா, யாருந் தொறுமினிதாயமிழ்காமெனதாருயிர்க்கே.” (தஞ்சை-ருக.) எனவரும்.

புகழ்தற்குச்செய்யுள்:— “தழல்கண்டதன்னகல்வெம்மையாறத்தன்ற ண்ணளியால், நிழல்கண்டசந்திரவாணன்றென்மாறையிழல்பொலியுங், கழல் கண்டதன்னகதிர்முதகமால்கைக்காரிகைநின், குழல்கண்டபின்னல்லவோ வறனீருட்குளித்ததுவே.” (தஞ்சை-சுப.) எனவரும்.

தலைவன் தலைவியைப் பாங்கியொடுவருகெனப்பகாதற்குச் செய்யுள்:— “என்காதலினொன்றியம்புகின்றேனிகங்னிவருகாந், நின்காதலியொடுநீவ ரல்வேண்டிநிலமடங்கை, தன்காசலன்றஞ்சைவாணன்றென்மாறைத்தன் டாமரைவாழ், பொன்காதல்கொண்டுதொழுஞ்சிலம்பாடிப்பூங்கொடியே.” (தஞ்சை-சுக.) எனவும், “எமக்குநயநதருளிணையாயிற்பனைத்தோ, னொண் ணுதலரிவையொடுமென்மெலவியலி, வந்திசின்வாழியோமடநகை, தொண் டியன்னநின்பண்புலகொண்டே.” (ஐங்குறு-கஎஞ்.) எனவும் வரும்.

தலைவன் தலைவியைப்பாங்கிற் கூட்டற்குச்செய்யுள்:— “எனனுமிநின்ற விளங்கொடியேசங்கமேயநதுகுழாந், தன்னுமிசெல்லுஞ்சலஞ்சலம்போற்ற ஞ்சைவாணன்வெற்பிற், பொன்னுமிசெல்லும்புகழ்மணிபோனின்புடையக லா, மின்னுதுண்ணிடையாருடனீசென்றுமேவுகவே.” (தஞ்சை - கஉ.) எனவரும்.

இவற்றுள் முன்னையமூன்றுஞ்சார்தல்கேட்டல் சாற்றலென்னுமூன்றற் குமுரியவாம். பாங்குகழறன் முதலாகக்கிழவோன்வேட்கைதாங்கற் கரு மை சாற்றலீருகச்சொல்லப்பட்ட நான்குமெதிர் மறுத்தற்குரியவாம். பாங் கன்றன்மனத் தழுவகன்முதலாகத்தலைவன்றண்குத் தலைவியிலே கூறலீரு கச சொல்லப்பட்ட பதினொன்று நேர்த்தற்குரியவாம். தலைவன்சேறன் முத லாகத் தலைவியைப்புகழ்தலீருகச்சொல்லப்பட்ட நான்குங்கூடற்குரியவாம். தலைவன் தலைவியைப் பாங்கியொடு வருகெனப்பகாதலும் பாங்கிற்கூட்டலு மாகிய விரண்டும் பாங்கிற்கூட்ட--ற்குரியவாம். இதனுட் பாங்குகெடு தலை வன் கூறினவெல்லாம் “நிற்பவைநினைஇ நிகழ்பவைவயரைப்பினு” (தொல்- பொரு-களவி. கக) மென்பதனாற் கொள்ளப்பட்டன. பாங்கன்கூற்றாயின வெல்லாம் “குற்றகாட்டியவாயில் பெட்பினு” (தொல்-பொரு-ஷடி. ஷடி) மென்பதனாற் கொள்ளப்பட்டன (உக)

கூடடி. முன்னுற வுணர்தல குறையுற வுணர்த
விருவரு முளவழி யவன்வர வுணர்தலென்
றெருந *மூ வாகததே பாங்கிமதி யுடன்பாடி.

* முன்றுவகைத்தே-என்பது பிரதிபேதம்.

(இச்-ம்.) பாங்கிமதியுடன் பாடுணர்த்துதனுதலிற்று.

(இ-ள்.)—முன்னுறவுணர்தலுங் குறையுறவுணர்தலு மிருவருமுளவழி யவன் வரவுணர்தலுமென மூன்றுவகையினையுடைத்தாம் பாங்கிமதியுடன் பாடுன்றவாறு. அவற்றுள், முன்னுறவுணர்தலாவது பாங்கிதலைமகனது வடிவவேறுபாடுகண்டு, அதனானே கூட்ட முண்மையறிதல். குறையுறவுணா தலாவது தலைமகனறழையுங் கண்ணியுன்கொண்டதன்பாற் குறையுற்றுந் பதுகண்டதனாலே கூட்டமுண்மையறிதல். இருவருமுளவழியவன் வரவு ணர்தலாவது தலைமகனாநாமொருவகிருந் துழித்தலைமகனவ்வாறு வரக கண்டதனாலே கூட்டமுண்மையறிதல். (உஉ)

கங்கு. நாற்றமுந் தோற்றமு மொழக்கமு முண்டியுஞ்
செய்வீனை மறைபடிஞ் செலவும் பயிலவுமென்
றிவ்வகை யேழினு மையமுற் றோர்தலு
மவ்வகை தமமா லையந தீர்தலு
மெய்யினும பொய்யினும் வழிநிலை பிழையாது
பல்வேறு கவர்பொருட் சொல்லினை டலுமென
முன்னுற வுணர்தன் மூன்றா கும்மே.

(இச்-ம்.) முன்னுறவுணர்தலின்பாருபாடுணர்த்துதனுதலிற்று.

(இ-ள்.) நாற்றமுதலாகப் பயில்வீராகச் சொல்லப்பட்ட வவ்வகையு டைய வேழினனும் பாங்கியையமுற்றாரய்தலும், அவற்றானையையந தீர்த லும், மெய்யினனும் பொய்யினனும் * குற்றேவற்பாமைப்பவையவேறு பட்டவிரும்பொருட்பட்ட சொற்களானாய்தலுமென முன்னுறவுணர்தன் மூவகையாமென்றவாறு. என்னே? “நாற்றமுந் தோற்றமு மொழக்கமுமுண் டியுஞ், செய்வீனை மறைப்பினுஞ்செலவினும்பயில்வினும், புணர்ச்சியெதிர்ப் பாடுன்றாதுத்து உருஉ, முணர்ச்சியேழினுமுணர்ந்த பின்றை, மெய்யினும்பொ ய்யினும்வழிநிலைபிழையாது, பல்வேறுகவர்பொருளுட்பட்டதானும்” (தொல் பொருள். களவி. உஉ) என்றாகலின்; அவற்றுள் நாற்றமாவது, தான் பண் பெயின்றறியாததோர் நாற்றம். தோற்றமாவது கூட்டத்தாற்பிறந்த தோர ழுரு. ஒழுக்கமாவது, தெய்வச்சொழாமை முதலாயின. உண்டியாவது, பண் டையிற்குறைதலுண்டி. செய்வீனை மறைதலாவது, தலைமகடான் செய யுஞ்சொழிபைப்பாங்கிக்கு மறைத்தல். செலவாவது, ஆயத்தைநீங்கித் தனியே பெயர்தல். பயில்வாவது, எப்பொழுதுமோரிடத்தேகிற்தல்.

* குற்றேவனிலைதப்பாமல்-என்பது பிரதிபேதம்.

பாங்கியவற்றினைய முற்றோ தற்குச்செய்யுள்:— “வண்டலையாயத்துடனயர்ந்தோவன் றிவண்டி மிர்பூந், தண்டலையார ததழைக்கொய்தோ தஞ்சை வாணன்வெற்பிற், புண்டலேவலினுங் கண்ணிவப்பாரப்பொலஞ்சுனைத்தேன், கொண்டலேநீர்குடைந்தோவிவண்மேனிகுழைத்ததுவே.” (தஞ்சை - ௬௩.) எனவும், “கண்ணுஞ்சேயரிபரந்தன் றுதுதலு, துண்வெயர்பொறித்துவண் டார்க்குமமே, வாங்கமைமென்றேண் மடந்தை, யாங்காயினன்கொலென் னுமென்னெஞ்சே” (தொல்-பொரு-௧௭-௨௩-௨ரை.) எனவும்வரும். பிறவுமன்ன.

ஐயநீர்தற்குச்செய்யுள்:— “திளைக்குந்திரைமே லுனக்குமுன்றேன்ற லிற்செம்பொன்வெற்றைப், வளைக்கும்பிரான் முடிவைவகுதலாற்றஞ்சைவாண் ன்மண்மேல், வளைக்குமபுகழ்போலவிளங்குதலாற்செக்கர்வின்பிறைகார், த னைக்குவகுழற்றிடுவேதொழுவேதருதனமையதே.” (தஞ்சை-௬௪.) எனவும் “முன்னுந்தொழத்தோன்றிமுள்ளெயிற்றாயத்திசையே, யினனுந்தொழத் தோன்றிற்றீதேகாண்-மன்னும, பொருகளிமால்யானைப்புகார் க்கிள்ளிபூண் போற், பெருகொளியான்மிக்கபிறை.” (தொல்-பொரு-௧௭-௨௩-௨ரை) என வும்வரும். பிறவுமன்ன.

மெய்யினும பொய்யினும் வழிநிலைபிழையாது பல்வேறுகவர்பொருட் சொல்லிநாடலுட்கூறையப்புகைத்தற்குச்செய்யுள்:— “பூட்டியவார்சிலைவீர ரைவென்றெப்பொருப்பினுஞ்சீர், தீட்டியவாணன்றென்மாதையன்னீரிதழ் சசெம்மையுமை, பூட்டியவாரின்சருமையுந்தான்கொண் டமக்கிங்கனே, சூட்டியவாறுநன்றான்முல்லைமலைகூனைப்புகைவே.” (தஞ்சை-௬௫.) எனவரும்.

கூனலியந்தூரைததற்குச்செய்யுள்:— “மறலாயெதிர்ந்தமறமன்னர்வேழ மலையெறிவேந், நிறலாருருசன்செழுந்தஞ்சைவாணன்றென்மாதைவை யை, யறலாருழலாயதுதற்குறுவேர்வுமழகுநின்போற், பெறலாமெனிற்ரு டைவேனடியேனுமபெருஞ்சுனையே.” (தஞ்சை-௬௬.) எனவும், “பையுண் மாலேப்பழமரம்படரிய, கொவ்வப்பறைவாவஞ்சுநகையேக்கு, மடிசெவிக்குழ விதழீஇப்பெயர்ந்த, திடுகுக்வுண்மடப்பிடியெல்வங்கூர, வெந்திறலாள்வெ நீஇசுகந்தின், பொரியாரைமிளிரக்குத்திவான்சே, முருவவெண்கோடியக்கொ ண்டுகழியுங், கடுங்கண்யானைகா லுறவொற்றலிற், கோவாவாரம்வீழ்த்தெனக் குளிர்கொண்டு, பேஎநாறுநதாழ்நீர்ப்பனிச்சுனை, தோனாரெல்வனைதளிர்ப்ப லின்போல், யானுமாடிக்காண்கோதோழி, வரைவயிறுகிழித்தகடரிலைநெடு வேற், நிகழ்பூண்முருகன்நீம்புனலலவாய்க், கமழ்பூம்புறவிற்கார்பெற்றுக்க ளித்த, வொண்பொறிமஞ்ஞாபோல்வதோர், கண்வாகாரிகைபெறுதலுண் டெனினே.” (தொல்-பொரு-௧௭-௨௩-௨ரை.) எனவும் வரும்.

தகையணங்குமுத்தற்குச்செய்யுள்:—“ருவளைசிவத்துக்குமுதம்பெவளுத்த
குறையல்லவே, லவளைமறைததுணைக்காட்டலுமாமலர்த்தேன்குதிக்கத்,
தவளைகுதிக்குத்தடம்பொய்கைகுழ்தஞ்சைவாணன்வெற்பி, லிவளைவாக்கண்
சீநீயணங்கேபினெழுந்தருளே.” (தஞ்சை-௧௭.) எனவும், “அமமவாழிவெ
ம்முலையணங்கே, நிலனோவிகம்போரீரோவரையோ, வலமருந்தனிக்குல
ஞ்சிறைச்சேவ, லுளிவாயப்புட்கொடியினியன்றெண்டித், தண்கயத்தலர்ந்த
செந்தாமரையோ, யாவதாகநினனுறைபதிதானே, மாயிருஞ்சிலம்பின்மடம
கண்மாவின், தண்டளிப்புரையுமேனியண்டிகொளச், சொரிமதுவழிந்தபின்
னருங்குழை, கின்னென்போலுமின்னிகைத்தேமொழி, பென்னினைக்குறும்
கட்பிரிந்தவென், னின்னெனஞ்சுத்தொன்றுதெரிவிலனே.” (.....) என
வும்வரும்.

நடுக்கநாட்டத்திற்குச்செய்யுள்:— “பால்போன்மொழிவஞ்சியஞ்சினி
ன்றேனிரதப்பாரமுழுது, மால்போற்புரந்தவனமாறைவரோதயன்வாணன்
வென்றி, வேல்போற்சிவநதுநெறிமுறைகோடியவேந்தன்வெய்ய, கோல்போ
ற்கொடியனவாவகொலையானையின் கோடுகண்டே.” (தஞ்சை-௧௮.) எனவும்,
“பண்டிப்புனத்துட்பகலிடத்தேனலுட், கண்டிக்களிற்றையறிவன்மற்றின்
டிக், கதிரன்பழையனூர்க்காரநீலகண்ணாய், யுதிரமுடைத்திதன்கோடு.”
(தொல்-பொரு-௧௭-௨௩-௨ரை.) எனவும் வரும்.

இவற்றுள், முன்னையமூன்றும் மெய்யினஞ்சொல்லிப் பின்னையமூன்
றும் பொய்யினஞ்சொல்லியது. பிறவுமன்ன. இவற்றுள், நடுக்கநாட்டத்திற்கு
ஞ்சான்றோர்செய்யுளில்லையாகலினால், திலக்கணமன்று. (௨௩)

கசு௦. பெட்ட வாயிலபெற நிரவுவலி புறுத்தோன்
கண்ணியுந் தழையு மேநதி கண்ணி
யூர்பெயர் கெடுத்தியோ டொழிந்தவும னினுவர்
யாரே யிவர்மனத செண்ணி யாதெனத
தேர்தலு மெண்ணந தெளிதலு மெனவாக்
கோரிரண் டாகுங் குறையுற வுணர்தல்.

(இச்-ம்.) குறையுறவுணர்தலின்பாகுபாடுணர்த்துதலுதலிற்று.

(இ-ள்.) இயற்கைப்புணர்ச்சிப்பின்னே தலைமகளாற்பேணப்பட்ட
வாயிலப்பெற்றுப் பின்னிரந்துகுறையுறுதலைவலியுறுத்தலைமகன் கண்ணி
யுந்தழையுமேந்திச்சார்த்துச் னாரும்பெயருங்கெடுதியுமொழிந்தவும் வினைய
விடத்திவரயாரொனவு மனத்தின் கணுள தாங்கி வெண்ணம் யாதெனவும் பா

ங்ரியாராய்தலும் அவனகத்தெண்ணத்தினைத் தெளிதலுமெனவிரண்டாங் குறையுறவுணர்தலென்றவாறு. அவற்றுள், பாங்கியையிரவுவலியுறுத்தற்குச் செய்யுள்:—“பொருமணிவெண்டிரைப்பைங்கடல்வங்கம்பொருநதிமுன்பு, தருமணியின்பெற்றணிப்பாபோற்சென்றுசார்ந்திராது, பருமணிகன்கலப்பாங்கியைநீங்கியப்பாவையநா, மருமணிவண்டுறைதார்வாணன மாரைமருவதுமே.” (தஞ்சை-௧௧.) எனவரும்.

ஊர்வினாதற்குச்செய்யுள் — “புதியேன் மிகவிப்புனத்திற்கியான்றனிப்போந்தனனும், பதிடேதுசெல்லும்படிசொல்லுவீர்படிமேற்படிந்த, மதியேய்சுதைமதில்குழ்தஞ்சைவாணன்றென மாரைவையை, நதியேயகழிநிகரும்பழிநீருந்திரல்லவரே.” (தஞ்சை-௭௦.) எனவரும்.

பேர்வினாதற்குச்செய்யுள்:—“கரைத்தாலியுநதிபகாவிரிவைகியகாலத்தினுந், தரைத்தாடவன்னசெந்தண்ணளிவாணன்றமிழ்த்தஞ்சைகுழ், வரைத்தாழ்சிலம்பினும் பாழ்பதியீதென்றுவஞ்சியனனீ, ருரைத்தாலிழிவதுண்டேற்பெயரேனுமுரையின்களே.” (தஞ்சை-௭௧.) எனவரும்.

கெடுதிவினாதற்குச்செய்யுள் — “தண்பட்டமேவும்வயற்றஞ்சைவாணன்றமிழ்ச்சிலம்பிற், பண்பட்டதேமொழிப்பாவையன்னீர்ப்பண்பட்டகையும், மண்பட்டகோமதமபட்டவாயுமவடிக்கணதோய, புண்பட்டமேனியுமாய்வந்ததோவொருபோர்க்களிறே.” (தஞ்சை-௭௨.) எனவும், “சீதவினாக்கனகச்செந்தாமரைப்பொருட்டி, மாதனையீரம்போவெந்ததோ—சோதிப், பொருதாரைவேற்கண்டன்புபாலீபன, கருதாரிவிங்கோர்களிறு.” (... ..) எனவும்வரும்.

ஒழிந்ததுவினாதற்குச்செய்யுள்:— “வனமார்குடினாப்பகைகருலாமெனவாணன்றஞ்சைப், புனமார்குளிரிப்புடைப்பொலியாற்கின்னீபோயினயீண், மினமாமெனவந்திவ்வேனலெல்லாம்வெனவுமென்பதற்கோ, கனமாநறுவ்ருழலீமொழியாதொழிகாரணமே.” (தஞ்சை - ௭௩.) எனவரும். பிறவுமன்ன.

யாரேயிவர்மனத்தெண்ணியாதெனத் தோதற்குச்செய்யுள்:—“தரையாவண்புகழ்தேக்கியவாணன்றமிழ்த்தஞ்சைகுழ், வரையாதுதம்பதியாதுதம்பேரென்பாவாதுளிக்கார், புரையானையமபொடுபோந்ததுண்டோவென்பர்ப்புகொடியீ, ருரையாதெனனென்பராலென்கொலோவியருட்டுகொண்டதே.” (தஞ்சை-௭௪.) எனவும், “கையதுசெயலையதையேயவினாய், தையபுண்வாய்மாவேகைவிட், டகலானம்மவிவ்வகன்புணந், தகையோலுள்ளியிதரிதலுமரிதே”(.....) எனவும் வரும்.

குறைநயப் பித்த நயத்தல் கூட்டல்
கூட லாயங் கூட்டல் வேட்டென்
றீரறு வகைத்தே யிருளையிற் கூட்டம்.

(இச்-ம்.) பாங்கியிற் கூட்டமுணர்த்துதலுதலிற்று.

(இ-ன்.) இரந்துபின்னிற்றன்முதலாகவேட்டலீருகச்சொல்லப்பட்ட
பன்னிரண்டுவகையினையுடைத்துப்பாங்கியிற் கூட்டமென்றவாறு. (உள)

௧௪௪. தலைவ னுட்கோள சாற்றலும் பாங்கி
குலமுறை கிளத்தலுந் தலைவன் றலைவி
தனை யுயர்த்தலு நன்னுதற் பாங்கி
யறியாள போன்று ளினுதலு மிறையோ
னிடையி ன் னம்ம யியம்பலும் பாங்கி
தலைவி யுநமை சாற்றலுந் தலைவ
னின் னியமை யாமையியம்பலும் பாங்கி
கிளகுறை நீயே சென்றுரை யென்றலும்
பாங்கியைத் தலைவன் பழித்தலும் பாங்கி
பேதைமை யூட்டலுங் காதலன் றலைவி
மூதறி யுடைமை மொழித்தலும் பாங்கி
முன்னுறு புணர்ச்சி முறையுறக கூறலுந்
தன்னிடத் தலைவன் சாற்றலும் பாங்கி
யுலகிய லுரைத்தலுந் தலைமகன் மறுத்தலும்
பாங்கி யஞ்சியச் சூறுத்தலு மாங்கவன்
கையுறை புகழ்த்தலுந் தையன் மறுத்தலு
மாற்று நெஞ்சினோ டவன்புலத் தலுமவ
ளாற்றுவித் தகற்றலு மாருநா லைது
மிரந்துபின் னிற்றற்குஞ் சேட்படுத் தற்கும்
பொருந்துவ வென்மனார் தெரிந்திசி னோரே.

(இச்-ம்) பாங்கியிற் கூட்டத்தின்விரியுணர்த்துதலுதலிற்று.

(இ-ன்.) தலைவ னுட்கோளசாற்றன் முதலாகப் பாங்கி யாற்றுவித்த
கற்றலீருகச் சொல்லப்பட்ட விருபது மிரந்துபின்னிற்றற்குஞ் சேட்படுத்
தற்கும் பொருந்துங் கிளவியென்று சொல்லுவராய்க்கோரென்றவாறு. அவ

ற்றுள், தலைவனுட் கோள் சாற்றற்குச் செய்யுள்: —“வாவுகலைவிந்தைகாவ
லன்வாணன்மென் மானையன் னீ, ரோவுந்தொழிலெனக்கேதியலாததினகேது
மக்கோர்,மேவுஞ்செய்குன் றமுஞ்சோலையுமா கப்பொன்வெற்பும்விண்ணோர்,
காவுந்தரவுமவல்லேனெனையாளுங்கடைக்கண்வைத்தே.” (தஞ்சை - ௮௧.)
எனவரும்.

பாங்கி குலமுறை கிளத்தற்குச் செய்யுள்:—“நீவேறுரைக்கின் றதென்
குறமாதெங்கணேரிழைபோ,மாவேழவனபடைவாணன்மென் மானையணி
யையன்றித், தாவேதுமில்லாத்தமனியமீதுதலம்புர்க்குங், கோவேயமுத்துவ
ரோவறியோருங்குருவிந்தமே.”(தஞ்சை-௮௨) எனவும், “இவளே, கானநண்
ணியகாமர்சிறுகுடி, நீளிறப்பெருங்கடல்கலங்கவுன்புக்கு, மீனெறிபா தவர்ம
களேநீயே, கெடுங்கொடிது -வகுநியமழைதூங், கடுகதேர்ச்செம்மல்கா தன்மக
னே, நிணச்சுராவது ததவுண்கவல்வேண்டி, யினப்புளோப்புமெம்மக்குலனெ
வளே, புலவுநாதுஞ்செலன்நீமோ, பெருநீர்விளையுளஞ்சிறுநல்வாழ்க்
கை, நும்மொடுபுராவகோவன்றே, யெமமனோரிற்செம்மலுமுடைத்தே.”
(நற்றிணை-௪௩.) எனவும் வரும.

தலைவன் தலைவியையுயர்த்திக் கூறற்குச் செய்யுள்:—“மிக்காருளரல்லர்
மெல்லியன்மாதரினமேதினிமேற், நக்கராபுகழ்தஞ்சைவாணர்பிரான் றமிழ்
நாடனையாய், மைக்காநர்க்குமுலவளளிசெவ்வேளுநகுவல்லவையா, மிக்கரா
ணமுணராதென்கொலோநின் றியம்புவதே.” (தஞ்சை-௮௩.) எனவும், “திங்
களுள்வில்லெழுதித்தேராதுவேல்விளக்கித், தங்களுளானென்னுந்தகவினா
லிங்கட், புனககாக்கவைத்தார்போற்புங்குழைப்போந்தென், மனககாக்க
வைத்தார் மருண்டு.” (திணைமாலையா-௨௦.) எனவும் வரும.

பாங்கியறியாள் போன்று வினாதற்குச் செய்யுள்:—“பொன்னியலூசலு
ம்பொய்தலுமாடிபெப்போதநன்னீர், மன்னியநீலமுநித்திலமுக்குந்துவா
ணன் றஞ்சை, யின்னியலாருநிளமரக்காலினிடம்பிரியாக், கன்னியந்தாம்ப
லாயார்நினைவாட்டியகாரிசையே” (தஞ்சை-௮௪.) எனவும், “வாகுகிருங்
கானலுள் வண்டலயருந், தேங்குமழுகூந்தன்மகநிருள, யாங்காகியதோபாக
குன்னருளே.” (.. .) எனவும் வரும.

இறையோனிறைவி தன்மை யியம்பற்குச் செய்யுள்: --“தாளிணை மாந்த
ளிரல்குல்பொற்றேரிடைச்சுவைகொங்கை,கோளிணைகோலக் குருமபைகை
காந்தன்கொடிக்கரும்பா, தோளிணை வேயமுந் திவகஞ்செவ்வாயிதழ்தொ
ண்டையுண்கண்,வாளிணை வார்புழலாயவாணன் மானையெமமன்னுயிர்க்கே.”
(தஞ்சை-௮௫.) எனவும், “முலையோமுகிழ்முகிழ்த்தனவேதலையி, கிளையே
மென்ருல்கிழக்குவிழ்தனவே, செறிநீரைவெண்பலும்பறிமுறைசிரம்பின

சுணங்குஞ்சிலதோன்றினவேயணங்குதற்கியான் தன்னறிவலென்னறியல, னே, யாங்காகுவன்கொளுனே, பெருமுதுசெல்வனொருமடமகனே.” (குறுந் தொ-௩௩௭.) எனவும்வரும்.

பாங்கி தலைவியருமைசாற்றற்குச் செய்யுள்:—“புகழார்வரையெம்புரவ லன்காதற்புதல்வியைநீ, ரிகழாவெளியளென்றெண்ணப்பேற்றோ மக்கென்று ம்வண்மை, திகழ்பாணன்செழுந்தஞ்சைவாணன்சிலம்பினுள்ளீ, ரகழார்கலி யுலகித்புலனாவணங்கவளே.” (தஞ்சை-௮௬.) எனவும், “நெருநலுமுன்ற னெல்லையுமொருசிறைப், புதுவீராதலிற்கிளத்தஞ்ஞனி, நேரிழைவளைத்தோ ணின்தேறுழிசெய்த, வாருயிர்வருத்தங்கனையாயோவென, வெற்குறையுறுதி ராயிற்சொற்குறை, யெம்பதத்தெளியளல்லெனமக்கோர், கட்காண்கடவுள ல்லனோபெரும, வாய்கொன்மிளகின்மலையங்கொழுங்கொடி, துஞ்சுபுலிவரிப் புறந்தைவரு, மஞ்சுசூழ்மணிவரைமன்னவன்மகனே.” (தொல்-பொரு-௧௭- ௨௩-௨. னா.) எனவும் வரும்.

தலைமகனின்றியமையாமையிம்பற்குச் செய்யுள்:—“வனைந்தாலன கொங்கைமாதருவாய்த்தஞ்சைவாணன்வெற்பிற், புனைந்தாலனையபுனத்த யல்லாய்வண்டுபோதகத்தே, னனைந்தாலனையவென்னல்லனை தான்வந்துந ண்ணிற்தென்று, நனைந்தாலனாகனையத்தமியேனுயிர்கிற்கின்றதே.” (தஞ் சை-௮௭.) எனவரும்.

பாங்கி நின்குறையே சென்றுரையென்றற்குச் செய்யுள்:—“மருப் பாவியதொங்கல்வாணன்றென்மாறைவன்கமலர்த், திருப்பாவையன்னவெ ன்சேயிழையாட்குன்றிருவுளத்து, விருப்பாகியகுறையுள்ளதெல்லாஞ்சொல் லிவேண்டுகீ, பொருப்பாமொழியப்பெருரெம்மனேரிவைபோல்வனவே.” (தஞ்சை-௮௮.) எனவும், “தனையுந்தானுஞ்சாயலாட்கீதுரைப்பி, னெ ன்னையுளன்படுங்கண்டாய-மன்னிய, வேயேய்மென்றேளக்குவேறுவிளி யொருநா, ணியேயுரைத்துவிடு.” (தொல்-பொரு-௧௭-௨௩-௨. னா.) எனவும் வரும்.

பாங்கியைத் தலைவன் பழித்தற்குச் செய்யுள்:—“வில்லார்துதல்வெய்ய வேலார்வழிக்கென்மெலிவுசொல்ல, வல்லாரிலைசொல்லவல்லையென்றியான் தஞ்சைவாணன்றெவ்வி, னெல்லாதிதுதமக்கென்றுணரே னின்றுணங்கியிந் நா, னெல்லாமிரந்ததுநின்குறையேயல்லவென்குறையே.” (தஞ்சை-௮௯.) என வும், “மாதர்குறைமுடிக்கவல்லாயைவல்லையெனக், காதல்கிறப்பக்கருதிய து-மேதகைய, பாம்படுதேரல்குல்பயம்படுநீர்மானமான், தேம்படுவெண்டோ ராமேற்கெல்ல.” (இலக்க-பொரு-௮௧த்-௧௩௧-௨. னா-சிறந்தகத்தியம்.)

பாங்கி பேதைமை யூட்டற்குச்செய்யுள்:—“தேனுஞ்சுரும்புஞ்செறிதொங்கல்வாணன்றென்மாவைவெற்பா, மாணுககலையும்வடிக்கணையாலெய்துமன்னுயிரு, மூணுக்கவர்கின்றதன்னையர்போலயிலொத்தகண்ணன், தானும்பிறருள்ளரோயறியாததகைமையளே.” (தஞ்சை-௧௦) எனவும், “நறுந்தண்டகரம்வகுளமிவற்றை, வெறும்புதல்போல்வேண்டாதுவெட்டி—யெறிந்துழுது, செந்தினைவித்துவார்தங்கைபிறர்நோய்க்கு, நொந்தினையவல்லளோரோக்கு.” (திணைமாலு நூ-௨௪.) எனவும் வரும்.

காதலன் தலைவிமூதறிவுடைமை மொழிதற்குச்செய்யுள்:—“வருநீர்வனமுலைமங்கைநல்லாயசெங்கைவாணன்வையை, தருநீர்மலிவயற்றஞ்சையன்னொன்றுதஞ்சமிலே, நருநீர்நவையுறக்கண்மலர்நீர்தெளித்தாற்றினளா, விருநீர்நிலங்கொள்ளுமோவறியாளென்னுமிவ்வரையே.” (தஞ்சை-௧௧.) எனவும், “அணங்குடைப்பனித்துறைத்தொண்டியன்ன, மணங்கமழ்பொழிற்சூறிநல்கினனுணங்கிடைப், பொங்கரிபார்த்தவுண்க, ணங்கலுழ்மேனியசைஇயலெமக்கே.” (ஐங்குறு-௧௭௪.) எனவும் வரும்.

பாங்கி முன்னுறுபுணர்ச்சி முறையுறக் கூற்றஞ்செய்யுள்:—“செறிவளர்காவியவற்றஞ்சைவாணன்சிறுமலைமேல், நெறிவளர்வார்குழனேரிழையாளன்னநீர்மையளேற், சூறிவளர்காவின்முன்கூடியவாறின்னுங்கடுகநீ, கறிவளர்சாரல்வெற்பாபிறராலென்னகாரியமே.” (தஞ்சை-௧௨.) எனவரும்.

தன்னிலைதலைவன் சாற்றற்குச்செய்யுள்:—“உரைத்தென்பிறவநதப்பைந்தொடியாகமுருவியுல்வெண், டிரைத்தென்கடன்முத்துநடுதென்மலைச்சந்துஞ்செழுமப்பனிநீ, ரரைத்தென்புருகமெய்யப்பினும்வெப்பமருதினினின், வரைத்தென்கரும்மெல்லாந்தஞ்சைவாணன்வரையணங்கே.” (தஞ்சை-௧௩.) எனவும், “தோளுங்கூர்கலும்பலபாராட்டி, வாழ்தலொல்லுமோவண்கோற்குட்டுவன், ரேண்டியன்னவேற்கட், கண்டிரயந்துநீநல்காக்காலே.” (ஐங்குறு-௧௭௮.) எனவும் வரும்.

பாங்கியுலகியலுரைத்தற்குச் செய்யுள்:—“விரையகநான்மலர்மெல்லியன்மாதவிரும்பினையேல், வரையகநாடவரைநதுகொணீதஞ்சைவாணன்முந்நீர்த், தரையகநான்மறைக்கேள்வியர்வேள்வியர்சான்றவர்த, முரையகநாடிமுன்னிட்டனதாருமுலகியலே.” (தஞ்சை-௧௪.) எனவும், “கோடொல்வனோக்கொழுமடற்கூந்த, லாய்தொடிமடவால்வேண்டுதியாயிற், நெண்கழிச்சேயிரப்படுஉந், தண்கடற்சேர்ப்பவரைந்தனைகொண்மோ” (ஐங்குறு-௧௯௯) எனவும் வரும்.

தலைமகன் மறுத்தற்குச்செய்யுள்:—“வெண்டாமரைமங்கைகாதலனாகியவெறுயன்பா, லுண்டாகியதொல்லுலகியலாலுங்களாரணங்கை, வண்டா

ர்ஞமுலிவரைந்துகொள்வேன்றஞ்சைவாணன்வண்மை, கண்டாலருளுள்ளீ
டெனதாருயிர்காத்பின்னே.” (தஞ்சை-கரு.) எனவரும்.

பாங்கியஞ்சியச்சுறுத்தற்குச்செய்யுள்:—“மல்லார்புயன்றஞ்சைவாணன்
வெற்பாவெமர்வந்தினியிக், கல்லார்வியன்புன்காவல்விடாரவர்காணினிக
ப், பொல்லாரிருண்டதுபோதுமற்றியாங்களும்போதுமிங்கு, நில்லாதெழுந்
தருணியிப்போதுநெடுந்தகையே.” (தஞ்சை-கரு.) எனவும், “விரைகமழ்சா
ரல்விளைபுன்காப்பார், வரையிடைவாரனீயைய—வுரைகடியர், வில்லினர்
வேலர்விரைசெலுமம்பினர், கல்லிடைவாழ்க்ரொமர்.” (திணைமொழி-சு.) என
வும் வரும்.

தலைமக்கையுறைபுகழ்த்தற்குச்செய்யுள்:—“சிமையார்மலயத்தமிழ்த்
ஞ்சைவாணன்சிறுமலைமே, லமையாகியதடநதோளன்னமேயணியத்தகுமா,
லுமையாளிறைவன்பயில்கயிலாயத்துமும்பர்தங்கு, மிமையாசலத்துமல்லா
லில்லையானிகரித்தழைக்கே.” (தஞ்சை-கரு.) எனவும், “கண்ணிதகைசிறந்
தனவேதன்னெண், பூந்தழைசெவ்வியபோலும்வாங்கிருந், கூந்தலுமல்கு
லும்பொலிய, வேந்திழைகொள்கயாம்விழைகுவம்பெரிதே.” (... ..) என
வும் வரும்.

பாங்கிகையுறை மறுத்தற்குச்செய்யுள்:—“மல்குற்றதண்புன்குழ்தஞ்
சைவாணன்மலயவெற்பா, நல்குற்றவையிந்தநாட்டுளவன்மையினன்னுதலா,
ளல்குற்றதத்தெமர்கண்டாலயிர்ப்பரதுவுமன்றிப், பல்குற்றமும்வருமால்யா
ங்கவாங்கேம்பசுந்தழையே.” (தஞ்சை-கரு.) எனவும், “நொதுமலாள்கொள்
ளாரிவையே, பெமமொடுவநதுகடலாடுமகளிரு, நெயதலம்பகைத்தழைப்பா
வைபுனைவா, ருடலகங்கொள்வோரினமையிற், ரெடலைக்குற்றசிலபூவின
ரே.” (ஐங்குறு-கரு.) எனவும் வரும்.

தலைமகனாற்றுகொஞ்சிட்டுடவன்புலத்தற்குச்செய்யுள்:—“உழையும்
வெந்தாளமும்போலுங்கண்ணனொருகாலமுள்ளங், குழையுமெம்பாலென்று
கொண்டநெஞ்சேகலிக்கோடைமண்மேன், மழையுமரதாரமும்வந்தனவாண
ன்றென்மாதையின்மாந், தழையும்தோலிங்கனேகலின்வாடதவஞ்செய்த
தே.” (தஞ்சை-கரு.) எனவரும்.

பாங்கியாற்றுவித்தகற்றற்குச்செய்யுள்:—“சோலையில்வாழினதோகைய
ன்னுதோத்தொழுதிருந்திம், மாலையில்வாழிவரங்கொள்வல்யான்றஞ்சைவாண
ன்வெற்பா, வேலையில்வார்துகிரன்னவெய்யோன்வெயில்வெற்பின்மல்குந்,
காலையில்லாபின்னையென்கையதாருநின்கையுறையே.” (தஞ்சை-கரு.) என
வும், “நான்வேங்கைகொன்சொரியுநன்மலைநன்னாட, கொள்வேங்கைகொற்

கொடியரம்மையர்—கோள்வேங்கை, யன்னைபானியுமருந்தழையாமேலாமைக், சென்னையோநாளையெளிது.” (திணைமாலேறு-௨௦.) எனவும் வரும்.

இவற்றுள்:—தலைமகன் கூற்றாயினவெல்லாமிரந்து பின்னிற்றற்கும் பாங்கிகூற்றாயினவெல்லாஞ் சேட்படுத்தற்குமுரிய வெனக்கொள்க. (௨௮)

கசநு. இரந்து குறைபெறுது வருந்திய கிழவோன்
மடலே பொருளென மதித்தலும் பாங்கிக
ருலகன் மேலவைத் துரைத்தலு மதனைத்
தனமேல வைத்துச் சாற்றலும் பாங்கி
தலைமக ளவயவடி தரும சாற்றலுந்
தலைமகன றனைத் தானே புகழ்தலு
மலர்முலைப் பாங்கி யருளியல் கிளத்தலுங்
கொண்டுநிலை கூறலு மென்றிவை யேழு
மடற்கூற் றிற்கு மடலல்லிக கிற்குங்
கடவ வெனமனார் கற்றறிந் தோரே.

இதுவுமது.

(இ-ள்.) இரந்துகுறை பெறுது வருந்தியகிழவோன் மடலேபொருளென மதித்தன் முதலாகப்பாங்கிகொண்டு நிலைகூறலீராகச்சொல்லப்பட்ட வேழுந் தலைமகன் மடற்கூற்றிற்குந் தோழிமடல் விலக்கிற்குமுரிய கிளவியென்று சொல்லுவர்கற்றுணர்ந்தோரென்றவாறு. பாங்கியியரந்து குறைபெறுது வருந்திய கிழவோன்மடலே பொருளென மதித்தற்குச் செய்யுள்:—“திருநதார்தொழுங்கழற்சேயனனவாணன்றன்மாறைவெற்பி, வருந்தாவமுதன்னவஞ்சொல்லாரழகார்குழைதோய, பெருந்தாவைவெல்லிழித்தவெவகாமப்பிணிதனக்கு, மருந்தவதுஞ்சமேயில்லைவேறுமடலன்றியே” (தஞ்சை-௧௦௧.) எனவும், “காமமுழைதுவருங்கினார்க்கேம, மடல்லல்தில்லைவலி.” (திருக்குற-௧௧௩.) எனவும் வரும்.

பாங்கிக்குத்தலைமகன் மடலேற்றினையுலகின் மேல்வைத்துரைத்தற்குச் செய்யுள்:—“விரையூர்குழலியர் தந்தசிரதா குலவெள்ளநிறைத், கரைபூர் பொழுதிளங்காளையர் தாங்கிழிகைப்பிடித்துத், தரையூர்தொறும்பெண்ணை மாமடலார்வர்தவிர்ந்துபின்னும், வரையூர்வர்தஞ்சையர்கோன்வாணன் மாறையில்வாணுதலே.” (தஞ்சை-௧௦௨.) எனவும், “மாவெனமடலுமூர்ப்புலவனக், குவிமுகிழெருக்கக்கண்ணியுஞ்ஞப, மறுகினார்க்கவும்பபி, பிறிதுமா குபகாமகாழ்கொளினே” (குறுங்-௧௭.) எனவும் வரும்.

அம்மடலேற்றினைத் தலைமகன் தன்மேல்வைத்துச் சாற்றற்குச்செய்யுள்:—“கன்பணிபோனில்தாங்கியவாணன் றென் மறைவெற்பின், மின்பணி பூண்முலை மெல்லியலீர்குறை வேண்டியுங்கண், முன்பணிவேனின் றுநாளை வெண்பூனை முகிழெருக்கோ, டென்பணி வேன்மடன் மேல்வருவேனியை யென்பணியே” (தஞ்சை-க௦௩.) எனவும், “தொடலைக்குறுந்தொடித்தாண் மடலொடி, மாலைபுழக்குந்துயர்.” (திருக்குற-க௭௩௫.) எனவும்வரும்.

பாங்கி தலைமகனவயவத்தருமையாற்றற்குச்செய்யுள்:—“தொடையே பெருக்கென்புரியணிந்தாலென்னெழுவுளையூர், மடையேய்வயற்றஞ்சைவா ணன்வெற்பாமலரோன்வருத்த, படையேநயனம்படைத்தபொற்பாவைபடி யெடுக்க, விடையேதெனத்தெரி யாதுரையாணி யிடவரிதே.” (தஞ்சை - க௦௪.) எனவும், “கம்பமதயாணைக்கண்டன்கடற்றெருண்டிக், கொம்பர்வியிற் குவமைகூறுவதெ—னம்பு, சருநீலஞ்செங்குவளை காலன்வேலாலம், பெருநீர் மைதோற்றழிந்தபின்.” (.. ... ..) எனவும் வரும்.

தலைமகன் தன்னைத் தானேபுகழ்த்தற்குச்செய்யுள்:—“நறையலராவிரைப் போதிசையாதிசைநான் முகத்து, மறையலராவந்தமான் மகன்யான் றஞ்சை வாணன்வையைத், துறையலரா வியங்காவியங்கண்ணிதுணிந்துசொல்லுங், குறையல ராரகுழலாட்கினித் தீரக்குறையில்லையே.” (தஞ்சை-க௦௫.) என வரும்.

பாங்கியருளியல் இளத்தற்குச்செய்யுள்:—“செயலார் குடம்பையிற்செக் தலையன் றிற்சினையுளபைங், சுயலார்வனவெண்குருகின்வண்பார்ப்புளகைக் கடங்கா, மயலார்களிற்றண்ணல் வாணன் றென் மறைவை யைத்துறை வா, வியலா தருளுடை யாக்கென்று மாமட லேறுவதே.” (தஞ்சை-க௦௬.) எனவும், “வெள்ளாங்குருகின் பிள்ளையும் பலவே, யவையினும்பலவே சிறுக ருங் காக்கை, யவையினும்பலவேகுவிமடலோங்கிரும், பெண்ணைமீமிசைத் தொடித்த, தூக்கணங்குரீஇக்கூட்டுள சினையே.” (தொல்-பொரு-க௭-௨௦) எனவும் வரும்.

பாங்கிகொண்டிரிலை கூற்றற்குச்செய்யுள்:—“வெண்டோடணிடுகப்பை க்குரும்பைக் கொங்கைவெய்யவுண்கட், கண்டோர் விரும்புங் கரும்பினையா ரைக்கடற்றுறைவா, கொண்டோர்குறைமுடி கொம்பனை யார்நின் குறைம றுத்தால், வண்டோலிடுக்தொங்கலான்வாணன் மறைவளநகர்க்கே.” (தஞ்சை-க௦௭.) எனவும், “முளவுமாவல்லி யெயினர்தங்கை, யிளமா வெயிற்றிக் குமிந்நிலையறிபுச், சொல்லினைனிசக்கு மனவை, வெள்வேல்விடலைவிரையா தீமே.” (ஐங்குறு-௩௬௪.) எனவும்வரும்.

100 இது தலைவியை வரையுமாறு காட்டுகின்றன. தித்தலாத் தொண்டிநிலையா
 விற்து. இச்சூத்திரத்துட் டலைமகன் கூற்றாயின வெல்லாமடந். கூற்றிற்கு
 ம், யாங்கி கூற்றாயின வெல்லாம் மடல் கிறத்திற்கு முரிக்கெனத்தொன்ச.
 கூடுவிலிசென். குத்திரத்தன்னு. மெழித்தோ தப்பட்டா. கெவிதளில்விவலுட்
 யாங்கி கூற்றான், “குறையுறந்தெனிய. கிழவனை மறையுறப், பெருகையிற்
 பெயர்ப்பினு முலகுரைத் தொழிப்பினு, முருகையினசந்தியுமவனறி வுறத்
 துப், பின்வாவென்றலும் பேதைமை யூட்டலு, முன்னுறு புணர்ச்சி முறை
 கிறத்தனாத்தலு, மஞ்சியக்கதுத்தலுமுரைத்துழிச்சுட்டமோ, தெஞ்சாது
 கிளந்தவிருகன்குணவியும்.” (தொல்-பொரு - ௩௭-௨௩.) என்பதனாலும்,
 தலைமகன் கூற்றுள்:— “தண்டா திரப்பினுமற்றையவழியுஞ்; சொல்வட்
 சார்த்தலிற் புல்லியவகையினு, மறித்தோளியாப்பின்வவழிமருங்கிற்; கேடும்
 பீடுங்குறந்துதோழி; நீக்கலினுயிரிலையுரோக்கி, மடன்மகதமிடனுமாகு
 ண்டே.” (தொல்-பொரு. ௩௭. ௧௧.) என்பதனாலும், “இரத்தகுறைப்புற்றி
 முவனைத்தோழி, நிரம்பகீக்கிறுத்தலன்றியும், வாய்மைகூறலுப்பொய்தலைப்
 பெய்தலு, தலைவகையுடையநயத்திற்குறியும், பல்வகையானும்படைக்கவும்பெ
 றுமே” (தொல். பொரு. பொருளி-௧௩.) என்பதனாலுக்கொள்ளப்பட்டன.

௧௪௪. “தலைவியினமைத் தன்மை பாங்கி
 தலைவற் குணர்த்தலுந் தலைவன் றலைவி
 னுருத்திய வண்ண முரைத்தலும் பாங்கி
 செவ்வி யருமை செப்பலுந் தலைவன்
 செவ்வி யெளிமை செப்பலும் பாங்கி
 யெனை மறைப்பி னெளிதென நகுதலு
 மந்கை பொருஅ தவன்புலம் யலுமவ
 டேற்றலுங் கையுறை யேற்றலுங் கிழவோ
 னுற்றலு மென்னு மவ்வொன் பாணங்
 குறைநேர் தற்கு மடற்குற் றெழுதித்தற்கு
 முறைமையி, னுரிய முன்னுங் காலை.

இதுவுமது.

(இ-ள்.) தலைவியினமைத்தன்மை யாங்கிதலைவற் குணர்த்தலுந் தன்மையுடைய
 கச்சிழவோனாற்றலினைக் சொல்லப்பட்டவொன்பதும் பாங்கி குறை நேர் தற்
 “குந்” தலைமகன் மடற்குற் றெழுதித்தற்கு முறையானே யுரியவாங்குறுதல்காலத்
 தென்றவாறு. தலைவியினமைத்தன்மை யாங்கி தலைவற் குணர்த்தலுந்

புள்:—“தன்வரும்பாதருநீலங்கள்ளா மக்கடவுளுமால், கொளவரும்புரபைங்கு
 றும்பைக்கஞலஞ்செங்குமுதத் துவெண், டளவரும்பாருண்பனைதஞ்சைவாண்
 ன்றகிழ்வையநாட்டி, டின்வரும்பாமிவண்மர்ட்டென் கொலோநின்றிரப்பது
 வே.” (தஞ்சை: ௧௦௮.) எனவும், “நெறிமருப்பெருகைநீலவிரும்போதது,
 வெறிமலர்ப்பொய்கையாம்பன்மயக்குங், கழனிபூரன்மகளிவன், பழனவெதி
 ரின்னகாடிப்பிணையலனே.” (ஐங்குறு-௬௬.) எனவும் வரும்.

தலைவன் தலைவிவருத்தியவண்ணமுறைத்தற்குச்செய்யுள்:—“சிலையிலவா
 ணுதன் பின்னேபிறந்தவச்செவ்வியிலே, கொலையினாக்குருளையப்போ
 ற்குறியோனிருந்த, மலையிலவாந்தமிழ்வாணன் நென்மாறையிலையா,
 னிலையிலவாழ்வியாலெனதாவியணங்கினனே,” (தஞ்சை-௧௦௯.) எனவும்,
 “குன்றக்குறவன் காத்தன்மடமகள், வண்டுபயில்கூத்தற்றண்டழைக்கொடிச்சி,
 வளையுண்முளையாளெயிறத, ளினையளாயினுமாரணங்கினனே” (ஐங்குறு-
 ௨௬௬.) எனவும் வரும்.

பாங்கிதல்வமகள்செவ்வியருமை செப்பற்குச்செய்யுள்:—“வடாலங்கல்
 லங்கிலேவெல்வெற்புவேழுமலகும், வாடாமல்வந்தருள்வாணன்நென்மாறையில
 வல்வல்லியன்னாள், குடாள் குவளையுமுல்லையஞ்சுட்டுஞ்சனையுமபந்து, மாடா
 டனக்கென்கொலோவடியேன்சென்றறிவிப்பதே.” (தஞ்சை-௧௧௦.) எனவும்,
 “நெறிநீரிருங்கழிநீலமுஞ்சுடாள், பொறிமாண்வரியலவனாட்டலமாட்டா
 ன், சிறுதுதல்வோரும்பச்சித்தியாநின்றாட், நெறிநீர்த்தண்சேர்ப்பயானென்
 சொல்லிச்செல்லோ.” (தொல். பொரு. கள. ௨௬-௨௭.) எனவும் வரும்.

தலைவன் தலைவிசெவ்வியெளிமை செப்பற்குச்செய்யுள்:—“தேன்வந்த
 வாயிதழ்ச்செய்யையினஞ்செவ்விரவல், மான்வந்தவாள்வழிவஞ்சிக்குநீதஞ்
 சைவாணன்வெற்பில், யான்வந்தவாசென்றியமபுதியேலவாயாவனொன், தான்
 வந்தவாவுடனேநின்றையாத்தழிஇக்கொளுமே.” (தஞ்சை-௧௧௧.) என
 வும், “நீர்வளரம்பற்றும்புடைத்திரள்கா, னாருரித்தன்னமதனின்மாமைக்,
 குவளையன்னேங்கித்தழிண்மழைக்கட், டிதலையல்குற்பெருநதோட்குறுமகட,
 கெய்தசென்றுசெப்புநர்ப்பெறினே, யவாயாரென் குவளல்லண்முறுது, தத்
 தக்குமிழின்கொழிக்குவளினையேறிருமடமாற்குவல்லியாகும், வல்லிலோ
 ரிகானாறு, நிரும்பலொலிவருங்கூதல், பெரும்பேதுறுவளியாமல்வந்தன
 டெனவே.” (நற்றிணை. ௮.) எனவும் வரும்.

பாங்கியெண்ணைமறைப்பிடுனளிர்த்து நகுதற்குச்செய்யுள்:—“மண்ணு
 ம்பயில்வித்துமொன்றினுஞ்சநதிரவாணன்வெற்பு, நண்ணும்புளவின்றியங்
 குரியாதுங்கணல்வினையாற்கண்னுநகுத்துக்கலந்தனவாயினுங்கண்ணினு

ம்மு, னெண்ணுக்குறையெண்ணைநீர் மறைத்தாலங்கியல்வதன்றே.” (தஞ்சை. கக௨.) எனவரும்.

அந்நகைபொறு அதவன்புலம்பற்குச் செய்யுள்:—“வெவ்வேலெறிந்தவியுப் புண்ணின்மீட்டும்வெதுப்பியதோர், செவ்வேலுழைப்பவர்கீழ்மன்றோ திரு வேமருவார், வைவேலமாவென்றவாணன்றென் மாரையுழிப்பொருட்டால், வைவேலையஞ்சலென்னுதினவாறுநகைக்கின்றதே.” (தஞ்சை. கக௩.) எனவும், “நயனின்மையிற்பயனிதுவென்னுது, பூம்பொறிபொலிந்தவழலுமிழகன் பைப், பாம்புயிரணங்கியாங்குத்தீங்கிது, தகரதுவாழியோரும்கணகாது, துரைமதியுடையுமென்னுள்ளஞ்சாரற், கொடுவிற்கானவன்கோட்டிமொதலாச் சிப், பசுஞன்பெயதபகழிபோலச, சேயரிபார்த்தமாயிருமழைக்க, னுறு அநோக்கமுற்றவென், பையுணெஞ்சமுய்யுமாதே.” (நற்றிணை. ௭௮.) எனவும் வரும்.

பாங்கிதலைமகளைத் ததேற்றற்குச் செய்யுள்:—“தன்கண்ணையதன்பாங்கியருள்ளஞ்சதனக்குயிரா, மென்கண்ணருள்பெரிதெம்பெருமாட்டிக்கண்மலைந்தார், வன்கண்ணமாவென்றவாணன்றென் மாரையிலவந்தவளாற், புன்கண்ணடையலையினிவாடல்புரவலனே.” (தஞ்சை. கக௪.) எனவரும்.

பாங்கிகையுற்றையேற்றற்குச் செய்யுள்:—“ஒலிதென்கடல்புடைகுமுலகேழினுழைவியை தான், வலிதென்பதனைவயக்கியதாற்றஞ்சைவாணன்வெற்பா, கலிதெங்குமாவுங்கமுதும்பலாவுங்கதலிகளும், பொலிதென்பொதியிலின்மேற்சந்தடைவிப்பூந்தையே.” (தஞ்சை. கக௫.) எனவரும்.

கிழவோனாற்றற்குச் செய்யுள்:—“மையப்போதணிதொங்கல்வாணனொன்னொனவல்லியையேற், சுப்போதடைந்தவருநதுயர்நீங்கியரும்பியபொற், செப்போதிளமுலையாணகைவாண்முகத்திவகளைக்கண், டிப்போதிளகியதாலிநகாந்தங்கொலென்னெஞ்சமே.” (தஞ்சை. கக௬.) எனவும், “உறுஅதவர்போற்கொலினுஞ்செருஅர்சொ, லொல்லையுணரப்படும்.” (திருக். க௦௧௬.) எனவும் வரும்.

இதனுட்பாங்கிகுற்றாயினவெல்லாங்குறைநோதற்கும், தலைமகன்குற்றாயினவெல்லாமடங்குற்றொழிதற்கு முரியனவென்கொள்க. இதனுள்ளுத்தோதப்பட்டகிளவிகள்; “பண்பிற்பெயர்ப்பினும்பரிவுற்றுமெலியினு, மன்புற்றுநகினுமவப்பெற்றுமலியினு, மாற்றிடையுறுதலுமவ்வினைக்கியல்பே” (தொல். பொரு. கள. குத். க௨.) என்பதனாற் கொள்ளப்பட்டன. இவற்றுட் சான்றோர்செய்யுள் இல்லாதவற்றிற்குச் சூத்திரத்தன்னையே இலக்கியமாகக் கொள்க. (க.௦.).

கச்சு. இன்றின் நனக்குக் குறைவே பங்கி
யிறைவிக் கவன்குறையுணர்த்தலு மிறைவி
யறியாள் போன்று குறியாள் கூறலும்
பங்கியிறைவேற் கண்டமை பகர்தலும்
பாங்கியைத் தனிவி கறைத்தலும் பங்கி
யென்றை மறைப்ப தென்னெனத் தழுவாள்
தையுறை புகழ்வுருள் றிவ்விற் மூன்று
மெலிதிகச் சொல்லிக் குறையப்பித்தற்கும்
வலிதாகச் சொல்லி மறுத்தற்கு முரிய.

இதிலுமது.

(இ-ள்.) இறைவன் நனக்குக் குறைவே பாங்கியிறைவிக் கவன்குறை யுணர்த்தன்முதலாகப் பாங்கியைப்பற்றி புகழ்நலிஞ்சுச் சொல்லப்பட்டவாறும் பாங்கிமெலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப்பித்தற்கும், “தலைக்கன்னி தளச்சொல்லி மறுத்தற்கு முரிய” இவ்விவரங்கென்றவாறு. இறைவன் நனக்குக் குறைவே பாங்கியிறைவிக் கவன்குறை யுணர்த்தற்குச் செய்யுள்:— “இருவர்கண்ணால் வருடும் தமென்றெண்ணியெனக்கெதிரே, வருவர்வந்தாலுந் தன்வாய்திறவார் தஞ்சைவாணன்வெற்பி, நெருவர்கஞ்சா லுழையகலார் ததையுள்ளதெல்லாந், தருவர்வம்பார் மூலையாயென்கொலோசெய்ததக்கதுவே.” (தஞ்சை-கக௭.) எனவும், “தன்குறையிதென்னென்றழைக்கொணருந் தன்னிலம்ப, னின்றகுறையென்னுரினாப்பினையப்-பொன்குறையு, நாள்வேங்கைநீறுலுண்ணெனவென்கொலேர், கொடியேயிடுகையன்னுன்றியபு.” (திணை மாலை-அ. ௩௧.) எனவும் வரும்.

இறைவியறியாள் போன்று குறியாள் கூறற்குச் செய்யுள்:— “கலைதொடக்கேன் உசருவிவந்தே பைகால்கொடுமா, மலைதொடுத்தார்ந்துவருகின் ததாற்றஞ்சைவாணன்வென்றித், கலைதொடுத்தாங்கெழில்சேந்துதலாய்பயில்கெம்பமூக்காய்க், குலைதொடுத்தோர்குறைக்கெழ்ப்புகரைக்கழுமாங்கவாந்தே.” (தஞ்சை-கக௮.) எனவும், “துயமைகொன்றதெல்லாருடித்தோன்றி, வாய்மைநாவின் மதியார்போல, வுயர் தவமுனிவர்காவர்ப், பெயராளிலையதுபிறங்குதிரும் லையே” (.....) என்வழி வரும்.

பாங்கியிறையோற்கண்டமை பகர்த்தற்குச் செய்யுள்:— “திவாகாணேனபேரொளியாணன் இறம்பாணநாண்குடி, வெளகதிமகாலுமொளிர்முடித்தாடுய்க்கொளிப்பதுன்மே, லவாவின் னாகையொர்மான வினவிவந்தானையின்றி

க், கவானுயர்சோலையின்வாய்வண்ணிலாருழைக்கண்டனமே.” (தஞ்சை-௧௧௧) எனவும், “வலையணிமுன்கைவாலெயிற்றமர்நகை, வினையாடுந்தழையலிழ் கானற், குறுந்துறைவினவிநின்ற, நெடுந்தோளண்ணற்கண்டிகும்பாமே.” (ஐங்குறு. ௧௬௮.) எனவும் வரும்.

பாங்கியைத்தலைவிமறைத்தற்குச் செய்யுள்:—“செவ்வண்ணவேல்விழி யாய்தஞ்சைவாணன்னென்மறைநன்னாட், டிவ்வண்ணநீசொல்வதேற்பதன் றுனின்னிடையெனத்தா, மெய்வண்ணம்வாடிவெறிதேவருந்திவிருநுதினார ய்க், கைவண்ணவார்தழைக்கொண்டிசென்றார் தமைக்கண்டிகண்டே.” (தஞ்சை-௧௨௦.) எனவும், “தெருவின்சுட், காணாநின்றிக்கலங்குவார்க்கண்டுநீ, வாரணவாசிப்பதம்பெயர்தலேதில, நீரின்மேற்கொள்வதெவன்.” (கவித்-௧௦.) எனவும் வரும்.

பாங்கியெண்ணை மறைப்பதென்னெனத்தழாற்குச் செய்யுள்:— “பரக்கி ன்றசெவ்விறழ்ப்பங்கயப்பாதம்பணிந்தநின்னை, பிரக்கின்றதொன்றையுமெ ண்ணலையாலெழுபார்முழுதும், புரக்கின்றகோன்றஞ்சைவாணன்பொதியிலி ற்பொய்த்தெண்ணீர், காக்கின்றதெண்ணைகொலென்னுயிராகியகாரிகையே” (தஞ்சை-௧௨௧.) எனவும், “வான்போழ்வானத்துவயங்குகதிர்சிதறிக், கோன் சேர்ந்துகிடந்தகுழவிப்பிறையெய்ப்பப், பொறியணிதிலகநறு ததல்வியர்ப்பப், பொற்ப்புனைந்தநறபோதலிழந்து, நறியநாறுநின்சுந்தலுமன்றி, யருங்கடி மூதார்மருங்கிற்போகி, விசம்புதொடநிலவதலியன்பெருங்கோயில், பசும் பொன்ன்கலம்பரிசிலாக, வடையார்த்துறந்தவருந்திறலயிலவன், படைத்த லைபெயர்த்தகறையெஃகம்போலக், கடைசிவந்தனவேகருங்கயன்மழைக்க ண், னெண்ணொடுகுழாயாகினினே, டாடலஞ்சுவரோழிநீடுறை, சிறைகட லுமிழ்ந்தநீணிர்ப்பறைவா, யோதத்துப்பனித்திரைபொருதகால்காய்புண்ணை க்காமர்புதுப்பூவுதிர, நூல்கான்முத்தினுண்ணிதினுறைய, நெடும்பண்ணிப்பன் னிலீழ, மிடுமெனலெக்கர்க்கானல்யானே.” (.....) எனவும் வரும்.

பாங்கிகையுறைபுகழ்த்தற்குச் செய்யுள்:—“ருடத்தருவனவல்லவெல்லாம் படிசொல்லினுநதாம், வாடத்தருவனவல்லவெல்லாந்தஞ்சைவாணன்னவெற்பர், தேடத்தருவனவல்லதல்லாதசிலம்பினுன்னார், நாடத்தருவனவல்லகல்லாந றுறந்தழையே.” (தஞ்சை-௧௨௨.) எனவும், “செய்யொடுமயக்கியவுருநதுற்ற ன்ன, வயலையஞ்சிலம்பின்றிலையது, செயலையம்பகைத்தழைவாமென்னாய்.” (ஐங்குறு. ௨௧௧.) எனவும் வரும்.

இதனுட்பாங்கிகுற்றாயினவெல்லாங் குறைநயப்பித்தற்குத் தலைமகள் கூற்றுழினைவெல்லாவருதாமறுத்தற்குமுடியவெனக்கொள்க. (௧௬.)

௧௪௮. தோழி கிழவோன் றுயர்நிலை கிளத்தலு
மறுத்தற் கருமை மாட்டலுந் தலைவன்
குறிப்புவே ராக நெறிப்படக் கூறலுந்
தலைவியை முனிதலுந் தலைவி பாங்கி
தன்னை முனிதலுந் தன்கைக் கையுறை
யேற்றலு மெனமுறை சாற்றிய வாறும்
வலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப் பித்தற்கு
மெலிதாகச் சொல்லி மேவற்கு முரிய.

இதுவுமது.

(இ-ள்.) தோழிகிழவோன் றுயர்நிலைகிளத்தன் முதலாகக்கையுறையே
ற்றலீராக முறையே சொல்லப்பட்டவாறும் வலிதாகச்சொல்லிக்குறைநயப்
பித்தற்கு மெலிதாகச் சொல்லிமேவற்கு முரியகிளவிகளாமென்றவாறு:—
தோழிகிழவோன் றுயர்நிலை கிளத்தற்குச்செய்யுள்:— “உனையுக்குழல்வஞ்
சிவாணன் றென்மறைவரைக்களிது, தினையுநதழையும்பிடியொடுமேய்ந்து
தெளிந்தவின்னீர், கூனையுண்டசோகரிழற்சோகநீங்கித்துயில்வதுசண், டெ
னையுங்கடைக்கணியாவினையாநிற்பரே திலரே.” (தஞ்சை-௧௨௩.) எனவும்,
“பருவரெஞ்சமேவறவிராது, செருவேலுதியன்சேண்வினங்குமுகிறிக், க
ருங்கழிக்காவியொடுகலாங்கருதிய, பெருங்கண்மாயோனேநாககடிகொண்ட,
செருதினேகவந்தபைங்கண்வேழங், கருவரைப்பிரசங்கையின்வாங்கி, மீயின
மிரியவீசி, வயவுப்பிடியின்வாயுறக்கொடுத்த, செவ்விலோக்கி, யுருகுநெஞ்ச
மொடுநீடுநீனே, தருகுசென்னுமலியுமென்னையுநோக்கிக், கழலொலிகரப்ப
வொதுங்கி, நிழலெனநிற்பெனருநீனேநீனேதே.” (.....) எனவும்வரும்.

தோழிதலைமகனைமறுத்தற்கருமை மாட்டலுந் குச்செய்யுள்:—“கையுநத
ழையுமுன் காண்டொறுநகாண்டொறுகட்டுரைத்த, பொய்யுநதொலைந்தன
பூநதழைபோலரிபோர்த்துநஞ்சு, மையுங்கலந்துண்டவாள்வியியாய்தஞ்சை
வாணன்வெற்பர், மெய்யுநதுவண்டதென்னுன்முடியாதுவெளிரிந்தவே.” (த
ஞ்சை-௧௨௪.) எனவும், “தேர்சேணீக்கித்தமியனில்வந்து, தும்மூர்யாதென்
றுன்னிரனியொதுகிக், முன்னாட்போகியதுறைவனென்ன, லகலிலைநாவலு
ண்டுகையுதிர்ந்த, கனிகவின்சிறையவாங்கிக்கொண்டதன், ருழைவேரனை
வீழ்துணைக்கிடு, மலவற்காண்டுகநற்பாற்றிதுவென, கினைந்தநெஞ்சமொ
டுநெழுதுபெயர்ந்தோனே, யுதுக்காண்டோன்றுந்தேரேயின்று, நாமெதிர்
கொள்ளேமாகிற்றனது, துணிருவன்போலாநாணுமிகவுடையன், வெண்ம

ண்ணெடுங்கோட்டிமறைகோ, வம்மவாழிகூறுமதியெமக்கே.” (அகநா-கஉ௦.) எனவும் வரும்.

தோழிதலைமகன்குறிப்புவேறுக நெறிப்படக்கூறற்குச்செய்யுள்:—
“விடையான்மிசைவருமேருவில்லாடுவெழிவென்றிப், படையாடுவெழி
வெம்பகைகொள்வதேதாபகல்போலுமெய்ம்மை, யுடையானுயர் தஞ்சைவாண
டுன்னொரெனவொல்கியதுண், ணிடையாய்பிறிதுகொலோவறியேன்வெற்
பரெண்ணுவதே.” (தஞ்சை-கஉ௬.) எனவும், “மறவல்வாழிதோழிதுறைவர்,
கடல்புரைபெருங்கிளைநாப்பண், மடல்புனைத்தேறிநின்பாடும்பொழுதே.”
(தொல்-பொரு-கள-உ௩. உரை.) எனவும் வரும்.

தோழிதலைவியைமுனிதற்குச்செய்யுள்:—“தூற்றாதலரைமறைப்பவர்க்
கேகுறைசொல்லுகுற்ற, மேற்றுதோழியெனையெம்பெருமாட்டிசென்றேற்
றவாக்கு, மாற்றாதருள்செங்கைவாணனென்றமாதையிலவந்துநெஞ்சம், போ
ற்றுதுநின்றயலென்சொன்னதீங்குபொறுத்தருளே.” (தஞ்சை-கஉ௭.) என
வும், “மாயோனன்னமால்வரைக்கவாஅன், வாலியோனென்னவயங்குவெள்
ளருவி, யமமலைக்கிழவோனின்னயந்தென்றும், வருநதினென்பதோர்வா
யசசொற்றேறாய, நீயுங்கண்டுதுமெரோடுமெண்ணியறிதளவல்வேண்டிம
றுத்தம், கரியாவாழிதோழிபெரியோரா, நாடிடப்பினல்லது, நடநொடார்
தமொட்டியோர்திறத்தே.” (தொல். பொரு. கள. உ௩. உரை.) எனவும்
வரும்.

தலைவிபாங்கியை முனிதற்குச்செய்யுள்.— “மற்றேதவர்கிளைவார்த
ஞ்சைவாணன்வரையின்முந்நாட், பொற்றேரின்வந்துபுணாநதுசென்றாந்தம்
பொருட்டுமம்மைக்குற்றேவன்மங்கைகுறையிரநாடுளனுக்குற்றிரநாடுள
ற்றேதவறுநம்பாலில்லையாகவுமெய்தியதே.” (தஞ்சை. கஉ௭.) எனவும்,
“விட்டகுதிரைவியப்பினன்ன, விசுமபுதோயபசுங்கழைக்குன்நாடான், யாந
தற்படாந்தமையறியான்ருளும், வேணினானேறுபோலச, சாயினென்ப
நம்மாணலநயந்தே.” (குறுந்தொ. எசு.) எனவும் வரும்.

தலைவிபாங்கிதன்கைக்கையுறையேற்றற்குச் செய்யுள்:—“ஆற்றுந்தலைவ
ரருநதுயராற்றினுமாற்றலனான், மாற்றும்புனையின்மயிலினையாய்தஞ்சைவா
ணன்நெவ்விற, போற்றுங்கொடுவின்னையென்புனையாவிழற்போந்தலரே, து
ற்றுநதழையென்றிதொன்றெங்கனெவந்துதோன்றியதே.” (தஞ்சை-கஉ௮.)
எனவும், “சிலம்பின்மேய்த்தகிறுகோட்டுசேசேதா, வலங்குருலைக்காதலன்
டித்தாதுகக, கன்றுதாய்மருளுங்குன்றநாட, னுடுக்குநதழைத்தனனைய
வையு, முடிப்பின்யாயஞ்சுதுமேகொடுப்பிற், கேளிடையெடுத்தலுமஞ்சுது
யுயிடை, வாடுவகொல்லோதாமேயவார்மலைப், போருடைவருடையுப்பா

யாச், குருடையிச்சத்தெவையக்கருந்தழையே? (அந்நினை. க.க.க.) எனவும் வரும்.

இதனுட்பாங்கிகுற்றியினவெல்லாம் குறைபயப்பித்தற்குத் தலைவிகுற் றியினவெல்லாங்குறைநேர்த்தற்குமுரியகிளவியெனக்கொள்க. (௩௨)

கசக. இறைவி கையுறையேற்றமை பாங்கி
யிறைவற் குணர்த்தலுங் குறியிடங் கூறலுங்
குறியிடத் திறைவியைக் கொண்டு சேறலுங்
குறியிடத் துய்த்து நீங்கலு மிறையோ
னிடத்தெதிர்ப் படுதலு மியைதலும் புகழ்த்தலும்
விடுத்தலும் பாங்கி மெல்லியற் சார்த்து
கையுறை காட்டலு மையுறை கண்ணியைப்
பாங்கிற் கூட்டலு நீங்கித் தலைவற்
கோம்படை சூற்றலு முலகியன் மேம்பட
விருந்து விலக்கலும் பெருந்தகை விருந்திறை
விரும்பலு மென்னத் தெரித்த பன்மூன்றுங்
கூட்டன்-முதலா வேட்டய னீரூப்
பாங்கிக்கு வகுத்த நான்கிற்கு முரிய.

இதுவுமது.

(இ-எ.) இறைவிகையுறையேற்றமைபாங்கி யிறைவற்குணர்த்தன் முதலாகத்தலைமகன் விருந்திறைவிரும்பலீருகவாசாய்ந்தபதின்மூன்றுங் கூ ட்டலுங்கூடலும்பாங்கிற் கூட்டலுங்வேட்டலுமென நான்கிற்குமுரியவா மென்றவாறு. இறைவிகையுறையேற்றமை பாங்கியிறைவற்குணர்த்தற்குச் செய்யுள்:— “போயானளித்தலுங்கைகருவித்தேற்றபின்போற்றியன்பாம், சாபாதகொங்கையின்மேலினை த்தாடஞ்சைவாணன்வெற்பா, காயாமலான் னமேனிமெய்யாகக்கிண்கையுறையை, நீயாகவல்லதுமாநதழையாககினைந்தில னே.” (தஞ்சை-க.க.க.) எனவும், “தந்துநீயுறித்ததண்டழைகாண்டலும், வந் தனனெதிர்த்தமடத்தைதன்னெஞ்சு, மண்மிசைவிளங்கியவுமுத்தீர்மதியா, னுண்ணியற்புணுவனுழைபொருணுனித்த, வாய்மொழியமுதமடுக்குவண்ம ன்னே, யானிறைபெற்றதுமில்லே.” (.....) எனவும் வரும்.

பாங்கிதலைமகற்குக்குறியிடங் கூதற்குச்செய்யுள்:— “அணிமாமலர்ம

4. யிலைப்புயத்துணங்கொளாகமெனு, மணிமள்ளிவைவைத்தவாணன்வண்காவ லன்மாறையெற்பா, துணிமாமாகதப்பாசறைவேலைக்கடவன்போற், யணி

மாமணிதிகழும்பகல்யாங்கள் பயிலிடமே.” (தஞ்சை-௧௯௦.) எனவும், “கடும் புலாப்புண்ணை கடியுநதுவை, படிப்புலாற்புட்கடியவான்புக்க-தடம்புலாந், தாழைமாஞாழ்ந்ததைதநதுயர்ந்ததாழ்பொழி, லேழைமாளுக்கியிடம்.” (இணை மாலை தா. ௪௪.) எனவும் வரும்.

பாங்கிருறியிடத்திறைவியைக்கொண்டு சேறற்குச்செய்யுள்:—“நாமாவியுழ்கிறுமலர்குற்றுநதாவனத்ததுத, தேமாவியுநதளிர்செவ்வண்ணக்கொய்துசிலம்பெதிரகய், வாமாமெனடுங்கண்மடந்நைநல்லாய்தஞ்சைவாணன்வெற்பிற், பூமாதவிப்பநதர்வாய்வியாடுகம்போதுகவே.” (தஞ்சை. ௧௯௧.) எனவரும்.

பாங்கிதலைமகளைக்குறியிடத்துய்த்துநீங்கற்குச்செய்யுள்:— “கண்சாயல் கையருகுகொண்டு தன்வேன்மயில்காந்தன்வள்ளி, யெண்சாயவென்றையென்றுசெவ்வேளியரும்பவளம், வண்சாயொசிககுமவயற்றஞ்சைவாணன்மலயமாரத், தண்சாயநின்றணங்குநதையனீநிற்கசாராலிலே.” (தஞ்சை. ௧௯௨.) எனவும், “செங்களம்படக்கொனறவுணாததேயத்த, செங்கோலம்பின்செங்கோட்டியாணை, கழறொடிசேஎய்குன்றங், குருநிப்பூவின்ருகைக்கார்த்தடே.” (குறுந்தொகை. ௧.) எனவும் வரும்.

இறைவியிறையோனிடத்தெதிர்ப்படுத்தற்குச்செய்யுள்:— “முயங்கியநாபுரப்பங்கயத்தாநாழ்வுசுமநது, தயங்கியநாலிடைதாநாமென்போலத்தளர்வுறவிய, கியங்கியவாறெனமணத்திருணைக்கவென்றேதுணிநதோ, வயங்கியசீருடையான்வாணன்மாறைமணிவிளக்கே.” (தஞ்சை. ௧௯௩.) எனவரும்.

புணர்ச்சியின்மகிழ்த்தற்குச்செய்யுள்:—“தருநதாருவஞ்சுங்கொடையுடையான்றஞ்சைவாணனின்சொற், செருந்தாபசுநதமிழ்த்தென்வரைமேற்செம்பொன்மேருவெற்பாற், கருந்தாரைநஞ்சுமிழ்வாசுகியால்வெண்கடல்சுடைந்து, வருநதாவமுதளித்தாள்வல்லளாமிம்மடக்கொடியே.” (தஞ்சை. ௧௯௪.) எனவரும்.

புகழ்த்தற்குச்செய்யுள் —“மயனார்விதித்தன்னமாமதில்கூழ்த்தஞ்சைவாணன்வெற்பிற், பயனார்பயோதாப்பாவையன்னீர்பசும்பொற்குழைதோய், நயனார்வித்ததுநஞ்சுதும்வாயித்தநல்லமுத, மயனார்படைத்திலரோலடங்காதவ்வாணுக்குமே.” (தஞ்சை. ௧௯௫.) எனவரும்.

தலைமகளைத்தலைமகன்விடுத்தற்குச் செய்யுள்:— “நேயம்புகலிடமின்றி நிற்பால்வநதுநின்றதுபோ,லாயம்புகலவடைந்தருணியடையாதமன்னர்,வா

யம்புகவில்வணக்கியவாணன்றென் மாரைநன்னீர்த், தோயம்புகரிணைவேல்
விழியாய்நின்றூணையுடனே.” (தஞ்சை. ௧௩௬.) என வரும்.

பாங்கிதலைவியைச்சார்ந்துகையுறைதாட்டற்குச் செய்யுள்:—“பொய்போ
லிடைநின் விழிபோற்குவளையம்போதிவைநின், மெய்போலசோகமிளிர் பூந்த
ழையிவைமெல்லியனின், கைபோற்கவின் கொள்செங்காநதளம்போதிவைக
ண்டருள்யான், மைபோற்குழலிதநேதன் றஞ்சைவாணன்வரையினிந்தே.”
(தஞ்சை. ௧௩௭.) எனவும், “நுழம்பூக்கண்ணியும்பெருந்தண்கோதையு, நகை
வாய்ப்பிணையலுமுகவாய்ச்சூட்டிம, புனைந்தனையருளல்வேண்டுஞ், சினவ
கொடாளைச்செழுமடமானே.” (.. . . .) எனவும் வரும்.

பாங்கிதலைவியைப்பாங்கித் கூட்டற்குச்செய்யுள் — “குனிநாண்மதிநு
தற்கோகிலமேநின் குழலிலெல்லாப், பணிநாண்மலரும்பறித்தணிநேதனிந்த
ப்பார்மடநதை, தனிநாயகன் றஞ்சைவாணன் றன்சார்ந்நனித்துநில்லா, தினி
நாமகன்றினாயர்விளையாடிடமெய்துதுமே.” (தஞ்சை. ௧௩௮.) எனவரும்.

பாங்கிதலைவியைநீங்கித் தலைவற்சோம்படைசாற்றற்குச் செய்யுள்:—
“சின்னாண்மலர்க்குமுல்காரணமாச்செவ்விபார்த்துழன்று, பன்னாளுரைத்த
பணிமொழிநோக்கிப்பழிநமக்கீ, தென்னாதிடைப்பட்டவென்னிலைமறவே
லிறைவா, தன்னாகமெய்ப்புகழான் றஞ்சைவாணன் றமிழ்வேற்பிலே.” (தஞ்
சை. ௧௩௯.) எனவும், “அவரைபொருந்தியபைங்குரலேனத், கவரிமடமாக்க
துஉம்படர்சாரத், காண்காடமறவல்லவயங்கிழைத், கியானிடைநின்றபுணை.”
(ஐந்திணைபெழுபது. ௧.) எனவும் வரும்.

பாங்கிதலைமகனையுலகியன்மேம்படவிருந்துவிலக்கற்குச் செய்யுள்:—
“வலைப்பெய்தமான் றசைதேன்றேய்த்தருநகிமரைமூலைப்பா, வலைப்பெய்
தவார்நினைபூரலுமுண்ணெங்குருவகை, தலைப்பெய்தநாளையான றஞ்சை
வண்ணச்சிலத்தெம்மூ, ரிலைப்பெய்ததாழ்குரம்பைத்தங்கினுலுமக்கென்வரு
மே.” (தஞ்சை. ௧௪௦.) எனவும், “பன்னாளுவ்வாநீர்ப்பகல்வந்து, புன்னையம்
பொதும்பினினனிழநழீஇ, மாலையொன்கொளநோக்கிப்பண்ணாயந்து, வலவன்
வண்டேரியக்கரியுஞ், செலவிருப்புறுதலொழிகதில்லம்ம, செல்லாநல்லிசை
ப்பொலம்பூட்டியையன், பல்பூங்காநற்பவத்திரியனவிவ, ணல்லெழிலின்
லந்தோலையவொல்லெனக், கழியேயோதமல்கின்றுவழியே, வள்ளையிற்றா
வொடுவையின்கொட்டுஞ், சென்றோர்மன்றமாறின்றுபொழுதென, நின்றி
றத்தவலம்வீடவின்றிவட், சேப்பினெவனெழுக்கேழ்புலம்ப, பசுமினெடுத்த
வெண்ணென்மாஅத்து, அயிர்மிதிமா வார்ருவ நினக்கே, வடவர்தந்தவான்கே
ழ்வட்டங், குடபுலவுறுப்பிற்குட்டிபுகழ்த்திய, வண்டியிர்நறுஞ்சார்தணிசுவ

ந்தின்மீயி, லெல்லுத்தொழின் மடுத்தவல்லினைப்பாதவர், கூருளிக்கடுவியை மாட்டலிற் பாய்புடன், கோட்சுறுக்கிழித்தகொழுமிருவிலை, தண்கடல சைவளியெறிதொறும்வினைவிட்டு, முன்றிற்றழைதூங்குந், தெண்கடற்பாப் பினெம்முறைவினுர்க்கே.” (அகநா. ௩௪௦.) எனவும் வரும்.

தலைமகன்விருந்திறைவிரும்பற்குச்செய்யுள்:—“மஞ்சூட்டியன்னசுதை மதில்குழ்தஞ்சைவாணன்வெற்பிற், பஞ்சூட்டியமென்பதயுகத்தீருங்கன்பா டியின்மான், வெஞ்சூட்டியுதன்னவூறும்பைத்தேனும்கிருந்தினர்க்குச, செ ஞ்சூட்டிளகுபொன்போற்றினைமூரலுநதெள்ளமுதே.” (தஞ்சை. ௧௧௧.) என வும் வரும்.

இதனுட்பாங்கி கூற்றாயினவெல்லாகுட்டற்கும் வேட்டற்குமுரியன தலைமகன் கூற்றாயினவெல்லாகுட்டற்குங்குட்டற்கு முரியவெனக்கொள்க. இம்முன்றுகுத்திரத்துள்ளுமெடுத்தோதப்பட்டகிளவிகள், பாங்கிகுற்றுள் “நன்னயம்பெற்றுழியமபுரி.” (தொல். பொருள். களவியல். ௨௩.) என்பத னானுத்தலைமகன் கூற்றுள் “வேளாணெதிரும்விருந்தின்.” (தொல். பொருள். களவி. ௧௧.) என்பதனானுகொள்ளப்பட்டன. (௩௩.)

௧௩௦. அற்றில் சிறப்பினிவ் வறுபத் தொன்றுங்
குற்றியில் பாங்கியிற் கூட்டதது விரியே.

(இச-ம்.) பாங்கியிற்குட்டத்துவிரியெல்லாதொருத்துணாத்துதனுத லிற்று.

(இ-ள்.) தலைமகனுட்கோள்காற்றன்முதலாக விரந்திறை விரும்பலீ ருகச்சொல்லப்பட்ட வில்வறுபத்தொருகிளவியும் பாங்கியிற்குட்டத்துவிரி யாமென்றவாறு. (௩௪.)

௧௩௧. கூட்டல கூடல பாங்கிற் கூட்டல
வேட்டலென் றொருநால் வாகததே பகற்குறி.

(இச-ம்.) பகற்குறியின்வகையுணாத்துதனுதலிற்று.

(இ-ள்.) கூட்டன்முதலாக வேட்டலீராக நான்குவகையினையுடைத்து ப் பகற்குறியென்றவாறு. (௩௫.)

௧௩௨. குறியிடங் கூறன் முதலாப் பெறலரும்
விரந்திறை விரும்ப லீரூப் பொருநதப
பகர்நதபன் னிரண்டும் பகற்குறி விரியே.

(இச்-ம்.) பகற்குறியின் விரியுணர்த்துதலுதலிற்று.

(இ-ள்.) குறியிடங்கூறன்முதலாக விருந்திறைவிரும்பலீராக மேற்பாங்கியற் கூட்டத்துளெடுத்தோதப்பட்ட பன்னிரண்டும் பகற்குறிவிரியாமென்றவாறு.

உதாரணமேற்காட்டினவெனக்கொள்க.

(நக.)

கருந். இரங்கல் வன்புறை யிற்செறிப புணர்த்தலென்
றொருங்கிய மூவகைத் தொருசார் பகற்குறி.

(இச்-ம்.) ஒருசார்பகற்குறியினவகை யுணர்த்துதலுதலிற்று.

(இ-ள்.) இரங்கலும்வன்புறையுமிற்செறிப்புணர்த்தலுமென மூன்று வகையினையுடைத்தொருகூற்றுப்பகற்குறியென்றவாறு. (நக.)

கருசு. கிழவோன் பிரிந்துழிக் கிழத்தி மாலையம்
பொழுதுகண் டிரங்கலுய பாங்கி புலம்பலுந்
தலைவ னீடத் தலைவி வருந்தலுந்
தலைனியைப் பாங்கி கழறலுந் தலைவி
முன்னிலைப் புறமொழி மொழிதலு மின்னாயிர்ப்
பாங்கியொடு பகர்தலும் பாங்கியச் சுறுத்தலு
நீங்கற் கருமை தலைவிநினைத் திரங்கலுந்
தலைவித் கவன்வரல் பாங்கி சாற்றலுஞ்
சிறைபபுற மாகச் செறிப்பறி வுறுத்தலு
முன்னிலைப் புறமொழி மொழிந்தறி வுறுத்தலு
முன்னின் றுணர்த்தலு முன்னின் றுணர்த்தி
யோயபடை சாற்றலுமேம்படு கிழவோன்
றஞ்சம பெறாது நெஞ்சொடு கிளத்தலு
மென்றவி ரேழு மெல்லுக்குறி விரியே.

(இச்-ம்.) ஒருசார்பகற்குறி விரியுணர்த்துதலுதலிற்று.

(இ-ள்.) கிழவோன்பிரிந்துழிக் கிழத்திமாலையம்பொழுது கண்டிரங்கன் முதலாகக் கிழவோன்றஞ்சம்பெறாது நெஞ்சொடுகிளத்தலீராகச் சொல்லப்பட்ட பதினாளுமொருசார் பகற்குறிவிரியாமென்றவாறு. ஒருசாரென்றதிகாரத்தால் விரித்துரைக்கப்பட்டது. அவற்றுள்;

சிழவோன் பிரிந்துழிக் கிழத்திமாலையம் பொழுதுகண்டிங்கற்குச்செய்யுள்:—“ஆழந்தார்தமக்கருளாதவர் போலிவளவிலன்பு, சூழந்தார்செலத்தொங்கல்குழமுலாயசொற்பொருள்படைத்து, வாழ்கதாபுகழ்தஞ்சைவாண்ணைப்பேணலர்மானவெய்யோன், வீழந்தார்கலிக்கநதான் பனிமாலவெளிப்படவே.” (தஞ்சை. ௧௪௨.) எனவும், “நெயதல்கடம்பநிழல்குணக்கொழுசுக், கல்சேர்மண்டிலஞ்சிவநதுசினநதணியப், பல்பூங்கானலுமல்கிற்றன்றே, யினமணியொலிப்பவோபடப்பூட்டி, மெயமமலிகாமத்தியாநதொழுதொழியத், தேரோசெல்புறமறையுமுறோ, டியாககாவதுகொளுனேதேம்பட, ஆதுவண்டிமிருங்கோதைமார்பின, ினனிவர்கொடும்பூட்கொண்களே, டின்னகைமேவநாமாடியபொழிலே.” (நற்றிணை. ௧௮௭.) எனவும் வரும்.

பாங்கிபுலம்பற்குச்செய்யுள்:—“காலையம்போருசுவாண்முகத்தாளன்பர்கையகல, மாலையம்போதுவருவித்தநீர்தஞ்சைவாண்ணன்றெவவ, ராலயம்போலுங்களாதவன்கோயிலழல்கொளுநத, வேலையம்போடிழல்வீர்பரிகாடென்றும்வெய்துயிர்த்தே.” (தஞ்சை. ௧௪௩.) எனவும், “பெருமுதுசெல்வர்பொன்னுடைப்புதல்வா, சிறுதோட்கோததசெவ்வரிப்பறையின, கண்ணகத்தெழுதியருளிப்போலக், கோல்கொண்டலப்பப்படிஇயர்மாதோ, வீரைவேண்மான்வெளியனறிததன், முரசமுதற்கொளீஇயமாலேவிளக்கின், வெண்ணோடியம்பநுண்பனியருமபக், கையறவந்தபொழுதின்மெய்சோந், தவலநெஞ்சினேமபெயர்வாயுதிரை, நீடுநீர்ப்பனிததுறைச்சேர்ப்ப, னேடுதோதுண்ணுகதுழைநதமாவே.” (நற்றிணை. ௫௮.) எனவும் வரும்.

தலைவனிடத்தலைவிவருந்தற்குச்செய்யுள்:— “ஆராதலின்பவிடநொறுநீங்கியவாயமென்பால், வாராதமுன்னமவருகிலராதறஞ்சைவாண்ணவெற்பிற்த், கூராதநல்கிவல்வினையேனலநகொளலாகொண்டு, தேராதவனுடனேநென்னன்மாலையிறசென்றவரே.” (தஞ்சை. ௧௪௪.) எனவும், “இருடிணிநதன்னவீரநதன்கொழுநிழல், நிலவுகுவித்தன்னவெண்மணலொருசிதைக், சருங்கோட்டுப்புண்ணைப்பூம்பொழில்புலமப, வின்னுமவரார்வருஉம், பன்மீன்வேத்தென்னையாதிமிலே.” (குறுந்தொகை. ௧௨௩.) எனவும் வரும்.

தலைவியைப்பாங்கிகழற்குச்செய்யுள்:— “சிறந்தார்தொரிநதசெழுநதமிழ்வாணன்றென்மாறைவெற்பர், துறந்தாரொனையென்றுசோருவதேனிக்தத்தொல்லலகிற, பிறநதாரெவர்க்கும்பிரிவெய்துமால்வெய்யபேரமர்க்கட், புறநதாழ்கரியகுழற்செய்யவாயையபூங்கொடியே.” (தஞ்சை. ௧௪௫.) எனவும், “மகிழ்நன்மாற்பேவெய்யையானீ, யழியல்வாழிதொழிநன்ன, னறுமாகொன்றொட்பிற்போகிய, வொன்றுமொழிக்கோசர்போல, வன்கட்குழ்ச்சியும்வேண்டிமாந்திறிதே.” (குறுந்தொகை. ௭௩.) எனவும் வரும்.

தலைவிமுன்னிலைப்புறமொழிமொழிதற்குச்செய்யுள்:—“பூவலர்வாலிவி
னீரற்றபோதுற்றபுன்மையல்லாற், காவலர்காமந்தறக்கிலென்றாகடம்பா
ய்மதுகை, மாவலவாணன்வயற்றஞ்சைவேந்தனைவாழ்த்தல்செய்யா, மேவலர்
போலுங்கழற்றுரையாளர்வியனறிவே.” (தஞ்சை. ௧௪௬.) எனவும், “யாவது
மறிகிலர்கழறுவோரே, தாயின்முட்டைபோலவுட்கிடந்து, சாயினல்லதாபிறி
தெவனுடைத்தோ, யாமைப்பார்ப்பினன்ன, காமங்காதலர்கையறவிடினே.”
(குறுந்தொகை. ௧௮௨.) எனவும் வரும்.

தலைவிபாங்கியொடுபகர்த்தற்குச்செய்யுள்:—“மூலையார்முயக்கினுமல்லா
விடத்தினுமொழிமுநீ, லையாரமுதமுநஞ்சுமும்போலவணங்கனையாய், தொ
லையாதலின்பமுந் துன்பமுங்காட்டுவந்துகருவி, மலையாசலத்தமிழ்தேர்வா
ணன்மாறைநம்மன்னவரே.” (தஞ்சை. ௧௪௭.) எனவும், “நோமெனெஞ்சே
நோமெனெஞ்சே, புன்புலத்தமன்றசிறியிலெருஞ்சி, கட்கின்புதுமலர்முற
பயந்தாது, கினியசெயதநங்காதல, ரின்னஞ்செய்தனோமெனெஞ்சே.” (கு
றுந்தொகை. ௨௦௨.) எனவும், “என்கைகொண்டிதன்கெனற்றியுந், தன்னை
கொண்டென்னன்னுதனீவியு, மன்னைபோலவிரியகடையுந், கள்வாபோலக்
கொடியன்மாதோ, மணியொழிதருமருவிப்பொன்னென, வேங்கைதாய
வோங்குமலையுக்கத, தாடுகழைநிலந்பைங்கண்மூங்கி, லோடுமழைகிழிகரு
ஞ்சென்னிக, கோடியர்பிறங்கன்மலையுமேவோனே.” (நற்றிணை. ௨௮.) என
வும், “அசுணங்கொல்பவர்கையேபோன்று, மின்பமுந் துன்பமுமுடைத்தே,
தண்கமழ்நூநதார்விறலோன்மார்பே.” (நற்றிணை. ௩௦௪.) எனவும் வரும்.

தலைவியைப்பாங்கியசசுறுத்தற்குச்செய்யுள்:—“பேணற்கரியநின்பெண்
மையுநாணமும்பேணியவர், காணத்தருமென்றுகாண்பதல்லாற்கழிகாதனெ
ஞ்சு, பூணத்தருகினும்பொற்பல்லவாகுதல்கட்பல்லவால், யாணர்த்தமிழுடை
யான்வாணன்மாறையினினைமுதே.” (தஞ்சை. ௧௪௮.) எனவும், “மனங்காவ
லருழைவைத்துமென்கூர்வனைவாய்ப்பசம்பு, எரினககாவன்மாற்றியவேனல்க
ண்டாலன்னையெப்படியு, கனங்காவல்கொண்ட கழையிருஞ்சாற்ககனங்கு
ழைநின், புனங்காவன்மாற்றுமதன்பின்னாக்காவலும்பூணும்வநதே.” (இலக்
கண. அகத். ௩௪௦. உரை.) எனவும், “மெயயிற்றீராமேவருகாமமோ, டெய்யா
யாயினுமுரைப்பறோழி, கொய்யாமுன்னுஞ்ஞாள்வார்புதினையே, யருவியா
ந்தபைங்காறோறு, மிருவிதோன்றினபலவேநீயே, முருகுமுரண்கொள்ளுந்
தேம்பாய்கண்ணிப், பரியநாடியொடுபன்மலேப்படரும், வேட்டுவப்பெறலோட
மைந்தனையாழகின், பூக்கெழுதொடலைதுடங்கவெழுந்து, கிள்ளாததென்விளி
யிடையிடையிற்றி, யாங்காவகொழுகாயாயினன்னே, சிறுகிளிகடிததேற்றாளி
வனெனப், பிறந்தத்தந்துகிறுக்குவளாயி, னுறற்கரிதாருமவன்மணநதமார்பே.”
(அகநா. ௨௮.) எனவும் வரும்.

கீங்கற்கருமைதலைவிநினைந்தாங்கற்குச்செய்யுள்:— “குன்றுகியபொன் னும்வேழக்குழாமுங்கொடைபுகழ்ந்து, சென்றர்முகக்குஞ்செழுந்தஞ்சைவா ணன்மென் மாவைவெற்பி, னன்றாமிவைவர்க்குநன்றியிலேற்குமுன்னுன்முக த்தோ, னென்றாவிதித்திலனையுயிர்போலவுடம்பையுமே.” (தஞ்சை. ௧௪௧.) எனவரும்,

தலைவிக்கவன்வால்பாங்கிசாற்றற்குச்செய்யுள்:— “நெஞ்சகவாய்மலரன் னகண்ணீர்மல்கநின் றவஞ்சொற், கிஞ்சகவாய்வஞ்சிகேட்டருளியுங்கிளைத் தமிழோர், தஞ்சகவாயமொழிநெஞ்சுடையான்நஞ்சைவாணன்வெற்பின், மஞ்சகவார்த்தனவாலவர்தேரின்மணிகராலே.” (தஞ்சை. ௧௫௦.) எனவும், “கவர்பரிநெடுநேர்மணியுமிசைகளும், பெயர்படவிளங்கியவிளைஞருமொலி ப்பர், கடலாகியவலிடைப்போணிப்பொலிந்த, திதலைவர்குணலம்பாராட்டிய, வருமேதோழிவாமணற்சேர்ப்ப, னிழலபடவாகியமுழவுமுதற்புண்ணை, மா வரைமறைகம்வம்மதிபாளுட், பூவிரிகானற்புணர்குறிவந்துநம், மெல்லினர் நறும்பொழிற்காணா, வல்லலரும்படர்காண்கநாஞ்சுறிதே.” (நற்றிணை. ௩௦௭.) எனவும் வரும்.

தோழிசிறைப்புறமாகத்தலைமகற்குச்செறிப்பறிவுறுத்தற்குச்செய்யுள்:— “தொடைக்கணியார் தடநதோளவர்கேளலர்ந்தோகையன்னா, ருடைக்கணியா ந்தழைகொய்யாருழவருடைத்ததெண்ணீர், மடைக்கணியாரமிடுநதஞ்சைவா ணன்வரையின முன்போற், கடைக்கணியார்கணியாரம்மை நாளைக்கருங்க ணியே.” (தஞ்சை. ௧௫௧.) எனவும், “வினைவினையசெல்வம்வினைவதுபோ னீடாப், பனைவினைவுநாமெண்ணப்பாத்தித்-தினைவினைய, மையார்தடங்கண் மயிலன்னாப்தீர்தீண்டு, கையார்பிரிவித்தல்காண்.” (திணை மால. ௩.) எனவும் வரும்.

தோழிதலைமகற்குமுன்னிலைப் புறமொழிமொழித்திற்பெறிப்புணர் ததற்குச்செய்யுள்:— “பயில்காளபந்திப்புயலன்னவோதியைப்பைங்கிள்ளைகா ண், மயில்காள்சிறிதுமறக்கப்பெநீர்தஞ்சைவாணன்வெற்பிற், ருயில்காள மெங்குரியம்புதண்சோலையிற்கூடியின்ப, மயில்காவெங்குதிர்வேலன்பர்சா லவயர்ப்பினுமே.” (தஞ்சை. ௧௫௨.) எனவும், “முறஞ்செவியானைத்தடக்கையிற் றடைஇ, யிறைஞ்சியருரலைநதாட்செத்தினை, வரைபோன்வண்மைபாடி னர்போலக், கிளையோனென்னுமயினைவாய்ப்பாசினங், குல்லைகுளவிகூதளங் குவளை, யில்லெமொடுமிடைந்தவீர்தண்கண்ணியன், சுற்றமைவில்லென்சோ லைத்தோன்று, நற்றூர்மார்பற்காண்குறித்திரிய, மற்றவந்தகரியவுசாமின்பிற் றை, யணங்குமணங்கும்போலவணங்கிய, வறும்புண்காவல்லிடாமை, யறிந் தனிரல்லிரோவதனிலையாயே.” (நற்றிணை. ௩௦௮.) எனவும் வரும்.

பாங்கிதலைமகன் முன்னின்றுசெறிப்பறிவுறுத்தற்குச்செய்யுள்:--“கான லங்கான்மலர்க்கன்வாய்க்கருங்கணிகட்டுரையாற், கடனலஞ்சாய்பொற்குரலு ன்கொய்தாரொமர்கொற்றவயா, மேனலங்காலுமின்றையொழிந்தனவேழ்புவி க்குந், தானலங்காரமன்னுன்றஞ்சைவாணன்மறிழ்வெற்பிலே.” (தஞ்சை. ௪௫௩.) எனவும், “மால்வரைவெற்பவணக்குரலேனல், காவலியற்கையொழிந்தேம்யாந்-தாவருவி, பூக்கண்கழுஉம்புறவிற்றாய்ப்பொன்விளையும், பாக்க முதுவெம்மிடம்.” (ஐந்திணையம்பது. ௧௨.) எனவும் வரும்.

பாங்கிதலைமகன் முன்னின்றுசெறிப்புணர்த்தியோம்படை சாற்றற்குச் செய்யுள்:--“கனஞ்சாயநல்கியகையுடையானெதிர்கன்றினர்தம், மனஞ்சாய வென்றருள்வாணன்வரோதயன்மறைவெற்பிற், சினஞ்சாலுமவேலண்ண லேமறவேலெம்மைசெவ்வியிரு, தனஞ்சாயினுமினிரின்னையல்லாதில்லேத் தாழ்குமுற்கே.” (தஞ்சை. ௧௫௪.) எனவும், “எறிந்தெமர்தாமுழுதவீரங்குர லேனன், மறநதுகிளியினமுமவாரா-நறங்கருவி, மரமலைநாடமடமொழிதன் கேண்மை, நீமறவனெஞ்சத்துகொண்டு.” (ஐந்திணையம்பது. ௧௫.) என வரும்.

தலைமகன் தஞ்சம்பெறுது நெஞ்சொடுகிளத்தற்குச்செய்யுள்:--“எவ லரேயவழிமாநதளிரமேனியரேனலினிக், காவலரேமனங்காத்தன்மயாங்கரி யானைசெம்பொன், னாவலரேபெறநல்குங்கைமேகநறுங்குவளை, மாவலரேய் தொடையான் தஞ்சைவாணன்வரையிலவந்தே.” (தஞ்சை. ௧௫௫.) எனவும், “பெறுவதியையா தாயினுமுறுவதொன, றுண்டமன்வாழிநெஞ்சே திண்டேர், கைவளோரிகானந்தீண்டி, யெறிவளிகமமுநெறிபடுகூந்தன், மையீரோதிமா அயோளவயி, னின்றையன்னடப்பினின்றே, யிறுமுறையெனவொன்றின் றி, மறுமையுலகத்துமன்னுதல்பெறுமே.” (குறுந்தொ. ௧௬௬.) எனவும் வரும்.

இவற்றுள், கிழவோன்பிரிந்துழிக்கிழத்திமாலையம்பொழுதுகண்டிரங்க லும், பாக்கிபுலம்பலுந், தலைவனிடத்தலைவிவருநதலு, முன்னிலைப்புறமொழிமொழிதலும், பாங்கியோடுபகர்தலும், நீங்கற்கருமைதலைவிநினைத்திரங்க லுந், கிழவோன்றஞ்சம்பெறுதுநெஞ்சொடுகிளத்தலும் ஆகியவேழுமிரங்கற் குரிய. இவற்றுள், கிழவோன்றஞ்சம்பெறுது நெஞ்சொடுகிளத்தலொன்று மொழித்து ஏனையவாறும்வரைதல் வேட்கைக்குரியவாம். தலைவியைப்பாங் கிகழறலுந், தலைவியைப்பாங்கியச்சுறுத்தலுந், தலைவிக்கவன்வரல்பாங்கிசாற் றலுமாகிடமுண் றும்வனபுறைக்குரிய. சிறைப்புறமாகசெறிப்பறிவுறுத்தலு, முன்னிலைப்புறமொழிமொழிந்தறிவுறுத்தலு, முன்னின்றுரைத்தலு, முன் னின்றன்னர்த்தியோம்படைசாற்றலுமாகியநான்கும் இம்செறிப்புணர்த்தற் குரியவெனக்கொள்க. இந்நான்கும்வரைவுகடாதற்குமுரியவாம். (௩௭)

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம்.

இச்சங்கத்தில் 1910-**ஸ்ரீ** சௌமிய**ஸ்ரீ** தைமீ 12, 13,
14- தேதிகளில் நடாத்திய தனித்தமிழ்ப் பரீட்சைகளில்
தேறிப் பரிசும், யோக்கியதா பத்திரமும்
பெறும் மாணாக்கர்களின் விவரம்.

பாலபண்டித பரீட்சை.

I வது வகுப்பு.

7. கந்தசாமியார், திருவுத்தமகோசமங்கை, மதுரை.
(முதற் பரிசு ரூ 70 பெறத்தக்க தங்கட பதக்கம்.)

II-வது வகுப்பு.

12. வீ. குமாரவீரையர், வரவூர், சேலம்.
5. க. சொ. பாலசபிரமணியகனகிராயர், சேதுபதி செந
தமிழ்க்கலாசாலை, மதுரை.

பிரவேச பண்டித பரீட்சை

I வது வகுப்பு.

2. ம. முத்தையாபுலவர், சேதுபதி செந்தமிழ்க்கலா
சாலை, மதுரை.

(முதற் பரிசு ரூ 50 பெறத்தக்க தங்கப் பதக்கம்.)

II-வது வகுப்பு.

13. N. வையாபுரி பிள்ளை, பள்ளபாளையம், கோயமுத்தூர்.
8. K. அனந்தராமையங்கார், விட்டலபுரம் கிராமம், திரு
நெல்வேலி.
6. P. கிருஷ்ணசாமி ஐயர், வானராக்குடி, தஞ்சை.
11. கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார், வரவூர், சேலம்.
1. P. C. புண்ணைவனநாதன், புத்தனேரி, திருநெல்வேலி.
10. நாராயண ரெட்டியார், காதற்பள்ளி, சேலம்.
4. கி. ரெங்கநாத ஐயங்கார், சேதுபதி செந்தமிழ்க்கலா
சாலை, மதுரை.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம்.

இச்சங்கத்தார் 1909-**ஸ்ரீ** நவம்பர்மீ 20-ம் தேதியில்
நடாத்திய ஆங்கில கலாசாலைத் தமிழ்ப் பரீட்சைகளில்
தேறிப் பரிசும் யோக்கியதா பத்திரமும் பெறும்
மாணுக்கர்களின் விவரம்.

—[X]—

பீ. ஏ. பரீட்சை.

I-வது வகுப்பு.

1. 37. M. மதுரைநாயகம், S. P. G., காலேஜ், திருச்சி.
(முதற்பரிசு. கூட 50 பெறத்தக்க தங்கப்பதக்கம்.)
2. 319. G. R. இராமசுப்பையர், கிறிஸ்தியன காலேஜ், சென்னை.
(இரண்டாம் பரிசு. கூட 45.)

II-வது வகுப்பு.

1. 326. S. R. வேங்கிடகிருஷ்ணன், பிரசிடென்சி காலேஜ்,
சென்னை.
2. 325. M. V. நாராயணசாமி, கிறிஸ்தியன் காலேஜ், சென்னை.
3. 38. வெ. கிருஷ்ணையங்கார், S. P. G., காலேஜ், திருச்சி.
4. 320. A. இராமகிருஷ்ணன், கிறிஸ்தியன் காலேஜ், சென்னை.
5. 323. சி. கிருஷ்ணசாமி முதலியார், பிரசிடென்சி காலேஜ்,
சென்னை.
6. 54. T. P. ஸ்ரீநிவாசன், கவர்ன்மெண்ட் காலேஜ், கும்ப
கோணம்.

யப். ஏ. பரீட்சை.

I-வது வகுப்பு

1. 292. K. S. வீரசுவாமி ஐயர், ஆர்வறிஸ் காலேஜ், வேலூர்.
(முதற் பரிசு. கூட 40 பெறத்தக்க தங்கப் பதக்கம்.)
2. 152. C. துரைசாமிக்கவுண்டன், முனிசிபல்காலேஜ், சேலம்.
(இரண்டாம் பரிசு. கூட 35.)

II-வது வகுப்பு.

1. 268. V. இராஜகோபாலன், பிண்டிலேகாலேஜ், மன்னார்முடி.
2. 36. T. S. விசுவநாதன், S. P. G., காலேஜ், திருச்சி.

315. K. S. சீதாராமன், கிறிஸ்டியன் காலேஜ், சென்னை.
144. M. ஜாய்ஸ் உல்லியம், மகாராஜா பெண்பாடசாலை,
திருவனந்தபுரம்.
151. M. திப்பண்ணராவ், முனிசிபல் காலேஜ், சேலம்.
143. T. V. நீலகண்டப்பிள்ளை, மகாராஜா காலேஜ், திருவ
னந்தபுரம்.
48. K. G. திருவேங்கிடத்தான், கவர்ன்மெண்டு காலேஜ்,
சும்பகோணம்.
101. K. K. சத்தியவாசுரவன், ஹிந்து காலேஜ், திருநெல்
வேலி.
160. P. L. புடார்ஜுனமையர், ஷெ ஷெ
293. M. வெங்கிட்டராமணன், ஆர்ஹீஸ் காலேஜ், வேலூர்.
290. P. K. ஜானகிராமன், ஷெ ஷெ
10. R. ஈசுவரன், மதுரைக்காலேஜ், மதுரை.
312. M. S. வெங்கிட்டராம பாரத்துவாஜி, பிரசிடென்சி
காலேஜ், சென்னை.
47. K. ஸ்ரீநிவாசையங்கார், கவர்ன்மெண்டு காலேஜ், சும்
பகோணம்.
11. D. S. இராமசுப்பு, மதுரைக்காலேஜ், மதுரை.
317. S. ஆண்டியப்பபிள்ளை, கிறிஸ்டியன்காலேஜ், சென்னை.
174. A. சேஷபா, மகாராஜாஸ்காலேஜ், புதுக்கோட்டை.
316. K. S. சேஷகிரி, கிறிஸ்டியன் காலேஜ், சென்னை.
294. L. A. ஆமோஸ், ஆர்ஹீஸ் காலேஜ், வேலூர்.
49. K. ரெங்காசசாரி, கவர்ன்மெண்டு காலேஜ், சும்ப
கோணம்.
102. V. வெங்கிடசுப்பன், ஹிந்து காலேஜ், திருநெல்
வேலி.

மெற்றிக்குலேஷன்.

1-வது வகுப்பு.

157. A சுவாமிநாதன், செயிண்டு மிகதேவ்ஸ் ஹைஸ்கூல்,
கோயம்புத்தூர். 1-வது பரிசு ரூ.30. (வெள்ளிப்
பதக்கமும் மீத ரூபாவும்.)
89. C. அறம்வளர்த்தநாதன், செயின்ட் பிரான்சிஸ்
ஸ்கூலர்ஸ் ஹைஸ்கூல், பாளையங்கோட்டை.
(2-வதுபரிசு ரூ. 25)

141. U. சுப்பிரமணியய்யர், மஹாராஜாஸ் ஹைஸ்கூல்,
திருவனந்தபுரம். (3-வது பரிசு தூ 20)
241. S. லட்சுமி ராகவன், நாஷனல் ஹைஸ்கூல்,
மன்னார்குடி. (4-வது பரிசு தூ 15)
92. K. கோபாலகிருஷ்ணன், செயின்ட் பிரான்சிஸ்
ஸேவியர்ஸ் ஹைஸ்கூல், பாளையங்கோட்டை,
(5-வது பரிசு தூ 12)

II-வது வகுப்பு

97. ஏ. ஏ. வெங்கடாசலம், பத்தமடை ஹைஸ்கூல்,
(பத்தமடை.)
161. T. V. திருநாவுக்கரசு, ஹைஸ்கூல் கூடலூர்
134. U. அபயாம்பாள், ஹோலி ஆங்கிலிஸ் கன்வென்ட்
ஹைஸ்கூல், திருவனந்தபுரம்
66. V. கல்யாணசுந்தரம், ஹிந்துகலாசாலை திருநெல்
(வேலிப் பாலம்)
203. V. தேவசிரதாமணி, C.M.S. ஹைஸ்கூல், ஸ்ரீவில்
(விழுத்தூர்)
163. V. சேஷகிரிநாதர், ஹைஸ்கூல் கூடலூர்
133. K. S. சாம்பழர்த்தி, Fort ஹைஸ்கூல், திருவ
(னந்தபுரம்)
187. வ. அழகிரிசாமி, கல்யாணசுந்தரம் ஹைஸ்கூல்,
(தஞ்சை)
284. V. R. நடராஜ ஐயர், ஸ்ரீ மகநது ஹைஸ்கூல்,
(வேலூர்)
162. S. கிருஷ்ணசுலாமிஜயங்கார், ஹைஸ்கூல், கூடலூர்
166. T. S. தம்புசாமி, அர்ச் குசையப்பர் கலாசாலை,
(கூடலூர்)
93. அப்பா ஸ்ரீநிவாஸ், செயின்ட் பிரான்சிஸ் சேவியர்ஸ்
(ஹைஸ்கூல், பாளையங்கோட்டை)
135. கமலம் ஜேம்ஸ், மஹாராஜா பெண்பாடசாலை, திரு
(வனந்தபுரம்)
232. C. குஞ்சிதபாதம், C. S. M. ஹிந்து ஹைஸ்கூல்,
(சீர்காழி)

195. T. T. சுப்பிரமணியன், C. M. S. ஹைஸ்கூல்
(ஸ்ரீ கில்லிபுத்தூர்)
167. V. கிருஷ்ணசுவாமி ஐயர், அர்ச் சூசையப்பர் கலா
(சாலை, கூடலூர்)
168. S. ராமையா மஹாராஜாஸ்காலேஜ், புதுக்கோட்டை
252. G. ஸ்ரீகிவாசன், பின்ட்லெ காலேஜ், மன்னார் குடி.
297. D. N. சுப்பிரமணிய ஐயர், கிட்டோரியாகாலேஜ்,
(பாலக்காடு)
304. வெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி, உவெஸ்ஸியன் மிஷன் கலா
(சாலை திருவல்லிக்கேணி)
95. P. பிச்சையாபிள்ளை, சென்ட் பிரான்ஸிஸ் சேஷி
(யர்ஸ் ஹைஸ்கூல், பாளையங்கோட்டை).
128. S. நடேசய்யர், டயுன் ஹைஸ்கூல், திருவனந்த
(புரம்)
165. A. அழகப்பன், அர்ச். சூசையப்பர் கலாசாலை,
(கூடலூர்).
198. N. R. சின்னமணி, C. M. S. ஹைஸ்கூல், ஸ்ரீவில்
(லிப்பூத்தூர்).
225. V. வெங்கட்டராமன், முனிசிபல் ஹைஸ்கூல்,
(மாயவரம்).
105. A. சுப்பிரமணியன், ஸ்காட் கிறிஸ்தியன் காலேஜ்,
(நாகர்கோவில்).
88. P. A. நயினார், செமின்ட் பிரான்ஸிஸ் சேஷியர்ஸ்
(ஹைஸ்கூல், பாளையங்கோட்டை).
6. P. V. சிவசுவாமி, சேதுபதி ஹைஸ்கூல், மதுரை.
120. G. N. மோசஸ், ஸ்காட் கிறிஸ்தியன் காலேஜ்,
(நாகர்கோவில்).
31. R. பாலசுப்பிரமணியன், நாஷனல் ஹைஸ்கூல்,
(திருச்சி).
189. S. நாராயணசாமி, கல்யாணசுந்தரம் ஹைஸ்கூல்,
(தஞ்சை).
90. M. S. கோவிந்தராமன், ரோமன் காதலிக்சென்ட்
(சேசியர்ஸ் ஹைஸ்கூல், பாளையங்கோட்டை).
188. பெ. கந்தசாமி, கல்யாணசுந்தரம் கலாசாலை, தஞ்சை
8. M. ஷண்முகம், காலேஜ், மதுரை.

274. K. சுந்தோஷம், ஆர்ஹிஸ் காலேஜ், வேலூர்.
299. N. S. சுப்பிரமணியன், ஹிந்து ஹைஸ்கூல், திரு
(வல்லிக்கேணி).
283. A. N. அருணாசலம், ஸ்ரீ மகந்துஹைஸ்கூல்,
வேலூர்.
16. A. K. சுந்தரராஜன், S. P. G. ஹைஸ்கூல், திருச்சி
40. K. கிருஷ்ணமூர்த்தி, நேடிவ் ஹைஸ்கூல் கும்ப
கோணம்,
194. K. துரைசாமி, கல்யாணசுந்தரம் ஹைஸ்கூல்,
தஞ்சை.
214. N. ராமச்சந்திரசெட்டியார், முனிசிபல் ஹைஸ்கூல்,
மாயவரம்.
296. T. S. ராமலிங்க ஐயர், விக்டோரியா காலேஜ்,
பாலக்காடு.
186. சொசைத்தானந்தம், கலியாணசுந்தரம் ஹைஸ்கூல்,
தஞ்சை.
309. M. நரசிம்மன், உவெஸ்லியன் மிஷன் கலாசாலை,
திருவல்லிக்கேணி
27. M. முத்தமுகு, செயின்ட் ஜோஸப் கலாசாலை,
திருச்சி.
233. K. ஸ்ரீநிவாசராகவன், சபாநாயகமுதலியார்ஹிந்து
ஹைஸ்கூல், சீர்காழி.
159. M. S. மாகிலாமணி, சென்ட் மிக்கேல் ஹைஸ்கூல்
கோயம்புத்தூர்
235. V. வைத்தியநாதன், ஹிந்து ஹைஸ்கூல், சீர்மாழி.
279. M. தங்கவேலன், ஆர்ஹிஸ் காலேஜ், வேலூர்.
127. V. நரசிங்கராவ், டவுன் ஹைஸ்கூல், திருவணந்தபுரம்.
67. D. வேதநாயகன், ஹிந்துகாலேஜ், திருநெல்வேலி.
184. அ. குப்புசாமி, கல்யாணசுந்தரம் ஹைஸ்கூல்,
தஞ்சை.
301. S. K. கதிர்வேலு, முத்தியாலுபேட்டை ஹைஸ்கூ
ல், சென்னை.
22. P. V. அனந்தநாராயணன், S. P. G. ஹைஸ்கூல்,
திருச்சி.
7. K. செல்லச்சாமி, ஹைஸ்கூல், பகமலை.

43. V. S. ராமசாமி, நேட்டிவ் ஹைஸ்கூல், சும்பகோணம்.
191. B. சுந்தரேசன், கல்யாணசுந்தரம் ஹைஸ்கூல், தஞ்சை.
207. S. ஆதிமூர்த்தி, ஹிந்து ஹைஸ்கூல், ஸ்ரீவல்லிபுத்தூர்.
276. P. R. கிருஷ்ணசார், ஆர்ஹிஸ் காலேஜ், வேலூர்.
21. T. V. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு, S. P. G. ஹைஸ்கூல், திருச்சி.
59. N.சேதுமாதவன், ஹிந்துகலாசாலை, திருநெல்வேலி.
79. A. சடகோப ஐயங்கார், ஹிந்து கலாசாலை, திருநெல்வேலி.
147. P. R. கோபாலகிருஷ்ணராவ், முனிசிபல் காலேஜ், சேலம்.
307. P. S. கடம்பவன சுந்தரநாயனார், உவஸ்ஸியன் மிஷன் பாடசாலை, திருவல்லிகேணி.
136. எஸ்தர் சாமுவேல், மஹாராஜா பெண்பாடசாலை, திருவனந்தபுரம்.
85. A. தெய்வநாயகம், ஹிந்துகாலேஜ், திருநெல்வேலி.
46. S. சடகோபன், நேட்டிவ் ஹைஸ்கூல், சும்பகோணம்.
116. Y. A. சத்தியநேசன், ஸ்காட் கிறிஸ்டியன் காலேஜ், நாகர்கோவில்.
117. A. ராயன், ஸ்காட் கிறிஸ்டியன் காலேஜ், நாகர்கோவில்.
2. T. S. சீதாராமன், சேதுபதி ஹைஸ்கூல், மதுரை.
271. A. R. தேவராஜன், ஆர்ஹிஸ் காவேஜ், வேலூர்.
96. M. N. அப்துல் ரஹிமான் சாஹிபு, ஹிந்து ஹைஸ்கூல், பத்தமடை.
114. V. ரேவதி, ஸ்காட் கிறிஸ்டியன் காலேஜ், நாகர்கோவில்.
45. S. கிருஷ்ணமூர்த்தி, நேட்டிவ் ஹைஸ்கூல், சும்பகோணம்.
185. சு. வெங்கட்டராமன், கல்யாணசுந்தரம் ஹைஸ்கூல்

180. D. இரத்தினசாமி, சென்ட் பீடர்ஸ் ஹைஸ்கூல்
தஞ்சை.
5. M. R. சுப்பிரமணியன், சேதுபதி ஹைஸ்கூல்,
மதுரை.
158. R. நாராயணன், சென்ட் மிக்கேல் ஹைஸ்கூல்,
கோயமுத்தூர்.
202. M. ஞானையா, C. M. S. ஹைஸ்கூல், ஸ்ரீவில்லிபுத்
262. S. வரதாசாரி, பிண்டிலே காலேஜ், மன்னார்குடி.
110. S. D. சார்ல்ஸ், ஸ்காட் கிறிஸ்டியன் காலேஜ், நாகர்
கோவில்.
213. K. சுந்தரேசன், முனிசிபல் ஹைஸ்கூல், மாயவரம்.
61. R. சுப்பராயலு, ஹைஸ்கூல் காலேஜ், திருநெல்வேலி.
177. T. G. நடராஜன், சென்ட் பீடர்ஸ் ஹைஸ்கூல்,
தஞ்சை.
181. T. S. ஷண்முகம், ஷெ ஷெ ஷெ
255. M. ஸ்வாதியநாதன், பிண்டிலே காலேஜ், மன்னார்குடி.
282. O. R. சின்னிகிருஷ்ணன், ஆர்ஹிஸ் காலேஜ்,
310. தனமணி ஐசாக், உவெல்லியன் மிஷன் பெண்பா
டசாலை, சென்னை.
146. A. கிருஷ்ணசார், முனிசிபல் காலேஜ், சேலம்.
175. G. கிருஷ்ணமூர்த்தி, சென்ட் பீடர்ஸ் ஹைஸ்கூல்,
தஞ்சை.
193. V. நாகராஜராவ், கல்யாண சுந்தரம் ஹைஸ்கூல்,
தஞ்சை.
204. N. D. ஏசுதாசன், C. M. S. ஹைஸ்கூல் ஸ்ரீவில்
லிபுத்தூர்.
216. V. குப்புசாமி, முனிசிபல் ஹைஸ்கூல், மாயவரம்.
275. V. G. கிருஷ்ணன், ஆர்ஹிஸ் காலேஜ், வேலூர்.
121. V. S. விசுவாசம், ஸ்காட் கிறிஸ்டியன் காலேஜ்,
நாகர்கோவில்.
124. S. I. சத்தியநேசன், ஷெ ஷெ ஷெ

242. V. கிருஷ்ணமூர்த்தி, நாஷனல் ஹைஸ்கூல், மன்னார்குடி.
138. கிரேஸ்தான், மஹாராஜா பெண்பாடசாலை,
திருவனந்தபுரம்.
227. K. ஆத்மநாதன், முன்சிபல் ஹைஸ்கூல், மாயவரம்.
106. D. செபஞானம், ஸ்காட் கிறிஸ்தியன் காலேஜ்,
நாகர்கோவில்.
171. A. இராமசந்திரன், மஹாராஜாஸ் காலேஜ்,
புதுக்கோட்டை.
201. D. அலகஸ் ஜீவதாஸ், C. M. S. ஹைஸ்கூல்,
ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்.
190. G. V. இராமையா, கல்யாணசுந்தரம் ஹைஸ்கூல்,
தஞ்சை.
263. R. இராமசாமி, பிண்டிலை காலேஜ், மன்னார்குடி.
155. A. ஷண்முகசுந்தரம் பிள்ளை, சென்ட் மிகேலஸ்
ஹைஸ்கூல், கோயம்புத்தூர்.
176. K. இராமையா, செயின்ட் பீடர்ஸ் ஹைஸ்கூல்,
தஞ்சை.
238. G. துரைசாமி, நாஷனல் ஹைஸ்கூல், மன்னார்குடி.
149. T. D. இராமநாத ராவ், முன்சிபல் காலேஜ்,
சேலம்.
199. G. S. ரெத்தினம், C. M. S. ஹைஸ்கூல்,
ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்.
200. K. S. J. உசேனிபேக சாயபு, அஷ்ரஹ்
மதீனா காலேஜ், மதுரை.
206. குருமூர்த்தி M. ஹரிதா ஹைஸ்கூல்,
ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்.
212. R. துரைசாமி ஐயங்கார், முனிசிபல் ஹைஸ்கூல்,
மாயவரம்.
281. C. V. கிருஷ்ணசாமி, ஆர்.ஹிஸ் காலேஜ்,
வெலூர்.
286. E. B. கிருஷ்ணய்யர், மஹாத்ம ஹைஸ்கூல், வேலூர்.
298. P. C. கந்தசுவாமி பிள்ளை, விகடேரரியா காலேஜ்,
பாலக்காடு.
28. A. சுப்பிரமணியன், செயின்ட் ஜோசப் காலேஜ்,
திருச்சி.

91. M. A. ஸ்ரீதிவாசன், செயின்ட் சேவியர்ஸ் ஹைஸ்கூல், பாளையங்கோட்டை.
94. P. S. பாலையா, செயின்ட் பிரான்சிசு சேவியர் ஹைஸ்கூல், ஹை.
99. S. D. சுபசிரமணிய முதலியார், ஹைஸ்கூல், பத்தமடை.
230. S. V. சுபசிரமணியன், முதலியார் ஹைஸ்கூல், சீர்காழி.
254. T. S. ஸ்ரீதிவாசன், பிண்டிலே காலேஜ், மன்னார்குடி.
178. S. தானியேல், சென்ட் பீட்டர்ஸ் ஹைஸ்கூல், ஸ்ரீஞ்சை.
302. P. திருஷ்ணகாமி, திவ்யடியன் காலேஜ், சென்னை.
104. ஆப்பாஸா ஆலபிரத, வகாட திவ்யடியன் காலேஜ், நாகர்கோவில்.
112. V. ராஜகோமணி, ஹை ஹை
131. V. வாகதேவ ராவ், Fort ஹைஸ்கூல், திருவனந்தபுரம்.
139. K. ஆறுமுகம் பிள்ளை, மகாராஜா ஹைஸ்கூல், ஹை
84. A. இராமாநுஜன், ஹிரதுகாலேஜ், திருநெல்வேலி.
209. R. திருஷ்ணமூர்த்தி, முனிசிபல் ஹைஸ்கூல், மாயவரம்.
246. G. இராதா திருஷ்ணன், பிண்டிலே காலேஜ், மன்னார்குடி.
15. V. திருஷ்ணன், S. P. G. ஹைஸ்கூல், திருச்சி.
26. V. தேவவரம், ஹை ஹை
140. C. S. வெங்கட்டராமையர், மகாராஜா ஹைஸ்கூல், திருவனந்தபுரம்.
234. N. K. இராமமூர்த்தி, ஹிரது ஹைஸ்கூல், சீர்காழி.
257. A. V. மாணிக்கம், பிண்டிலே காலேஜ், மன்னார்குடி.
265. S. வெங்கட்டராமன், ஹை ஹை
78. S. வீராசாமி, ஹிரது காலேஜ், திருநெல்வேலி.
253. K. V. வெங்கட்டராமன், பிண்டிலே காலேஜ், மன்னார்குடி.

287. A. ராமசாமி, மஹந்த ஹைஸ்கூல், வேலூர்.
197. C. கார்த்திமதிநாதன், C. M. S. ஹைஸ்கூல்,
ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்.
260. V. இராகவாச்சாரி, பிண்டிலே காலேஜ்,
மன்னார்குடி.
60. S. வானமாமலை, ஹரிதா காலேஜ் திருநெல்வேலி.
154. K. இரத்தினம் பிள்ளை, சென்ட் மிக்கேல்ஸ்
ஹைஸ்கூல், கோயம்புத்தூர்.
306. T. S. சாமண்ணா, உவெஸ்ஸியர் மிஷன்பாடசாலை,
திருவல்லிக்கேணி.
25. R. விஸ்வநாதன், S. P. G. ஹைஸ்கூல், திருச்சி.
44. V. சாமட்சிவன், நேடிவ ஹைஸ்கூல்,
கும்பகோணம்.
221. G. விசுவநாதன், முனிசிபல் ஹைஸ்கூல்,
மாயவரம்.
240. P. R. சுந்தரேசன், நாஷனல் ஹைஸ்கூல்,
மன்னார்குடி.
137. S. கமலாசுபதி, மகாராஜா பெண்பாடசாலை,
திருவனந்தபுரம்.
196. D. R. ஜேம்ஸ், C. M. S. ஹைஸ்கூல்,
ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்.
251. M. குலாபதிங், பிண்டிலே காலேஜ், மன்னார்குடி.
295. A. K. வரதராஜன், விகடோரியா காலேஜ்,
பாலக்காடு.
34. V. இராமச்சந்திரன், நாஷனல் ஹைஸ்கூல்,
திருச்சி.
223. P. சுந்தரேசன், முனிசிபல் ஹைஸ்கூல், மாயவரம்.
278. T. D. இராஜபாதர் முதலியார், ஆர்ஹீஸ் காலேஜ்
311. ஹானாபாக்கியம், உவெஸ்ஸியன் மிஷன் பெண்
பாடசாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை.
3. V. சுப்பிரமணியன், சேதுபதிஹைஸ்கூல், மதுரை.
80. V. S. ஸ்ரீரீவாசன், ஹரிதா காலேஜ், திருநெல்வேலி.
219. K. S. கிருஷ்ணமூர்த்தி, முனிசிபல் ஹைஸ்கூல்,
மாயவரம்.

- 28-3-10,

இங்ஙனம்,

பொ. பாண்டித்துரை,

அச்சிராசனாதிபதி.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து

1910-ஸ்ரீ ஜனவரி-ம் 1-வ முதல் 31-வ முடிவு வரையுள்ள வரவு செலவு கணக்கு.

வரவு.	தொகை.		செலவு.	தொகை.
	ரூ.	அ. ப.		ரூ. அ. ப.
910-ஸ்ரீ ஜனவரி-ம் ததிற்குப்பதுகோட்டை மா தச்சந்தாவரவு ரூ.	50	0 0	சனம்சிப்பத்திற்கு 1909 ஸ்ரீ கவம்பர், டிசம்பர் மாதங்களுக்கு சம்பளம் செல்லாகியது	816 15 0
செந்தமிழ்ச்சந்தா வரவு	684	11 0	கலாசாரம் மாணாக்கர்களின் போஷணை வகைக்கு 1909-ஸ்ரீ கவம்பர், டிசம்பர் மாதங்களுக்கு செல்லாகியது	116 5 7
ஆட்க அச்சக்கூலி வரவு	343	13 9	பைண்டிங் முயாரட்டுமண்டக்கண்டி ஜன்ஸ் செலவு	19 7 3
பைண்டரிசு வரவு	7	3 0	அச்சாட்சி ஸ்டேஷனரிசு செலவு	78-14-6
புஸ்தகவிற்பனை வரவு	115	5 6	ரயில்வேசார்ஜ்	0-8-0
சங்கம் காலிமனைவாடகை செனரிய ஸ்ரீமங்குழி-ம் ததிற்கு வரவு ரூ.	20	0-0	அச்சாட்சி எஞ்சின சம்பந்தமாய எண்ணெய்ச்செலவு	36-5-6
தனித்தமிழ்ப்பரிசைக்கட்டணம் வரவு ரூ.	1	0-0	ஸ்ரீ முயாரட்டுமண்டக்கண்டி ஜன்ஸ் செலவு	17-6-0
அட்வர்டைசமெண்டு சார்ஜ் வரவு	6	0-0	ஆகிய பிண்டியார்ட்பெண்டிசெலவு	133 2 0

ஆக மேற்காட்டிய விபரப்படி ரிசுலே
னியஸ் வரவு

27

0

போஸ்டேஜ் செலவு

14 0 0

மராமத்து வகையில் செலவு

4 12 0

பிளாக்குகள் வாங்கிய வகையில் ஸ்டாஃசெலவு...

7 8 0

ஆபீஸ் உபயோகத்துக்கு கோட்டுப்புன:
தகம் வகையறு வாங்கியது 1—15—9

தனித்தமிழ்ப்பரீகைச் செலவு 6— 7—0

மணியார்டர் சும்ரிஷன், பேரிங்செலவு 0— 8—0

வண்டிவாடகை வகையறுச் செலவு 0—14—0

ஆக வரவு

1228

1 3

சென்ற முகப்புத்தின் கடைசித் தேதியில்
நின்ற பாககித்தொகை

545

9 10

ஆக மொத்தம் ...

1773

11 1

ஆக மொத்தம் செலவு ...

1121 14 7

ஆக மொத்தம் ...

1773

11 1

ஆக மொத்தம் ...

1773 11 1

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம்.
20—3—1910.

Audited and found correct.

P. PANDITHOREY,

President.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து

1910-ஹு பிப்ரவரி மீ 1-உ முதல் 28-உ முடிவு வரையுள்ள வரவு செலவு கணக்கு.

வரவு.	தொகை.		செலவு.	தொகை.	
	ரூ.	அ. ப.		ரூ.	அ. ப.
1910-ஹு பிப்ரவரிமீ ததிற்கு பதுக்கோட்டை மாதசசுதா வரவு	50	0	சங்கசசிப்பநதிகளுக்கு 1910-ஹு ஜனவரிமீ ததிற்கு சுச சம்பனம் செல்லாகியது.	427	6 1
செந்தமிழ் சந்தா வரவு	81	6	கலாசாலை மாணுக்கர்களின் போஷணைதி வகைக்கு 1910-ஹு ஜனவரிமீ ததிற்கு செல்லாகியது	15	2 2
ஆபீச அச்சுக்கூலி வரவு	177	4 6	பைண்டிங் பார்ட்மெண்ட் கண்டிஷனல் செலவு	11	6 6
பைண்டரிசு வரவு	18	8	அச்சாட்சி உபயோகத்துக்கு டைப்ஸ் வாங்கியது		
புஸ்தக விற்பனை வரவு	79	6	ஹை ஆபீச ஸ்டேஷனரிசெலவு		
தயார்ப் செலவுக்கு வி. பி. வரவு	0	4	ஹை ஆபீச ரயில்வே சார்ஜ்		
அட்வர்டைசுமெண்டு சார்ஜ் வரவு	1	8	ஹை ஆபீச எஞ்சின் சம்பந்தமாய் எண் கணக்கு செலவு		
சங்கம் காலிமனை வாடகை செனரியஹு	20	0			
ஹைஸ்ததிற்கு வரவு	20	0			

ஆக மேற்காட்டிய விபரப்படி மிசலையனியஸ்
வரவு

21

12

0 ஹெட் பாராட்டுமெண்டு கண்மன்ஜன்லி
செலவு 47—4—10

ஆக பிரஸ் & பார்ட்டுமெண்ட் செலவு

போஸ்டேஜ் செலவு

ரிப்பேர் வகையில் செலவு

சங்கம இருக்குமகட்டித்திற்கு 09 ஹூ
எப்ரஸ் முதல் 1910 ஹூ மராச்சுஸ்
முடிய ஒரு வருஷத்திற்கு முனிசிபல்
வரி செலுத்தியது 87—8—0

செந்தமிழ்ப்பத்திரிகைக்கு தொழில்வரி
செலுத்தியது 09 ஹூ எப்ரஸ் முத
ல் 1910 ஹூ மராச்சுஸ் முடிய 8—0—0

பிரஸ் தொழில்வரி 09 ஹூ எப்ரஸ்
முதல் 1910 ஹூ மராச்சுஸ் முடிய
ஒரு வருஷத்திற்கு செலுத்தியது 12—0—0

ஆக மேற்காட்டிய விபரப்படி முனிசிபல்
வரி செலுத்தியது

பிளாக், கத்திரிகோல் வாங்கியவகையில்
ஸ்டாக் செலவு

156	5	1
17	7	0
5	10	0
107	8	0
4	13	0

சென்ற ஜனவரி முதல் நன்ற பாகித்தானை	428	16	லேபிரேரி உபயோகத்துக்கு புஸ்தகம் வாங்கிய வகையில் செலவு	3	10
	651	126	சுதேசமித்திரன் பேப்பருக்கு 1910ஆம் ஜனவரி முதல் ஜூன் முடிய 3-9-0 புதுத்திற்கு சந்தா		
ஆக வரவு	1080	10	கம்பரசிட்டர்களுக்கு எகஸ்ட்ரா கொடு த்த வகையில் 3-0-0		
	1080	10	வண்டி வாடகையிலும் ஆட்க ஸ்டேஷ னரி வகையிலும் செலவு 1-12-3 ஆக மேற்காட்டிய விபரப்படி மிசவேலையன் செலவு ..	8	53
ஆக மொத்தம்			ஆக மொத்தம் செலவு	757	01
			போக பாகியிருப்பு ...	323	011
ஆக மொத்தம்	1080	10	ஆக மொத்தம்	1080	10

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம்,
20-8-1910.

Audited and found correct.

S. GOPALASAWMY IYENGAR,

Auditor.

ம டி - த ர வ ளி

இது சுத்தமான வெண்மையுள்ள கம்பளி ரோமத்தால் இந்தியர்களால் நெசவுசெய்தது. வைதீகர்கள் ஆசாரமாக “மடி பாச” தரித்துக்கொள்ளக்கூடியது.

அகலம்		நீளம்.		விலை	
இஞ்சு.		முழம்.		1-கது.	
1.	24	..	5	...	0—14—0.
2.	24	..	6	...	1— 4—0.
3.	29	..	7	..	1— 8—0.
4.	29	..	8	...	1—12—0.
5.	29	..	9	...	2— 0—0.
6.	37	..	10	...	2— 8—0.
7.	40	..	12	...	3— 8—0.
8.	40	..	15	..	4— 4—0.

நயம் கஸ்தூரி தோலா 1-கது ரூ. 35—0—0. நயம் பாஸ்காயம் 10-தோலா டப்பி 1-கது ரூ. 1—0—0. பட்டு பிரதாமபரங்கடங் கிய கேட்லாக் விலையின்றி அனுப்புமோம்.

“வெண்பட்டு”

இதன் உடல் சுத்தமான வெண் நிறப்பட்டு. விளிப்பு முந்திகளில் சிகப்பு நிறப்பட்டினால் அலலது ஜிகைதினால் கம்பிககரை, ருத திராக்ககரை போட்டது.

அகலம்.		நீளம்		விலை.	
இஞ்சு.		முழம்.		1-கது	
1.	27	...	4	..	4—0—0.
2.	44	...	5	..	7—0—0.
3.	48	...	6	...	8—0—0
4.	48	...	7	...	9—0—0.
5.	48	...	8	..	11—0—0
6.	48—50	...	10	...	13—0—0.
7.	44	...	16	..	20—0—0.

இப்பட்டிவஸ்திரங்கள் சாதாரண நித்திய தினங்களிலும் சப தினங்களிலும் நாகரீகமாயும், அழகாயும், ஆசாரமாகவும், ஸ்திரீகளும் புருஷர்களும், குழந்தைகளும் அணிந்து கொள்ளத் தகுதியுள்ளவை. மிருதுவும் நாணயமுமுள்ளவை. சலுகைசெய்தாலும் திரைக ளுபோகாதவை. மேல்காட்டுதான் மல்வஸ்திரங்களைத் தோறகச்செய்யும்படியான அழகும், சகாயமுமுள்ளவை.

கே. எஸ். முத்தையா அண்டு கம்பெனி,

பட்டு பிரதம்பகவத்தம், ஸ்ரீகாசி.

Benares City.

உ

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம்

1910-ஹு மார்ச்சுமீ 1ஹு முதல் 31ஹு முடிவு வரையுள்ள வரவு செலவு கணக்கு.

வரவு.	தொகை. கூ. அ.ப.	செலவு.	தொகை. கூ. அ.ப.
1910-ஹு மார்ச்சுமீ த்திற்கு புதுக்கோட்டை மா தசசுநதா வரவு	50 0 0	சங்கசசிப்பநதிகளுக்கு 1910ஹு பிப்ரவரிமீ த்திற் குச் சம்பளம் செல்லாககியது	408 14 2
செந்தநிழ்ச்சநதா வரவு	118 12 0	பைண்ட்மன் டிபார்ட்மெண்டு ரயில் வே சார்ஜ்	0—4—0
ஆீச அசசுக்கூல் வரவு	342 15 3	ஹை டிபார்ட்மெண்ட் கண்டிண் ஜன்வரி செலவு	... 25—10—6
பைண்டாபீச வரவு	17 4 6	ஆக பைண்டிங் டிபார்ட்மெண்ட் செலவு	... 25 14 6
புததக வீர்ப்னை வரவு	128 15 0	அசசாபீசுஉபயோகதகதுககு டைப்ஸ் வாங்கினது	... 1—1—0
அசசுக்கூலிககாக பைண்டர் நடறூஜ்யர் சம்பளத்தில் பீடித்த வரவு கூ	... 3—10—3	ஹை ஆபீசு ஸ்டேஷனரிச்செலவு	.. 29—11—5
சங்கம் காவிலனை மரக்கடை வா டகை செளமியஹு மாசிய த்துக்கு வரவு கூ	... 20— 0—0	ஹை ஆபீசு ரயில்வே சார்ஜ்	... 0—8—0
ஆக மேற்காட்டியபடி மிசலேனியஸ் வரவு...	23 10 3	ஹை ஆபீசு எஞ்சின் சம்பந்தமாய் எண்ணெய்ச்செலவு	... 28—0—3

ஹெ ஆபீசு கண்மன்றுன்கி செலவு .. 22-12-6	82	1	2
ஆக பிரஸ் டிபார்ட்டுமெண்டு செலவு ..			
போஸ்டேஜ் செலவு 16-0-0			
தந்திச்செலவு 0-6-0	16	6	0
ஆக போஸ்டேஜ் தந்திச்செலவு ..			
ரிப்போ வகையில் செலவு ..	7	1	6
1909-ஹு எப்ரல்ஸ் முதல் 1910 மார்க்குஸ் முதல் வருஷம் 1சுது முனிசிபல் வரி (Sewerage fees) செலுத்தியது 0-12-0			
செந்தமிழ்க் கலாசாலைக்கு 1909 ஹு அக்டோபர் முதல் 1910 ஹு ஜனவரி முதல் 4 மாதத்துக் கு கலாசாலை கட்டிடத்திற்கு வா டகை செலுத்தியது 72-0-0			
ஆக வாடகை வரி செலுத்தியது ..	72	12	0
பிளாக் கத்திரிக்கோல் ஆறம் வகையறு வாங்கிய வகையில் ஸ்டாக் செலவு ...	2	6	6
லேபிரேரி உபயோகத்துக்கு புத்த கம் வாங்கிய வகையில்	12		0

ஆட்சி உபயோகத்துக்கு காங்கிரஸ் வகையறு வாகனங்களை செலவு	3-6-3			
வண்டி வாடகைச்செலவு	0-5-0			
திரான்ஸ்வால் V. ஆயாசாமி ஸாபு கொரு அவர்களுக்கு புத்தகங்கள் அனுப்பியவகையில் போஸ்டேஜ் மணியார்டர் கமிஷன் செலவு	5-4-0			
ஆட்சி மணியார்டர் கமிஷன் ரசீது வேபிள செலவு	0-2-0			
இராமநாதபுரம் தேவஸ்தானம்தொ கை வாகன இன்டெம்னிடிபான் டுக்கு பத்திரம் வாங்கியது	3-8-0			
ஆக மேற்காட்டிய விவரப்படி மிகவேலியன்செலவு	12	9	0	8
ஆக மொத்தம் செலவு ..	644	0	11	1
போக பாக்கி மீருப்பு	360	9	11	0
ஆக மொத்தம் ...	1004	9	11	11

Audited and found correct

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம், } திரு- நாராயணையங்கார், S. GOPALSAWMY IYENGAR, Auditor.
2-5-10. மாணேஜர்.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து

1910 (நூ) ஏப்ரல் 1-ல் முதல் 30-வ முடிவு வரையுள்ள வரவு செலவு கணக்கு.

வ.உ.வு.	தொகை.		செலவு.	தொகை.	
	ரூ.	அ.ப.		ரூ.	அ.ப.
1910 (நூ) ஜனவரி, பிப்ரவரி, மார்ச், ஆகஸ்டுக்கு இராமலாசுபுரம் தேவஸ்தானம் தொகைவரவு	175	0—0	கொச்சாலை உபயோகத்திற்கு வாங்கிய புத்தகங்களின் செலவு	...	0 8 6
1910 (நூ) ஏப்ரல் முதல் சூன் வரவு	50	0—0	பைண்டிங் கண்டிஷனில் செலவு	...	9 0 1
ஆக மேற்காட்டிய விவரப்படி சந்தா வரவு	725	0 0	பிரிண்டிங் ஸ்டேஷனரிச செலவு	99—15—6	
செத்தமிழ்ச்சந்தா வரவு	68	8 0	ஹை ஆபீஸ் ரயில்வே சார்ஜ்	1—5—6	
ஆக அசுசுக்கலி வரவு	232	0 3	ஹை ஆபீசு என்ஜின் சம்மந்தமாய் எண்ணெய்ச் செலவு	26—3—7	
பைண்டிங் ஆபீசு வரவு	35	1 0	ஹை ஆபீசு கண்டிஷனில் செலவு	21—3—11	
புத்தகவிற்பனை வரவு	195	11 3	ஆக பிரஸுபார்ட்டெமண்ட் செலவு	148 12 6	
			ஹை ஆபீசு செலவு	17 4 0	

அட்வாடையிள்மெண்டு சார்ஜ்
வரவு 4--8--0

தனித்தமிழ்ப் பரிணைக்கனுப்பிய
தொகையில் பாக்கி வரவு 0--3--0

தமிழ்நாமிஷன் கத்தி சாணை பிடி
ததுக்கொடுத்ததிற்கு வரவு 0--8--0

ஆக மேற்காட்டியவிலரப்படி நிஸ
லேனியஸ் வரவு ..

மராமத்துவகையில் செலவு ...

ஹிப்ரோசி உபயோகத்துக்கு சாய
மாண்பெபுத்திசெய்த கடல்வகை
யில் செலவு 2--0--0

பாக்கெட்டு தராசு வாங்கிய வரை
யில் செலவு 0--8--0

பெர்ய பினாஷன் புட்ஸ்டெப்
(foot-step) பலகை செய்யச்
செலவு 0--6--0

பிரிண்டிங் ஆபீசு உபயோகத்துக்கு
பிராஸு டூல்ஸ் வாங்கியது 10--15--0

ஆக மேற்காட்டிய விலரப்படி ஸ
டாக் செலவு 13 13 0

ஹிப்ரோசி உபயோகத்துக்கு வாகுகிய புஸ்தகம் 0 12 0

இண்டெமென்டிபாண்டிந்து கோ
ர்ட்டு ஆல்ஃ வான்குதிந தேவஸ
தானம் தொகைக்கு பத்திரம்
ரோஜ்ஸ்டார், வககாலத்து வகை
யறுச செலவு 5--9--0

சோழவழிச்சரித்திரம் காப்பிரைட்
ரோஜ்ஸ்டார் கட்டணம் 2--0--0

புத்தகக்கணக்கு எழுத போட்புக் வாங்கிய வகையில் செலவு	1—4—0			
சர்ட்டிபிகேட்டிங் பேர்வகை யு வாங்கியது	1—0—0			
திருவாரூரில், புத்தகம் 3-ல் ஒரு பாகம் சென்றோ மகாமகோபாத் தியாயர் வே. சுவாமிநாதையர் வர்களுக்கு ரயில் மூலமாயனுப் பின் வகையில் பாசல் செலவு	1—4—0			
ரீப்பாய்மெட்டி வகையு ஆபீ சு உபயோகத்திற்கு வாங்கிய வகையில் செலவு	1—0—9			
வண்டி வார்டனை வகையு செலவு	0—6—6			
ஆக மேற்காட்டிய விவரப்படி நிலைமையில் செலவு	12	8	3	
ஆகமொத்தம் செலவு	207	5	2	
பேசு பாக்வி இருப்பு...	1414	3	2	
ஆகமொத்தம்	1621	8	4	

Audited and found Correct

திரு. நாராயணையங்கார்,
மாணேஜர், 19—5—10.

T. N. SUNDARARAJA AYENGAR, B. A., B. L.,
19—5—10.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து

1910 ஐநா மேமீ 1உ முதல் 31உ முடிவு வரையுள்ள வரவு செலவு கணக்கு.

வரவு.	தொகை.		செலவு.	தொகை.	
	நூ.	அ. ப.		நூ.	அ. ப.
செந்தமிழ்ச்சந்தா வரவு	105	4 0	சங்கச்செய்துக்கொண்டு 1910-ஐநா மார்க்கமீ	376	0 4
ஆட்கு அசைக்கடல் வரவு	269	13 9	த்திய சம்பளம்		
பைண்டாடிக வரவு	21	4 6	கலாசாலை மாணாக்கர்களுக்கு 1910-ஐநா பிப்ர	187	14 3
புத்தக விற்பனை வரவு	61	0 0	வரி, மார்க்க, வப்பிரல் மாதங்களுக்கு ஆகாராதி		
செந்தமிழ் விளம்பர வரவு (advertisement)	7	15 0	பேரவர்களுக்கு	7	8 6
			கலாசாலை உபயோகத்துக்கு வாங்கிய புத்த	11	7 6
			கருகம்		
			பைண்டிங் ஆட்கு கண்டிண்டென்செலவு		
			பிரிண்டிங் ஆட்கு ஸ்டேஷனரிசெலவு 26-0-0		
			ஹெடி ஆட்கு ரயில்வே சார்ஜ் 0-8-0		
			ஹெடி ஆட்கு என்ஜின் சம்மந்தமாய		
			என்ஜின்பு செலவு 19-6-1		

நெ.ஆபீசு கண்டிண்டென்ஸர் செலவு	21-15-9		
ஆசு பிரஸடிபார்ட்மெண்ட் செலவு		67	1310
பேஸ்டேஜ் செலவு	18-10-0		
தந்திசெலவு	1-2-6		
ஆசு பேஸ்டேஜ் தந்திச்செலவு	..	19	12 6
சிப்போவகையில் செலவு	..	1	0 0
சுகைம் காலிமனை 1819-பசலிக்கு வாண்டு சிவினியூவரி கொடுத்தது	3-12-0		
சங்கம உபயோகத்திலிருக்கிற லே ட் மாணிக்கஞ்செட்டியார பங்காளர்வு க்கு செளம்மஸ் கார்த்திகைமூதல் பங்குசரிஸ் முடிய ஸ்டீ-க்கு வாடகை கொடுத்தது	100-0-0		
கலாச்சரலை கட்டடத்துக்கு 1910- ஸ் பிபரவரிஸ் முதல் ஏப்பிரல்முடி ய ஸ்டீ-க்கு வாடகை கொடுத்தது	54-0-0		
ஆத மேற்காட்டியபடி வாடகைவரி செலுத் தது	..	157	12 0

ஸெப்ரேரி உபயோகத்துக்கு வாங்கிய புத்தகங்கள்

109

80

1909, 1910-ஹத்தில் சங்கப்பரிணைக்களிற்றேறிய மாணுக்கர்களுக்கு மெடல்கள் தயாரிசெய்தவகையில் 217-0-0

பிரெண்டவர்கள் உத்தரவப்படி தலைசையில்லடக்கும் வருவககூட்டத்தை முன்னிட்டு ஆரீச கிளாக் ஸ்ரீசிவாசயார் திருவாவடுதுறை ஆதினத்துக்குத் தெரியப்படுததி வரப்பேரணவகையில் 4-7-3

ஆரீச உபயோகத்துக்கும் வருஷோற்சவ உபயோகத்துக்குமே பேப்பா, திப்பை, கார்டுகளமுதலிய ஸ்டேஷனரிசகாமானகள் வாங்கியது 8-10-7

வருஷோற்சவ அழைப்புக்காக மஞ்சள் கார்டு வாங்கியது 2-10-0

அச்சாரீச ஆரடா சமமதமான அசகப்பரங்களை அனுப்ப ஜூதிக்காய்ப்பெட்டி வகையரு வாங்கியது 2-1-9

ஸெப்ரேரி உபயோகத்துக்கு விதிட்டர்ஸ்புக் (visitors) வாங்கியது 1-2-0

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்து

1910-ஹு ஜூலை 1 வ முதல் 31 வ முடிவு வரையுள்ள வரவு செலவு கணக்கு.

வரவு.	தொகை. ரூ. அ. ப.	செலவு.	தொகை. ரூ. அ. ப.
1910 ஹு ஜூலை த்துக்குரிய புதுக்கோட்டை சமஸ்தானம் மாதசந்தாவரவு	50	1910-ஹு மேய் த்துக்கு சுகசகிப்பந்திகள் சமபனம் செல்லாகியது ...	366 5
செந்தமிழ்ச் சந்தாவரவு	71	சலாசரில் உபயோகத்ததுவாகியபுத்தகங்கள் பைண்டிங் ஆட்சி ஸ்டேஷனரிச செலவு 0-1-6	1 8
ஆட்சி அச்சுக்கூலி வரவு	302	பேடி ஆட்சி கண்டிஷனரிச செலவு 5-10-7	5 12 1
பைண்டிங் ஆட்சி வரவு	23	ஆக டைண்டிங் ஆட்சிச செலவு	
புத்தகலிப்பனை வரவு	146	பிரிண்டிங் ஆட்சி உபயோகத்ததுக்கு டைபிங் வாகியது 2-0-0	
கட்டிகுமெவின் கத்திரிசாண்பிடித்த கூலிவரவு	1	பேடி ஆட்சி ஸ்டேஷனரிச செலவு 47-2-10	
		பேடி ஆட்சி எஞ்சின சமபந்தமாய் எண்டெண்ட் செலவு ரூ. 22-13-0	
		பேடி ஆட்சி கண்டிஷனரிச செலவு 11-13-0	
		ஆகப்பிரைடிசாண்ட்மெண்ட் செலவு ...	
		பேடி ஆட்சி செலவு	
		ரிப்போ வகையிற் செலவு	
		எண்டெண்ட் வகையிற் செலவு	
		செனனைக்கு பிரிசிடெண்டவர்கள் விலாசத்துக்கணுப்பிய தமிழ்ச்	
			81 12 10
			21 8 0
			7 9 6

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து

1910-ஸ்ரீ ஆகஸ்டுமீ 1௨ முதல் 31௨ முடிவு வரையுள்ள வரவு செலவு கணக்கு.

வரவு.	தொகை. ரூ	தொகை. ரூ	செலவு.	தொகை. ரூ	தொகை. ரூ
10ஸ்ரீஆகஸ்டுமீ த்துக்குரிய புதுக்கோட்டை சமஸ்தானம் மாதச்சந்தா வரவு ...	50	0	1910-ஸ்ரீ ஜூலைமீ த்துக்குச் சங்கச்செலவு ஒருக்கு சமபளம் செல்லாகியது ...	376	3
செந்தமிழ்ச் சந்தா வரவு ...	30	10	சலாகாபெய்யெச்சத்துக்குவாகியபுத்தகங்கள் ...	3	1
ஆபீசு அச்சுக்கூலி வரவு ...	149	9	பைண்டிங் ஆபீசு ஸ்டேஷனரிசெலவு 0-2-0		0
பைண்டிங் ஆபீசு வரவு ...	19	5	பைண்டிங் ஆபீசு கண்ணெஜென்சிசெலவு 18-14-1		
புத்தகவிற்பனை வரவு ...	96	5	ஆக பைண்டிங் ஆபீசு செலவு ...	19	0
சென்மீ சென்மீயஸ்ரீ பைண்டிங் த்துக்கு கம் காலிமீனியிலிருக்கி மரக்கடை வாட ...			பிரிண்டிங் ஆபீசு ஸ்டேஷனரிசெலவு 30-0-10		1
கை வரவு ... 20-0-0			பைண்டிங் ஆபீசு ரயில்வே சார்ஜ் 0-8-0		
கனது சாதாரணஸ்ரீ சித்திரைமீ ...			பைண்டிங் ஆபீசு எஞ்சின் சம்பந்தமாய் 19-5-10		
முதல் ஆடியம் முடியம் 4-க்கு ...			பைண்டிங் ஆபீசு கண்ணெஜென்சிசெலவு 16-10-11		
மீ 1-க்கு 35-ரூபாய்வீ தம்மே ...			ஆக மேற்கூட்டிய விரப்படி பிரிண்டிங் ஆபீசு செலவு ...	66	9
மரக்கடைவாடகை வரவு ரூ 140-0-0			0 பைண்டிங் செலவு ...	19	0
ஆக வாடகை வரவு ...	160	0	0 ரிப்போ வகையிற் செலவு ...	4	0
அட்வர்டைஸ்மெண்ட் சார்ஜ்வரவு ...	6	0	அபிதானசிக்தாமணி வேலைக்காக சங்கம் சரஸ் வதி பிளாக் மந்தெருண்டு வாங்கிய வகை யில் ஸ்டாக்க் செலவு ...	3	0

சென்ற ஜூலைமீத்தின் கடைசி தேதியில் கின்ற பாக்கித் தொகை	511	13	0	0	12	0
	711	1	3	...	...	...
ஆக மொத்தம் வரவு	1222	14	3	...	...	...
	1222	14	3	...	...	...
ஆக மொத்தம்	1222	14	3	...	...	...
	1222	14	3	...	...	...
ஆக வரவு	511	13	0	...	...	...
	711	1	3	...	...	...
சென்ற ஜூலைமீத்தின் கடைசி தேதியில் கின்ற பாக்கித் தொகை	1222	14	3	...	...	...
	1222	14	3	...	...	...
ஆக மொத்தம் வரவு	1222	14	3	...	...	...
	1222	14	3	...	...	...
ஆக மொத்தம்	1222	14	3	...	...	...
	1222	14	3	...	...	...

Audited and found correct

திரு. நாராயணையங்கார்;
26-9-10. மாணேஜர்.

S. GOPALASAWMY IYENGAR,
20-11-10. Auditor

